



SOPHOCLIS

A I A X.

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

CHRIST. AUGUSTUS LOBECK.

EDITIO TERTIA.

BEROLINI

APUD WEIDMANNOS

MDCCCLXVI.

PA4413

.A5

1866

MEMORIAL

L. A. U. S.

Gift

Father Gabriel Ryan

May 13, 1943

PRAEFATIO EDITIONIS SECUNDAE.

Insperanti mihi et imparato sed valde optanti cecidit ut nova posceretur hujus libri editio, quem neque non esse vellem neque talem esse, qualis erat. Ubi vero operi instaurando manum admovi, illico me difficultatibus irretitum sensi iis, quas qui vetera novis adstruere conantur, haud facile effugiunt. Nam quum avito quodam philologorum more multa adnotassem cognitu utilia fortasse sed a re, tamen aliena, eaque nec resecare sustinerem quippe jam aliorum disputationibus intexta, neque dignarer reponere imperfecta, factum est ut nonnunquam longius etiam quam antea a proposito digrederer. Id ego, si res integra fuisset, utique non fecissem, omninoque ita statuo, disciplinam grammaticam multo prius ad maturitatem quandam perventuram fuisse, si non pedisequae loco habita ac modo interpretandis modo emendandis veterum scriptis subservire coacta esset. Quid enim causae est, cur plerasque ejus partes adhuc temporis ne mediocriter quidem elaboratas habeamus, nisi quod in transcurso magis quam dedita opera nec generatim sed disperse in adnotationibus tractatae sunt? Nihilò secius philologis *difficile est saturam non scribere*. Nam quum nemo sit qui universam artem ae-

qualiter pertentatam perceptamque habeat, multi autem qui singulis ejus locis plus minus lucis afferre possint, has miscellaneas, uti vocant, observationes aut nullo loco aut minus opportuno expromi oportebit. Etenim seorsum, ut olim, quominus edantur, obstant bibliopolarum arbitria, hoc vero est lectorum ipsorum fastidia, qui commentariolos nostros accipiunt tanquam merces coemtionales, aspernantur autem nulla veteris scriptoris virtute redemptos. Itaque nos quoque in hac descriptione aliquoties

τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα

neque veniam desperamus. Sed quod subjunctus huic versus effatur

τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα

id si quis in operam nostram convenire demonstraverit, non voluntatem sed facultatem nobis defuisse confitebimur.

Ex priorie editione quae retenta sunt, ab additiis propria quadam nota distinguenda curavi eaque brevitatis causa tum quoque sum usus quum adderem paucula demeremve. Pleraque autem ab integro retexui; quo in negotio haud raro accidit ut mihimet ipse succenserem pergraviter, quum ea a me admissa viderem, quae si quis deliquisset alius, fortasse castigassem severius — *ὡς κριτικὸς κριτικῶ κοτέει*. Sed nostris scilicet erroribus irasci nefas. Diversarum lectionum, quae dicuntur, silvam auxi copiis a Martino, Elmslejo, G. Dindorfio aliisque collectis sed adhibito quodam delectu; et in referendis Criticorum conjecturis eum tenui modum ut in primo cujusque mutationis auctore acquiescerem omissis subscriptorum auctoritatibus. Sed hoc loco facere non possum quin Bothio me excusem, qui et in commentario suo et multo gravius in Ajacis ab Hermanno editi censura iracundissima conquestus est, quod nonnullas suas emenda-

tiones in Musgravium, alienas corruptelas in se transcripserim, idque me animo iniquo et malevolo fecisse criminatur. Injuria quidem. Ego enim illo tempore, quo primam hujus libri editionem elaboravi, contubernalem habui illam non dicam atticam sed saxonicam Peniam, quam quidam *μουσομήτορα* perhibent, plerique novercam. Haec igitur mihi cum alia dene-gavit multa, tum libris undique corrogatis et commo-datis uti coegit. Itaque Musgravii editionem usurpare non licuit sed adnotationes ejus condiscipulus quidam meus, cujus nunc perillustre in his literis nomen, prae-textatae amicitiae causa Lipsiae transscripsit, transcri-ptas ad me transmisit; Bothianas ipse ex libro in tem-pus accepto excerpsi. Ergo, si quid a me turbatum est, id errori imputandum potius quam cupiditati. Quae autem praeterea dicit de Pauwianis conviciis acerva-tim in se congestis, certe *δεινώσει* usus est; nam ab istiusmodi facetiis vel juvenis abhorruì, duas, ut He-siodus ait, rixas esse ratus, unam plebejam illam et scurrilem, alteram palaestrae decoris motibus adsimi-lem, quam perpauci callent sed qualis sit, nisi recentia extarent exempla, ex Bentleji Lessingiique scriptis co-gnosci posset.

Scholia editioni priori adjuncta nunc quia saepius iterata sunt omittere consultius visum, exceptis quae aut diversae scripturae indicium aut interpretationis subsidium afferrent. His subjunxi posteriorum expla-natorum sententias potiores, modo huic assensus, mo-do illi, tum etiam nulli. Nam ab Hermanno quoque, si quas habui ad contra dicendum rationes, discedere non sum cunctatus; quod ne quis secus interpretetur, libere profitebor quod sentio: inter eos, qui me ado-lescente claruerunt philologos, haud paucos esse quos mihi antepo-nam, sed eorum nullum Hermanni in arte critica perfectionem, in grammaticarum rerum quae-

stionibus subtilitatem, in dicendo vigorem claroremque mihi adaequare videri. Praeterea nihil est, de quo lectores meos certiores fieri cupiam nisi quod multis ingratum fore praevideo, deesse huic editioni, quae priorem ornavit, Seidleri epistolam, quam non omissem nisi viri doctissimi voluntati potius obsequendum fuisset quam meae. Typothetarum errata in extrema indicabo pagina*), quae quod pauca sunt, Friderico Palmio acceptum refero, correctori sollerti et utriusque linguae perquam perito. Eodemque loco additurus sum quae jam nunc praetermissa video, potissimum ex Fr. Ellendtii, viri amicissimi, lexico Sophocleo, egregio horum studiorum instrumento, cujus pars prior nuper ad nos allata est. Cetera alteri reservantur volumini, cui destinavi dissertationes de praeceptis euphonicis, de nominibus monosyllabis, de asyntaxia generum, de substantivorum motione, denominatione, paraschematismo, aliasque complusculas partim syntacticas partim ejus generis, quod in Etymologia tractatur. Quo si perventum fuerit, quod brevi futurum spero, tum vero liberi solutique adnotationum vinculis per spatiosos doctrinae cum philosophia ipsa natae cognataeque campos vagabimur. Scripsi Regimontii Prussorum nonis aprilibus A. MDCCCXXXV.

*) Praecipiam p. 93. lin. 5. ζῶμα pro σῶμα positum, p. 96. l. 5. a fin. pollulare pro pullulare. Cur Ἑρινός, λάθρα, τοῦργον, γήραι, αἴσσω, κηρῶξαι, φῆς non scripserim neque in accentuum inclinationibus priores editores semper sequutus sim commodiore loco exponam. Dindorfii sententia, quam impugnavi p. 163. proposita est in editione Weidmanniana A. MDCCCXXX. quam apud nostros bibliopolas diu frustra requisivi auctorque viri egregii is, quem suspicabar, Photius.

L. S.

Commentarios Lobeckianos tertium edituri operam dedimus, ne quid praetermitteretur, quo correctior haec editio et auctior evadere posset. itaque non solum, ut par erat, quae in priore editione resederant operarum vitia vel ipsius Lobeckii auctoritate vel nostro periculo satis multa eluimus, verum etiam pravos hic illic numeros in scriptoribus citandis admissos cum verioribus permutavimus. deinde Addenda ex recessu, quo abdita iacebant, in sedem propriam ac suam retraximus, itemque libelli Wunderiani Censuram adiecimus, commodius nunc ad Aiacis calcem, quam olim in extremis Paralipomenis lectam. ab hac ne recideremus Auctarium Adnotationum, tum ipsa illa Censura vetuit, cuius initium proximam Auctarii vicinitatem efflagitat, tum adnotationes quaedam prohibuerunt, quae ipsi commentario vix videbantur immisceri posse, velut illa, qua de *omissionis* vocabulo egit Lobeckius. denique a summorum bibliothecae Regiomontanae custodum humanitate impetravimus, ut exemplar commentariorum, cuius margini permulta adscripserat vir legendo indefessus, ad hanc adornandam editionem nobis transmitteretur; quo quidem ita usi sumus, ut notulas istas, resectis paucis quibusdam nimis imperfectis et fragosis aliisque nonnullis, quas, cum dudum in commentario reconditae essent,

aliud agens Lobeckius iterum margini adposuerat, excerpemus omnes et suo quamque loco intericeremus. in qua re administranda nobis certe non tanti erat, ut diversis uncorum formis quasi temporum ordinem distingueremus, quibus singula additamenta in commentarii editiones alteram tertiamve immissa fuerint (nonnulla enim eum ipsum annum, quo scripta sunt, in fronte gerunt; reliqua ita fere comparata sunt, ut, cum scriberentur, a temporis inclinatione omnino non penderent), verum satis habuimus quadratos ubique adhibere uncas, quibus ipse olim Lobeckius in editione secunda emblemata sua a principis editionis verbis secluserat.

Berolini Cal. Ian. MDCCCLXVI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δράμα τῆς τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὡςπερ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἀρπαγὴ καὶ Μέμνων. Πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὄπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεὺς, ὅθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διακρήσασθαι, καὶ τὰ μὲν ἀνείλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνὴν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριὸς τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ Μαστιγοφόρος, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτρεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ

ὄντα καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσεά. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποιμνία ἐσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δρᾶσαντα. Ἐξείσι δὲ καὶ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποιμνία· ἐκάτερος οὖν παρ' ἐκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφαγέντα ποιμνία, ἀπολοφύρονται, καὶ μάλιστα ὁ Χορὸς· ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται· καὶ τούτου ἢ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι ἔξεισι καθαρσιῶν ἔνεκεν καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα. Τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος ἀπολοφύρεται. Παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατῆς εἶναι τῶν ὀπλων καὶ ἀποτυχῶν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Αἱ δὲ τοιαῦται νῆκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι· ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἡττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. λ. 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλω.

οὐκ ἔλυσιπέλησεν ἄρα αὐτῷ ἢ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς
διὰ τὴν ἤτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς
τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογί-
ζουσας τὴν Ἀθηναῖαν· ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϋ-
όντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὡς περ ἐξελέγ-
χοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα,
ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος· θεοῦ
οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι καὶ Ἀθηναῖας προκηδομένης
τοῦ Ὀδυσσεως, διό φησι·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην

τῇ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορή-
κασιν· οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς
ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορροῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμός ἐδόθη
Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν
τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ
γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς,
ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος,
ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν·
τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΛΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. *)

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΥΞ.

*) Haec in Ed. pr. addidi.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ. ΟΔΥΣΣΕΥΣ. ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Αἰὲ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίον, δέδορμά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον.
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάῃς ὄρῳ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον 5
ἶχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἄνηρ ἄρτι τυγχάνει κάρα
στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. 10
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὄτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

᾿Ω φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθὲς σου, κὰν ἀποπτος ἦς, ὅμως 15
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνωσ εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυςμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἶχνεύω πάλαι. 20
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἶπερ εἰργασται τάδε.
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς ἀλλ' ἀλώμεθα.
κάγῳ ἴθελοντῆς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ,

- 25 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
- 30 πηδῶντα πεδία σὺν νεορόάντῳ ξίφει,
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἴχνος ἄσσω· καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου·
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ, τὰ τ' οὖν πάρος,
- 35 τὰ τ' εἰσέπειτα, σῆ κυβερνῶμαι χειρί.

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῆ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗΝΑ.

Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 40 Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα;

ΑΘΗΝΑ.

Χόλῳ βαρυνθεῖς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘΗΝΑ.

Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραινέσθαι φόνῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗΝΑ.

- 45 Κὰν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ποίαισι τόλμαις ταῖςδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗΝΑ.

Νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ καὶ παρέστη κάπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗΝΑ.

Καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγὼ σφ' ἀπείρωγ δυσεφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·

ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον, 55

κύκλω ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτυῶν, στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ῶτρυνον, εἰςέβαλλον εἰς ἔρηνη κακά.

60

κἄπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώρησεν πόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
ποιμένας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.

65

δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.

Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρωξω, σὴν πρόσροσιν εἰσιδεῖν.

70

οὔτος, σέ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμαίων πάρος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘΗΝΑ.

Οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; 75

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

Τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνήρ ὄδ' ἦν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῳ καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

Οὐκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

80 Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.

ΑΘΗΝΑ.

Μεμνηνός ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδη πέλας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρα;

ΑΘΗΝΑ.

85 Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεγνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

Σίγα νυν ἔστῶς καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μένοίμ' ἂν ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

Ἦ οὔτος, Αἴας, δευτέρόν σε προσκαλῶ.

90 τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

Ἦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρόσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗΝΑ.

95 Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ;

ΑΙΑΣ.

Κόμπος πάρεστι κούκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΑΘΗΝΑ.

Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρα;

ΑΙΑΣ.

Ἦ οὐποτ' Αἴαντ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

Τεθναῖσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνηῆκ' ἐγώ;

ΑΙΑΣ.

100 Θανόντες ἤδη τάμ' ἀφαιρέσθων ὄπλα.

ΑΘΗΝΑ.

Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἢ πέφευγέ σε;

ΑΙΑΣ.

Ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου;

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγωγ'· Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.

ΑΙΑΣ.

Ἦδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105

θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.

ΑΘΗΝΑ.

Πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;

ΑΙΑΣ.

Πρὶν ἂν δεθῆεις πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης —

ΑΘΗΝΑ.

Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

ΑΙΑΣ.

Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεῖς θάνη. 110

ΑΘΗΝΑ.

Μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὦδέ γ' αἰκίση.

ΑΙΑΣ.

Χαίρειν, Ἀθάνα, τ' ἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι,
κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κούκ ἄλλην δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

Σὺ δ' οὔν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
χωρῶ χειρὶ· φείδου μηδὲν ὦνπερ ἐννοεῖς. 115

ΑΙΑΣ.

Χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' αἰεὶ μοι ξύμμαχον παρεστάναι.

ΑΘΗΝΑ.

Ὅρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη τὰ καίρια; 120

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπαρ, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὀθθύνεξ' ἄτη ξυγκατέζευκται κακῆ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.

- 125 ὀρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἶδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

ΑΘΗΝΑ.

- Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέροκον
μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἴ τινος πλέον
130 ἢ χειρὶ βροίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΠΑΡΟΛΟΣ ΧΟΡΟΥ.

- Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρῦτου
135 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσουντ' ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι
140 πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειᾶς.

- Ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν

- 145 βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορὶληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ,
κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρω.

- Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πράσσω
εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
150 καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὐπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

- Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς
155 οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθῃ·
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργου ῥῆμα πέλονται·
160 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,

καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.

ἀλλ' οὐ δυνατόν τοὺς ἀνοήτους

τούτων γνώμας προδιδάσκειν.

Ἐπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,

ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'

165

ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἀναξ.

ἀλλ', ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,

παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι,

μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,

170

σιγῇ πτήξειαν ἄφρωνοι.

στροφή. Ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,

ὦ μεγάλα φάτις, ὦ

μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,

ὠρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαιας,

175

ἢ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,

ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων

ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις.

ἢ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος

μομφὰν ἔχων

180

ξυνοῦ δορὸς, ἐννυχίοις μαχαναῖς

ἐτίσατο λώβαν.

ἀντιστρ. Οὐποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ,

παῖ Τελαμῶνος, ἔβας

τόσσον ἐν ποιμναῖς πιτνῶν·

185

ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύνκοι

καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν·

εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι

κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς

ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,

190

μῆ, μῆ μ', ἀναξ,

ἔθ' ὦδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων

κακὰν φάτιν ἄρη.

ἐπωδός. Ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακροίωμι

στηρίζει ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ

195

ἄταν οὐρανίαν φλέγων
 ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβηθ'
 ὀρμαῖται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 πάντων καγχαζόντων
 200 γλώσσαις βαρυάλγητα·
 ἔμοι δ' ἄχος ἔστακεν. 200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 205 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατῆς
 Αἴας θολερῶ
 205 κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
 210 νύξ ἤδε βάρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος, 210
 λέγ', ἐπεὶ σέ, λέχος δουριάλωτον,
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρις ὑπέιποις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀρόητον;
 215 θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει. 215
 μανία γὰρ ἀλοὺς ἦμιν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
 220 χειροδάϊκτα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
 220 κείνου χρηστήρια τάνδρός.

ΧΟΡΟΣ.

στροφή. Οἴαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
 αἰθροπος ἀγγελίαν,
 ἄτλατον οὐδὲ φευκτὰν,
 225 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομένην, 225
 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
 Οἱ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέροπον· περίφαν-
 τος ἀνήρ
 230 θανεῖται, παραπλήκτῳ χειρὶ συγκατακτὰς 230

κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ
βοτῆρας ἵππονώμους. 230

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

235 ὦ μοι, κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποιμναν·
ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάξ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερόγγυ.
235 δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελῶν
τοῦ μὲν κεφαλήν καὶ γλῶσσαν ἄκρην
240 ρίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δῆσας
μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβῶν
παίει λιγυρᾶ μάστιγι διπλῆ,
240 κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.

ΧΟΡΟΣ.

245 ἀντιστρ. ὦρα τιν' ἤδη κάρα κα-
λύμμασι κρυψάμενον
ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
245 ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον
250 ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδα
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
255 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς,
250 τὸν αἴσ' ἄπлатος ἴσχει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οὐκ ἔτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ἄξας ὄξυς νότος ὦς, λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
260 τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν οἰκειὰ πάθη,
255 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
φροῦδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

265 Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις, 260

φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;

ΧΟΡΟΣ.

Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.

ΧΟΡΟΣ.

265 Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἠνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνῶν·
νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
270 κείνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ, 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσον ἢ πάρος.
ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

ΧΟΡΟΣ.

Ἐύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη· πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένος
275 μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χροί.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν, τοῖς ξυναλοῦσιν τύχας.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄπαν μαθήσει τοῦτογον, ὡς κοινωνὸς ὢν.
280 κείνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἠνίχ' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβῶν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.

κἀγὼ 'πιπλήσω καὶ λέγω, τί χοῦμα δοῶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἀκλιτος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων
285 κληθεῖς ἀφορμᾶς πείρα, οὔτε του κλύων 290
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός. —
ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα,
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.

κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
290 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας. 295

- ἔσω δ' ἐσηλθε συνδέτους ἄγων ὀμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερών τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ἠχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαζε κάρράχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 300 ἠκίζεθ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτυῶν. 295
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾶ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολὺν,
 ὄσσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών·
 305 κᾶπειτ' ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν, 300
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
 καὶ πλήρες ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος,
 παίσας κάρρα ἴθῴῃεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετ' ἀρνείου φόνου,
 310 κόμην ἀπριξ ὄνυξι συλλαβὼν χειρὶ. 305
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἀφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
 315 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῦξειργασμένον 310
 ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθύς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἄς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσῆκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνύχου γόους
 320 τοιούσδ' ἀεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. 315
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναζε, ταῦρος ὡς, βρονχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιᾶδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἄνηρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 325 σιδηροκμηῆσιν ἦσυχος θακεῖ πεσών. 320
 καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασειῶν κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κἀδύρεται.
 Ἄλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὔνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 330 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 325

ΧΟΡΟΣ.

Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

330 Τάχ', ὡς ἔοικε μαῖλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἴαν τήνδε θωύσσει βοήν;

335

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄνηρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ παῖ, παῖ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

335 ὦ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοιναῖ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

340

ΑΙΑΣ.

Τεῦκρον καλῶ, ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟΡΟΣ.

340 Ἄνηρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβου.

345

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰδού, διοίγω· προςβλέπειν δ' ἕξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

(Ἀνοίγεται ἡ σπηνή.)

ΑΙΑΣ.

στροφὴ α'.

Ἰὼ

345 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ,
ἴδεσθ' ἐ μ' οἶον ἄρτι κῆμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

350

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει.

355

ΑΙΑΣ.

350 ἀντιστρ. α'. Ἰὼ

γένος ναίας ἀρωγὸν τέχνας,
ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,

360

σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρ-
κέσουτ'.

ἀλλά με συνδάϊξον.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐφημα φάνει· μὴ κακὸν κακῶ διδοὺς 355
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙΑΣ.

στροφή β'. Ὅρᾶς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
365 τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις με θηρσί δεινὸν χέρας;
οἳ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα. 360

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὐδα τάδε.

ΑΙΑΣ.

370 Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορόρον ἐκνεμεῖ πόδα;
αἰαῖ, αἰαῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ πρός θεῶν, ὑπείκε καὶ φρόνησον εὔ.

ΑΙΑΣ.

στροφή γ'. Ἦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν 365
μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ
375 κλυτοῖς πεσὼν αἰπολλοῖς,
ἐρεμνὸν αἴμ' ἔδενσα.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; 370
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν.

ΑΙΑΣ.

ἀντιστρ. β'. Ἰὼ πάνθ' ὄρῶν, ἀπάντων ἀεὶ
380 κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἠδονῆς ἄγεις. 375

ΧΟΡΟΣ.

Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται.

ΑΙΑΣ.

385 Ἴδοιμι δῆ νιν, καίπερ ᾧδ' ἀτώμενος.
ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Μηδὲν μέγ' εἶπης· οὐχ ὀρᾶς, ἴν' εἶ κακοῦ;

ΑΙΑΣ.

380 ἀντιστρ. γ'. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,
 πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δις-
 σάραχας ὀλέσσας βασιλῆς,
 τέλος θάνομι καὐτός!

390

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

385 Ὅταν κατεύχη ταῦθ', ὁμοῦ κάμοι θανεῖν
 εὔχον· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;

ΑΙΑΣ.

στροφή δ'. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
 ἔρεβος ᾧ φαιεννότατον ὡς ἐμοί·
 ἔλεσθ', ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
 390 ἔλεσθέ μ', οὔτε γὰρ θεῶν
 γένος, οὔθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν'
 εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων.

395

ἀλλὰ μ' ἅ Διὸς
 395 ἀλκίμα θεὸς
 ὀλέθριον αἰκίζει.
 ποῖ τις οὖν φύγη;
 ποῖ μολῶν μενῶ;
 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,
 400 τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,
 μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με
 χειρὶ φονεύοι.

400

405

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
 405 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

410

ΑΙΑΣ.

ἀντιστρ. δ'. Ἰὼ πόροι ἀλὶρόθοι,
 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 πολύν, πολύν με δαρὸν τε δὴ
 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν
 410 χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ

415

ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα·
τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.

ὦ Σκαμάνδριοι

γείτονες ῥοαὶ

420 εὐφρονες Ἀργεῖοις, 415

οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ

τόνδ' ἴδητ', ἔπος

ἔξερέω μέγ', οἶον οὐ

τινα Τροία στρατοῦ

425 δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 420

Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος

ᾧδε πρόκειμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῷ λέγειν
ἔχω κακοῖς τοιοῖςδε συμπεπτωκότα.

ΑΙΑΣ.

430 Αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤειθ' ᾧδ' ἐπάννυμον 425

τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;

νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοί,

καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·

ὅτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς,

435 τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, 430

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων.

ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον

Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσسونι σθένει,

οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,

440 ἄτιμος Ἀργεῖοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι. 435

καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,

εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὦν πέρι

κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινι,

οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

445 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρένας 440

ἔπραξαν, ἄνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι

γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε

δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.

450 νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεᾷ 445

ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμῆν

- ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
 κείνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 450 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάβτοι, φύγοι γ' ἂν γὰρ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
 ἐχθεὶ δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 455 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας, 460
 μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερο,
 460 ὦν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις
 καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
 ἀλλ' ὣδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναμι πού.
 465 οὐκ ἔστι ταῦτα· πεῖρά τις ζητητέα 470
 τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
 μή τοι φύσιν γ' ἀσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χροῖζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 470 τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475
 προςθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
 οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
 ὅστις κενᾶσιν ἐλπίσιν θεομαίνεται.
 ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
 475 τὸν εὐγενῆ χρὴ· πάντ' ἀκήκοας λόγον. 480

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
 Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός.
 παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
 γνώμης κρατῆσαι, τάςδε φροντίδας μεθεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 480 ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀθρώποις κακίν.

- ἐγὼ δ' ἔλευθέρου μὲν ἐξέφυγν πατρός,
 εἶπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη· θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξέ που,
 490 καὶ σῆ μάλιστα χειρὶ τοιγαροῦν, ἐπεὶ 485
 τὸ σὸν λέχος ξυνηλθου, εὖ φρονῶ τὰ σά,
 καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐγεστίου Διὸς
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧς συνηλλάχθης ἐμοὶ,
 μὴ μ' ἀξιώσης βάζειν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 495 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινί. 490
 ἦν γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 ταύτη νόμιζε κάμει τῇ τόθ' ἡμέρα
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
 ξύν παιδί τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
 500 καὶ τις πικρὸν πρόςφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, 495
 λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὀμευνέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
 οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει!
 τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· κάμει μὲν δαίμων ἐλᾷ
 505 σοὶ δ' αἰσχρὰ τάπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 500
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρα προλείπων· αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἧ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
 510 οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 505
 τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω,
 515 πλὴν σοῦ· σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορὶ, 510
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Αἴδου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῶζομαι.
 520 ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνηστῖν· ἀνδρὶ τοι χρεῶν 515
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθος.
 χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἢ τίκτους' αἰεῖ·
 ὅτου δ' ἀπορῶε μνηστῖς εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὔτος εὐγενῆς ἀνὴρ.

ΧΟΡΟΣ.

520 Αΐας, ἔχειν σ' ἂν οἴκτον, ὡς κἀγὼ, φρενι,
θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη. 525

ΑΙΑΣ.

Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄλλ', ὦ φίλ' Αΐας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

ΑΙΑΣ.

525 Κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. 530

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν φόβοισι γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

ΑΙΑΣ.

Ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἧ τί μοι λέγεις;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Μὴ σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

ΑΙΑΣ.

Πρέπων γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

530 Ἄλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535

ΑΙΑΣ.

Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;

ΑΙΑΣ.

Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

ΑΙΑΣ.

535 Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε· δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.

ΑΙΑΣ.

Ἐρποντι φωνεῖς ἢ λελειμμένῳ λόγου;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὄδ' ἐγγύθεν.

ΑΙΑΣ.

- 545 Αἶο' αὐτόν, αἶρε δεῦρο· ταρβήσει γὰρ οὐ,
νεοσφαγῆ που τόνδε προςλεύσσω φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' ἀντίκ' ὁμοῖς αὐτόν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
- 550 ᾧ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακὸς.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὀφθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος,
[τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,]
- 555 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.
ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἴου τράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῆδε χαρομονήν.
- 560 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίση
στυγναῖσι λῶβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
- 565 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεῶς,
ὑμῖν τε κοινήν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
κείνω τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοία λέγω,
- 570 ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
ἔς τ' ἂν μυχοὺς κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάοχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεῶν ἐμὸς.
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, ἐπώνυμον,
- 575 Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυρῶάφου στορέφω
πόρπακος, ἐπτάβοιον ἄρρήκτον σάκος.
τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάρπεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκῆνους γόους
- 580 δάκρουε· κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.

πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ,
θροεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι.

ΧΟΡΟΣ.

580 Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν,
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί;

585

ΑΙΑΣ.

Μὴ κρῖνε, μὴ ἕξταζε, σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἱ μ', ὡς ἀθυμῶ! καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἰκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

ΑΙΑΣ.

585 Ἄγαν γε λυπεῖς· οὐ κάτοιισθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;

590

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Εὐφημα φώνει.

ΑΙΑΣ.

τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

ΑΙΑΣ.

πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ταρβῶ γὰρ, ὦναξ.

ΑΙΑΣ.

οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

590 πρὸς θεῶν μαλάσσουν.

ΑΙΑΣ.

μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

595

ΧΟΡΟΣ.

στροφή α'. Ἦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μὲν που
ναίεις ἀλίπλαγκτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος αἰεῖ·

595 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρό-
νος

600

Ἰδαία μίμνω
 λειμωνία πόα μήλων,
 ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνώμα
 χρόνῳ τρυχόμενος,
 605 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων, 600
 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
 τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἴαιδαν.

ἀντιστρ. α'. Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
 610 ξύνεστιν ἔφεδρος, ὧ μοί μοι,
 θεία μανία ξύνναυλος· 605
 ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτὲ θουρίῳ
 κρατοῦντ' ἐν Ἄρει·
 615 νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας
 φίλοις μέγα πένθος εὔρηται.
 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν 610
 μεγίστας ἀρετᾶς,
 ἀφιλα παρ' ἀφίλοις
 620 ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαις.

στροφή β'. Ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα
 625 λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦν-
 τα 615
 φρενομόρως ἀκούσῃ
 αἴλινον, αἴλινον,
 οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δύσμορος,
 630 ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ᾤδᾶς 620
 θρηνηῖσει, χερόπληκτοι δ'
 ἐν στέρονοισι πεσοῦνται
 δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμυγμα χαίτας.

635 ἀντιστρ. β'. Κρείσσων γὰρ Αἴδα κεύθων ὁ νοσῶν
 μάταν,
 ὃς ἐκ πατρώας ἤμων γενεᾶς ἄριστος 625
 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 οὐκ ἔτι συντρόφοις
 640 ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.

630 ὦ τλαῖμον πάτερ!
 οἶαν σε μένει πυθέσθαι
 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 ἂν οὐπὼ τις ἔθρηψεν
 αἰὼν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

645

ΑΙΑΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΙΑΣ.

635 Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κούκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.
 650 κἀγὼ γάρ, ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε,
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα
 640 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτιρῶ δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
 655 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
 645 μολῶν τε, χῶρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρύξας ἐνθα μή τις ὄψεται.
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Αἰδης τε σωζόντων κάτω.
 660 ἐγὼ γάρ ἐξ οὔ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 650 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπὼ τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ ὀνήσιμα.
 665 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἰκεῖν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὡςθ' ὑπεικτέον· τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπεῖκει· τοῦτο μὲν νιφροστιβεῖς
 670 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 660 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν.

- 675 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος
 λύει πεδήσας οὐδ' αἰὲ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 665
 ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 680 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· ἕς τε τὸν φίλον
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα· τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμῆν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 685 ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,
 εὖχου τελεῖσθαι, τοῦμὸν ὧν ἐρεῖ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταῦτά τῆδέ μοι τάδε 675
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἦν μὲν ὄλη, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 690 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον·
 ὑμεῖς δ' ἄ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον. 680

ΧΟΡΟΣ.

στροφή. Ἐφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν.

ἰὼ, ἰὼ, Πᾶν, Πᾶν,

- 695 ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιο-
 νοκτύπου

πετραίας ἀπὸ δειράδος

φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποι' ἀναξ,

ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ'

- 700 αὐτοδαῆ ξυνῶν ἰάψης.

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων

μολῶν ἀναξ Ἀπόλλων

ὁ Δάλιος, εὖγνωστος

- 705 ἐμοὶ ξυνεῖης διὰ παντὸς εὐφρων. 690

ἀντιστρ. Ἐλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

ἰὼ, ἰὼ. νῦν αὖ,

νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πε-

λάσαι φάος

695

- 700 *Θοῶν ἀκνάλων νεῶν,* 710
ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν,
θεῶν δ' αὖ πάνθ' ὅσα θέσμι' ἐξήνυσ'
εὐνομία σέβων μεγίστα.
 700 *πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει,*
κούδεν ἀναύδητον φατίσαιμ' ἂν 715
εὔτε γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μετανεγνώσθη
θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- 705 *Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,*
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
κορημῶν· μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 710 *μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν*
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ, 725
τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. ὡς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 715 *ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἤλθον, ὥστε καὶ χεροῖν*
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730
λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγον.
ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ ἴστιν, ὡς φράσω τάδε;
 720 *τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρῆ' δηλοῦν λόγον.*

ΧΟΡΟΣ.

- Οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας* 735
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- Ἰὸν, ἰού!*
 725 *βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν*
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς;

ΧΟΡΟΣ.

740 Τί δ' ἐστὶ χρεΐας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τὸν ἄνδρ' ἀπήδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ ἕξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπέις
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῆ ἥχολου.

730

ΑΓΓΕΛΟΣ.

745 Ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἰπέρ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

735

750 Κάλχας μεταστάς οἷος Ἀτρείδων δίχα
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὸς εἶπε κάπεσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἔῃν,

740

755 εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῆδε θήμερα μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις

745

760 ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ.
κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθύς ἐξορμώμενος
ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, Τέκνον, δορὶ

750

765 βούλου κρατεῖν μὲν, ξὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν.

ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρόνως ἡμείψατο,
Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὦν ὁμοῦ
κράτος κατακτήσασαι· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

755

770 τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν

- ἠὺδ' ἔπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἀρόρητόν τ' ἔπος·
 760 Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
 τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
 ἐκτήσατ' ὄργην, οὐ κατ' ἀνθρωπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῆδ' ἔθ' ἡμέρα, τάχ' ἂν
 765 γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
 Τεῦκρος φυλάσσειν· εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνήρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟΡΟΣ.

- 770 ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τί μ' αὖτάλαιναν, ἀρτίως πεπανμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίσταται;

ΧΟΡΟΣ.

- 775 Τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρὸς, ὡς ἦκει φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν προᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἱ μοι, τί φῆς, ἀνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν προᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἴπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 780 Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
 σκηνῆς ὑπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον. 795

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος; κατὰ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- 785 Πάρεστ' ἐκεῖνος ἀρτί· τήνδε δ' ἔξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

800 Οἶ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

805 Οἶ γὰρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης·
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, 790

οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τάνδροσ' ἔξοδον κακῆν.

ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

810 οἶ μοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον. 795

ἀλλ' εἶμι καγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω.

χωρῶμεν, ἐγονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμῆ,
σώξειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Χωρεῖν ἔτοιμος, κοὺ λόγῳ δεῖξω μόνον.

800 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

(Χοροῦ μετάστασις.)

(Ἐκκύκλημα.)

ΑΙΑΣ.

815 Ὅ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν, ἧ̄ τομώτατος
γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,

δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὄρᾱν.

805 πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμία τῇ Τρωάδι

820 σιδηροβοῶτι θηγάνη νεηκονῆς·

ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.

810 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.

825 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.

πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακῆν γάτιν
Τεύκρω φέροντα, πρῶτος ὣς με βασιτάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορόαντῳ ξίφει,

- 815 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἐρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεὶ πηδήματι
- 820 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεὶ τε παρθένους 835
 αἰεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ,
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
- 825 καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ 840
 αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννῆες,
- 830 γέυεσθε, μὴ φεΐδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, 845
 Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἠνίαν,
 ἄγγελιον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
- 835 γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἧ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἧσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
 ἀλλ' ἀρχτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
- 840 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν!
 καίτοι σὲ μὲν κακεῖ προσανδήσω ξυνῶν. 855
 σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δῆ, κοῦποτ' αὐτίς ὕστερον.
- 845 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βᾶθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναί τε ποταμοὶ θ' οἶδε καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
- 850 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἴδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

(Ἐπιπάροδος Χοροῦ.)

ΧΟΡΟΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ. ΤΕΥΚΡΟΣ. ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

πᾶ, πᾶ,

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος. 855

ἰδὸν, ἰδὸν,

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Ἐμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὀμιλίαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Τί οὖν δῆ;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν. 860

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Ἔχεις οὖν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Πόνου γε πληθὸς κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν

κέλευθον ἀνήρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ ἀ. Τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων 865

ἄλιαδᾶν ἔχων ἀύπνους ἄγρας

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν ἢ ῥυτῶν

Βοσπορίων ποταμῶν

ἴδρις, τὸν ὠμόθυμον εἰ ποθι

πλαζόμενον λεύσσω ἀπίοι; σχέτλια γὰρ 870

ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπου. 890

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Τίνος βοῆ πάραυλος ἐξέβη νάπους; 875

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰὼ τλήμων.

ΧΟΡΟΣ.

Τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρῶ
 Τέκμησαν οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἴχῳκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

880 Τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Αἴας ὄδ' ἡμῖν ἀτίως νεοσφαγῆς
 κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

ΧΟΡΟΣ.

885 στροφή β'. ὦ μοι ἐμῶν νόστων,
 ὦ μοι, κατέπεφνες, ἀνάξ,
 τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας,
 ὦ ταλαίφρων γύναι.

900

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ὀς ὦδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

Τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;

905

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

890 Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, δῆλον· ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

895 στροφή γ'. ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἰμάχθης,
 ἄφρακτος φίλων!
 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' αἰδρὶς,
 κατημέλησα· πᾶ, πᾶ
 κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἴας;

910

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

900 Οὐ τοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ
 φάροι καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὔδεις ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίῃ βλέπειν
 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἐκ τε φρονίας
 πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἶ μοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων;
 ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαιή, μόλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.

915

920

ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἷως ἔχεις,
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν. 905

ΧΟΡΟΣ.

925 ἀντιστρ. α'. Ἐμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ
στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῦραν ἀπειρεσίων πόνων· τοῖά μοι
930 πάννηχα καὶ φαέθοντ'
ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις οὐλίῳ σὺν πάθει,
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
935 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
(Ἀχιλλέως) ὄπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἴώ μοί μοι. 915

ΧΟΡΟΣ.

Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἴώ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

940 Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γίναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. 920

ΧΟΡΟΣ.

Ξυναυδῶ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

945 Οἶ μοι, τέκνον, πρὸς οἶα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφρεστᾶσι σκοποί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. β'. ὦ μοι ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδον 925
ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

950 Οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῆδε μὴ θεῶν μέτα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἦνυσαν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 930 Τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

- ἀντιστρ. γ'. Ἥ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβροῖζει 955
πολύτλας ἀνὴρ,
γελᾷ δὲ τοῖςδε μαινομένοις ἄχεσιν
935 πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐ-
δαι. 960

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- Οἷδ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'· ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.
940 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαιοι τάγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός· ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτῆσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὄνπερ ἠθέλεν.
945 πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὔτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 970
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβροῖζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- 950 Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

- Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- Ἦ φίλτατ' Αἴας, ὃ ξύναιμον ὄμι' ἐμοὶ,
ἄρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἢ φάτις κρατεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

- 955 Ὀλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- Ἦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980

ΧΟΡΟΣ.

- Ἦς ὦδ' ἐχόντων —

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

Πάρα στενάζειν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ περισπερχές πάθος!

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

φεῦ τάλας! τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κηρεῖ τῆς Τρωάδος; 960

ΧΟΡΟΣ.

985 Μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις ὡς κενῆς
σχύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάση;
ἴθ', ἐγκόνει, ξύγαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένους ἐπεγγελαῖν. 965

ΧΟΡΟΣ.

990 Καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίεθ' ἄνηρ κείνος, ὡσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ἽΩ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὀδός θ' ὀδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ 970

995 μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχνον, ἦν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπυσθόμην
μόρον, διώκων κᾶξιχνοσκοπούμενος.

ὄξεϊα γὰρ σου βᾶξις, ὡς θεοῦ τινος,
διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἶχει θανῶν, 975

1000 ἄγῳ κλύων δειλαιος, ἐκποδῶν μὲν ἂν,
ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὄρῶν, ἀπόλλυμαι.

οἱ μοι.

ἴθ', ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικραῆς, 980

1005 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτοὺς,

- τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἢ πού με Τελαμών, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 985 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, ἴλεώς τ' ἴσως,
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ; πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ πάρα 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
 οὔτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 990 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σοῦς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 995 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορρήφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ' ἐμοὶ
 πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὐρόμην.
 1000 οἱ μοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; ὦ τάλας, ὑφ' οὗ 1025
 φρονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες, ὡς χρόνῳ
 ἔμελλέ σ' Ἐκτωρ, καὶ θανῶν, ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 1005 Ἐκτωρ μὲν, ὦ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι προσιθίεις ἵππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
 ἐγνάπτειτ' αἰὲν, ἕς τ' ἀπέφυξεν βίον.
 οὔτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
 1010 ἄρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
 κάκεινον Αἴδης, δημιουργὸς ἄγριος, 1035
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεοῦς·
 ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 1015 κείνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

- Μὴ τείνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζου τὸν ἄνδρα, χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἂ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Τίς δ' ἔστιν, ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρα-
τοῦ; 1020

ΧΟΡΟΣ.

1045 Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Ἵρω· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὦν, οὐ δυσπετιῆς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Οὔτος, σὲ φωνῶ· τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἔξν, ὅπως ἔχει.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Τίνος χάριτι τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; 1025

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1050 Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ', ὅς κραίνει στρα-
τοῦ.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Οὐκουν ἂν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἵθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄξιον Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητῶντες ἐχθίῳ Φρυγῶν. 1030

1055 ὅστις στρατῶ ξύμπαντι βουλευσας φόνον,
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί.

καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραρ ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἦν ὁδ' εἴληγεν, τύχην,
θανόντες ἂν προῦκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ· 1035

1060 οὔτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς,
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν.

ὦν οὔνεκ' αὐτὸν οὐ τις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαιθον ἐκβεβλημένος 1040

1065 ὄρνισι φορβῆ παραλίῳις γενήσεται.

πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ἴδυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κὰν-μὴ θέλης,
χερσὶν παρευθύνοντες, οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου 1045

1070 λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.

καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην

- μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφροσώτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 1050 φέρονιτ' ἂν ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος·
 οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, 1075
 μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρα χρῆ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἂν, καὶ ἀπὸ μικροῦ κακοῦ.
 1055 δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. 1080
 ὅπου δ' ὑβρίζειν, δοῶν θ', ἃ βούλεται, πάρα,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
 1060 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν, δοῶντες ἂν ἠδῶμεθα 1085
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐτίς, ἂν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλάξ ταῦτα· πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰθῶν ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὐτῷ φρονῶ,
 1065 καὶ σοὶ προφρονῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς. 1090

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
 εἴτ' αὐτὸς ἐν θανούσιν ὑβριστής γένη.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
 1070 ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἶθ' ἄμαρτάνει,
 ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, 1095
 τοιαῦθ' ἄμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
 ἄγ' εἶπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐτίς, ἧ σὺ φῆς ἄγειν
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
 1075 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
 ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν 1100
 ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὦν ὃδ' ἠγεῖτ' οἴκοθεν;
 Σπάρτης ἀνάστων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
 οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμηῆσαι πλέον
 1080 ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἧ καὶ τῷδε σέ.
 ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων 1105
 στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἠγεῖσθαι ποτε.
 ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

- κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 εἶθ' ἄτερος στρατηγὸς εἰς ταφάς ἐγὼ 1085
 1110 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω·
 ἀλλ' οὔνεκ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας. 1090
 1115 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβῶν
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἤκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
 οὐκ ἂν στραφείην, ἔς τ' ἂν ἦς, οἶός περ εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

- Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
 τὰ σκληρὰ γὰρ τοι, καὶν ὑπέροδix' ἦ, δάκνει. 1095

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- 1120 Ὅ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Κὰν ψιλὸς ἀροκέσαιμι σοί γ' ὠπλισμένῳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- Ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει. 1100

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- 1125 Ἐν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- Μὴ νυν ἀτίμα θεοῦς, θεοῖς σεσωσμένος. 1105

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- 1130 Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1110 Μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης.

1135

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἐν τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλῃ.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

1115 Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἐν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.

1140

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάρπεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἦδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν,
ναύτας ἐφορομήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
1120 ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὔρες, ἠνίκ' ἐκ κακῶ
χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφείς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.

1145

οὔτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
1125 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΡΚΡΟΣ.

Ἐγὼ δὲ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφερῆς ἐμοὶ,
ὀργὴν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·

1150

1130 Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.

1155

ὄρῳ δέ τοί νιν, κάστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ· μῶν ἠνιξάμην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1160 Ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχροὺν, εἰ πύθοιτό τις, 1135
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄφροπέ νυν· κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

1165 Ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών. 1140
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύναις
σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν αἰμίμηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

1170 Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον 1145
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο καὶ σταθεὶς πέλας
ικέτης ἔφρασαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων 1150
κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε καὶ σαντοῦ τρίτου,
1175 ἰκτῆριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ
βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ.
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χιθονὸς
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
αὐτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. 1155
1180 ἔχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φίλασσε, μηδέ σε
κινήσάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ. 1160

ΧΟΡΟΣ.

1185 στροφή α'. Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει 1165
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἅπανστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων

ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. 1190
 δύστανον ὕνειδος Ἑλλάνων.

ἀντιστρ. α'. Ὅφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
 μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Αἶδαν
 1170 κείνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
 ἔδειξ' ὄπλων Ἑλλα- 1195
 σιν κοινὸν Ἄρη.
 ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων.
 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1175 στροφὴ β'. Ἐξείνος οὐ στεράνων,
 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὀμιλεῖν,
 οὔτε γλυκὺν ἀνλῶν ὄτοβον,
 δύσμορος, οὔτ' ἐννουχίαν
 1180 τέρψιν ἰαύειν· ἐρώτων δ'
 ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦ μοι!
 1205 κῆμαι δ' ἀμέριμνος οὔτως,
 αἰὲ πυκινᾶς δρόσοις
 τεγγόμενος κόμας,
 1185 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210

ἀντιστρ. β'. Καὶ πρὶν μὲν ἐννουχίου
 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 νῦν δ' οὔτος ἀνεῖται στυγερῶ
 1190 δαίμονι· τίς μοι, τίς ἔτ' οὔν 1215
 τέρψις ἐπέσται; γενοίμαν,
 ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, 1220
 1195 τὰς ἱερὰς ὄπως
 προσείπομι' ἂν Ἀθάνας.

ΤΕΥΚΡΟΣ. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΟΛΤΣΣΕΥΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·
 1225 δῆλος δὲ μούστι σζαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ρήματ' ἀγγέλλουσί μοι 1200
 τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεῖ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.

ἢ που τραφεῖς ἄν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
 1230 ὑψηλ' ἐκόμπεις, κάπ' ἄκρων ὠδοιπόροις,
 ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὑπερ. 1205

κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.
 1235 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;

ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; 1210
 ποῦ βάντος ἢ ποῦ σιάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἀνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων

1240 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ,
 1215 κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν, οὐδ' ἠσσημένοις,
 εἴκειν ἅ τοῖς πολλοῖσιν ἠρεσκεν κριταῖς.

ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
 1245 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 1220 κατὰστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,

εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 1250 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι, 1225

ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 1255 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῆσει τινά. 1230

- ὄς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιάς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κάξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθῶν ὄς εἴ φύσιν,
 ἄλλον τιν' ἄξιεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 1235 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλώσσαν οὐκ ἐπαίω.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν!
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- 1240 Φεῦ! τοῦ θανόντος ὡς ταχῆιά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρέει καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὄδ' ἀνήρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνηστίν, οὔσ' ὑπολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί. 1270
 1245 ἀλλ' οἴχεται διὴ πάντα ταῦτ' ἐρόμιμμένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἠνίκα
 ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλεισμένους,
 ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
 1250 ἐξόφυσάτ' ἐλθῶν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἀκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίους
 πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὑπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὄδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
 1255 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὐθις αὐτὸς Ἐκτορος μόνος μόνου,
 λαχῶν τε κάκελευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς 1285
 1260 ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὄς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὄδ' ἦν ὁ πράσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 1265 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὄς προὔφν πατήρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;

- 1295 Ἀτρεία δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον,
προθέντ' ἀδελφῶ δειπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἧ
λαβῶν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιλύσας πατῆρ
1270 ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.
τοιούτος ὢν τοιῶδ' ὄνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
1300 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν
ἴσχει ξύνεννον μητέρ', ἧ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος; ἔκκριτον δέ νιν
δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
ἄρ' ὦδ' ἀριστος ἐξ ἀριστεῖον δυοῖν
1305 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος;
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
ᾤφθεις ἀτάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
εὔ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χῆμᾶς, τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
1310 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω,
πρὸς ταῦθ', ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
1315 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ.

- Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
1290 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἠσθόμην
βοὴν Ἀτρείδων τῶδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῶ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

- 1320 Οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἀναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀσπίως;
1295

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἦκουσεν αἰσχρὰ, δρωὼν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;

1325

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1300 Οὐ φησ' ἑάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐξεστὶν οὖν εἰπόντι τάληθῆ φίλω,
σοὶ μηδὲν ἤσσον ἢ πάρος ξυνηρημεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1305 Εἶπ' ἡ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

1330

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἄκουέ νυν· τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῆς ἄθραπτον ᾧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.

1335

1310 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἐχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.

ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί,
οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι

1340

1315 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.

οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθειροῖς ἂν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς.

1345

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1320 Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐγὼ γ' ἐμίσουν δ', ἠνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τόν τοι τύραννον εὖσεβεῖν οὐ ῥάδιον.

1350

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1325 Ἄλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τῶν ἐν τέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Μέμνησ' ὁποῖω φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1355 Ὅδ' ἐχθρὸς ἄνῆρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὦδ' αἰδῆ νέκυν; 1330

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Νικᾷ γὰρ ἡ ῥετή με τῆς ἐχθρας πολύ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὺθις πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1360 Τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλω̃ ψυχὴν ἐγώ. 1335

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θῆμέρα φανεῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλῆσι πᾶσιν ἐνδίκους.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1365 Ἐγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνῆρ αὐτῷ πονεῖ. 1340

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ἴμαυτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὸν ἄρα τοῖργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὡς ἂν ποιήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1370 Ἄλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ

- 1345 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
οὗτος δὲ κάκει κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἅ' χρῆ.

ΧΟΡΟΣ.

“Ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ.

1375

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1350 Καὶ νῦν γε Τεύκρω τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

1380

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- 1355 Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
τούτῳ γὰρ ὦν ἐχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,

1385

- 1360 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
αὐτός τε χῶ ξύναιμος, ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ,
μνήμων τ' Ἐριννὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη

1390

- 1365 κακοὺς κακῶς φθειρίειαν, ὡσπερ ἠθέλον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιῶ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ.

1395

- 1370 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξίμπρασσε, κεί τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1375 Ἄλλ' ἠθέλον μὲν· εἰ δὲ μὴ ᾽στὶ σοὶ φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἴμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

1400

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄλις· ἦδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον

- 1405 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίων
 θεσθ' ἐπικάιρον· μία δ' ἐκ κλισίας 1380
 ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
 κόσμον φερέτω.
- 1410 Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θιγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
 τάςδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ 1385
 σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνήρ
 φησὶ παρῆναι, σούσθω, βάτω,
 1415 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
 κούδενί πώ ποτε λῶνι θνητῶν 1390
 Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
 1420 τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Abstract of the


1	Introduction	1
2	Method	2
3	Results	3
4	Discussion	4
5	Conclusion	5
6	References	6
7	Appendix	7
8	Index	8
9	Summary	9
10	Notes	10
11	Tables	11
12	Figures	12
13	Plates	13
14	Supplementary material	14
15	References	15
16	Index	16
17	Summary	17
18	Notes	18
19	Tables	19
20	Figures	20
21	Plates	21
22	Supplementary material	22
23	References	23
24	Index	24
25	Summary	25
26	Notes	26
27	Tables	27
28	Figures	28
29	Plates	29
30	Supplementary material	30
31	References	31
32	Index	32
33	Summary	33
34	Notes	34
35	Tables	35
36	Figures	36
37	Plates	37
38	Supplementary material	38
39	References	39
40	Index	40
41	Summary	41
42	Notes	42
43	Tables	43
44	Figures	44
45	Plates	45
46	Supplementary material	46
47	References	47
48	Index	48
49	Summary	49
50	Notes	50
51	Tables	51
52	Figures	52
53	Plates	53
54	Supplementary material	54
55	References	55
56	Index	56
57	Summary	57
58	Notes	58
59	Tables	59
60	Figures	60
61	Plates	61
62	Supplementary material	62
63	References	63
64	Index	64
65	Summary	65
66	Notes	66
67	Tables	67
68	Figures	68
69	Plates	69
70	Supplementary material	70
71	References	71
72	Index	72
73	Summary	73
74	Notes	74
75	Tables	75
76	Figures	76
77	Plates	77
78	Supplementary material	78
79	References	79
80	Index	80
81	Summary	81
82	Notes	82
83	Tables	83
84	Figures	84
85	Plates	85
86	Supplementary material	86
87	References	87
88	Index	88
89	Summary	89
90	Notes	90
91	Tables	91
92	Figures	92
93	Plates	93
94	Supplementary material	94
95	References	95
96	Index	96
97	Summary	97
98	Notes	98
99	Tables	99
100	Figures	100
101	Plates	101
102	Supplementary material	102
103	References	103
104	Index	104
105	Summary	105
106	Notes	106
107	Tables	107
108	Figures	108
109	Plates	109
110	Supplementary material	110
111	References	111
112	Index	112
113	Summary	113
114	Notes	114
115	Tables	115
116	Figures	116
117	Plates	117
118	Supplementary material	118
119	References	119
120	Index	120
121	Summary	121
122	Notes	122
123	Tables	123
124	Figures	124
125	Plates	125
126	Supplementary material	126
127	References	127
128	Index	128
129	Summary	129
130	Notes	130
131	Tables	131
132	Figures	132
133	Plates	133
134	Supplementary material	134
135	References	135
136	Index	136
137	Summary	137
138	Notes	138
139	Tables	139
140	Figures	140
141	Plates	141
142	Supplementary material	142
143	References	143
144	Index	144
145	Summary	145
146	Notes	146
147	Tables	147
148	Figures	148
149	Plates	149
150	Supplementary material	150
151	References	151
152	Index	152
153	Summary	153
154	Notes	154
155	Tables	155
156	Figures	156
157	Plates	157
158	Supplementary material	158
159	References	159
160	Index	160
161	Summary	161
162	Notes	162
163	Tables	163
164	Figures	164
165	Plates	165
166	Supplementary material	166
167	References	167
168	Index	168
169	Summary	169
170	Notes	170
171	Tables	171
172	Figures	172
173	Plates	173
174	Supplementary material	174
175	References	175
176	Index	176
177	Summary	177
178	Notes	178
179	Tables	179
180	Figures	180
181	Plates	181
182	Supplementary material	182
183	References	183
184	Index	184
185	Summary	185
186	Notes	186
187	Tables	187
188	Figures	188
189	Plates	189
190	Supplementary material	190
191	References	191
192	Index	192
193	Summary	193
194	Notes	194
195	Tables	195
196	Figures	196
197	Plates	197
198	Supplementary material	198
199	References	199
200	Index	200

1911

COMMENTARIUS.

COMMENTARIUS.

V. 1. Ὡ παῖ Λαέρτιου. Signum coronidis, quod Schae- 69
fero auctore nunc in omnibus editionibus deletum est, revo-
cavi non ut necessarium sed ne veteris scripturae memoria
penitus exolesceret. Grammatici quidem Byzantii coronidem
poni negant nisi in commissura duorum vocabulorum v. Etym.
M. s. Τόφρα et Lexicon de Spir. p. 242. Cramer. An. Ox.
T. 1. p. 203. Seidler. Exc. ad Eur. Troad. 425. neque apparet
illa in ἀργός, ἰρός ceterisque, sed haeret in nomine herois.
Quod quum veteres ex λᾶς et ἀεργάζειν compositum crede-
rent v. Etym. M. p. 554, 37. Eustath. p. 1475, 25. scribae,
ut nativam vocabuli formam lectoribus inculcarent, modo
utramque syllabam expresserunt, modo alterius defectum signo
contractionis notarunt. Priscianus L. VII. 5. p. 303. *Laer-
tius pro Laertes dicebant, quomodo et Graeci; Σοφοκλῆς ἐν
Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Ἄει μὲν ὦ παῖ Λαερτίου δέδορξά σε,*
eaeque scriptura et hoc loco servata est in cod. Monac.
Aretini, *Beiträge zur Gesch. der Literatur* T. IX. 696. et
v. 380. in codd. plurimis. Alteram rationem sequutus Pla-
nudes in Alcaei Epigr. Anth. Pal. c. VII. n. 1. *Λαοτιάδεω*
scripsit; in Agathiae c. XI. n. 379. ubi idem *Λαοτιάδης*
dedit, scriptor codicis Pal. *Λαερτιάδης* praetulit; in Anth.
Plan. N. 125. p. 663. alii sic, alii *Λαοτιάδης* scripserunt;
Λαοτιάδης legitur *Ἄδεσπ.* c. IX. n. 115. et Plan. CCXCII.
et CCXCV. nulla, quod constet, librorum discrepantia: *Λαο-
τίου* Arist. Plut. 312. Eur. Troad. 425. nescio qua auctori- 70
tate nitatur, sed editores principes hoc signum de suo addi-
disse haud credibile videtur. Hanc igitur pseudocoronidem,
ubicunque in codd. apparet, servandam duco, ut ceteras notas

 Notae versuum praescriptae respondent numeris Brunckianis margini
interiori Ed. nostrae appositis.

prosodiacas, quae ab oculorum consuetudine non nimis abhorrent, et ut coronidem ipsam, quam quidam aut penitus abjiciendam aut parce ambiguitatis vitandae causa admittendam putant v. Elmslej. ad Med. v. 465. Matthiae ad Iph. T. 336. Mehlhorn ad Anacr. p. 56. quamque antiquioribus ignotam fuisse colligi potest partim ex Grammaticorum disceptatione de conjunctione *κα̃τα*, utrum ea ex *κα̃ι* *ε̃ιτα* composita an sic ut *δ̃ητα* producta sit v. Apollon. de Conj. p. 496. partim ex eo, quod in signorum prosodiacorum enumeratione nota crasios omittitur, non solum a Grammaticis, quos omnes norunt, sed ab Epiphanio quoque de Mens. et Pond. p. 159. Ceterum Tragicis forma illius nominis ab origine propior frequentatur, *Λαέρτης*, *Λαέρτιος*, *Λαερτιάδης*, *Λαερτιδης*.

V. 2. *Πεῖραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον*. Affert hunc versum Suidas s. *Πεῖρα*. Scholiastae disceptant, utrum haec sit *πεῖρα κατ' ἐχθρῶν* activa significatione, ut *ἐπίθεσις τῶν πολεμίων* Diod. XIV. c. 80. an *παρ' ἐχθρῶν*, hoc est, utrum Ulixes hostibus insidias parare an quidquid hostes machinentur, praeripere dicatur, quorum utrumque gnavo duci convenit, *τὸ ὄξυλαβῆσαι τὴν προᾶξιν καὶ τὸ τῶν ἐναντίων τὴν γνώμην προαισθάνεσθαι* Galen. de Parv. Pil. Exerc. III. 905. T. V. ed. Kuehn. Equidem posterius et personae Ulixis et praesenti ejus negotio convenientius judicavi; illud, quia iste *τῶν ἀδήλων θηρατῆς* Philostr. Imagg. I. 862. magis cavendis quam instruendis insidiis nobilitatus est, id quod Odyss. IV. 242. et tota Dolonia testatur; hoc, quia nunc ipsum exploratoris, non insidiatoris, partes sustinet. Idque confirmabam ipsius verbi *ἀρπάζειν* usu, a re venatica, ut pleraque in oratione Minervae, translato: nam proprie canes venatici *nare sagaci captant auras* Senec. Hippol. 39. sive *apprensant* Gratius Cyn. 239. *ἐπιλαμβάνονται τῆς τῶν θηρίων ὀσμῆς* Plutarch. Quaest. Nat. XXIII. 20. T. XIII. postremo
 71 *οἱ κύνες ἀρπάζουσι τὰ πνεύματα* Poll. V. 60.¹⁾ ex quo idem nomen Plutarcho de Soll. Anim. p. 969. B. (c. XIII. 162. T. XIII.) *ἡ αἰσθησις τῶν κυνῶν τοῖς ἴχνεσι καὶ τοῖς πνεύμασι τοῦ θηρίου τὴν φυγὴν ἐπιδείκνυσι*, restitui pro *τοῖς νεύμασι*. His igitur indicibus ductus *πεῖραν ἐχθρῶν ἀρπάσαι* statui idem significare, quod apud Platonem Civ. I. 334. A. *τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι βουλευματα*, apud Arrianum Alex.

¹⁾ Hippocrates saepius *ἐρύσαι τὴν ὀσμὴν*, Antipater Sid. XXVII. 10. *ἐρύσασθαι μυκτῆρσιν ἀντιμῆν*, Plut. Symp. II. 1. 647. E. (p. 114. T. IX.) *ὄσμαϊ ἀρπαζόμεναι ταῖς ὀσφρήσεσι*, Hippocr. de Cord. p. 448. T. I. *τὰ οὐατα ἀρπάζει τὸν ἥερα*, quae omnia a manibus ad aures naresque, dehinc ad animum translata sunt.

VII. 28. ὑφαρπάσαι. Hermannus vero existimat hoc modo inepte additum esse τινά, locumque ita interpretatur: *semper captis opportunitatem, qua tentare hostem possis, ἀεὶ θηροῦ πειράν τιν' ἐχθρῶν, ἀρπάσαι* scil. αὐτήν, infinitivo extrinsecus appenso, ut in locis a Porsono allatis ad Med. 1396. Verum haec, quaeque praeterea a nostris Grammaticis allata sunt aut porro a nobis afferentur ipsis, ab eo, quod in quaestione versatur, nescio quomodo discrepant. Nam quum verbum θηροῦν et cum accusativo construi possit et cum infinitivo ut Eur. Hel. 63. θηροῦ γαμῆν με. Anaxilas Athen. XIII. 558. C. τὸν τρίτον θηρεύεται ἔτι λαβεῖν. Theophyl. Hist. IV. 16, 115. B. συμμάχους ἐλέσθαι θηρώμενος, hoc loco ambiguum erit, utrum nomen ab infinitivo, infinitivus autem a verbo regatur, an, ut Hermannus voluit, θηροῦται πείραν, ὥστε ἀρπάσαι αὐτήν. Ejusmodi vero ambiguitas in illis nulla est, sed protinus apparet infinitivum laxius pendere, neque a verbo regi primario, aut quia hoc cum infinitivo construi omnino non patitur ut Herod. I. 176. ὑφῆψαν τὴν πόλιν καίεσθαι, aut quia jam suum et proprium casum sibi adjunctum habet ad hunc modum ἐπιχειροῦσιν οἱ κύνες τοῖς προβάτοις κακουργεῖν Plat. Civ. III. 416. quod Winckelmannus ad synchysin constructionum refert ad Euthyd. p. 41. οὐδὲν ἄλλοίων δέονται ὀργάνων εἰσενεχθῆναι Hippocr. de Articc. p. 140. T. III. τιμάτω ὅτου ἂν δοκῆ ἄξιος εἶναι παθεῖν Dem. c. Mid. 529, 22. ¹⁾, aut ob utrumque, Plat. Legg. X. 899. D. ξυγγενεῖά τις σε θεία πρὸς τὸ ξύμφυτον ἀγει ⁷² τιμᾶν. Aristoph. Av. 411. τίς ἔρωσ κομίζει αὐτῷ πρὸς ὄρνιθας ἐλθεῖν. Denique si quid ambigue dictum est ut Soph. El. 364. τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν ²⁾, Aelian. V. H. II. 41, 128. ἀκρατῶς ἐδίψα οἴνου πίνειν, Diod. V. 73. Ἀθηνᾶ προσάπτουσι τὴν τῶν ἐλαίων φρυσίαν παραδοῦναι, quem infinitivum omitti potuisse docet Strabonis exemplum XIV. 572. τοὺς θανάτους προσάπτουσι τούτοις τοῖς θεοῖς, in his igitur, sive infinitivus cum casu suo ex verbo pendet sive perfectae

¹⁾ Sic obliquavit verba legitima, quae leguntur c. Timocr. 720, 28. τιμάτω ὃ, τι ἂν δοκῆ ἄξιος εἶναι παθεῖν. Antiphontis verba Apol. Caed. 117, 27. πάντων, ὧν ἐμὲ ἄξιόν φασι παθεῖν εἶναι et illo modo explicari et ad attractionem referri possunt.

²⁾ Aesch. Suppl. 524. ὧν σ' ἔρωσ ἔχει τυχεῖν. Eur. Hel. 417. οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε τυχεῖν, Dem. p. Cor. 349, 5. ἐξέκλειον λόγον τυχεῖν, qui infinitivus multo facilius omitti poterat quam ille Plat. Civ. VIII. 556. E. σῶμα νοσῶδες μικρὰς ῥοπῆς δεῖται προσλαβέσθαι, vel Soph. Phil. 63. οὐκ ἠξιώσαν σε τῶν ὀπλων ἐλθόντι δοῦναι, quem locum Buttmannus minus accurate cum v. 81. contendit, ubi ἡδὲ λαβεῖν conjungi possunt.

jam constructioni additus est ¹⁾, sententia eadem manet; hoc autem loco, ut viro praestantissimo visum, plurimum interest, utrum *θηρώμαι* cum *πείραν* proxime jungatur, an cum *ἀοπάσαι*, illud enim significat hostibus insidias parare, hoc structas ab hostibus praeripere. De pronomine infinito non diffiteor, id mihi quoque multo aptius additum videri, si nomine *πείρα* significetur id quod Ulixes machinatur quam si, quod hostes; neque hoc alia ratione exsolvere scio, nisi ex eo, quod dicendum erat, ὁ, τι δηποτοῦν οἱ ἐχθροὶ πειρῶνται, relictum esse hoc *πείραν* *τινα*.

V. 4—6. *Σκηναῖς ναυτικαῖς Διάντος, ἐνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει* affert Eustathius p. 826, 52. quatuor postrema verba p. 792, 46. *ἴχνη τάχεινου νεοχάρακτα* Suidas s. *Νεοχάρακτα*. Ed. Pr.

V. 7. *Εὗ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λαλαίνης ὡς τις εὐρινὸς βάσις*. Haec usurpant Schol. Apoll. II. 125. Etym. M. s. *Τρίβακος* et Suidas tribus locis s. *Βάσις*, *Εὐρινὸς* et *Λάκαινα*. Imitatus est Libanius Ecphr. T. IV. p. 1065. *εὐρίνω βάσει* 73 *τὸ λανθάνον ἀνιχνεύοντες*, et apertius Manuel Palaeologus Or. VI. 331. *μὴ πολυπραγμονῶμεν — ὡςπερ οἱ τὰ θηρία ῥινηλατοῦσαι λάκαιναι κύνες· εὐρινὰς ταύτας εἶπε Σοφοκλῆς*. minus aperte Aelianus Hist. Animm. II. c. 15. *δίτην εὐρίνου κυνός*. Hi igitur *εὐρινὸς* secundum casum esse crediderunt, Libanius primum, perinde ut Etym. M. *εὐρινὸς βάσις ἢ εὐόσφορητος πορεία*, ac recte quidem, quoniam poetis familiare est epitheta trajicere; cujus rei exempla plurima collegerunt Abresch. Dilucc. Thuc. p. 244. Valcken. ad Lennep. Etym. T. II. p. 700. Matthiae Gramm. p. 799. Bernhardy Synt. p. 53. etc. quibus autem haec res regatur finibus, nemo tradidit, neque dictu facile est. *Εὐρινὸς βάσις* vix sensum affert epitheti trajetci; nec *Θῆβαι εὐίπποι* Eur. Phoen. 17. et similia mirationem faciunt, sed *λευίπποι Καδμείων ἀγνίαι* Pind. Pyth. IX. 146. nemo nostrorum poetarum imitabitur, nedum ista: *γραῖαι ὄσσων πηγαί* Eur. Herc. 450. *λευκοπήχεις κτύποι χερσῶν* Phoen. 1350. *Γαύαντος τάφον μουσόφθαρον* Lycophr. 831. Haec a prioribus quantum distent, manifesto apparet; sed per quos gradus a lenibus principiis huc usque provecta sit transferendi audacia et quid fuerit audentibus extremum, quaerimus incassum, ne codicum quidem auctoritatibus satis confisi, qui inter se persaepe discrepant, ut ap.

¹⁾ Insolentius loco non ultimo positus Thucyd. I. 33. *μὴ δυοῖν φθάσαι ἀμάρτωσι*, interpretes ante Hermannum diu frustra exercuit. Pro infinito conjunctionem finalem posuit Lysias p. Polystr. 160, 40. *οὐ χρημάτων ἐνεκα, ἕνα λάβοιμεν, εὖ ἐποιοῦμεν*.

Aesch. Suppl. 485. βωμονς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων, et Eur. Alc. 541. ξένων πρὸς ἄλλην ἐστίαν, illic unus, hic plures ἄλλων exhibent, quod glossemati propius videtur, idemque Eur. Phoenn. 1649. ubi codd. τριπτύχους νεκρῶν γόους et τριπτύχων offerunt, et multis aliis locis usu venit v. Observ. Misc. Amstel. T. I. 24. Neque ulla Criticis religio epitheta, quo cujusque libido fert, transvertere; velut Blomfieldio Pers. 252. τοῦδε φωτὸς δράμημα περσικόν aptius videtur περσικοῦ. Elmslejus et Matthiae Eur. Iph. A. 1266. (1253.) pro λέκτρων ἀρπαγὰς ἐλληνικὰς requirunt ἐλληνικῶν, quorum neutrum admiserim. [V. Wellauer. ad Aesch. Prom. 399.] In Anth. Pal. VI. n. 230. ποιστὸν ψήκτρης κνήσμα σιδηροδέτον quum Brunckius σιδηροδέτον malisset, jure opponit Jacobsius, *in periphrastica circumloquutione epitheton plerumque copulari cum eo quod periphrasin faciat*; quanquam hoc persaepe etiam praeter periphrasin fit, ut adjectiva primario potius apponantur casui quam genitivo; Θετιδος εἰνάλιον γόνον Eur. El. 450. θάσιον οἴνου σταμνίον Arist. Lys. 196. τροφαλίδα τυροῦ σικελικὴν Vesp. 838. [χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων Pac. 153. σύκων τριπετῆ πόσιν ὀμφαλόεσσαν Nicand. Alex. 347.]¹⁾ Ergo Matthiae ad Phoenn. v. 30. hanc, uti vocat, casuum

¹⁾ Legitime pronomina possessiva accommodantur nomini principali: ἐμὴν βίῳτοιο τελευτήν Anth. Pal. VII. n. 334. ὀνὸς παῖς παιδὸς Androm. 584. σὸς παῖς παιδὸς Bacch. 1327. ἐμοῖς τέκνων τέκνοις Iph. A. 785. τὰμὰ πεδία γῆς Herc. 462. ταῖς χερσὶ ἐργασίας Pind. Ol. VIII. 55. τεὰ τιμὰ ποδῶν XII. 40. μαρία τῇ σῆ φρενῶν Iph. A. 394. σὰ δ' ὑπὸ ζεύγλα λεπάδνων Melinno Stob. Flor. VII. 13, 177. ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης Thuc. II. 61. ἡμετέρας ἀκτῖνας ὄλβον Pind. P. IV. 453. τὴν ἡμετέραν τῶν αἰσθητηρίων κρίσιν Athen. IX. 379 C. Ideo dubitari potest, num recte scriptum sit Androm. 1063. σοῦ παιδὸς παιδί. Sed pro σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας Iph. A. 413. ridiculus foret, qui σὸν requireret. Quin etiam ubi licuit epitheton transferre, non semper translatum esse, ostendit Eur. Troad. 1208. σκυλευμάτων τρωικῶν κόσμος collatum cum φρύγια πέπλων ἀγάματα ib. v. 1220. multique alii loci, in quibus nullum aut metri aut euphoniae discrimen cernitur. [ἡμετέρας ῥόος ἀυδῆς Nonn. Par. XV. 27. ἐμὸς ὄρος ἐστὶν ἐφετηῖς ib. XV. 45. Fort. ἐμῆς. τεὸν γάμων ἡμεναιον id. Dionys. XLVII. 404. τεῶν φάος ὤλεσας ὄσων Anthol. VII. 742. cod. τεόν. μὲν ζωῆς φάος Append. Epigr. 261. σὸν αἶμα χερσίν Eur., Orest. 429. v. Matth. σῶ αὐτοῦ κράτι κανῶς pro σοῦ αὐτοῦ Eustath. 1925, 32. σὸν φῆς ἐρωτὸν τύπον Anthol. IX. 405. τεὰ ἀλκή ποδῶν Pind. Ol. XII, 19. ἐμῆς ὠδῖνα λοχεῖης Nonn. Dionys. X. 131. ob metr. ἐμῆς γλωχίνι κερατῆς ib. XI. 269. τεῆς ὠδῖνας ὀπώρης ib. XIX. 37. sed σῆς δὲ θύρα ψυχῆς Anthol. XI. 304. ὀρχηθμοῖο τεῆ ὄρη Nonn. Dionys. XI. 334. τεῶν σπινθῆρας ἐρώτων ib. XI. 356. τεοῦ ἐγχεος ὀρημῆ Quint. Sm. III. 445. τροφὸν ἐμὸν φίλον πατρός Eurip. El. 409. τρύχει τῶδ' ἐμῶν πέπλων κόρας ib. 501. κερκίδος ὕφασμα σῆς ib. 539. ἀρτάναις δέρης ἐμῆς Aesch. Agam. 842. τεῆς βλαστήματα γαῖης Anthol. VII. 373. τεῆς ὀπώρης δὸς μοι σείο κῦπελλον Nonn. Dionys. XIX. 13. ἡμετέρον χρόνον δρόμος Par. VII. 34.]

enallagen nimis arctis circumscripsit finibus, quum eam diceret *ibi tantum locum habere, ubi vel substantivum cum genitivo periphrasi inserviat vel genitivus commode abesse possit*. Sed plurimus ejus usus in circumloquutione personae; primum ea, quae fit per articulum: τὰ Ἰσαύρων ἐν λαθραίαις ἦν ληστείαις οὐπω πρὸς φανεράν ἐπανάστασιν ἀναστάντα Zosim. V. 25. Jam articulo additur nomen indefinitae substantiae; Thuc. I. 110. τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ξὺς ἔτη πολεμήσαντα διεφθάρη. Hinc illa pendent, quae in Ed. Pr. commemoravi nomina definita: τὸ Αἰτώλων φρόνημα συμπεφηνὸς ἐς τὰς πόλεις ἦγε τὴν ἡσυχίαν Polyb. IV. 64. quo vindicatur Eur. Hec. 290. τὸ σὸν ἀξίωμα κἄν κακῶς λέγη. Plato Legg. VII. 790. B. τὰ τῶν δεσποτῶν ἡῖθη ἀκούσαντα. Dionys. Antt. I. 18, 10. τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως ἀπαρατήτῳ ὀργῇ χρωμένην, ubi Casaubonus χρωμένου optabat. Justin. XII. 6. *in locum irae successit existimatio causam occidendi considerans*. Perictione Stob. Tit. CLXXIII. 596. αἱ τῶν ἐφήβων καρτερήσεις ἐθιζόμεναι φέρειν λιμόν τε καὶ δίψαν. Eadem Tit. LXXVII. 457. εἴ τις γονέων ὑπερφρονέοιεν (sic), ἰδέη κακῶν ταύτη καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἀμαρτία γράφεται. Dio Cass. Fragm. CLI. p. 64. T. I. διήλεγε τὴν τοῦ γυναικείου γένους ἀσθένειαν ταχὺ μὲν ὀργιζομένην, ταχὺ δὲ καὶ φοβουμένην. Pind. P. I. 140. ὁ Τυρσηνῶν ἀλαλατὸς ὕβριν ἰδῶν, quo uti licet ad defendendum Aesch. Suppl. 482. οἴκτος εἰσιδῶν τάδε. Aristoph. Plut. 45. οὐ συνίης τὴν ἐπινοίαν τοῦ θεοῦ φράζουσαν. [αἰτίαν — τὴν φάσκουσαν Theophr. de Caus. Pl. IV. 6, 4. T. I. p. 507. ὅσαι φύσεις ψυχροτέραι ταύταις εἰκὸς — νοσῆσαι Galen. Comm. III. in Epid. 70. 725. T. XVII. p. 1. τὸν Σμερδίῳ Θρηῖα πόθον Anthol. VII. 25. Κίκονα Θρηῖος Σμερδίῳ πλόκαμον ib. 27.] Plut. Cons. ad Apoll. p. 403. T. VII. ἐνταῦθα ἂν τις ἐλκύσειε τὴν τοῦ Σωκράτους φωνὴν τὴν οἰομένην — qui locus argumento est in V. Coriol. c. III. τοῦτον ἀποδέδωκεν ὁ νόμος εἴτε — τιμήσας εἴτε — οἰόμενος, neque νομοθέτης, ut Schaefero placet, scribendum esse, neque Νομᾶς, ut Haitingero, neque etiam, quod omnium lenissimum foret, οἰομένων. Postremo cum Androm. 159. ἡπειρωτὶς ψυχῇ γυναικῶν conferri licet Lucret. I. 475. *Alexandri Phrygiō sub pectore*, v. 24. *Nemeaeus hiatus leonis*, quibus excusantur λέκτρων ἀρπαγαὶ ἑλληνικαὶ et δράμημα περσικόν. Et cum Soph. Oed. T. 1376. ἡ τέκνων ὄψις ἦν ἐφίμερος βλαστοῦς, ὅπως ἐβλαστε id quod Appianus scripsit Civ. IV. 89. p. 645. ἦδοντο ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ πλήθους ἰσχυροτάτῃ σφίσι φανείσῃ, quae omnia referenda sunt ad illam translationum libertatem, qua pars pro toto dicitur ut χηλαὶ τετραβάμονες Phoenn. 815. vel totum pro parte κερόεις ὄχος

Callim. H. Dian. 123. ¹⁾ aliaque metonymiarum species ad agnoscendum faciles, ad describendum difficillimae. Vulgo omnes usurpant *γλωρὸν δέος*, de quo disserit Schol. Apoll. III. 120. et *pallida mors*; unde progressi medicamenta quaedam *ὄξυδερχῆ* vocarunt, alia *ἀντιπαθήοντα* Plut. Symp. II. Quaest. VII. 1. 92. cf. Valcken. ad Adon. p. 221. B. esculenta *ἡδύνοιρα* Athen. I. 27. F. vel *κεφαλαγγῆ* XIV. 551. C. alia *πασχητιῶντα* vel *ὑποβινητιῶντα* v. Meinek. ad Men. p. 161. *cuminum pallens* v. Interpr. ad Pers. V. 55. *ulcera desperantia* Plin. XXII. 24. Hippocrates Aphor. p. 720. T. III. notos *βαρυηκόους* dixit, nec sequuta est reprehensio; sed Galeno nonnunquam *σολοικώδης* videtur ἢ ἀπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τοὺς πάσχοντας ἢ ἀπὸ ἐκείνων ἐπὶ τὰ πάθη μετέβασις ⁷⁶ Comm. III. in Prorrh. I. T. XVI. p. 731. et 718. eamque *κακόζηλον ἐρομησιαν* plus semel exprobrat Prorrheticorum scriptori, αἱ γὰρ ἀναδρομαὶ, φησὶν, ἐμέσασαί τε καὶ παρενεχθεῖσαι, δέον αὐτοὺς ἐμέσαντας καὶ παρενεχθέντας εἰπεῖν p. 674. Quis igitur rectum discernet *ubi inter curva subit*?

V. 9. Ἐνδον γὰρ ἀνήρ — Olim adnotavi articulum cum $\bar{\iota}$ et $\bar{\upsilon}$ non colliquescere praeterquam in *θοιμάτιον* et *θοῦδατος* Aristoph. Lys. 370. αἰρώμεθ' ἡμεῖς *θοῦδατος τὴν κάλπιν*, neque in id *τοῦδάφους* mutandum esse, licet ita dixerit Sophocles *χθονὸς αἰείρας* et Oppian. Cyn. IV. 186. *ἀειρόμενος χθονός*, eodemque revocavi *θοῦδατος* Amipsiae Athen. XV. 667. F. *θῦδωρ* VI. 268. A. [Elmsl. ad Med. p. 76. not.] Alibi *crasis* non exprimitur, ut ὁ *ὑπέρ* bisyllabum in Herodis versu Stob. Flor. CXV. 593, 30. τὸ *ὑπέρθυρον* quatuor syllabarum in cantico *Chelidonistarum* Athen. VIII. 360. C. ubi nunc *θῦπέρθυρον* scribitur. — Sequentia *ἄρτι τυγχάνει* Fischerus ad Well. T. IV. 8. cum participio *στάζων* comprehendit vult. Necquidquam. Ed. Pr.

V. 10. Κάρα στάζων ἰδρῶτι — idem est quod *ιδρῶτι ῥεόμενος* Philostr. V. Soph. I. 25, 541. ²⁾ vel *ῥαινόμενος* Synes. Dion. p. 53. sed Eur. Iph. T. 108. *στάζων ἀφρῶ γένειον* idem significare videtur quod Herc. 934. *ἀφρὸν κατέσταξε γενειάδος*. Subsequentia *καὶ σ' οὐδὲν* — *ἔργον ἐστίν* affert Moschopolus Sched. p. 158.

¹⁾ V. Toup. ad Longin. XV. 4. p. 322.

²⁾ ῥέομαι neque barbarum esse, ut Matthiae putabat ad Hel. 1602. neque tam rarum quam Haldio videtur ad Plut. Timol. p. 384. demonstrant exempla Hippocr. Mul. I. 634. T. II. de Nat. Mul. p. 534. Plutarch. V. Galb. c. XXVII. Appian. Civ. II. 21, 201. Lucian. Gymn. §. 25. Callistr. Statt. VIII. 900. Heliod. III. 4, 113. Polyæn. Strat. IV. 2, 6. [Liban. T. I. p. 284. ῥεόμενος δάκρυσι. Philo adv. Flacc. 977. p. 530. αἵματι πολλῶ περιῶρέομενος (ῥεόμενος Vat.) Dionys. Hal. Hist. IV. 38. T. II. p. 738.]

V. 14. 15. Ἦ φθέγμ' Ἀθήνας — κὰν ἄποτος ἦς, ὅμως φώνημ' ἀζούω. Prioris versus mentionem habet Libanius Presb. ad Julian. p. 460. T. I. τὸ Σοφοκλέους λέγειν, ὃ φθέγμ' Ἀθήνης· altero utuntur Suidas s. Ἀποπος et Eustathius p. 198, 28. p. 611, 14. Scholiastes romanus: φθέγμα εἶπεν ὡς μὴ θεασάμενος αὐτήν· δῆλον γὰρ ἐκ τοῦ κὰν ἄπο-
77 τος ἦς, τουτέστιν ἀόρατος. Huic assentiens Brunckius Minervae, inquit, e machina loquentis et spectatoribus conspicuae vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre juxta veterum opinionem, deos quidem saepe cum hominibus colloqui sed raro se iis in conspectum dare. Quorsum haec simulatio? et ad quod exemplum? Scilicet Philoctetes, Thoas, Theoclymenus, Ion, Peleus, Hippolytus, Orestes deos, quibuscum in scena colloquuntur, non videre existimandi sunt! Sed ut sumatur hoc, cujus neque ratio ulla neque exemplum apparet, quo pacto spectatoribus persuaderi poterat, ut deam, quam et ipsi clare vident et Ajax primo ad aspectu agnoscit, unius Ulixidis obtutum fugere crederent? Decepit interpretes consuetudo novitiae, quam sequuti Suidas et Grammaticus Ammonio adjunctus p. XLVI. ἄποτον interpretantur τὸ ἀθέατον. Sic et Cyrillus Alex. in Exod. L. II. 296. ἄποτος παντελῶς καὶ ἐπέκεινα τοῦ παντός, alique aequalium loquuti sunt, quos Hasius produxit ad Leon. Diac. p. 437. Sed veteres hoc ἄποτον sive ἀνοπτον dicere solent, ἄποτον vero id, quod e longinquo conspicitur vel clare, si in excelso est, vel obscure, si longo intervallo distat; ὅπως ἄποτος ἐστὶ ἡ Κορινθία ἐκ τοῦ χώματος, ut prospici possit Aristot. Rep. II. 12, 253. D. id quod alibi ἐνάφορον dicitur; καταφανής καὶ ἄποτος Plutarch. V. Lucull. c. IX. ὅπως ἄποτον εἶη ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Arrian. Alex. II. 12, 6. pariterque Dio Cass. L. 50. c. 12. Galen. de Semin. II. 5, 221. T. III. de Adm. Anat. VI. 1, 128. T. IV. Themist. Or. X. 137. B. Polyaeen. III. 12. Zosim. I. 66. Heliod. IX. 8, 361. His conveniunt τόπος ἐξ ἀπόπτου καταφανής Plutarch. V. Eum. c. XV. ἐξ ἀπόπτου καὶ μεσαιάτης περιωπῆς Gregor. Naz. Or. XIII. 94. C. ed. Bill. multisque aliis locis Soph. Phil. 467. Philo de Temul. p. 260. A. Phot. Bibl. CCLVIII. 778. item ἐν ἀπόπτῳ, in conspectu Dionys. Antt. II. 54. quod interpretes male reddit in occulto¹⁾ Joseph. Bell. Jud. V. 9, 1. Synes. de Regn. p. 12. D. de Provid. p. 94. C. ἐν ἀπόψει Strab. VI. 256. et alibi v. Wytttenbach.

¹⁾ De hoc Hasius aliter sentit neque negarem saltem ambigi posse, si modo significatio *occulti* aliunde constaret; ἐξ ἀπόπτου VI. 14. sine controversia significat *ex edito*.

ad Plut. T. I. 850. Invisum nunquam apud veteres significat, frustra que Erfurdcius contra me affert ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος Oed. T. 762. et κτεῖνε καὶ κτανῶν πρόθεσις ἀποπτον ἡμῖν El. 1499. ubi ἀποπτον sane *invisum* reddi potest, non quo haec sit vera et propria vocabuli potestas sed quia, quae eminus conspiciuntur, saepe valent pro non conspectis. Neoptolemus Philoct. 453. qui Trojam *nunquam* revisere cupit, sibi curae fore dicit, ne eam τηλόθεν adspiciat; num iccirco τηλόθεν significat οὐδαμῶς? Plautus Trinumm. II. 1. 237. *procul adhibenda* dicit, quae omnino non debent adhiberi; neque aliter ἤττον, ὀλίγον et βραχύ pro οὐδέν v. Philem. §. 90. p. 66. Etym. M. 621, 44. σχολῆ pro οὐδ' ὄλως, sero et *parum* eo, quo notum est, intellectu usurpantur ideo quod quae lente, quae sero, quae parum strenue aguntur, ea plerumque a non actis nihil distant. — Restat brevis de interpunctione quaestio. Nam quum vulgo comma ante ὅμως ponatur, Elmslejus postponendum censet, quia ὅμως apud Tragicos aliquoties in apodosi collocatum inveniat. Certum est, nonnumquam interpungi non posse; nimirum si enuntiatio condicionalis et concessiva in unum coaluerunt, καὶ πέφυχ' ὅμως λάτρεις, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω, *quamvis tamen oderat illam* Ovid. Met. II. 782. *muta tamen quum sint* Lucret. V. 1086. vel si pro illa nomen valet; Κύλωνα ἀνέθεσαν τυραννίδα ὅμως βουλευσάντα Pausan. I. 28, 1. id est καίπερ ἐβούλευσεν, vel ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει Hesiod. Theog. 20. τὴν ἔμπης περὶ ἔσσαν ἐοῦσαν μέλπω Oppian. Cyn. III. 584. [καίτοι κατορθώσαντας ὅμως ἀπέκτειναν Aelian. V. H. VI. 5. μή τι καὶ δημαρχοῦντες ὅμως πάθοιεν ἀτοπώτερον Appian. Civ. II. 23. παρ' ὀλίγον ὅμως ἤκοντι Paus. I. 13, 4.] cf. Voss. ad Arat. 1110. *tamen contemptus abs te haec habui in memoria* v. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 91. C. Neque nos interpungimus sic contracta *Non visum agnosco tamen*. Sed ubi utraque enuntiatio, condicionalis et concessiva, omnibus suis partibus, ut hoc loco, expressa est, καὶ ἐὰν ἀποπτος ἦς, ὅμως ἀκούω, *etsi te non video, tamen agnosco*, interpunctione uti solemus, et in universum notas et signa orthoepiae non ad Graecorum rationem a nostro usu alienissimam, sed ad legentium commoditatem dirigimus sic 79 ut saepe interpretationis instar sint.

V. 16. Καὶ ξυναρπάζω φρενί. Grammaticus Etym. Gud. additus p. 643. ἀρπάζω τὸ ὄξέως νοῶ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ Καὶ ξυναρπάζω φρενί. Eadem affert Moschopul. Sched. p. 168. Sic Aristoph. Nubb. 777. ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. Simylus Stob. Flor. Tit. LX. 4, 378. τὸ ῥηθὲν ξυναρπάσαι, alii que quos testes adhibet Segaar. ad Clem. Quis div. p. 234.

Aliter rhetores dicunt *συναρπάζεσθαι* ea, quae in dicendo premuntur v. Vales. ad Harp. p. 144. Ed. PR.

V. 17. *Κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς*. Extat hic versus ap. Suidam s. *Κώδων*, Schol. Soph. Oed. C. 124. et Schol. Thuc. IV. 134. qui Thucydidem ὁ *κώδων* dixisse affirmat; nec repugnat quod Schol. ad h. l. scribit: *ἡ κώδων θηλυκῶς ἀπτικῶς*. Namque Thucydides de excubitorum sive circitorum tintinnabulo loquitur, ὁ *κώδων* ὁ *φυλακτήριος* Synes. Catast. p. 303. D. unde nominatur ὁ *κύλαξ* τοῦ *κώδωνος* Parthen. c. VII. Eodem genere ὁ *κώδων* ὁ *κατὰ τὴν ὀψοπωλίαν* Strabo XIV. 626. ὁ *ἐν τῷ ἰχθυοπωλίῳ* Plutarch. Symp. IV. Quaest. IV. 2. p. 183. et qui jumentis appendi solet Diod. XVIII. c. 2. [aut maleficis Liban. T. I. p. 222.] aut retibus Plut. V. Brut. XXX. et quo tempus officiorum matutinatorum significatur Lucian. Merc. cond. §. 31. p. 254. T. III. Bip. Sed *τῆς κώδωνος* Aristot. de Sens. c. VI. 446, 22. ed. Bekk. quod tintinnabulum interpretantur. Scholiastes h. l. ait codonem esse τὸ *πλατὺ τῆς σάλπιγγος*. Sed buccinae orificium superius, quod tubicen ori admotum inflat, denotare videtur Josephus Antt. III. 12, 18. *σύριγξ παρέχουσα εὖρος ἀρκοῦν ἐπὶ τῷ στόματι πρὸς ὑποδοχὴν πνεύματος εἰς κώδωνα ταῖς σάλπιγξι παραπλησίως τελοῦν*, nisi ille, ut Sambuco visum, *τελοῦσα* scripsit, id est *τελευτῶσα*, inferius sive τὸ *πλατὺ τῆς σάλπιγγος* intelligens, de quo Athenaeus loquitur IV. 185. A. ubi cornu tibiae Phrygiae idem valere dicit, quod in tuba τὸν *κώδωνα*, et Eustathius p. 1139, 60. qui e Schol. Ven. Σ. 219. diversa tubarum genera accuratius quam Sophoclis interpres graecus percenset ac sexto loco Tyrrhenicam memorat *ὁμοίαν φρυγίῳ αὐλῷ τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσαν*. Ergo ob sonum graviorem Tyrrhenica tuba nominatur a Tragicis Aesch. Eum. 556. Eur. Phoenn. 1393. quorum exemplum sequuntur posteriores; Tymnes Anth. Pal. c. VI. n. 151. *βαρὺν αὐλὸν — Τυρσηνὸν μελέδημα*. Crinagoras c. VI. n. 350. *Τυρσηνῆς κελάδημα σάλπιγγος καὶ — κώδων χάλκεος*. Nonnus XVII. 92. *Τυρσηνῆς βαρῦδουπον σάλπιγγα θαλάσσης*. Gregorius Naz. Ep. ad Card. CXCIV. p. 891. T. I. *τάχα δὲ καὶ τὰς Τυρσηνικὰς ὑπερεφώνησα σάλπιγγας*, et Eumath. de Ism. L. IV. p. 178. *τὴν γλῶσσαν εἰς Τυρσηνικὴν μετεχάλκευσε σάλπιγγα*, quam *Τυρσηνὴν* vocant Diodorus V. 40. et Maximus Diss. III. p. 47. ut *λόγος Τυρσηνός* Aelian. H. Ann. XII. 46. Sophoclei loci meminit etiam Joh. Diaconus ad Theog. v. 979. Ed. PR.

V. 21. *Πρᾶγος ἄσκοπον*. Hesychius *Ἄσκοπον, ἀθέατον*, (sic Hermannus pro *ἀθετον*) *Σοφοκλῆς ἐν Αἰαντι μαστιγοφόρω*. Ed. PR.

V. 22. *Ἐπεὶ εἴργασται τάδε.* Musgravius emendabat *εἴργασται γ' ὅδε*, nempe ob ambiguitatem, quae re vera nulla est, apud Sophoclem praesertim, qui huic perfecto praeter participium semper activam tribuit potestatem Oed. T. 279. 347. Col. 825. Trach. 748. Phil. 1172. Ant. 294. etc. Ed. PR.

V. 23. *Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές* — Sic Suidas scribit s. *Τρανές* hoc versu apposito; Etym. M. p. 466, 12. indidem affert *ἴδμεν*, quod ille et Schol. Ven. I. 124. dubitat utrum ex aoristo *ἴδομεν* an ex *ἴσαιμεν* vel *οἶδαμεν* contractum dicat. Ab *οἶδα* non solum *ἴδμεν* proficiscitur, sed etiam *ἴδμαι*, id est *γινώσκω*, *οἶδα* Hesych. *ἴδμη*, *φρόνησις* Id. Sed a Tragicorum consuetudine illud alienum, nec satis tutum *ἀφροαδμόνως* Aesch. Agam. 281. Pers. 415. ubi codd. usitatiorem formam praebent, quam confirmat *πέφρασμαι* Suppl. 443. et *ἀφράσμων* Sophoclis Anecd. p. 472. dubiumque *ὄδμη* in diverbiis Eur. Hipp. 1391. quum *ὄσμη* saepius legatur et *εὐοσμία* Soph. Laoc. Fr. I. *κόσμος* Ach. Fr. II. [*Φράδμων* Inscr. ap. Boeckh. 172. vol. I. p. 306. *πολυφράδμων* Oppian. Hal. IV. 29.] Perperam Buttmannus Gramm. §. 110. Adn. 8. *κεκαδμένος* huc refert, quod ab alio principio neque epicum sed doricum est vel aeolicum. Adjectivum *τρανές* Hesychius iisdem verbis quibus Scholiastes interpretatur, *σαφές*, *ἀληθές*,⁸¹ sic ut hunc locum spectare videatur. Photius *Τρανές τὸ σαφές οἱ τραγικοὶ λέγουσι*, quanquam non invenitur alibi. Nomen defectivum esse declarat Schol. Jen. *τάξιν μὲν εἰκεν ἔχειν τοιγενοῦς, οὐκ ἔχει δὲ τὰ λοιπὰ δύο γένη.* [τὸ τρανὸν Phot. Bibl. Cod. CCXXII. 318. *ἀτρανώτατος* id. CCXXXIV. 487. *τρανή ἐνάργεια* Philo de Sacrif. 850. p. 253. *τρανωτέρας* id. de Legg. Specc. 792. p. 316. *τρανώτερον* ib. 802. p. 326. *τρανάς γλώσσας* Sap. Salom. XI. 21.]

V. 24. *Κἀγὼ θελοντής.* In anapaesticis carminibus *ἐθέλειν* usitatissimum, *ἄς ἐθελήσῃ* Prom. 184. *πάσχειν ἐθέλω* 1067. *ιδεῖν ἐθέλεις* Phil. 145. *οὐδ' ἐθέλω* Eur. El. 132. *τοῖς ἐθέλουσι* Ion. 99. perrarum alterum, *ἄρα θέλουσαι* ib. 1246. quo certius est *τί θέλουσι* Troad. 163. in senariis solum *θέλειν*. [Quod Buttmannus proposuit Phil. 1343. *συγγώρει θέλων*, non magis ferri potest quam *κάθευδον*, *καθήμην* etc.] Ed. PR. *Θελοντής* La. Lb. Ricc. quod Elmslejus probat propter eam quam attuli rationem. Verum haec nihil adtinet ad derivata; *Θελήμων*, *Θελητός*, *Θελεθρός* partim Atticis inusua sunt, partim Graecis in universum; de *Θελητόν* Oed. C. 527. quod olim iudicavi ad Phryn. p. 7. confirmat Hermannus; neque contra valet *θέλεος ἀθέλεος nolens volens* Aesch. Suppl. 864. quippe solitarium et fortasse oppositionis causa ex tempore fictum; disparatis autem quantum licentiae

detur, ex δώτης — ἀδώτης, τίει — ἀτίει, *aconiti* — *coniti* etc. cognoscitur. Apud Aristophanem Acharn. 335. in duobus continuis versibus se subsequuntur ἐθέλειν et ἐμοῦ θέλοντος, quae ordinaria est forma excepto μηδ' ἐθελήσῃ in anapaestis Ανν. 558. Pro solemnī formula ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ Pac. 930. Dinarch. c. Arist. p. 105, 3. legitur ἂν θεὸς ἐθέλῃ Plat. Hipp. 286. C. Phaeton. 80. D. Legg. VI. 778. B. aliisque locis ad Phryn. indicatis, quo loco non praetermissi, quod postea a Schaefero saepe repetitum est App. T. I. 819. T. V. 671. breviorē formam et hujus verbi et pronominis κείνος apud Atticos crebro post monophthongos et diphthongos inveniri vel cum aphaeresis signo ἦ κείνο Parm. 142. E. etc. vel sine eo v. Bekker ad Dem. 38, 4. T. I. neque non apparet illud in Tragicorum libris vel post consonantem atque adeo in ipsis versuum initiis Orest. 484. Med. 955. Aj. 567. etc. ex quo intelligitur, hanc non esse prosodiacam notam sed a
 82 librariis subinde adjici ut lectores integrioris formae admonerentur. Μὴ θελήσας Isaeus Cir. p. 69. §. 11. μὴ θέλοι Lycurg. Leocr. p. 157, 77. etc. et similia apud Demosthenem, cui Schaeferus μὴ ἐθέλειν eximere studet ad p. 1451, 61. cf. Ruediger ad Philipp. I. p. 27. Thucydidi familiariter verbum trisyllabum, nec dubitatione caruit εἰ θέλομεν VI. 34, 4. sed Platoni jure reliquit Schneiderus ad Civ. T. I. p. 230. T. III. p. 154. etsi apud hunc ut apud ceteros antiquiores praevaleret ἐθέλειν. [conf. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 485.]

V. 25. Ἐφθαρμένας — Hunc et insequentem versum producit Suidas s. Λείας. Verbum *κατηναρισμένας* ex h. l. idem et Hesychius et Schol. Ven. XXI. 26. enotarunt. Quod sequitur, *ποιμνίων ἐπιστάταις*, id Suidas s. Ἐπιστάτης interpretatur τοῖς κνσί, fortasse ne Ajax caedis verae nec ad vindictam necessariae reus agatur; idemque sensisse videtur qui v. 232. adscripsit: οὗτοι γὰρ ἐνόμιζον καὶ ποιμένας αὐτὸν ἀνηρηκέναι, id est, solam in hoc conjecturam sequuntur. Rectius Schol. Rom. τοῖς ποιμέσι· καλῶς δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ παραγένουτό τις ἀπαγγέλλων τὸ σαφές. Sic *ποιμνίων ἐπιστάταις* Plat. Legg. X. 906. A.

V. 28. Αἰτίαν νέμει. Codd. A. La. Lb. Aug. B. τρέπει, hic supra scripto νέμει. Illud Valckenarius ad Hipp. p. 306. e glossa εἰς αὐτὸν τρέπει ortum putat. Galenus de Plenit. c. XI. 346. T. VII. Chart. p. 582. Kuehn. οὐκ ἴσθη ἀπάσι νέμει τὴν αἰτίαν.

V. 29. Καὶ μοι τις ὀπήρ-εἰσιδών — haec verba apponit Thomas s. Ὀπήρ, totum versum cum insequenti [Maxim. Plan. in Anecd. Bachm. T. II. 34. et] Suidas s. Ὀπήρας, quam vocem Eustathius p. 788, 31. ex h. l. affert. Ed. Pr.

V. 30. *Πηδῶντα πεδία*. E Scholiastae interpretamento τῷ πεδίῳ nata est codd. nonnullorum lectio πεδίῳ. Syntaxis hujus exempla abunde multa extant, sed regula parum claret; *πλανηθῆναι τὴν ἐρήμην* Iesai. XVI. 8. *πολλὴν ἐρημίαν* Conon. Narr. II. *πολλὴν γῆν* Xenoph. Eph. V. 14, 116. *Πlutarch. Lucull. c. XXXIV. cf. Aglaoph. T. I. 49. πολὺν πλανᾶσθαι τόπον* Dio Chr. VII. 226. *πᾶσαν πλανηθεὶς χθόνα* Eur. Hel. 598. *γῆν ἀπίαν ἀλώμενος* Oed. C. 1686. *τὴν πλανοστιβῆ γῆν βεβῶς* Aesch. Eum. 76. *γῆν πολλὴν πορεύεσθαι* Arrian. Alex. VI. 23, 1. haec, inquam satis trita⁸³ sunt, nec rarius verbis meandi additur accusativus nominum, quae loci qualitatem sive, ut apertius dicam, locum qualificatum significant: *οὔρεα πλαζόμεναι* Callim. H. in Dian. 235. *ἀλώμενος οὔρεα καὶ δρυμοὺς* Theocr. Id. XIII. 66. *ἐφοῖτα παίπαλα καὶ κρημνοὺς* Callim. H. Dian. 194. *στεῖχ' ἀνηρότους γῆρας* Aesch. Prom. 708. *τὰ δύσβατα πορεύεσθαι* Xen. Cyr. II. 4, 27. *ἔδραμε ῥόθια* Eur. Hel. 1130. etc. Verum haec omnia dubito num comprobent illud *φυγὰς ἀλητεῶν χθόνα* Eur. Hipp. 1026. quem versum Valckenarius quoque subditicium esse judicat, sed rationem sequutus aliam et, ut mihi videri solet, minus probabilem; sic enim ait, quia *ἀλητεῶν* idem valeat quod *ἀλήτης ὄν*, ab eo accusativum *χθόνα* regi non posse. Quum vero constet hunc casum cum primitivo *ἀλᾶσθαι* construi, idem derivato *ἀλητεύω* concedendum est; neque aliter construuntur verba *δραπετεύω*, *ληστεύω*, *μεισιτεύω*, *στηλιτεύω*, *τεχνιτεύω*, quod, si Valckenarii ratio valeret, fieri non posset. Mihi illud potius dubitandum videtur, num *ἀλητεύειν* sive *ἀλᾶσθαι χθόνα* dici possit nullo addito adjectivo¹⁾. Sed hoc missum faciam. Quum vero iisdem verbis etiam praepositiones *ἀνά*, *διά*, *κατά*, adjungantur, quaestio existit vix solubilis, quid unaquaeque momenti afferat. Pro Theocriteo illo Bion I. 20. substituit *ἀνὰ δρυμοὺς ἀλάληται*, ut *ἀν' αἰθέρα ἰών* Apollon. III. 166. eidemque verbo, quo Sophocles usus est nudo, praepositionem addidit Maximus Tyr. XV. 7, 283. *πηδῶν ἀνὰ τὸ πεδίον*, et Xenophon in Cyngeticis Hipparchoque modo *τὰ ὄρη θεῖν*, *τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι*, *φεύγειν παντοῖα χωρία*, modo *πλανᾶσθαι ἀνὰ τὰ ὄρη*, *τρέχειν ἀνὰ τὰ ὄρη* etc. Cum alia praepositione Strabo XV. 662. *καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα ἐπλανήθησαν*, et Himerius Ecl. XII. 6, 202. *ἐσκήρτησε κατὰ τοὺς λευμῶνας*, cum eadem praepositione sed cum alio casu idem Or. II. 5, 376. *ἐπλανᾶτο κατὰ τῆς ὑφ' ἡλίῳ πάσης*, Epigr. Ἀδεσπ.

¹⁾ Bernhardt Synt. p. 114. *φυγὰς χθόνα* conjungit, quod cur displiceat planius suo loco dicemus.

84 DCCXXXVII. *σκιωτάσα κατὰ τῶν πεδίων*, Aratus v. 1119. *ἄλλονται κατὰ βουβοσίοιο*, Aelian. V. H. I. 21. *πέτονται κατὰ τῆς θαλάσσης*. Horum differentia nisi explorata fuerit, multorum locorum et interpretationem et lectionem vacillare necesse erit. In Xenoph. Hipp. III. 3. pro *τάφρους πηδᾶν* codd. nonnulli *διαπηδᾶν* praebent, quod Plutarchus nomini illi adjungit V. Lys. c. XXI. sed simplici utitur Maximus Tyr. XXVI. 5, 20. Grammaticusque Hermanni p. 402. *πηδῶ τὴν τάφρον* pro exemplo affert; *τάφρον ἀλέσθαι* Oppian. Cyn. I. 83. Apud Aelianum V. H. I. c. 32. *Ἀρταξέρξη τὴν Περσίδα ἐλαύνοντι* Corais praepositionem *εἰς* addebat, quam omitti posse demonstrat Lucian. Praec. Rhet. §. 5. *ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαι*. Huc pertinet etiam *τὰς ὁδοὺς ἰππαζόμενοι* Diod. XIII. 88. id est *καθιππαζόμενοι* c. 109. *perequitantes*, et quod ubique legitur *πλεῖν τὴν θάλατταν*, *τὸν ποταμόν* etc. sed *τῆνδε τὴν ὁδὸν ἔφυγε*, *ἐξόδους κενὰς ἔρπει*, aliaque, quae Matthiae Gramm. §. 409, 4. et Bernhardy Synt. p. 115. huc retulerunt, ut inter se, ita a prioribus longe distant.

V. 32. *Τὰ μὲν σημαίνουμαι*. Legitur hic v. ap. Suidam s. *Σημαίνουμαι*, quo verbo in eadem re usus est Oppianus Cyn. I. 453. *μυξωτῆρσι κύνες πανίχνια σημήναντο*, quanquam patet latius; *πασχητιῶν μειράκιον ταῖς θριξὶ σημαινόμεθα* Synes. Enc. Calv. p. 85. similiterque Philostratus V. Ap. III. 53. p. 137. Appian. Civ. IV. 19. Aelian. H. Ann. VII. 48. cf. Abresch. ad. Aesch. T. III. 163. Toup. in Suid. T. III. 323. Id attici oratores *τεκμαίρομαι* dicere solent, posteriores *σηματίζουμαι*. ED. PR.

V. 33. *Κούκ ἐχω μαθεῖν ὅτον*. In Suidae cod. l. c. vitiose scriptum *ὅπον*, quod Elmslejo placuisse mireris.

V. 34. *Καιρὸν δ' ἐφήκεις*. Suidas s. *Καίρια* ex h. l. *καιρὸν δ' ἐφήκεις ἀντὶ τοῦ επικαίρωσ*. Infra v. 1317. *καιρὸν ἐλληλυθώς* et Eur. Hel. 479. *καιρὸν οὐδέν' ἦλθες*. Poetae saepe praepositionem addunt: *εἰς καιρὸν* Arist. Avv. 1672. Eur. Hec. 666. Hipp. 899. Phoenn. 105. quam praeverbii scripturam ne quis, animum ad *εἰς κόρακαε* referens, in hac verborum consequentia perinde stabilem putet, admonendum est et codd. passim *εἰς* exhibere et libros impressos Plat. 85 Phaedr. 229. A. Xenoph. Cyr. III. 1, 8. Alexis Diog. III. 27. Lucian. Lex. §. 3. Heliod. I. 3. [Himer. Ecl. IV. 16, 108.] etc. In soluta oratione semper praepositio additur vel *εἰς* vel *κατὰ* v. Dorv. ad. Char. p. 419. ¹⁾ nec solum post verba *ἦκειν*,

¹⁾ Aliud significat *οὐδένα καιρὸν τὴν τροφὴν παριέει* Zosim. I. 33. *ἔξιστιν εἰσιέναι πάντα καιρὸν* Galen. de cogn. Anim. Morb. c. V. 527.

παρεῖναι, et similia; εἶ λέγειν καὶ ἐς καιρόν Herodo. IX. 87. pro quo Pindaro licuit καιρόν εἰ φθέγγξαι Pyth. I. 157. similiterque εἰς καλὸν ἦκει Plat. Symp. p. 174. E. εἰς καλὸν εἶπας Oed. T. 78. εἰς καλὸν ὄλετο Anth. P. c. IX. n. 236. cf. Boisson. ad Philostr. p. 612. Rueckert. ad Plat. l. c. Bornemann. ad Xen. Symp. I. 4. Sed latino *commodum advenis* quod respondeat, nihil reperi praeter hujusmodi adjectiva: ὄριον ἐρχομένη Arat. 1075. νύχιον ἀπέπλευσεν Anton. Lib. c. I. [ἐννύχιον φοιτῶν Athen. p. 544. A.] καταβαίνουντι ὄρθριον Plut. V. Cat. Min. c. 41. ὄρθριον ἦκων Aristid. T. I. 280. Ἀωρίαν ἦκοντες praebent codd. Arist. Ach. 23. sed simplici nomine Graeci non utuntur, quin aut praepositionem addant ἐν ὄρα Polyb. XVIII. 2, 4. Theocr. XXI. 40. v. Casaub. ad Athen. T. II. 469. vel καθ' ὄραν idem XVIII. 12. quorum illud quamvis Aristophanis auctoritate munitum aliquibus displicuisse docet Antiatticista Anecd. p. 94. aut articulum aliudve epithetum, τὴν ὄραν ἦκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον *tempestive* Lucian. Somn. §. 7. Navig. §. 22. τὴν εἰθισμένην ὄραν Hippocr. Prorrh. T. I. 338. Plut. V. Mar. c. XXXVII. 116. cf. Elmslej. ad Bacch. 722. τὴν ὄραν τῆς ἀπαλλαγῆς Diod. XIII. 94.

V. 34. Πάντα γὰρ — χερί. Affert h. v. Eustathius p. 805, 27.

V. 37. Τῇ σῆ — κνηγία. Schol. ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κνηγίας, quod adscriptum in cod. A. et Paris. In Heidelb. κυναγία in qua forma Eur. Hipp. 109. omnes codd. et Edd. consentiunt, sed pari consensu κνηγία scribitur Bacch. 339. 86 v. ad Phryn. p. 430.

V. 38. Πρὸς καιρόν πονῶ. Numnam huc pertinet Suidae glossa πρὸς καιρόν ποιῶ, ἀληθῶς?

V. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶρα. Cod. Γ. ἀνδρὸς ἔργα τοῦδε.

V. 40. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἤξεν χέρα. Scholiastes in Parall. πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ἐκίνησεν οὕτω χεῖρα δυσλόγιστον· ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος ἀντὶ τοῦ δυσλογίστως. Sic Electr. 139. σὺ δ' ἐκτὸς οἴκων ἤξας πρὸς τί; sed hoc loco *δυσλόγιστον* proxime ad pronomen interrogativum pertinere videtur, τί δ' ἔστι τὸ *δυσλόγιστον*, πρὸς ὃ — Verum incidit alia quaestio haud paullo gravior. Pro χέρα enim Ruhnkenius Ep. Cr. I. 33. χερί substituit, transitivam

τοῦτον τὸν καιρόν πρὸς τοῖς ἱεροῖς γίνονται Philostr. V. Ap. VI. 14, 252. ubi καιρός pro χρόνος valet; sic et πολλὴν ὄραν προσφιθυρίας Jamblich. V. P. p. 124. πᾶσαν ὄραν προσεδρεύων Democrit. Stob. Flor. I. 40. p. 17. utique contra veterum consuetudinem.

verbi ἄσσειν significationem undique exterminare conatus; nam Eur. Bacch. 147. Or. 1436. Orph. Arg. 967 (972.) αἰθύσσειν, Apoll. I. 1254. ξίφος ἐπισσείων scribendum esse; in Nonni loco XXI. 150. εἰς φόβον ἀτσοῦσα ζυβηλίδα θῆλιν Ἐνώ, nisi is haec agentem forte effugisset, idem sine dubio αἰθύσσοῦσα reposuisset, neque injuria, quum ἀτσοῦσαι neque in hoc amplissimo poemate, neque in Paraphrasi uspiam significatione transitiva praeditum legatur, αἰθύσσειν autem et composita cum accusativus σέλας, λαίλαπας, χαίτην, πτέρα, πέδιλα saepius juncta reperiantur III. 130. V. 2. VII. 93. VIII. 305. XVIII. 260. etc. Ed. Pr. Nonno αἰθύσσειν, quod volueram, restituit Graefius, Orpheo Hermannus, idemque Euripidis exemplum in Bacchis removit mutata interpunctione, hoc autem loco ἄσσειν statuit non magis accusativum χέρα modo transitivo regere, quam si dicitur βάλω πόδα vel ut v. 42. ἐμπίπτει βάσιν. Posterius tum, quum ad illum locum pervenero, erit retractandum; nunc de verbo βάλειν dicam, quo Porsonus quoque ad Orest. l. c. usus est ad defendendos, quos Ruhnkenius impugnavit, locos; *verba*, inquit, *quae motum significant, recte accusativum asciscunt instrumenti aut membri, quod praecipue adhibetur, βάλειν πόδα, περᾶν πόδα, ac si ἄσσειν αὔραν, γλόγα dicitur, ex*
⁸⁷ *passivo ἄσσομαι intelligi debet, verbum ἄσσειν re vera esse activum.* Verum enim vero ἄσσομαι medium est, non passivum, [ut λάμπομαι v. Musaeus 254. Nonn. Dionys. XL. 384.] Deinde minus caute verbis motus (sive potius incessus) in universum tribuit, quod plerisque eorum non convenit; nam ἔρπειν, ἰέναι, στείχειν, βαδίζειν, οἰμᾶν, φοιτᾶν, ὀδεύειν, πορεύεσθαι, πηδᾶν, casum illum non adsciscunt. Postremo βάλειν πόδα cum ἄσσειν χέρα comparandum non esse vel ex eo patet, quod hoc semel legitur, illud autem in omni genere ac ratione dicendi pervulgatissimum est, primum simplex: ἐπ' ἄλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα Pancrates ἐν πρώτῳ Κογχροηίδος (scrib. Κοσροηίδος) Athen. XI. 478. A. tum maxime composita: ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα Lucian. Tox. §. 48. unde Suidas ἐπιβαίνων affert s. Ἐπὶ βύρσα, ἐπιβῆναι τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν Dial. Meretr. IV. fin. μὴ πόδα τόνδε πρόβαινε Theognis v. 278. προβὰς τὸν ἀριστερὸν πόδα Poll. V. 23. οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου προβεβηκώς Lucian. Quom. Hist. §. 29. πόδα μετάβατε in cantico Laconico Luc. Salt. §. 11. ἐκβὰς ἀρμάτων πόδα Eur. Heracl. 802. quibus similia Porsonus ex Sophocle et Aristophane affert sine ullo causae suae emolumento; nam βάλειν nulli nomini adjungitur praeter πόδα, ἄσσειν vero multis variisque, nec mirum, quum βάλειν et ποῦς naturae

vinculo contineantur, ᾄσσειν et χεῖρ nullo nisi fortuito. Itaque illa eodem modo copulantur quo ἐξελεθεῖν et προελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα Dinarch. c. Dem. p. 100, 82. ¹⁾ nulla cum actionis transitione sed ita ut praepositio addi possit, quam apposuit Lucianus Epist. Sat. §. 19. καθ' ὁπότερον ἂν προβαίνει, cujus praepositionis notio cum verbo συμβαίνειν comprehenditur Philostr. V. Ap. IV. 8, 168. Achill. Tat. I. ⁸⁸ 1, 15. aliisque locis ubi dicitur συμβεβηκώς τῷ πόδε. Sic igitur statuo, cum hocce verbo notionem pedis ita conjunctam esse ut sua sponte se insinuet incogitantibus, nihilque interesse utrum in accusativo ponatur an in dativo: προσβῆναι ποδί Eur. El. 490. Hec. 1263. ἐμβαίνω ποδί 1288. Rhes. 214. et cum aliis verbis ἴν' ἐκβάλω ποδί ἄλλην ἐπ' αἶαν El. 94. θριγκοῦ ὑπερβάλλω (vel ὑπερβαίνω) ποδί Ion. 1321. de quo loco disceptatur, κλίμακ' ἐκπέρα ποδί Phoen. 100. et cum accusativo ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαλλάσσειν πόδα Med. 728. οὐκέτ' ἐν γῆ τῆδ' ἀναστρέψει πόδα Hipp. 1106. ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων Alc. 809. ἐμβήση πόδα Heracl. 169. περᾶ ὑπὸ σκηνῆς πόδα Hec. 53. μαλακούς κισσός ἀλοιτο πόδας Erycius Epigr. XIII. ἀμφίβαινα λοξῆ καμπύλα νῶτα περισκαίρουσα πορείη Nonn. V. 150. Σεμέλη λοξῶ καμπύλον ἴχνος ὑποσκαίρουσα πεδίλω VIII. 21. Neque solum verbis incessus sed omnibus, quae ad corporis motus referuntur, addi solet nomen ejus partis, quae in motu est; λέων χαίνει στόμα Anth. Pal. IX. n. 797. ἡ γῆ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς Genes. IV. 11. ἐπένευσε τὴν κεφαλὴν Artemid. V. 71, 423. et ἐπένευσε τῇ κεφαλῇ Plut. V. Philop. c. XX. βρούχει τοὺς ὀδόντας Hippocr. de Morb. Mul. I. 611. et 623. T. II. Archias Epigr. XII. 4. [Erotian. p. 106.] et βρούχει τοῖς ὀδοῦσι, *fren-det dentes et dentibus*, quae verba his nominibus tam cognata sunt, quam μίειν ori oculisque, ὀκλάζειν genibus, φορῖσσειν comae, *offendere pedibus, oculis connivere*, sed omnia plerumque absolute usurpantur, nec facilis dijudicatio, utrum pleonasmus sit si nomina istarum partium adjiciuntur, an ellipsis si desunt ²⁾. Sed nolo id facere longius; patet enim

¹⁾ Simplex fortasse Eur. Alc. 1163. ἐντυχοῖς νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα haud pauci codd. praebent pro ἔλθοις ὀδόν. Sed videtur potius ποὺς pro πορεία positum ut χρόνον ποὺς etc. De Ciceronis verbo *pedem e villa egressi non sumus*, dubitari potest graeco more dictum sit an romano. Sed Aristotelis de Incess. Anim. c. V. 706, 7. πάντες τὰ ἀριστερὰ προβάλλονται καὶ ἐστῶτες προβεβήκασι τὰ ἀριστερὰ μᾶλλον, prioribus adnumerandum est, ut et substantivum, quo Comicus utitur in Schol. Apoll. III. 533. Θεσσαλὶς σελήνης αἰθέρος καταβάτης. Suidas Καταβάτης Ζεὺς — διὰ τὸ καταβιάζειν τὸν κεραινόν' sed hoc incertum. [προβάς τὸν πόδα τὸν ἀριστερόν καὶ τὸν δεξιὸν ὑποβάς Poll. V. 23.]

²⁾ Si verbum ὀκλάζειν cum κλῆν, *suffrago, supplex*, cognatum est, proprie

προβαίνειν τὸν πόδα cum ἄσσειν τὴν χέρα nullo modo com-
 poni posse. Si quis autem illa in auxilium vocet, ἐκβαίνεται
 89 τὸν πατέρα Arist. Fragm. Inc. XXXVII. ἀνάβαινε τὴν θεάν
 Galen. de Adm. Anat. L. III. 3, 70. T. IV. (p. 354. T. II.
 Kuehn.) pro quo Himerius Ecl. XXXI. 6, 290. μεταβιβά-
 ζειν τὴν θεάν dixit, τὸ συγγενές νιν ἐμβέβακεν ἔχνεσιν πατρός
 Pind. P. X. 20. quod Scholiastes interpretatur ἐπιβῆναι πε-
 ποίηκε, ut hoc loco ἄσσει χέρα accipiunt pro ἄσσειν ποιεῖ,
 haec igitur satis quidem certa sunt factitivae significationis
 exempla sed a proposito aliena propter praepositionem, cujus
 accessu verba neutralia saepe factitiva fiunt, ut ἀνατέλλω
 i. q. ἀνατέλλειν ποιῶ, ἀνένησα αὐτὸν Lucian. Bis accus.
 §. 17. οἱ μύες ἀνανεύουσι τὴν κεφαλὴν ὀπίσω καὶ ἐπινεύουσι
 Galen. de Us. Part. L. XII. 8, 597. T. IV. ἐπινεύσας τὸ
 κεράμιον ἐᾶσον ῥυῆναι Geopp. VII. 9, 1. ¹⁾ ἔγνωσαν ἀνα-
 πνεῦσαι τὴν ἵππον Heliod. VIII. 14, 339. σπεύδω ἀμεταβάτως,
 ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον Schol. Theocr. V. 3. similiterque ἐπι-
 βάσκειν, ἐπισχύειν et συνεπισχύειν, κατασθενεῖν, κατασιγᾶν et
 κατασιωπᾶν τινα ²⁾ aliaque ad v. 869. adscripta. Ergo sim-
 plicia circumspicienda sunt et ea quidem primitiva, nam de
 derivatis ad l. c. disseretur. Plerumque quidem cum signi-
 ficatione mutatur terminatio aut simplici paragoge πλήθω,
 πίμπλημι, βαίνω, βιβάζω, προςβιβάζω, γέμω, γεμίζω, πίνω,
 πιπίσκω etc. aut, quod in derivatis fieri solet, declinatu,
 δειπνέω, δειπνίζω, ἀριστάω, ἀριστίζω, σιγάω, σιγάζω, cujus
 heteroclisiae similitudo apparet in latinis *liquere, liquare,*
sedere, sedare, placere, placare, clarere, clarare, lucere, col-
lucare, fugere, fugare, pendēre, pendēre. Sed sunt etiam
 quae duas significationes in una specie inclusas habeant, quae
 ex ordine percensebo, si prius ambigua quaedam amolitus
 fuero. Primum enim verba augendi et adolescendi, αὔξω,
 ἀέξω, αὔξάνω ³⁾ ἀλδήσκω, ἀτάλλω, ἀτιτάλλω Tzetz. Anteh.

dicitur ὀκλάζω τὸν πόδα, abusive autem ποῦς ὀκλάζων Nonn. XVIII. 15.
 Christodor. Ecphr. v. 300. ὀκλάζειν ἐπὶ τοῖς ποσὶ Paus. X. 29, 4.

¹⁾ Cum his nemo conferet ἐπινεύω τὴν κεφαλὴν vel τὸν ἀχένα Sext.
 c. Rhet. p. 215. [τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν νεύων Philostr. Iun. Imagg. XI.
 881.] quae sunt ὅλον κατὰ μέρος, ut ἀχένα κῆψε Αναίφ Nonn. XVII.
 346. Magis ambigua sunt λόφον νεύει τρυφάλεια Oppian. Cyn. I. 184.
 νεύοντες λόφους Apollon. II. 1065.

²⁾ Suspectum est simplex σιωπησάμενος τὰ πλήθη Polyb. XVIII. 24, 4.

³⁾ Contra Luciani praeceptum Aristoteles Anal. Pr. I. 7. p. 446. Sylb.
 αὔξάνει ἢ σελήνη, Polyb. XVI. 21. ἤξανε τὸ κακόν, quod Schweighaeuse-
 rus temere suspectat, Diod. XI. c. 81. et c. 90. εἰν αὔξήσωσιν. Sic etiam
 Conon. XLIV. Clemens Strom. VIII. 919. et alii, quos viri docti ad Lucian.
 Philops. §. 4. Thomam M. s. h. v. et ad Soph. Oed. T. 1085. attulerunt,
 nonnulla aliena intermiscentes.

v. 60. ἀδρέω et ἀδρόνω, quae cum latino *condensare* id est ⁹⁰*densescere* apud Columellam comparari possunt, tum βλαστάνω¹⁾ et nonnulla tempora verbi τρέφω²⁾, quibus ad amussim respondent latina *augere* et *grandire*, postremo his cognatum φύω³⁾ et opposita φθίνω atque μινύθω v. Merrik. ad Tryph. v. 10. Blomfield ad Pers. v. 915. haec igitur meo quidem iudicio naturâ transitiva sunt, retransitione autem neutralium speciem sibi induunt; idque de uno illorum, quod propter significationis similitudinem primitivis adjunxi, hoc fidentius affirmo, quia etymi ratio congruit; nam ut a βάω, βαστάζω, a ῥύω ῥυστάζω, et a similibus principiis ἐλκυστάζω, ἐρπυστάζω, ἀεριστάζω, νευστάζω, κλαυστάζω, ὀνοστάζω, itidem a βλάω, unde ἔβλην et βέβληκα, per traducem nominis participialis βλαστός propagatum est βλαστάνω cum significatione exuberandi et foras trudendi, ut Virgilius loquitur: *gemmae se trudent, pampinus gemmas trudit*, Lucretius *pullorum examina* (ab eo quod est exigere) pro germina, similiter Graeci ἐκβάλλειν pro ἐξανθῆν Anecd. p. 38, 17. et Philostr. Herr. ⁹¹p. 663. ἐκδεδώκασιν οἱ βότρους. Non magis in computationem veniunt κρύπτω, κεύθω, παύω, λήγω, ἴζω, εἰσφρῶ, ἀποσπῶ, quae sine dubio transitiva sunt sed cum tacita ad subjectum relatione neutralia fiunt. Alterum genus dubiorum continet ea, quorum certa tempora a significatione praesentis discrepant, ἔνασσα, ἔχασσα, κέκαδον⁴⁾, λέλαχον, ἤριπον, ἤρικον, λέλαθον et ionicum ἀνέγνωσα, de quibus omnibus una est eademque dubitatio, fortuitumne sit, quod haec tempora diversam a ceteris potestatem habent, an sermonis quodam arbitrio sancitum, vel, ut exemplis agam, utrum ver-

¹⁾ Ignotus scriptor in Schol. Odys. Σ. 367. ἥλιος διὰ γῆς (fort. δι' αὐγῆς) πάντα βλαστάνει φθίνει τε. Schol. Eur. Hec. 448. δάφνη ἀνεβλάσθησε κλάδους. Alia ad v. 869. addam.

²⁾ Quod Herodianus Schol. Ven. Φ. 279. tradit τὰ ἐνεργητικὰ τοῦτοῦ τοῦ ῥήματος ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ τάσσει, fortasse non de solo aoristo et perfecto valet. Maxim. Tyr. XII. 4. 220. ἡ ψυχὴ κατὰ τὸ θνητὸν τρέφει καὶ αὐξεῖ καὶ κινεῖ (motus edit) κατὰ δὲ τὸ ἀθάνατον νοεῖ καὶ λογίζεται etc. His retransitivis etiam ἄσαι adnumerandum videtur.

³⁾ Grammaticus Herm. p. 407. φύω τρέχας καὶ φύουσι τρέχας. Hoc intellectu praesens semel apud Homerum, saepius apud posteriores legitur Aristot. Probl. V. 27. Liban. Decl. p. 1074. T. IV. Geopp. III. 5. 3. Xenocrat. II. p. 7. Himer. Ecl. XX. 4, 270. Theocr. VII. 75. Moschus III. 108. Oppian. Cyn. II. 567. imperfectum Pancrates Athen. XV. 677. F. et contra ὁ φύς pro ὁ φύσας v. Hasius ad Leon. Diac. p. 469. Corais ad Heliod. p. 62. ἔφυνσε pro ἔφυν Anth. Pal. App. N. 135. sed Brunckio et Jacobsio suspectum. [Phot. 75, 97. Meinek. ad Theocrit. VII. 75.]

⁴⁾ Grammaticorum exemplis adde Hesych. πρόχασσον, πρόελθε et κεκαδῆσαι, χωρίσαι. Neutralis significatio apparet in latino *cedo*, factitiva in *σχάζω discedere facio*.

bum λαγχάνειν significationem, qua latina *participare* et *communicare* praedita sunt, per omnia inclinamenta propagaverit an pro temporibus et modis variari; Proculus quidem Epigr. VI. 4. λελάχοι dixit pro λάχοι. Ac fortasse verborum thematicorum δάω et δίω, si plura superessent exempla, significatio appareret liberior; hujus certe futurum factitivum est in Phalar. Ep. LXXXIV. 240. μηδεὶς ἐμὲ λόγοις καταδείσσειν οἰέσθω pariterque λήθειν in Maxim. v. 77. τῆμος σελήνη λήσει εὐνῆς, id est ἐπιλαθέσθαι ποιήσει, et paragogum ληθάνω atque compositum ἐκλήσαι Alcaei Fr. LXVI. cum praesenti ἐπιλήθω Aetae. Sign. Diut. II. 12, 169. ἡδονὴ σφέας λάζνται ἐπιλήθουσα τῶν πάρος, quomodo Ptolemaeus apud Homerum legebat κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων, sed Aristarchi lectionem confirmant imitatores, Gregor. Naz. Carm. 50. p. 179. B. Theophyl. Hist. II. 11, 46. C. v. Jacobs. ad Aelian. p. 158. sq. Philostr. Epist. XIV. 920. ἡ ξυνουσία οὐκ ἐπιλήσει σε τῶν ἀφροδισίων. Ac praeter Ptolemaeum fuisse quosdam factitivae significationis amatores nimios, testatum faciunt Scholiastarum adnotationes; ad Π. I. μῆνιν ἄειδε θεά Schol. ἀντὶ τοῦ ἀεΐδειν ποιεῖ, ὡς πάντα μὲν ὁ ἔλπει. Photius: Ἔσπετε (νῦν μοι Μοῦσαι) εἰπεῖν ποιήσατε. Schol. Pind. P. IV. 63. ἀπίθησέ νιν, παιθητικῶς (scr. μεταβατικῶς) ἀντὶ τοῦ ἀπιθῆ ἐποίησε. et ad Ol. X. 1. ἀνάγνωτε, οὐχ ὥς τινες, ἀντὶ τοῦ ἐγνωρίσατε. Ad ultimum, qui Odys. XI. 579. δέτρον ἔσω δύνοντες, nomen illud interpretati sunt ῥάμφος v. Schol. Suid. Etym. M. hos credible est verbo adjuncto eandem tribuisse significationem quam habet δύω *immergo* Theophr. H. Pl. V. 4, 8. compositum καταδύω¹⁾ et nonnumquam latina *penetrare* et *insinuare*, hisque contrarium *eliminare*. His igitur omnibus vel remotis vel in dubio relictis afferam certa hujus conversionis exempla. Primum πτήσσειν et φαίνειν, quorum auctores extant; tum πλήθει κορητῆρα pro πίμπλησι Probl. Arithm. XLIII. Anall. T. II. 489. ὁ φλοῖός στιλβει πρόσωπον ἐπιχρῶμενος Dioscor. Mat. I. 112. p. 111. σκαρθμῶν ἰαύσεις στόλον Lycophr. v. 111. pro παύσεις, ἔπλευσαν νάιον ὄχημα Eur. Iph. T. 410. pro ἤρεσαν, ὄφρις κακόν οἱ ἔχραε κοῖτον Nicand. Ther. 315. et κυνόδοντα v. 277. pro ἐνέχριμψεν, ἐνέσκηψεν, ἐνῆρσισε, ac fieri potest, ut illa tria verba furtim ad constructionem syno-

¹⁾ Apollon. I. 1008. δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, Schol. pro δύνοντες accipit. Adnotabo h. l. Plutarch. Amator. c. XXV. 67. T. XIII. ὡςπερ ἐν φαλεῶ καταδύσασα pro καταδύσα scriptum, δύσαντος τοῦ ἡλίον Olympiod. ad Π. Meteor. p. 43, a. pro δύναντος, Hom. H. Ap. 443. ἐς δ' ἄδύτον κατέδυσε, Charit. V. 5, 116. ταῦτα λέγονσα ἐνέδν καὶ ἐκόσμη τὴν Καλλιρόην.

nymorum, quae apposui, sese applicuerint. Quae autem Brunckius ad h. l. aliique attulerunt causativorum verborum exempla, ea paullo cautius tractanda sunt. Primum si dicitur *τοῖ δὲ λοετρὰ πρὸς ζέον* Apoll. III. 273. id sine controversia huc referri debet; eodemque modo *ζεῖν* et *ἀναζεῖν* in vulgari sermone frequentatur v. Poet. de Herb. v. 34. Hippocr. de Morb. Mul. II. 837. T. II. Galen. de Simpl. Med. X. 4, 259. Geopp. II. 46, 210. et quod Atticis tribuitur, *βράττειν*. Grammaticus Hermanni p. 393. *βράζει τὸ ὕδωρ, ἀναβράζω ἐγὼ τὸ ὕδωρ*. Etym. M. *βράσσω ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀναβράττω κίχλας* [Aristoph. Pac. 119]. Sed his viri docti adnectunt aliena aut ambigua: *Τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον* Aesch. Prom. 370. *ἀναζειουσα βαρὺν χόλον* Apollon. IV. 391. *θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἐξεσας* Philipp. Epigr. LXXV. 7. quae ad tropum etymologicum referri possunt, *πόσην ὀργὴν ὠργίσθης*, ac si Plutarchus de Alex. Virt. IV. 60. T. IX. corpus vermifluum dicit *εὐλὰς ἀναζέσαι*, accusativus haud dubie eundem locum obtinet quem genitivus ap. Herodo. IV. 205. *ζῶσα εὐλῶν ἐξανέξεσε*, Diog. La. I. 112. *σῶμα φθειρῶν βρόνον*. [*Ἀναθάλλω* germinare facio legitur in V. T. Alexandria; *ἀνάπτει τὰ τῆς φιλονεικίας* exardescit ambitio Niceph. Greg. Hist. VI. 4, 108. C. v. ad Phryn. p. 528.] Idem valet de Nonn. XII. 359. *ὀπώρη ἀνεκίχμειν ἀφρόν ἐέροσης*, nec significat *ἀνακηκίειν ἐποίει*, sed accusativus est rei actionem in se perfectam consequentis. Clarius id fiet exemplorum appositione. Primum absolute dicitur *ἡ πηγὴ ἀναβλύει, ἡ γῆ βρύει*, sed ubi cum specie fontis bullientis, prati pullulantis comprehendimus notionem rei, quae emergit, accusativum addimus *ἡ πηγὴ οὐ παύεται πότιμον ἀναβλύουσα* M. Anton. VIII. 51. sive *ἀναβλύζουσα* Schol. Hermog. p. 99. T. IV. *κρήνη βρούουσα ὕδωρ* Paul. Sil. in Therm. 51. *νάπη πηγὴν ἀμβλύζει* Epigr. Adesp. CCCLXIII. *ὄσα λειμῶνες βρούουσι* Himer. Ecl. X. 13, 108. *ἀνέβρονον ἄνθεα τοῖχοι* Nonn. VII. 346. qui omnes et secundo casu uti poterant et tertio; neutri vero locus est in significatione vere factitiva: *οἱ ποιηταὶ λίμνην αὐτῶ περιέβλυσαν νέκταρος* Philostr. V. Ap. III. 16, 116. *Χάριτες ῥόδα βρούουσι* Anacr. XLVIII. (37.) 2. id est germinare faciunt, *Ῥοαὶ λειμῶνας βρούουσι* Himer. Or. I. 19, 360. pro quo alius casus non potest substitui, quia poetae, Gratiae, Horae ipsae non pullulant, ut *τόπος βρώων ὕλης ποικίλης* Joseph. Antt. XIII. 3, 638. Similiter verba *ἀνθεῖν* et *θάλλειν*, etsi plerumque absolute dicuntur, tamen casum adsciscunt vel ejus rei, qua quis floret, *νεανίσκος ἀνθῶν Ἴουλον* v. Schaefer. ad Ar. Plut. p. 530. quod nihil differt a *παῖδες χροάζοντες ἰούλους* Oppian. Cyn.

IV. 347. et *χνοάζων κάρα* Oed. T. 742. vel ejus rei, quam aliquis efflorescendo vel florum instar producit: *ἀχράς θάλουσα ὀπώρη* Leonid. Tar. Epigr. XLIV. *ὔδωρ Πειρήνης θηλήσει μέγαν υἷον* Alex. Aet. V. 9. *λίθους οὐς φύσεις ἤνθησε* Anth. Pal. I. Ep. 10, 62. *πᾶν τὸ πεδίον ἐξήνθησεν ἄλυριδα* Plut. de Mul. Virt. p. 276. T. VIII. *τὸ σῶμα φλόγα ἐξήνθησε* V. Alex. c. XXXIV. *βόες μελίττας ἐξανθοῦσι* V. Cleom. c. XXXIX. (ut *εὐλὰς ἀναζέσαι*) *αἱ λαγόνες μέλι*
 94 *ἐξανθοῦσι* Alciph. III. 23. et per translationem τὸ φιλότιμον *ἐξανθεῖ τὴν περιαντολογίαν* Plut. de laud. propr. c. XVIII. 210. T. X. ubi Reiskius praeter causam *ἐξαίθει* emendat; *πολλὰ καὶ φαῦλα προεξανθοῦσιν αἱ μεγάλαι φύσεις* de S. N. V. c. VI. 229. quod minus ornate dixit in V. Demetr. c. I. *καὶ κακίας μεγάλας αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι*¹⁾. Factitivum horum omnium nullum dici potest. Latius vero patent verba lucendi. His enim qui additur accusativus, praeter partem, qua quis fulget (exempli causa *χρῶτα λάμπει* Pind.) primum modum fulgoris significat, ut de Typhoeo Aesch. Prom. 356. *ἐξ ὀμμάτων ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας*, de eodem Apollod. II. 4, 9. *πρὸς ἐξ ὀμμάτων ἐλαμπεν αἴγλην*, de Medea Philipp. Epigr. LIII. *ὑπαστράπτει γόνιον πῦρ*, de Oreste Eur. 747. *στίλβει νοσώδεις ἀστράπας*, de Herone Musaeus v. 55. *μαρμαρυγὴν ἀπαστράπτουσα προσώπου*, Philostr. V. Ap. III. 8, 101. *λίθοι πάντα ἀπανγάζοντες χρώματα*, quorum locorum ea est ratio, ut nomen verbi significationem temperet quodammodo atque adeo cum adverbio vel generis neutrius adjectivo commutari possit. Secundo accusativus denotat rem, quae cum fulgore quodam proditur, *αὐθάδης τρόπος πολλὰκις βλαβεράν ἐξέλαμπεν ἄταν* Diog. I. §. 85. quo loco *ἐξήνθησεν*, ut supra, dici poterat. Tertio rem, in quam fulgor transfunditur, *δαίδων ἤστραψε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν* Mus. v. 276. ut compositum *ἥλιος τὴν γῆν καταλάμπει* Diod. I. 7. quo si accedit nomen fulgoris effusi, duplex casus existit *ἐλλάμπει πᾶσι τὴν οἰκείαν φύσιν* Procl. in Alcib. I. 181. T. I. ed. Creuz. *νοῦν ἐλλάμπουσα ταῖς ψυχαῖς* in Tim. II. 96. *ἔσπερος ἐπαστράπτων τοῖς ὀργίοις τὸ φέγγος* Himer. Or. XIV. 33, 666. *σέλας καταστίλβων ἐς βιότητα* Hom. H. in Mart. VII. 10. Ab his omnibus differt factitiva potestas, veluti si Nauplius dicitur *δόλιον ἀστέρα λάμπας* Eur. Hel. 1131. *μολόντες ἐκλάμπουσι θυμάτων σέλας* Ly-
 95 cophr. 1090. *τὸ φῶς πάλιν λαμπρὸν ἀναλάμπει ὁ κύριος* Plut.

¹⁾ Plat. Polit. 310. D. *ἀνδρεία τελεντώσα ἐξανθεῖ μανίας*. Lucian. Nigrin. §. 16. *ἀνθεῖ πολλὰς καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις*, ubi Hemsterhusius alia adscripsit.

V. Alex. XXXIII. 294. μή τις Σπάρτη κῶδος ἔλαμψε νόθον Dioscorid. Epigr. XIII. 6. τούτῳ καλὸν ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρωσ Artemon. Epigr. I. p. 79. T. II. ἀπὸ καρῆατος Αἰσονίδαο στράπτειν Ἔρωσ ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα Apollon. III. 1017. ex homerico Αἴθνην δαῖτέ οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ leniter deflexum. Verbis fulgendi simillima sunt, quae fluere significant. Nam et horum significatio intransitiva non tollitur addito casu, sive genitivo; αἵματος ῥέουσιν αἱ μῆτραι Hippocr. de Nat. Mul. p. 572. T. II. οἱ ποταμοὶ πολλοῦ ὕδατος ἔρρεον v. Ellendt. ad Arrian. IV. 7, 10. cui apposita sunt e priori genere λειμῶνες Ἴου ἠδὲ σελίνου θήλειον Odys. V. 73. ἡ γῆ πᾶσα ἀρετῆς ἠνθήσε Philostr. V. Ap. IV. 6, 154. sive dativo ποταμοῦς δάκρουσι ῥυῆναι Aristid. XX. 262. T. II. [κρήνη ῥέουσα καθαρῶ ὕδατι Aelian. V. H. XII. 57.] Δίνδυμον ὕδατι νᾶεν Apoll. Arg. I. 1146. quod Scholiastes ut homericum ῥέειν αἵματι γαῖα ad metathesin refert; sive cum accusativo τὴν γῆν ῥεῖν μέλι καὶ γάλα καὶ ποταμοῦς νέκταρος Himer. XIII. 7, 597. ποταμοῦς οἶνον καὶ γάλα ῥεῖ Paus. X. 31, 2. ῥόος λευκὸς ῥεῖ λευκὸν ὡς ὄνον οὔρον Hipp. de Morb. Mul. II. 773. T. II. quae quomodo dicta sint, perspicuum fiet collatione adjectivorum. Nam si nemo dubitat quin ποταμοῦς εὐρὸν vel καλὰ ῥέων, ποταμοὶ κελαδεινὰ ῥέοντες [Apollon. III. 532. προνήϊα πολλὰ κόμην ἔτιναξε Anthol. VI. 281. μακρὰ ῥέοντες Quint. Sm. VIII. 465. ἄκρα μελαινομένη Anthol. VI. 64.] adjectivum sit pro adverbio, si hoc idem valet de translatis ὀδόντες λευκὰ θεόντες Hesiod. Sc. 147. ποιὴν λευκὰ θεούσαν Herod. Att. v. 24. κλίσειν κρυπὰ θεούσαν Joann. Gaz. Ecphr. I. 120. si ad extremum pro adjectivis saepissime substituuntur substantiva, nihilque inter se differunt τακερὸν sive τακερὰ βλέπειν et τακερὸν βλέμμα βλέπειν Alciph. I. Ep. 28. φόνιον δέρεσθαι, φόνον λεύσσειν Theocr. XXV. 137. et φόνιον δέργμα λέοντος λεύσσειν Aesch. Pers. 82. ἀβρὰ vel σαῦλα βαίνειν et καλλαβίδας βαίνειν Athen. XIV. 630. A. ἠδὲ γελᾶν et ῥόδα προσσεσηρέναι XV. 685. A. non potest dubium videri, quin nominis adjectivi et adverbii relatio sit eadem. Sed vere causativum est χουσὸν ἔρρεουσα aurum profudi Gregor. Naz. de vita sua p. 30. A. et Νεοπτόλεμος ἔρρει χοάς Eur. Hec. 527. cui loco quae apponuntur exempla, ea omnia aut ad prius pertinent genus ¹⁾ 96 aut composita sunt, atque ne ea quidem satis certa; quare subponam alia: ὁ πίθος τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν ἀλλὰ διέρρει εὐθύς Lucian. Hermot. §. 61. ut Petronius dixit c.

¹⁾ Κατὰ ὄλον καὶ μέρος constructum est οἱ ῥέοντες τὰς σάρκας Galen. Euror. II. 10, 163. T. XIV.

71. *amphorae gypsatae ne effluent vinum*, ἡ γαστήρ ὕδατώδεια διαρρέει Aretae. Sign. Diut. I. 13, 108. et ἄνοσμον ἐκρέει ib. p. 109. ὁ θώραξ τὸ περιττὸν ἀντιμεταρρέει Plut. Placc. Phil. IV. 22. pro quo proxime post legitur ἐξεργᾶ, ut apud Simplicium Auscult. IV. 22. αἱ κλέψυδραι ἐκρέουσι τὸ ὕδωρ, sequente mox verbo ἐργᾶν, quae est propria actitivae significationis forma, cognata, ut videtur, defectivo ἀποέρσαι, quod proluere sive diluere denotat, ut ἀπορρέειν diffluere; atque haec ipsa verborum *luendi et fluendi* convenientia fortasse non fortuita est cf. Doederlein. Synon. T. II. p. 18. Eodem referri licet *Νύμμαι καλὰ νάματα πλημμύρουσι* Orph. Arg. 495. *Γίγας πίδακας ὄμβροῦσας* Nonn. II. 33. quanquam saepius accusativus huic verbo adjunctus, sive est ejus rei, quae depluitur, ut ὄτω ὁ θεὸς τὸ ἀγαθὸν ὄμβροσε Philo. Resip. Noe p. 283. A. ὁ θεὸς ἐπινίφει καὶ ἐπομβρεῖ τὰς τῶν ἀγαθῶν πηγὰς Id. *Quod deus immut.* p. 315. E.¹⁾ sive ejus, 97 quae compluitur, ὄμβροῦσας λάρονακα δακρούις Epigr. Adesp. DCLV. non a propria verbi significatione regitur sed a translata, ut in superioribus exemplis, *ἔσπερος ἐπαστράπτει τὸ φέγγος, σέλας ἀστράπτει εὐνήν*, quorum loco nos compositis ultimur, *zustrahlen, bestrahlen, beregnen*. Haec igitur verba *florendi, fluendi, stillandi, sudandi, fulgendi*, suis finibus reguntur, neque cum *ἄσσειν* recte collata sunt. Sed non magis assentior iis, qui verba, ut ajunt, motus in auxilium vocant, *θοάζω (θύω) ὀρμάω, οἰστρέω, δινέω*, primum quia derivativa sunt, deinde quod natura transitiva esse sed reflexione intransitiva fieri videntur ut latina *ruo, praecipito, verto, muto, migro*. Postremo superiora exempla, *λήθω, πλήθω, πτήσω* etc. ad explicandum illius verbi usum ambiguum satis sunt; eamque ambiguitatem in ipso themate ἄω insitam fuisse suspicamur, unde et *ἀτίσσω* et multa alia propagata videntur, quibus notiones et natura cognatae et similibus sonis signatae

¹⁾ Similiter Athen. VIII. 333. A. ὄσεν ὁ θεὸς ἐγθύσας. Hesychius *Ἄνομβρεῖ, ἀναβάλλει*, quod neutrale est ap. Euseb. Or. de Laud. Const. VIII. 741. *ζωοποιῶν νάματος ἀνομβροῦσαντος πηγῆς δίκην*, exuberantiam significans, ut Hesych. *ὄμβροῖ* interpretatur *ὑπερισχύνει αὐξίει, πιαίνει*. Hinc credibile fit, cognata esse *ὄμβρος, uber (οὐθαρ), βροῦν* et *βλώω*. Suidas *ὄμβροβλητέω* affert et *ἀνομβροῦσαι, ἀναβλύζουσαι*. Ammonius *βρύνει ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν, βλύνει δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν*, sed utrique communis est significatio exuberandi communiterque de fetu fruticum et animantium dicuntur, unde nomina *ὄβρια, ἔμβρονα, ὄμβροι, umbri* (ut *pulli*) et verba *ἐξαμβλοῦν* (latinum *ejicere*) *ἐξαμβροῦειν ἐπέφλυσε* id est *βλαστῆσαι ἐποίησε* Hesych. *pullulare; τὰ φύλλα ἐκβράσσοισι* Geopp. I. 6, 28. ab eodem *βρῶν* propagatum. Hinc confirmatur quod supra dixi, *βλυστάνω* (Anecd. p. 1388. s. *Κεραδέω*) et *βλαστάνω* communem habere a verbo *βλάω, βάλλω* originem, unde etiam Philemo p. 243. *ἀμβλώσκειν* repetit. [*γυνή ἐξέδωκεν ἔχον ἀντὶ βρέφους* Appian. B. C. I. 83.]

comprehenduntur, flandi, halandi, flammandi, flagrandi hisque conjuga substantiva *ἀύρα, ἀήρ, ἀύγή, αἶγλη, αἶθος, (aestus, aestas) αἶξ*¹⁾, quibus omnibus subjectus est motus crispans, coruscans, vibrissans; neque alia, puto, causa cur *αἰθύσσω* et *παιφάσσω*²⁾ duplicem habeant intellectum. Ad ultimum locum reservavi duo verba singularia, quae quum factitiva fiunt, pro activa passivam inferunt significationem; nam in *Odyss. XI. 502. τῷ κε τέω στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας*, significatur *στυγεῖσθαι ποιήσω*, et ap. Maxim. v. 66. *νείκεα λυγρὰ τὰ καὶ πινυτήν περ εὐῶσαν ἀνέρι καὶ ποθέοντι θοῶς ἤχθηρον ἀκοῖτιν*, pariter *invisum reddit*, quem intellectum habet compositum *ἀπεχθαίρω* *Odyss. IV. 105.* eodemque modo Scholiastae *Pind. Ol. VI. 163. et XIII. 3. γνῶναι* et *γνώσομαι* accipiunt pro *γνωστὸν ποιεῖν*, quibus adstipulatur Boeckhius, dubitat Matthiae Gramm. §. 228.³⁾ Sed finem imponamus 98 huic enormi adnotationi, quam non produxissem, nisi priores, (quos Matthiae citat ad *Eur. Hec. l. c.*) res dissimillimas, *ἔσσειν χέρα, προβαίνειν πόδα, χνοῶν ἴουλον, πηγὴ ῥεῖ γάλα, οἰνοχόος ῥεῖ οἶνον*, in unam Myconum confundissent, omnia verba, quibus accusativus adiungitur, transitiva vocitantes, sive factitiva sunt, sive affectiva⁴⁾, sive casum illum proprie regunt, sive *κατὰ τὸ σημαίνόμενον*⁵⁾. Ceterum in factitivis tropae vocalis, qualis apparet in *cado, caedo, imbibo, imbuo*, vestigia nulla reperi, nisi forte statuendum est, *κίω* ad *κέλλω* (cello, cillo), *κλέω* ad *κλύω*⁶⁾ eandem habere rationem, quam

¹⁾ Ab eodem illo ἄω quomodo nomen *vapor* existere potuerit, apparere haec comparantibus: *δράω (ἀποδιδράσκω) δραπέτης, θάω, θάπω, μέλος, μέλω, κείρω, (carpo) καρπός, κοῖλος, κόλπος, λάω, lapis, χάω, cario, τρέω, trepidus, περόνη, πόρπη, λω, lupercus.*

²⁾ *Λαμπάδα παιφάσσουσα* Joann. Gaz. Epher. 525. (II. 167.) *Ποιφύσσω*, quod Sophro Fr. CCXXIV. pro *πτοεῖν* sive *ἐκπτήσσειν* usurpavit, factitivum videtur verbi *φύζω*, unde *πεφυζότες* et *ἄφυζα λείνα.*

³⁾ Ewald. Krit. Gramm. der hebr. Sprache §. 102. p. 187. *Es kann zwar von allen absoluten, aber nicht von allen relativen Verben eine solche Causativform gebildet werden; jenes ist in vielen Sprachen, dieses der hebräischen fast ganz eigenthümlich.* Graeci hanc significationem, sive mutata verbi forma sive servata, absolutis attribuere solent, si quidem communem usum et exempla nobis cognita sequimur.

⁴⁾ Cur factitiva dicere maluerim quam, ut Buttmanus, causativa, neminem latebit. Affectiva vel communicativa vocemus licet ea verba, quae etiamsi intransitiva sint, tamen assumunt casum ejus rei, cui partem substantiae suae communicant, *ἐπαστρέπειν τινὶ γέγγος* etc.

⁵⁾ *Ἐπικουρεῖν τινὶ κάραβον* Arist. Thesm. Fr. III. *δάκρουσι πλημυρέειν γενειάδας* Orph. Arg. 886. etc.

⁶⁾ In *θεοκλυτέω* repullulat significatio verbi primitivi *κλέω.*

habet ἔστακα ad ἔστηκα, περάσαι ad περᾶσαι. Sed, opinor, desinamus ¹⁾).

V. 42. Τί ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν. Eodem modo Euripides verbum neutrale cum duplici casu construxit, uno personae, altero rei, γονυπετεῖς ἔδρας σε προσπιτῶ Phoem. 300. id est γονυπετῶ σε, neque aliter, puto, in Trach. 339. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν, quid tibi me accessio est, sive τί με ἐπῆλθες, cujus verbi constructionem ἐφίστασαι illud sequi videtur. De hoc nostro loco vere admonet Triclinius οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν τάλι-
99 θες ἀγροῦσιν· ἀλλ' ὥσπερ φαιμέν πολεμῶ σοι πόλεμον καὶ ἦλθεν καλλίστην πορείαν. Sed si putavit πόλεμον πολεμεῖν dici posse ut πομπὴν πέμπειν et similia, pervagatum errorem sequutus est, de quo dixi in Dissert. de Figura etymologica.

V. 44. Ἡ καὶ τὸ βούλευμ' — La. Lb. βούλημ', quod Schol. Aristoph. Plut. 490. in antiquis exemplaribus legi tradit, probatque Musgravius. Notum est et nomina illa et verba βούλεσθαι, βουλεύεσθαι, a librariis saepe confundi v. Wesseling. ad Herodo. I. 66. Interpp. ad Arist. Plut. 493. Stallbaum. ad Phileb. p. 103. Sturz. ad Dion. XXXVI. c. 30. Sed hoc loco optio facilis. ED. PR. Pro ἦ καὶ aptius videtur ἦ γὰρ — *ergone*.

V. 45. Κὰν ἐξέπραξεν — Schol. Rom. et La. a secunda manu ἐξεπράξατ' γρ. ἐξέπραξεν. In vulgata lectione consentiunt Thomas M. s. Eὐ⁷, Eustath. p. 1564, 20. codicesque omnes. Aesch. Pers. 720. καὶ τόδ' ἐξέπραξε. Plutarch. V. Ages. XXVIII. ἐξέπραξε τὸν πόλεμον. Subsequenti versu usus est Schol. Pind. Ol. I. 52.

V. 47. 48. Νύκτωρ — ἀφίκετο. Hos versus affert Moschopolus Sched. p. 32.

V. 50. Πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου — Haec sic scripta repetunt Suidas s. Μαιμῶσα et Eustath. p. 921. 18. Sed Scholiastes: γράφεται καὶ διψῶσαν, quod legitur in ignoti poetae versu Athen. X. 433. F. ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου, ut κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου apud Lycophronem, acerrimum Tragicorum imitatore v. 1171. φόνου διψῶν Christodor. Ecphr. v. 227. pro quo accusativum φόνου διψῶν substituit Philippus Anth. Plan. N. 136. p. 667. μαιμῶν ἐδητύος Apollon. Arg. II. 269. Sophoclis versum ab Athenaeo ipso memoriae vitio ad istum modum interpo-

¹⁾ Consulto omisi τέθαρε obstupefecit, quo poetam comicum usum esse Buttmanus in Ind. Anomm. credidit, ἐπειγε fac celeriter, et ἀνακάλυπτε detege scil. quod tectum est.

latum esse, Heraldii opinio est parum probabilis ad Arnob. L. I. p. 14. ED. PR.

V. 51. Ἐγὼ σφ' ἀπειρώγω. Cod. Γ. ἀπειρῶξα, cod. Θ. ὄμμασιν.

V. 52. Γνώμας — ἀνηκέστου χαρᾶς. Turnebus in margine ἀνεκᾶστου, quod simile videtur Scholiastarum lectionibus commenticiis. Suidas s. Γνώμη hunc versum apponit ut vulgo scribitur. Γνώμαι sunt ludibria oculorum, quibus 100 dea Ajacem a proposito itinere deflectebat. Quidam imaginibus falluntur, qualem insanientem Ajacem vel Orestem poetarum fabulae ferunt Celsus L. IV. c. 8. Δόξας vocat Aeschylus Choeph. 1044. quas a mentis alienatione sejunctas esse posse vel ex Eur. Hel. 583. ἦ γὰρ φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ, intelligitur. ED. PR.

V. 53. 54. Πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. Cod. Θ. ξύμμικτα ceteri plerique σύμμικτα, quod Hermannus revocavit. Nomen ἄδαστα ex h. l. affert Etym. M. s. Λατῶ. Comma post λείας positum delevit Schaeferus probante Hermannus, ut duplex genitivus ab uno regatur nomine. Hujus constructionis exempla bene multa collegerunt Matthiae Gramm. §. 380. et ad Eur. Ion. v. 12. Bernhardy Synt. p. 162. aliique quos Ern. Ellendtius nominat ad Arrian. T. I. 330. neque copia exhausta est. Ac profecto, si βουκόλων φρουρήματα significaret pastorum in custodiendo grege curam, nemo dubitaret, quin rei ab ipsis custoditae nomen in genitivo adjungi possit, βουκόλων φρουρήματα sive φρουρᾶν λείας, ut Thucyd. III. 115. τὴν τοῦ Λάχητος τῶν νεῶν ἀρχήν, ubi unus genitivus activam habet significationem, alter passivam. Verum enim vero his Sophoclis verbis greges ipsi denotantur, quos ut credam uno eodemque loco et φρουρήματα ποιμένων et φρουρήματα λείας sive ποιμῶν dici posse, istis quidem exemplis non adducor. Sed dicam, quid requiram. Pylades vocatur παιδευμα Πιθῆως Eur. El. 886. greges ποιμένων βοσκήματα Cycl. 189. vel φυλλάδος Παρησίας παιδεύματα Androm. 1100. et iidem per circumloquutionem βοσκήματα μύσχων Bacch. 677. ut pueri νεογενῆ παιδῶν θρέμματα Plat. Legg. VII. 789. B. Item Thetis dicitur Νηρέως γένεθλον Androm. 1273. Thetidis sorores Νηρηίδων γένεθλα Nonn. XLIII. 258. [τετὴν γενέθλην id. XLVIII. 228. θρέμμα Λερναίας ὕδρας Soph. Trach. 572. Schol. περιφραστικῶς ἢ ὕδρα.] Quis vero conjuncto utroque genitivo, subjectivo et periphrastico, Pyladem a Pittheo educatum appellavit Πυλάδου παιδευμα Πιθῆως, vel pecudes μύσχων βοσκήματα ποιμένων? quis matrem Achillis Νηρέως γένεθλον Νηρηίδος aut [hydram Lernaean

101 "Ἦρας θρέμμα ὕδρας αὐτ] creatos a deo homines Θεοῦ γεννήματα ἀνθρώπων captumve a Meleagro aprum Μελεάγρου ἄγρον κάπρον? quae verba significant potius apri capturam Meleagri opera perfectam. Neque magis huc pertinet Κάστορος ἄγαλμα πατρίδος Hel. 209. aliaque ejusmodi, quae commodiore loco tractabuntur. Haec igitur ratio fuit, cur tralaticiam interpunctionem non immutarem. Ex Scholiastae verbis τὸ πᾶν τῆς συντάξεως, σύμμικτα βουκόλια, τῆς λείας τὰ ἄδαστα, et Triclinii τὰ σύμμικτα φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἄδαστα τῆς λείας, colligi licet, eos verba λείας ἄδαστα a ceteris separasse, universa autem uno complexos esse ambitu. [Ellendtius T. I. p. 16. λείας genitivum partitivum esse statuit ἀπὸ λείας ἄδαστα, ex universa praeda nondum electa et partita.] [σύμμικτα λείας ut ἀνολβα βουλευμάτων Soph. Antig. 1264. ἄσημα βοῆς ib. σύνδρομα πετράων Apoll. Rh. II. 346. pro σύνδρομοι πέτραι vel συνδρομῆ πετρῶν.]

V. 55. "Ἐκειρε πολύκερων φόνον. Scholiastes ἀντὶ τοῦ κείρων ἐποίησε ut v. 42. ἐπεπίπτει βάσιν pro ἐποίησατο βάσιν μετ' ἐπιθέσεως, et Schol. Thuc. I. 15. ἐκδήμους στρατείας ἐξήεσαν interpretatur ἐξιόντες ἐποιοῦν, cujus supplementi usum respuunt alia: νόσον βαρεῖαν ἐνόσει, αἰσχροῦν θάνατον ἀπέθανε etc. Idem πολύκερων exponit πολλῶν κεραιφόρων ζώων, fere ut Elmslejus Oed. Col. 718. ἐκατόμπεδες Νηρηῆδες interpretatur ἑκατὸν Νηρηῆδες ὄρχηστρίδες. Sed illo loco pedum mentio ad evidentiam pertinet, eoque repraesentantur Nereides navibus praenatantes et quasi ἀμιλλώμεναι τοῖς ἑκατὸν ποσί¹⁾). Numerosum quidem gregem non absoum foret multicornem dici, sed pro πολλοὶ κεραιφόροι substitui posse πολύκερω, parum credibile videtur. In La. scribitur πολύκερον, ac πολύκερως φόνος, quantumvis a nostro sensu abhorrens, tamen non licentius est quam γηγενης μάχη Cycl. v. 5. Ion. 987. τετρασκελής κενταυροσληθῆς πόλεμος Herc. 1272. atque plurima talia, quae neque mirari desinimus neque mutare audemus, quia, quum ἄλλοεθνης πόλεμος Dionys. Antt. V. c. 5. pariterque temperata probaverimus, quae his minutatim et gradatim accumulata sunt, repudiare non possumus. [διγλήνους ὄπας Theocrit. Epigr. VI. 2.]

102 V. 56. Κύκλω ῥαχίζων. Haec verba Suidas s. Παχίζων ex hoc loco excersit.

¹⁾ Hecatomben veterum nonnulli dictam putant ἀπὸ τῶν ἑκατὸν βάσεων, ὃ ἐστὶν εἰκοσιπέντε ζώων Hesych. s. v. Eustath. p. 49, 12. Etym. M. 320, 45. ubi pro βάσεων perperam scriptum βοσκημάτων. Atque hoc modo centumpedas Sophocleas absoluit Scholiastes, quasi duo Scholiastae dici possint quadrupedes Scholiastae.

V. 57. *Αυτόχειρο κτείνειν ἔχων.* Schol. et La. *γράφεται κτείνειν παρών.* Si quid in antiquis libris variatum est, potius ἐλών quam παρών fuisse crediderim; hoc qui adscripserunt primi, lectores admonere voluerunt similibus locorum v. 1131. *τοὺς θανόντας οὐκ ἔῤῥε θάπτειν παρών,* v. 1384. *οὐδ' ἔτλης παρών ἐφυβρίσαι,* ubi Reiskius imprudens in plagam incidit, non animadverso, participia *παρών, μολών, ἔχων, ἰών,* saepe *φράσεως ἔνεκα* addi atque ita ut tum inter se permutari tum plane omitti possint. Dehinc conjecturam feci in Eur. Heracl. 416. *καὶ νῦν πικρὸν ὦν συστάσεις ἂν εἰσίδοις* scribendum esse *καὶ νῦν παρών ἂν* [nisi potius e codd. lectione *πικρᾶς* colligendum est illum *πυκνᾶς* scripsisse]. Quemadmodum Scholiastae Homericī sedulo adnotare solent, si quid poeta diversis locis pariter enuntiavit, ita credibile est, quod v. 312. legitur *ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη,* similitudinis ergo adscriptum esse versui 650. *τὰ δειν' ἐκατέρου* τότε, et hoc jam pro diversa afferri lectione. Aliud hujus rei exemplum praebet cod. Jen. v. 327. Inter ceteras autem lectiones a Scholiastis commemoratas nulla est, quae vulgatae praeferrī mereatur, una v. 1056. *ὡς ἐλοιδόρει* ex mendosa scriptura profecta, pleraeque aut interpretandi causa adscriptae v. ad v. 616. aut similes iis, quas Critici male seduli fabricari solent nullo corruptae scripturae indicio sed sola mutationis facilitate allecti; quod genus v. 404. *ποῖ τις οὖν τράπη* affertur pro *φύγη,* v. 564. *φρουρὰν ἔχων* pro *θήραν,* v. 582. *τραύματι* pro *πήματι,* v. 1104. *ἢ καὶ τοῦδε σοί* pro *ἢ καὶ τῶδε σέ,* cujusmodi emendationes scilicet saepe nobis aliena verba transscribentibus excidunt perinvitis. Illorum certe nihil est, quod e Didymi vel Pii vel Praxiphanis exemplaribus haustum esse praestem. ED. PR. Hujus judicii nostri ab Osanno impugnatī probatio potentissima, quod subsequenti editores ne unam quidem illarum lectionum suscepserunt praeter *βλέποντας* v. 273. ab Hermanno adscitum sed rejectum rursus a Dindorfio.

V. 58. *Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτῶν, στρατηλατῶν.* Scholiastes: *ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἀσυνδέτως εἰρηκεν.* Aut ego non ¹⁰³ satis attendi aut hoc *ὅτ' ἄλλοτε* pro *ὅτὲ δέ* vel *ἄλλοτε δέ* alibi non legitur, sed simile tamen quiddam *ἐνίοτε δέχονται τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν* Plat. Phileb. p. 32. D. Et *τοῦτ' ἄλλο* Oed. T. 603. *τοῦτ' αὐθις* Ant. 167. pro *τοῦτο δέ* valent. Scholiastes Rom. *Ἐμπίπτων* (sic) *γράφεται ἐμπεσῶν ἢ ἐμπιτῶν.* Sed Schol. Laur. *ἐμπιτῶν γρ. ἐμπεσῶν.* Codd. G. La. *ἐμπίπτων γρ. ἐμπεσῶν.* Ceteri *ἐμπιτῶν,* nullus *ἐμπιτῶν,* quod Dindorfius edidit, nedum *ἐμπίττων.* Tacet Elmslejus.

V. 59. Φοιτῶντ' ἄνδρα μαριάσιν νόσοις. Hunc versum Hesychius exhibet sed interpolatum: φοιτῶντ' ἄνδρα μαριάσι λύσσασι, λυσιήμασι τὴν ἐδραϊαν μαριαν φοῖτον ἔλεγον· τουτέστι τὸν μετ' ὀρμῆς μεμηνότα. Μαριάσιν λυσιήμασι adsutum est ex Eur. Or. 270.

V. 60. Εἰσέβαλλον εἰς ζορὴ κακά. Schol. Laur. et cod. La. γράφεται εἰς ἐρινῶν κακίην. Sub hac lectione Wunderus Advers. in Philoct. p. 56. suspicatur latere veriore *εἰς ἄρκυν κακίην*. Equidem neutram a Sophocle profectam, sed illam, cui Erfurdus patrocinator, prorsus intolerabilem esse arbitror propter eas rationes, quas olim minus dilucide exposui. Etenim si Ajax aut aliquis e majoribus ejus caedere obstrinxisset nefaria, tum vero consequuta hoc facinus *θεοβλάβεια* proprie vereque potuisset a Furiarum repeti instinctu coeco, ut *φρενῶν ἐριννύς* Antig. 603. vocatur illa amentia, quae Oedipi familiam parricidio funestam in perniciem agebat. Sed quum Ajax nihil tale in se admiserit, ne Quintus quidem V. 360. et 452. ejus insaniam Furiae inscribit sed Lyssae sive Maniae, qua quum Aeschylus¹⁾ et Euripides ad pervertendas Penthei et Herculis mentes usi essent, Orpheus Arg. 872. Nonnus XXXI. 73. XLIV. 259.
 104 poetaeque latini, priscae religionis ignari, cum illos heroes, tum Baccham, Tereum, Medeam Furiis obnoxios inducunt, quarum munus constat antiquitus multo arctioribus circumscriptum fuisse regionibus. Si quis autem hoc defendat, Graecis solemne esse consilia et facta, quae nullum quidem scelus sed funestum tamen exitum habeant, ad Furias rejicere auctores Od. XV. 239. Il. XIX. 87. quo spectat Hesychii glossa *Ἐριννύας τὰς ἀμαρτίας*, atque adeo Furiae nomen in nocentissimum quemque conferri Agam. 729. Orest. 1390. Soph. El. 809. non proprie sed per similitudinem, equidem ultro largiar, illud ultionis ab inimicis petendae consilium et hinc sequutam vitae desperationem *ἐριννύν* nominari potuisse, quo nomine in ea re utitur poeta Anth. Pal. IX. n. 470. Ajacem consolans: *οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς ἤλιτεν εἰς σὲ θέλων, βριαρὴ δὲ σ' ἐπεφρην Ἀθήνη — καὶ ἠεροφῶτις Ἐριννύς*. Verum hoc loco agitur de brevi illo sive mentis sive oculorum errore, qui in pecudum perniciem vertit; quem si Minerva jam tunc praevидit auctori funestum fore, tamen id nullo modo significare debuit spectatoribus, primum ne jucun-

¹⁾ In Xantrii Fragm. II. pro *κέντημα γλώσσης* scribendum videtur *λύσσης*. Illo commode usus est Euripides Herc. 1288. *γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδονοῦμενοι*, sive potius *κληδονοῦμενοι*. In Sophoclis versu, quem ad v. 125. producemus, *λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον*, convenit utrumque.

dam spei metusque vicissitudinem tolleret, quae dedita opera per totam fere fabulam continuatur, deinde ne crudelior videretur Ulixē ipso. Huc accedit verborum insolentia. Quis unquam legit *εἰσβάλλειν τινὰ εἰς Ἐριννόν*? vel simile quiddam, *εἰς Ἄρην, εἰς Ἀφροδίτην*? Teucer infra v. 1034. dicit gladium, quo Ajax se peremit, aut Furiam, aut Orcum fabricasse videri, nimirum quia haec nomina idem valent, *ἐριννός κλητήρ, ἄδου μάγειρος* etc. Quis vero hoc loco ferat *εἰσέβαλλον εἰς ἄδην κακόν*? Ergo nec *ἐριννὸν κακὴν*, quod fortasse ne Scholiastae quidem legerunt sed vel illud, quod Wunderus suspicatus est, vel *εἰς ἔριν κακὴν, in pugnam turpissimam*.

V. 61. *Κάπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου*. Kruegerus ad Dion. Hist. p. 376. *ἔπειτα ἐπειδὴ, inquit, non cacophonon visum est Graecis*. Fortasse ne animadverterunt quidem; certe saepissime admiserunt non poetae solum Eur. Sisyph. I. 9. Arist. Vesp. 1322. Rann. 923. Eccl. 273. Phrynichus Poll. VII. 178. sed etiam qui prosa oratione uti sunt, modo extrita ultima prioris vocabuli litera Demosth. 1375, 105 13. Dio Cass. XXXVIII. 32. XL. 64. etc. modo relicta Hipp. de Int. Aff. p. 438. T. II. de Vis. p. 46. T. III. Thucyd. VIII. 67. et similiter *εἶτ' ἐπειδὴ* Demosth. 371, 19. Dionys. Art. c. IX. 7. Lucian. Alex. §. 27. sed *εἶτα ἐπειδὴ* Cronos. §. 12. Julian. Or. I. 39. C. *τοσόνδ' ὅσον περ* Aesch. Ag. 834. *τέως ἕως* Arist. Pac. 32. Demosth. 721, 1. *οὔτως ὅπως* 34, 3. Aristid. T. I. 47. nec solum correlativa sed et *ὁμως δ' ὅπως* Isocr. Antid. p. 386, 178. *ἕως ἔωσι* Eur. Or. 238. *ἐγὼ λέγω* Plat. Lach. 191. B. Soph. Phil. 107. *ἡμεν ἡμενοι* Iph. T. 1399. *ἦν γυνὴ γένῃ* Hel. 1312. etc. quae pertinent ad quaestionem de praeceptis euphonicis postmodo tractandam. — Pro *πόνου* codd. *Γ. La. Lb.* et pauci alii cum Edd. vett. *φόνου*, quod Brunckius prae tulit proprium et vulgare infinito et poetico.

V. 63. *Ἐς δόμους*. Hermannus cum *ΓΘ. εἰς*.

V. 65. *Καὶ νῦν κατ' οἴκους*. Hoc abundare videtur post *ἐς δόμους*, sed magis etiam Trach. 689. *κατ' οἶκον ἐν δόμοις*¹⁾ ubi metri ratio pluralem non fert, quem, si vocalis sequitur, evitavit Sophocles in illa senarii sede *Ἄλλ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν* El. 1147. *πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον ἐκλιπών* Phil. 58. et Euripides Andr. 1052. *δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας*, sed hic saepius spondeum, quum declinare posset, non aversatus est: *καὶ νῦν κατ' οἴκους ἐστὶ* — Andr. 41. Orest. 403. Herc. 614. Hel. 1389. Alc. 19. v. Adn. ad v. 441. Hermannus *συνδέτους* cum Aug.

¹⁾ Theocritus Id. XVII. 18. *δόμος ἐν Διδὸς οἴκῳ*, hoc nomine totum significat, illo partem.

B. C. Fadem tamen est symploce in *δυσξύνετος* Phoenn. 1510. et similibus, nec mutatur *τῆς ξυμμάχου* v. 90.

V. 68. *Μηδὲ συμφορὰν δέχου* — haec *διὰ μέσου*, cohaerent *μίμνε τὸν ἄνδρα*. Ed. Pr. Hoc probat Schaeferus, Hermannus improbat; pendet animi Scholiastes.

V. 70. *Σὴν πρόσωπιν εἰσιδεῖν*. Suidas *Πρὸς ὄψιν, πρὸς θεωρίαν, Σοφοκλῆς*, quod nomen nisi ad subsequentem articulum pertinet, ille hoc loco (nam alibi non legitur) *πρὸς ὄψιν* legisse videtur; Photius *Ὅψιν οὐ τὸ πρόσωπον οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ τὴν πρόσωπιν*. — *Εἰσιδεῖν πρὸς ὄψιν* ut Eur. Hipp. 872. *πρὸς γὰρ τινοσ οἰωνὸν εἰσορῶ κακοῦ*, quod injuria sollicitatur. Vulgatam lectionem tamen confirmat Eur. Phoenn. 1353. *εἰσορῶ πρόσωπιν ἀγγέλου*, quanquam simplex usitatius est, *τίν' ὄψιν σὴν προσδέρκομαι* Hel. 554. *ἐπεὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ εἶδε* Plut. V. Pelop. c. XXX. *οὐχ ὑπέμεινε προσιδεῖν τὴν ὄψιν αὐτοῦ* V. Timol. c. V.

V. 71. 72. *Τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα*. La. Lb. Harl. *αἰχμαλώτιδας* *proparoxytonon*, qui non fortuitus videtur error, nam invenitur saepius ita scriptum Eur. Hec. 1096. (Hermannus tacite correxit v. 1067.) Plutarch. de Fort. Alex. c. XII. Conon. XIII. Diod. III. 54. XI. 61. XVII. 37. et 66. quos locos Lud. Dindorfius partim correxit, partim transmisit, sed ortus ex fallaci analogia vocabulorum similiter terminatorum *ἡπειρωτῆς, ἡλικιωτῆς, πατριωτῆς, στρατιωτῆς* etc. quorum exemplum sequuntur, quamvis masculino destituta, *βορειωτῆς, εὐιωτῆς, κουρειωτῆς, μυστηριωτῆς*. Contrario errore *νησιωτίδες* scribitur in Scymni Perieg. v. 547. sed recte fortasse *εἰλωτῆς* Plutarch. V. Ages. III. ap. Suid. s. v. et Steph. s. *Ἔλος*, neque enim Schaeferus ad Plut. l. c. demonstravit cur ab *Εἰλωσ* aut femininum nullo propagari aut hoc oxytonô scribi non debeat, eodemque accentu est *Ἐλλωτῆς*, cui idem principium *ἐλεῖν* vel *ἔλος* assignant Athen. XV. 673. A. Etym. M. *Δεσμοῖς ἀπευθύνειν*, quod Suidas ex h. l. profert, praeterea non legitur, nec tamen mutatione opus est, etsi facilem praebet Euripides Andr. 721. *λέοντα ἐντείνειν βρόχοις*.

V. 75. *Οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλιαν ἄρεις*; Tria prima verba affert Planudes in Anecd. Bachmanni p. 96. T. II. Codd. *Γ. La. Lb. ἄρης, Θ. ἄρεις γρ. ἄρης*, plerique et Ald. *ἄρεις*, idemque legitur ap. Schol. Ven. I. 148. qui hunc versum transscripsit, et jamdudum Dawesio praeunte Misc. p. 221. receptum est. Trach. 1183. *οὐ θαῖσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί*; Plato Symp. 175. B. *οὐκοῦν καλεῖς αὐτὸν καὶ* 107 *μὴ ἀφήσεις*; Eur. Hipp. 498. *οὐχὶ συγκλείσεις καὶ μὴ μεθήσεις*; et omissa copula Aesch. Sept. 252. *οὐ σῖγα, μηδὲν*

τῶνδ' ἐρεῖς; Secus interpretatur Scholiastes ἀφανίσσεις ἀπὸ σαντοῦ. ED. PR.

V. 77. Τί μὴ γένηται; Hunc versum producit Planudes in Anecd. Bachmanni p. 61. T. II. Scholiastes μὴ τί γένηται φοβῆ; eodem modo τί μὴ γένηται Eur. Suppl. 544. et τί μὴ ποιήσω Soph. El. 1276. quod latino *quidni faciam* specie congruit, intellectu differt. Romani conjunctiones finales pronomini interrogativo nunc praeponunt, *ut quo nos reciperemus?* Liv. XLIV. 39, 5. *ut qualiter sentiremus?* Plin. H. N. XIII. 13. nunc subjiciunt: *quid uti facerent?* Cic. p. P. Sext. c. 39. Graeci semper postponunt Oed. C. 1725. ὡς τί ῥέξομεν; Soph. El. 398. ὅπως τί δράσης; Ion. 527. ὡς δὴ τί φεύγεις, quomodo scribendum videtur Herc. 1411. ὡς δὴ τί φίλτρον ἔχων; pro aclito τι. Nam omnibus hisce locis conjunctio ὡς haud dubie finalis est, sed omisso verbo, quod ab ea regitur, haec ejus significatio sic obscuratur, ut plane abundare videatur tantumque hoc efficiat ut intelligamus interrogationem, quae sequitur, ad antecedentia referri, ὡς τί δὴ *quid ita* Iph. A. 1342. ὡς πρὸς τί Oed. T. 1174. Col. 1182. ὡς πρὸς τί χρείας; ὡς τί χορῶν; ὡς τί δὴ θέλων; v. Matthiae ad Phoenn. 621. a quo de caussis hujus constructionis dissentio. Similiter ὅτι τί; Demosth. ὅτι τί δὴ; Lucian. Enc. Dem. §. 22. refertur ad prius dicta, velut, si quis negaverit se hoc vel illud facturum esse, interrogat alter ὅτι τί sc. γεγένηται; ut ὡς τί sc. γένηται; quod verbum particulae finali addit Andocides Or. III. p. 26, 26. ἵνα ἡμῖν τί γένηται; plerumque autem omittitur: ἵνα δὴ τί προσέθηκε Arist. Nubb. 1192. etc. v. Hermann. ad Vig. p. 849. Matthiae Gramm. §. 620. idque imitantur scriptores Latini: *ut quid autem colitur?* Augustin. Civ. IV. c. 18. pro quo antiquiores solum *ut quid?* dixisse videntur. Illud ἵνα τί crebro usu ita in unum coaluit, ut ἐπιτόρημα ἐρωτήσεως vocetur Etym. M. 471, 16. et proinde sive addito verbo sive omisso sub uno scribatur accentu Arist. Eccl. 719. Plat. Apol. p. 26. C. Evang. Matth. IX. 4. quibus locis nuperi editores 108 hyphen deleverunt; attamen perveterem esse hanc scribendi rationem testantur Arcadius p. 184. et Grammaticus Hermannii p. 460. τὸ ἰνατί καὶ διατί ἐν τῇ συνηθείᾳ (συνεπείᾳ) ὀξύνεται.

V. 78. Πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν; Nonne hic vir antea fuit tecumque versatus est sine ullo tuo periculo? cur ejus hominis praesentiam extimescis, quem toties antea vidisti imperterritus? Sic in Ed. priore haec verba acceperam. Idem placet Schaefero; Hermannus diversum sentit: *Nonne hic fuit antea homo, id est, mortalis?*

V. 79. *Οὐκουν* — Cod. Θ. *οὐκοῦν*, ut Edd. veteres.

V. 80. *Ἐν δόμοις μένειν*. Sic codd. plerique et Aldus; *εἰς δόμους* cod. Γ. Jen. Dresd. A. *εἰς δόμους* Lb. La. sed huic supra scriptum *ἐν δόμοις*. Scholiastes: *εἰς δόμους, ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν δόμοις*, cui si confidendum est, in dubium veniet Antig. 1241. *τέλη λαχῶν δειλαιος ἐν ἄδου δόμοις*. Sed quae praeterea afferuntur hujus enallagae exempla Ion. 806. Cycl. 819. Hec. 1095. Aj. 1092. ubi *ἐν θανοῦσι* pro *εἰς θανόντας* accipit Duckerus ad Thucyd. VII. 87. ea nihil efficiunt; unicum est Eur. Iph. T. 620. *εἰς ἀνάγκην κείμεθα*. Ed. Pr. Illud *εἰς ἄδου δόμους*, quod dubitanter proposueram, pro certo adoptavit Elmslejus. Postremum exemplum ab Herodoteo, quod Matthiae Gramm. §. 578. p. 1142. apposuit, τὰ τέκνα εἰς Σαλαμίνα ὑπέκκειται, differt eo, quod praepositio ὑπέκ verbo κείσθαι significationem τοῦ ὑπεκκομισθῆναι communicat, quae simplici verbo tribui non potest. Similius foret Dem. c. Arist. I. 786, 13. μεθ' ὧν οἱ ξωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς γράφουσιν εἰς ἄδου, nisi cod. Coisl. ἐν ἄδου praeberet, quod Bekkerus recepit; ac sequitur paucis interjectis τῶν ἐν ἄδου θεῶν. Neque ex Eur. Hipp. 1106. λείπομαι ἐν τε τύχαις καὶ ἐν ἔργοισι λεύσσω, necessario consequitur ut λεύσσειν ἐν τούτῳ pro εἰς τοῦτο dici liceat. Thucydidis locum VIII. 17. correxit Bekkerus; de aliis errat Priscianus L. XVII. 21. p. 86.

V. 82. *Φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω*. Pro γὰρ νιν La. γὰρ τ' ἂν in lemmate; idem et Jen. Aug. B. Dresd. B. *ἐξέστην ἰδεῖν*, vel e recordatione versus antecedentis vel e glossa *οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν*. Veram et veterem lectionem sequitur Suidas s. *Ὀκνῶ* et Schol. Rom. *οὐκ ἂν ἐξέστην δι' εὐλάβειαν*. Τὸν κίνδυνον ἐξίστασθαι Dio Cass. XXXVI. c. 11. *ἐκστῆναι* Dem. c. Lept. 462, 2. Androt. 617, 15. ex quo Schaeferus vitiose colligit etiam in Or. p. Cor. p. 331. 7. pro οὐδενὶ ἐξίσταμαι reponendum esse accusativum, quem duo codd. exhibent; nam illic significatur *declinare*, *ἐκνεῦσαι*, hic vero *cedere*, quod tertium casum postulat, *ἐκστῆναι* et *ὑπεκστῆναι* τῷ καιρῷ *tempori cedere* Plut. V. Cat. c. XXXV. Philostr. V. Ap. IV. 36, 167. cf. Olear. ad VII. 10, 286. καὶ (κἂν) Πανὶ λιγυρὸν μέλος ἠχοῦντι πᾶς ὅστις ἐκσταίη Julian. Epp. XLI. p. 76. et cum genitivo rei, quam quis alteri cedit, *τῆς παιδείας αὐτῷ ἐξέστησαν* Dio Cass. XXXI. 3. *σοὶ τῶν εὐφημιῶν ἐξίσταντο* Himer. Or. XXXIII. 15. quibus locis unusquisque videt accusativum prorsus importunum esse. Sed cum hoc casu dicitur *ἐξίστασθαι τὸν ἐπιφερόμενον* Liban. Or. in Const. p. 310. T. III. *περιστῆναι τὸν κίνδυνον* Jamblich. V. P. XXXIII. 479. περι-

ἴστασο (devita) τοὺς ἡγουμένους Artemid. IV. 59, 374. ¹⁾ uterque de una persona, quod Lucianus Pseudos. §. 5. et Thomas fieri vetant sed injuria; nam posteaquam περιστῆναι pro ἐκκλῖναι dici coeptum est, in ejusdem verbi constructionem successit. Similiterque ὑπορρέειν et ὑπεκρεῖν τινα usurpatur ut latinum *subterfluere* pro subterfugere apud Demosthenem et Plutarchum ²⁾; neque aliter ὑποχωρεῖν τὸν ἐπιόντα v. Winckelmann. ad. Euthyd. p. 133. quod verbum restituendum est Dioni Chr. VI. 208. τοὺς γεράνους τὸν χειμῶνα 110 ἀποχωρεῖν ³⁾. Nam hoc neque pro ὑπεκκλῖναι poni, neque, si propriam retinet significationem, cum quarto casu construi potest, multumque fallitur Bernhardy Synt. p. 113. ἀποχωρῶ τὰ ὄρη dici posse putans pro ἀπὸ τῶν ὀρέων, et ἀποικῶ σε pro ἀπωθεν σοῦ.

V. 83. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ — Cod. Γ. καί pro μὴ.

V. 87. Σίγα νυν ἔστώς. Hunc versum Thomas M. s. Νῦν, Schol. Arist. Plut. 414. Planudes in Anecd. Bachm. T. II. p. 60. sive Grammaticus Etymologico Gud. additus p. 657, 58. Moschopulus Sched. p. 45. et Eustathius p. 1312, 19. memorant.

V. 88. Ἐκτὸς ὧν τυχεῖν. Cod. Γ. κυρεῖν.

V. 89. Ὡ οὔτος, Αἴας. Hermannus Αἴαν ut legitur apud Suidan s. Ὡ οὔτος, in codd. ΓΘ. et plerisque aliis; sed Αἴας La. Membr. Mosq. B. et Grammatici Anecd. p. 1183. Gregor. p. 117. Eustath. p. 1469, 59. qui omnes haec verba afferunt ad comprobendam nominativi et vocativi similitudinem. Ὡ οὔτος, οὔτος, Οιδίπους Oed. C. 1627. Hanc articuli cum pronomine conjunctionem Apollonius de Pron.

¹⁾ Sic et περικάμπτεσθαι ὁσμάς δομείας Galen. Eup. I. 5, 343. παρακάμπτειν τὰς ἀπαντήσεις καὶ ὁμιλίας Diod. V. 59. sed differt hoc, quod ipsum κάμπτειν in se continet notionem praepositionis. [ἐκπέπτωκε τὸν ὄρον Galen. T. XVIII. II. 319.]

²⁾ Locos notavit Schneiderus in Lex. quorum alterum si cognitum habuisset Wolfius, nunquam eo prolapsus esset ut Demosthenem ὑπορρέειν pro *subtrahere, labefactare*, usurpasse affirmaret; quod ut stabiliret, latinum *ruo* idem quod graecum *ῥέω* esse licenter sumsit. Atque hoc auctore Bastius Ep. Crit. p. 231. Parthenii verba ὡς δὲ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρξει τὸ νόσημα eodem traxit, quae significant, *quum morbus eum altius penetraret*.

³⁾ Paulo post VII. 245. ἔλαφον καταπονῶ καὶ συννυστάμαι editum pro σὺν ὑψίσταμαι, syllabis male conglutinatis ut in Procl. V. Marin. c. VII. p. 6. Boiss. κάμνοντος αὐτῷ τοῦ σώματος, παρέστη τῇ κλίνῃ ὑπερφανόμενος παῖς pro ὑπαρ φανόμενος, nam de visione loquitur, non de somnio; et ap. Hesych. Κησαλέω περικνήστῳ p. πρὸς καπιμιστῶ, Βουβάλιον, γυναικὸς μόριον p. γυναικὸς κοσμάριον etc. et contra Plut. de Audit. VIII. 145. T. VII. ὄφρῶν κατὰ σχῆμα κινῶν pro ὄφρῶς κατάστημα, quod p. 148. προσώπου κατάστασις dicitur. Alexis Poll. VII. 72. γυνή λινοργὸς περὶ τοίχους ἀφείλετο scrib. περιτυχοῦσ'.

p. 25. B. et p. 72. C. Sophronis exemplo excusat, meliorum oblitus.

V. 90. *Τί βαιὸν ἐντρέπη τῆς ξυμμάχου.* Hermannus ἐντρέπει, ut *Δ. Mosq. B. Pro ξυμμάχου* cod. *Θ. συμμαχου*, ut apud Suidan s. *Τί βαιόν* legitur. Eustathius p. 610, 9. ἐντεῦθεν λαβὼν *Σοφοκλῆς βαιὸν ἐντρέπεσθαι λέγει τὸ οὐδ' ὄλως ἐπιστρέφεσθαι.* Simplicius in *L. de An. I. 43. b. μικρὸν ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὄλως κατὰ ἀττικὴν συνήθειαν.*

111 V. 96. *Κοῖκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.* Suidas hunc versum s. *Μῆ οὐχί* retulit, quasi τὸ μῆ οὐ h. l. legisset.

V. 97. *Πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρας.* Cod. *Γ. χέρας*, *La. χέραι* (sic). Musgravius ἤμαξας emendat ut v. 45. *χειρας αἰμάξαι.* Sed quisnam Sophoclem omnia ad unum exemplum et regulam scripsisse putet? *Αἰχμὰς αἰχμάζειν* homericum est; *αἰχμάζων γενέεσσι* Oppian. *Hal. II. 612.* Ex utroque casu conflatum illud *χέραι.* ED. PR.

V. 98. *Ὡστ' οὐποτ' Αἴαντι οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.* Pro ὦστ' Elmslejus scribit ὡς, praeter rationem; *τοσοῦτον ἤχμασα ὦστε* — ut *Phoenn. 1606. οὐ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκα, ὦστε* — *ἐμηχανησάμην*, et suppresso pronomine demonstrativo *Or. 379. ὡστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδῶν.* Pro οἶδ' in cod. *Θ.* adscriptum est οἶδ', et *Schol. Rom. ἐὰν δασυνθῆ, ἐπὶ τῶν Ἀτρεΐδων, ἐὰν δὲ ψιλὸν, ἀντὶ τοῦ οἶδα.*

V. 101. *Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς* — *Moschopolus Dict. Att.* qui hoc loco utitur ad probandum, εἶεν esse ἀποθετικὸν καὶ προκαταστατικὸν τῶν τε εἰρημένων καὶ ὀρηθησομένων, pro τί γὰρ δὴ scribit τί δὴ σοι. Illud pervulgatum est Grammaticorum praeceptum, εἶεν esse ἐπιρῶρημα τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἐτέρου δὲ ἀρκτικὸν *Schol. Eur. Phoenn. 849.* etc. quomodo etiam *καί* et *νὴ Δί'* ἀλλά dici solet. Et ut hanc significationem adverbii similem, quae postremam syllabam interdum producit, ab optativa distinguerent, nonnulli εἶεν scripserunt *Anecd. p. 1327.* Hoc loco Hermannus post εἶεν pro stigme hypostigmen posuit, quia haec vox ad sequentia potius quam ad praecedentia referri videatur.

V. 103. *Ἥ τοῦπίτριπτον κίναδος.* Afferunt hunc versum Suidas s. *Κίναδος*, *Thomas M. p. 535. Schol. Arist. Nubb. 447.* et partem Eustathius p. 481, 2. *Ὡ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος* *Andoc. de Myst. p. 49. (p. 13.) τὰ τοιαῦτα κινάδη* *Dinarch. c. Dem. p. 95.* Genitivi et dativi exempla et auctores affert *Etym. M. s. h. v. ED. PR.*

V. 104. *Ἐγὼγ' Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.* *Bothius ἔγωγ' Ὀδυσσεά* sublato commate. Quum idem olim 112 *Ὀδυσσεά σὸν* scripsisset, vulgatam defendi *Etymologi M. testimonio p. 625, 24. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγο-*

φόρω τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω, ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην, et Scholiastae Oppian. Hal. I. 152. τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ ἐνρίσχομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν σὸν ἐνστάτην etc. quae ipsa verba apud Zonaram leguntur s. Ὀμοζλή p. 1448. ubi ἐγὼ δ' editum. In eadem senarii sede Eur. Phoenn. 927. σφάξαι Μεινοικέα τόνδε, Rhés. 977. ἔπειτ' Ἀχιλλεῖα Θέτιδος; sed ib. v. 710. Ὀδυσσῆ scribitur, ap. Lycophr. 1038. φονῆ, ut graecus ait interpres, κατὰ συναίρεσιν ἀτικίην¹⁾, βασιλῆ Eur. Phaeth. Fr. V. 24. βραβῆ Schneiderus in Epigr. Ἄδεσπ. DCXXVII. pro βράβην reponi jubet; e vicino genere addam trisyllabum *δημεγθέα* Callimachi Anecd. p. 1188. et ἀκρατεῖα νηδὺν ἔχων in exitu senarii Athen. XV. 686. A. Ed. Pr.

V. 107. Πρὶν ἂν τί δράσης — affert Moschopolus ad II. I. p. 13.

V. 108. Δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης. Hunc versum et 110. affert Suidas s. Ἐρκεῖος, unde haec scriptura pro vulgata ἐρκίου, quam G. Schneiderus defendit, auctore Elmslejo recepta est. Scholiastes: πρὸς τὸν κίονα τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης' ἐρκιον (sic) γὰρ τὸ δῶμα. Moschopolus Sched. p. 101. ἐρκιον τὸ περίφραγμα, παροξύτονον. Aristid. XIV. 206. T. I. αὐλῆς ἐρκία (cod. ἐρκια). Sed hoc nomine Tragici non magis utuntur quam similibus *τειχίον*, *ἴχνιον*, *ἴχοιον*. Patet igitur adjectivum esse, quod plerumque per simplex iota scribitur non solum apud Tragicos sed alibi quoque v. Dionys. Antiqq. I. c. 67. de Dinarch. c. IV. Philostr. Imagg. II. 22, 848. Cornut. de N. D. c. 9, 150. Poll. VIII. 87. Anecd. p. 256. Schol. Ven. XII. 63. Etym. M. 375. Maxim. v. 325. ubi¹¹³ pro Ἐρκίου οὐ recte emendarunt Ἐρκείου, eademque correctio nuper multis aliis locis adhiberi coepta est, partim codicum auctoritate, partim metri causa, quod alteram formam saepe repudiat ut Tzetz. Posth. 733. nunquam exigit. Sed quum et illi haud raro fluctuent et ex eo, quod poetae alicubi metri causa fecerunt, non possit judicari, quid hac necessitate soluti fecerint, opportunum videtur hujus universi generis, in quo librarii plurimum vacillant, rationes explicare. Primum ex Etym. Gud. p. 43, 22. τὰ διὰ τοῦ ὠς κτητικὰ ἀπὸ πρωτοτύπων εἰς ὠς (scr. εἰς τῶς) γινόμενα, εἰ φυλάττουσι τὸ τ²), διὰ διφθόγγου γράφεται, Ἀρχεστράτειος, Καλλιστρά-

¹⁾ Lascaris Gramm. L. III. Lit. E. fol. 8. Τυδῆ, Ἀχιλλῆ, φονῆ — ὁ Κέκος φησὶ κατὰ συναίρεσιν ἀτικίην γενέσθαι. Maittairius Dial. p. 36. quis, inquit, ille Ceccus fuerit, nescio. Est Tzetzes ipsissimus, qui nomen suum ita scribit. Κέκος Schol. Lyc. 727. Latini *Caecum* vocant v. Du Cang.

²⁾ Stephanus Βηρύτος, Βηρύτιος, ὡς Ἀζώτιος. σεσημειῶται τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς ὅτι ἐγράφη ὡς τὸ Θεοδοσίος. τὸ γὰρ Θεοδοτος καὶ

τειος, χωρὶς εἰ μὴ ᾧσιν ἐθνικά, ὡς τὸ Βοιώτιος¹⁾, ex hoc igitur praecepto cognoscitur, jam olim improbata esse, quae nostros libros obsident, οἱ Ἡρακλείτιοι Procl. in Crat. p. 10. οἱ Δημοκρίτιοι Olympiod. in Alc. p. 92. ed. Creuz. hisque non meliora Σπαρτιάτιοι Plut. Comp. Nic. c. Crass. c. III. et V. Pomp. c. XXXI. Ἰγικράτιοι Polyaen. III. 9. Ἀνσιμάχιοι VII. 25. quae Schaeferus et Coraius corrigere praetermiserunt, Ἰποδαμία ἀγορά Andocid. I. p. 7, 45. Bekk. etc. Sed haec vitia jam in dies rarescunt. De iis, quae 114 radices suas in tertia declinatione habent, nihil adnotatum legi praeter curtum illud Etym. M. p. 226, 48. quod ad nomina in $\bar{\omega}\nu$ exeuntia pertinet. Horum duo genera commemorat, barytona et perispomena, quae si per $\bar{\nu}\tau$ declinentur, adjectiva in $\bar{\epsilon}\omega\varsigma$ terminari, δρακόντειος, ξηνοφώντειος, exceptis propriis ut Λεόντειος. His proxime subjungit πλὴν τοῦ Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος, ex quo patet excidisse aliquid de perispomenis pure declinatis, Θῶν, Τυφῶν, ταῶν, quorum duo postrema nunc quidem aliter scribi solent, sed a Grammaticis cum Ποσειδῶν componuntur ut eodem accentu notata v. Etym. M. 749, 20. Arcad. p. 16. 10.²⁾ Deinde idem ille docet, a barytonis, quae per $\bar{\nu}\sigma$ declinentur, eandem terminationem existere, τρυφώνειος, θεώνειος, exceptis duobus, ἀπολλώνιος et ἀμμώνιος, quorum tamen feminina illuc revolvi, ἀπολλωνεία βάξις, ἀμμωνεία φήμη, fortasse propter topica, Ἀπολλωνία, Ἀμμωνία. Quae omissa sunt in hoc canone, postea explicabimus, si de propositis transactum fuerit.

ἀθάνατος καὶ ἀμβρόσιος σύνθετα· (imo Ἀθανάσιος, Ἀναστάσιος, Θεοδόσιος, ἀμβροσιος, ἀκηράσιος etc. ἀπὸ συνθέτων).

¹⁾ Nec repugnant Ζεὺς φύτιος et Ἀητῶ φύτια (de Diana falluntur Lexicographi) quia deorum epitheta sunt propriis aequalia, quorum illud φυτάλιμον, hoc fortasse, si a Phaestiorum fabulis abimus, κουροτρόφον (id enim Latonae cognomen) sive *almam* significat, nullo modo τὴν Πυθίαν, quod Goettlingius ad Anon. Oecon. p. 110. Ottfr. Muellero improvide credidit; scilicet quia Siculi κῆτρα pro χῆτρα dixerunt, iccirco etiam φότος pro πόθος et quidvis dici posse sumemus? Α στρατός andronymicum fingitur Στράτιος vel Στρατίος et comparativus στρατιώτερος, quem ex aeolico poeta affert Choeroboscus Anecd. p. 1340. Positivum non magis legi quam φύτιος, praeter epitheton Ζεὺς Στράτιος. Photius Στράτιος· Ἄρης καὶ Στρατία Ἀθηνᾶ, ἢ δευτέρα βραχεῖα, ex quo corrigendum Ἀθηνᾶ Στρατεία Lucian. Dial. Meretr. IX. 234. Idem valet de Ῥέτιος. [Φύτιος nomen proprium est Athen. II. 35. B. p. 115. μελαντείους πέτρας poeta in Anecd. Ind. s. Τάλας.]

²⁾ Τρυφώνειος Plutarch. de Is. c. XLIII. 163. τυφώνιος c. LXII. 189. Synes. Prov. II. 124. C. etc. ταώνιος Lexicis addidit Schneiderus demto auctore; haec per $\bar{\epsilon}\omega\varsigma$ scribenda esse colligimus ex Etymologi verbis πλὴν τοῦ Ποσειδῶν. [Τεμμίκιον ἄστν Steph. p. 615. Mein. Ταντάλεος Anthol. V. 236. Ἀγαμεμνονέη-Ποδαλειρεῖη ib. IX. 631.]

De primo igitur et secundo genere inter omnes convenit; nam *δρακοντίων ὑδάτων* Eunap. Excc. Legatt. p. 480. et si quid aliud a librariis in hoc genere peccatum est, omnino in computationem non venit, superantibus contrariis exemplis: *γιγάντειον μέγεθος*, *αϊάντειος γέλως*, *κρεόντειος θρόνος* Oed. T. 400. Clemens Strom. IV. 585. *ἀτλάντειος πόλος* Eur. Pith. Fr. III. 5. *ἀχερόντειον σπήλαιον* Schol. Apoll. II. 734. *ἀχεροντεία ναῦς* Callim. Frag. CX. quanquam his ipsis poetae vocalem debitam detrahere liberum habent. Stephanus *Ἀχέρων, ἀχερούσιος λέγεται καὶ ἀχερόντειος ὃ διὰ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνης* (Eqq. 471.) ἔφη *ἀχερόντειος*, idque Anth. Pal. V. n. 236. et saepius apud Euripidem legitur, ut *λαομεδοντία ἀμπλακία* Pind. Isthm. VI. 42. neque tamen iccirco *ποιάντειος υἱός* minus *παράλογον* habetur quam *αἰπύτιος τύμβος* v. Steph. s. *Ἄβαντες*, Eustath. ad Dion. 803. ad Hom. p. 989, 10. Sed quod *Λεόντειος* scribitur Plat. Rep. IV. 115 440. E. *Γερόντειος, Δρακόντειος*, is est legitimus andronymicorum flexus, quem sequuntur *Λεόντιον, δρακόντιον*, hoc herbae¹⁾ illud mulieris nomen, et gentilicia *Βυζάντιος, Ὑάντιος, Ἀθαμάντιος* v. Steph. s. *Βυζάντιον* [*Ἀθαμάντιον πεδίον* Apollon. II. 516.], quibus assimilantur interdum possessiva localia *Μελάντιοι σκόπελοι* v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 519. [Hermann. ad Orph. 1363.] sed rectius *Λαοδαμάντειος λιμὴν* Scylax Per. c. 106. p. 307. nec probo *Ἀριστόξενος ἐν Πραξιδαμαντίοις* Harpocr. s. *Μουσαῖος*. Eadem est de ceteris terminationibus cautio; nam quum secundum Etym. M. 660, 43. substantiva in *ῶρ*, quae vocalem corripiunt, adjectiva in *εῖος* mittant, *ἀλεκτόρεια ῥά* Synes. Ep. IV. 165. D. *νεστόρειος οἶκος* Suid. s. v. possessiva hujus generis poetarum arbitrio iota amittunt *νεστόρεις, ἐκτόρεις, ἀνακτόρεις* Paul. Silent. Ecphr. Soph. I. 111. propriis et priorum vicariis vulgo litera *ε* eximitur *Νεστόριος, Ζεὺς φρατόριος, Ἀθηνᾶ φρατορία*, eodemque exemplo *Μεμνόνιος, Χαρίστιος*, Anall. T. II. 488. *Θεμιστίος*, a quo differt adjectivum *θεμιστεῖος* vel ut Herodianus jubet, *θεμιστεῖος* v. Schol. Pind. Ol. I. 18. omninoque non plus quam tria andronymica in *εῖος* terminantur *Βασίλειος, Ἡράκλειος, Ἄρειος* (non *Ἄρειος* v. Heusing. ad Julian. Caes. p. 118.) v. Suid. s. *Βασίλειος* et Adn. ad

¹⁾ Sic et *λυσιμάχιον*, quae *λυσιμάχιος* vocatur Galen. de Simpl. Med. Fac. I. 21, 64. T. XII. *ἑλέμιον, πολυπόδιον, μελαμπόδιον*. Sed trigenera sunt *πολυπόδειος, δασυπόδειος*, neque excusari possunt *Οιδιποδία κρήνη* Plutarch. V. Sull. c. XXIX. 210. Pausan. IX. 18, 4. *ἔπη ἂ Οιδιπόδια καλεῖται* IX. 4, 5. alibi *Οιδιποδίας* nomine inscripta, et notissimum carmen *Μελαμποδία*, nisi affinitate priorum v. Ebert. Dissert. Sicul. p. 207. qui Muelleri commentum *Μελαμφοδία* recte damnat.

Phryn. p. 368. — Sequitur alterum genus, eorum, quae quum barytona sint, genitivum in $\bar{\omega}\nu\sigma$ mittunt. Id autem valde fluxum est et instabile; *πυρόωνειος λόγος* Diog. La. IX. §. 77. Julian. Fragm. p. 301. C. *πυρόωνεία αίρεισις* Galen. de Art. c. VII. 162. A. T. III. convenit cum regula supra proposita, quam firmat Suidas: *Πυρόώνειοι οί τὰ τοῦ Πυρόώνος φρονοῦντες, Πυρόώνιος δὲ ὄνομα κύριον*, repugnat autem οί ¹¹⁶ *Πυρόώνιοι* Phot. Bibl. CCXII. 279. *Τίμων ὁ Πυρόώνιος* Athen. IV. 160. A. non emendatum illud a Dindorfio, qui *Καλλιμάχιος, Κρατήτιος* et centena talia jure merito expulit. Ad eandem regulam pertinere videntur Suidae parapregmata: *Αγνώνειος ὁ τοῦ Ἄγνωτος παῖς — Ἀδώνειοι κῆποι, Ἀδώνια συνεσταλμένως — Ἀπολλώνεια ἔργα τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος* etc. atque Anecd. p. 104, 13. *κυδώνιον μῆλον, βραχέως· Φιλήμων*, quo excusatur forma minus legitima sed multis communis nec omnibus eximenda, quia haec vocabula cum propriis et gentiliciis aliquid similitudinis habent; *μῆλα* [*κυδώνια* Galen. X. 299. *μῆλα*] *κυδώνια καὶ στρούθια* Athen. II. 59. B. et 81. D. pro quo Edd. veteres priore loco praebent elegantius *στρούθεια*, sed *στρούθια* Galen. de Sanit. tuend. VI. 15. p. 450. T. VI. Dioscor. Mat. I. 150. et saepius invenitur; altero cod. Pal. *κυδώνια* exhibet ut Urbinas Theophr. H. Pl. II. 2, 5. Sic *γλυκώνειον μέτρον* apud metricos, *χειρώνεια ἔλκη* Galen. de Tumor. XIII. 727. T. VII. de Temper. III. 3, 664. T. I. Comm. in Hipp. de Hum. I. 26, 460. T. XVI. (ubi *τηλέφια* perperam pro *τηλέφεια*) *Ἡετιώνεια* (*ἄκρα*) Steph. s. v. Anecd. p. 262. et in plerisque libris Thucyd. VIII. 90, 4. *ζηνώνειος ὑφήγησις* Athen. IV. 158. B. *χειλώνειος τρόπος* Diog. La. I. 72. *ἀγαθώνειος ποίησις* Suid. *κυλώνειον ἄγος* Plut. V. Solon. XII. et XIII. Diog. I. 110. *οί πλατώνειοι* Philostr. V. Ap. I. 7. p. 8. *τὰ κινώνεια* Plut. V. Cim. c. IV. *ἐρμώνειος χάρις* Zenob. sed *ἐρμώνιος* Hesych. Suid. *ἀγαθώνιος* Hesych. Zenob. *κονώνιος κύλιξ* Athen. XI. 478. B. 486. C. *κυλώνιον ἄγος* Hesych. *κυλώνιοι* et *κυλώνειοι* in eadem pagina Jambl. V. Pyth. 35. p. 248. *φειδώνεια μέτρα* et minus recte *φειδώνια* v. Tzschuck. ad Strab. VIII. p. 152. [*τυφωνείων παθημάτων* Phot. 242, 546. *παιωνείας χειρας* Galen. X. 390.] *χαρωνείσις βαράθροις* Galen. de Us. Part. VII. 8, 540. *χαρωνείων πνευμάτων* Comm. I. in Hipp. Epid. p. 10. T. XVII. P. I. absolute *χαρώνεια* Diog. La. VII. 123. Simplicius in L. I. de An. p. 51. a. sed *χαρώνια* Aretae. Sign. Ac. I. 7, 12. [Jamblich. Myst. IV. 1. p. 106, 10.] *χαρώνια* et *πλουτώνια* Strab. XIV. 636. et 649. temenicorum modo scribuntur. Postremo contra Philemonis §. 62. et Eustathii praeceptum p. 785, 20. *προπαροξύνεται ἡ Δολώνεια*

ὡσπερ καὶ ἡ Τηλεγόνεια καὶ Ὀδύσσεια καὶ Ὀρέστεια καὶ Πα- 117
 τροχλεια καὶ Ἡράκλεια, non solum Δολωνία scribitur Aelian.
 V. H. XIII. 14. Schol. II. XXIII. 806. sed etiam Δευκα-
 λιωνία v. Sturz. ad Hellan. p. 70. sq. et apud eundem Aelia-
 num I. c. Κυκλωπία, apud Aristophanem Λυκουργία Thesm.
 135. Ὀρεστία Rann. 1124. nuper correctā¹⁾. Duo autem
 Stephani praecepta invicem contraria Σίρβων — τὸ κτητικὸν
 Σιρβώνιος, ὡς Κιθαιρώνιος καὶ Ἀργανθώνιος, et Ἀργανθώνη
 τὸ κτητικὸν Ἀργανθώνιος ὡς Κιθαιρώνιος, λέπας Κιθαιρώ-
 νειον (Eur. Bacch. 1043.) ea nescio quomodo inter se con-
 ciliari possint, nisi priore loco scribatur τὸ ἐθνικόν, sed magis
 suspicor Σιρβών scribendum esse acuta ultima ut Κιθαι-
 ρών, unde Ἡρα Κιθαιρωνία Plutarch. V. Arist. c. XI., et
 Ἀργανθών, unde ὄρος Ἀργανθώνιον Strab. XII. 564. quod
 poetae metri causa Ἀργανθώνειον vocant v. Etym. M. 135,
 26. Idque nos traducit ad ea genera, quae ab Etym. silentio
 praeterita sunt. Nam de oxytonis, quae per ωνος declinan-
 tur, ille nihil dixit, vel ut alii loco reservaret vel quia ad-
 jectiva hinc ducta unius modi sunt, ἀγώνιος, αἰώνιος, λειμώ-
 νιος, τελαμώνιος, Ἀντρώνιος, Καλυδώνιος etc. v. Steph. s.
 Λωδώνη, praeter unum παιώνιος²⁾. Nec magis in censum
 retulit oxytona, quae vocalem nominativi corripunt, χθόνιος,
 ῥόνιος, ἠγεμόνιος Mercurii cognomentum Procl. in Alcib. I.
 195. T. I. χιόνιος sive χιόνεος, aliaque minus stabilia. Ἀη-
 δόνιος solum probat Hermannus Opusc. T. III. 306. nec puto
 aliter dici νομός, θρηῆνος ἀηδόνιος, sed alteram formam prae-
 stat Nicocharis versus Anecd. p. 349. τὸν ἀηδόνειον ὕπνον
 ἀποδαρθόντα [σε, αὐτὸς σὺ] σαντὸν αἰτιῶ, quanquam Non- 118
 nus V. 411. ἀηδονίου ὕπνου scribere coactus est, et Joannes
 Gaz. Ecphr. II. 274. χελιδονίου ῥοδεῶνος, id est verni, χε-
 λιδονίη ὄρη Nonn. XXXVIII. 272. Zonaras p. 1850. χελι-
 δόνιον μέλος, χελιδόνειον δὲ κρέας, convenienter regulae me-
 tusiasticorum³⁾. [Χελιδόναι-εἰαι ἰσχάδες Athen. 652. D. sq.]

¹⁾ Ὀδυσεΐη Erycius Epigr. XI. 298. T. II. dixit ut ἀληθεῖη. [Ὀρεστία remansit Athen. XII. 513. A.]

²⁾ Parum dilucide Schol. Arist. Ach. 1227. παιώνια ἐορτή — παιώ-
 νιον ἰατροῖον ἢ σωτήριον φάρμακον. Periecticum rectius παιωνεῖον scri-
 bitur apud Photium; adjectivum παιώνιος salutaris sive medicatus Plutarch.
 Cons. ad Apoll. p. 359. T. VII. Philostr. V. Soph. II. 1, 5. p. 551. Julian.
 Epp. XV. 20. Longin. XVI. 2. Duobus postremis locis codd. παιώνιος
 praeferunt, quod Galen. de Sem. I. 10. p. 198. T. III. Origen. c. Cels. II.
 444. F. Procl. in Theol. XVI. 41. et alias saepe invenitur, sed poetarum
 atticorum metris revincitur v. Walz. ad Rhett. Gr. T. I. 11. Andronymicum
 est Παιώνιος Paus. V. 10, 2. ut Παιάνιος Eutropii interpres; mendose
 Παιώνιος Diog. II. 113.

³⁾ Sic in ceteris quoque terminationibus; περδίκειος v. Suid. δελφά-
 Sophocl. Aiax. Ed. 3.

Dies halcyonidas Aelianus H. Ann. I. 36, 9. ἀλκυονείας appellat, ubi cod. ἀλκυονίας. Ad ultimum ille oblitus est barytonorum, quae eadem vocalem in declinatu corripunt, ἀρμόνιος¹⁾, ἀξόνιος, δαιμόνιος, περιβραχιόνιος, περικιόνιος, στημόνιος, τερμόνιος, μνημόνιος. Pro postremo quidem codd. Pollucis μνημόνειος exhibent, sed ea forma metusiasticis reservanda videtur ut μεμνόμενα κρέα, et temenicis τὸ Μεμνόμενον, quanquam in hoc quoque libri multifariam fluctuant v. Interpp. ad Herod. V. 53. Jacobs. ad Aelian. p. 457. sq. denique possessivis andronymicis. Suidas Ἀγαμέμνων, καὶ ἀγαμεμνόνειος οἶκος καὶ ἀγαμεμνονεία ναῦς. Sic scribitur ἀγαμεμνόνειος πηγὴ Philostr. Heroic. XVIII. 691. ἀγαμεμνόνειος δαίς Sophocl. ap. Eusth. 1507, 64. ἀγαμεμνόμενα²⁾ χεῖρ Etym. M. 461, 44. ἀγαμεμνόμενον γένος Dio Cass. XXXV. 11. ἀγαμεμνόμενα γρόεα Eusth. 461, 13. minus recte ἀγαμεμνόνα ap. Hesychium. In Tragicorum diverbiis semel, nisi fallor, ἀγαμεμνόνειος legitur Iph. T. 1290. in canticis saepius ἀγαμεμνόσιος, ut ἀμφιόσιος Phoenn. 831. et in Cyri Epigr. II. 4. τυφάσιος Nonn. XIII. 320. XLV. 211. 119 ὀφιόσιος XLI. 362. ἀμαζόνιος XVII. 6. [στημόσιος Theophr. 117.] ιασόσιος Theocr. XXII. 31. Nonn. XXX. 250. Strab. XI. 526. ἰηόσιος Aesch. Suppl. 66. Epigr. Adesp. CCCCLXXXVII. 254. πανδιόσιος Append. Epigr. N. 192. ἰξιόσιος Hom. II. XIV. 317. quod Eustathius p. 989, 6. dicit σημειῶδες μὴ διὰ τῆς εἰ γραφέν, quae vulgatiores est in sermone soluto scribendi ratio. Haec inter pullulat tertia terminatio, ἀγαμεμνόμενος, quod quater apud Homerum legitur et in Agathiae Epigr. XLVIII. Anth. P. IX. n. 631. [ὀφιόμενος Opp. Cyn. II. 237.] κιόμενος Nonn. XVIII. 81. Paraphr. V. 2. ubi Passovius χιονέην scripsit, et saepius χιόμενος, nec raro νῆσοι χελιδόμεαι Lucian. [Amorr. T. II. 295.] Navig. §. 7. p. 161. T. VIII. Aristid. Panath. p. 153. et 169. Encom. Rom. p. 200. T. I. Himer. Or. II. 29, 416. quae vulgo Chelidoniae vocantur in utroque sermone, ab Herodiano autem χελιδοναὶ ὡς πυρκαϊαὶ

κειος, σκνλάκειος, κοράκειος etc. quia metusiastica sunt, in scriptura multo magis sibi constant, quam φονίσιος, ὀμφάσιος, κλίσιος, quorum significatio aut diversa aut ambigua est. Ac gentilicia quoque Βεβρόσιος, Θράσιος, Ναρούσιος, et localia Ἀνακειόν, κλικεῖον, φυλακεῖον, rarissime depravantur a librariis.

¹⁾ Hoc ipsum non extat sed composita παραμόσιος etc. nec patronymicum Ἀρμονίδης potuisset existere nisi, ut ἴδμων, ἦμων, φράδμων, sic ἄρμων quoque in usu fuisset.

²⁾ Hanc accentus notationem probant Buttmannus Gramm. §. 60. Adn. 1. et Dindorfus Praef. Corp. Scenn. p. XXI. rejicit Hermannus Opusc. T. III. 308.

Eustath. ad Dionys. 504. et Arcad. 99, 15. ubi *χελιδονιά δῆμος* scriptum pro *νησος*, sed *figus chelidoniae* rectius *χελιδόνειοι* scribi videntur¹⁾. — A nominibus in *ἦν* exeuntibus quae producuntur adjectiva, eorum et numerus est exiguus et scriptura constans, *ἀνχένιος*, *λιμένιος*, *ποιμένιος*, *σειροήνιος*, *γεροήνιος*, si tamen *γέρον* illud, quod Grammatici afferunt, usitatum fuit: nam *Γερόνιος* non magis huc pertinet quam *ἐλλήνιος* et similia. Neque plus difficultatis exhibent ceterae terminationes praeter eam, cujus causa in hanc ingressi sumus disputationem. Schol. Ven. Φ. 471. ita tradit, adjectiva, quorum ortus a substantivis generis neutrius in *ος*, accentum in antepenultima, diphthongum in penultima habere, *ὀνειδίειος*, *τέλειος*, *ἔλειος*, *ὄρειος*, cum exceptione eorum quae aut alpha in antepenultima habent, *πελάγιος*, *πάγιος* (scr. *ἄγιος*), *θάλπιος* (scr. *Θάλλπιος*), aut duas consonas sic positas ut una sit syllabae primae finalis, altera secundae initialis, *ἐρκεῖος*, *Ἀργεῖος*, quorum posterius Stephanus s. h. v. alia ratione amolitur: *οὐ παρὰ τὸ Ἄργος οὐδέτερον, ἦν γὰρ διὰ τοῦ ἰ, ἀλλὰ παρὰ τὸν Ἄργον, τὸν κτίστην.* [V. Eust. 217, 42. Schol. Pind. Ol. VII. 33.] Exemplis regulae subnexis Schol. Z. 348. addit: *τέγεος ὡς τέλειος· τέγεος γὰρ ὡς τέλος καὶ τέγειος* 120 *ὡς τέλειος.* Eustathius insuper p. 1343, 22. *γίρειος*, *κῆδειος*, *κῆτειος* [Opp. Hal. V. 43. Nonn. XVIII. 251.], pro quo nonnulli *χῆτειος* invexerunt Od. A. 521. v. Schol. et Lehrs. de Aristarch. p. 155. Omittunt vero *ἔτειος*, *θάλειος*, *κτῆνειος* Orig. c. Cels. IV. 546. B. *θέρειος*²⁾, *σκύτειος*³⁾, neque oxytoni *ἀφνειός*, quod a nomine neutro repetere solent, mentionem habuerunt. Ad exceptionem praeter *ἄγιος*, quod plerique tamen a verbo *ἄζω* derivant v. Arcad. 197, 27. Etym. M. 144, 5. pertinet *τενάγιος*, ab Eustathio additum p. 1144, 37. sed quod p. 1144, 30. a nonnullis adjectivum *ἄλγιος* in hunc numerum referri dicit, is positivus commenticius est; neque *σελάχιος* fidei satis habet v. Jacobs. ad Aelian. H. Ann. XV. 11. quem fugit Artemid. II. 14, 167. Duo autem illa, quae propter consonantes excepta sunt, *Ἀργεῖος* et *ἐρ-*

¹⁾ Plutarch. V. Cim. XII. et XIII. *ἐντὸς Χελιδονίων*, ut a *Χελιδόνιοι*. sed hoc gentis est nomen. [*Χελιδονίη ἄκη* Quint. Sm. III. 234. *Ἀστεμῖς Χιτωνία* et *Κιθωνία* addit Meinekius Progr. 1843. p. 45.] [Stephanus: *Ἐρμος ὡς ἔρκος οὐδέτερον· ὁ δημότης Ἐρμῖος.* De *νύχιος*, *σπάτειος*, *ἐλέγγειος* dicitur alibi.]

²⁾ *Θέρειος*, quod Lexicographi nostri susceperunt, a conjectura profectum parum probabili.

³⁾ In Stesichori Fr. VII. 63. certum est Athenaeum *σκύφειος* sive *σκύπφειος* legisse non *σκυφίον*, ut Kleinus voluit, sed incerta originatio, quia ὁ *σκύφος* dicitur et τὸ —.

κείος, Choeroboscus Anecd. p. 1339. b. et Eustathius p. [487, 30.] 1930, 30. artificiosius excusant, circumflexum ex diastasi aeolica repetentes, ut ἀρχήϊος, ἀρχεῖος. Sed hoc vix comprobavit Herodianus, qui diaeresi sublata non semper perispasin consequi monuit ap. Eust. p. 217, 42. id quod confirmant exempla αἰλέϊος, Ἀχιλλεῖος, βασιλήϊος, ἀρήϊος, quae, quum contrahuntur, proparoxytona fiunt. His quoque modo explicatis unum restat regulae incongruens, τεμένϊος, quod Eustathius p. 149, 10. a Sophocle ab eam causam assumptum putat, quia, si τεμένϊος diceretur, e tribus continuis syllabis eadem resonaret vocalis. Sed vox polysyllaba eademque poetica excusationis nihil indiget. Ex his vero Grammaticorum exemplis et praeceptis clare cognoscitur, adjectivum ἐρκίος et illis ignarum et a proportione abhorrens esse; nam a nominibus, quae cum ἔρκος conferri possunt, nulla producuntur adjectiva nisi in εῖος. Idque validius est argumentum quam vel poetarum auctoritas vel codicum indicia. Sed quod ad scripturam vocabuli attinet, hactenus sit satis dictum. Κίων ἐρκείου στέγης, ut Scholiasta ait, vel tibicinem ¹²¹ significat, qui tecti trabem fulcit, τὸν τὴν ὀροφὴν ὑπερείδοντα κίονα Plut. V. Rom. c. XXVIII. Paus. VI. 9, 3. quem Aeschylus Agam. 897. ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη vocat, vel quamlibet aliam columnam in aula tentorii positam. Is consuetus alligandis noxiis locus: προσδεθείς κίονι ἔλαβε πληγὰς πολλὰς Artemid. I. 78. p. 114. δῆσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν ἐμασίγονν Aeschin. c. Tim. p. 83. eodemque modo Lysias Fr. XLV. 407, 4. Hyperides ap. Poll. III. 80. qui omnes masculino sunt usi ὁ κίων, ut et Arist. Vesp. 105. Aristot. Nicom. X. 3. 1174, 24. Schol. ad h. l. ὁ κίων ἀρσενικῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἢ κίων καὶ πολλὰ ἔτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα θηλυκῶς οὔτοι προσφέρουσι. Schol. Pind. Ol. I. 10. ἢ αἰθὴρ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ὡς ἢ κίων καὶ ἢ Μαραθῶν. οὐ πάντα δὲ τοιαῦτα ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικά ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. Idem genus Atticis tribuit Etym. M. s. v. nec video quomodo Lexicographi nostri contrarium tueri possint.

V. 109. Τὶ δῆτα — hunc versum profert Atticista in Villoisoni Anecd. p. 83. sed mendose μὴ δῆτα scribit, quod est exordium versus 111.

V. 110. Μάστιγι φοινηθεῖς θάνη. Eudocia p. 200. ἐρκεῖον τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς (hoc ἐρκεῖον dicitur) Σοφοκλῆς πρὶν ἂν δεθείς πρὸς κίονα στέγης μάστιγι φοινηθεῖς θάνη. Perstat in opinione vetere Bothius vv. 109. et 110. in unum contrahendos esse omissis verbis τὸν δύστηνον ἐργάσει κακὸν μάστιγι, sic ut Minerva pronunciet τί δῆτα,

sequentia Ajax, nimirum quia absurdum sit dicere *nolo eum mori priusquam flagellatus moriatur*. Id in Ed. Pr. dixi stichomythiae lege refutari; quodque ille dici posse negat, saepe dictum esse Neuius ad Bacchyl. Fr. p. 34. aptissimis demonstravit exemplis Trach. 1135. *τέθνηκε πρὶν ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός*, et Phil. 1329. *παῦλαν ἴσθι μήποτ' ἐντυχεῖν πρὶν ἂν νόσον μαλαχθῆς τῆσδε*, quibus Bernhardy ad Dion. 898. abutitur in causa multum dissimili. In eadem fabula v. 1225. Neoptolemus, quum Ulixi interroganti *ἢ δ' ἄμαρτία* ¹²² *τίς ἦν*; respondere deberet *ἦν σοι πιθόμενος ἄνδρα δόλοισ ἐίλον*, pro indicativo substituit participium *ἐλών*, ex interposita Ulixis oratione tacite repetens *ἔπραξα ἄπρεπες ἔργον — ἐλών*. Talia vix excusatione egent, sed Graecis multo duriora exciderunt, quae ferimus solum *propter bis mille annos*.

V. 112. *Χαίρειν τ' ἄλλ' ἐγώ σ' ἐρίεμαι*, hoc est, *de ceteris, omnia, quae vis, fieri cupio*, quod cum usitata amandandi formula *χαίρειν σὲ κελεύω* verbis congruit, sententia discrepat, quippe sejunctum ab aspernationis significatione, quae illi non nativa quidem sed usus quodam arbitrio adiuncta est. Vix mentione dignum quod La. G. Aug. B. Dresd. A. exhibent *ἐγωγέ σ' —*

V. 114. *Ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν*. Sic maxima pars codd. et Ald. in uno Pariss. *ᾧδε*, quod codd. ΓΘ. Heidelb. et Lips. B. adscriptum probatumque est Musgravio¹⁾. Hermannus veterem scripturam retinens, articulum verbo additum explicandi vim habere censet, *τουτέστι τὸ δρᾶν* vel *τὸ δρᾶν λέγω*, Matthiae ad Hipp. v. 49. *τὸ δρᾶν* sc. *τοῦτο*, pro quo pronomen ad *τέρψις* relatum esse, quemadmodum Hermannus v. 453. *ὡστ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς* pro *ὡστ' ᾧδε ἐν βοτοῖς* dictum putat; sed certa hujus translationis exempla desunt. Sicut Oed. C. 766. *ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός* positum est pro *τερπνόν*, adaeque hoc loco dicere potuisset, *ἐπειδὴ τοῦτό σοι τερπνόν ἐστι, τὸ δρᾶν*, vel etiam *ἐπειδὴ τούτῳ τέρπη, τῷ δρᾶν, τουτέστι τῷ ἐνεργεῖν κατὰ τοῦ Ὀδυσσεώς και, ὡσπερ ἀρτίως ἐφησθα, τῇ χειρὶ χοῦσθαι*. Sic Thucydides I. 32, 4. *ἡ δοκοῦσα σωφροσύνη, τὸ μὴ ξυγκινδυνεύειν*. Ergo post *σοί* posui comma, quia cogitatio paullulum suspenditur.

V. 115. *Ἦνπερ ἐννοεῖς*. Schol. Rom. et cod. La. *γράφεται ἐννέπεις*, ab hariolatione profectum.

¹⁾ Eadem dubitatio de Theocr. XVI. 23. *οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις*, ubi multi codd. *ᾧδε*.

V. 118. Ὀρᾶς Ὀδυσσεῦ — Hunc et duos insequentes versus affert Suidas s. Προνούστερος.

123 V. 119. Τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος. Wakefieldius Silv. III. 63. emendabat τίς ἦν. Cod. Γ. τούτου τίς ἀνδρῶν ἄλλος ἢ — Θ. Mosq. AB. Heidelb. Jen. et Suid. l. c. ἦν προνούστερος. Anecd. Bekk. p. 111. et Photius: Προνούστερος ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος· Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Positivo πρόνους, quem Scholiastes Barocc. ἄχρηστον esse dicit, usi sunt Aeschylus Suppl. 982. Herodotus VII. 113. Eusebius Stob. X. 130, 29. ubi προνοός editum; Atticis scriptoribus inusitatus est.

V. 120. Ἡ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη — affert Suidas s. Καίρια. Elmslejus ad Med. 190. hic quoque ἠνρέθη suum praeponit, Bekkerus ap. Plat. Gorg. 514. B. et aliis locis ἠῤῥισκον, hic codicum auctoritate, ille, quod aliquoties legitur, ubique restituere obstinatus; qua de re quae ad Phryn. p. 140. dixi, confirmarunt alii v. Siebelis ad Paus. T. III. 372. Dindorf. ad Ar. Pac. 129. Poppo ad Thuc. I. 58.

V. 121. Ἐποικτεῖρω δέ νιν δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. Hos vv. et duo subsequentes Suidas apposuit s. Ἄτη, secundum s. Ἐμπης, utrobique ἔμπης, ut in codd. omnibus et Edd. vett. legitur; ἔμπας Heathii admonitu e Scholiis restituit Brunckius. Quum Sophocles v. 563. spondei vitandi causa breviorē ἔμπα usus sit, dubitari potest an hic quoque, ut fieri solet in penthemimeri v. ad v. 441., trochaeum praetulerit. Post ἐποικτεῖρω δέ νιν, comma in Edd. vett. deest; appositum rursus expunxit Schaeferus, Hermannus reduxit, ἔμπας proxime ad δύστηνον referens, miserum tamen etsi inimicum. Mihi comma aut nullo loco aut post ἔμπας ponendum videtur; in cod. Θ. distinctio quae vocatur media, post δύστηνον apposita, junctis καίπερ ἔμπης, sicut Schaeferus ap. Dem. c. Callipp. 1241, 10. ὅμως καίπερ indistincte scribi jussit hoc loco comma inter ἔμπας et καίπερ relinquens.

V. 123. Ὀθούνεκ' — Sic in Ed. Pr. pro vulgato ὄθ' οὔνεκ' scripsi ob eas rationes, quas ad Phryn. p. 657. a falsa viri docti suspitione vindicavi¹⁾. Signo coronidis, quod Pas-
124 sovius in Lex. Gr. s. h. v. desiderat, minus opus est in vocabulo composito, cui communis consuetudo significationem

¹⁾ Schol. ad 1052. ὄθ' οὔνεκα, ἐκ παραλλήλου. Moschop. ad Hes. Opp. 113. νόσφιν ἄτερ, ἐκ παραλλήλου. Schol. ad Oed. T. 1463. χωρὶς ἀνεν, ἐκ παραλλήλου. cui conferri potest χωρὶς ἰδία Demosth. p. 155. 10. Horum tamen nulli similis est conjunctionum ὅτι οὔνεκα parallelismus, neque magis quae Matthiae Gramm. §. 636. apponit, τίνος δὴ χάριν ἐνεκα, βοτανῶν ἐνεκεν χάριν. Sed illis fortasse ἦμος ὅτε ante oculos fuit.

simplicis conjunctionis tribuit. Τοὔνεκα tam diu et in ipsis Grammaticorum libris hoc modo scriptum esse permirum est, quum jam veteres docuerint, nomen relativum, sive ut nunc loquuntur, correlativum esse v. Etym. M. p. 641, 44. Apollon. de Pron. p. 72. A. cf. Aglaoph. p. 498. Sed mirabilior est Reisigii opinatio Comm. ad Oed. v. 980. ὁθούνεκα ex ὅθι οὔνεκα compositum significare ubi id est cujus causa quidque sit; ergo h. l. miseret me Ajacis ea in parte in qua est id, cujus causa miser est. Tanti nova dicere non emam. Συγκατέζευκται cod. Θ. et Planudes in Anecd. Bachmanni T. II. 61. quod recepit Hermannus. [cf. Goettl. ad Hesiod. T. 88. τῶμισιν ad Opp. 559. ὁθούνεκα Matth. Gr. p. 1495.]

V. 125. Ὅρῳ γὰρ — Hunc totum locum usque ad finem v. 132. ad se transtulit Suidas s. Εἰδωλον, sex primores versus Stobaeus Tit. XXII. 22, 188. quatuor 125—128. Schol. Ven. E. 449. Secundo similem profert idem Stobaeus Tit. XLVIII. 4. Σοφοκλῆς Αἴαντι, Ἄνθρωπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον, quae vulgo ex Ajace Locro petita putant. Ajacem nescio quis ap. Clementem Strom. L. II. 64. ita loquentem facit

Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου
 ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.
 οὕτως πέπονθα καὶ με συμφορᾶς ἀεὶ
 βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει
 λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον.¹⁾

quae Grotius inter Sophoclea retulit p. 461. nonnulli propter furoris mentionem ad Ajacem pertinere crediderunt. Atque huic fabulae Scholiastes Aristid. T. II. 143. nominatim adscribit, quae nullo modo ei conveniunt: τὸ δειλίας γέρας ἀκινδυνον Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ λέγει. Αἴας γὰρ εἰ δειλὸς ἦν καὶ μὴ θρασὺς, εἴληφεν ἀν γέρας τῆς δειλίας τὸ μὴ κινδυνεῦσαι αὐτοχειρίᾳ. Sophoclem si constaret fabulam retractasse, haec unde provenerint, haud difficile esset ad suspicandum. Nunc Grammatici errorem quam temporis injuriam accusare malo. Ed. Pr. Quod Osannus affirmat (Ueber Sophocles Aias p. 130.) me, quum haec scriberem, a suspicione veri non procul afuisse, id a me longe deprecor; nam suspicionem istam duplicis recensionis et olim parum firmam judicavi et cognitis, quae Osannus pro ea dixit, funditus repudio. De proverbio δειλίας γέρας ἀκινδυνον dictum est in Aglaoph. p. 67.

¹⁾ Bothius in primo versu πῆμα δ' οὐδ' — Schaeferus ad Bos. p. 215. οὐδὲν δὲ πῆμ' — ipse olim οὐδὲν ὦδ' — correxi; συμφορᾶς pro συμφοροῦς' apta est Bothii emendatio, quam praecepit Suevernius v. Comment. ejus Ueber einige Anspielungen etc. p. 28. Sic κηλὶς συμφορᾶς Oed. T. 833.

V. 127. 'Υπέροκρον μηδέν ποτ' εἴπης. Recte hoc Scholiastes refert ad Ajacis superbiam v. 767. et seqq. testatam, quam vel Cyclicorum carminibus vel scenicorum fabulis divulgatam, certe Sophoclis spectatoribus notam fuisse credi licet; cetera quae narrat ex Tragodumenis sumpta, Ajacem noctuae signum gentilicium clypeo insculptum erasisse, deam ipsam, quum pugnatura opem suam offerret, de curru detrussisse, ea si cognita fuerunt poetae, certe a re aliena iudicavit. Pro *υπεροκρον* apud Stobaeum l. c. surrepsit *υπερογκρον*, apud Schol. Ven. E. 449. qui vv. 125 — 128. affert, *υπεροκρομρον* quod ipsum codd. nonnulli h. l. substituunt. Blomfieldius ad Sept. v. 795. statuit *υπεροκρομπος* esse formam novitiam ex *υπεροκρος* auctam interposito literae $\bar{\mu}$, ut *ομβριμος*, *ομπνιος*, pro quibus rectius attulisset *στυφοκομπος* v. Dindorf. ad Avv. 1288. *δοξοκομπεῖν* Dio Chr. LXVI. 347. v. Bast. Add. ad Longin. p. 644. *δημοκομπος*, *δειλοκομπεῖν*, quae merito vituperantur. Sed opinionem ipsam falsam puto. 'Υπεροκρομπα quae sunt et *υψιχομπα*, eadem *υπεροκροπα immoderata et enormia* dici possunt, sed non contra; in illis praeverbium et nomen perinde valent; in hoc praevalet praepositio, obscurata quodammodo compositi parte altera, ut *μεσόκοπος*¹⁾, quod quidam ita interpretantur *ο μέσον κόμματος ὄν*, fortasse recte, dummodo non a moneta translatum putetur sed a *περικοπη* sive circumcaesura (filo) corporis; nam dicitur illud proprie de statura, tum de aetate et specie in universum. Adjectivum *υπεροκρομπος*, quod viri docti suspectant ut ex *υπεροκρος* depravatum v. Matthiae ad Herc. 1059. [Hermann. Opusc. V. 153.] tueri videntur cognata, quibus aut sola mali ingruentis notio inest, ut *πραῖος νεόκοτον* Aeschyli et quotidianum *παλιγκοτος*, aut ne haec quidem sed indefinita modi significatio, sic ut *αλλόκοτος γνώμη τῶν πάρος diversa priori sententia* Philoct. 1191. nihil aliud significat quam *διάφορον* v. Corais ad Heliod. p. 146. et *ιδιόκοτος* idem est quod *ιδιόόρνθμος* v. Hesych. s. *Υδιόκοιτον*. Idem et Zenobius *Διχολοι γνῶμαι κατὰ μετάληψιν, χόλος γάρ ἢ ὀργή, ὀργή δὲ ὁ τρόπος*. Ergo, ut breviter complectar,

¹⁾ Passim *μεσοκόπος* scribitur v. Schweighaeus. ad Athen. IV. 177. F. T. II. 659. sed falso, nec simile hoc est paroxytonis *δημοκόπος*, *δοξοκόπος* etc. cf. Corais *Στοχασμ.* p. 72. in quibus significatio verbi activa, quanquam alio traducta, clare tamen apparet, sicut neutralis in *προκόπτειν*, quod cum *προτύπτειν*, *υπερπαίειν*, *αντιπαίειν* (adversari), *ἐμπαιος*, *πρόσπαιος*, comparandum videtur. In *ζηλότνπος*, *άλτνπος*, *χαμαιτύπη*, *ἀβολεῖν* (*συμβάλειν*), *αντιβολεῖν* (*ἀντεσθαι*), *συνηβολή*, manet originis nota, sed in *μοιχοτύπη*, *καλαμοτύπος*, *χαμαιτυπῆς* (si pro *χαμαλξηλος* valet), *ὄξυβολῶ* (*ὄξείως ἀκούω* Suid. cf. *εἰκοβολῶ*), *μεμψιβολῶ*, *μετάδουπος*, non minus obscuratur quam in *εὐκόπως πέττειν*, *εὐκοπία τροφῆς* Agatharch. de M. R. p. 30. T. I.

ὑπέροκοπος propriam habet gloriationis significationem, unde transfertur ad res splendide exaggeratas, *ὑπέροκος* vero et *ὑπέροκος* immodicum et vehemens denotant.

V. 129. *Μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν* — Sic plerique codd. Stobaeus l. c. Suidas Kuesteri l. c. et Eustathius p. 807, 20. qui *ὄγκον αἶρειν* ex h. l. affert; *ἄρη* vero exhibent La. Ven. O. Mosq. A. Aug. C. Lips. AB. ut vett. Edd. Stobaei atque Suidae. Significationem sibi sumendi sive animo concipiendi habet utraque forma; activa v. 75. *δειλίαν αἶρειν*, Iph. A. 1598. *θάσος αἶρειν*, Musaeus v. 243. *ἄλγος αἰείρειν*¹⁾, media Diod. XXXI. p. 127. *πένθος ἤρατο*, Theocr. V. 20. *ἄλγος* 127 *ἀροίμην*, Oppian. Cyn. II. 63. *δῆρον αἰείρασθαι* etc. Ed. Pr.

V. 130. *Ἡ χειρὶ βροίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάρει*. Verba *εἴ τινος* — *βροίθεις* profert Eustathius p. 54, 28. *Βάθει* legitur ap. Stob. et Suid. II. cc. in *Γ*. La. Ven. et plerisque aliis; *βάρει* Aug. A. Jen. Heidelb. Ald. et inter lineas Mosq. A. γρ. *βάρει*, quorum optio difficilis. Pro illo afferri potest, quod Hermannus monet, *βάθος* aliunde translatum esse quam *βροίθω*, ideoque sermoni poetico convenientius videri quam *βάρος*, quod in eadem metaphora consistit (*ἐμβροίθες καὶ βαρὺ* Plat. Phaedon. p. 81. C. cf. Fischer. p. 340.) *βάρει* quum olim praeferrem, hanc habui rationem, quod *βάρος πλούτου* et *ὄλβου* apud poetas leguntur Iph. T. 419. El. 1297. sed *βάθος πλούτου*, *βαθύς πλοῦτος* et *βαθύπλοτος* vulgari usu trita sunt v. Interpp. ad Ep. ad Rom. XI. 33. [Ellendt. Lex. Soph. T. I. 286. *πλουτεῖν βάθειον* Tyrt. Fr. III. 6. *πλοῦτος βαθύς* Iulian. Or. II. 82. B.] *Μακρός* h. l. non opus est pro *βαθύς* accipi, quemadmodum *φρεῖατα μακρά* interpretantur v. Eustath. p. 192, 46. sed valet pro *μέγας* ut *μακραὶ οὐσίαι* Aristot. Pol. VI. 4, 3. p. 255. ed. Schneid. *μακρὰ δόξα* Aelian. V. H. I. 23. *ἀριθμοῦ μάσσονα* Pind. Nem. II. 36. *μήμιστον τεράων* Apollon. IV. 1364. *μήμιστος πλοῦτος* Emped. v. 420. qui v. 355. *μῆκος* pro *μέγεθος* dixit ut Sophocles Ant. 393. et contra Demosthenes p. 496, 18. *χρόνος τοσοῦτος τὸ πλήθος* pro *μῆκος*; Aelian. H. An. XIII. 18. *τῷ πλήθει τῆς ἀλκῆς* eaque ratione nomina dimensionum, magnitudinis et multitudinis, qualitatis et quantitatis, mensurae et ponderis, crebro inter se, nec mirum, permutantur, *ὀλίγος κοῦρος* pro *μικρός* Ammon. p. 103. v. Valck. *βούπαις πολλός* Apollon. Arg. I. 760. *Σπάρτη*

¹⁾ Sed *φρόνημα αἶρων ἐνήμιον καὶ σῶφρον* Philostr. Herr. XI. p. 718. et *ἄφρονα μῆτιν αἰείρειν* Agathias Ep. LIII. p. 22. T. III. animi elationem assignificat, ut *ὑποῦ αἶρει* *θυμόν* Oed. T. 914. *animos sustulit* Plaut. Truc. II. 8, 10.

πολλή pro μεγάλη Theocr. XXII. 156. cf. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. XX. 3, 271. βραχεῖς pro pauci Polyb. IV. 19, 10. Euseb. Demonstr. L. II. 72. D. Nicet. Ann. VII. 8, 127. B. Niceph. Greg. Hist. IX. 4, 250. F. et apud veteres βραχεῖα oppositum τῷ πολλά v. Schoemann. ad Isaeum p. 185.

128 μετροεῖν pro ἀριθμεῖν et ἀμέτρητοι pro ἀνάριθμοι v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 47. pondus apud Latinos pro copia, quanti pro quot etc. Ab his vero acyrologiae exemplis, quae certis notionum generibus continentur, multum distat et abusio praedicatorum subjectis suis inconvenientium et inconsequentia metaphorae ab alio genere translationis in aliud transeuntis. In utroque veteres sibi multa indulserunt nostris scriptoribus inconcessa: sed haec in certum ordinem redigi nequeunt. Pindarus Nem. VI. 45. ὧτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖσ' εὐδυνε — οὖρον ἐπέων, non minus licenter loquutus est quam illi qui, ut Quintilianus ait, quum initium a tempestate sumserunt, incendio aut ruina finiunt; λῦσαι δ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος Orph. Arg. 1330. ἀνάψει νέφος οἰμωγῆς Eur. Med. v. 107. et sic item alia. Quod ad conjunctionem disparabilium attinet, ea aut contra naturam est ut ἀλφὸς μέλας Anecd. p. 386. νεβοῦ παρδαλέη Orph. Arg. 451. μολυβῆ κεραμῖς Athen. XIV. 621. A. κέραμος ἀργυροῦς VI. 229. C. πνξίς χαλκῆ Galen. de Comp. Med. p. Loc. II. 584. T. XII. vel κερατίνη Alex. Trall. I. 10, 35. quae Proculus in Crat. c. 83. p. 44. ψευδωνύμως dici tradit τῆς ὕλης μεταπεσοῦσης, et compositi parte oblitterata ἵπποκόμος τῶν καμήλων v. Valcken. ad Herod. VI. 129. Alia contra usum, σιμοὶ τὴν κνήμην Heliod. III. 1, 108. κυλλὸς ποῦς, χεῖρ χωλή v. Philemo Techn. p. 209. Schol. Arist. Av. 1386. Eq. 1094. Verum haec in transcurso tractari non possunt.

V. 131. Ὡς ἡμέρα — τοὺς κακοῦς. Eustathius de Ism. II. p. 70. τοὺς γὰρ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι καὶ στρυγοῦσι τοὺς κακοῦς. Ed. Pr. Inutilis et supervacanea est correctio viri docti in Diario Class. A. MDCCLXXV. p. 254. ὡς ἡμαρ ἔν —

V. 134. 135. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιούτου Σαλαμῖνος ἔχων βάρθρον ἀγγιάλου. Musgravius omissis τῆς ἀμφιούτου ut supervacaneis, systema anapaesticum, si vulgarem in describendis versibus morem sequimur, a monometro inducit, quod perrarum est, ὃ φάος ἀγνόν Soph. El. 86. ex Hermanni descriptione, δύστανε γύναι Med. 357. ὃ τέκνον, ὃ ξένοι Iph. A. 1276. ὃ παῖ, τί θροεῖς Hipp. 212. Vulgatam satis stabilunt Suidas s. Βάρθρον, Lydus d. Mag. L. I. p. 14. Schol. Eur. Phoenn. 246. Grammaticus in Anecd. Bachm. p. 369. et in Append. Greg. p. 680. Ac si Musgravius dubitavit an insula ἀγγιάλος dici non possit, id refellitur Gemini exemplo,

129

qui in Epigr. V. 256. T. II. Anth. Pal. IX. n. 288. eidem Salamina hoc epitheton tribuit, ipsoque insulae hujus situ, quae tam prope a litore abest, ut *ἀγχίαλον* magis quam *ἀμφιθάλαττον* vel *πελαγίαν* nominari conveniat. Accedit, quod Hermannus et Bothius subjiciunt, fieri posse ut poeta urbem Salaminem *ἀγχίαλον* dixerit, quanquam haec ratio non convenit in Lemnum, quae ab Aeschulo Pers. 885. inter *ἀγχιάλους* refertur, etsi urbem cognominem non habet. Ed. Pr. Quod Bothius conjecturam olim a se propositam *βάθρον ἀγχίαλον*¹⁾, qua duo epitheta diversis adjunguntur subjectis, contra Elmsleji reprehensionem ad Heracl. 750. ipsius reprehensoris exemplo defendit, poterat sane locupletiores testes citare, Euripidem Hel. 408. *οἶδμα πόντιον γλανκῆς ἀλός*, Iph. A. 165. *ἀμφι παρακτίαν ψάμαθον Ἀγλίδος ἐναλίας*, Herc. 364. *τὰν ὄρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων γένναν*, et Sophoclem ipsum Trach. 848. *ἀδινῶν χλώραν δακρύων ἄγναν*, quibus in locis nihil obstabat, quo minus duo uni nomini accumularentur epitheta; postremo poetas epicos Hesiod. Theog. 566. *ἀκαμάτιο πυρός τηλέσκοπον ἀγγήν*, Theocr. XXV. 10. *ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο*, Nonn. I. 300. *κωφὸν ἀδουπήτου μέλος ἠχοῦς*, aliosque. Saepe tamen Graeci non solum duo sed quatuor et amplius epitheta uni adaggerarunt substantivo. Hom. Od. IX. 322. *νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης φορτίδος εὐρείης*. II. XI. 32. *ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἄσπίδα θοῦρον καλήν*. Hesiod. Scut. 250. *κῆρες κνάνειαι — δεινωποὶ βλοσυροὶ τε δαφνοὶ τ' ἄπλητοὶ τε*. Aesch. Ag. 155. *μίμνει γὰρ φοβερὰ παλίνορος οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις τεκνόποιος*. Si vero duo epitheta totidemque substantiva parili inter se convenientia obversarentur, persaepe iis ne in mentem quidem venisse arbitror aequabilis partitionis, nisi vel metri ratio vel concinnitatis admonuisset. Ergo Elmslejanus canon a Porsono, ut videtur, acceptus v. Hermann. ad Hec. 423. obstat quidem ne viris eximiis credamus, Eur. Hipp. 76. *ἀκίρατον μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸς διέρχεται* scribendum esse pro *ἠρινόν*, ne *λειμῶν* duo epitheta habeat, nullum autem *μέλισσα*, qua ratione ducitur Matthiae ad El. 829. prorsus autem non eo valet ut vel receptas lectiones immutare vel ancipites dijudicare possimus. Nec in Iph. T. 12. *χιλίων ναῶν στόλον Ἑλληνικὸν συνήγαγ'*, veterum Edd. scripturae *Ἑλληνικῶν* viri docti praeferre dubitarunt.

¹⁾ Wunderus ait idem requirere Kaemmererum ad Hymn. Hom. p. 146. quod verba *ἀγχίαλος* et *ἀμφίγυτος* uni nomini tribui non possint. Libro illo per bibliopolas nostros uti non licuit, sed hoc certe non dubitari puto, quin bimaribus Corinthus et *ἀμφίγλυστος* dici queat et *πλησίαλος*.

V. 136. *Σὲ μὲν εὖ πρόσσοντ' ἐπιχαίρω.* Hunc versum et duos sequentes promittit Suidas s. *Ζαμενῆς* et *Κακόθρους*. Schematis Oropii et exempla compluscula et causas varias afferunt veteres; primum loco parum opportuno II. VI. 479. *καὶ ποτέ τις εἶπε ἀνιόντα*, unus quidem Scholiastarum antiptosisin causatur, qualis sit *γυναικα μαζόν*, alius *ιδών* supplet; repugnat tertius *οὐ λείπει τὸ ιδών ἀλλ' ἔστι συνήθης Ἀττικοῖς ἢ φράσις*. *Εὐριπίδης Πῆσω* (390.) *χαίρω σ' εὐτυχοῦντα*, καὶ *Όμηρος* (II. XIII. 352.) *ἤχθετο δαμναμένους*. Tum ad II. IX. 77. *τίς ἂν τάδε γηθήσειε* — *οὐ λείπει τὸ ὄρων*, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια. *Ἀριστοφάνης* (Ach. 15.) *ἀλλ' ἔτερον ἤσθην*, καὶ *Κρατῖνος* (Fragm. p. 43.) *γέγηθα τὸν ἄνδρα*, καὶ ἔστιν ἐξ ἀντικειμένου οἶον, *τίς οὐκ ἂν κλαύσειε*. Idem cum II. XIII. 353. *ἤχθετο δαμναμένους* conferunt Eupolideum *ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἀχθομαι*. Postremo Eustathius Homerum, quum scriberet *γηθήσει νῶι προφανείσα* II. VIII. 378. vel casum pro casu posuisse vel praepositionem *διά* omisisse censet [v. Spitzner. ad II. VI. 479. *χορμπιόντες ἐὼν χαίροντες ὄλεθρον* Opp. Hal. V. 534.]; Suidas autem s. *Χαίρω σε* usus Euripidis loco Sisyph. Fr. III. *χαίρω σε ἐλθόντα τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα*, rationem constructionis non addit sed schema Oropicum vocari narrat, omissum illud a schematum scriptoribus, Tryphone et Lesbonacte. Ex nostris Grammaticis Brunckius ad Phil. 1314. et Elmslejus ad Iph. T. 930. Oed. C. 1119. participia *ὄρων* et *ἀκούων* omissa putant; quae si omitti licuisset, procul dubio saepius et in vulgari quoque sermone et post alia etiam verba irascendi et indignandi premerentur, quoniam notiones eas continent, quae sponte se in animum audientis insinuant. Sed praeter Heliod. VIII. 16, 128. *ἤσθην ἀπαγγελθέντα μοι τὸν νεανίαν*, nullum mihi apud Atticistas exemplum reperisse videor, nedum apud Atticos ipsos¹⁾. Schaeferus autem ad Bos. p. 26. nihil subaudiendum esse dicit, sed accusativum ex ipso verbo pendere, quasi haec legitima sit et ordinaria syntaxis aut non legitima sine explicatione admitti possit. Huic tamen assensus Buttmannus ad Phil. l. c. Wakefieldianis exemplis demonstrat, Romanos *pallere, ardere, pavere*, cum quarto composuisse casu atque Statium adeo *gaudet bella, gaudet fata suorum* dixisse; quorum illa prorsus aliena sunt, quia pallere aliquem non pro-

¹⁾ In Aesch. Ag. 1103. (1066.) *μαρτυροῖσι τοῖςδ' ἐπιπεῖθομαι κλαίόμενα τάδε βοέφη*, utique *ὄρωσα* suppleri potest, sed et *μαρτυρεῖ* et alia, estque haec non grammatica ellipsis sed rhetorica, quam nos notis orationis abruptae et concisae significare solemus. [*ἤχθουμην τὴν ἀναβολὴν* Achill. Tat. IV. 1.]

prie dicitur, ut *χαίρειν*, sed per translationem, ut *πήσσειν*, *εκπλήττεσθαι*, *ἀχθῆσθαι τινά*, quae more solito constructionem eorum verborum sequuntur quorum vices sustinent; a Statianis autem graeca hoc differunt, quod omnia participium adjunctum habent, et quae paullo ante memoravi, et Eur. Dan. Fragm. VII. (IV.) 148. ceteraque a Matthiaeo Gramm. §. 414. p. 758. §. 555. p. 1088. collecta, excepto uno sed parum certo *γέγηθα τὸν ἄνδρα*, quod quum extra ordinem afferatur, omissi a Grammatico participii suspicio gliscit. Homericum *τίς ἂν τὰδε γηθήσειε* non magis ad causam pertinet quam *ταῦτ' οὖν ὁ Ἀρταξέρξης ἔχαιρε* Plut. V. Pelop. c. XXX. *ταῦτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταῦτὰ χαίρειν* Demosth. p. Cor. 323, 6. *τὰ κοινὰ χαίρων μόνος* Eur. Ion. 361. ac latina *id laetor*, *id doleo* v. Interpp. ad Sall. Cat. LI. 29. Illud autem Oppian. Cyn. I. 127. *βότρυν ἡμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει*, cum *γαμήλια χρεμέθει* I. 341. comparandum itaque accipiendum videtur quasi *ἐπιλήνια χάσματα χαίρει* significetur, *er feiert die Kelterfreuden*, quod latine dici potest *torcularia gaudia gaudet*, ut *Saturnalia vivit* et similia, quae in Dissert. de figura etymologica produxi. Nec ab hoc multum abest Statianum illud *bella gaudet*, id est bella ejus deliciae sunt, quod multo plus significat quam *bellis gaudet*; et Aesch. Choeph. 440. *χαίρουσα πολύδακρον γόον*, quorum omnium nihil cum *ἐπιχαίρω σε εὐ πρᾶσσοντα* conferri debet. Quare, si quis huc potius inclinet, ut hanc constructionem *τῷ ἀντικειμένῳ*, quod isti vocant, assimilata credat, suo jure uti videbitur. Ego magis arbitror asyntaxiae rationem rhetoricam esse, non grammaticam. Nam infinitivum hic ferri non posse, perspicuum est; requiritur participium *σοῦ μὲν εὐ πρᾶσσοντος*, sed quia, quod sequitur *σὲ δ' ὅταν ζαμενῆς* —, sententiae summam continet, hic accusativus pronomen praecedens in sui similitudinem traxit. — Verbum *ἐπιχαίρω*, quod Ammonius de *ἐπιχαιρεκάκῳ* dici jubet, hoc loco de *ἐπιχαιραγάθῳ* positum est ut *ἐπίχαρτος* Agam. 704. Trach. 1263. Alciph. II. Ep. 4.

V. 139. 140. *Μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειᾶς*. Primum versum expromit Eustathius in Ep. XV. Opusc. 323, 12. Tria prima verba affert Grammaticus in Etym. Gud. 647, 38. quatuor postrema Suidas s. *Πελειάδες*. In his Piersonus Veris. L. I. c. I. corrigebat *φήνης ὡς ὄμμα πελειᾶς*, utique incaute inconsulteque, licet assensi sint Valckenarius ad Phoenn. p. 152. et Musgravius; *ὑπόπτεροι πέλειαι* Philoct. 289. *πετεινοὶ οἰωνοί* Aesch. Sept. 1022. *πτηναὶ χῆνες* Anall. T. IV. 258. *πτηνοὶ ὄρνιθες* Arist. Avv. 1084. Eur. Troad. 148. quibus adjiciendum *ιχθύες*

ἄνανδοι Soph. Fr. Inc. XLII. Neque Brunckio concedo *ῥμμα πελείας* nihil aliud significare quam ipsum *πέλεια*, sed Sophocles cogitate ita scripsit, quod animi metus maxime oculorum nictatione proditur, quare *οἱ σακαδαμνχταί* timidi putantur Arist. Physiogn. p. 154. Hinc est quod Hesychius *καταμεμνχναί* interpretatur *ἀποπιῆζαι* (scr. *ὑποπιῆζαι*) et Philostr. V. Apoll. IV. 11. 242. *κατέμυσεν ἄν τις πρὸς ἐνίας αὐτῶν ὑπ' ἐκπλήξεως*. In contrarium vergit *βλέπειν ἀσακα-*
 133 *δάμνχτον* Arist. Eqq. 292. similiter ut *ὀρθοῖς* seu *ἀνερωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέπειν* Plut. de Tranq. T. II. 476. E. Dionys. Antt. L. XI. 722. B. et simplicius *ἀντωπεῖν* atque *ἀντοφθαλμεῖν* v. Bentlej. ad Horat. I. Od. 2, 18. Ed. Pr. Epithetorum otiosorum usus jam multos multo ante Piersonum offendit. Scholiastes Flor. ad Eur. Or. 1383. *ἀδολεσχία τὸ σιδαρέοις ξίφεσι*, quo idem poeta utitur Hec. 719. solus Tragicorum. Galenus de Comate c. III. 656. T. II. *οὐκ ἦν τῶν ματαιῶς τὰ ὀνόματα ἐπιτιθέντων οὗτος ὁ ἀνήρ* (Hippocrates) *οὐτ' ἀνοήτως πρόσκειται τῇ καταφορᾷ τὸ νωθρά, οὐτε φησὶν ὡσπερ Ὅμηρος ὑγρὸν ἔλαιον καὶ γάλα λευκὸν μηδενὸς ἔνεκα διορισμοῦ· καὶ γὰρ πᾶν γάλα λευκὸν καὶ ἔλαιον ὑγρὸν*, quod crimen a caro capite, Homero, propulsare an nititur Porphyrius in Schol. ad Il. IV. 434. sed praetermittit, quod maxime ad rem erat, epitheta non solum ad distinctionem pertinere sed vel maxime ad emphasin et enargiam, ut *εἰλίποδες βοῦς*, *θηλύτεραι γυναιχες* et similia. Aequior Galeno Aristoteles Rhetor. III. 3, 453. D. *γάλα λευκόν*, quo non Homerus solum sed etiam Pindarus, Aeschylus, Theocritus usi sunt, poetis condonat, oratoribus interdictum; nec illi displicuisset *νίφα λευκίην*, *λευκὴ χιών* apud Hesiodum, Sophoclem et Theocritum (*albas nives* Lucr. VI. 736.) *ὑγρά ἄλς* et *ὑγρά θάλασσα* apud Aeschylum, *ὑγρὸν πέλαγος* Pind. P. IV. 40. quae Homericum *κύματα ὑγρά* subsequuta sunt, hisque assimilata *νοτερόν ὕδωρ* Ion. 146. *ἄλς ἀλυγρά* Troad. 67. [*ῥυτὴ ἄλς* Aesch. Agam. 419. *ῥυτοὶ νασμοί* Eurip. Hipp. 653. *ῥυτὰ ὕδατα* Aristot. Meteor. 2, 1.] Nec Quintilianus, de appositorum convenientia disserens VIII. 6, 40. *humida vina* in poeta reprehendit, sed *apud oratorem*, inquit, *nisi aliquid efficitur, redundat*. Atque nostri quoque poetae illis quidem, quae diuturno usu evilerunt, abstinere solent, alia vero his paria et similia minime aspernantur, in utroque rationibus quibusdam reconditis ducti, quae verbis concipi nequeunt. Sed *τετρασκελὴς μόσχος* Eur. Phoenn. 742. et *quadrupes equus*, si ita scripsit Ennius Ann. VII. 82. dubito num antiquis Criticis placuerint; neque minus abhorreere videntur apposita a synonymis ducta *ἄλς πελαγία* Pers. 425. *ἄλς ποντία*

Hel. 129. Herc. 397. *ποντιάς ἄλλη* Pind. N. IV. 59. *πέλαγος ἄλιον* Hec. 938. Androm. 1013. et *πέλαγος νοτίας ἄλης* 134 Hipp. 149. *ἄλος ἐν πελάγεσσι* Hom. II. XXXIII. 15. Hoc tamen loco non praetereundum est, primum prae ceteris Euripidem poetarum ante Nonnum verbosissimum, hisce usum esse tomentis, deinde fieri posse, ut, quae nobis unum idemque significare videntur, veteres momento quodam distinxerint, quod maxime apparet in *ἄλς* et *πέλαγος*. Ac fortasse ille, quum *νοτερὸν ὕδωρ* diceret, non *τὸ ἴδιον τοῦ ὕδατος*, ut Technici loquuntur¹⁾, sed praesentem aquae lustralis usum significare voluit, quemadmodum Hercules a Theocrito XXV. 143. *εὐσκοπος* nominatur *ὡς τότε τοιοῦτος ὄν*, hoc est, quia cum maxime oculos ad occursum tauri intentos habet, quae temporaria epitheta opponuntur fixis et perpetuis, ut Venus etiam quum belligerat, *φιλομειδής* dicitur v. Schol. II. Y. 40.

V. 141. *Τῆς — νυκτός*, hinc excerpit Suidas s. *Φθιμένης*.

V. 143. *Σὲ τὸν ἵππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' —* Haec verba apponunt Etym. M. et Suidas s. *Ἴππομανής*. Pessime Eustathius p. 1524, 48. *ἵππομανής Αἴας ὁ πᾶνν μανιώδης*. Melius Scholiasta *τὸν ἵππομανῆ λειμῶνα ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται*. Heathius *ἰππόνομον* emendat. Ed. Pr. Alia correctio est *τὸν ἰππόμαχον*, quam praebet cod. Suidae l. c. ap. Porsonum Adv. p. 183. Brunckius, Musgravius et Wakefieldius conferunt *πεδία ὑλομανοῦντα, δένδρα φυλλομανοῦντα, θαλλομανοῦντα* et *καρπομανῆ*, quibus addi possunt verba *χορτομανεῖν* et *χερσομανεῖν*, *vites triserae* quas ob id *insanas* vocant Plin. XVI. 27. *μάχλος ἄμπελος* Aesch. Fragm. CCCV. eoque evincere student *λειμῶνα ἵππομανῆ* esse vel equis vel gramine luxuriantem. Posterius vehementer abhorret, prius Hermannus probavit; quanquam metaphora paullo audacior videtur, quia e campo equi non pullulant et exuberant ut ex agro et arbore frondes foliaque; neque facile quis campum Asium *κυκνομανῆ* dixerit. Nos Scholiastae 135 accedimus, *λειμῶνα ἵππομανῆ* pratum significare equis pervulgatum sive quod equi persultant et perfurunt, ut Virg. Georg. II. 487. *virginibus bacchata Lacaenis Taygeta*, quod verbum de feris montivagis usurpat Lucretius V. 822. *animal omne quod in magnis bacchatur montibus passim*; neque negabit quisquam, montes feris bacchatos ὄρη *θηρομανῆ* dici potuisse. Passivam significationem habent etiam *θηρομανής* et *ἡλιομανής*, sed aliter temperatam. *Thrace bello furiosa*

¹⁾ Schol. Theocr. I. 57. *τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθησιν' οὕτω καὶ μέλαν σκότος*.

apud Horatium τὴν ἀρειμανῆ vel δοριμανῆ significare videtur intellectu activo.

V. 145. Βοτὰ καὶ λείαν — non significat, quod Guil. Schneidero videtur, duo diversa pecudum genera, propria et rapta, sed idem est quod v. 55. ποιῦναι καὶ ξύμμικτα λείας, omisso autem epitheto propius accedit ad schema, cujus C. Stolbergius, primus inter Germanos Sophoclis interpres, mentionem fecit, τὸ ἐν διὰ δυοῖν. Irridet hoc Heynius ad Georg. II. 192. parum reputans neminem sanum hodie sic loqui *date mihi pateram et aurum pro auream pateram*. Quod ille dicit convenientissimum esse, ut vocabulo minus definito accuratationis explanationis causa adjiciatur aliud, id quadrat ad ejusmodi locos: *corvorumque greges ubi aquam dicuntur et imbres poscere* Lucret. V. 1084. cf. Cortium ad Sallust. Cat. Exc. II. 398. δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ ῥάθυμίαν Eur. Med. 220. id est *fatam inertiae* cf. Matthiae ad Troad. 1028. πυρὶ καὶ στεροπαῖς Oed. T. 470. δρόσον βιβλίνου τε πώματος Ion. 1213. ἴστω σίδηρος ὄριόν τέ μοι ξίφος Phoenn. 1671. ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς οὐμίχλης Arist. Eqq. 810. χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνω καὶ πολιορκίᾳ Demosth. p. 379, 8. ὁ ἰατρός προσφέρει δηγμούς καὶ φάρμακα Plutarch. V. Pericl. c. XV. προσθεμάτων καὶ αἰδοίων Clemens Strom. III. 553. et quod a nostra dicendi consuetudine longius abhorret, ἀρχὴ πάλιν καὶ σύννευσις ἐγένετο τῶν πώλων πρὸς ἀλλήλας Polyb. II. c. 40. pro ἀρχὴ συννεύσεως. [Haec paucis sed scienter exposuit Mehlhornius in Dissert. de Schemate ἀπὸ ποινοῦ p. 7.] Sed fit interdum ut vocabulum, quod ex Heynii praescripto subsequi debebat, praeponatur ut Iph. A. 715. ἤξει Σιμόντα καὶ δίνας ἀργυροειδεῖς. [Θέμιν Ζῆνᾶ τε Eur. Med. 169. Ζηνὸς Θέμιν ib. 208.] Aesch. Eum. 242. πρὸς αἶμα καὶ σταλαγμὸν
¹³⁶ ἐκμαστεύομεν, neque semper explicationi sed etiam exornationi et amplificationi hoc modo inservitur; id quod manifestissimum fit hujusmodi exemplis: τοῖς ἀγέλαρχαῖς μέμφομαι, ὅσοι τὰς ἑαυτῶν ἀφέντες ἀγέλας μέλει ποιμαίνειν καὶ σύριγγι πληγὴν ἀπειλοῦσι καὶ μᾶστιγα Himer. XV. 2, 674. Nulla enim sunt pastorum carmina praeter fistulae modos, nec verberantur pecora nisi flagello, sed bis idem dixit rator, quo plenior fieret oratio et rotundior. Alias materia a materiato separatur: στιβάς ἐστρωμένη τάπησι καὶ πορφύρα Themist. Or. XXII. 238. quod non licet amoliri sic ut Horatianum *sine aulaeis et ostro*; ναῦς ἐκ πένκης καὶ ξύλων πεποιημένη Arist. Eqq. 1310. quod ad similitudinem exochae accedit; aut continens a contento: δὸς μοι πάγχρουσον τεῦχος καὶ λοιβὰν νεκρῶν Iph. T. 165. quo multo durior est ob inversum verborum ordinem Alexidis oratio Athen. XIV. 621. E.

τούτω δότε πρισάναν καὶ τρυβλίον. Haec si quis inter se contenderit, haud difficulter intelliget, plerumque copulari vocabula idem aut fere idem significantia vel ad numeros complendos vel amplificationis et correctionis causa vel negligentia quadam incustoditi sermonis, qua plerique omnes ducimur inscii; idemque, si apud Euripidem legerit Heracl. 957. εὐρες ἄνδρας καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον, vel Hel. 230. ἐν ἀλὶ χύμασί τε, vix sensum figurati sermonis capiet; mirabitur paullulum *lyra et chordae* Pers. VI. 2. sed ut Plutarchum V. Pelop. c. XXII. ἵππος ἐξ ἀγέλης καὶ πῶλος pro ἵππου πῶλος dixisse credat, aegre sibi persuaderi sinet. Est etiam ubi zeugmatis species intercurrat, ut Artemid IV. 82, 395. ἐλαίῳ καὶ ἐρίῳ χρισάμενος κατὰ τοῦ στηθους. Sed principalis hujus schematis causa in eminentia quorundam epithetorum posita videtur, quae ita animum advertunt ut subjecto non subjuncta sed conjuncta et coordinata videantur. Atque hoc modo nescio an Theocritus Id. XV. 6. scripserit παντᾶ κνημῖδες, παντᾶ γλαυμδηφόροι ἄνδρες, quemadmodum Juvenalis, qui XVI. 24. *caligas offendere* usurpavit pro *centuriones*, idem pluribus verbis dicere potuisset *caligas et centuriones*. Multo tamen frequentior est ille, de quo ante dixi, parallelismus synonymorum, apparetque in omni vocabulorum 137 genere: ζῆ τε καὶ φάος βλέπει Pers. 297. ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων Demosth. 248, 25. quae qui legerunt miror cur haereant in Helen. 538. ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν, Bacch. 593. οὐτ' ἐθίγεν οὐθ' ἤψαθ' ἡμῶν, quae verba a Themistio saepius conjungi ostendit Dindorfius p. 34. eodemque modo θίξεις καὶ ἀφή Sext. Hyp. III. 6, 143. βοᾷ καὶ κέκραγε Demosth. 294, 29. Lys. c. Sim. p. 97, 15. aliisque locis plurimis v. Abresch. Thucyd. p. 684. quorum quum unus solus innotuisset Schneidewino in Ibyc. p. 3. incidit in conjecturam mirabilem, Athenaei verbis ὁ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγε declarari ibycis aviculae clamorem. Ἡρεμέειν καὶ ἀτρεμέειν καὶ μὴ κινέεσθαι Hipp. de Morb. Mul. II. 824. T. II. λῆγε γόνων καὶ παῦε Epigr. Adesp. DCLXI. et maxime verba et nomina affectuum: ἦδεσθαι καὶ τέρπεσθαι Arist. Plut. 288. Artem. I. 79, 74. (120.) ἦδονται καὶ γήθονται Sext. c. Eth. p. 710. ἦδεσθαι καὶ χαίρειν Demosth. 384, 20. γέγηθα καὶ χαίρω Epicharm. Ath. VI. 236. χαίρει καὶ γέγηθε Julian. Or. III. 122. D. Plut. de Is. c. 54. p. 178. Liban. Decl. T. I. 257. Philo. de Sacrif. Abel. p. 179. A. γηθοσύνης καὶ χαρᾶς idem de Plant. Noe p. 238. A. γήθους καὶ χαρᾶς Lucian. Salt. §. 9. [βοῶν καὶ κεκραγῶς Dio Cass. LXXVI. 14. ὀρρώδει καὶ δέδιε Theophyl. Hist. II. 11, 47. B. χειὰς καὶ χηραμούς Aristid. Or. III. 20. δάροις καὶ δωρεαῖς Philostr. V.

Soph. II. 10, 580. ubi utriusque vocabuli discrimen traditur.] *περόβηται καὶ δέδοικε* Plat. Euthyphr. 12. C. *φόβοι καὶ δέιματα* Thucyd. VII. 80. *φόβος καὶ δέος* Herodo. IV. 115. Hipp. de Morb. sacr. p. 607. T. I. et saepius Demosthenes v. Schaefer. T. III. 477. *φόβη καὶ φόβος* Plut. V. Pelop. c. XXVII. et si qua alia animo commoto vel animi commovendi causa geminantur, *δέοχθητ' ἐξίδεσθε* Aesch. Prom. 140. *σέψασθε καὶ θεωρήσατε* Dem. 629, 26. v. Krueger. ad Phil. I. 3, 3. *δέομαι καὶ ἀντιβολῶ καὶ ἰκετεύω* Isaeus p. 26, 44. denique *φρονεύετε, καινέτε, ὄλλυτε* Orest. 1302. *ἴθι, ἴκου, ἐλθέ* Aesch. Pers. 656. Neque ab affectu plane sejunctum est Homericum *εἰ ἔλθοι καὶ ἴκοιτο*, quo Artemidorus Prooem. L. IV. 309. ad demonstrandum synonymorum pleonasmum utitur, sed otiosa geminatio est *ἦκει καὶ κατέροχεται* Lucian. Philop. §. 28. sumtum illud ab Aeschylo, quem Aristophanes joculariter, serio et studiose Gellius defendit XIII. 24, 7. *ὄρῳ καὶ βλέπει* Plat. Legg. IX. 857. D. *ἀλῶνται καὶ πλῶνται* Aelian. H. Ann. IX. 53. *ἀλήτης καὶ πλάνης* XII. 32. aliaque tautologiae exempla, quibus non amplificatur sententia sed oratio fit exaggeratior modulatioque. His operae est conferre vocabulorum conjugatorum compositionem interdum paronomasiae causa quaesitam, primum verborum, *προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει* Demosth. p. 14, 15. *ἐπιμελεῖσθαι καὶ τημελεῖν* Plat. Legg. XII. 953. A. *στροβεῖ καὶ στρέφεται* Julian. Or. II. 85. B. *νιὸς ἐφύττεσε καὶ ἐξέφρσε* Lesbonax Protrept. p. 171, 7. *ἐρεσχελεῖ καὶ ἐρεθίζει* Themist. XVIII. 224. A. deinde substantivorum: *ἐπιβήτορες ἢδ' ἐπιβήται* Orac. ap. Jo. Lydum de Mens. III. 5, 88. *δαλοῖς καὶ δασι* Plut. V. Paull. Aem. c. XVII. *ὠδίσι καὶ ὠδύναις* Themist. IX. 574. A. *δορὰν καὶ δέσμα* Philo de Anim. idon. sacr. p. 844. A. tertio adjectivorum *ἄτιμ' ἀτίετα* Aesch. Eum. 363. *διεσπαρμένους καὶ σποράδας* Plut. de Def. Oracc. XXXVIII. 362. postremo adverbiorum *ἄνωθεν ἀνέκαθεν* Aesch. Choeph. 421. *ταχὺ καὶ ταχέως* Arist. Eccles. 1211. quorum nonnulla viris doctis suspicionem glossae praebuerunt; *pudor et pudicitia, fides atque fiducia, sine modo et modestia*¹⁾. Alia non conjugata sed synonyma arbitrio quodam usus quotidiani coaluerunt, ut *καινὰ νεὰ τε (ἄγη)* Aesch. Pers. 663. quod injuria sollicitari ostendit Themistii exemplum Or. XXV. 310. A. *καινόν τι καὶ νέον*, et latina *novus ac recens* v. Doeder-

¹⁾ Alia quaedam collegit et cum agnominatiois exemplis domesticis composuit Grimmius in *Savigny Zeitschrift* T. II. p. 41. Eodem pertinent asyndeta *purus putus, novus novitius*, de quibus egit Gellius VI. 5. [*nuperus novitius* Plaut. Capt. III. 5, 60.] sed quae Gronovius hic attulit, *sarta tecta, pransus paratus*, nihilo magis huc conveniunt quam *ruta caesa, accensi velati* etc.

lein. Synon. T. IV. 95. *contrariumque vetus atque antiquus, prisci et veteres*, παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον Lys. c. Andoc. 107, 51. ἀρχαῖα καὶ παλαιά Liban. Decl. T. I. p. 209. Aristot. Metaph. XII. 8, 744. E. ¹⁾ quorum nominum discrimen tra-¹³⁹dit Demetrius de Eloc. c. 175. p. 72. ἀρχαῖοι ἐντιμότερον ἢ παλαιοί, neque negari potest, de vocabulis idem valere quod de foliis dici solet, nullum unum alteri perfecte simile esse, sed haec discrimina plerumque delitescunt. Itaque etiam Sophocleum illud βοτὰ καὶ λείαν, et quod infra legitur μῆλα καὶ ποίμνας v. 1061. δεσμὰ καὶ βρόχους Iph. T. 1411. ad sententiae gravitatem vel evidentiam nihil conferunt.

V. 148. Τοιούδδε — πλάσσων. Affert hunc versum Suidas s. Ψιθυρίζει. Etym. M. 819, 2. κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεται.

V. 151. Εὔπειστα λέγει. La. pr. T. Harl. Jen. et duo Brunckiani εὔπειστα, a Brunckio et Porsono Adv. p. 183. probatum; ceteri εὔπειστα, quam lectionem exprimit Glossa ἐνόλως πειθόμενα. Id ego in Ed. Pr. recepi, quia ut ἀπίστα et δύσπειστα dicuntur, quae natura sua a fide abhorrent, sic εὔπειστα dici par est quae sua sponte et per se probabilia sunt, εὔπειστα vero, quae facile aliquibus persuadentur. Apparet autem famam, quae de Ajace increbuerat, familiaribus ejus tam non credibilem quam ab adversariis cupide creditam esse. Adjeci in Aesch. Ag. 124. στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισσοὺς Ἀτροείδας μαχίμους, legendum videri λήμασι πιστοῦς ut Pers. 55. τοξουλῶ λήματι πιστοῦς, et Simonid. Epigr. XXXVIII. εὐτόλμῳ ψυχᾶς λάματι πειθόμενοι, id est, πιστεύοντες τῷ ἀφ' ἐαυτῶν εὐψύχῳ, ut Thucydides loquitur II. 39. Haec in Ed. Pr. Nunc εὔπειστα ab omnibus receptum est, nec injuria; quanquam vocabula conjugata facile non solum a loquentibus sed etiam inter scribendum commutantur. Simplex πιστόν non in usu fuisse videtur, sed πιστόν dicitur etiam pro πιθανόν, ut Antiph. p. 122, 41. τοῦτο πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σύγκειται, ubi magis temporaria πείσις quam certa πίστις significatur. Πειστικός vero saepius legitur Plat. Legg. IV. 723. A. Dionys. de Dinarch. I. 631. T. V. Sext. c. Rhett. p. 303. Heliod. III. 9. Dio Chr. XVIII. 481. quod ut Stephanus Xenophonti reddi jussit, Polluci IV. 21. Salmasius, Menandro Meinekios p. 202. ita ¹⁴⁰erunt fortasse qui Stob. Ecl. II. 7. 236. Diog. IV. 12. Orig.

¹⁾ Timaeus p. 54. ἀγὴν καὶ ξηράν, παραλλήλως εἶπεν· ἔστι δὲ ταῦτόν. Hesiod. Theog. 233. ἀφενδέα καὶ ἀληθεία. Apollon. III. 967. ἀνεῶ καὶ ἀνανδοί. Plato Legg. X. 902. Α. ὦ ἀρίστε καὶ βέλτιστε. Sed Hesiodus Opp. 4. ἄφατοί τε φατοί τε, ῥήτοί τ' ἀρήτοί τε hac gravi verborum copia dignitatem et magnificentiam rei, quam tractat, scienter adumbravit.

c. Cels. IV. 411. F. VI. 676. F. Dio Chr. XVIII. 481. et quibuscunque locis πιστικός legitur pro πειστήριος, πιθανός¹⁾, eandem medicinam adhibendam putent, facilem sane et probabilem propter iotacismi contagionem, ancipitem tamen, quia ὁ τὸ πιστὸν ἔχων vel παρέχων idem dici potest πιστικός, ad fidem faciendam aptus, et quia nomina ipsa πίστις et πιστός a communi analogia dissident; neque enim πειστικός et ἐπιληστικός cum πιστικός accurate congruunt. Apud Plutarchum de discr. adul. c. XXIX. τὸ κακοηθὲς καὶ ἄπειστον, scribendum est ἄπειστον, et ap. Euclidem Stob. Flor. VI. 65. p. 86. ὁ μὲν ὕπνος ἐστὶν εὐπίστος καὶ ῥᾶδιος ἀποφυγεῖν, ὁ δὲ ἕτερος (θάνατος) — ἄπιστος καὶ ἀπαραίτητος, priore loco εὐπίστος, altero ἄσπειστος vel ἀπαραπίστος, ap. Aristot. Physiogn. c. V. 809, 36. δυσπαραπίστον mutandum in δυσπαραπίστον, nec ferri potest δυσανάπιστον, quod complures codd. exhibent Plat. Parm. 135. A. — Quod ad Aeschyli emendationem attinet, ei facile renuntiarem, si quis demonstraret, δισσός pro diversus dici.

V. 151 — 153. Καὶ πᾶς — χαίρει — τοῖς σοῖς ἄχρειν καθυβρίζων. Haec verba repetit Suidas s. κλύει. Hermanus χαίρει καθυβρίζων conjungit sublato commate. Καθυβρίσας τοῖς ἀνθρώποις Plut. Symp. VII. Quaest. VIII. 4. τῆ θυσίᾳ Paus. IV. 27, 1. τῶ στρατῶ Herodo. I. 212. Similiter καταγελᾶν cum dativo construitur v. Fisch. ad Well. IV. 192.

V. 155. Οὐκ ἂν ἀμάροτοι. La. pr. et fortasse Suidae codex ap. Pors. Adv. p. 184. ἀμάροτοις, in quod Elmslejus conjectura deductus est, non animadverso, subjectum ipso participio significari, ut Hesiod. Opp. 12. τὴν μὲν ἐπαινήσειε νοήσας, id est, εἴ τις νοήσειε. — Nec minus gratuita Wakefieldii conjectura Silv. T. III. 67. κατὰ δ' αὐτὸς ἐμοῦ. ED. PR.

141 V. 157. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἔρπει. Hoc versu utuntur Schol. Thucyd. VI. 78. Schol. Pind. Ol. VI. 124. Schol. Aristid. p. 111. ed. Fromm. Etym. M. s. Ἀμέγαρον, Suidas s. Ἰεῖς et Φθόνος, Eustath. p. 992, 4. et cum sex seqq. Stobaeus Tit. XLIII. 18, 241. Πρὸς τὸν εὖ ἔχοντα substituunt Simplicius in Epict. c. XXVI. 313. et Schol. Aesch. Suppl. 498. Praeivit Pindarus Nem. VIII. 37. ἄπειται φθόνος ἐσλῶν ἀεὶ κ. τ. λ. ED. PR.

V. 159. Σφαλερόν πύργον ῥῦμα πέλονται. Suidas: Ῥῦμα φυλακῆ· χαλεπὸν πύργον ῥῦμα πέλεται, τουτέστιν εὐτελής (Schol. ἐπισφαλῆς) φυλακῆ πόλεως. Imo nihil aliud sig-

¹⁾ Artemid. II. 33. 198. γυνή πιστικὴ καὶ οἰκονόμος nullo modo addubitandum est. [De adjectivo πιστικός v. Winer. Gramm. N. T. p. 86.]

nificat quam simplex *πύργος*. Alcaeus ap. Schol. Aesch. Pers. 349. (Matthiae Fr. XII. 21.) *ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήμιος*, pro quo *πύργοι* substituunt Schol. Oed. T. 60. et Liban. Decl. T. II. 288. Ed. Pr. Hermannus secundum Scholiastam interpretatur *munimentum civitatis*, quod amplecterer si *πύργων* scriptum esset; ut nunc est, *πύργον ῥῦμα* non aliter dici videtur quam *ἀσπίδος ἔρουμα* Iph. A. 189. et cauda sciuri *σκέπας αὐτορόφοιο μελάθρου* Oppian. Cyn. II. 588. hoc est, *περιφραστικῶς*. Homo autem, qui turris instar alios protegit, et *ῥῦμα πύργου* sive *πυργοειδές* vocari potest, hoc est, tutamen, quale terres praebent, *ein Thurmschutz*, nec minus apposite *πύργος ἐρύματος*, *ein Schutzthurm*; illud proprie, ut delicata vestis *στολὴς τρυφῆς*, hoc ex metonymia, ut Aegisthus a Clytaemnestra dicitur *ἀσπίς θράσους* Agam. 1483. Ajacem ipsum Homerus *πύργον* Achaeorum vocat Od. XI. 556. quod Eustathius p. 105, 11. *πυργοειδές ἔρουμα* interpretatur. [*πύργος θανάτου contra mortem* Ecclesiastes XX. (XXVI.) 22. *πύργος ἀνίης* Apollinar. Psalm. 31, 13. *ἀσπίδα κράτους* Sirac. XXIX. 13.]

V. 160. 161. *Μετὰ γὰρ — ὑπὸ μικροτέρων*. Sententiam hujus loci adumbravit rhetor in Thessali Presbeut. p. 846. T. III. *ἐτέρως ἔτερα ἢ τύχη ταχύνει* (fort. *κρατύνει*) *καὶ ποτε μικρῶν μεγάλοι προσεδεήθησαν καὶ οἱ κάστεροι δι' ἀσθενείας σωτηρίας ἔτυχον*, et Clemens Ep. ad Corinth. I. c. 37. p. 27. in Bibl. Gall. T. I. *οἱ μεγάλοι χωρὶς τῶν μικρῶν οὐ δύνανται εἶναι, οὔτε οἱ σμικροὶ δίχα τῶν μεγάλων*. ejusdemque obscura memoria ductus Nicolaus verba Thucydidis I. 76. *τὸν ἦσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι*, Sophocli¹⁴² tribuit Progymn. c. IV. 282. T. I. ubi mendose editum *κατεργάσθαι*. Pro *μικροτέρων* cod. Tricl. *μικρῶν*.

V. 165. 166. *Χῆμεῖς — ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἀναξ*. Hos vv. affert Suidas s. *Ἀπαλέξασθαι*, tangit Zonaras T. I. 256. Grammaticus in Exc. Etym. Gud. 633, 27. *ἀπαλέξασθαι ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξήσασθαι παρὰ Σοφοκλεῖ*. Ultimum *ἀναξ* a Triclinio proscriptum deest in codd. et Editt. hujus familiae, revocatum ab Heathio et Dawesio Misc. p. 224. Ed. Pr.

V. 167. *Ἄλλ' — ἀπέδραν*, affert Thomas M. s. *Ἀπέδραν*. Ed. Pr.

V. 168. 169. *Παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι, μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες τάχ' ἄν — πτήξειαν ἄφρωνοι*. De his summa Criticorum dissensione certatur. In codd. et Edd. vett. legitur *αἰγυπιὸν ἰποδείσαντες*, apposita stigme perfecta, sic ut hoc ad *ἀγέλαι* referatur, quod notum est synesis genus. Praeterea *ἄπερ* pro *ἄτε* exhibet La. in lemmate Schol.

Brunckius Dawesium sequens post ἀγέλαι colon posuit, verumque proximum addito δ' sequentibus adnexuit. Tourpii emendatio ad Suid. T. III. 23. παταγοῦσιν — σ' ὑποδείσαντες probata Porsono Append. T. IV. 465. sed naturae contraria est; nam aves hominesque metu perculsi non strepunt. Heathius αἰγυπιόν γ' scribi jussit, Burgessius Misc. p. 386. vavati aliquid subesse suspicatur. [G. Schneiderus μέγαν αἰγυπιῶν scribit, Lachmannus de Syst. p. 28. post αἰγυπιόν plene interpungit.] Ed. Pr. Haec omnia jam derelicta sunt praeter Dawesii correctionem, quam Hermannus sequutus est, egoque recepi sed mutata interpunctione; nam sententiarum series haec esse videtur, quam Triclinius indicavit: *Graeci te sermonibus differunt v. 164., neque nos sine te hoc coercere possumus, v. 166., si tamen derepente prodires, timide, velut conspecto vulture ares, obmutescerent qui nunc absente te vociferantur, ἀλλὰ πτήξειαν ἂν, εἰ σὺ φανείης, οἱ νῦν θοροβοῦντες σοῦ ἀπόντος.* Hoc postremum (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμι' ἀπέδρασαν) quum poeta interposuisset, intulit particulam δέ vel ad redordiendum ἀλλά, vel ob interpositum παταγοῦσι.

V. 170. Τάχ' ἂν ἐξαίφνης — Wyttenbachius sive quis alius in Bibl. Crit. II. P. II. 42. τάχα δ' — correxit contra sententiam. Hermannus post ἐξαίφνης comma posuit ut hoc cum πτήξειαν conjungatur; quin cum εἰ φανείης conjungi possit, dubitari non patitur Hippocratis locus simillimus in Epist. ad Philop. T. I. p. 14. δμῶες — θοροβοῦντες καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπιναιῶς ἢ δέσποινα αὐτοῖς ἐπιστῆ, πτοηθέντες ἀφηνυχάζουσι.

V. 171. Σιγῇ πτήξειαν ἄφρωνι. Pindarus Pyth. IV. 101. σιωπᾷ ἑπταξαν ἀκίνητοι, quo refutatur Wakefieldii commentum Silv. T. III. 25. φρίκη πτήξειαν. Ed. Pr. In versu poetae lyrici ap. Herodian. π. μον. λ. p. 23, 10. ὄρνιθες ἀετὸν ἐξάπτησαν φανέντα, scribendum videtur ἐξέπταξαν, consternatae sunt.

V. 175. Ἡ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις. De Dianae solemnibus fanaticis multa dixi in Aglaoph. p. 1089. imprimisque illam, quae Tauricae et Tauropolae cognomen habet, bacchantium ritu propitiatam esse demonstravi p. 290. sq. unde apparet, cur ab ea potissimum hoc loco furoris causa repetatur. In proecdosi autem, ne quis ex Eur. Iph. T. 1457. Ταυρόπολος huc inferret, femininum non solum veterum Lexicographorum auctoritate confirmavi, sed etiam alia dearum epitheta mobilia attuli, partim a nomine et verbo composita Ἡριπόλη¹⁾ Γοργοφόνη (Aristoph.) Θηροφόνη

¹⁾ Ἐπιπολαί pro substantivo esse declarat accentus v. ad Phryn. p. 126.

(Theognis) Ἰπποσύη (Pind.) Δημήτηρ πολυφόρβη (Hesiod.) Μούσα ἀγρονόμη Meleag. Anth. VII. n. 169. Ἴσρα Ἠνιόχη Pausan. IX. 39, 4. partim a verbo et nomine Φοβεσιστράτη (Aristoph.) Ἐγερομάχη Anth. Pal. VII. n. 122. Ἐγορομάχη (Hom. H.) Ἀνησιδώρα (Plut. et Alciphr.) Σωοδίνα Ἄρτεμις Inscript. Boeot. n. 1595. quae eadem vulgo Ἀνσιζώνη appellatur et Πρωτογόνη, partim ex duobus nominibus constantia Φοίβη χρυσομίτην Oppian. Cyn. II. 2. Ἀνυοδέσμα (Paus.)¹⁴⁴ Ὀβριμοπάτρα (Solon.) Ἀλκιμάχη Anth. Pal. VI. n. 124. Ἀριστοβούλη (Plut.) etc. quae sive nomini deae proprio adjuncta sunt sive absolute posita, eodem loco censeri solent, quo mulierum nomina propria, Ἀστυνόμη, Ἠγησάνδρα, Δεινοβία, Ἐνυοδίχη etc. Atque hanc mobilitatem poetarum arbitrio participant nonnunquam epitheta, quae non proprie sed praecipue alicui tribuuntur, sicut Homerus bis quidem dixit πολυφόρβον πείρατα γαίης (II. XIV. 200. et 301.) semel autem γαίαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια IX. 536. ratione aut nulla ductus aut (ne nostram inscitiam aliena culpa tegamus) nobis inexplicabili; nam si quis ita dicat, πολυφόρβης πείρατα γαίης deterius sonare quam ὀμοίης ἔμμορε τιμῆς, nugabitur. Sed hoc fortasse imitatus Christodorus Anth. VII. 698, 5. παμφόρβη χεῖρ usurpavit. Apud Hesiodum duo ejus generis exempla reperiuntur ὀρθρογόνη et δειπνολόχη, hoc parasitiae, illud hirundinis epitheton; Andromachus in Galeni Ther. p. 36. T. XIV. hydrophobiam dixit κυνὸς ὑδροφόβην γενύων λυσσῶσαν ἐριννύν, γρυτοδόκην κοιτίδα Anth. Pal. VI. n. 254. quod si quis duo substantiva esse dicat per appositionem juncta, non temere assentiar; in Varronis autem testimonio de R. R. II. 5, 5. a quo eas (apes) βουγόνας appellant, dubitari potest an nomen graecum mendose scriptum sit. Euripidi Hel. 1667. θεᾶς Νηρηΐδος ἐκγόνη κόρη, Matthiae ἐκγονος restituit, vere fortasse, sed barbarum illud dici nolim; nam ἐγγόνη, προεγγόνη, διξεγγόνη, in communi usu versantur eademque libertate gaudent qua ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη, πατραδέλφη. Illis accedit ὄφιοκτόνη, scolopendrae genus, Dioscor. de Best. Venn. V. 67. et quae ab alio genere verborum et ab alio tempore composita sunt χαμαιτυπη, ποδοκτύπη, ποντοκύκη¹⁾, comice fictum οἰνοκάχλη, Poll. VI. 21. laconicum ὀπιθοτίλα, postremo χειρομάχα hetaeriae Milesiae

In Aelian. H. Ann. XIV. 16. τῶν λόγων τῶν ὑπεράκρων, οὓς ἐπιπλὰς καλοῦσι, nihil mutari opus est.

¹⁾ Id Arcadio reddendum p. 102, 18. pro παντοκύνη, nisi Phrynichus ipse falsam lectionem pro παντοκύκη interpretatus est. [παντοκύκη Meinek. Com. IV. 667.]

nomen Plut. Quaest. Gr. c. XXII. 394. unde Eustathius
 145 Opusc. XXIV. 244, 87. χειρομάχα πληθύς lucratus est. [V.
 Cor. ad Aelian. V. H. p. 332.] Haec omnia ex epithetis
 communibus facta sunt propria, eoque etiam accentum sub-
 stantivorum acceperunt, αἱ ὀρσοδάκναι Aristot. H. Ann. V.
 17. (19.) 11. αἱ γεγωνοῶμαι Etym. M. p. 227, 24. Eustath.
 p. 909, 7. His quae olim addidi adjectivorum ordinariorum
 motionis exempla, ea quia nimis in latum crevere, in alium
 locum transtuli.

V. 176. Ἡ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν, ut Choeph.
 40. τοιάνδε χάριν ἄχαριν μ' ἰάλλει et Plat. Legg. IX. 853.
 E. ὦν δὴ χάριν οὐκ ἄχαριν λέγοιμ' ἂν νόμον etc. Pro ἧ
 που scripsi ἧ που, id est ἴσως, εἰκότως. Primum chorus in
 Dianam suspicionem confert ἧ ῥά σε Ταυροπόλα — iraeque
 ejus causam comminiscitur certe ob victoriam non remunera-
 tam irata, sive ea victoria bellica fuit, sive venatoria. Ita-
 que sequens ἧ ῥά suum et proprium locum obtinet in exor-
 dio enuntiati secundarii.

V. 177. 178. Ἡ ῥά κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις
 εἶτ' ἐλαφηβολίαις. Sic omnes codd. et Edd. Lecapenus in
 Matthaei Lectt. Mosq. p. 79. Ψεύδομαι, ἀποτυγχάνω, συν-
 τασσόμενον γενικῆ. Σοφοκλῆς Ἡ ῥά (sic) κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖσα δώρων, qui sive sic scripsit sive ἀδώρων, a vero
 aberravit. Triclinius πρῶτον μὲν εἰς αἰτιατικὴν συνέταξε ψευ-
 σθεῖσα χάριν (sic et Neuius construxit) εἶτα πρὸς δοτικὴν
 ἐπλαγίασε, ψευσθεῖσα δώροις, qui exemplum a Polyb. III.
 16, 5. διεψεύσθησαν τοῖς λογισμοῖς, similibusve locis sum-
 sisse videtur ad probandum parum idoneis. Hermannus δώ-
 ροις et ἐλαφηβολίαις cum ὤρμασε junxit; instigavit te de-
 cepta, ob dona a spoliis vel ob venationem. Nos ceteri se-
 quuti sumus Stephani emendationem εἶτ' ἀδώροις. Pro εἶτ'
 quum Musgravius adscivisset ἧτ', quod in Bar. B. et Dresd.
 A. legitur, quumque Bothius dubitasset adeo an ἧ et εἶτε
 jungi non possent, in contrarium attuli Eur. Alc. 114. ἧ Ἀν-
 κίας εἶτ' ἐπὶ τὰς Ἀμμωνιάδας ἔδρας, Iph. T. 273. εἶτε Διοσ-
 κόρων ἧ Νηρέως ἀγάλματα, Plato Legg. IX. 862. D. εἶτε
 ἔργοις ἧ λόγοις et similia Eur. Hipp. 142. Strab. VIII. 236.
 146 Athen. XIV. 648. D. cf. Schaefer. Melet. p. 5. 1) Sophocles
 vel sic scribere potuisset ἐνάρων ἄρα ψευσθεῖσα εἶτε δι'

1) In Addend. memoravi Tragicos saepe ἧτοι — ἧ, ut vulgo solet, jun-
 xisse Trach. 150. Ant. 1182. Choeph. 494. Agam. 673. Or. 1497. Hipp.
 1195. Ion. 431. nunquam ἧ — ἧτοι, quod in universum dici negat Apollo-
 nius Synt. IV. 1, 306. sed Thomas Pindari exemplo comprobatur; e Platone
 quae afferuntur, minus apposita esse demonstrat Schneiderus ad Civ. I. p. 62.
 [ἧ — ἧτοι Hom. Od. XIX. 599.]

ελαφηβολίαν, vel hoc modo ἡ ῥά ὅτι ἐνάρων ἐψεύσθη; ἡ ῥα δι' ελαφηβολίαν; ut Hippocr. Epidem. VI. 594. T. III. οἷσιν ὁ σπλὴν κατάρροπος, πόδες καὶ χεῖρες θερμά· ἦρα διὰ τοῦτο λεπτόν τὸ αἷμα; ἦρα καὶ φύσει τοιοῦτον ἔχουσι; pro quo ἄρα ὅτι scribitur in Galen. Comment. T. XVII. P. II. p. 41. sq. Ne tamen ἡ ῥα e Lecapeno reponatur, obstat praegressum ἡ που. [ἦρα Hippocr. I. 259. 261. III. 683. ἦρά τοι ἦρα Anthol. Pal. XIV. 140. τίνος ἦρα; cuius ergo? Planud. 299. Brunckius ἄρα. ἡ ἄρα Hom. II. XVIII. 429. ἡ πολλά in media oratione Pind. Ol. XIII. 90. item ἦρα Pyth. IX. 63. ἦρά σε Πειθῶ ἦρα Ἀπόλλων φύτευσε Nonn. XXXXVIII. 300. σὺν Μούσαις ἦρα σε Πιερίῃ ἢ Ἐλικῶν Anthol. P. VII. 407. ἦρα ter repetitum in Theocr. XVIII. 10. bis Nonn. I. 118. VI. 307. et saepius sed in enuntiatis conjunctivis, non subjunctivis. Ἡ που — ἡ ῥα scribit etiam Const. Matthiae Quaest. Soph. p. 37. ἡ που — ἦρα κλυτῶν Martinus Lectt. Sophocl. Spec. A. 1832.] — Nomine ἕναρα praeter Sophoclem nullus Tragicorum usus est; σκῦλα et λάφυρα appellant.

V. 179. Ἡ χαλκοθώραξ, ἡ τιν' Ἐννάλιος μομφάν ἔχων. Sic codd. et Edd. omnes. In Schol. Cod. Jen. ὁ χαλκοθώραξ, ab Erfurdio receptum; Brunckius ἦντιν' edidit ex Johnsoni conjectura; Reiskius σοὶ τιν', Musgravius μήτιν', Hermannus olim ad Hec. 991. ἡ τιν', nuper vero Elmslejum sequens εἰ τιν', nam ἦντινα pro ἦντιναοῦν a Sophoclis consuetudine alienum videri; idque ita interpretatur μομφάν ἔχων, εἰ τινα εἶχεν. Equidem praeferrem cum verbo primario conjunctum ἡ εἰ Ἄρης ἐτίσατο λῶσιν, aut Mars, si forte, ultus est injuriam; id enim in dubio erat, Marsne an alius quis Ajacem infatuasset; sed hoc posito vix ambigi poterat εἰ τινα μομφὴν εἶχε. Si Johnsoni lectio probatur, hoc pacto resolvenda est sententia ἡ ὁ Ἄρης ἐξέμηνεν αὐτὸν ὀργισθεὶς δι' ἦντινα δὴ ὀλιγορίαν τῆς συμμαχίας. Platonis loco Hipp. M. 282. D. πλέον ἀργυρίου εἰργασται ἢ ἄλλος δημιουργὸς ἀφ' ἧστίνος τέχνης, Neuius quoque usus est. Paus. II. 9, 7. τόπον ὄντινα εἰπῶν. Lucian. Gall. §. 16. ἦντινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα. Aristid. T. I. 309. τὰ ἐν οἷς τισι τοῖς καιροῖς. — Pravam lectionem ἡ χαλκοθώραξ, ἡ τιν' Ἐννάλιος, Scholiastes Rom. explanat: διαστέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ ¹⁴⁷ Ἐνναλίου ὡς ἕτερον δαίμονα ἰπουργὸν τοῦ μείζονος καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων· δηλοῦται γὰρ ὁ Ἄρης ἐκ τοῦ χαλκοθώραξ. Sane Athenienses diversum a Marte Enyalium coluisse tradit Schol. Ven. XVII. 211. Aristophanem fortasse sequutus Pac. 457. vel jus jurandum Epheborum Atticorum: ἵστορες θεοὶ, Ἄγραυλος, Ἐννάλιος, Ἄρης, Ζεὺς, in quo quum singuli singulis nominibus noncupentur dii Ἐννάλιος non potest

pro epitheto Martis haberi ut ap. Plut. Praecc. Polit. c. V. 145. T. XII. Ἄρεος Ἐνναλίου καὶ Στρατιᾶς (sic) Ἀθηναῖς, et in Inscript. Hermionensi N. 1221. ἱερὺς Ἄρεως Ἐνοιαλέου (sic). Apud Aristophanem tamen dubium est, utrum diversi dii an diversa ejusdem dei epitheta significantur; ac si meminimus, cum nominum diversitate saepe conjunctam fuisse diversitatem sacrorum, eadem dubitatio ad sacramentum atticum transferri poterit. Etenim ut Mercurius Ἠγεμόνος ab aliis propitiatus est et alio ritu atque Στροφαῖος et Ἐμπολαῖος, neque Jovis Hercei, Averrunci, Statoris, eaedem fuere caerimoniae sed maxime diversae, ita suspicari libet Martem et Enyalium, quorum nomina apud Homerum, Hesiodum, Archilochum et plerosque alios indiscreta sunt, a veteribus non naturae sed sacrorum causa distinctos fuisse idque speciem praebuisse diversorum deorum, sicut Augustus, quum dedicatam in Capitolio aedem Tonanti Jovi assidue frequentaret, *somniavit queri Capitolinum Jovem, cultores sibi abduci* Sueton. Aug. XCI. 4. quorum non puto oblitum esse Varronem, quum illos trecentos, ut Tertullianus ait, introduceret Juppiteres. Enyalio Polemarchus quotannis sacra faciebat Poll. VIII. 91. Anecd. p. 290. suovetaurilibus fortasse, si Hesychii Glossa *Τρίκτειρα ἢ τριττῦα, θυσία τῷ Ἐνναλίῳ*, ad Athenas pertinet; eidem ephebi Spartani in Phoebaeo noctu canes immolabant Paus. III. 14, 9. templum Enyalii in Salamine condidit Solon Plut. V. Sol. c. IX. aliud in Megaride situm memoravit Thucydides IV. 67. Hesychius *Ἐνηλίαξις (Ἐνναλιάξις) ἑορτὴ τοῦ Ἐνναλίου*, et *Ἐνηλίξειν, τὴν ἐννάλιον ἑορτὴν ἄγειν*, nisi potius intelligi debet barritus, quem 148 pugnam initari τῷ Ἐνναλίῳ ἀλαλάζειν vel ἐλελίξειν dicuntur Nearch. Peripl. p. 9. Arrian. I. 14, 10. cf. Spanheim. ad Julian. I. 233. Jungermann. ad Poll. I. 163. Corais ad Heliod. p. 163. Ac fuisse etiam, qui nomen illud a praepositione compositum crederent, colligas e Suidae testimonio; *Ἰάλιος πολεμικὸς καὶ Ἐννάλιος*. Plerique tamen vel a verbo obsoleto *ἔνω*, unde *αὐτοέντης*, repetunt vel a matre Enyo Schol. Ven. V. 333. Lexicon *περὶ πνευμ.* p. 217. *Ἐνώ, ἐξ ἧς καὶ (Διὸς) Ἐννάλιος Ἄρης*. Etym. Gud. p. 188, 2. *οἱ δὲ Διὸς καὶ Ἐννοῦς τὸν Ἄρεα*. Enyo autem Junonis (Hoplosmiae, puto) epitheton fuisse affirmat Tzetzes ad Lyc. 462. et Chil. XII. 793. Enyalium vero Thraciae regem a Marte occisum Arriano auctore prodit. Sed eundem veteres ap. Eustath. p. 944, 55. Saturni et Rheae filium faciunt, quod fortasse Scholiastam movit, ut Martem illius administrum et dignitate inferiorem diceret; alii contra Enyalium Martis parredrum perhibent, *παρέπεσθαι αὐτῷ τὸν Ἐννάλιον, ὡς Ἀθήνη*

τὴν Νίκην καὶ Ἀρτέμιδι τὴν Ἐκάτην Etym. Gud. p. 188, 12. Postremo, rerum romanarum scriptores graeci Martem Quirinum Ἐννάλιον interpretantes v. Dionys. II. 48. Polyb. III. 25, 26. nihil aliud sequuti videntur praeter opportunam nominum diversitatem. Quid Sophocles h. l. intelligi voluerit, apertum est, quum χαλκοθώραξ nunquam sic ut Ἀργυρότοξος vel Ὅρσοτρίαινα pro nomine proprio poni soleat.

V. 180. Μομφάν ἔχων ξυνοῦ δορός — indignatus auxilium vel repudiatum ab Ajace (ut Minervae opem abnuit v. 771.) vel (ut modo Dianae offensam conjectabant) non remuneratum. Hic si cui minus veri simile videatur, Martem Ajaci adversus Trojanos opitulari voluisse, quanquam ille ἀλλοπρόσαλλος fuit, id referendum est ad expeditionem adversus Teuthrantem aliosve vicinorum susceptam. — Ξυνός ter apud Tragicos reperitur hic et Aesch. Sept. 379. Suppl. 370. Sophoclem ξυνῶνα τὸν κοινωνόν dixisse Photius auctor est.

V. 183. 184. Οὐποτε γὰρ — ἔβας. Hos versus affert Suidas s. Ἀριστερά et Δεξιά, ubi ἔβης legitur, et s. Φρενόθεν, ubi ἔβας, eosdemque Zonaras T. I. 304. Particulam ἄν hic omissam non esse, adversus Thierschium ostendit 149 Mehlhornius ad Anacr. p. 236.

V. 185. Τόσσον ἐν ποιμναις πιτῶν. Suidas s. Φρενόθεν et plerique codd. τόσσον ἐν ποιμναισι. Τόσσον legitur Aesch. Ag. 140. βαρίδεσσι 551. μερόπεσσι Suppl. 79. Choeph. κτίσσας 337. ὀλέσσας Aj. 390. ἔσσειται Pers. 119. πρόσσω Alc. 914. Ed. Pr. Hujus geminationis exempla accumulaverunt Wellauerus ad Ag. 138. et Monckius ad Alc. 234. Hermannus post τόσσον, quod cum ἔβας jungit, comma posuit. Πίτνων Dindorfius pro πιτῶν. [Blomfieldius ad Pers. v. 871. ἄν τόσσον ποιμναις πιτῶν.]

V. 186. Ἦχοι γὰρ ἄν θεία νόσος. Suidae Edd. vett. s. Θεόσεπος pro ἦχοι exhibent ἦκει. Ven. omittit ἄν. Ex seqq. Suidas s. Φάτις excerpit ἀλλ' ἀπερύκοι Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.

V. 188. Εἰ δ' ἵποβαλλόμενοι — βασιλῆς affert Suidas s. Ἵποβαλλόμενοι. Duo Lips. οἱ δ' — plerique βασιλεῖς, Dresd. A. βασιλῆς. Triclinius: τοῦτο ἀπτικῆς ἐστὶ διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν εἰ εἰς ἦ, οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἱππῆς, quippe ex βασιλῆς contractum, cujus formae exempla praeter numeros dactylicos Phoenn. 836. admodum suspecta sunt: Νηρῆος (fort. Νηρέως) Iph. A. 1057. βασιλῆς Electr. 877. Androm. 1024. τοκῆς Pers. 581. Agam. 757. Ed. Pr. In plerisque horum locorum recentiores Critici suspectatam a me scripturam mutaverunt alii ob alias rationes; de paucis

adhuc discrepant. Sed quod olim ratus sum, nominativum istorum nominum ex $\overline{\epsilon\epsilon\varsigma}$ contractum v. Anecd. p. 1190. Etym. p. 473, 43. sine jota scribendum esse, hodie inter plerosque convenit v. Poppo ad Thuc. II. 9. Schneider ad Plat. Civ. T. I. p. 157. Rueckert. ad Symp. p. 127. itaque Hermannus et Dindorfius scripserunt $\beta\rho\alpha\beta\eta\varsigma$ Agam. 220. Soph. El. 690. et 701. Orest. 1650. $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\eta\varsigma$ Pers. 25. et 44. $\Phi\omega\kappa\eta\varsigma$ Soph. El. 1106. et 1441. $\iota\pi\eta\eta\varsigma$ Eur. Suppl. 666. $\sigma\phi\alpha\gamma\eta\varsigma$ Androm. 1111. saepe secundum codices nec raro contra eos.

V. 190. $\overline{\text{H}} \tau\alpha\varsigma \overline{\alpha\sigma\omega\tau\omicron\upsilon} \overline{\text{S}}\iota\upsilon\sigma\upsilon\phi\iota\delta\alpha\overline{\nu} \overline{\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\alpha\varsigma}$. Hunc verum proferunt Suidas s. $\overline{\text{A}}\sigma\omega\tau\omicron\varsigma$ et s. $\overline{\text{S}}\iota\upsilon\sigma\upsilon\phi\omicron\varsigma$, atque Eustathius p. 1701, 59. Subjecti si quis certum nomen requirit, proximum est $\overline{\epsilon}\kappa\gamma\omicron\nu\omicron\varsigma$, quod praemonstratur ipsa mentione $\tau\eta\varsigma \overline{\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\alpha\varsigma}$, ut Eur. Cycl. 41. $\overline{\pi\alpha} \delta\eta \mu\omicron\iota \overline{\gamma\epsilon\upsilon\upsilon\alpha\iota\omega\nu} \mu\overline{\epsilon}\nu \overline{\pi\alpha\tau\epsilon\rho\omega\nu}, \overline{\gamma\epsilon\upsilon\upsilon\alpha\iota\omega\nu} \tau' \overline{\epsilon}\kappa \overline{\tau\omicron\kappa\alpha\delta\omega\nu}$, videlicet $\overline{\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\theta\lambda\alpha}$ sive $\overline{\gamma\epsilon\upsilon\upsilon\eta\mu\alpha\tau\alpha}$. Arist. Ach. 549. $\overline{\alpha}\lambda\lambda' \overline{\omega} \overline{\tau\eta\theta\omega\nu} \overline{\alpha}\nu\delta\rho\epsilon\iota\omicron\tau\alpha\tau\omega\nu$ scil. $\overline{\theta\rho\epsilon}\mu\mu\alpha\tau\alpha$, quanquam alii $\overline{\alpha}\nu\delta\rho\epsilon\iota\omicron\tau\alpha\tau\eta$ praeferunt. Hermannus $\overline{\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\varsigma}$ supplet, quod $\overline{\alpha}\pi\omicron \overline{\kappa\omicron\iota\nu\omicron\upsilon} \overline{\tau\omicron\upsilon} \overline{\beta\alpha\sigma\iota\lambda\eta\varsigma}$ commode repeti potest; sed quae Bernhardy Synt. p. 144. confert, dissimillima sunt. Lachmannus de System. p. 147. pro $\overline{\eta}$ posuit $\overline{\mu\eta}$ cum sequentibus continuandum: $\overline{\text{M}}\eta \tau\alpha\varsigma — \overline{\mu\eta} \overline{\mu} \overline{\alpha}\nu\alpha\zeta — \overline{\kappa\alpha\kappa\alpha\nu} \overline{\phi\alpha\tau\iota\nu} \overline{\alpha}\rho\eta$, famam ab Ulixe sparsam ne suscipias. Nec veteres inoffensi hunc locum praeterierunt. Schol. Jen. $\overline{\tau\iota}\nu\epsilon\varsigma \overline{\pi\rho\omicron\sigma\tau\iota\theta\epsilon\alpha\sigma\iota} \overline{\tau\omicron} \overline{\alpha}\rho\theta\rho\nu \overline{\epsilon}\nu \overline{\tau\eta} \overline{\sigma\upsilon\upsilon\tau\alpha\zeta\eta\iota}, \overline{\omicron}\overline{\upsilon}\overline{\tau\omega} \overline{\lambda\epsilon}\gamma\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma, \overline{\epsilon\iota} \overline{\kappa\lambda\epsilon}\pi\tau\omicron\upsilon\sigma\iota\nu — \overline{\omicron\iota} \overline{\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\iota\varsigma} \overline{\kappa\alpha\iota} \overline{\omicron} \overline{\epsilon}\kappa \overline{\tau\eta\varsigma} \overline{\text{S}}\iota\upsilon\sigma\upsilon\phi\iota\delta\alpha\overline{\nu} \overline{\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\alpha\varsigma} — \overline{\kappa\alpha\tau\alpha}\gamma\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, quod qui scripsit incertum est utrum articulum extrinsecus, ut Triclinius ait, adsciverit, an pro $\overline{\kappa\alpha\iota}$ legerit $\overline{\chi\omega}$. Scholiastes Romanus $\overline{\gamma\rho\alpha}\overline{\phi\epsilon\tau\alpha\iota}$, inquit, $\overline{\text{S}}\iota\upsilon\sigma\upsilon\phi\iota\delta\alpha$, qui si genitivus est, fuerunt qui Sophoclem pro primitivo patronymicum posuisse crederent, ut $\overline{\text{H}}\rho\alpha\kappa\lambda\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ dicitur pro $\overline{\text{H}}\rho\alpha\kappa\lambda\eta\varsigma$ Eustath. 989, 44. $\overline{\text{S}}\iota\mu\iota\chi\iota\delta\eta\varsigma$ pro $\overline{\text{S}}\iota\mu\iota\chi\omicron\varsigma$ aliaque v. Aglaoph. p. 982. [$\overline{\text{A}}\gamma\alpha\theta\alpha\rho\chi\iota\delta\omicron\upsilon — \overline{\epsilon}\nu\iota\omicron\iota \delta\epsilon \overline{\alpha}\upsilon\tau\omicron\nu\overline{\nu} \overline{\text{A}}\gamma\alpha\theta\alpha\rho\chi\omicron\nu \overline{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha\zeta\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ Phot. Cod. 213. 281.] sed fieri potest, ut veterum Criticorum aliquis, qui genitivum explicare nesciret, $\overline{\text{S}}\iota\upsilon\sigma\upsilon\phi\iota\delta\alpha\varsigma$ scripserit vel $\overline{\text{S}}\iota\upsilon\sigma\upsilon\phi\iota\delta\alpha$ nominativum aeolicum esse putaverit, qualis olim legebatur in Eur. Bacch. 95. $\overline{\text{K}}\rho\omicron\nu\iota\delta\alpha$ pro $\overline{\text{K}}\rho\omicron\nu\iota\delta\alpha\varsigma$. Ulixem Sisyphi ex Anticlea filium esse prodidit Aeschylus in Armorum iudicio Fragm. CLXI. alii Anticleam ab Autolyco, Sisyphi in omni astutia aemulatore, vel ab Autolyci filio Aesimo progenitam ferunt v. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 8. et Aglaoph. p. 1306. (ubi quae de Sinone dicta sunt, correxi alibi) Autolyceum vero Mercurii filium Paus. VIII. 4. a quo deo nonnulli etiam Laertis genus repetunt v. Schol. Ven. II. 173. Nimirum cre-

dibile videbatur, deos atque homines calliditate pares naturae vinculo conjunctos fuisse.

V. 191. *Μὴ μὴ μ', ἀναξ.* Cod. *Γ. μὴ μ' ἀναξ.* Suidas s. h. *Μὴ μοί μ' ἀναξ, τὸ πλήρες μὴ μὴ μοι*, sed cod. Suidae Leid. *μὴ μὴ μ'* — omisso adnotamento. Hermanus, qui dativum *μοί* elidi posse negat, *μὴ με κακὸν φάτιν ἄρη* ex synchysi constructionum ortum esse statuit, *ne tibi 151 malum in me opprobrium contrahe.* Crebrum est *μὴ μοι, μὴ μοι σύγε*, praesertim ante imperativum *λέγε* vel additum vel suppressum v. Heindorf. ad Protag. 318. B. Gesner. ad Lucian. Philopatr. §. 7. neque incredibile mihi visum, Graecos illum dativum ex crebro usu auribus inhaerentem et saepe *φράσεως ἕνεκα* additum, interdum brevius obscuriusque pronuntiasse, ut *τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἢ ἄργυρον, πάλμυ* Hippon. Fragm. II. *μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν* Lucian. Navig. §. 21. p. 174. T. VIII. Bip. Sed e Tragicis quae afferuntur hujus elisionis exempla, pleraque incerta sunt. Iph. A. 814. *Μυρομιδόνας ἴσχον οἷ μ' αἰεὶ προσκείμενοι λέγουσ', Ἀχιλλεῦ* — accusativus esse videtur a verbo suspensus, ut *προσησθαι* cum hoc casu construitur Aesch. Ag. 834. v. Herm. ad v. 801. *ἐπικάθησθαι* Dionys. Antt. I. c. 11. *προσκαθησθαι* v. Wesseling. ad Diod. T. I. p. 602. [Matthiae fortasse rectius putat accusativum *μ'* a verbo *λέγουσι* regi.] Eundem casum esse Androm. 689. *ταῦτ' εὐφρονῶν σ' ἐπῆλθον*, apparet ex Iph. A. 349. *ταῦτα μὲν σε πρῶτ' ἐπῆλθον*. Pro *ἐγὼ σ', ἴν' ἀγνὸν βωμὸν ἐκλίπης θεᾶς, προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον* Androm. 427. scribendum *ἔγωγ'*, pronomine omisso, quod supervacaneum reddunt verba *ᾧ σ' ὑπήγαγον* [sic nunc editur]. Ceteri loci, quos Brunckius pro elisione affert ad Bacch. 737. et 1203. plane ad rem non pertinent; sed haeret adhuc Bacch. 820. *τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ*. Diphthongos autem, quibus verbi passivi personae terminantur, elidi pluribus exemplis demonstrari potest: *ἀείρουμ'* Trach. 216. servatum ab Hermanno ob elatiorem cantici sonum, et in eodem genere carminum *σώζειτ'* Herc. 418. *φέρειτ'* Ion. 1065. ex quo in Aesch. Suppl. 910. (897.) *ἐχιδνα δ' ὧς με τί ποτ' ἐνδακοῦσα*, sic corrigebam *ὧς μεθέπειτ'* — sed male *στατίζειτ'* scribitur Alc. 90. et *κεῖτ'* Iph. T. 166. In diverbiis haec leguntur: *βούλομ'* Iph. A. 407. pro quo nunc alia e Plutarcho substituta est lectio, *λειφθήσομ' ἤδη* Phil. 1071. ubi *λειφθήσομαι* δή reponunt, *μνημονεύσεθ' ἢ χάρις* Heracl. 334. correctum nunc exemto articulo, quem codd. omittunt; re- 152 stant *βούλετ'* Eur. Fragm. LXXVIII. N. 48. Dind. *πέπυσμ'* Iph. A. 1141. *πέπεμπτ'* Sept. 475. quorum correctio nulli

successit; infinitivorum haec sunt exempla: ἔσεσθ' Prom. 841. nuper codicum ope emendatum, σώζεσθ' Iph. T. 679. θεᾶσθ' Fragm. Oedip. VI. quibus alii aliter medentur. Sed diphthongum finalem nominativi pluralis elidi posse falso creditur; nam in Herc. 858. ἥλιον μαρτυρούμεσθα δρωῶσ' ἅ δρωῶν οὐ βούλομαι, et Ion. 1261. διωκόμεσθα Πυθίᾳ ψήφω κρατηθεῖσ' uterque numerus confusus est, quod saepe fit diversas ob causas. Primum numerus mutatur in enuntiato adjuncto, εἰ κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἅ βούλομαι Ion. 391. quod Herodianus de Fig. p. 48. et Schol. Ven. N. 257. conferunt homerico κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον, neque abstinere hac enallage scriptores numeris soluti, Pausan. VIII. 6, 1. ἅ εὔρισκον, ἀποδησόμεθα. [V. Göttling. ad Hes. Scut. v. 327.] Aliis in locis syllepsis obtinet, ut Philoct. 646. χωρῶμεν (ἐγὼ καὶ σὺ) ἔνδοθεν λαβῶν ὅτου σε χρεῖα ἔχει, quod cum dissimilibus componit Eustathius p. 236, 38. [alia addidit Elmslejus ad Med. 552. cf. Matthiae ad Ion. 254.] Ab hoc differt paullum, si ex pluribus una appellatur persona primaria, Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαίαν Od. XIX. 98. quod ipsum ab Eustathio συλληπτικόν vocatur p. 1885, 5. et est sane huic generi subjectum sed magis tamen ad schema κατ' ἐξοχήν inclinatur, velut si vocativo singularis utuntur qui complures quidem simul sed unum eorum praecipue alloquuntur, προσέλθετ', ὦ παῖ Oed. C. 1104. μήτερο, εἰρηκύνσατε Iph. A. 1368. οὐδ' ὑμᾶς, Πολύδευκες, ὑπέτρεσε Callim. Fr. LXXI. ἀνάβηθι δεῦρο Αἶπαρε καὶ Πυθίων καὶ — ἀπόδοτε Aeschin. Fals. Leg. 362, 143. ἄρα γ' ὦ τᾶν, ἐθελήσετε Cratin. Fragm. X. 75. ὦ σχέτλι', ἧ τολμήσετε Philoct. 369. quod Goettlingius ad Theodos. p. 216. perperam ὦ σχέτλια esse censet. Similiter εἶπε ad plures pertinet v. Heindorf. ad Protag. p. 469. Matthiae ad Orest. 1236. et Winckelmann. ad Euthyd. p. 45. Audacius Pindarus numeros implicuit Ol. XIV. 20. ὦ πότνι' Ἀγλατά, φιλησίμολπε τ' Εὐγροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες, ἐπάκοος γενοῦ, Θαλία τε ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον. Sed in Euripidis loco, unde

153

progressi sumus, διωκόμεσθα κρατηθεῖσα, constructio est, quae dicitur, ad sensum, ut Iph. T. 349. ἠγριώμεθα δοκοῦσα, multisque aliis locis. Haec paucis exceptis in Ed. Pr. scripsi ad h. v. et ad v. 197. Rem ipsam copiosius tractavit Kuehlstaedtius in Observ. Crit. p. 26. sq.

V. 192. Ἔθ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις ὄμμ' ἔχων, id est, ne semper ad litus desideas. Horat. III. Od. 20. eripe te morae; ne semper udum Tibur et Aesulae declive contempleris arvom. Ὅμμα ἔχειν ἐς τί Proculus H. in Ven. III. 9. ἐπὶ τινί Apollon. Arg. 445. Ergo Musgravii emendatio ἀφανές

κλισίαις, non minus gratuita est quam Reiskiana κλισίαις ἐμμένων. ED. PR.

V. 193. Κακὰν γάτιν ἄρη. Sic codd. plerique et Ald. ἄρης et ἄρης Ricc. Aug. B. Dresd. A. et Suidas s. Μή μοι. Hesychius vero Ἀρῆ, λήψη, οἴση· Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρος. Schol. ἄρη καὶ περιποιήση, ἦτοι ἐπάρης, αὐξήσης ἀπὸ σοῦ (scr. ἐπὶ σοῦ). ED. PR.

V. 194. 195. Ἄλλ' ἄνα — σχολῆ. Hos versus Suidas s. Ἐδράνων in brevius contraxit Ἄλλ' ἄναξ (sic etiam Mosq. B.) ἐδράνων ὄπον μακροαῶνι στηριζῆ σχολῆ. Etym. Gud. p. 36, 37. ἄλλ' ἄνα, ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος, ἄνα δὲ εὐθεῖα ὁ ἄναξ. Recte Suidas s. Ἄνα et Eustathius p. 75, 9. ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων pro ἀνάστηθι accipiunt. Στηριζῆ La. pr. μακροαῶνι σχολῆ Suidas ex h. l. notavit.

V. 196. Ἄταν οὐρανίαν φλέγων — affert Suidas s. Φλέγων. Schol. Barocc. μεθυπαλλαγῆ ἐστι τὸ σχῆμα ἐνταῦθα· τὸ μὲν στηριζῆ ῥῆμα ἀντὶ μετοχῆς λάμβανε, τὸ δὲ φλέγων μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος. Hic vix discerni potest, utra notio sit potior, ut in multis aliis methypallagae exemplis, quae ad Phryn. p. 55. attuli. Verum tamen neque nomen hocce exterminandum videtur, neque omittenda quaestio cum nomine conjuncta, ex duobus loquendi modis uter sit vulgarior elegantiorve. Ad Il. I. 242. εὐτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτωσι, Scholiastae adnotant ἀναστροφῆ ὁ τρόπος· τὸ ἐναντίον γὰρ γίνεται, non quo nescirent utrumque et fieri et dici posse, sed ut alterum usitatius esse significarent; neque hoc, opinor, improbabit A. Fritzschi, qui in Comment. ad Marc. p. 759. de Hypallage ¹⁵⁴ scripsit, *inani Grammaticorum commento*. Haud sane difficile est Herodoti verba IX. 50. οἱ ἀποπεμφθέντες — ἀποκεκλέατο ὑπὸ τῆς ἵππου, οὐ δυνάμενοι ἀπικέσθαι ἐς τὸ στρατόπεδον, ita interpretari ut mutatae constructionis causa appareat, sed mutatam esse constructionem, nemo negabit ¹⁾. Idem valet de hypallage casuum et epithetorum. Strabo L. XVII. 798. καταστασιάζομενος ὁ Φύσμων τοῖς στρατιώταις ἐφίει τὰ πλήθη καὶ διέφθειρε, Heliodorus IX. 15, 370. ἐφείς τῷ χαλινῷ τὸν ἵππον, et Euripides Hec. 887. γυναικες Ἀἴμων ἄρσένων ἐξώκισαν (paullo post v. 992. γῆς μ' ἐξώκισε) quin graece loquuti sint, dubitari non potest; sed non minus clarum est plerumque aliter dici; neque quisquam diffitebitur

¹⁾ Pindarus Pyth. I. 45. de Aetnae incendio ποταμοὶ ἀμέραις μὲν προχέοντι ῥόον κάπνον, ἀλλ' ἐν ὄρραις πέτραις κνιδρομένη φλόξ φέρει ἐς πόντου πλάκας. Primarium est φλόξ κνιδρεται, nam lapides projici non solum noctu cernitur.

Oppianum Hal. II. 463. *ὑπέρβιον ὄπλον ἐκάστω καρτύνας* ¹⁾ Euripidem Iph. A. 182. *ἐπὶ κρηναίαις δρόσοις*, Juvenalem XII. 90. *omnes violae jactabo colores*, lectius ornatusque loquutos esse, quam vulgo fit. Hanc autem figurandi sermonis rationem quoniam alio nomine appellemus nisi vel hypallagae vel antistrophae? Jam quod quidam se vereri dicunt, ne schematis praetextu infuscentur reconditiores harum constructionum rationes, equidem multum mihi gratularer, si in istis rationibus acquiescere possem. Sed quod Poppo Prolegg. Thuc. T. I. 162. *τῷ πλήθει τῆς ὄψεως* L. IV. 126. comparandum esse putat cum Tragicis poetae verbo *ἄστρον εὐφρόνη*, perinde vanum est atque hypallagae, quod exsibilat, commentum; *τὸ πλήθος τῆς ὄψεως* est amplitudo spectaculi, quod conferta acies hostibus praebebat. Rursus hoc *εὐφρόνη ἄστρον* Matthiae ad Phoenn. 660. satis esse putat ad explicandum *δράκων νάματ' ἐνυδρα δεργμάτων κόραισιν ἐπισκο-*
¹⁵⁵ *πῶν*, quae similitudo nisi accuratius definiatur, haud longe aberit quin tirones pro *παρθένος εὐόμματος* dici posse putent *παρθένος ὀμμάτων*, Scyllamque antiquorum Grammaticorum fugientes incidant in Charybdin recentiorum. — *Ἄτην οὐρανίαν φλέγων* Schol. in Parall. recte explicare videtur *εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην*, id est, *τὴν κακὴν φάτιν*.
 V. 197. 198. *Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητα ὀρμᾶται* — Suidas s. *Ἀτάρβητος* et Zonaras T. I. 338. *ἀταρβήτως ὀρμᾶ*, omisso *ᾧδ'* — Paris. D. *ἀτάρβητα γρ. ἀτάρβητος*. Aliquot codd. et Edd. vett. *ἀτάρβητα ὀρμᾶται*, sed Ald. cum La. G. Harl. Ricc. et plerisque aliis *ὀρμᾶτ'*, sequens *ἐν* omittit Ven., Hermannus *ἀτάρβητος ὀρμᾶ*, Dindorf. *ἀτάρβητος ὀρμᾶται*. Ceterum adjectivorum hujus generis in numero plurali exempla abundant: *ὑπέροπτα πορεύεται* Oed. C. 883. *ἀτέκμαρτα βαίνει* Pind. Ol. VII. 83. *ἄλι' ἀφορμᾶ* Oed. C. 1469. ut Hermannus edidit pro *ἄλιον* metri causa, *ἄκρανθ' ὠρμήσαμεν* Bacch. 435. *κατάμεμπι' ἔβητον* Oed. C. 1696. *εὐήνια προποδίζων* Heliod. III. 3. 111. ²⁾

¹⁾ Ad similem locum Lycophr. 205. *στερῶν ἐνοπλίσουσιν ὀλένας πλάτην*, Scholiastes *ἀντιστροφῶς*, inquit, *ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ταῖς πλάταις*.

²⁾ Quaeriter num adjectivo locum demonstrantia eodem modo usurpentur; in Anon. Stad. M. M. p. 438. T. II. ed. Gail. *τὴν νῆσον ἔχων δεξιὰ κατάγον*, facilis est correctio *δεξιάν*, sed a suspitione remotum Epigr. Adesp. DCCVII. *δεξιὰ δ' ἀντετάφη* — *Ἴππομέδων*. Eur. Hipp. 1360. *τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς*, Paus. I. 15, 2. *ἐναντία τεταγμένος*. Et ex affinis: *ἀριστερὰ κεκληγῶτες* Quint. Cal. XI. 307. (*intonuit laevum*) quod quaeri potest utrum valeat pro *ἐπὶ δεξιὰ*, *ἐπ' ἀριστερὰ*, an adjectivi locum obtineat, ut οἱ *ἀερία ροιζοῦντες ὄρνεις* Lucian. Amorr. §. 22. *ὑπασπίδια προποδίζων* Hom. *Ἐκτωρ δίφρα συρόμενος* Epigr. Adesp. CCCLXXXIX. [v. supra p. 95. ed. 2.]

V. 199. Πάντων καρχαζόντων γλώσσαις — affert Suidas s. Καρχάζει. Cod. Γ. βαρχαζόντων, Aug. C. καρχαζόντων. Saepius apud Tragicos hoc verbum non legitur; semel apud Aristophanem καρχάζειν, prima correpta ut *cachinnor* dicitur, eamque formam Dindorfius Sophocli h. l. vindicat. Suidas Ανακαρχάσας καὶ οὐχὶ ἀνακαρχάσας. Plato Civ. I. 337. A. ἀνεκάρχασε, pro quo cod. Lobc. ἀνεκάρχασε; Xen. Symp. I. 16. ἐξεκάρχασε, nec variant libri Poll. VI. 199. 156 [ἀνακαρχάσεις Julian. Caes. 335. B. καρχάζετε Eubulus ap. Suid. T. I. p. 796. sed v. Mein. Com. T. III. p. 217.] Βαρουάλητα plene Aug. C. ἄχος ἔστηκε cod. Γ. et Jen. Τοσαύτη κατάπληξις εἰστήκει Diod. XIII. 55. καὶ σφισι μεγάλα πένθεα ἴσταται Lucian. Dea Syr. §. 6. δέος ἐστάτω Aj. 1084. Θορύβου ἀναστάντος Appian. Civ. I. 56. alia quaedam minus apposita affert Dorvillius ad Char. p. 383. Pro ὅπῳτ' Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις Quint. Cal. V. 168. scribi oportet ἴστατο v. Wytttenbach. ad Julian. p. 199. et contra Orph. Arg. 435. pro ἔστατο δ' ἄκρα κόρηνα restituendum ἔσσυτο, quod a vulgato ἔστευτο proprius abest quam ἔπατο.

V. 201. 202. Ναὸς ἀρωγοί. Cod. Γ. ὦ ναός, Hermanni operae ἀρωγοί. In seq. versu Γ. et Dresd. A. Ἐρεχθειδῶν. Scholiastes χθονίων recte interpretatur αὐτοχθόνων, sed quod idem dicit ad v. 134. et vulgo credimus, ὅτι ὁ χορὸς ἐσευάσται ἀπὸ Σαλαμινίων, id a poeta v. 597. et 1213. clare significatum non est; nec quidquam interest ad eorum opinionem, qui Ajacem Atheniensibus belli ducem se praeuisse crediderunt v. Philostr. Heroic. IX. 720. quos Strabo refellit IX. 604.

V. 205. Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς ὁ μέγας ὠμοκρατής. [Aristoph. Thesm. 32. ὁ μέλας ὁ καρτερός.] Eustathius p. 275, 35. ὁ μέγας Αἴας παρὰ Σοφοκλεῖ. Totum versum affert Suidas s. Ὀμοκρατής. Articulum ante μέγας ejecerunt Seidlerus, Bothius, Hermannus; illi ratione minus firma, ne dactylo subjiciatur anapaestus v. Matthiae ad Hipp. 1355. Hermannus, quia articulus sic positus numeri vinculo cum δεινός, intellectu cum μέγας cohaereret. Ajacis Salaminii epitheton fere fixum et perpetuum ὁ μέγας Il. II. 358. Theocr. XV. 138. et poetam inducere potuit ut ὁ μέγας scriberet, et librariorum, ut articulum de suo adjicerent¹⁾. Ὀμοκρατής Scholiastae ambigunt utrum ab ὠμός compositum sit an ab ὠμος, ὁ τῶν (scr. διὰ τῶν) ὠμων κρατεῖν δυνάμενος, vel ut Mo-

¹⁾ In Meleagri Ep. CXV. p. 34. Anth. Pal. VI. n. 163. τίς τάδε μοι θνητῶν περὶ θριγκοῖσιν ἀνήψε σκῦλα — addito articulo scribendum τὰ περὶ ut Leonid. Ep. XLVII. ταῦτα λάφυρα τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας. Ed. Pr.

157 schopulus Sched. p. 184. ὁ ἐν τοῖς ὤμοις τὸ κράτος ἔχων. Sine dubio significat staturam Ajacis, qui Il. III. 225. ἕξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους dicitur. Cf. V. 623. IX. 169. ED. PR.

V. 208. 209. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νύξ ἢδε βάρος. Cod. Γ. ἀμερίας γρ. αἰμερίας, id est ἀήμερίας. Schol. Rom. γράφεται ἀήμερίας ἀντὶ τοῦ τῆς ἀηδοῦς φορᾶς· ποῖον βάρος ἔλαβεν αὐτὴ ἢ νύξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας, de quo dubitari potest, utrum τόδ' ἀήμερίας scriptum invenerit, quod nomen alibi non reperitur, an contractionem admiserit aequè insolitam, sed utraque ratio eodem fert; quodnam (hoc) novum calamitatis onus invexit nox praeterita. [ὑπερημερία τὸ προᾶγμα ὑπερήμεροι δὲ — Etym. ἐξ ἐφημερίας ἐκ τοῦ συνεχοῦς Hesych. ὑπερημερίας ἐκπροθεσμίας Phot.] Triclinius ita interpretatur: τίνα (βαροῖαν) ἐναλλαγὴν ἢδε ἢ νύξ ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας καὶ τῆς ἡμερίνης καταστάσεως. Eodem spectare videtur alterum Scholion τῆς ἡμέρας, videlicet ut intelligamus adjectivum femininum ἡ ἡμερία positum esse pro substantivo, ut alia adjectiva temporalia; primum quae diei partes significant, ἡ ἑώρα, ἡ ἑωθίνη, ἡ [ὄρθρία, ἡ] ὄψια, ἡ πρωῖα, cujus accusativus πρώην vulgo pro adverbio receptus est; neque injuria Grammatici huc referre videntur δειλὴ et ἑσπερα, quorum masculina exstant δειλὸς et ἑσπερος, ipsumque ἡμέρα v. Eustath. p. 1814, 58. p. 979, 2. Idem de ὄρφναία suspicari licet, si noctem significat ut ap. Androm. Ther. p. 36. T. XIV. κατ' ὄρφναίην τε καὶ ἠῶ, quomodo etiam Euripides et Apollonius loquuti sunt; et de ὠραία, quod non jam diei noctisque sed anni tempus declarat. Haec vulgo substantiva esse creduntur. Phrynichus App. p. 73. ὠραίαν τὴν ὠραν· ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀθηναίους ἰδία, Ἀθηναῖ, Ἀθηναία, ἴση, ἰσαία, quae tam inepta sunt, ut vix ab antiquo Grammatico profecta videantur. Notum est, illam parectasin Ionibus tribui; sed quae proferuntur ejus exempla, vereor ne commenticia sint, quantum quidem ad substantiva adtinet non propria. Nam quod Schaeferus ad Bosium p. 577. negat sibi placere ὠρα ὠραία, id aliter visum esse Graecis, ostendit Aretaeus de Sign. Diut. I. 4, 73. ἐν ὄρῃ τῇ ὠραία, quod iisdem verbis sed intellectu longe alio Plautus dixit Mil. Glor. IV. 1. pulcra pulcritudo, Livius tempestitiva tempora v. Gronov. ad XLV. 19. quibus similia multa proferuntur in Dissert. de Fig. Etym. Itaque simplex ἡ ὠραία, quod apud Demosthenem, Polybium, Pausaniam, Dionem Cassium, Libanium Decl. [T. I. p. 64.] T. III. p. 123. et 298. Dioscoridem Mat. I. 11, 22. III. 26. (29.) 231. Stob. Ecl. LI. 9, 49. p. 263. substantivi locum obtinet, iccirco non desinit adjectivum esse; neque

aliter se habet ἡ *θερεία* apud Hippocratem ὑπὸ τὴν *θερείην* Prorrh. II. 188. T. I. [ἡ *θερείη* Herodo. I. 189.] et saepius mendose scriptum ἡ *θερίη* de Nat. Hom. p. 358. T. I. de Sál. Vict. I. 617. Epidem. VI. 625. T. III. Nicandr. Fragm. X. quod nihil aliud est quam ἡ *θέρειος ὥρα* Aelian. H. An. II. 25. V. 21. VI. 51. IX. 56. XV. 12. sive ἡ *θερεία ὥρα* V. 52. et absolute ἡ *θέρειος* Liban. Decl. T. III. 153. ac nonnunquam propter hanc ascititiam significationem accentu substantivi notatur non solum a Grammaticis, *θέρεια* παρὰ τὸ *θέρω* ὡς *θάλω*, *θάλεια*, ἢ *ἐκ τοῦ θέρειος κτητικῶ* τὸ *θηλυκὸν θερεία* Etym. M. 446, 58. Theodos. p. 67, 10. Zonar. p. 1031. sed interdum etiam in libris nostris v. Schweighaeus. ad Polyb. I. 25, 7. In eundem numerum referendum videtur *χειμῖη*, quod Galenus in Lexico Hippocrateo ita interpretatur ut adjectivi et substantivi notionem comprehendat: *χειμῖη*, *ψῦχος*, *ῥίγος*, incertum unde sumtum. Sed Dionysius jud. de Thucyd. VIII. 827. ut paria conjunxit *θερείαις καὶ χειμερείαις*, quod Reiskius in *χειμερείαις* convertit, Aelianoque exemit Jacobsius H. An. VII. 11. *χειμέρια ἐδόκει εἶναι* scribens pro *χειμερία*. Haec qui sibi ante oculos posuerit ceteraque his adjuncta, quibus alio loco usus sum, non admodum negabit, pro *ἡμέρα* suo loco et tempore dici potuisse ἢ *ἡμερία*, quod Manethoni tribuitur III. 264. et pro *νύξ* similiter ἢ *νυκτερίνη*, etsi neutrum exemplis confirmari possit. Ceterum si Sophocles sic, ut vulgatum est, scripsit, nomen *diurna* diem hesternum valere, sponte consequitur ex apposito *νύξ ἥδε*. Verbum autem *ἐνήλλαται* non passivam significationem habere videtur sed activam fere ut Diod. Fragm. L. X. p. 65. T. IV. Bip. *ἐγένετο βασίλισσα ιδιωτικῆς ἐστίας ἐξηλλαγμένη ἡγεμονίαν*. — Per hanc occasionem in Ed. Pr. indicavi aliquot locos prava literarum appellatione corruptos. Aelian. Epist. III. *καὶ γὰρ ἂν εἰκότως στενάξαι* 159 *τὰ τῶν προγόνων ἤρια*, *εἰ ἐμαντὸν περιόψομαι προσηλούμενον*, scrib. *προσελούμενον*, quam lexin ille a Comico mutuatus est. In Meleagri Ep. XVII. Anth. P. XII. n. 76. *εἰ μὴ τόξον Ἔρω*ς — *μηδὲ περιβλήτους εἶχε πόθων ἀκίδας*, ubi cod. *πυριβλήτους*, fortasse scribendum *πυριπλήθεις*, quae vox Lexicis addenda ex oraculo Euseb. Pr. Ev. IV. 9, 145. *φόνον πλήσας πάντη πυριπλήθεα βωυόν* (de accentu alibi dicam). In ejusdem poetae Epigr. XCV. de Amore *σιμὸν ἔφν καὶ ὑπόπτερον* — *πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεστον, ἀείλαλον, ὃς ὑ δεδορκός*, pro *λοιπόν*, quod mirifice languet, succurrit significantius *λιρόν* sive *λῆρον* id est *ἀναιδές* v. Apollon. Lex. T. II. 522. [Utroque loco Jacobsius vulgatam tuetur.] Sic et inscriptio sepulcri Plut. V. Othon. XVIII. *δηλώσει Μάρκου*

Ἰθωνος fuisse videtur Δαίμοσι, id est, diis manibus. Ap. Nonn. XI. 450. λελασμένος ὕδατος ὄχθης scrib. ἠθάδος et XIX. 293. Μάρων ἐνεδύσεται νίκην scrib. ἀνεδήσατο. Hesy-chius Ἀριθάτων, πολέμων scrib. ἀρειράτων, ex Aesch. Eum. 901. ἀρειράτων ἀγώνων. Gravius corrupta Nicephori verba p. 486. T. I. Rhett. vett. οὐδὲ Διὸς ἀγρότα θεοῦ μεγάλου τροπαῖον ἀνασπῶν pro οὐδ' ἔδεισας ἔρωτος —.

V. 210. Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος. Brunckius Τελλεύταντος edidit, quod Membr. La. ex em. Paris. E. Mosq. A. exhibent; Porsonus ad Hec. v. 119. παῖ σὺ Τελεύταντος, contra quem ego attuli Παρθενοπαῖος et Ἰπομέδοντος ex iambis Aeschyli, Erfurdus Ἀλφεισίβοια Soph. Fragm. N. 785. qui nisi Ἀλφεισίβοια scripsit, tacite geminavit liquidam. Bothius nomen delendum censet, Hermannus Porsono assensus est. [Martinus Lectt. Soph. Spec. A. 1832. verba transponit Φρυγίου Τέκμησσα Τελεύταντος.] — De regulo ipso nihil apud veteres relatum invenimus. Teuthrantem vocant Tecmessae patrem Malela p. 42. Dares p. 174. Dictys II. p. 41. ubi libri Teutras et Theutander praebent, Tethrantem Cedrenus T. I. p. 127. Teuthantem Tzetz. Chil. III. 76. Teletantem Schol. II. I. 138. Diversus est Teuthras Mysus, quem Vauvilliersius hic inculcat. Ed. Pr.

V. 211. Ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλωτον — Hunc et seq. versum profert Suidas s. Ἀνέχει. Pro ἐπεὶ σε scripsi ἐπεὶ σέ, erecto pronomine, cui appositum videtur λέχος δουριάλωτον, quanquam hoc etiam cum στέρξας conjungi potest. Δουριάλωτον Brunckius scripsit pro δουριάλωτον, quod ap. Suidan, Philemonem p. 255. et in plerisque codd. legitur; δουριάλωτον Phavor. s. Ἀνέχει et Mosq. B. eaque est inter utramque scripturam codicum fluctuatio, ut Wesselingius ad Diod. XII. c. 83. p. 538. et XVI. 20. p. 97. δουριάλωτος [Liban. T. I. p. 393.] plus auctoritatis habere affirmet, Schweighaeuserus ad Appian. T. III. p. 159. contrarium. Bekkerus Demosth. p. 289, 7. Isocr. Paneg. 78, 177. Archid. 119, 9. Plat. 300, 18. Antid. 374, 122. δουριάλωτον partim restituit, partim ob paucorum codd. dissensionem non mutavit, retenta tamen altera forma Aesch. Fals. Leg. 32, 33. etsi duo codd. δουριάλωτον praebent, quod plerique editorum illi praeferre solent v. Herod. VIII. 74. IX. 4. Athen. VI. 273. E. similiterque δουρίκτητος expulerunt Polyb. XVIII. 34. Plut. V. Rom. XXVI. Dionys. [Antiqq. IV. 24. p. 696.] Excc. p. 2356. T. IV. Dionys. Perieg. 1050. Maneth. III. 258. Lycophr. 93. et 1116. ut et δουρίπωνος Aesch. Sept. 154. et δουρίληπος Philostr. Heroic. p. 747. δουρίκτητος haeret adhuc Quint. Cal. V. 160. Anth. Pal. V. n. 230. Op-

pian. Hal. II. 316. (cod. *δορίκτ.*) Tryphiod. 630. *δουρντίνακτος* Aesch. Sept. 140. *δορνπειτής* Eur. Cycl. 305. *δορνάλωτος* Synes. de Insomn. p. 148. C. Xenoph. Cyr. VII. 5, 35. Hell. V. 2. Paus. IV. 5, 3. etc. nisi haec quoque nuper ab aliquo mutata sunt¹⁾. Nobis vero probatur Ern. Ellendtii religio ad Arrian. VII. 4, 2. temerarium esse judicantis, si qui omnia ad unam normam corrigere tentent. Primum quis spondet nobis, Graecos his nominibus significasse τὸν *δορὶ κτητόν* vel τὸν *δορὶ ἐαλωκότα*? Certe fieri potest ut *δορούκτητος* sic intellexerint ut *δορούξενος* dicitur ὁ *κατὰ πόλεμον γενόμενος ξένος*. Sed si vel hoc concedamus, tamen significationem instrumentalem vel localem vel quamlibet etiam¹⁶¹ dativo attributam hujus casus formae non ita affixam esse, ut eam exuere non possit, nullo quidem, quod ad amussim respondeat, exemplo demonstrari licet, quia nullum in *τῖ* vel *ῦς* vocabulum dativum habet in *τῖ* exeuntem, sed colligitur ex eo, quod multa hujus generis nomina, quum possent ad dativi similitudinem revocari, eo revocata non sunt; nam *γαστρίμαργος* dicitur sed *γαστροφορεῖν* id est ἐν *γαστρὶ φέρειν*, *ἀερίοικος* sed *ἀερονηχής*, ac similiter *χειροδρόπος*, *χειροδάϊκτος*, aliaque multa ad Phryn. p. 686. exposita, unde crebra lectionum fluctuatio *αἰγυπόδης* et *αἰγοπόδης*, *χειρόσοφος* et *χειρίσοφος* v. Interpp. ad Lucian. Rhet. Praecc. §. 17. *δουρομανής* et *δοριμανής* (*δορίμαργος*) v. Jacobs. ad Anth. P. p. 516. et omnino nulla est relatio, cui ista componendi ratio disconveniat, *ἀδοφοίτης*, *ἀγροδίαιτος*, *θαλασσοβίωτος*, *θεημάχος*, *νωτοφορεῖν*, *ύλομαχεῖν*, *άλωνοτριβεῖν* (*πυρούς*) etc.²⁾ Itaque etiam *δορίπαλτος* apud Aeschylum dubito an sine idonea ratione in *δορούπαλτος* mutatum fuerit.

V. 212. *Στέρξας ἀνέχει*. Scholiastes *ἀμεινον στέρξασαν γράφειν*, quam conjecturam Reiskius iteravit. Philemo p. 255. *Σοφοκλῆς δοριάλωτον στέρξας ἀνέχει*, ἤγουν *τιμᾶ*, eodemque modo Eur. Hec. 119. *Κασσάνδρας ἀνέχων λέκτρο' Ἀγαμέμνων*. Ed. Pr.

V. 214. *Πῶς δῆτα — ἄρόρητον*. Afferunt h. v. Suidas s. *Ἀρητόν*, et Eustath. 1461, 30. In seq. versu Barocc. AB. *βάρος*, quod pro diversa lectione exhibet *Γ*.

V. 216. 217. *Μανία — ἀπελωβήθη*, extant ap. Suidan s. *Ἀπελωβήθη*. Eustathius p. 920, 2. τὸ *ἀπητίμησε περι-*

¹⁾ De proprio *Δορύλαος* et *Δορίλαος* dixit Tzschuckius ad Strab. X. 248. quibus accedit tertia forma *Δορίλλος* ut *Περίλλος* v. Ebert. Sicel. p. 97. cum affinis obscurissimis *δορύαλλος*, *δορύαλος*, *δορίαλος* v. Dindorf. ad Arist. Fragm. N. 336.

²⁾ Antiphil. Epigr. XLV. Anall. T. II. 181. *γαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει* scrib. *ἐθινολόγει*, in litore colligebat.

τὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς τὸ ἀπελωβήθη παρὰ Σοφοκλεῖ. Immo differunt haec quantum ἐτελέσθη et ἀπετελέσθη. Pro ἡμῖν Brunckius et Dindorfius ἡμῖν, Hermannus ut ego in Ed. pr. ἡμῖν. [V. Add. ad v. 733.]

V. 220. Σφάγι' αἰμοβαφῆ κείνου χρηστήρια τάνδρος. Tria postrema verba apponunt Moschopol. Sched. p. 8. et 162 Suidas s. Χρηστήρια, quod nomen Schol. varie interpretantur: τὰ τολημήματα καὶ πράξεις ἢ τὰ διεφθαρμένα ποιμνία διὰ τὸ διαχορήσασθαι αὐτά. Ab illo proxime abest Valckenarii emendatio δραστήρια ad Ammon. III. 9, 236. quod an pro ἔργα dici non possit, jure dubitat Heathius. Χρηστήρια idem significat quod σφάγια victimae, ut ἱερεῖα saepe dicitur ἐπὶ τῶν ἀπλῶς σφαζομένων Eustath. p. 1671, 62. — Schol. ad Aesch. Sept. 215. τὸ σφάγια καὶ χρηστήρια ἐκ παραλλήλου, οὐ γὰρ μόνον χρηστήρια τὰ μαντεύματα ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα, proprie quidem ea, quae oraculi consulendi consultivae causa caedebantur. ED. PR.

V. 222. Ἄνδρος αἰθωπος ἀγγελίαν. Eustathius p. 862, 10. φέρεται αἰθων βοῦς καὶ σίδηρος καὶ ἄνθρωπος καὶ λέων· αἰθωψ δὲ οὐδεὶς αὐτῶν λέγοιτ' ἄν, ἀλλὰ τοῦνομα οἴνω μέλανι ἐπιτίθεται· et p. 1072, 6. αἰθων ἄνθρωπος παρὰ Σοφοκλεῖ. Is igitur αἰθωνος legit, ut in Γ. Barocc. AB. Heidelb. aliisque nonnullis et Edd. vett. scribitur; ceteri cum Schol. Rom. et Suida s. h. v. αἰθωπος, sed La. αἰθωνος, supra scripta litera π. Id recepit Dindorfius syllabam nominum in ὠν penultimam ancipitem esse existimans, non solum propriorum Αἰσωνος, Αἰσονος, Νάρωνος, Νάρονος, sed appellativorum quoque. Ego vulgatam retinui. Nam si Indi ob colorem αἰθωπες vocantur Nonn. L. XXVIII. 176. si per translationem αἰθωψ βασκανία Agath. Epigr. XIV. 10. quis neget hoc epitheton dici posse de homine ingenii fervidi et in iram praecipitis, qui vulgo θερμός et διάπυρος vocari solet? si praesertim respexerit alia adjectiva in ὄψ et ὠπης exeuntia, quae a vultu visuque transferuntur ad animum v. Adn. ad v. 955. Sed adjectivum αἰθων, cujus origo tam clara, mentio tam crebra est, aliquando per ὄνος declinatum esse, id quibus argumentis demonstrari possit nescio. [αἰθων et εἶρων — ωνος Anecd. p. 1199. Cram. An. Ox. I. p. 241.] Propria, quae cum illo jure conferri possunt, Αἰθων, Λάμπων, Λεύσων, Μένων, Χαίρων, ceteraque participiis assimilata, hanc licentiam certe non habent. Ex appellativis autem vir eximie doctus unum affert πρόιονες. Ita enim, inquit, a Cratino dicti sunt, qui πρόιονες dicendi fuerant, de quo exposui ad Vesp. 163 694. Equidem in Commentariis T. V. p. 495. et in Edd. Lond. et Lips. nihil quod huc pertineat, reperi, sed suspicor

eum Photii potissimum niti testimonio: *πριῶν ὄξυτόνος τὸ ἄριμενον, πριῶν δὲ ὁ τέμνων· τὸ δὲ πληθυντικὸν πριόνες Κρατῖνος*. Id ego sic interpretor, nominativum substantivi, quo facilius a participio dignoscatur, oportere acui, sed hac distinctione in casibus inferioribus opus non esse; cujus rei exemplo affert pluralem *πριόνες*, a proportione primi casus *πριῶν* dimotum. Alterius formae, quam Dindorfius legitimam dicit, exemplum in promptu est nullum praeter *πριῶνος* Schol. Hermog. p. 54. T. IV. ed. Walz. nam qui inter belluas marinas recensentur a Caesario Dial. II. 605. D. in Bibl. Bign. T. XI. *φῶκαι, φάλαινα, πριόνες καὶ γαῦροι καὶ τὰ λοιπὰ φρικώδη*, si nomen sincere scriptum est, pisces esse videntur a serra, ut hodie, denominati typo amplificativo; serra ipsa *πριῶν* dicitur barytonôds, contra quam Photius praecipit, ap. Hippocr. de Vuln. Cap. p. 374. T. III. Poll. VII. 113. *τοῦ πριόνος* Soph. Trach. 699. Plut. Quaest. Rom. c. 87. V. Lyc. c. 13. Aelian. H. Ann. I. 30. Simplic. in Arist. de Coel. III. p. 162. b. ut et Moschopulus jubet Sched. p. 161. *πριῶν κλίνεται πριόνος*. Galenus Gloss. *ὀρθοπριόνι, τῇ χοιμικίδι* neque aliter *τὸν πριόνα* Hippocr. l. c. p. 375. sq. Aristot. de Coel. III. 8. Leonid. Tar. Ep. XXVIII. Crinag. Epigr. XXXVII. Diodor. IV. 76. *πριόνες* Appian. Illyr. c. XXV. ¹⁾ *πριόνων* Achill. Tat. IV. 19. Poll. II. 36. idemque testantur Grammatici, qui *πριόνος, κίονος* ²⁾, *πίονος, βραχίονος*, eandem mensuram habere docent, Draco p. 38, 10. p. 51, 4. Arcad. p. 18, 5. [Herodian. Epim. p. 194.] Etym. M. 674, 7. Phavorin. Ecl. p. 366, 24. sine ullo productionis illius indicio, pro qua ne Hesychii quidem glossa afferri potest *Πριονοζόπος, κόπτων πριόννας*, nam hic quoque in cod. *πριόννας* scrip- 164
ptum. [Idem apparet ex *πριονωτός*, quod quum Jacobsius ad Philostr. p. 263. proparoxytonôds scribendum dicit, pro composito habuisse videtur, sed est simplex ut *ἀκτινωτός, κτενωτός, χιονωτός* (nisi *χιονωπός* scribi oportet ut Passovio videtur ad Nonn. Par. IV. 211.) *χειριδωτός, ἀλυσιδωτός, φολιδωτός* quae a nominibus ducta sunt ut *aculeatus, belluatus, ocellatus, pullatus, togatus* etc.] Postremo repugnant cognata *πριονοειδής, πριόνιον*, atque universi generis constantia. Nomina in *ῶν* exeuntia paullo ante commemoravimus, quibus adji-

¹⁾ In libro Judith. III. 11. ut apud Appianum, Polybium, Plinium *πριόνος* nomine mons significari videtur, talis fortasse, qualem Vascones *Sierra* vocant. Sed serpit suspicio aliquoties pro *πρηῶν* scriptum esse *πριῶν* v. Muncker. ad Anton. Lib. c. XI.

²⁾ Galenus in Gloss. *κίων* oxytonum τὸ ἐκ τῶν θηριδίων (*κίων*) ἄθροισμα interpretantur, vitiosum, ut videtur, accentu deceptum.

cienda sunt oxytona feminini generis *χιών* et *ἡϊών*, cum glossematico *ἡϊών*¹⁾. Schol. Harl. ad Od. II. 42. *ἀντὶ τοῦ οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλινον — γελοίως γράφει Ζηνόδοτος ἡϊόνα ἀπὸ τοῦ ἄτειν*. ridicule sane, si vocabulo usitatissimo et ad rem aptissimo substituit nusquam lectum. Sed quid unquam commeruit Zenodotus, cur tantae insimuletur audaciae? Nomina in *ᾠων*, quae alpha breve habeant, Arcadius p. 17, 26. barytona esse scribit, ac pariter in *ἔων* terminata, *Φάων*, *Κάων*, *Κλέων*, *Νέων*, *νέων* δὲ ὡς περιεχτικόν. ubi pro *Κάων* aut *Ψάων* reponendum, historici nomen v. Wesseling. ad Diod. XXI. 499. Goeller. de Syrac. p. 185. aut *Λάων*, poetae comici, cujus genitivus *Λάωνος* Dicaearch. V. Graec. p. 130. ed. Gail. vocalem, ut in *Φάων*, brevem esse arguit [*Σάων* Anthol. Pal. VI. 255]; longa est in gentiliciis *Ἄων*, *Χάων* et in appellativo *ἄονες* Epicharm. Athen. VII. 321. D. quod ex accentu (quanquam fluctuat) et declinatione femininum esse conjicias. Praetereo, ut suspectum, *ταόνες*, quod cod. Medic. praebet Aristot. H. Ann. VI. 9, 1. *Νέων* autem, cujus Arcadius meminit, andronymicum esse videtur Polyb. XX. 5. non topicum; nam hoc Stephanus, eundem Herodianum sequi solitus, oxytonis adnumerat, fortasse quia typum periecticum prae se fert, ut Eustathius p. 324, 35. *Ἀντροών* acui dicit quia *ἀντροώδης* sit. Praeterea est unum in *ἔων* appellativum, *πρεών*, *πρεόνος*, ὡς *πρών*, *πρωνός* — *σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος* Suid. ex Crinagorae Epigr. VII. sed adjectivum rursus produxit Pindarus, *προπρεῶνα* *ξεῖνον*. De nominibus in *ᾠων* Etym. M. 583, 36. *τὰ εἰς ᾠων ὀξύτονα τῇ αἰ παραληγόμενα, εἰ μὲν ᾠσιν ἐθνικά, τρέπουσι τὸ ᾠ εἰς ὄ, Παιών· εἰ δὲ μὴ, φυλάττει τὸ ᾠ, βαιών· Παιών, Παιῶνος* 165 *κύριον*. Quod ad gentilicium attinet, *παιών* *στρατός* scribitur Eur. Rhes. 541. sed apud Herodotum, Demosthenem aliosque paroxytonum est ut et andronymicum Pausan. II. 18, 7. V. 1, 2. idque Eustathius praecipit p. 138. 10. et 1109, 11. *Παιών, Παιόνος τὸ ἐθνικὸν ὡς Μαίων, καὶ τὸ κύριον· παιών δὲ παιῶνος ὡς αἰών, Ἀθηναίων, τὸ ἐπὶ ἱατροῦ, Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εἰμμενοῦς τυγῶν* (Arist. Plut. 636.) [*Μῆων* Herodo. I. 7. *Μαίονος Ἐρμου* Anthol. Pal. IX. 645. *παιών* Rhetor. T. III. p. 585. pes Aristid. Quint. de Mus. I. p. 55. II. p. 99. *ὁ παίων βασιλεύς* Liban. II. p. 485. *Σιροπαίονες* Herodo. V. 14. ubi *σιριοπ.* em. ut *θουριοπέραςαι*.] Ac de altero con-

1) De nominibus *περικτίων*, *ἰθνηπίων*, et de paragogis, *σηκτίων*, *στρουθίων*, *σκορπίων* etc. alibi dicam. Apollonius Athen. VII. 284. A. *πομπίλον ὠκύβαλον νηῶν αἰήονα δούλον*, fortasse *ἀλιδινεά* scripsit. [*ἡ Ρίξων, Ρίξονος* urbs cum fluvio cognomine Polyb. II. 11, 16.]

sentit Stephanus *Μαίων τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως τῷ χτιστῇ*, discrepat vero Schol. Ven. IV. 394. *Μαίων βαρυτόνως εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐθνικοῦ*, quod oxytonum est in codd. Herodo. I. 7. VII. 74. sed et andronymicum sic scriptum exhibent codd. Apollod. III. 6, 5. Postremo dei nomen medici *Παιῶνος* scribitur Solon. Fragm. IV. 57. Soph. Phil. 168. Aristid. T. I. p. 71. accentu alio atque Suidas poscit *Παιῶνος τοῦ ἕμνου, παίωνος δὲ τοῦ ἱατροῦ*, neque non libri variant v. Schneider. ad Civ. T. II. 208. Duo appellativa sunt *αἰών* et *βαίων*, quod cum illis complectitur Etym. M. l. c. et separatim p. 192, 52. *βαίων βλέννος*. *Ἐπιχαρμος δὲ βαιόνας λέγει*, quod in poetae siculi versibus Athen. VII. 288. A. modo sic modo *βαίονας* scribitur. Unius formae est *πλειών*, *πλειῶνος*, sed *ποηών* dupliciter declinatur, *μεγάλου ποηῶνος* Hesiod. Scut. 437. Nonn. XIV. 437. et *Κίλισσαι ποηόνες* Nicand. Al. 218. *ποηόσιν Ὑσσειοσι* (feminine puto) Callim. H. in Dian. 53. quibus accedit proparoxytonum *πρώονες ὡς σώφρονες* Schol. Ven. Θ. 557. et cum dialysi inversa *πρώονες οἱ προνευκότες τόποι τῶν ὄρων* Suid. Postrema hujus generis sunt *κύων*, *ἀλκυών* et *ἀλεκτροών*, nam *ὀπάων* (*ὀπέων*) *διδυμάων*, *ξυνήων*, *παιήων* (*παιήονος οἶνον* Nonn. XIX. 24. *παιήονα βουλήν* Christodor. Ephr. 255.) utrique generi apta eoque adjectivis similiora videri possunt; certe derivativa sunt. In hoc igitur numero perpauca inveniuntur appellativa, quae in aliis dialectis aliter declinentur, nullum quo duplex nominis *πρίων* declinatio apud ejusdem linguae auctores excusari possit. Sed ne quaestio imperfecta relinquatur, addam quae de non puris collecta habeo. Fixa sunt quae in *βῶν* exeunt, *αἰβῶν*, *ἀρόαβῶν*, *βουβῶν*, *τριβῶν* [v. Theognost. in Cramerii An. Ox. II. p. 30.], quae cum genere masculino servant vo- 166 calem nominativi et femininum *ῥυμβῶν*, quod eam corripit¹⁾. Pariter sibi constant *ἀγών*, quod accentum periectici habet, *πώγων* et *ἀρίγων*, *ἀρίγωνος*, *εἶδος δόρατος* Anecd. p. 1340. [Theognost. l. c. p. 31, 15.] Sed de hoc genere nominatim praecipit Schol. Ven. XXI. 141. oxytona esse, quae per *ō* declinentur, *Παφλαγόνος*, *Λαιστρυγόνος*, *Πηλεγόνος* (cujus exemplum minime aptum affert ex Callim. H. in Jon. 3.) [Strab. p. 331.] *ἀρηγόνος*, barytona autem vel per *ō* declinari vel per *ντ*, *Οὔκαλέγων*, *Πελάγων*, *Σαλάγγων*, *μέσφρα*

¹⁾ Arcadio p. 10. restituenda *στίβων* pro *στειβῶν*, *Ἀλαβῶν* fluvii nomen v. Steph. *Χαροαβῶν* v. Aglaoph. p. 215. et in aliis terminationibus *ἀνόδων* p. 11, 9. pro *ἀκόδων*, *Ἀσπληδῶν* pro *Ἀσπιδῶν*, *πίθων* pro *πήθων*, *κώθων* pro *ὄθων* p. 12. *Ἀγοανθῶν* pro *ἀραγθῶν*, *φαρμακῶν* pro *δαρμακῶν*, *Δάφνων* (v. ad Greg. 884.) pro *ἀμφων*.

Σαλάγγωνος ποταμοῦ, quae eadem fere leguntur Arcad. p. 10. Eustath. p. 1228, 14. sed mendosius scripta *ἐλέγων* pro *Πελάγων*, *λάγων* incertum num pro *εὔαγων* ut cod., an pro *Οὐκαλέγων*, postremo *σελάγων* et *φαλάγγων* pro *Σαλάγγων*, quod fluvii nomen in Ind. Anecd. *Σαλγών* scribitur¹⁾. Masculinum *ἀρηγών*, *όνος*, ille ignoti poetae testimonio confirmat *ἀρηγόνος ἡμετέροιο*, et legitur saepius eodem ubique accentu Batrach. 281. Nonn. XIII. 52. XXIV. 75. XXX. 171. Paraphr. XVII. 79. Oroph. Lith. 189. Gregor. Naz. Carm. I. p. 45. D. Tzetz. Posth. 691. sed denegatur Homero, *ἐπὶ μόνου Θηλυκοῦ τάσσει ὁ ποιητής* Schol. II. IV. 7. Pro masculino barytono nihil quod afferri possit, suppetit; pro oxytono unum illud laconicum *ζυγόνερ, τοὺς ἐργάτας βουῆς* Hesych. quae sine dubio est prima positio feminini *ζύγαινα*. Femininum tuetur Etym. M. 141. 15. *πειθῶ, κλωθῶ, χιών, τερπών, ἀρηγών* componens ut a verbis barytonis orta, idemque defendere videtur Schol. II. V. 511. *ἢ γὰρ ῥα πέλεν* 167 *Δαναοῖσιν ἀρήγων*²⁾, ubi quum genus ambiguum sit, Aristarchus scripsit *ἀρηγών* quod ille probat; *καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀρηγόνες* neque enim accentum accentu definire videtur sed declinatione quia appellativa in *ῶν*, quae vocalem corripunt, ad genus femininum et ad oxytonesin propendent, *λαγών, ὀλολυγών, πλαγγών*³⁾, *πυγών, σταγών, τρυγών, σιαγών*, quibus *κραγγών* quoque, id est *ἡ κίττα* Hesych. addendum videtur et *κραγγόνες* cancerorum nomen, quod et *κράγγαι* dicitur, et *φαγών* si pro *σιαγών* valet; sed si comedonem significat, haud dubie per *ῶ* declinandum et gravandum est ut *δέκων ὁ δεκαζόμενος* Hesych. *δράπων, πόρδων* et cetera amplificativa; *τὸν λαγόνα* Hippocr. de affect. intern. p. 473. [*τοὺς λαγόνας* Stephan. Schol. in Hipp. T. I. 168.] sed multo

¹⁾ *Ἐρίγων* ab Arcadio memoratum [Cram. An. Ox. II. p. 31.] est nomen fluvii, quod alibi *Ἐριγών* scribitur v. Schweighaeuser. ad Athen. T. I. 310. *Ἀρόραγών*, *ῶνος* item fluvii v. Tzschuck. ad Strab. XI. 411. *Πελάγοντα* Hippodamiae procum nominat Pausanias VI. 21, 7. sed *Πελάγωνα* piscatorem Sappho Epigr. II. *Ἵορτιάγων, οντος*, Galli nomen est Polyb. XXII. 21. *Λαμάγων* Laconis Thucyd. III. 92, 4. [*Οὐκαλέγων* Eustath.]

²⁾ Mirum est Buttmannum Gramm. §. 56. Annot. 11. p. 210. hujus nominativi penitus oblitum esse.

³⁾ Appellativum *πλαγγών, πλαγγόνος* scribitur ap. Callimachum et Grammaticos, eodemque modo nomen proprium mulieris Demosth. c. Boeot. p. 997. p. 1008. p. 1011. nisi quod cod. Marc. aliquoties barytonum exhibet, et mendosius etiam *Εὐβουλος ἐν Πλαγγῶνι* vulgabatur ap. Harpocr. s. *Μετοίκιον*. In Charitonis libris saepissime *ἡ Πλάγγων, τῆς Πλάγγωνος* III. 8. V. 5. etc. sed *Πλαγγών* Alciphr. III. Ep. 22. [Athen. p. 558. B. 594. C.] *Γόγγων, μῶρος* Hesych. *λόγγων* cessator et *λογγών ὁ τρητὸς λίθος*, de quo Hom. Od. N. 77. masculina sunt.

praevallet alterum genus Aristoph. Rann. 662. Xenoph. Cyn. IV. 1. etc. Vocabulo alioqui suspecto *κραταιγών* cur Lexicographi masculinum articulum praeponant, nescio, sed si Graeci illo paraschematismo usi sunt¹⁾ certe accusativum potius paroxytonum fecerunt, ut apud Theophrastum legitur, quam proparoxytonum, ut apud Athenaeum. Tantum de no-¹⁶⁸minibus in *γων*, quorum a declinatione legitima num desciscit *τῆς πλαταγῶνος* Schol. Theocr. XI. 57. sed pro hoc *πλαταγῶνης* scribendum ut *ἀνεμῶνη, ἀργεμῶνη, σικυῶνη*²⁾. Sequitur ut de nominibus in *δων* dicamus, ac primum de masculinis. Horum igitur ea, quae per *ω* declinantur, barytona esse solent, *Κύδων, κώδων, κλύδων, χλίδων, τοῖς χλίδοσι* (sic) *καὶ ὀρμίσκοις* Epiphan. de Gemm. V. 227. T. II. v. Schleusner. Thes. T. V. p. 526. a quo quae proferuntur exempla oxytonesis [*τοῖς χλιδῶνας* Plutarch. de Fort. Rom. IV. p. 5.], corrigenda sunt ad praeceptum Grammaticorum v. Dindorf. ad Arist. Fragm. p. 143. et Addend. p. VI. praeter *οὔδων, μυδῶν* (si certa lectio) et ionicum *ὀδῶν*³⁾, quae per *ω̄*, ea vero gravantur ad unum omnia, quod vetere edicatur canone: *τὰ εἰς ὀω̄ ὀνόματα ὀξύτονα οὐδέποτε διὰ τοῦ ω̄ κλίνεσθαι* Schol. Ven. M. 390. nam *έκων* esse participium vel participiale. Atque huic generi Technographi hanc spissiore formam ita proprie assignant, ut genitivos *Λάδωνος, Νέδωνος, Μέδωνος* legitime declinatos, *Λάδοντος, Νέδοντος, Μέδοντος, κνώδοντος*, participiorum ritu effictos pronuncient v. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. Vol. III. 418. et Choerobosc. Anecd. p. 1393. b. neque dubito, quin vocabula ejusdem filii *άκων, γέρων, δράκων, λέων, θε-*

¹⁾ Hujus exempla sunt *σπάδος, σπάδων, χηραμός, χηραμών*, et in propriis *Καδμεῖοι, Καδμεῖωνες, Ἀργεῖοι Ἀργεῖωνες* cetera incerta: *γάγγαμον* et *γαγγαμών*, sed hoc parum stabilitum in codd. Poll. II. 169. et ap. Etym. M. *πλάταμος*, quod Schneiderus defendere conatur ad Aristot. T. IV. 582. et *πλαταμών*. *Τὸ γλίττον* et *ὁ γλίττων* Eust. 1560, 34. neutrum a suspitione remotum. Hesychius *Κλαδόνες, κλάδοι* et *Σταθμώνες, φλαι* dubitari potest ne *κλαδῶνες* sive *κλαδέωνες* et *σταθμῶνες* scripserit. Accusativus *γόγγρωνα* legitur in Galeni Gloss. idem significans quod *γόγγρος*, sed in Comm. ad Epid. VI. Sect. III. 38. sq. T. XVII P. I. retinet femininam formam, qua Hippocrates utitur, *τὰς γογγρῶνας*. *Κορυδός* et *κορυδῶν* idemne significant, ambigitur.

²⁾ Ex hoc genere Arcadio p. 10, 5. pro *πύργων* restituendum est *πώγων*, pro *ταγών*, *σταγών*, pro *μέγων*, *Μάγων*, pro *φλεγών*, *φηγών*. *Αἴγων* andronymicum est et maris nomen v. Jacobs. Anth. T. IX. p. 507.

³⁾ *Οἱ σπυροῖδωνες* Lexicographi afferunt e Poll. VII. 137. ubi nullus articulus est. Eustathius Or. IV. 30, 88. *Δαυὶδ καὶ οἱ τῆς νέας ἱεροῖ σπυροῖδωνες*.

ράπων, σπάδων¹⁾, τένων, κελέων, una cum aeolico ἔδων (mor-
dax) et ionico ὀδών hanc ad rationem revocaverint. Quae
169 vero genitivum in ὄνος mittunt, oxytona sunt et feminina,
ἀηδών²⁾, ἀκροχορδών, βεμβραδών, καρκαδών³⁾, ὀλοφυγδών,
σινδών, σπαδών⁴⁾, σχαδών, Φλεδών⁵⁾, χελιδών, ad ultimum
σαρδών, cujus pluralem rectius apud Pollucem σαρδόνες
scribi quam apud Hesychium σάρδονες⁶⁾ Arcadius testatur
p. 11, 6. ὀξύνεται τὰ διὰ τοῦ ὄ μόνον κλινόμενα, Μυγδών,
σαρδών, σινδών. [Μυγδόνας Aelian. V. H. VIII. 5. Nonn.
X. 232. Μύγδου XIV. 14. Μύγδονα Paul. Silent. Soph. II.
514. Μυγδόνος Ambo 138. Nonn. XLIII. 23.] His conven-
nit magnus numerus nominum in ἔδων et ἠδων, σηπεδών,
τηκεδών, χαιρήδων, de quibus alio loco sum dicturus, et Theo-
dosii regula Gramm. p. 128. feminina paroxytona in obliquis
casibus penultimam longam, oxytona brevem habere, excep-
tis urbium nominibus Σιδών, Καλυδών, quod genus omnino
liberius est quam ut canoni subjici patiatur, multasque anti-
nomias habet. Μυγδών autem illud andronymicum et genti-
licium non solum hoc modo scribitur in nonnullis codd. et
edd. II. III. 186. Eur. Rhes. 539. Apollod. II. 5, 7. Strab.
VII. 295. XII. 575. Nonn. XV. 59. sed etiam accentu in
prima syllaba posito Paus. X. 27, 1. Julian. Epigr. XLVI.
503. T. II. Anall. Nonn. XIV. 14. Paul. Silent. Ecphr.
Soph. 515. Steph. s. h. v. rectius tamen prius videtur, quia

¹⁾ Hoc biforme est σπάδωνος et σπάδοντος v. ad Phryn. p. 273. aut
ut peregrinum v. Steph. s. Σπάδα, aut ex dialecto, ut Aeoles Δράκωνος
dixere (vel Δράκωνος) Anecd. p. 1199. Latini Leontis et Leonis, draconis
et dracontis, et bisontem dicunt quae Graeci βίσωνα, Lacones γερονία pro
γεροντία. [Σπυριδων Suid. s. Αρχαϊκόν.]

²⁾ Eustathius Atticos ὁ ἀηδών dixisse narrat; fortasse μετωννμικῶς, ut
poeta, qui Euripidem nominavit μελίγηρον ἀηδόνα. Nihilō certius silvester
aedon.

³⁾ Phot. s. v. Genus femininum colligo ex eo, quod nonnulli id herbae
nomen esse putarunt.

⁴⁾ Σπάδων ὁ ἐννοῦχος, σπαδών ὀξύντόνος τὸ σπάσμα Phot. Suid.
Λακίδες, σπαδόνος Hesych.

⁵⁾ Φλεδόνας φλαρίας καὶ λήρους ὠνόμασαν ἔνοι τῶν παλαιῶν Galen.
Comm. I. in Prorrh. I. 103. p. 733. T. XVI. φλεδόνας καὶ σκιάς Plut. de
Def. Oracc. XIX. 329. T. IX. φλεδόνες τὰ σπάσματα Hesych. sed baryto-
num φλεδων utriusque generis particeps. Βώρδων Orion. p. 177. sive βόρ-
δων Etym. Gud. p. 111. nihil aliud est quam latinum burdo. Hesychius et
Suidas Ψιδόνες, Ψιδῶνες et Ψυδῶνες interpretantur διάβολοι. Suidas (post
πολοκομπία) ψόδια, ψευδῆ· Κρήτες, ubi Kuesterus e codd. ψούδια reponit,
quod comparandum cum σπονδή, σπεύδω. Omisi Κλάδων, cujus declinatio
in incerto est. [Κλάδων Quint. Sm. II. 365.]

⁶⁾ Idem Σαρῶνες τὰ τῶν θηρατῶν λίνα. Utrumque nomen cum la-
tino verriculum congruit. Hesychii σάρων λάγνος, unde sit, ignoramus.

quae communis generis sunt, accentum femininorum habere solent, *Σαρδών*, *Αγθηδών*, *Ἀσπληδών*, *Ἴσσηδών*, *Σαρπηδών*, 170 nam non heros solum ita dicitur sed et insula et rupes v. Herodian. π. μον. λ. p. 9. ubi *φαρκιδών* editum pro *Φαρκηδών* v. Steph. *ἄσσιδών* pro *Ἴσσηδών*. Itaque *Σαρπήδοντος* scribitur sed *Σαρπηδότος*, et *Ἀκίδοντι* ut *Κελάδοντι*¹⁾ sed *Ἀπιδότος*. Atque hunc flexum sequuntur etiam adjectiva in *ζων*, *ἀλαζών*, *ὀλιζων*, *μειζων*, ut duorum generum; substantiva vero sic terminata non extant praeter propria; Stephanus *Ἀλαζών* ἔθνος ὁξύνεται διὰ (scr. κατὰ) τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ᾠ πρὸς ἀντιδιαστολήν. [*Ἀλλαζῶνες* Herodo. IV. 17. *Ἀλάζωνας* 52. Alio accentu, quia diastole nulla, scribitur *Ἀλιζωνες* in Schol. Ven. B. 858. quos quidam eisdem putant. [*Ἀλιζῶσι* Pausan. I. 32, 1.] In Ind. Anecd. proferuntur *Ἄζων* et *Ῥιζων* per ᾠ declinata; atque haec barytona Arcadius sine dubio ante oculos habuit p. 11. τὰ εἰς *ζων* ἀρσενικὰ βαρύνεται, ὅποτε μὴ εἶη ὑπερδισύλλαβα ἢ πρὸ τέλους ἔχει μακρὸν τὸ ᾠ, εἰ πόλει ὀμωνυμεῖ, οἷον *μειζων*, *ὀλιζων* (cod. ὄζων), *ὀλιζων*, ubi pro *μειζων* scribi oportet *Ἀμαζών*, nam id masculinum quoque est v. Steph. et acuitur, quia alpha longum in paralexī habet v. Draco p. 100, 2. pro ὄζων vero, quod cod. addit, *Ἄζων* viri et fluvii nomen, quod hoc accentu distinguitur ab urbe homonyma *Ἀζῶνες* Diodor. Fragm. L. XXII. 303. T. IX. Bip. *Ῥιζων* item viri et fluvii ab urbico *Ῥιζῶν*, ᾠνος, quanquam in utroque et accentus fluctuat et declinatio v. Steph. s. *Βουθόη* et Schweighauser. ad Polyb. II. 11. postremo *ὀλιζων* a vocabulo oppidi *Ὀλιζών*, ᾠνος, v. Eustath. 329, 10. quod *Ὀλιζων* scribi maluit Nicias v. Schol. Ven. B. 717. ut legebatur ante Tzschuckium ap. Strab. IX. 436. Sequitur Philemonis praeceptum N. 8. [Eustath. p. 1409, 22.] τὰ εἰς *θων* λήγοντα πάντα φυλάττουσι τὸ ᾠ οἷον *αἰθωνος*, *γρόνθωνος*, adde *κάνθων*, *κώθων*, *μόθων*, *ρώθων*. Sed a *κόκκων* genere discordat *μήκων*, accentu *ἐλικών*, declinatione *εικών*. Nomina in *λων* Etym. M. 130, 30: gravari dicit, ut *δόλων*, *Ἀσκάλων* (adde *κάλλων*, *κήλων*, *τίλων*, *αἰσάλων* v. Schneider. ad Arist. T. IV. 171 18.) praeter *μιμαλλών* et *Βαβυλών*²⁾. Nomina in *μων* dissyllaba, ut Arcadius docet p. 13, 22. barytona sunt *ἄκμων*,

¹⁾ Strab. VIII. 348. A. apud quem tamen p. 351. *Ἀκιδωνα* scribitur. [*Κρήθων* Anthol. Pal. VI. 258. VII. 740. *Ἄκων* Nonn. XIV. 22.]

²⁾ *Βριλών* ὁ βαλανεύς Anecd. Ind. quod cum *μύκων* Poll. v. Interpp. ad Greg. 362. sq. praeterii ut ignotum; *σαλάκων* proprium perhibetur v. Schol. Vesp. 1208.

κάμων (κάμωνος), μούσμων, πνεύμων, στήμων, τέρων¹⁾ exceptis topicis, quibus λειμών adnumerari potest cf. Etym. M. 562, 29. καὶ τοῖς ἐπὶ καιροῦ λεγομένοις, quo χειμών significatur, postremo iis, quae longum \bar{u} habent (ut Στρομῶν) [Στρομῶνος Scylax Geogr. T. I. 282. bis. Κρανῶν Schol. Theocr. XVI. 38]; atque haec omnia masculina sunt, feminine autem μορμών, ut Γοργῶν, et δαίμων ἢ διαίρεσις Alaman. Fr. XLVIII. πάλους ἔπαλε δαίμονάς τ' ἐδάσσατο. [V. Cramer. An. Ox. T. IV. p. 409.] Trisyllaba in \bar{a} μων, ut cunque declinata, ultimam acutam habent, τελαμών, θηλαμών, χηραμών, nomina in \bar{e} μων, \bar{u} μων, brachyparalecta, si penultimam genitivi corripunt, acuuntur ἀκρεμών, δαιτυμών²⁾, si porrigunt, gravantur, ἀρτέμων ut Πολέμων. In Act. Apost. XXVII. 40. omnes quidem codd. τὸν ἀρτέμονα ut in obscuro J. Lydi loco de Mens. II. 11, 78. sed appellativi declinatio sine dubio eadem quae proprii³⁾, et ἀκρέμων vulgo paroxytonōs scribitur sed contra disertum Suidae praeceptum ἀκρεμῶν ὀξύνεται ὡς ἡγεμών. Praetereo ἰγνεύμων et verbalia, quae hominibus attribuuntur, ἐπάμων, ἡμων, οἰκτιρῶμων, quia in hoc numerosissimo genere nulla apparet diversitas; quibus accedunt adjectiva mera τεράμων et αἰφνήμων. Ad proximas literas descendantibus occurrunt ἄξων, μέμων, θρασυμέμων, πέπων, πεπών et κανών, tum κάπων, σάπων, σκίπων, παρών⁴⁾ quod rectius scribi videtur πάρων⁵⁾ σίσων, γείτων, τέκτων, quae ambo Grammatici communia perhibent, πακτών, χιτών, κροτών, cujus notatio in libris nostris instabilis sed a Stephano fixa est: Αἰσῶν ὀξύτωνος· τὰ γὰρ εἰς ὦν δυσύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολήν ἔχει σηματομενόν, ὡς

1) Eur. Hel. 1491. Ἰάκινθον ἐξαμιλλησάμενος τρόχῳ τέρομονι δίσκον ἔκανε, sunt qui πρὸς τέρομονα emendent; praestat fortasse ἀτέρομον.

2) Hoc Arcadio restituendum p. 14, 1. pro τυμών, et paullo ante δρωμών pro κρεμών. [Ἐτύμονος Pausan. V. 5, 1.]

3) Vid. Fischer. ad Anacr. Fr. XXVII. 2. τὸν Ἀρτέμονα in Schol. Pind. P. I. 1. Boeckhio invito excidisse videtur. Ἀρτέμων, ἀγρέμονος contrarium est Arcadii praecepto. [Ῥίνων Isocr. p. 650. ἀρτέμονα Hesych. s. μασχάλη. σίνωνος Galen. T. XIX. 717. 744. σίσων Paul. Aeg. VII. 253.]

4) Zosimus IV. 39, 354. τοῖς περὶ τὴν ἡῖονα τοῦ ποταμοῦ παροῖς ἐμπροσόντες ἀπόλοντο· scr. παρῶσι vel μονοπαρῶσι, repetita syllaba praecedentis vocabuli.

5) Nihil nos juvant Zonaras T. I. 426. et Arcadius, qui p. 16, 9. pro νέρων scripsit vel Ἡρων vel εἶρων, pro τήρων τήρων, pro σκαιρών σφαιρών (rete), pro οἰρών fortasse χοιρών. Paullo ante Δεξικρών, non ἔξικρών, et paullo post Ὀλοσσών, non λοσσών, neque κράτων sed Κρότων. Βρυχών p. 16. fluvii nomen est v. Dicaearch. Descr. Pel. p. 142. T. II. ed. Gail. Σπέρχων canis v. Anecd. Ind. Δούπων p. 14. Centauri v. Anecd. Ind. Pro μωτίων p. 17. scr. Μολίων.

Κρότων, κροτών, ἢ χαρακτηῖρι ὑπάγοιτο ὡς τὸ Ἴτων συναπενεχθὲν τῷ Τρίτων, Γείτων (scr. Κρίτων), οἷον Ἡϊών, Κρατών, Γυρότων, Νεών, quae omnia librarii aliter scribere solent v. Tzschuck. ad Strab. IX. 641. Siebelis. ad Paus. L. X. p. 287. Lehrs. de Aristarch. p. 272. Eadem Ethnographus s. Βιστωνία nos docet, bisyllaba, quae in τῶν exeant, barytona esse exceptis periecticis et si qua diastole opus sit, ut κροτών, χιτών, quanquam ipse Βουβών et βουβών non magis distinguit quam Arcadius Ἀγκών et ἀγκών, neque Ἐλεών differt ab ἐλεών θάμνος καὶ ὄφεις Hesych. nisi forte spiritu. Sed ὁ Πύθων et ἡ Πυθών ipsa generis diversitate disparantur v. Ammon. s. h. v. Restant βίσων, φώσσων, σίφων, τυφών sive potius τυφῶν, ἀχών ἀμπελος Anecd. Ind. βλήχων, de quo uno veteres curiosius disserunt. Primum Theodosius p. 128. illud cum femininis barytonis conjungit, quae longam retinent, τρήρων¹⁾, Ἀσάλων, quo accentu masculinum notatur τὸν βλήχωνα ap. Schol. Nic. Al. v. 128. et βλήχων ἢ γλήχων Suid. Ac si quis hunc οὐ γλήχων scripsisse putet ut Philemo p. 295. praesto est alius masculini generis testis Alexander Aphr. in Soph. El. p. 30 b. ὁ γλίχων καὶ τὸ σόροδον. Arcadius p. 16, 7. τὸ γλίχων (γλήχων) ὄφειλε βαρύνεσθαι, εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ β, ὀξύνεται²⁾. Huic¹⁷³ consentit Phrynichus App. p. 30, 15. βληχῶν οἱ Δωριεῖς γλαχῶν, οἱ Ἴωνες γληχῶν· ἀμφοτέροι δὲ θηλυκῶς, οἱ μὲν τὰν γλαχόνα, οἱ δὲ τὴν γληχόνα, unde adjectivum ducitur γληχονοειδὲς τὸ δίχταμνον Hesych.³⁾ Apud Hippocratem saepe legitur τῆς γλήχωνος, τῆ γλήχωνι, τὴν γλήχωνα de Mul. Morb. p. 663. 708. 714. 715. 723. 732. 734. 768. 810. 831. T. II. aliquoties etiam τῆς βληχοῦς de Morb. III. 323. et 324. T. II. sed vitiose scriptum βλήχους, et τῆ βληχοῖ Theophr. H. Plant. IX. 16, 1. τὴν βληχῶ Aristophon Athen. II. 63. A. Arist. Lys. 89. τὴν γλαχῶ Ach. 882. [Schol. ad h. l. κλίνεται δὲ καὶ γληχῶ, ὡς Σαπφῶ] quos accusativos Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. et Elmslejus gravandos putant, ceterorum casuum quos attuli ignari. Ad ultimum, qui homericum κατηφόνες interpretati sunt κατήφεια Schol. II. XXIV. 252. in substantivis numerarunt; Aristarchus quid senserit, parum claret; nisi forte ex eo quod κατηφόνες scripsisse dicitur ὡς Μακεδόνες, vel, ut alius ait, ὡς σειρηδόνες,

¹⁾ Id natura haud dubie non minus commune est quam adjectivum χάων.

²⁾ Γλίχων in farragine dichronorum Drac. p. 117, 2. et Hephaest. Schol. p. 2. fortasse idem est quod γλιχῶ ἢ περίεργος.

³⁾ In dictamni succidaneis pulegium refert Galen. T. XIX. 729.

κηληδόνες, quae omnia sunt vocabula animantium, non affectionum, conjecturam ducere libet, eum intellexisse tristitiae conciliatores vel etiam, quod probrosius est in mares dictum, conciliatrices; nam ex duobus postremis exemplis, quae non temere apposita videntur, sicut ex Arcadii supplemento in cod. Havn. p. 16, 3. et Etym. M. 513, 31. *Κολοφών και κατηφών ὀξύνεται ὡς θηλυκά*, colligi potest, de hoc veteres idem statuuisse quod de ἀρηγών, unius generis esse feminini. Accentus solus id non demonstrat, quum ἀλαζών commune sit, neque apparet omnino, cur Aristarchus κατήφονες scribere noluerit ut καταπύγονες [Lucian. Lexiph. §. 12.] ¹⁾ nisi 174 generi feminino affixum esse credidit. Cur autem hoc crediderit vix suspicari licet, quum loco homerico utrumque genus aptum sit, neque Crates κατηφέες scripsisset, si nomen κατηφών ei fuisset aliunde cognitum. Ceterum hinc quoque apparet, femininis propriam esse oxytonesin cum correptione vocalis conjunctam, masculinis in contrarium inclinantibus. Loquor de appellativis; nam topica, gentilicia perinde ut andronymica et periectica ab hac disputatione seclusi; neque complexus sum omnia sed quae ad probationem necessaria videbantur. Haec autem omnia eodem tendunt, planumque faciunt nullum esse vocabulum appellativum ab ejusdem dialecti scriptoribus dupliciter per *ωνός* et *ονός* declinatum, quo magis scire aveo, quibus rationibus Dindorfius in illam ductus sit sententiam.

V. 224. *Ἄτατον οὐδὲ φευκτάν*. Sic codd. et Ald. *φευκτῆν* vett. Edd. *φερτάν* Heidelb. *φευκτόν* Suidas s. *Αἰθοπος*, quod Hermannus improbat ob eam causam quia Tragicis, si fieri possit, terminationes variare ament. Fortasse hoc addi potest, eos non sine certa ratione ex mobilibus communia facere, sed potissimum hiatus effugiendi causa ut *δακρυτός ἐλπίς* Choeph. 233. *βροντή πτερωτός ἦδε* Oed. C. 1460. ac similiter feminina sunt *ζηλωτός* Med. 1035. *ὠνήτης ἢ τολμητός* Hel. 825. *ζηλωτός* Andr. 5. *θνητός* Iph. A. 901. 1394. *Κύπρις οὐ φορητός* Hipp. 442. codd. *φορητόν*, ut pro *εὐανδρία διδακτός* Eur. Suppl. 924. libri *διδακτόν* exhibent; postremo *δωρητός οὐκ αἰτητός* Oed. T. 384. *μεμπτός* Trach. 446. quae omnia vocalem praecedunt; *ισχύς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν* Agam. 294. fortasse sigmatismi causa;

¹⁾ Schol. Ven. XXI. 141. *παρώνυμον τοῦ καταπύγος ὡς τοῦ ἄπειρος ὁ ἄπειρων*. Arcadius 10, 25. addit *ἄναιμος, ἀναιμων, ἄγκυλος, ἀγκύλων*, quod quum ab hoc loco, ubi de compositis agitur, alienum sit, in *ἄνυμος, ἀκύμων* mutandum videtur; *ἄνυμος* Matthiae ad Herc. 686. suspectum habet. Nec rara haec paragoge in simplicibus, *γλίσχρων, γλίκων, κώρων, μάκρων, στράβων, ψάλων* etc.

sed cur Aeschylus Prom. 592. de Io dixerit *Ἥρα στρυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται*, minus apparet.

V. 225. *Δαναῶν ὑπο κληζομένην*. Plerique codd. et Ald. *ὑποκληζομένην*, quod et Suidas in Lexicon retulit, etsi Schol. simplex *κληζομένην* interpretatur *φημιζομένην*. Paris. D. et Cant. *ὑπο κληζομένην*, quod recepi. Ed. Pr.

V. 226. *Τὰν ὁ μέγας*. Musgravius in superiore versu *τὰν μεγάλων*, in hoc *παντομιγῆς* scribi vult; Reiskius *τὰν ὁ 175 μίγας* quod (etiannunc) arridet Bothio; sed laboratur frustra; *μέγας μῦθος* Choeph. 478. *μέγας δαίμων καὶ βαρύνημις* Agam. 1492. prope accedunt ad significationem τοῦ *δεινοῦ*, et quod supra v. 173. legitur *μεγάλα γάτις*, id omnem eximit dubitationem. Ed. Pr.

V. 229. 230. *Οἱ μοι — περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται παροπλήκτω χειρὶ συγκατακτάς*. Apud Suidan s. *Τὸ προσέροπον* legitur *ᾧ μοι*, ut in Dresd. A., *ᾧ μοι* cod. Γ. *Περίφαντος ἀνὴρ* hinc affert Eustathius p. 927, 3. Bothius *ἀνὴρ* edidit ut Hermannus praescripserat. Sequentia *παροπλήκτω — συγκατακτάς* apponit Suidas s. *Παροπλήγης*. Vitiosam interpunctionem, qua *θανεῖται χειρὶ* junguntur, retinuit Brunckius, quamvis jam olim a Stephano castigatam. Ed. Pr.

V. 231. *Κελαινοῖς ξίφεσι*. Eadem numeri enallage usi sunt Pindarus P. IV. 431. *Φοίξου μάχαιραι*, Euripides Ion. 191. *ὔδραν ἐναίρει χροσαῖς ἄρπαις*, Manetho I. 316. *σφαγίοις ξίφεσιν δεδαῖγμένος*; item aliorum instrumentorum vocabula pluraliter usurpantur, *βάκτρα* Eur. Herc. 108. *σκήπτρα* Agam. 1266. *ἀγκύλαι* Oed. T. 1227. Haec sive fortuito sive ex occulta quadam ratione paucorum exemplorum finibus continentur, certe a plurali *τὰ τόξα*, qui jam vulgo pro singulari obtinet, distinguī oportet. Eademque cautio adhibenda vocabulis, quibus partes corporis significantur; nam *λαιοὶ βραχίονες* Eur. Phoenn. 1143. sine dubio longe notabilis est quam quod uni homini tribuuntur *πρόσωπα*, *στόματα* [στομάτεσσι Nonn. VII. 285.] *λαιμοί*, *στήθη*, *στέρα*, *μετάφρενα*, *νώτα*, non a poetis solum sed vel in sermone vulgari, *λόγῃ βληθεῖς εἰς τὰ στέρα* Dionys. Antt. IX. 11. p. 1766. *ἀνοίξας τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα* Lucian. Phal. Pr. §. 11. p. 51. T. V. *τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ* Philostr. Iconn. I. 26, 801. etc. et nonnulla hujus generis in hoc numero fere fixa sunt, ut *τὰ οὖλα*, quod solum probare videtur Pollux II. 94. sed *τὸ οὖλον* Diog. VII. 176. et latini promiscue *gingiva* et *gingivae*, *αἱ ὠμοπλάται*, ut apud Latinos *scapulae*, *οἱ μυξωτῆρες*, *οἱ ῥώθωνες*, *nares*, *τὰ κύφελλα*, *τὰ μῆδεα*, *τὰ γέντα*, *ἔντερα*, *νήδνια*, *ιλια*, *intestina*, [*pantices*], *τὰ κάλλαια*, *αἱ λαγόνες*, *αἱ γαμφηλαί*, cujus usus exempla 176

Grammatici Latini intentissima cura conquisiverunt; Graeci nostri de pluralibus tantum ne verbum quidem.

V. 232. *Καὶ βοτῆρας ἰππονόμους*. Porsonus Adv. p. 186. antistrophae causa emendat *ἰππονόμας*, quod in La. pr. obscure expressum videtur. Id Matthiae probat prae *ἰππονόμους*, quod Hermannus edidit, quia quae brevem in penultima vocalem habeant, ea in *ος* finiuntur, quae longam, in *ας*, quod si de iis intelligi voluit quae a verbo *νομῶ* et similibus composita sunt, praeter hoc ipsum nullum est a quo adjectiva in *ης* componantur v. ad 604. nam a *φωρῶ* est *αὐτόφωρος*, cetera hujus moduli, *τροχῶ*, *στρωφῶ*, *τροπῶ*, ad componendum inhabilia sunt, sic ut ex his regula compositionis duci nequeat. Si de aliis, adversantur ei *ἰερόσυλος*, *σκιόθηρος*, *μειλιχόμειδος*, quod ipse in Alcaei Fragm. XLII. p. 42. adversus Blomfieldium tuetur, aliaque multa. Scholiastes *ἰππονόμους* interpretatur *τοὺς μεγάλως φυλάσσοντας*, ratione debili, quia equorum antea nulla facta sit mentio. Ego cum Hermanno *ἰππονόμους* recepi, sed aliam ob causam. Pro *βοτῆρας* Musgravius, qui in versu antistrophico *τὸν λύσσα* scribit, hic *βωστήρας* corrigit teste usus Hesychio *βωστήρες*, *νομῆες*, quod licet alibi non reperitur, tamen praefendum est Stephani emendationi *βωτήρες*, namque *ἐκτείνεται μὲν ὁ βώτωρ καθὰ καὶ ὁ δώτωρ, οὐ μέντοι καὶ ὁ βοτῆρ ὡςπερ οὐδὲ ὁ δοτῆρ, παρὰ γε τοῖς ὑστερον* Eustath. 1739, 46. ut et Suidas tradit *Βοτῆρ καὶ δοτῆρ, βώτωρ δὲ καὶ δώτωρ*, falsoque Lexicographi nostri ex hoc Sophoclis loco *βοτῆρ*, et ex Nicandro *βωστήρ* afferunt.

V. 233. *Κεῖθεν κεῖθεν*. Sic cum codd. melioribus et Ald. edidit Brunckius, ne dipodiae per caesuram misceantur; in codd. Triclinianis *ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν*, in Aug. C. *κεῖθεν ἐκεῖθεν*.

V. 235. *Ἦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ'* — Sic Harl. La. *Γ*. aliique cum Aldo, *ὧν τὰ μὲν εἴσω* Brunckius e Triclinianis. Quum *ποιμνῆ* praecipue significet gregem ovium, facile intelligitur *οἷς*. *Σφάζειν, σορίζειν, ἀροῖζειν, νίζειν* Tragici dicere maluerunt quam popularem consuetudinem¹⁾ sequi; nec puto illos *ὀλολύττειν* vel *βοάττειν* dicturos fuisse.

V. 237. *Δύο δ' ἀργίποδας χοιρὸς ἀνελών*. Thomas p. 22. *Ἀνεῖλε ἀντὶ τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ. Σοφοκλῆς Ἀλαντι μαστιγοφόρῳ Δύο δ' ἀργίποδας — ῥιπτεῖ θερίσας*. ED. PR.

¹⁾ Ad Phryn. p. 447. quum Atticos *ἐρρήθην* non *ἐρρέθην* dixisse affirmassem, addidi hoc legi quidem aliquoties apud Platonem sed et hunc sequuntur videri *consuetudinem popularem*, hoc est, populi sui propriam, minime *vulgarem*, ut Schneiderus accepit ad Civ. T. II. p. 6.

V. 238. Γλῶσσαν ἄκραν — θερίσας. Schol. ἴσως τοῦτον ἐνόμιζε Νέστορα, ὡς ψευδομαρτυρήσαντα κατ' αὐτοῦ. quod ex Tragoedumenis haustum suspicor v. ad v. 303. Verbis congruit Agathias Anth. Pal. c. V. n. 237. φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρισάμην. [Adesp. IX. 451. γλῶσσαν ἐμὴν ἐθέρισσε.]

V. 239. Ῥίπτει θερίσας. Schol. Guelph. ad Eur. Or. 116. παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ γλῶτταν (sic) ῥίπτει θερίσας. Schol. ad Epict. Ench. c. XXXIV. 236. ed. Heyn. ῥίπτω, ῥίπτῃσω, παρὰ Σοφοκλεῖ ῥίπτει θερίσας τὴν ἄκραν γλῶτταν, καὶ τυπτῶ, τυπτῃσω, quo loco res ipsa docet, ῥίπτει et τυπτῶ scribendum esse. Ac ῥίπτει hic in Mosq. B. et Heidelb. scriptum Hermannus praetulit, non ut ῥίπτειν Tragicis abjudicaret, quae fuit Elmsleji sententia ad Heracl. 150. sed ob significationem; ῥίπτειν, inquit, nisi fallor, est jacere, ῥίπτειν autem jactare, de quo ei adversatur Matthiae ad Heracl. l. c. consentit Bornemann. ad Xen. Symp. II. 8. Differre illa veteres quoque rentur, sed alio modo. Thomas p. 327. Grammaticus Etym. Gud. adjunctus p. 647. et Schol. ad h. l. ῥίπτω τὸ ἀπλῶς ῥίπτω, ῥίπτῶ δὲ τὸ μετὰ σφοδρότητος. Posteriorius invenitur Odys. XIII. 78. ἀνεῤῥίπτουν ἄλα πηδῶ, sed VII. 328. ἀναῤῥίπτειν ἄλα πηδῶ, quanquam hoc quoque loco Eustathius ἀναῤῥίπτειν legi testatur, idque confirmat posteriorum usus: ἀναῤῥίπτόμενοι βιαιῶς Dio Cass. LXVIII. 24. ῥίπτειν κατὰ πετρῶν Theogn. v. 176. ubi Bekkerus ῥίπτειν edidit ut legitur in Eur. Fragm. Inc. LXV. quod hinc expressum est; ceteri Theognidis imitatores partim sic, pars ῥίπτειν, v. Walz. ad Rhett. Gr. T. I. 25. ἐῤῥίπτειν κατὰ τοῦ 178 τείχεος Herodo. VIII. 53. μάριπας ποδός νιν ῥίπτει Sophocl. Trach. 780. quo loco et Hel. 1096. (ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥίπτουντες) et Heracl. 149. (ἐς κίνδυνον ῥίπτουντες) Hermannus et Elmslejus breviorē formam substituerunt. Eaque saepius apud Tragicos legitur significatione varia; ῥίπτεισθω φλόξ Prom. 994. et 1045. ῥίπτειτέ νιν praecipitate, λόγους s. ἀράς ῥίπτειν Troad. 769. ἐξοίπτειν Prom. 934. Troad. 729. κίνδυνον μέγαν ῥίπτουντες Inus Fragm. VII. multisque aliis hujus poetae locis; ubi codd. et Edd. veteres persaepe verbum circumflexum offerunt v. Matthiae Add. ad Hipp. v. 213. itaque saepe cum eodem nomine et eadem significatione modo haec modo altera verbi forma conjuncta reperitur; σκώμματα ἀποῤῥίπτειν Herodian. IV. 9. p. 92, 7. et ἀποῤῥίπτειν Julian. Or. II. 96. κινδύνους ῥίπτειν sive ἀναῤῥίπτειν Herodotus, Euripides, Thucydides IV. 95. aliis barytono usis v. Reitz. ad Lucian. de Gymn. §. 27. p. 490. T. VII. Bos. Ellips. p. 139. quod et Marino V. Procl. c. I. e codd. reddi-

tum est. [*ρίπτόμενον* Schol. in Hipp. T. I. p. 21. sed *ρίπτούμενον* p. 36. *ρίπτόμενον βάρος* Aristot. Probl. XI. 6. 899. b. 11. *ρίπτούμενον* 13. 900. a. 23.] De iis, qui se aliosve praecipitant, *ρίπτειν* legitur Thucyd. II. 49, 5. Demosth. p. 883, 27. Lucian. Phal. Pr. §. 12. Asin. §. 31. Heliod. VI. 9, 238. VII. 8, 268. *ὁ λέων ἐπιρρίπτει ἑαυτὸν* Aristot. H. Ann. IX. 31. (44.) 1. *εἰς τοὺς πολεμίους ῥίπτων ἑαυτὸν* Dionys. Antt. V. 46. et eodem intellectu *ρίπτοντες* Diod. XIX. 8, 208. Thucyd. VII. 44. (ubi pauci codd. *ρίπτοῦντες*) *ἔρρίπτον* Diod. XII. 58, 121. sed de iisdem *ρίπτοῦντες* Polyb. V. 48, 4. Xen. Cyr. III. 1, 25. Athen. II. 66. A. [Liban. T. I. p. 537.] *ἔρρίπτον* Plut. V. Rom. XVIII. *ρίπτούμενος* Lucian. Phal. Pr. §. 6. *ρίπτεισθαι* Strab. X. 452. v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 152. De aegrotis Galenus de Comat. c. IV. 664. T. VII. *στροφόμενοι καὶ ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς* sed paullo ante c. III. 658. *τὸ σῶμα ῥίπτουσιν.* [Herodo. IV. 94. *τὸ σῶμα ῥιπτέυσι.* 188. *ῥιπτέουσι.*] Hippocr. de Mul. I. 612. *ἀλύει καὶ ῥίπτει ἑαυτήν.* Aretaeus Cur. Acut. I. 5, 84. *ἦν τὴν χεῖρα καὶ τὰ σκέλεα ῥίπτηται.* Jam exempla ex alio genere rerum afferam; *τὰ ὄπλα ῥίπτειν* Aristot. Nicom. III. 15. p. 1119, 30. [Appian. Civ. IV. 46.] Dio Chr. XXVIII. 533. Charito VIII. 5, 182. sed de eadem
179 re *ρίπτοῦντες* Polyb. XVIII. 9. Diod. XIV. 75. *ἀποῤῥιπτοῦντες τὰ σημεῖα* Plut. V. Caes. c. XXXIX. [Appian. Civ. II. 62.] *ἂ ἔφερον* Xen. Hell. V. 4, 42. *ῥιπτέτε χλαίνας* Arist. Eccl. 529. De jaculantibus *ρίπτειν βέλη* Platt. Legg. VII. 795. C. (duo Florr. *ῥιπτεῖν*) *τὸν λίθον* Aristot. Nicom. II. 1. *δόρον* Diod. Excc. L. VIII. p. 56. T. IV. *ὁ δίσκος ἀναῤῥίπτεται* Artemid. I. 57, 85. sed *ἀναῤῥιπτοῦσι τὸν δίσκον* Lucian. de Gymn. §. 27. p. 188. ubi Solanus ex §. 4. barytonum reponit; at *ῥιπτεῖ τὸν σκύρον ἐπ' αὐτόν* Conviv. §. 44. Tantum de significatione intensiva et frequentativa, cujus propria forma est *ρίπτάζω*¹⁾. Aliud discrimen tradit Grammaticus Ammonio praemissus p. LIV. *ρίπτω τὸ πετάζω βαρυτόνως, ῥιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ.* Hanc contentus significationem saepe quidem habet perispomenon; *εἰκῆ ῥιπτοῦντες τὰ καλά* Dionys. Antt. IV. 14, 696. *ἐὰν εἰς τὸ μέσον ῥιπτῆται* Themist. XXVIII. 342. D. pariterque Plut. V. Cat. Maj. c. V. 392. Philostr. V. Ap. III. 4, 97. Dio Chr. XXXI. 618. sed eodem modo verbum non contractum dicitur *ρίπτειν ἐν ταῖς ὁδοῖς* Themist. XXVI. 325. D. *ἡ κοπρία ῥίπτεται* Artemid. I. 9, 143. nec raro codicum inter utrumque vacillatio

¹⁾ Pro ὀφροῦσι ῥιπτάζεσκε Hom. H. in Merc. 279. scribendum videtur νυστάζεσκε vel νευστάζεσκε ex Odys. XII. 194.

v. Demosth. p. 413, 11. p. 797, 11. — Sed persequar Grammaticorum referre praecepta. Etym. M. p. 509, 12. de verborum paragogis disserens exempli gratia affert *κίω, κνέω, ἔλκω, ἔλκνέω, ῥίπτω, ῥίπτνέω*, et Macrobius de Diff. Verb. p. 709. *ῥίπτω, quia modo acuto modo circumflexo pronunciatur, et ἔρῥιπτον et ἐρῥίπτουον facit; κίω (scr. κίω) propter eandem causam et ἔκιον et ἐκίουον*. De diversitate significationis neuter meminit; quae res nos admonet, ut alia heteroclisiae exempla circumspiciamus, initio a dentalibus sumto, quorum consona characteristicum cum sigma futuri consistere nequit. Ergo *μύζω*, ut Hemsterhusius ad Lucian. T. I. 352. iudicat, antiquius est quam *μυζάω*¹⁾, significatione nihil differt. De gannitu canis promiscue dicitur *κνύζω* sive *κνύζομαι* Plut. 180 Amat. Narr. III. 73. et *κνυζέομαι* Lyc. 608. [*κνυζεῖ* Oppian. Cyn. I. 506.] *κνυζάομαι* v. Corais ad Heliod. p. 231. Boisson. ad Philostr. p. 301. Jacobs. ad Aelian. p. 10. quod Elmslejus ad Soph. Oed. C. 1571. admodum tenui argumento Atticis vindicat v. Brunck. ad Vesp. 977. hisque finitima *ῥαζεῖν* et *ῥυζεῖν*²⁾ Suidae et Photio idem valent quod barytona; eidemque numero adscribenda *πιεζόμενος* Hippocr. Mul. II. 781. T. II. Aristot. Probl. XVI. 8. p. 915, 9. et 15. quo utroque loco codd. *πιεζόμενος* suppeditant, *πιεζεῖσθαι* Philo de Joseph. p. 521. D. *δίζομαι*³⁾, *ἀλίνδω* et *κυλίνδω*, *ὠθέω*⁴⁾, *γήθομαι* Sext. c. Eth. p. 710. *πέκτω*, *πετάομαι* et fortasse plura, quorum alterutra forma nunc in declinatione modo et compositione apparet, ut *ἐναλδόμενος*, *τυπτήσω*, *ἀπαντιᾶσθαι* etc. Cum *αἰδομαι* et *αἰδέομαι* Schol. Lips. ad II. V. 531. componit *ὀμιγῶ* et *ὀμιγέω*, sed pro illo nihil aliud affert quam aoristum *ὠμιξα* ex Hippon. Fr. XL. quo et Etym. M. p. 624, 5. utitur, ac profecto fieri potest ut qui perfecto *minxi* usi sunt, in praesenti *mejo* dicere maluerint. Dubia sunt *ἀδάχω*, *περισπερχέω*, *στεναχέω*⁵⁾, quod Homero quidem abjudicavit Aristarchus, sed dubitatio nulla de *ιάχω*,

¹⁾ Suidas *Μυζεῖ καὶ μύζει*. *Μυζᾶν* et *ἐκμυζᾶν* legitur Aelian. H. Ann. III. 39. Dion. Cass. L. LI. 14. Paul. Aeg. VI. 41, 191. *ἐκμυζήσει* Quint. Cal. IV. 398. Hero Spirit. p. 147. v. Dindorf. ad Aristid. T. I. 778.

²⁾ *Ῥοῖζειν* Eustath. 1792, 21. mendose scriptum pro *ῥύζειν*.

³⁾ *Δίζεσθαι* Hesiod. Opp. 601. Democrit. Stob. Flor. I. 40. p. 4. *δίζεσαι* Nonn. Paraphr. IV. 135. *δίζόμενος* Quint. Cal. X. 447. [*δίζόμενοι* Andromach. Ther. p. 37. T. XIV. *δίζομένη* Anthol. Pal. IX. 36.] *ἐδίξετο* [Herodo. I. 214.] Lucian. dea Syr. §. 22. Nonn. XII. 104. XIII. 531. *ὅτε δίξεο* XVI. 195.

⁴⁾ Thomas p. 407. *ὠθῶ* — *γράφεται δὲ καὶ ὠθέω*, sed fidem non invenit.

⁵⁾ Suidas et Anecd. p. 151. *ἀνέφυγεν ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνεφύχησε*.

ιαχέω, νηπιάχω, νηπιαχεύω, ἀλέξω, ἀλεξέω, at ἀδάξω vel ὀδάξω saltem illis ignotum fuit, qui praeter αὔξω et ἀλέξω nullum verbum in ξω terminari tradiderunt v. Theodos. Gramm. p. 151. Numerosiora sunt verborum liquidatorum exempla: δήλομαι, ἰλαμαι, ἰλέομαι, ἰλάομαι, εἶλω, (ἀπείλλω v. ad 181 Phryn. p. 29. sq.) μοιμύλλειν καὶ μοιμυλλῆν codd. Poll. II. 90. ἀτασθαλέων Nonn. Paraphr. IX. 14. ἀτασθαλέοντες Gregor. Naz. Carm. II. p. 51. C. ἐνδυνέουσι et διαβυνέονται apud Herodotum, quanquam idem ἐνδύνειν, καταδύνειν, ὑποδύνειν et διαβύνεται scribit; δύνω, θυνέω, γεγώνω v. Lehrs. de Aristarch. 315. σινέομαι (σινουῶσι Maneth. V. 608.) κύρω, ξύρω sive ξύρομαι¹⁾, εἶρω πείρω v. Lehrs. de Arist. p. 314. πλημύρω. Ex labialibus οἴρω, ἐψέω²⁾ et fortasse δεψέω³⁾ ῥοφέω⁴⁾. De multis aliis, quorum praesens indicativi activi aliam sequitur conjugationem quam quae ab eo derivata sunt tempora modique, ut ἄλδω, κελᾶδω, ἦθω, ἀλθέω, κηδέω, φθινέω, μινυθέω⁵⁾ etc. inexploratum est, fortuitumne acci-

¹⁾ Anecd. p. 109. ξύρεσθαι φασὶ λέγειν καὶ ξυρόμενον. Hac forma utuntur Plut. V. Anton. I. Lucian. de M. Peregr. §. 17. Diog. La. VIII. 87. Manetho V. 104. cf. Schweighaeuser. ad Athen. T. III. 538. ξυροῦντες et ξυροῦνται Herodoto familiare, ξυρεῖν Liban. Decl. p. 873. T. IV. [Aristid. T. II. 192. Aretae. Cur. diut. 2. p. 245. Erm.] ξυρούμενος Aristot. Probl. XVI. 4. Artem. I. 30. p. 46. ξυρῶντες Galen. de Comp. Medd. p. Locc. I. 2, 438. T. XII. ξυροῦσθαι, quod Photius damnat, Artem. I. 22. 35. Diog. La. VII. 166. ξυροῦνται Diod. I. 84. ἐξυρῶντο Palaeph. c. XXXIII. [τὸ ξυροῦν pungens animum Liban. T. I. 165. em. ξυστροῦν].

²⁾ Suidas Ἐψῶν τοῦτο βαρύνεται καὶ περισπάται. Ἐψεῖν legitur Plat. Euthyd. 301. C. Diod. III. 61. Aretae. Cur. Acut. II. 2. 250. et persaepe apud Hippocratem, interposito tamen altero ἔψε de Nat. Mul. p. 564. p. 565. p. 570. de Morb. Mul. II. 720. ἔψέτω p. 725. tum ὅταν ἐψηῖ Plat. Hipp. Maj. 290. D. ἐψοῦσι non solum Aristot. Mirab. c. XXII. ubi Bekkerus tacite barytonum substituit ut Dindorfius Athen. XIV. 644. D. sed etiam Theophr. H. Pl. IV. 8, 12. VII. 4, 11. Apollod. I. 9, 28. ἐψοῦντες Galen. Simpl. Med. Fac. L. VII. 64. p. 54. T. XII. L. VIII. 23. p. 125. Diod. I. 80. (cod. ἔψοντες). ἐψοῦμενον Galen. T. XIV. 360. 382. καθεψεῖσθαι Lucian. Asin. §. 25. [συνεψεῖσθαι Aretae. p. 170, 13. Erm.] cf. Jacobs. ad Aelian. p. 580. sq.

³⁾ Δέψει Herodo. IV. 64. unus Flor. δεψεῖ, quod Schweighaeuserus recepit.

⁴⁾ Etym. M. p. 705, 26. ῥοφῶ, οἱ Ἀπτικοὶ ῥοφῶ βαρντόνωσ. Photius Ἐρρυφοί, οὐκ ἐρρόφησα. Idem Ὀφλειν καὶ ῥοφειν, τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀπτικοὶ ὀξύνουσι, quo significare videtur, infinitivos illos significationem aoristi, accentum praesentis habere.

⁵⁾ Galen. de diffie. resp. II. 4, 836. T. VII. ὁ τὰ Ἰπποκράτους ἀναγνοὺς πάντως ἐν αὐτοῖς μυριάσις εὔρε το μινύθειν καὶ τὸ μινυθῆναι (μινυθῆσαι) καὶ τὴν μινύθησιν. [II. p. 872. T. XVIII.]. Verbum ἀλθέω nobis in memoriam redigit Heliodori Fragm. ap. Stob. Tit. C. 6. p. 540. ῥέα δ' ἐκθεταὶ ὕδατι νοῦσοσ, ubi ἄλθεται scribendum, et paullo ante λημηροῦ νεφέλη κεκαλυμμένος ὅσσε pro λελυμένος.

derit ut alterius utrius formae exempla desint, an quae nos 182 hodie legimus, ea sola Graeci probaverint. Significationis autem diversitas in hisce omnibus apparet nulla, neque omnino haec mutatae declinationis causa fuisse videtur primaria, sed interdum, ut arbitror, diversitate formae ad discriminandas significationes usi sunt. *Ἐλκέω* quidem continuativum vel frequentativum est sed in usu adeo rarum ut ex eo regula constitui non possit. Praeterea Grammatici duo afferunt. Scholiastes ad Eur. Hec. 397. et Moschopul. Sched. p. 192. *φύρω τὸ συγγέω, φρωῶ τὸ μινύω ἄλευρον ὕδατι, ὅθεν φύραμα ἢ ζυμῆ,* vel ut Grammaticus Hermanni p. 407. *φύρω τὸ συγγέω, φρωῶ δὲ ἄρτους,* idque discrimen patescit ex proprio et translato verbi usu. *Εἰζῆ πάντα φύρειν, πάντα φύρων καὶ συγγέων* dici solet non *φρωῶν* v. Aesch. Prom. 448. Arist. Rann. 945. Plat. Phaedon. p. 97. B. Legg. XII. 950. A. Phileb. p. 15. E. Themist. Or. XXI. 260. C. M. Anton. III. 16. Aelian. H. A. III. 24. cf. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 625. Jacobs. Lectt. Stob. p. 88. sed massam aqua aliove liquore imbuere *φρωῶν* Aesch. Sept. 48. Arist. Nubb. 979. Plat. Theaet. 147. C. Aristot. Probl. XXI. 11. et 16. Themist. Or. XXXII. 359. D. totque aliis locis ut contraria exempla *γαῖαν ὕδει φύρειν* Hesiod. *Ἔργ.* 61. *φύρειν ἄρτους* Xenoph. Hell. VII. 2, 22. [*ἐλαίω φύροντες* Plutarch. T. XIII. p. 121. *φύροντες τὰ ὀνόματα* Aristid. T. II. p. 151.] *τὰ φυρόμενα* Aristot. l. c. ¹⁾ aut antiquitate auctoris excusentur aut mendii suspicionem afferant; sed *γῆ αἵματι πεφρομένη* et *πεφρομένη* perinde usitatum est quippe ex proprio et translato conflatum. Alterum est *κύνειν*, de quo Eustathius p. 1548, 20. *κύνειν τὸ κατὰ γαστροῦς ἔχειν, κῶ δὲ τὸ γεννῶ, ὅθεν οἱ κνήτορες, καὶ ἐκῦει ἤγγουν ἐγέννησε,* quod discrimen antiquioribus Grammaticis, Ammonio p. 86. et Phrynicho App. p. 48. ignotum fuisse intelligitur ex hoc eorum praecepto: *κύνειν τὸ ἔγκνον εἶναι, τίττειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύνειν.* ac si quis *κύνειν* dixit pro *γεννῶν*, sequutus videtur ambiguum verbi *τίττειν* usum, quod de utroque parentium dici solet, eodemque intellectu barytono verbo uti potuisset; nomen quidem *κνήτωρ* utrique verbi formae aptum est; neque distinctionis ab Eustathio traditae exempla reperiri puto; sed apud antiquiores barytonum et circumflexum unum idemque significat *τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν* vel *κνοφορεῖν*, minus antiqui utrumque modo sic modo pro *τίττειν* usurpant cf. Eust. 1799, 54. [Theophr. p. 358. 516. v. Matth. Gr. s. *κύνω. κύνουσα*

¹⁾ Ὑδατι φύροντα in Nothis Hippocr. de Morb. Mul. p. 753. sed alibi *φρωῶν, φρωῶσαι* p. 768. p. 832. etc.

Paus. II. 26, 6. *κύνοντι* Theophr. p. 443. *κύνοντα* p. 357. Illud significat *κίει* in Calliae versibus Athen. X. 454. A. Theogn. v. 39. et 1081. bis in Orac. Herod. V. 92. Bion. VI. 17. quibus in locis brachyparalectum est, in Herodoteo unus Pass. *κνεῖ* praebet, et saepius in soluto sermone, Hippocr. de M. M. p. 651. p. 794. p. 842. Demosth. c. Macart. 1076, 17. Lysias c. Agor. p. 135, 32. (unus Laur. *κνεῖν*) Plat. Theaet. p. 184. B. et aliis locis nec sine codd. dissensione cf. Ruckert. ad Symp. p. 184. tum Aristot. H. Animm. VIII. 17, 2. Probl. I. 860, 21. Diod. II. 42. Artem. V. 30, 409. Plutarch. Amator. XV. p. 67. T. XII. saepiusque apud Xenophontem et alios; circumflexo verbo *κνεῖν* usi sunt Hippocrates de Nat. Puer. p. 422. T. I. Herodotus, Theophrastus, Arat. 1050. Oppian. Hal. I. 520. Nonn. XXXVII. 123. Maxim. 205. cf. Spitzner. Prosod. p. 64. [*κνοῦμεν* Theophr. p. 378. 587.] *ἐκύνεις* Aristoph. Lys. 745. (metrum fert *ἐκνεες*) *ἐκύνει* Lucian. Dial. Deor. IX. 1. Themist. Or. IV. 29. [*τό κνοῦν* Theophr. p. 209.] *τὸ κνούμενον* Plat. Legg. VII. 789. A. Theophr. Caus. I. 20, 2. Aristot. de Gener. Ann. IV. 6. p. 775, 7. Julian. Or. II. 99. C. VI. 220. B. Antonin. Lib. c. XXIX. Geopp. XIX. 2, 6. Certum est igitur, neque aetatis ratione, ut Buttmanno visum, neque significationis, unum ab altero distingui posse; pariterque indiscreta sunt futurum *κνήσω*, aoristus hinc propagatus [*ἐκνήσε* peperit Plut. Cons. ad Apollon. p. 324.] et reliqua tempora, *κνήηκε* Dio Cass. XLV. c. 1. Philipp. Ep. LXXV. 233. T. II. Anall. *κνύσασατο* (peperit) Euphor. Fr. p. 150. *κνήσατο* Oppian. Cyn. III. 22. *κνησαμένη* Himer. Or. VII. 4, 516. *ἐκκνηθήναι* Ecl. XVIII. 2, 262. Neque tamen in ea sum opinione, ut quod vulgo neglectum ac ne nativum quidem duco discrimen, id negem ab aliquibus pro tempore assumtum esse, eamque in
184 partem interpretor Hermannii sententiam ad Aesch. Dan. Fr. N. 28. Opusc. T. II. 335. *κύνειν* macroparalectum fecundandi significationem habere, *κνεῖν* vero brachycatalectum pariendi¹⁾.

¹⁾ Valet de hoc quod Triclinius ad Aj. v. 293. aliud spectans adnotat: *αἱ παραγωγαὶ τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι*. Sic differunt *κνύω*, *κνυέω*, *κνοῦμαι*, *κνεύω* v. Voss. ad Arat. 107. *μελαίνω*, *μελανέω*, quae Bernhardy ad Dion. p. 820. male cum verbo *περισφαλέω* comparat, cuius non forma solum sed significatio quoque a *περισφάλω* distat, quippe a *περισφαλῆς* ducta, ut *μεθυσφαλέω*, *περιπαθέω* etc. [*μεμελανωμένος* Epist. Ierem. v. 24.] Sed illis equiparari debent *ἀσχάλλω*, *ἀσχαλάω*, *εἴλλω*, *εἰλέω*, *αἰόλλω*, *αἰολάω* sive *αἰολέω*, *στωμύλλω*, *στωμυλέω*, *θάλλω*, *θαλέω*, nisi potius haec a nominibus interpositis propagata sunt ut *μαρτυρέω* etc. Cum *ὑδω*, *ὑδέω* Meinekies ad Euph. p. 137. comparat *Τυφάων*, *Δνυματή*, quibus addam *Φαισύλη* Hesiod. Fr. LX *Φασύλει* Nonn. XX. 125. XXI. 84. et adjectivorum paragogorum correptiones legitimas, *Ποσιδήμιος*, *φοινικίους*, *ἀλγυνόεις*, *πυμ-*

Quod autem Buttmannus cum hoc verbo componit *λόω* et *λοέω*, et quod certius est dicatalexiae exemplum, *βύω*, *βυέω*, in his nulla apparet significationis diversitas. Ad ultimum Jo. Diaconus ad Hes. Scut. 291. *ἔστι δὲ καὶ πίτνω καὶ πιτνῶ*, quorum posterius sine dubio agnoscit Herodianus quum dicit *αἱ εἰς ἄνω λήγουσαι μετοχὰὶ ἔχουσαι πρὸ τοῦ ἄ σύμφωνον* — *ἢ ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, τέμνων, κάμνων, πίτνων* scr. *πιτνῶν*, in quo dissentio a Lehrsio de Arist. p. 262. Utrumque verbum Hermannus ad Herc. 1379. ita distinguit, ut illi absolutam cadendi, huic continuativam casandi significationem tribuat, sed in uberiore disputatione ad Med. v. 58. *πίτνω* inter authypotacta refert. Itaque, quemadmodum sermo latinus plurima habet verba diverse declinata, sed per pauca quae cum forma significationem mutant, ut jungere, jugare, regere, rigare, educere, educare, idem de graecis statuo, principium heteroclisiae vocalitatem esse, sed inter multiplices significationis variandae rationes hanc quoque reperiri ex uno ordine in alterum transitionem, licet ejus exempla in communem usum recepta perquam pauca sint, seu 185 quia graecorum scriptorum pars minima restat, seu quia ista minuta rerum discrimina parum acute cernimus, Quis enim, quum numerosas unius verbi formas consideraverit, *ἴλλω* sive *εἴλλω*, *εἰλῶ*, *ἰλλαινῶ*, *ἐλίσσω*, *εἰλύω*, *εἰλυφάω*, *εἰλυφάζω*, *εἰλυσπῶμαι*, quis igitur non suspicetur, Graecos hac ipsa varietate ad effingendas varias volvendi rationes usos esse, si non constanter, at certe quum ad rem pertineret?

V. 241. *Μέγαν ἵπποδέτην ὄντηρα λαβῶν*. Aeschines Fals. Leg. p. 49. *ἐγὼ ὄντηρα λαβὼν μαστιγοῦμι*; repetens ex industria vocabulum, quo Demosthenes invidiose usus erat in accusatione p. 402, 29. *In scalis latuit metuens pendentis habena* Horat. Ep. II. 2, 15. cf. Petav. ad Themist. Addend. p. 724. Ed. Pr. *Ἰπποδέτης* activam habet significationem ut *ταυροδέτης βύσσα* Anth. Pal. c. VI. n. 41. sed et passivam huic terminationi attributam esse, de quo multi dubitarunt, certum documentum praebent *ἰοδέτης στέφανος* Pind. Fragm. XLV. *κηροδέτης κάλαμος* v. Schaefer. ad Dionys. p. 307. *συνδέτης* i. q. *δέσμιος* Athen. V. 213. A. quod Co-raio scrupulum injecit, *οἱ ἀφέται* liberti, *οἱ προχύται* (?), tum

γόεις, quae documento sunt in Theocr. I. 58. nullam causam fuisse cur pro *τυρόεντα* substitueretur *τυρῶντα*. Insulae *Σύρος* nomen macroparalectum v. Strab. X. 487. Homerus *Συρίη* vocavit prima correpta. Latini derivatis saepe literam detrahunt, *curulis*, [*canalis*], *osella*, *mamella*, [*ligula*]. *Ποτῖδαία*. *Ποτῖδάν*. *Τῆρων*, *τίρασονή* Oppian. Hal. III. 17. *Τῆρών* V. 217. *ὑγινώεις* Nic. Ther. 870. *τιταιρώνειος* Steph. *χλαῖνα χλανίσκιον*, *εἶμα ἰμάτιον*, *τείνω τινάσσω*, *ἐλεσυνίδης*, *φθινύθω*. *Βιθῦνης*, sed et *Βιθῦνος*.]

instrumentorum et vestimentorum vocabula, *εμβάτης*, [*ἐπιβλήτης*, *ὑποβάτης*], *ὑποστάτης*, *ὑπενδύτης*, [*ὑπερχύτης*]. Interdum tamen neutra convenit, sed quae vulgo adjectivorum formam habet, *σύνονα τρωγλοδύτης* Galen. Antid. I. 14. p. 68. T. XIV. *προσίκτης θαλλός*, *βωμός μηλοθύτης* ac nomina poculorum *θερμοπότις*, *ἡδυπότις*. [*Βουθύτοις ἐσχάραϊς* Arist. Avv. 1232. *πυριγενέται χαλινοί* Aesch. Septt. 207.] *Ἄζμοθέτης* autem, quod Lexicographi ex Hesychio afferunt pro *ἀκμόθετον*, Musuri nititur correctione falsa.

V. 242. *Παίει λιγροῦ μάστιγι* — Ex hoc loco ductum est fabulae elogium, quod cur Harlesius ad Fabr. B. Gr. p. 196. commenticium putaret causa nulla erat; nam librorum inscriptiones saepe a rebus levioribus et quasi secundariis repetitae sunt; *Ἰππόλυτος στεφανίας, καλυπτόμενος*, ac si haec tragoedia ut summarii conditor prodidit, in didascalii solo *Αἴαντος* nomine insignita, a Dicaearcho *Αἴαντος θάνατος* inscripta est, nihil erat quo ab Ajace Locro distingueretur. Astydamantis fabula fuit *Αἴας μαινόμενος*, Theodectae *Αἴας* Aristot. Rhet. II. 23. p. 1400, 27. Sophocleam Clemens 186 Strom. VI. 740. Athenaeus VII. 277. C. Zenobius Cent. IV. 4. *Αἴαντα μαστιγοφόρον* vocant, Grammatici brevius *Αἴαντα*, ut saepissime in lemmatis Stobaei, Eustathius p. 757, 16. et p. 1139, 61. simpliciter *τὸν μαστιγοφόρον*, Ajacemque ita cognominatum putat ὡς *θεομηνία περιπεσόντα* p. 891, 28. et 961, 25. quia casus ejus v. 137. *πληγῇ Διὸς* vocetur, quod cum homerico *Διὸς μάστιγι δαμέντες* contendit¹⁾. Quo tempore in scenam commissa sit, non constat. Boeckhii de Trag. Pr. p. 137. ante Philoctetam hoc est ante Ol. XCII. actam esse ex Ulixis oratione v. 1047. suspicatur. Ed. Pr.

V. 243. *Κακὰ δεινάζων ῥήματα* — Haec affert Suidas s. *Δεινάζων*, quod verbum hinc enotavit Eustathius p. 668, 47. et fortasse Hesychius *Δεινάζων, λοιδορῶν*. Exempla ejus collegerunt Brunck. ad Antig. 759. et Jacobs. Exercitt. Crit. p. 184. Sstantivo *δέννος* utitur Herodotus; adjectivum *δεννός* Hesychius interpretatur *κακολόγος*; id Scholiastes h. l. ex usitato *δεινός* conversum putat. Ed. Pr.

V. 244. *Ῥήμαθ' ἄ δαίμων ζούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξε*. Hermannus hoc brevius dictum censet pro *οὐδεις δαίμων καὶ οὐδεις ἀνδρῶν*, cujus constructionis exempla afferri a Schaefero ad Bos. p. 777. Haec vero et quae Struvius Lectt. Lucian. p. 242. Elmslejus ad Oed. T. 817. [Poppo Thucyd. Ind. s. Negatio] et alii collegerunt, quaeque ipse reperi, unius

¹⁾ Sophocl. Aj. Locr. Fr. IV. *ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς ἐτύχοῦς τὸ πρὶν μάστιγ' ἐρείση* scrib. *πλάστιγγ'* —

modi sunt, vel ut Pind. P. III. 54. *ἔργοις οὔτε βουλαῖς*, vel ut Lucian. Jup. Trag. §. 47. *ἀλυσιτελεῖς δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν εἶχεν*, Asin. §. 22. *χρυσίον μὲν οὐδὲ ἀργύριον οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζων* etc. nullum illi simile, quod particulam καί interpositam habet. Hujus generis exemplum donec quis protulerit, simpliciore rationem praeferam. Quemadmodum Oedipo dolore furenti gladium *δείκνυσι δαίμων τις, οὐδεὶς ἀνδρῶν* Oed. T. 1259. cf. ad. v. 838. ita Tecmessa praesagio quodam veri illam immanem eandemque vanam Ajacis jactationem et exsultationem a dei cujusdam instinctu atque ludibrio repetit. *Δαίμων* numen Ajaci infestum denotat, non genium malum, 187 ut Musgravius opinatur; nam hoc genus superstitionis Tragicorum aetate nondum apud Graecos percrebuerat, sed timebantur vel coelestium irae privatam injuriam vindicantium, vel, si quis nullius delicti sibi conscius esset, deorum manuum furiosus instinctus, quo hominum piacularem posteri ad scelera et flagitia impelli credebantur. Plato Legg. IX. 854. A. *οὐκ ἀνθρώπινόν σε κακὸν οὐδὲ θεῖον κινεῖ τὸ νῦν ἐπὶ τὴν ἱεροσυλίαν προτρέπον ἔναι, οἴστρος, δὲ τις ἀλιτηριώδης.*

V. 245. 246. *Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι χρυσαμένον.* Eustathius p. 237, 14. *ὦρα τιν' ἤδη κοῤῥα καλύμματι* — sed codd. omnes *καλύμμασι*, praeter Bar. B. qui hoc nomen omittit; *ὦρα δὴ τιν' ἤδη* Ricc. *ὦρα τιν' ἤδη τοι κοῤῥα* La. GΘ. Ven. Bodl. Bar. A. Laud. Mosq. A. Dresd. B. Harl. (qui *τοι* omittit). Id Hermannus a metrico correctore profectum putat, qui in stropha legebat *οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν*, idemque transpositis verbis *καλύμμασιν κοῤῥα* strophas exaequari posse ostendit, ipse tamen in Ed. II. retinuit *κάρα*, quod inde a Triclinio per omnes Edd. propagatum est. Lachmannus de Syst. p. 169. qui in stropha pro *ἀνδρός* posuit *χερός*, hoc loco *κοῤῥα* tuetur. Wunderus credit Sophoclem aut hic *ὦρα τιν' ἤδη* — *Κοῤῥα*, et in stropha *οἶαν ἔφηνας* — *Ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν* scripsisse, aut si hic *κάρα* posuerit, his videri numeris usum *οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρός* — *Αἰθοπος* κ. τ. λ. — Quae sequuntur verba *ποδοῖν κλοπὴν ἀρέσθαι*, Eustathius saepius profert p. 66, 2. p. 1100, 27. p. 1464, 53. *Φυγὴν αἰρέσθαι* Eur. Rhes. 54. *fugam capere et capessere.*

V. 249. *Ἡ θεὸν εἰρεσίας ζύγον ἐζόμενον.* Eustathius p. 828, 38. *θεὸς ζυγὸς παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχύς ἀλλ' ὁ αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνασθαι νῆα ζωπηλάταις*, eodemque modo p. 678, 27. et p. 1041, 30. Brunckius aut hoc amplectendum aut *θεόν* pro adverbio positum esse statuit, in incerto relinquens utrum id cum *ἐζόμενον* an, ut Musgravius, cum *μεθεῖναι* jungi voluerit. Proprie loquutus est Orpheus

Arg. 1040. *Θοαὶ εἰρεσίαι*, ex quo facile epitheton ad transtra potuit transferri, unde motus initium. [*Ταχέας ἐνδρομίδας* Callim. Del. 237. v. Cramer. An. Ox. I. 201.] Antimeria
 188 ista adjectivi *θοός* a Grammaticis identidem observata est. Trach. 862. *Θοὴν νύμφαν ἄγαγες*, Schol. *ἀντὶ τοῦ θοῶς· τινὲς δὲ τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν* ut Pind. P. I. 160. *κόρος ἀπαμβλίνει ταχέας πρᾶπιδας*. Apollon. IV. 201. *ἀσπίδας — προσχόμενοι δῆτων θοὸν ἔγμα βολάων* Schol. *ἀντὶ τοῦ θοῶς*. Hom. Od. Θ. 38. *Θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα*, Schol. *ἀντὶ τοῦ θοῶς, ὡς λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψηροῆν*, quod eodem modo explicant. Sed contraria ratione Etym. M. p. 453, 16. *θοῆν δαῖτα τὴν ἐδραϊαν καὶ ἀκίνητον, διὰ τὸ καθεζομένους ταύτης τυγχάνειν*. quod consentaneum est eorum opinioni, qui verba *θοάζειν* et *θάσσειν* synonyma putant. [Quint. Sm. III. 325. *ἄνεμοι θοὰ φύλλα ἀμφιχέονται*.]

V. 250. *Ποντοπόρῳ καὶ μεθεῖναι*. Hermannii sententia est *μεθεῖναι ζυγὸν εἰρεσίας* conjungenda esse, sed ita ut nominibus istis *εἰρεσία* ipsa significetur, *solvere*, id est, *liberum facere remorum usum*. Scholiastes pronomē *ἑαυτὸν* intelligi vult, a quo non multum dissentirem, si pro *καὶ* legeretur *ἀνέμῳ* vel alius rei nomen, quae proprio motu impellitur. Nam quod Bernhardy Synt. p. 340. isto supplemento uti nos vetat in totum, quia Homerus non solum dixerit *οὐ μὲν ἐπέτραπε γῆραϊ λυγρῷ* sine pronomine, sed etiam *τάφρῳ ἐπιπλήξαι*, ubi *ἑαυτοῦς* ne intelligi quidem posse, quia Homerus hoc numero pronominis nusquam utatur, parum reputasse videtur, in omni hac quaestione non formas vocabulorum spectari sed vim ac notionem. Hic agitur de verbis remittendi, concedendi, laxandi, eorumque synonymis, quibus quum Graeci centies addiderint nomen reflexivum, *δοῦς ἑαυτὸν τῷ πνεύματι* Achill. Tat. I. 12, 10. *ἦν ἄπαξ ἐπιδιδῶ τῇ πνεύσει τις αὐτὸν* Lucian. Hermot. §. 28. *ἐπιτρέψας ἀνέμοις τὰ ἑαυτοῦ* Philostr. V. Ap. VI. 12, 250. [*παραδόντες αὐτοῦς τῷ φέροντι* Plut. de Herod. Mal. XXVII. 309. T. XII. *παραδόντες τὸ σκάφος τῷ πνέοντι* Eumath. X. 508.] etc. quis neget fieri posse, ut tum etiam tacite eorum animo obversa tum sit, quum verba illa absolute ponerentur? Deinde illo tecnico supplemento opus est ut similium constructionum dissimilis ratio agnoscatur. Nam in ejusmodi locis: *συγκαθεῖσα ἐπὶ τὴν γῆν* Aristot. H. An. V. 2, 2. pro quo *συγκαθίσασα* legitur VI. 26. *εἰς γόνυ καθεικώς* (vel potius *συγκαθεικώς*) Plutarch. de Is. c. XXXI. *εἰς τόπον ὑλώδη συγκα-*
 189 *θέναι* Polyb. VIII. 26. *ἐς τὰ τῶν ἀντιπάλων ἰσχυρὰ συγκ.* Aristid. de quatuor v. T. II. 142. *εἰς ἀγῶνα καθέναι* Plut. Symp. I. Quaest. II. 3. p. 14. *εἰς τὴν φροντίδα καθ.* Synes.

de Prov. p. 104. [εἰς αἰρέσεις Dionys. Antt. VI. 56. 1168.] εἰς ἅπαντας λόγους κατῆι (scr. καθίει) Dio Chr. Or. LX. 312. πόντω ἐνήσομεν Od. XII. 293. 401. νήσοισιν ἐπιπροέηκα XV. 299. ¹⁾ in his igitur pronomen omissum dicimus, quod et saepissime adjicitur et facillime premitur, quia, quidquid agit quisque, ad se potissimum refert; similiterque in rebus inanimatis καταρόραται ὑπὲρ τῶν σκοπέλων ἰέντες Aristid. T. II. 344. ὁ ἄνεμος καθίησι Arist. Eqq. 430. πῦρ ἀνίησι Paus. VIII. 29. Sed quae fere eandem speciem habent ὁ ποταμὸς ἐξίησι Herodo. I. 6. v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 363. sive ἐκδίδωσι Paus. III. 24. sive ἀναδίδωσι Dio Cass. 34, 49. ²⁾ sive ἐκβάλλει Diod. II. 48. ³⁾ sive προχέει Apollon. Arg. IV. 135. in his igitur incertum est utrum vis retransitionis ad subjectum gliscat an cum ipso fluminis nomine notio undarum cooriatur, saepe illa verbo expressa, ἴησι ῥόον Apoll. IV. 634. II. 356. τὸ ὕδωρ Herod. VII. 109. ⁴⁾ Ac fieri potest ut aliquis de neutro cogitet, sed solam motus, quo amnis provolvitur, imaginem sibi propositam habeat, quae ipsa per se animum intuentis ita impellit ut objecti cogitatio obliteretur, quemadmodum Latini, si dicunt *terra movet* ^{b)} nullum unum genus rerum motarum designant (quo differt ¹⁹⁰ *Hannibal nocte movit*) sed hoc intelligunt *terra motus edit*, vel in motu est. Homines vero quum a se discesserint, tum proxima quaeque tacite assignificant, gubernator vela, auriga habenas, tela jaculator. Itaque, ut plene dicitur ἅπασαν ἠνίαν ἀφείς τῷ ἴππῳ Synes. Ep. CIV. 245. Philostr. V. Soph. II. 22, 2. ἀνείς τῷ δήμῳ τὰς ἠνίας Plut. V. Pericl. c. XI. cf. Jacobs. ad Achill. p. 873. et πλοίοις πᾶσαν ἐφείς ὀθόνην Anth. P. X. n. 1. ἀφείς τὰ ἰστία τῷ πνεύματι Poll. I. 107. ἐνδόντες τὰ ἰστία τοῖς ἀνέμοις Suidas s. Ἀνέντες, ita non dubito quin horum vocabulorum obscure meminerint qui

¹⁾ Ἦκα εἰς πέλαγος, *direxi in altum*, Philostr. III. 24, 115. ἐς τὴν Ῥώμην ἀφήσων IV. 3, 174. ἀφείς ἐπ' Ἰωνίας ὁ στύλος Himer. Or. II. 19, 398. ubi ἀφεθείς corrigunt; εἰς ἔω ἀφήσειν μέλλομεν Heliod. IV. 16, 162. ἀφήσω κατὰ κῦμ' ἑμαυτὸν οὖρον Arist. Eqq. 433. unde transfertur ad alia ἀφιέναι ἐπὶ τὴν πολιτείαν Plutarch. Praecc. reip. T. II. 804.

²⁾ *Eisdidōsi* et *eisbálllei* damnat Thomas s. *Ἐκβάλλει*. Ἡ πηγὴ ἀναδίδωσι Dionys. Antt. VI. 13. Dio Chr. VII. 225. ἐκδίδωσι Athen. II. 43. D. ἀναδίδοται Philostr. Ap. I. 6.

³⁾ Codices *ἐκβάλλει* et *ἐμβάλλει*, solita aberratione v. Tschuck. ad Strab. XI. 371. Jacobs. ad Philostr. p. 445.

⁴⁾ Ad Strab. XII. 544. ὁ Ἄλως ἐξίησιν ἐς τὸν κόλπον, Scholiastes adnotat ἑλλειπτικῶς τὸ ὕδωρ. His omnibus praeivit Homerus: ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἴησι Od. XI. 239.

⁵⁾ Hoc modo Graeci non loquuntur; sed simile est quod insani *παραινέιν*, id est inordinatos motus eiere dicuntur.

ita loquuti sunt: κυβερνήτης ἐνδοῦς τῷ ἀνέμῳ v. Bos. Ell. p. 389. ἐπιτρέψας ἀήταις Oppian. Hal. I. 350. ναῦς παντοίοις ἀνέμοις ἀπλώσασα Himer. XIV. 9, 622. ¹⁾ Praeter haec quid quoque loco intelligi debeat, ex eo, quod cum maxime agitur, colligi potest, ut ap. Aristot. Meteor. I. 13. p. 350, 13. οὐδεὶς πώποτε καίθει (in Pontum) ἐδυνήθη πέρας εὐρεῖν, res ipsa catapiratae notionem subjiicit; apud Aristophanem Rann. 133. qui εἶναι clamant, facem de turri demitti jubent ²⁾ eodemque modo ἀνιέναι, ἐνδοῦναι, χαλῶν est concedere, quod nunc ipsum petitur, quod quale sit, ex re ipsa intelligitur sed persaepe nullo proprio nomine designari potest. Hactenus de verborum usu proprio loquutus sum; quae si alio transferuntur, obscuratur fere objectum, et, quo longius, hoc magis. Etenim in hisce locis ἐφιέναι οὐρία Plat. Protag. p. 338. A. τῷ φέροντι Aristid. Or. Plat. II. 208. ἐπιτρέψας τῷ πνεύματι Dionys. Ep. ad Pomp. VI. 786. ¹⁹¹ τῷ ῥεύματι Synes. de Prov. p. 95. C. nomen in dativo appositum manifestum facit, quid, si illa proprie dicta essent, intelligi deberet; sed id fere totum evanescit substituto alio, quod ad animum refertur, vocabulo, ut ἐφεῖναι τῇ ἡδονῇ Plat. Tim. p. 59. D. Eur. Oen. Fr. IX. 459. τῇ προθυμίᾳ Themist. Or. V. 65. τῇ ὀργῇ Dionys. Antt. VI. c. 76. τῷ γέλῳτι Plat. Rep. III. 388. E. ταῖς παιδιαῖς Cornut. N. D. c. XXX. 215. ubi perperam ἀφιέναι vulgatum, τῷ καιρῷ Philostr. V. Soph. Prooem. p. 482. et L. I. 24, 529. ἐπιτρέπειν ὀργῇ Dionys. Antt. VII. 60. τουφῇ δοῦναι et similia, quae Olearius ad Philostr. V. Ap. I. 7. not. 9. Berglerus ad Alciph. III. 47. Valckenarius ad Phoenn. v. 21. contulerunt. Ejusmodi igitur in locis quid quisque scribentium cogitatione comprehenderit, quaerere supervacaneum, quoniam ista a nativo solo in alienum traducta sunt; sed propterea hujus rei quaestionem non omittendam esse vel Sophoclei loci ambiguitas argumento est. Equidem, quum cognatorum vocabulorum *veli frenique* omissionem tam tritam fuisse reperiam, animus in hanc inclinatur sententiam, Sophoclem his verbis *ναὶ μεθεῖναι* idem significasse quod Virgilium Aen.

¹⁾ Idem Ecl. XIV. 5, 244. κύκνος Ζεφύρῳ πρὸς ᾧδὴν ἐκιδιδόναι μέλλον τὰς πτέρυγας scr. ἐνδιδόναι.

²⁾ In lampadodromiis facem ardentem, signum incipiendi cursus, de turri dejectam esse ex poetae verbis clare apparet; quum vero ii, qui in turri consistebant taedam demissuri, per tenebras videre non possent, num cursores ad capessendum certamen parati essent et compositi, attendebant vocem spectatorum, qui omnibus expeditis *ἐφασκον εἶναι jubebant lampadem mitti*; atque hoc ipso temporis momento Hercules Baccho ut se praecipit, auctor est, non ut postea, quemadmodum Dindorfius statuit.

VI. 1. *classi immittit habenas*, Ovidium Trist. I. 4, 16. *aurigam video vela dedisse rati*, et Oppianum Hal. I. 255. *πρόμνη ἐπὶ πάντα χαλινὰ ἰθύντηρ ἀνίησι*. [Ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας Plut. de Educ. 18. p. 51. T. VII.] Praeterea Bernhardy in hoc errat, quod verba, de quibus hoc loco tractatum est, componit cum iis, quae quum proprie transitivam habeant illidendi, conflagendi, praecipitandi significationem, absolute usurpantur pro irruere sive ingruere. Ex hoc genere sunt *ἐπισείειν τοῖς τείχεσιν*, *ἐνσειείν τοῖς πολεμίοις*, vel *εἰς βάραθρα* v. Wesseling. ad Diod. XIII. c. 40. *πόνοι εἰς ὄσφυν ἐνσειέουσι* Rufus Eph. de Morb. Renn. c. I. 2. *ψυγὴ τυφλώπτουσα ἐντινάσσει τοῖς πάθεισι* Stob. Ecl. I. 52, 44. p. 1002. *ἄνεμος ἐπαράσσει* Synes. Ep. IV, 161. *ποταμὸς καταράττων* Strab. XIV. 669. XI. 593. *ὄμβροι καταρῶσσουσι* Aristot. de Mund. c. III. p. 392, 12. Bekk. Stob. Ecl. I. 42, 2. p. 650. quo in verbo litera canina saepe duplicatur incertum scribarumne errore an quia *καταρῶγγύναι* in eundem fere intellectum ducitur ut Philostr. V. Ap. III. 52, 136. *ποταμὸς διὰ κρημνῶν καταρῶγγύνει*, et Herodo. I. 80. ὁ πο-¹⁹²
ταμὸς συρῶγγύνει ἐς τὸν — pro quo apud Diodorum legitur *τὰ ῥεῖθρα συρῶράττει*, et *ἡ γαστήρ κατέρῶαξε* Aelian. H. Ann. III. 18. *χάλαζα ἐπιρῶάξασα* Oed. Col. 1503. [*συνῆρῶαξαν πόλεμον* Rhetorr. T. VII. P. II. 837. *συρῶάσσω* Hesych. *ἄνεμος ἐπέρῶαξε* Appian. Civ. II. 59. *τὴν κεφαλὴν ἐς τὰ τεῖχη ἀπαρῶάξαι* II. 98. edd. *ἀπαράξαι*] sed *χάλαζα καταρῶσσει* Diod. I. 41. ¹⁾ *Τὸν συμπαίειν* Eur. Hel. 118. *ἔριδος συνέπαισε κλύδων*, quo fortasse etiam *ἐκπαῖσαι* et *ἐπεισπαῖσαι* pertinent, si erumpere et irrupere significant v. Interpr. ad Gregor. p. 402. quanquam de verbis ferendi *προκόπτειν*, *παρακόπτειν*, *παραπαίειν*, *προτύπτειν*, *διατύπτειν* i. q. *διεκπαίειν* ap. Hesychium, dubitatio est an aliorum referenda sint. Illa vero si quis prioribus equiparanda ducit, vel hoc argumento refellitur, quod verbis collisum, afflictum, impulsum significantibus, longe aliud quam illis subjectum est genus actionis. Quis enim non videat, funis paulatim remissi longe aliam esse speciem atque amnis in mare praecipitantis, illamque cogitatione informari, hanc etiam oculis cerni. Itaque ὁ ἄνεμος καθίησι dicitur et *κάτεισι* Philostr. Heroicc. VIII. 707. non *καθίεται*, sed *ποταμὸς ἐκδίδωσι* et *ἐκδίδεται*, non item

¹⁾ *Τὴν θύραν ἐπήραξε* Plato Prot. p. 314. D. sed *θύρας ἐπιρῶάξασα* Oed. T. 1244. ipsumque nomen *καταρῶακτης* non raro uno rho scribitur. Cf. Ellendt. ad Arrian. T. II. p. 188. et quos Astius citat ad Protag. l. I. p. 46. Adde quod *ῥάκτριον* vocatur instrumentum, quo *τοὺς καρπὸν ἀπαρῶσσουσι* v. Valcken. ad Herod. VIII. 90. Suidas *ῥακθέντος*, *ῥαγέντος*. Herodian. III. 12. p. 76, 11. *καταρῶακθεισης τῆς ἐσθῆτος*.

ἐαυτὸν καταράττει, neque hostes ἐαυτοὺς ἐνσείουσι τοῖς πολεμίοις.

V. 253. *Τοίας* — ἀπειλάς, affert Suidas s. Ἐρέσσουσι.

V. 254. *Πεφρόβημα* λιθόλευστον Ἄρη. La. Ricc. G. Lips. A. Aug. B. Dresdd. Mosqq. Ald. Ἄρη. Schol. Rom. Membr. et alii Ἄρη, quod reduxit Brunckius. [De accusativo Ἄρη v. Ellendt. I. 225. Hesychius Λιώδης, λιθόλευστος scripsisse videtur λιώλης.] Blomfieldio ad Agam. 1606. Ἄρης λιθόλευστος adeo insolens visum, ut ἀράν vel ἄταν corrigeret: quod non fecisset, si recordatus esset similiū: φόνος δημόλευστος Antig. 36. πολύτμητος Oppian. Cyn. II. 252. ναυηγός μύρος Anth. Pal. c. IX. n. 84. σφιγκτός θάνατος Milonis Eust. ad Dion. 369. θάνατος θηρόβορος Maneth. IV. 193 614. quod perperam scribitur θηροβόρος paroxytonōs; λακιστός μύρος poeta tragicus ap. Lucian. Pisc. §. 2. κυνοσπᾶς ἀνάγκη dicitur Actaeonis casus Nonn. V. 371. cf. Adn. ad v. 907. — Adjectivum λιθόλευστος, quo praeter Alexandrum Aetolum et Callimachum usi sunt Plutarchus Parall. c. 30. p. 430. T. VIII. et Schol. Ven. III. 56. verbumque hinc propagatum λιθολευσεῖν Rhetorr. Gr. T. I. 466. Gramm. Herm. p. 400. ex duobus ejusdem etymi vocabulis compositum est; cujus generis exempla requirenti, nullum succurrit. Neque tamen hoc plus mirationis habet quam substantivi cum adjectivo conjugato conjunctio ὄμαξ ὠμή Theocr. Id. XI. 21. ὦρα ὠραία v. Annot. ad v. 207. διαπύσιος Ἡπειρος Pind. Nem. IV. 82. latomiae lapidariae Plaut. Capt. III. 5, 65. vel cum verbo, λίθοις καταλέγειν Diod. Fr. L. XXXIII. 77. T. X. quorum vocabulorum cognatio ne apparet quidem nisi grammaticae doctis. Neque reformidarunt substantivo adjungere adjectivum etymi quidem diversi sed ejusdem tamen significationis: ἰσχᾶς αἶη Anth. Pal. c. VI. n. 303. δίφροι διοχεῖς Poll. X. 47. λένσιμον πέτρωμα, quod Moschopulus ad Hes. Opp. 538. ex Eur. Or. 40. affert tanquam ἐκ παραλλήλου dictum; aut etiam verbum a nomine compositum cum eodem nomine construere, σάρκας σαροφαγεῖν Diod. V. 39. quod conferri potest cum nominum constructione ἡ ὑπώρεια τοῦ ὄρου Herodo. I. 110. II. 158. Arrian. Alex. IV. 14. ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρου Hippocr. Epist. XII. 778. T. III. Alciph. III. Ep. 13. quibus congruunt homerica αἰπόλι' αἰγῶν, συβόσια σῶν, aliaque nonnulla a Valckenario allata ad Herod. III. 78. vel cum synonymo πέτρας λατομεῖν Diod. V. 39. χθόνα γητομέειν Apollon. II. 1005. σκάφη ναπηγεῖν Polyb. I. 36, 8. et his mirabilius πόλις ἀστυδρομουμένη Aesch. Sept. 207. cujus similitudo quaedam cernitur in adjectivis et substantivis compositis πόλις ἀστύνικος Eum. 875. ποδωκία σκελῶν

ib. 37. Veteres Grammatici vocabula ex duobus isodynamis conflata *στρεφιδινεῖν, φρονοκτονεῖν, ἐναροκιάντης* (Aeschyli) inter exempla τοῦ ἐκ παραλλήλου σχηματισμοῦ referunt Eustath. p. 437. Philemo Techn. §. 152. hisque ὀροθύνειν, δνοπαλίξειν, ἀγηλατεῖν, ψηλαφᾶν, εἰλυσπᾶσθαι¹⁾ atque alia a re¹⁹⁴ aliena intermiscunt; quae deverticula fortasse nunquam quaevisissent, nisi exempla illa compositionis synonymorum iis ante oculos posita itaque in scholis traditum fuisset, verba non paragoga, quae trium syllabarum numerum excederent, simplicibus adnumerari non posse. Ex nominibus huc pertinet *λυσομανία* Julian. Epist. LII. 99. quod nihil discrepat a *λύσσα μανιάς* Eur. Or. 326. ut idem pro *λιθολευστεῖν* dixit *πέτροις λεύειν* El. 330. ut vulgo ὀρκωμοτεῖν, ὄτακουστεῖν, πομποστολεῖν, μοιρολαχεῖν sive μοιρολογχεῖν, aliaeque syntaxis etymologicae variationes. Ἑλλεδανός autem, quod Schol. Hes. Scut. 291. ἀπὸ τοῦ ἔλω καὶ δέω, δύο ταυτοσημάντων λέξεων, compositum dicit, rectius simplicibus adnumerari ostendam ad v. 931.

V. 256. Τὸν αἴσω ἄπлатος ἴσχει. Duo Bar. ἄπλητος. Aug. B. ἄτλατος, Jen. ἄπλετος, Flor. Θ. ἄπлатος γο. ἄτλατος, Flor. Γ. ἄπλαστος, quod et Suidas s. h. v. exhibet sed idem s. Αἴσα et ceteri codd. ἄπлатος. Suidas utroque loco et plerique codd. ἴσχει. In Aug. B. Dresd. B. Mosq. A. supra scriptum ἔχει, quod Turn. Steph. ceterique inferiores susceperunt. Hermannus ἴσχει reduxit.

V. 257. Λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὀξὺς νότος ὡς λήγει, hoc est, ut Dionysii verbis utar Antiqq. IX. 599. τὴν τε προσβολὴν ὀξεῖαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ταχεῖαν ἔλαβε, ventorum instar qui sine pertinacia vehementes sunt Seneca de Ira I. c. 16. Suidas, qui s. Στεροπή hoc tres versiculos λαμπρᾶς — ἔχει profert, ex Schol. Rom. addit: ὡς γενομένων τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν ὥστε παρατείνειν αὐτὰ ἢ ταχέως πεπαῦσθαι, ὡς ἐν τῇ κωμωδίᾳ Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως, δειλινὸς γὰρ ἤρξατο ἀλγεῖν, quam prognosticorum observationem sequitur Lucianus Dem. Encom. §. 31. θρασείως ἐξανασάντες εἶτα πτήξαντες οὐκ εἰς μακρὰν δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων. Theophrastus vero de Sign. Pluv.¹⁹⁵ II. 7. 791. θέρους ὅταν σφόδρα καὶ ἰσχυρὸν ἀστράπη, θᾶτον καὶ σφοδρότερον πνεύσουσι· τοῦ δὲ χειμῶνος τούναντίον· παύουσι γὰρ τὰ πνεύματα αἱ ἀστραπαί· cf. Schneider. Nott. T. IV. 732. [οἱ ἐπὶ τέλει ἄνεμοι μέγιστοι Aristot. Probl.

¹⁾ Hoc simplici paragoge productum videtur ut nomina *θλάσπις* v. Gal. de Antid. I. 14. p. 81. T. XIV. *λίσπος, ἔλεσπις, θέσπις, οἴση* sive *οἰούπη, caespes cuspes.*

XXVI. 25. ἐπὶ κινὸ νότος πνεῖ ib. 32.] Ex eo quod in cod. *G.* legitur γὰρ ἀστεροπαῖς conjiciat aliquis Sophoclem scripsisse ἀπ' ἀστεροπαῖς. ED. PR.

V. 259. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. Complures codd. Ald. et Suidae Edd. vett. l. c. φρόνιμον, quod Hermannus praetulit. Cod. *G.* ἴσχει, γρ. ἔχει, quod ad v. 257. pertinere videtur.

V. 260. Τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν et quae sequuntur usque ad ὑποτείνει, afferunt Stobaeus Serm. XCIX. 21. Tzetzes Chil. X. 582. Suidas s. Τὸ γὰρ et Ὑποτείνει, Eustathius p. 1422, 60. duos postremos versus Μηδενὸς — ὑποτείνει Grammaticus Hermanni p. 391. Εἰςλεύσειν cod. *G.* ED. PR.

V. 263. Ἄλλ' — εὐτυχεῖν δοκῶ. Schol. ἐν εὐτυχίᾳ ἂν εἶημεν, ut Hermannus *videor mihi gaudere posse*. Impersonale est Aesch. Sept. 260. εὖ συντυχόντων.

V. 264. Φροῦδου γὰρ — hunc versum delibavit Eustathius p. 487, 2. Eundem cum antecedente apponit Suidas s. Φροῦδα. Schol. φροῦδου, δηλονότι ὄντος. Aliter φροῦδος non construitur. Genitivi φροῦδου exemplum alterum non reperi.

V. 265. Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν — Mirum est quantum hinc discrepet Stobaeus Serm. CXII. 8. qui vv. 265 — 267. promens eorum primum ita scribit πότερα δειπέ (cod. διάνειμε) μοι τίν' αἴρεσιν λάβοις. Δειπέ μοι Hom. II. X. 525. Vulgatam reddit Suidas s. Ἐξ ἀπλῶν. Pro νέμοι duo Bar. La. Mosq. A. et duo Lipss. νέμει, idem Harl. sed supra scripto δολή. Dresd. A. ἦν νέμοι, Jen. ἦν νέμη, cod. Θ. εἰ νέμει, cod *G.* πότερα δ' εἰ νέμει.

V. 268. Τό τοι διπλάζον — Antiatticista Anecd. p. 89. διπλάσαι τὸ διπλασιάσαι Ἄλεξις, transitive, puto, pro duplicare, ut Andocid. p. 30, 27. εἴ τις τὸν φόρον διπλάσειεν, ubi nunc διπλασιάσειεν positum est e Reiskii sententia, et ἐπαναδιπλάζειν apud Aeschylum. Sed hoc loco neutrale videtur ut ipsum διπλασιάζειν ap. Diod. IV. 84. καρπὸς διπλασιάζων τῶν ἐν ἄλλαις χώροις φρουμένων, ut omnes *congeminavimus* Plaut. Amph. II. 2, 154. (v. 634.) quod ab inusitato congeminasco repetendum esse Lindemannus parum persuadet, quum Lucretius IV. 452. *geminant* hoc modo usurpaverit et Virgilius saepius *ingeminat*. Verborum *similium*, hoc est eorum, quae ab adjectivis ducta terminantur in *άζειν*, aliis transitiva attributa est significatio, *αιθριαάζειν*, *πλαγιαάζειν*, *πλουσιάζειν*, aliis ac pluribus quidem intransitiva, *ἄλλοτριάζειν*, *γελοιάζειν*, *ἐνεάζειν*, *ἐρημάζειν*, *ἐλευθεριάζειν*, *ἠρεμάζειν*, *ιδιάζειν*, *ματαιιάζειν*, *ὀρθιάζειν*, *πλησιάζειν*, *σχυθροπάζειν*, *στυγνάζειν*. Sed ut verbi *πλησιάζειν* synonyma *ἐγγίζειν*

et *πελάζειν* utramque significationem complectuntur, ita etiam in illo genere haud pauca sunt ambigua. *Ἰσάζειν* plerumque quidem est *par esse* Plat. Legg. VI. 773. A. Aristot. Pol. V. 3, 7. de Gener. et Int. I. 10. Theophr. de Sens. IV. 648. Diod. XVII. 1. Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 43, 139. et *ἐξισάζειν* Strabo VII. 824. [Jambl. Myst. Sect. I. c. 4. p. 5, 37.] Schol. Hermog. p. 119. T. IV. ut *ὁμοιάζειν* in N. T. et *προσομοιάζειν* Geopp. II. 21, 6. quam significationem etiam altera verbi forma interdum induit¹⁾. Sed hoc idem *ισάζειν* pro adaequare dixit Geopp. XIX. 1. p. 1209. ut *ἀνισάζειν* Aristot. de Inc. An. VII. 161. A. (vett. Edd. mendose *ἐνισάζειν*) VIII. 162. E. ut et *ισοφαρίζειν* et latinum *aequare*; ac *μεσάζειν* quoque transitionis speciem habet in Geopp. I. 11, 4. *ἰάπυξ καὶ λιψ μεσάζουσι τὸν ζέφυρον*, saepiusque *διγάζειν*, *θειάζειν*²⁾, *μετριάζειν*, *νεάζειν*, *ὑπτιάζειν*, *ἐξυπτιάζειν*, modo neutralia sunt, modo transitiva. Eandem ambiguitatem habent multa verba, quae in *ίζειν* desinunt, *κουφίζειν* *leve esse* Hippocr. Epid. II. 10. et 13. Dio Cass. 197 XL. c. 1. aliisque locis, et *ἐλαφρίζειν* Callimach. *ὀμαλίζειν* Theophr. et Athen. VIII. 357. E. *διομαλίζειν* Longin. c. 33, 4. Sext. c. Eth. c. 208. p. 728. *ἐπαμφοτερίζειν* v. Schneider. ad Civ. T. II. 133. quae his locis intransitiva, saepius agentia sunt; *ἀφρυνίζειν* Philostr. V. Ap. IV. 9. 158. et *διωπνίζειν* ap. Lucianum pro *ἀφρυνισθῆναι* valent; *ἄληστος καὶ διαιωνίζουσα χάρις* Euseb. V. Const. IV. 2, 628. sed *διαωνίζει τὴν μνήμην* active III. 41, 601. et IV. 60, 659. *ἡ πέψις τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει* Theophr. H. Pl. IV. 3. (4.) 5. sed neutraliter *τοῦτο κωλύει διατμίζειν* de Ign. 49, 722. ut ap. Aristot. Meteor. I. 7. p. 344, 23. I. 10. p. 347, 7. Probl. XXII. 9. similiterque *ἐξικμάζειν*, *σπανίζειν*, *νοτίζειν*, *πελαγίζειν*³⁾, *ἐκτοπίζειν*, *ὑπερακρίζειν*, inter utrumque intellectum fluctuant, neque puto ullum esse hujus notae verbum in una significatione ita alte defixum, ut ad alteram traduci nequeat. Id autem quanti referat accuratius inquiri, duobus exemplis ostendam. *Ἄγκος πένκαις συσκιάζον* Eur. Bacch. 1003. estne vallis umbrosa an, ut ita dicam, umbrifica, ut *lucus umbrans* apud Senecam? Eadem est quaestio de hoc: *τῆς ὥρας ὑπο-*

¹⁾ *Ὅμοιοι ὁμοίος est* Dioscor. Mat. Med. III. 52. p. 394. quo tollitur Coraci dubitatio Atact. T. II. 273. *προσομοιοι* Demosth. p. 1398, 23. ubi accusativum non necessarium inserit Reiskius; *ἐξισοῖ par est* v. Hermann. ad Soph. El. 1185. *μεσοῖ δὲ τούτων πατήρ* Himer. Or. XXIII. 804. quod idem Reiskius in *μέσος* demutat.

²⁾ Synes. de Regn. p. 14. C. *φημι γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν περὶ τὸ βασιλικὸν σῶμα σκηρὴν κατὰ βαρβαρικὸν ἐκτεθειῶσαι* scrib. *ἐκτεθειῶσαι*.

³⁾ V. Jacobs. ad Achill. p. 724. conf. *λιμνάζειν* et *stagnare*.

σκιαζούσης Athen. IV. 130. A. et de similibus: ἤδη συσκοτάζοντος Plut. V. Caes. XXXII. 398. ἐπειδὴ συνεσκότασεν apud Xenophontem et Demosthenem, utrum haec absolute posita sint, ut latina *quum illucesceret, crepuscularet, advesperasceret, dilucularet* v. Gronov. ad Gell. II. 29. quibus nullus accusativus addi potest, an vero activam potestatem retineant, objectum autem desit, quia actio non ad unam certam rem pertinet sed ad omnia circumjecta? In eadem causa versantur alia verba, quae lucis noctisque, caloris ac frigoris incrementa et decremента denotant. In Soph. Antig. 413. καὺμ' ἔθαλπε reddunt *aestus incalcescebat; quidni percalefaciebat, il faisoit chaud?* alibi vero reflexivum est¹⁾. Nec aliter dici videtur Theocr. VI. 16. τὸ καλὸν θερος ἠνίκα φρούττει, XII. 9. ἡελίου φρούττοντος, Eunap. Legg. p. 466. ed. Boiss. τοῦ χειμῶνος διαψύχοντος, quod nemo reddet: *quum hiems frigeret vel frigesceret;* et impersonaliter ἐπειδὴ ἀποψύξη Plat. Phaedr. p. 242. A.²⁾ quae verba Cicero de Or. I. 62. hoc modo transtulit *dum se calor frangat*, sententiam reddens non grammaticam rationem; quanquam hoc quoque verbum interdum reflexivum est³⁾. Item latina *tenebravit* (Varr.) et *vespera inumbrante* (Tacit.) utroque modo intelligi possunt, vel intransitive ut *stellare, gemmare, congelciare*, vel transitive pro *umbras, tenebras inducere*, ut pleraque hujus declinationis verba, ipsaque illa, quae Gellius XVIII. 12, 2. in contrariam partem profert, *pallium rugat, vestibulum pulverat*, nihil impedit quominus sic accipiantur quemadmodum graeca verba φρούττειν, θάλπειν, ἀναψύχειν interpretati sumus. Alterum exemplum praebet Alexidis locus Athen. 421. E. de parasito voracissimo: αὐτὸν ὁ κεκληκὼς τὰ Σαμοθράκι' εὐχεται λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ, ubi prorsus incertum est utrum hospes precetur ut sedentur venti an ut serenent (mare); nam γαληνίζειν hanc

¹⁾ Anth. Pal. c. VII. n. 731. τέτταρας ἢ τρεῖς ποίας θάλπειν ὑπ' ἡλίῳ, fovit se, id est, vixit, pro quo Pindarus medio usus est ἡλίῳ ἐθάλπετο. Nem. IV. 23.

²⁾ Phrynichus App. p. 26, 12. hic ἀποψύχη legit ac vulgo καταψύχειν dici ait ὅταν τὸ καῦμα εἰς ψύχος τρέπηται. Bekkerus ex aliquot codd. ἀποψυχή edidit convenienter Thomae praeepto et Philemonis p. 293. ἀναψυχῆναι καὶ ἀναψυχθῆναι, οὐκ ἀναψυχῆναι οὐδ' ἀναψύξαι. Hoc Heliodorus utitur IX. 7, 420. θᾶττον ἀναψύξαι τὰ περὶ Σύννην pro exarescere, et Polyae. III. 9, 47. pro recreare sese.

³⁾ Πρὸς ἀρπαγὴν τραπόμενοι καὶ ἀναψύχοντες Dionys. Antt. IX. c. 12. ἔτυχεν ἀναψύχων κατὰ τὸ ἄντρον Appian. Civ. IV. 29. ὡς ἔπει καὶ ἀνέψυξε Arrian. Alex. V. 18, 13. Sic etiam Polyae. III. 9. p. 47. Alciph. II. Ep. 4, 40. Meleag. Epigr. LVIII. 8.

quoque significationem habet Eur. Fragm. Inc. LXXV. 4.¹⁾ ac fieri potest ut hoc declaretur: *precatur numina Samothracia sive Cabiros ut ille vehementissimus turbo quiescat.* Hujusmodi mille sunt loci, quorum sententiam *praeterpropter* sicut unus e circulo literatorum intelligimus, grammaticam 199 autem rationem parum expeditam habemus.

V. 269. *Ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες.* Unus e Pariss. γ' ἄρ, sub quo Bothius γάρ delitescere putat; Mosq. B. ἄρ' οί.

V. 271. *Ἀνὴρ ἐκεῖνος* — hunc versum et sex, qui ei subjecti sunt, exscripsit Suidas s. *Ἐξ ἀπλῶν.*

V. 272. *Οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς.* Matthiae ad Iph. T. 147. non recte pro *ὅτι τοιοῦτοις* accipit.

V. 273. *Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἦνία.* Sic omnes codd. et Suid. l. c. Sed Schol. Rom. et La. *γράφεται βλέποντας*, quod Bothius et Hermannus ut exquisitius praetulerunt vulgatae, quam ex interpretatione ortam putant. Equidem aliter sentio.

V. 274. *Κάνεπνευσε τῆς νόσου.* Cod. Γ. *κατέπαυσε γρ. ἀνέπαυσε.*

V. 276. *Ἡμεῖς θ'* ὁμοίως. Cod. Leid. Suidae l. c. *ἡμεῖς δ'* — quod Hermannus non spernendum videtur.

V. 277. *Δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά.* Tragicis τόσος et τοσόσδε promiscua sunt sed fixum *δις τόσον*, *δις τόσα* Eur. Hec. 396. Med. 1047. 1191. Rhes. 281. 757. Cycl. 147. Heracl. 293. El. 1096. ubi metrum ferebat *δις τόσωςδ'*, ut Rhes. 160. ubi olim *δις τοσοῦτ'* legebatur, *δις τόσα* Demosth. 767, 7. Philostr. Iconn. I. 13, 783. *Δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακῶν* Bodl. sed vulgata defenditur Euripidis exemplo *δύ' ἐξ ἐνός κακῶ* Iph. T. 487. Naturalem ordinem poetae saepe metri vel concinnitatis causa immutant: *οὐκ ἐλάσσω τῶν ἐμῶν ἔχει κακῶν* Troad. 674. ubi duae continuae dipodiae in eadem extremas exeunt; *ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε* Androm. 637. *ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος* El. 1262. *τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον* Agam. 1183. saepe etiam rationes minus observabiles sequuti; *οἶδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων μύθων* Iph. A. 402. *μείζω βροτείας προσπεσῶν ὀμιλίας* Hipp. 19. ubi Porsonus *ὀμιλίαν* requirit; *παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων* Med. 75. *ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου* Oed. T. 75. ubi Purgoldus *χρόνον* malebat, alios *πλείον* legisse ex Scholiastae interpretatione *πλέον* conjiciat fortasse aliquis; sed *πλείω τοῦ τεταγμένου χρόνου* Dio Cass. XXXVI. 200

¹⁾ Aristoph. Eqq. 646. *τῶν δ' εὐθείως τὰ πρόσωπα διεγαλήμισαν*, cod. Rav. *οἱ δ'* — vel active vel neutraliter, ut Eunap. V. Chrysanth. p. 201. *τὰ πρόσωπα διαστνγράσαντες.*

17. *χαῦτη ξυνάδει χάτερα ταύτη νόσος* Arist. Lys. 1088. et saepissime pedestres scriptores. Plato Charm. p. 160. C. *αἱ ἡσύχιοι τῶν ταχειῶν πράξεων τυγχάνουσι καλλίους οὔσαι*, ubi variandi causa patet; proxime enim praecedit *αἱ ἡσύχιοι πράξεις καλλίους ἐφάνησαν ἢ αἱ ταχειῖαι*. Herodo. I. 207. *ἀπεδείκνυτο ἐναντίην τῇ προκειμένη γνώμῃ*, ut *τῆς ἐναντίας τῇ πρότερον φθορᾷ* Dio Chr. XXVI. 96. *ἄδων ἐναντίον τῷ προτέρῳ λογῷ παλινοδίαν αὐτὸν ἐκάλεσε* Philostr. V. Ap. VI. 11, 246. *τὴν ἐναντίαν τῇ προτέρᾳ παρόδῳ* Polyb. III. 66, 8. *ἐναντίον εἰσηηνοχῶς τοῖς οὔσι νόμοις* Demosth. p. 712. ubi codex primariae dignationis νόμον exhibet, sed vulgatae similis constructio p. 434, 27. *ἀντὶ καλῆς αἰσχρὰν γενέσθαι τῆς εἰρήνης*, et p. 724, 12. *συνενεγκῶν τὰ μὴ δῆλα τοῖς φανεροῖς ἀδικήμασιν*. Aelian. H. Ann. V. c. 5. *τὸν ἄρρονα ἢ θήλεια νικήσασα ὄρνιν*, quae sunt verba oraculi a Pausania relati II. 20. Sic plerumque scriptores supparis aetatis post comparativos substantivum primarium in secundo casu ponunt: *κρείττω τῆς πρότερον ἀρμονίας* Dio Chr. IV. 187. *μείζω τῆς Ἰβήρων στρατιᾶς* Strab. XI. 425. *λαμπροτέρων τῆς προτέρας παρασκευῆς* Appian. Civ. V. 92, 833. T. II. *οὐ πλείω τῶν πέντε γερονῶς ἐτῶν* Dionys. Antt. IV. c. 6. *μείζω ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας πολέμου* Lucian. Charid. §. 18. *μείζονας ἀναστήσαι τῶν πεπαυμένων πολέμων* Plut. V. Pomp. c. XX. *λαμπροτάτων ἐπ' αἰσχίστοις ἱεροῖς γενομένων* V. Marc. XXIX. quo loco Reiskius vel *ἱερῶν* scribendum vel *σημείων* addendum putavit. [*καινὰς ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις δεήσεις ἐνύρισκεν* Liban. T. II. 17.] Et post numeralia: *ἔχων ἑπτὰ πρὸς ταῖς ἐνενήκοντα ναυσὶ* Diod. XIII. 45. *διέστηκεν ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριάκοντα σταδίοις* Strab. VIII. 341. *ἐπήγαγε διακοσίας πρὸς ταῖς χιλιάς τριήρεσι* Julian. Or. I. 42. C. *μετὰ τὴν τρίτην ἐπὶ ταῖς ἑβδομήκοντα Ὀλυμπιάσι* Dionys. Antt. IV. 62, 793. *τὴν ἐπ' ἐκείνη Ὀλυμπιάδι* Philostr. Heroic. p. 679. quod interpretes male intellexit; *ἐπὶ τὸ ἑβδομον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσι* Eunap. V. Proaer. p. 74. sed ex altera ratione *ἐπὶ τέσσαρα πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτη* Dion. Antt. I. 45. *περὶ τὴν ἕκτην* 201 *πρὸς ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδα* Plut. V. Luc. c. V. *τρεῖς πρὸς τοῖς πενήκοντα πῆγεις* Athen. V. 203. F. [*πέντε πρὸς τοῖς ἔτεσι* Dionys. Ant. I. 3, 11. *τὴν τρίτην ἐπὶ ταῖς ἐνενήκοντα καὶ ἑκατὸν Ὀλυμπιάσι*, ib. et p. 22. *μὴ μείζονας ἀναστήσει τῶν πεπαυμένων πολέμων* Plut. Pomp. XX. 27. p. 66. T. III. *οὐ πλείω τῶν πέντε ἐτῶν* Dionys. Ant. IV. 6. 648.] Nec minus post *ἕτερος* et *ἄλλος*. Xenoph. Anab. V. 4, 31. *εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως*, sed Diod. III. 31. *ἄλλην ἐξ ἄλλης χώραν ἐπιπορεύονται*, ubi tamen cod. Coisl. *χώρας* praebet, optione perquam difficili, non hoc solum loco sed ubicunque libri inter

se discrepant, ut Aesch. Pers. 434. *τις γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη*, pro quo in cod. reg. *τύχης* scribitur, ib. 468. *τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιδε συμφορὰν πάρα στένειν*, codd. Mosq. et Viteb. *συμφορᾶ*, Eur. Hel. 647. *πρὸς ἄλλην ἐλαύνει συμφορὰν τᾶσδε κρείττω*, Paris. E. *συμφορᾶς*, quae omnia vulgatis elegantiora, neque tamen veteres ubique hanc elegantiam consecrati sunt. Eadem libertate poetae latini primario nomini formam secundarii reddunt partim metri ergo partim variandae constructionis: *mista aspera laevibus principiiis* Lucr. II. 470. *sic aliis aliae rebus vertuntur* I. 805. *sordidus a tenui victu distabit* Horat. Sat. II. 2, 53. ubi alia id genus contulerunt interpretes. A nostra autem consuetudine hoc non minus abhorret quam quod Graeci, gens verborum modo prodiga, modo immodice parca, nomen idem sine ullo orationis emolumento bis iterant: *νόμους τοὺς καλλίστους ἐκ πάντων τῶν νόμων* Herodo. III. 38. *ἀσφαλεστέρα οὐδεμία πορεία τῆς πρὸς Βαβυλῶνα πορείας* Cyrop. V. 2, 31. *ἢ κείνη τῇ γενέσει ἐναντία γένεσις* Plat. Legg. XII. 944. E. *ἐλάττω τούτου τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα* Apol. p. 34. C. *ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένῳ* p. 37. D. *ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων ναυτῶν ἑτέρους ἐμισθωσάμην ναύτας* Dem. c. Polycl. 1210, 9. *τὸ πάντων θαυμάτων μέγιστον θαῦμα* Galen. de Us. Part. XV. 7, 667. T. IV. *ἐν Τενέδῳ καλλίονας γενέσθαι γυναῖκας τῶν πανταχοῦ* (cod. *πανταχόσε*) *γυναικῶν* Athen. XIII. 609. E. *πόλις θεοφιλεστάτη πόλεων* Dion. Antt. IV. 83. ubi *πασῶν* omissum est ut in Aristid. III. 28. T. I. *θεάματα θεαμάτων ἡδίστα*, quod alibi addit Dionysius *πόλεμον ἀπάντων πολέμων βαρυτάτον* V. 4, 974. [*γᾶμα καλλίστον πάντων ναυμάτων* Aristid. T. II. 149.] Atque hac ratione comprobatur genitivus, quem addit cod. Guelph. Xen. Cyr. II. 2, 26. *ἀνθρώπους ἐκ πάντων ἀνθρώπων οἱ ἂν etc. optumus hominum es homo* Plaut. Capt. II. 2, 83. Haec autem ²⁰² numerorum complementa veteres non praeterierunt lectores. Ad Synesii verba de Insomn. p. 152. C. *χαλεπὸν εἶναι ἐν ἐκάστῳ τόπῳ, κοινῶ φαντάσματι παραπλήσιον*, Nicephorus p. 422. D. adnotat in aliis libris esse *φάντασμα τι· ἔδει γὰρ ἀμφοτέρα κεῖσθαι· διὰ δὲ τὸ φορτικὸν τῆς φράσεως κείται ἐν ἐξ αὐτῶν, οἷον ἂν βούλοιτό τις· λάμβανε δὲ οὖν ὁμοῦς ἔξωθεν ἑλλειπτικῶς καὶ τὸ ἕτερον*. Nobis sub alio coelo natis et hoc φορτικὸν videtur, nec minus illa, *Ἀργείας ὄρους λίας Σπαρτιάτιδος τε γῆς* Eur. El. 409. *ὄν γῆ δέξεται μοαόντα γῆν* Philoct. 894. *πιανῶ χθόνα κεκευθῶς ὑπὸ χθονός* Sept. 585. nec emollescunt haec substituto synonymo *πόλει κατασκαφᾶς θέντες λαπάζειν ἄστν* ib. 47. nec si ejusdem nominis mutatur significatio: *ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπὼν δύο ἐπη*

Plat. Phaedr. 252. B. λόγον ἔχει ὁ λόγος Epinom. 983. D. λόγον ἐπράττετο τοῦ λόγου Synes. Dion. p. 57. D. ἡμῶν εἶ τις ἦν λόγων λόγος Liban. Decl. T. II. 271. Ἄρης Πέρογαμον — κυκλώσας ἄρει φονίῳ Iph. A. 765. quod Matthiae et Hermannus funditus damnant; οὐκ ἂν πᾶσα φύσις ἰκανὴ γένοιτο μὴ θανααστῆς μετέχουσα φύσεως Plat. Epin. p. 990. B. φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες αὐτόν Legg. I. 647. C. cf. Casaub. ad Strab. p. 52. sq. Ed. Pr. [Adde Heracl. Alleg. LXV. 196. τὸν κόσμον ἀπέδωκε τῷ κόσμῳ. Athen. XII. 544. A. φιλοσόφων αἰρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρουφὴν αἰρέσεως ἀντεποίησαντο. Nicephorus Greg. Hist. IX. 11, 277. C. εἶχεν ἂν τινα λόγον ὁ λόγος.]

V. 278. Σύμφημι δὴ σοι — consuetum senariorum exordium ζύμφημι καὶ τὸς Oed. C. 1748. ζύμφημι καὶ γὰρ El. 1257. Anabibasmum toni in hoc verbo et cognatis παράφημι, ἀπόφημι, legitimum et ubique servatum mirum est a Grammaticis identidem praescribi Schol. Ven. I. 577. VII. 362. Arcad. p. 173. Etym. M. s. Ἀπόχρη et s. Ἐνεμειν, nihil autem praecipere de secunda persona, cujus accentus fluctuat; ζύμφης Plat. Hipparch. 232. B. Soph. 236. D. 237. D. quibus in locis codd. complures aut συμφῆς aut συμφῆς exhibent; ξυμφῆς legitur Lach. 199. A. σύμφης Hipparch. 232. A. ἀντιφῆς Gorg. 501. C. οὐδὲ σὺ φῆς (cod. σύμφης (οὔτε ἀπόφης Protag. 360. D. tres codd. ἀποφῆς. Anecd. p. 409. ἀντιφῆς ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις, pro quo rectius ἀντιφῆς legitur 203 apud Suidan. Σύμφημι Xen. Cyr. IV. 5, 34. Plato Gorg. p. 500. E. Rep. VII. 523. A. cujus simplex acui vult Joannes p. 21, 17. quanquam non magis inclinatur, quam persona indicativi secunda. [ἀντιφῆσι Schol. Aristot. p. 192, 6. 27.]

V. 278. Δέδοικα μὴ ἔθ' θεοῦ πληγὴ τις ἦκη. Codd. fere omnes et Edd. vett. ἦκοι, ut Plut. V. Pelop. X. ὀραῖτε μὴ διαταράττοι, ubi Schaeferus conjunctivum reponit, et alii quos Bernhardt citat Synt. p. 408. Suidas s. Δέδοικα et Jen. μὴ ἦκη cum scholio μὴ ἦλθε, Ven. ἦκει, quod Matthiae ad Phoenn. 93. tacite improbat, Hermannus non improbat quidem sed ἦκη praefert cum Schaefero Mel. p. 109.

V. 279. Πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένος. Aug. B. πεπανμένης cum glossa τῆς νόσου. Ceteri et Suidas l. c. ut vulgatum est. Schaeferus μὴ πληγὴ τις ἦκη (πῶς γάρ;) εἰ — illud πῶς γὰρ pro πῶς γὰρ οὐ accipiens.

V. 281. Ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή, id est ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐπίστασο. Orta videtur haec constructio a casu recto διανοοῦ ὡς ἐρῶν Plat. Legg. XII. 965. A. οὕτω διανοοῦ ὡς — δυνάμενος Plut. V. Coriol. c. XXXV. hinc translata ad accusativum ὡς μηδὲν εἰδὸς ἴσθι με v.

Matthiae Gramm. §. 569. et ad genitivum, quorum ille a verbo regitur, hic absolutus est: *ὡς ἐμοῦ μὴ ἀμελήσοντος, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην Xen. Cyr. I. 6, 11. ὡς ὄντων τῶνδε σοὶ μαθεῖν πάρα Aesch. Prom. 766. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δὴ Med. 1308.* quibus locis aliisque multis imperativus vel aliquid par et simile imperativo legitur. Nec rarus tamen indicativus: *ἐνιοὶ ὡς σπερματικῆς οὐσῆς τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσι Theophr. H. Pl. I. 6, 13. et alii v. Wyttenbach. Bibl. Cr. IV. 29. Stallbaum. ad Phileb. p. 31.* Eadem est constructio verborum dicendi, cum accusativo *ἔλεγον ὡς νικῶντα δεσπότην Eur. Phoenn. 1470.* quod dupliciter constructi potest; cum genitivo *μηνύει ὡς ἐπιφερομένης Plat. Crat. 412. A. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς Ἀθήνησιν ἀφθόνων ὄντων τῶν ξύλων Demosth. p. 219, 17. θαρόουσι λέγειν ὡς ὁμοίων ὄντων τῶν πολιτευμάτων Polyb. VI. 44. ἱστορεῖ ὡς ὑπὸ Διονύσου εὔρεθέντων τῶν μῆλων Athen. III. 82. D. εἶρηκε πρὸς αὐτὸν ὡς τῆς γυναικὸς διεφθαρμένης Jamblich. V. P. XXVII. 125. p. 266.*¹⁾ Restat unum ut quaeramus, num hoc, quod ²⁰⁴ in verbis credendi, intelligendi, dicendi, frequentissimum est, ad ea quae *videre* significant, tractatum sit. [*τάδε τέτλαμεν εἰσορόωντες μῆλων σφαζομένων Hom. Od. XX. 312.*] In Ad-dend. Ed. Pr. attuli Trach. 394. *δίδαξον, ὡς ἔροποντος εἰσορῶς ἐμοῦ*, qui locus prioribus simillimus est si post *δίδαξον* plenius interpungitur, sic ut oratio asyndeta, particula *ὡς* autem cum genitivo participii conjuncta sit, quomodo in illo *ὡς σπερματικῆς οὐσῆς τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσι*, dissimilis vero, si *ὡς quoniam* significat, nam tum constructio erit qualis in altero, quem addidi, loco Arist. Rann. 815. *ἤνιξ' ἂν ὀξύδαλον περὶ ἴδη θήγοντος ὀδόντας ἀντιτέχνου.* Sed Reisigius Comm. Crit. p. 332. utrumque exemplum confodit; apud Sophoclem scribendum esse *ὡς ἔροποντος (εἰσορῶς) ἐμοῦ*, quod Schaefero et Fritzschio Lectt. Lucian. p. 96. certissimum, mihi admodum improbabile videtur non solum quia isto modo non *εἰσορῶς* sed simplex *ὀρῶς* apponi scimus, sed etiam quia hoc *viden?* non ex abundantanti adjicitur sed maxime *ἠθικῶς*, ut et *οὐχ ὀρῶς, ξυνής* atque *μανθάνεις* dici solet, cf. Boisson. ad Nic. Eug. p. 253. in illa vero Lichae oratione ne minima quidem apparet *ἠθους* significatio. Aristophanis autem verba Reisigius sic construit *ἤνιξ' ἂν ἴδη τοὺς ὀδόντας τοῦ ἀντιτέχνου θήγοντος* scil. *τοὺς ὀδόντας*, quod nemi-

¹⁾ Pro *ὡς* Graeci posteriores *οἷα* substituunt: *ἐνεχειρισέν οἱ ἐπιστολὴν, ἐν ἧ ἔφερετο οἷα ἀκαθέκτου οὐσῆς τῆς στρατιᾶς Justin. Excc. Legg. p. 173. ἐσήμαινεν αὐτῷ οἷα λιμῶ πιεζομένης τῆς στρατιᾶς Menand. Prot. p. 110. B.*

nem probaturum arbitror. Brunckii opinio est, verbum *ιδεῖν* hic syntaxin synonymi *αἰσθῆσθαι* sibi induisse. Sed eodem jure aliquis dixerit, non verbum cum verbo sed, ut saepe, constructionem unam cum altera commutatam, hoc est, pro ὅτε *θῆγει ἀντίτεχνος* substitutum esse, quod idem valet, *θῆγοντος ἀντίτεχνου*, cum trajectione objecti in enuntiatum secundarium; ἦνίξ' ἂν ἴδῃ ὅτε *θῆγει ἀντίτεχνος* pro ἦνίξ' ἂν ²⁰⁵ *ἴδῃ τὸν ἀντίτεχνον ὅτε θῆγει* ¹⁾). Galenus de Opt. Sect. c. IX. p. 96. T. I. ἡμᾶς αὐτοὺς ἄκοντας ἔστιν ἰδεῖν ὅτε σοφίζομεθα. Theocr. Id. VI. 21. εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἦνίξ' ἔβαλλε, ubi nihil interest utrum construatur *εἶδον τὴν Γαλάτειαν ἦνίξ' ἔβαλλεν*, an *εἶδον, ἦνίξ' ἢ Γαλ. ἔβ.* unde apparet quam facilis sit transitus ad hoc *εἶδον τῆς Γαλατείας βαλλούσης*. Apud Achillem Tat. II. 8. p. 32. οὐκ οἶδα οὕτω πρότερον ἡσθείσης τῆς καρδίας, verbum *οἶδα* pro *μῆμνημαι* positum videri potest.

V. 282. *Προσέπτατο*. Sic omnes codd. et Eustathius hunc versum bis afferens p. 452, 32. et p. 527, 52. Brunckius qui *ἐπτάμην* non magis atticum putabat quam *εἰράμην* et *ἠράμην*, suo arbitrio *προσέπτετο* edidit. Moschopulus ad Π. Π. 71. ἀποπτάμενος παρὰ Πλάτωνι, εἰ καὶ ἄλλως οἱ εἰς ἡν ἀόριστοι τῶν εἰς μὲ οὐ χροῖαν ἔχουσι παθητικῶν καὶ μέσων. ED. PR. [ab ἵπταμαι Buttmanus, Moschopulus ab ἔκτην, ut ἔκτα, κτάμενος.]

V. 285. *Ἄστρος νυκτός ἦνίξ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον*. Excerpsit haec verba Suidas s. *Ἄστρος νυκτός*. Scholiastes ἢ ὅτε οὐκ ἔφαινον οἱ ἔσπεροι ἀστέρες (hoc perperam omittit Suidas) ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Prius probavit Spanhemius ad Callim. H. in Del. 303. hoc Valckenarius ad Herod. VII. 215. ac jure quidem. Quanquam enim stellae *λαμπτήρες* vocantur Maneth. V. 426. et *ἔσπερα λύχνα* Nonn. II. 324. tamen hoc loco apertum est significari foculos, qui noctu ad illustranda cubicula accendebantur. Galenus Exeg. p. 512. *λαμπτήρ* ὃν οἱ πολλοὶ φανόν, παρὰ μέντοι τοῖς Ἀττικοῖς ἐν ᾧ ξύλα κατεκαίετο παρ-

¹⁾ Hac trajectione utuntur etiam ubi subjectum primarii enuntiatum idem est objectum secundarii: *μὴ λυπεῖτω σε ὄρωντα ἰχώρα* Arcestratus Athen. IX. 399. D. ubi non ὁ *λαγός* supplendum sed verba ita construenda sunt *μὴ λυπεῖτω σε ὁ ἰχώρ ὄρωντα αὐτόν*. Epigr. Ἀδεσπ. CCCCXLIII. *μὴ σέ γ' ἀνάτω πάτορες ἀπὸ τῆλε θανάοντα*. Herodian. VIII. 7. p. 163, 32. ὅσον ὑμᾶς ἄνησε μεταγνόντας sc. τὸ μεταγνῶναι. Aristid. T. I. 448. *συνενήροχεν αὐτοῖς ἀδιηθεῖσι*. Plat. Crat. 393. E. *τοῦ ἦτα καὶ τοῦ ταῦ προστεθέντων οὐδὲν ἐλύπησε*. Phaedr. 230. E. *ἐπίστασαι ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν γενομένων τούτων*, quae si esset directa oratio, sic decurreret *τούτων οὕτω γενομένων συμφέρει ἡμῖν*, quod idem est ac *ταῦτα οὕτω γενομένα συμφέρει*.

ἔξοντα φῶς. Eustathius p. 1848, 32. λαμπτήρες ἐσχάροι 206
 μετέωροι ἢ χυτροπόδες, ἐφ' ὧν ἔκαιον cf. Odyss. XVIII. 304.
 Theocr. Id. XXV. 47. Sic autem Graeci diei incrementa
 et decrementa dispertire solebant, ut primordia noctis lumi-
 num accensione notarent, ἀρχομένης ἡμέρας, μεσονύκτιος, δειλῆς
 ὀψίας, περὶ λύχνων ἀφάς Liban. Decl. T. III. 127. Sic etiam
 Herodotus l. c. Dionysius Antt. XI. 33. Diodor. XIX. 43.
 et Nicephorus Breviar. p. 42. B. tempus crepusculi περὶ λύχ-
 νων ἀφάς vocant; μέγροι λύχνων ἀφῶν Athen. XII. 526. C.
 idque Atticis ipsis tribuit Grammaticus Anecd. p. 470. ἀφ'
 ἑσπέρας οὐκ ἀπεσπέρας (scrib. ἀφ' ἑσπέρου ut Phot. s. Ἑσπέ-
 ραν) ἀλλὰ περὶ λύχνων (adde ἀφάς) nisi ille οὐδὲ scripsit
 pro ἀλλά. *Vespertina lumina* dicit Ammianus Marc. XVI.
 8, 9. quae sublatis mensis primis in triclinium inferri sole-
 bant; tempus ipsum *lumina prima, primam facem* v. Ouden-
 dorp. ad Apul. Met. II. c. 27. recentiores *lucernarem horam*
 τὸ λυχνικόν v. Voss. de Vit. Serm. III. 21. quod tempus
 quodammodo definit Galenus de Praenot. ad Epig. c. XI.
 638. T. XIV. ὥρας ἐννάτης ἄσπι λύχνων ἡμμένων. Nocte
 concubia lucernae vel sponte marcescunt vel extinguuntur;
 περὶ πρώτην φυλακὴν, ἐν ᾧ τῆς ὥρας οἱ πλεῖστοι τὰς ἑσπε-
 ρίους σβεννύντες δάδας τῇ τῶν ὕπνων ἡγεμονίᾳ τὸ τῶν βλε-
 φάρων ἐκδιδόασι στάδιον Niceph. Greg. Hist. XV. 8. nisi
 forte convivii causa *in lucem perferuntur vigiles lucernae*
 Horat. III. Od. 8, 14. quod fere tempus significant *extremae*
lucernae Propert. III. El. 8, 1. Ex his manifestum sit,
 Ajacem non prima, ut Schaeferus statuit, nocte egressum
 esse sed adulta sive περὶ πρῶτον ὕπνον, ut Scholiastes dicit,
 additque hoc tempus insidiis struendis aptissimum esse, quippe
 tum omnibus alto somno sepultis. Verba ἄκρας ἑσπέρας per
 se sunt ambigua. Nam non solum ut Schol. Arati v. 8. ait,
 ἄκρα νυκτῶν ἢ ἑσπέρα καὶ ὄρθρος, ut τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας
 et de ortu diei dicitur et de occasu Strab. IX. p. 415. et
 apud Aratum ipsum ἄκρη νύξ v. 774. initium, ἀκρόθι νυκτός
 exitum significat; sed etiam nox prima et media, hoc est ἡ
 ἀκμή τῆς νυκτός, ita vocari potest. Prius docent Anecd. p.
 372. ἀκρόνυξ οἶον ἀρχὴ τῆς νυκτός et Theophr. de sign. 207
 pluv. II. 782. ἀκρόνυχοι ἀνατολαί, ὅταν ἅμα δυομένῳ ἀνα-
 τέλλῃ, quare Nicander Ther. 766. λίχνους ἀκρονύχους voca-
 vit v. Niclas. ad Geopp. I. 9, 4. Sed ut eodem nomine
 etiam nox intempesta sive νυκτός τὸ σταθερώτατον Eunap.
 V. Proaer. p. 130. designari possit, ex ipsa adjectivi ἄκρος
 proprietate sequitur. De χειμῶνος ἄκρον Theocr. XI. 37.
 ambigit vetus interpres, utrum sit τὸ μεσαιάτατον sive ἡ ἀκμή
 (τὸ ἀκμαιότατον τοῦ χειμῶνος Athen. III. 98. B. cf. Ellendt.

ad Arrian. T. II. 74.) an potius ἢ ἀρχή, ut Hippocrates Aphor. p. 723. T. III. τοῦ μὲν ἡῶρος καὶ ἄκρου τοῦ θέρους aestatem novam designat, et in Epid. VII. 653. ἀκρόσπερος γρίκη, quod Galenus Exeg. p. 418. interpretatur ἄκρας ἐσπέρας, *τούτέστι τῆς πρώτης καὶ ἀρχομένης*. Sed in contrariam partem ἀκρόσπερον Nicand. Ther. v. 25. ex Scholiastae sententia dicitur τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ περὶ ἄκραν ἐσπέραν, id est sera vespera et in noctem vergens, sicut Aristoteles H. Ann. IX. 23. (44.) 1. οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀκρόσπερον καὶ περὶ ὄρθρον, noctis tempus primum, vesperae extremum significat. Idem Dionysius ap. Steph. s. Γάζος declarare videtur: ἠῶθεν κνέφας ἄκρον ἐπειγόμενος ποσὶν οἴσι, *ad seram vesperam*, et Pindarus P. XI. 17. ὄφρα Θέμιν Πυθῶνά τε κελαδῆτε ἄκρα — σὺν ἐσπέρα, quae vocantur ἐσπέριοι αἰοδαί P. III. 33. cantrices ipsae ἀκρόσπερον αἰείδουσαι Theocr. XXIV. 75. Itaque ex sola foculorum extinctorum mentione intelligi potest, quo tempore Sophocles Ajacem prorupisse crediderit. Alios si adhibemus auctores, Quintus Calaber narrat eum de nocte profectum esse ad occidendos duces exercitus, die autem illucescente errorem mentis agnovisse mortemque sibi conscivisse L. V. 352. sq. Id in noctem proxime insequutam transfert Tzetzes Posth. 489. Pindarus vero, qui de gregum occisione tacet, ὀψία ἐν νυκτί necem factam ait Isthm. IV. 58. ubi Scholiastae in dubio ponunt, utrum ὀψία νύξ significet serum diei, quum noctescit, an mediam noctem, an extremam, quae eadem erat de ἄκρα νύξ dubitatio; postremum tamen confirmant Arcini auctoritate, qui Ajacem περὶ τὸν ὄρθρον manus sibi intulisse prodiderit, omissa, ut opinor, pecudum caede, si quidem ex iis, quae de Machaone scripsit ap. Eust. p. 859, 44.

ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρώτος μάθε χωρμένοιο

ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα¹⁾

conjecturam capere licet, Machaonem primum furoris ingressum in medio Graecorum consessu deprehendisse, quum arma Ajaci abjudicata essent, certe in mimo illo, quem Lucianus describit de Salt. §. 83. iudicium insequitur furor. Ajacem in ipsa concione ensi incumbentem facit Ovidius Met. XIII. 391. idemque puto Parrhasium imitatum in *Armorum iudicio* Plin. XXXV. c. 5. Impetum in greges factum, qui cum hac ratione consistere nequit, interposuit Lesches in Excc. Proculi p. X. ἢ τῶν ὀπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ

¹⁾ Wuellnerus de Cycl. p. 90. „Heynius et Lobeckius nescio quo errore eos versus ad Ajacis mortem referunt.“ Vellem reprehensores mei potius ea refellerent quae dixi quam quae non dixi.

βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανῆς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ, quod Lycophro v. 454. Horatius II. Serm. 3. 211. Hygin. Fab. CVII. aliique sequuti sunt. Idem suscepit Sophocles complendae fabulae necessarium sed sejuncta insania, heroe dignius ratus si non coeco furoris impetu, neque luctus et irae impotentia sed libero animi motu mortem oppeteret, qua sese deorum hominumque vindicaret injuria. Ed. Pr.

V. 286. Ἀμφηρες λαβῶν — ἔγχος. Schol. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, quibus Suidas s. h. v. addit ἀπὸ τῆς ἀμφήκης εὐθείας, sumtum e Schol. Nubb. 1153. Eodem accentu notatur Od. XVI. 80. XXI. 341. Bacchyl. Fragm. XII. 19. Aesch. Ag. 1560. Soph. El. 485. Eur. El. 688. Theophr. H. Pl. IX. 8, 7. Cleanth. H. in Jov. v. 10. Maxim. v. 385. Synes. Ep. CVIII. 251. τανυήκης Nonn. XXXVII. 15. apud quos omnes illud bipennium, hastarum et gladiatorum epitheton est. Neque aliter ἀηκες τὸ (μῆ) ἠκονημένον Suid. εὐήκει ξυρῶ Nic. Al. 412. εὐήκεια φάσγανα Apollon. II. 101. Phanoel. Fragm. I. 8. Oxytonesis exempla pauciora sunt. Ἀμφακῆς (sic) ἀξίνη Hesych. ubi cod. ἀμφακλῆς, Musurus ἀμφ- 209 ἀκῆς dedit; εὐηκῆς καλῶς ἠκονημένον Suid. νεηκῆς νεωστὶ ἠκονημένον Phot. quod ap. Hesychium νεακῆς scribitur, δρεπάνησι νεηκῆσι Quint. Cal. V. 58. ἀμφηκῆα χαλκόν Oppian. Cyn. II. 47. τανυηκῆες Ἄλπεις Orph. Arg. 1131. τανυηκῆα πῆχυν Joann. Gaz. Ephr. I. 285. et in Hesychii Lexico νεηκῆσι, ταναηκῆϊ, ex homericis locis, ubi nunc barytona leguntur, olim vero oxytona fuisse Scholiastae testantur ad II. XIII. 491. ἡ παράδοσις τὸ νεηκῆς καὶ ταναηκῆς βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης¹⁾ μεγακῆτης, et ad Od. IX. 387. πυριήκεια μόχλον — εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως γράφεται, συνηγορεῖται ὑπὸ τοῦ τανυήκους ξίφους. Ceterum haec adjectiva partim ab ἀκῆ sive potius ἠκῆ, partim ab ἦκω composita esse affirmant, Schol. Od. XII. 205. ἐρετμὰ προήκεια — κατὰ τὸ ταναηκῆα, τὰ προβεβηκυῖαν τὴν ἀκμήν²⁾ ἔχοντα ἢ τὰ προήκοντα, Etym. M. 391, 3. εὐήκεια — παρὰ τὸ ἦκω, ἰκῆς καὶ εὐήκης; alia vero pro simplicibus valere, Schol. II. XVI. 768. τανυήκεις ὄζους — ὡς εὐμήκεις, οὐκ ἐγκεῖται τὸ ἀκῆ, ὡς περ ἐν τῷ τακῆκεις ἄοο, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν ταναοῦς, ὡς κελαινεφές, atque adeo Etym. 745, 38. τανυήκης, si ramorum epitheton sit, simplex esse statuit; nec tamen his nominibus illi plus significant quam quod nos dicimus *alteram composi-*

¹⁾ Idem significare videtur Hesychius *Ταναηκῆς, εὐμηκες*, hoc est, scribi debere *τανάηκες*.

²⁾ Sic apud Photium *Τανύμηκες τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμήν*, cod. *ἀκῆν*.

tionis partem quiescere, quod idem de *ταλαύρινος*, *μελιήδης*, aliisque affirmant. Sed de Homero errant; nam apud hunc nullum hujusmodi adjectivum legitur, quod non commode ad *ἡκή* referri possit. Apud alios vero quam multas res, quamque dispaes haec terminatio complexa sit, ex Hesychii glossa perspicitur: *Εὐήκες*, *εὐήκοον*, *ὄξυ εὐεκτοῦν*, *εὐ ἡκονημένον*, *ἀκμάζον*, *εὐρωστοῦν*, *εὐπλευρον*. Atque in Empedoclis v. 374. *εὐήκεια βάζιν* intelligi potest *εὐήκοον*, sive illud a verbi *ἀκούω* forma primitiva compositum, sive terminatio tantummodo formationis causa adscita est. *Ἀμφήκης γνάθος*, quod Schol. ad h. l. ex Aristophane affert (in Fragmm. omissum) *πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος* Aesch. Prom. 1043. *ἀμφήκης γέρας* in affecto Meleagri versu Anth. c. VII. n. 421. v. 4. *ταννήκεια πῆχυν* Joann. Ecphr. l. c. a propria significatione acuti non multum absunt, nec dubitationem habet *χρησιμὸς ἀμφήκης καὶ διπρόσωπος* Lucian. Jup. Trag. §. 43. p. 276. quanquam dubitatum esse ostendit vetus scholion *γράφεται καὶ ἀμφήρης*. Eodem revocari possunt *Λεπτήκεια* (διὰ) *λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα*, et *Λεπτηκεῖς* (sic) *λεπτὰς* apud Photium et Hesychium. Sed quae idem refert *Εὐηκέστατοι*, *εὐ ἡκοντες*, *Ἀνηκῆς*, *ἀνήκον* (cod. *ἀηκῆς*, *ἀῆκον*) *Προσακῆς*, *ἐγγύς*, quorum duo postrema Piersonus ad Moer. p. 78. ad nomen *ἄκος* refert, aut a verbo *ἡκω* composita, aut vere parogoga sunt. Quod nisi de his quoque sumere licet; *Ἀθηκῆς εἰς λήθην ἄγον*, *τὸ φάρμακον*, et *Ὀζήκεις οἱ σφογιῶντες* (veluti ramis diffusi et luxuriantes) non habeo quod subrogem. Superest unum magis accentus quam significationis causa notabile. Eustathius p. 939, 12. ubi de *νεήκης* dixit, *βαρύνεται* inquit, *καὶ τὸ ξυρήκης ὁ κουρήσιμος καὶ ὁ κουριῶν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον*. Hoc ita, uti dicit, scribitur apud Pollucem et Photium: item dativus *ξυρήκει* bis apud Euripidem; semel *ξυρηκῆς* El. 335. ut *ἀμφήκης* in Meleagri loco, semel *ξυρηκῆς* Phoenn. 375. ubi quod Scholiastes dicit *ξυρηκῆς ὡς ἀπηνῆς τῷ τόνῳ, παραλόγως γὰρ ἐξηνέχθη καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἀκὴν ἐγκειμένην ὡς τὸ ἀμφηκῆς*, verum esset si sic scriberetur *ξυρηκῆς ὡς ἀμφηκῆς*. Nam parogoga in *ῆκης* alio quam composita accentu signata esse ideoque oxytonon *ξυρηκῆς* paralogon dici quia non perinde ut *ἀμφηκῆς* aciei significationem prae se ferat, veri simile non videtur. Conf. Hermann. ad Eur. Alc. 440.

V. 288. *Τὶ χοῦμα δοῦς, Αἴας* — hunc locum Suidas usque ad *ἑσούθη μόνος* v. 294. ad se transtulit s. *Χοῦματα*, ubi *Αἴαν* scribitur ut in Membr. aliisque nonnullis suffragante Hermanno.

V. 289. *Ἀκλητος οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς, οὔτε του*

κλύων σάλπιγγος. Nomini ἄκλιτος duae subjectae sunt epexegeses, οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων οὔτε σάλπιγγος κλύων, quod Her-²¹¹manno permolestum videtur; quare recepit, quod apud Suidan s. Πείραν legitur, ἄκλιτος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων, id autem de more dictum esse confirmatione ab negatione contrarii petita. Mihi nulla nisi ejusmodi exempla in promptu sunt, οὐκ ὑπ' ἀγγέλων ἀλλ' αὐτόκλητος Trach. 391. οὐκ ἄκλιτος ἀλλ' ὑπάγγελος Choeph. 787. οὐκ ἄκλιτοι παρακληθέντες δέ Thucyd. VI. 84. οὐκ ἀδαῆς ἀλλ' ἔμπειρος Herod. II. 49. [κλιθεῖς οὐκ ἄκλιτος Anthol. Pal. V. 161.] vel interposita copulativa ἐκὼν καὶ οὐκ ἄκων v. Ellendt. ad Arrian. T. I. 200. φημι κοὐκ ἀπαροῦμαι Eur. El. 1057. φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι Dem. Fals. Leg. 342, 6. et Dionys. Antt. VIII. c. 8. sed φράσω οὐδὲ κρύψομαι Soph. Trach. 474. γυνῶ δ', οὐδ' ἠγγνοίησε Hom. H. in Merc. 243. quae omnia ad eandem noscendi et notificandi notionem pertinent.

V. 290. Τί τήνδ' ἀφορμᾶς πείραν. Membr. ΓΘ. Aug. C. duo Lips. Ald. et Suid. l. c. ἀφορμᾶς, ceteri codd. ἐφορμᾶς, Suidae Edd. s. Πείραν ἀφορμῆς, cod. Porsoni ἀφορμαῖς. Brunckius ἐφορμᾶς edidit, Hermannus ἀφορμᾶς, quia de obitu Ajacis sermo est. Τί τήνδε πείραν ἐφορμᾶς significaret τί ἐπὶ — πείραν ὀρμᾶς, ut προᾶξιν ἐφ' ἣν ὤρματο Aelian. H. Ann. X. 34. πρὸς ταύτας ὤρμησαν τὰς ἐπιβολὰς Polyb. I. 3. στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους Hesiod. Scut. 127. [τόνδ' ἐπόρρνται στόλον Aesch. Suppl. 190. ἀελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα Anthol. IX. 158. πότμον ἐφορμήσαντο Oppian. Hal. III. 397. ἐπαίσσει ῥιπήν μαψιδίην ib. V. 192.] Sed quum Tecmessa nihil amplius videret nisi Ajacem exitum parare, neque sciret quid ille intenderet, non potuit dicere τί ἐπὶ τήνδε τὴν πείραν ὀρμᾶς. Neque ἐφορμᾶν hoc loco sic intelligi potest ut in Plat. Parm. 135. D. καλὴ ἢ ὀρμὴ ἦν ὀρμᾶς ἐπὶ τοὺς λόγους, ubi praepositio refertur ad id, quo, qui molitur aliquid, animum intentum habet, ut Oppian. Hal. V. 191. ἐπαίσσει γενύεσσι ῥιπήν μαψιδίην id est ἐπὶ τὸ δέρμα τὸ αὐτὸ ἐρύον ἄσσει vel ὀρμᾶ, et Nonn. Paraphr. V. 143. ταχύγοννον ἐπεσσεύοντο πορείην, id est, ταχέως ἐπῆλθον, quo exemplo dici posset τί τήνδε πείραν ἐφορμᾶς τοῖς Ἀχαιοῖς, sed id quoque ab hoc loco alienum esse apparet. Convenit vero τί τήνδε πείραν ὀρμᾶς, ut Plat. Rep. V. 452. C. κατ' ἐκείνην τὴν ὀρμὴν, ἦνπερ τὸ πρῶτον ὤρμησάμεν, sed distinctius dicitur ἀφορμᾶς ut Trach. 155. τὴν τελευταίαν²¹² ὁδὸν ὤρματ' ἀπ' οἴκων. Πείρα igitur hoc loco ipsam motionem significat, non id quod Ajaci propositum erat facere, ac potuisset poeta etiam tropo etymologico dicere τί τήνδε πείραν πειρᾶ vel τί τήνδε ὀρμὴν ὀρμᾶς. Persaepae autem in

medio relinquatur, utrum nomen repraesentet notionem actionis verbo subjectae an rem agenti propositam, sive ea cogitatione comprehenditur sive oculis cernitur. Aperte Sophocles Trach. 185. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιῶν significat certamina foris capessenda, ἐπὶ ἀγῶνας ἐξιῶν, vel uno verbo ἀγωνιούμενος; neque enim synonyma sunt ἐξιέναι et ἀγωνίζεσθαι. Sed minus perspicuum est Thuc. I. 15. ἐκδήμους στρατείας ἐξήεσαν, utrum id quod in Sophoclis loco intelligi debeat in bella proficiscebantur, an ita ut I. 112. τὸν ἱερόν πόλεμον ἐστράτευσαν, quia στρατεία et ἔξοδος idem significant. Sed si quis haec compararet: οὐκ ἐξῆλθον τὴν στρατείαν Dem. c. Neaer. 1353, 54. ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην Aeschin. Fals. Leg. 371, 168. et mox τὰς ἐκ διαδοχῆς ἐξόδους ἐξῆλθον, et paullo post τὰς εἰς Εὐβοίαν στρατείας ἐξεστρατεύσαμην, haec igitur si quis inter se comparaverit et ad praepositionem si attenderit non solum hoc ultimo loco sed etiam aliis additam: τὴν εἰς Ἰβηρίαν μέλλων στρατεύεσθαι Polyb. III. 11, 5. ἐξῆλθον καὶ ἄλλας ἐξόδους εἰς τὴν ἠπειρον Xen. Hell. I. 2, 17. ἐτέραν ἔξοδον ἐξῆλθον εἰς τὰ ὕδατα Aristid. T. I. 310. vix dubitabit, quin haec eadem ratione dicta sint qua μέγαν ἔρωτα ἠράσθη, δεινὴν νόσον ἐνόσει. Neque aliorum pertinent ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσα Dem. c. Olymp. 1182, 27. μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἐκπλοὺν p. 1186, 11. φύγε λαιψηρόν δρόμον Pind. P. IX. 215. φυγὴν πορευθῶ πτερόεσσαν Eur. Ion. 1237. ψενδώνυμον νόστον πλεῖν Tryphiod. v. 142. ὁμόστολον ναυτιλίην πλεῖν Oppian. Cyn. II. 218. 1) πρεσβείαν εἰς Λακεδαιμόνα 213 ἰόντες Xenoph. Hell. V. 3, 23. quod frustra tentatur. Sed in Dem. Fals. Leg. p. 392, 14. ὅτε τὴν πρώτην ἀπήραμεν πρεσβείαν, nomen hocce non ut in Epist. II. 1469, 23. πρεσβείας ὄσας ἐπρέσβευσα, actionem, quae verbo continetur, significare sed negotium ad quod perficiendum orator missus est, colligi licet ex Aesch. c. Ctes. 404. 73. ἐπὶ τὴν πρεσ-

1) In Hal. III. 105. εἰ δ' ὄγ' ἀνορηθεῖς πρώτον στόλον αὐτὶς ὀλισθῆ ἔς βρόχον, nomen στόλος, pro quo ὁρμή poni potuisset, servat quidem propriam significationem sed ad summum tamen nihil aliud declarat quam quod Latini semibarbari usurpant *prima vice*; quod nomen *conversionem* significat ut italicum *volta*; ejusque notionis vocabula et in linguis orientalibus et in Graecitate caduca adverbiorum numeralium instar sunt, *μίαν φοράν* p. ἄπαξ, pro quo *μίαν ὁρμήν* assumi potuisset, fere ut veteres dicunt *μῆ ἐπιβολῆ, uno impetu*; sic etiam *μίαν βολάν, τρεῖς βολάς* sive *τρεῖς φορές* pro *τρὶς v. Corais ad Aesop. p. 441. [ad Plut. T. VI. 379. pedatu tertio pro vice tertia Plaut. Cist. 59. ταύτη σὺν ὁρμῇ (una opera) ξυνθανεῖν Soph. Trach. 722. πρὸς τοὺς στρατηγούς ῥᾶόν ἐστι μοῖραις μοῖραις προσελθόντι ἄξιοθῆναι λόγου Amphis ap. Athen. p. 224. D. ἐξηφορῆς sexies Du Cang.]*

βείαν ἀπαίρειν. Postremo quum *προσβεία* et *προσβευτής* novitia sint vocabula, pro quibus veteres Graeci *ἀγγελία* et *ἄγγελος* dixerunt, consentaneum videbitur homericum *ἀγγελίην ἐλθεῖν* ad eandem revocare rationem; neque falli puto Scholiastam qui ad *Π. Π.* 140. *ἐξεσίην ἐλθεῖν*, quod Aristarchus interposito aspero a non adspirato *ἐξεσίην* id est *ἐξοδον* distinxit, sic interpretatur *ἐπὶ προσβείαν*. Ad haec meminisse oportet, verba eundi adsciscere accusativum, quo locus eunti propositus sive realis sive idealis denotatur, *ἐλθεῖν Ἀθήνας, ἰρε Ρομὰν, πῆσσομ ἰρε*, unde per gradus perventum est ad *venum ἰρε, ultum ἰρε, exequias* sive *pompam funeris* et *suppetias ἰρε* sive *advenire*, postremo *infittias ἰρε* (*auf's Läuignen ausgehn*) quod jam ab *ἐρχομαι φράσων* vix digitum distat; parique affinitate juncta videntur *Alexandriam evocare* et *suppetiatum convocare*.

V. 290. *Οὔτε του κλύων σάλπιγγος*, affert Schol. Eur. Hec. 367. et ad Oed. T. 80.

V. 292. 293. *Ὁ δ' εἶπε — ἡ σιγὴ φέρει*. Hos versus excerpserunt Stobaeus Serm. LXXXV. 1. Suidas s. *Βαίαι* et Eustathius p. 1691, 1. Priorem delibavit Schol. Eur. Hec. 413. alterum Aristoteles Pol. I. 13. *ὥσπερ ὁ ποιητὴς εἶρηξε, γυναικὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει*. Pluralem numerum retinent ceteri hujus sententiae laudatores et imitatores, Libanius Decl. T. IV. 146. Helioid. I. c. 21. Eumath. de Hysm. V. p. 196. Suidas l. c. Draco p. 32. Tzetzes ad Lyc. 3. Schol. 214 Eur. Hec. 248. Apostolius et Arsenius p. 170. Eustath. p. 395, 42. p. 1423, 28. et saepius, postremo Servius ad Aen. I. 561. ED. PR. [Joseph. Racend. Rhett. T. III. 561.] — Schol. Barocc. ad h. l. *ἐκ τῶν τοῦ Καλλιστοράτου· ὥσπερ γὰρ τὰ φύλλα κόσμον τοῖς δένδροισι φέρει, τὰ δὲ ξῖα τοῖς προβάτοις, ἢ δὲ χαίτη τοῖς προβάτοις, ἢ δὲ γενειὰς τοῖς ἀνδράσιν, οὔτω καὶ ἡ σιωπὴ κόσμον ταῖς γυναιξὶ φέρει*. Hic Theocriti elegantiam imitando pervertit Id. VIII. 79. *τᾶ δροῦ τὰί βάλανοι κόσμος* etc.

V. 294. *Κἀγὼ — μόνος*, affert Suidas s. *Βαίαι* cum duobus, qui antecedunt, versibus.

V. 295. *Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας*. Apud Suidan s. *Πάθας* legitur *καὶ τὰς μὲν ἔνδον — φράζειν πάθας*, illud ex errore manifesto; *φράζειν* est etiam in cod. Jen. et probatur Toupio ad Suid. T. III. 2. Villoisono ad Long. p. 5. Porsono, Schaefero et Dindorfio; sed vulgatam retinet cod. Suidae. Cod. *Γ.* *οὐ λέγειν ἔχω πάθας*. Dresd. A. et Triel. *οὐκ ἔχω λέγειν τύχας*. Feminino *πάθη* Sophocles solus inter tragicos usus est, sed saepius.

V. 297. *Κύνες βοτῆρας*. Schol. ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον ¹⁾, τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιροῦν κατὰ τὴν σκηνὴν ἀνθρώπων. Apud Suidan hoc hyphen non supposito semicirculo exprimitur sed ambae voces sub uno accentu scribuntur *κύνεςβοτῆρας*, ut nonnulli *ῥαδαλονδονακῆα* et similia notabant. Post *εὐξερων* cod. *Γ. Bar. B. Aug. C.* omittunt copulam. Ex seq. versu Eustathius p. 134, 17. affert *ἄνω τρέπων ἔσφαζε*. [*ἐρράχιζε* Rhett. T. III. 577.]

V. 300. *Ἐν ποιμναῖς πιτνῶν*. La. pr. *πίτνων*, quod Dindorfius edidit. Schol. Barocc. *εὐρον ἐν τινι παλαιοτάτῳ τῶν ἀντιγράφων βιβλίων ἐν πημναῖς πιτνῶν, τουτέστιν ἐν βλάβαις, ἀπὸ τοῦ πημονῆ, πημνῆ*. Hoc inauditum est.

V. 301. *Τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν* — Codd. nonnulli et Ald. *ἐπαίξας*, La. in lemmate et Lb. *ἀπαίξας* ut ²¹⁵ Schol. Laur. (Rom. *ὑπαίξας*) plerique *ὑπάξας* vel *ὑπαίξας*, quod a Brunckio receptum obtinuit. *Τέλος* et *πέρας* ad *postremum* in omni genere dicendi frequentissimum est, rarius aliquanto cum praepositione *ἐς τέλος ἄχετο φεύγων* Theocr. II. 152. et cum articulo *τὸ πέρας* Lys. Or. IX. 115, 7. *τὸ τέλος* Diod. IV. 34. XII. 50. *τὸ τελευταῖον* Arist. Nubb. 946. Aeschin. Fals. Leg. 319, 14. Isocr. de Big. p. 355, 40. Thucyd. VIII. 8. *τὸ λοισθιον* Eur. Hec. 1168. Troad. 504. Herc. 23. ubi Elmslejus frustra tricatur; *τὸ ἔσχατον* Diod. I. 7. sine articulo *λοισθιον* Soph. Ant. 1304. Theocr. XXIII. 16. *τελευταῖον* Plat. Rep. VII. 516. A. Aelian. V. H. IX. 8. in plurali *τὰ τελευταῖα* Thuc. VIII. 85. *τὰ τελευταῖα ἐναγχος* hoc novissimo tempore Plat. Hipp. Maj. 282. B. *τὰ τελευταῖα ταῦτα* Lucian. Herod. §. 4. *τὰ τελ. νυνί* Dem. 684, 17. *τὰ ἄγχιστα* Antiph. Or. II. 115, 24. *τὰ ὕστατα* Strab. VIII. 274. T. III. quo non absolute, quid actionis cujusdam extremum, sed quid praesenti temporī proximum, significatur. Poetica sunt *τέρμα* Phocyl. v. 130. et *τελευτήν πάντων* Pind. Nem. XI. 21. ubi observandus est genitivus, qui nonnunquam his accusativis adverbii locum obtinentibus adiungitur: *πέρας τοῦ πράγματος* Aeschin. Fals. Leg. 349, 107. *τὸ πάντων τελευταῖον* c. Ctes. 460, 227. *τὸ τελευταῖον τοῦ δράματος* Achill. Tat. VIII. 10. p. 184, 6. quin etiam ipsi pronomini subjunguntur relativo: *πολλὰ δεινά, ὧν καὶ τέλος ἢ πατρὶς ἀνετρέπετο*, quam constructionem primus animadvertit aptisque exemplis illustravit Wanowski in Dissert. de Casibus absolutis P. I. [Nunc ipsum prodiit viri doctissimi Commentarius *Pars syntaxis anom. de construct. absolut.* in quo haec exposita sunt p. 200.]

¹⁾ Haec Brunckius e Suida addidit.

V. 302. *Λόγους ἀνέσπα*. Eustathius p. 679, 63. ἐπὶ ἀλαζονείας τὸ ἀνασπᾶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ λόγους ἀνέσπα, quod simile dicit τῷ ὄφρῳ ἀνασπᾶν. Alterutrum horum intelligitur apud Hesychium Ἀνασπᾶ, ἐπαίρει, neque opus est Kuesteri emendatione ἐξαιρεῖ vel ἀναιρεῖ. Idem fortasse quod Sophocles, significavit hoc verbo Menander Fragm. p. 153. πόθεν τούτους ἀνεσπάκασιν οὔτοι τοὺς λόγους, saepiusque verba cognata αἴρειν et ἀνάγειν huc transferuntur. Ἄνω τὰ ῥήματα ἐξαιρεῖν σημαίνει τὸ ἀποσεμνύνειν Phrynich. App. p. 12. Φίλιππος πολλοὺς καὶ θρασεῖς 216 τῇ πόλει ἐπαιρόμενος λόγους Dem. p. Cor. p. 302, 12. εἰ μὲν τούτου χάριν οὕτω ταῦτα σεμνῶς ἀνήγον Aristid. de Paraphth. T. II. 384. quod fortasse ab elatione vocis translatum est, ut Plutarch. V. Flamin. c. X. ἀναγαγὼν ὁ κῆροξ τὴν φωνήν. Proverbii instar usurpat Theodorus Metoch. XLVI. 275. κατὰ σκιᾶς ἀνασπῶν λόγους, ὡς φησιν ἡ ποίησις καὶ λίθους ἔψων etc. sed ipsa Sophoclis verba praestat Aristides de quatuor v. T. II. 309. καταδύντες εἰς τοὺς χηραμοὺς ἐκεῖ τὰ θαυμαστά σοφίζονται σκιᾶ τινι λόγους ἀνασπῶντες, ἔφησ ὁ Σοφοκλεῖς. ED. PR.

V. 303. *Ξυντιθεὶς γέλων πολὺν*. Cod. Θ. *συντιθεὶς*, ut Hermannus; Γ. et Jen. *πολὺν γέλων*, ut saepius adjectivum praepositur; etiamsi ad metrum nihil intersit Antig. 647. Or. 1560. Bacch. 250. sed postponitur Troad. 983. et aliis locis v. Interpr. ad Thom. p. 718. et Phryn. p. 471. Proverbii loco dici *Αἰάντειος γέλως ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελόντων*, auctor est Suidas; Zenobius addit Cent. I. p. 16. *Αἴας γὰρ μανεῖς διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν Ὀδυσσεᾶ, κατὰ τῶν Ἑλλήνων ξιφίρης ὄρμησε καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοία θεῶν τραπέις ὡς Ἀχαιοὺς ταῦτα φρονεῖ· δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν ὡς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον δεσμεύσας ἐμάστιξεν* etc. Sophocleus Ajax non furore actus ad occidendos inimicos egreditur sed mentis compos. ED. PR.

V. 304. *Ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσσαι' ἰών*. Musgravii conjecturam *ἐκτίσσαι'* praepropere probavit Elmslejus. Ajacis ὕβρις in hostes imaginarios coepit cum ipsa eorum captivitate, quorum plerique, quum illa narraret Minervae, jam prostrati, omnes vincti, raptati, conculcati erant.

V. 305. *Κάπειτ' ἐπάξας*. Bodl. Laud. La. pr. La. sec. Aug. C. *ἀπαίξας*. Omnes ἐς δόμους, quod cum v. 63. εἰς δόμους discordat.

V. 306. *Ἐμφρων μόλις πως*. Apud Sophoclem μόλις decies amplius legitur, nunquam μόγις, quod codd. quidem complures praebent El. 575. sed Hermannus a Tragicorum consuetudine relegat; idem tamen μόγις reliquit Eur. Ion. 217

1267. in quo codd. consentiunt non minus quam Cycl. 573. Hel. 659. sed apud Aeschylum Agam. 1080. Eum. 853. μόλις exhibent. Hoc saepissime in Demosthenis Oratt. c. Apat. 896, 4. Phorm. 914, 4. 919, 10. Euerg. 1158, 8. Con. 1259, 26. Theocr. 1330. 3. Neaer. 1348, 2. rarius μόλις Olynth. III. 30, 1. ubi codd. complures μόλις, et c. Callipp. 1239, 28. ubi nihil variant, passimque in uno aut duobus c. Tim. 761, 21. c. Aphob. III. 850, 19. Lysiae Bekkerus p. 222. A. μόλις ex libris restituit, Platoni vero μόλις Theaet. 142. B. 161. E. Phaedon. 108. B. et retinuit idem Euthyd. 294. A. ubi omnes μόλις exhibent, sed paullo ante 282. D. μόλις adversus libros tuitus est, quanquam μόλις huic scriptori familiarius Charm. 135. E. 156. D. 162. E. Soph. 261. A. Protag. 314. D. 328. D. 360. D. Theaet. 186. C. ubi nulla lectionis diversitas adnotatur. Sed haec jam Schneiderum tractasse video ad Civ. T. II. 208. Thucydidi Poppo passim μόλις reddidit, quo codd. praeponderant v. P. I. T. I. 208. P. III. T. I. 132. idemque apud Xenophontem praevalet; sed μόλις constanter scribit Herodotus. De Epicorum inconstantia dixerunt Wernickius ad Tryph. p. 440. et Wellauerus ad Apoll. I. 1233. de recentioribus Sophistis Coraius ad Heliod. p. 177. Ellendt. ad Arrian. T. II. 122. — Pro ξὺν χρόνῳ (σὺν Bar. B. Laud. B.) Jen. τῷ χρόνῳ, Heidelb. ἐν χρόνῳ. Legitur utrumque apud Tragicos saepius: τίσασθε τῷ χρόνῳ Philoct. 1041. El. 1464. Med. 912. sed et σὺν χρόνῳ Trach. 201. Eum. 545. etc. Ex Add. ED. PR. V. 307. Ὡς διοπτρεύει στέγος. Bar. B. Harl. Laud. O. Aug. C. Mosq. A. et Ald. διοπτρεύοι. Vulgatam sequitur Suidas s. Θωνύσσοντες. Eustathius quod dicit p. 91, 33. Ἀττικοὶ πολλάκις ἐγκτικὰ λαλοῦσιν ἀντὶ παρωχημένων, ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα, ὡς δὲ λαλήσοι (sic), id aut collegit ex huiusmodi locis ἐπεὶ μὴ με πείθοι Demosth. p. 563, 19. ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνταναγάγοιεν Thucyd. VIII. 38. qui abs re alieni sunt, aut Atticis tribuit, quod apud scriptores minus elegantes legerat. Nam hi optativo utuntur, ubi actio una et definita narratur. Paus. VII. 14, 2. ὡς δὲ ἀπέλθοιεν ἐντυχόντες Ῥωμαίων πρέσβεισιν, ὁπίσω καὶ αὐτοὶ τρέπονται. Nicet. Annal. XXI. 1, 386. ἐπεὶ πύθοιτο, et c. 2, 390. ἐπεὶ θεάσαιτο. Nicephorus Greg. VI. 10, 127. ἐπεὶ δὲ ἴδοιεν τοὺτους ἀτάκτως παρεξιόντας, παρακατίασι τῶν ὁρῶν, quo non significatur quoties viderunt, sed quum vidissent. Atque sic fortasse, Simeon Metaphrastes intelligi voluit, quod Gregorius Cor. p. 58. exempli causa affert: ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμίνοσ. Theocriti verba Id. XXIV. 32. ἄψ δὲ πάλιν διέλκων, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, utroque trahi possunt.

V. 308. *Κάρα θ' αὐῦξεν.* Codd. signum coronidis omittunt.

V. 309. *Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεῖς ἕξει ἄρνεῖον φόνου.* Hic primum observatione dignum nomen *ἐρείπια* a ruinis translatum ad cadavera ut *νεκρῶν ἐρείπια* Eur. Aug. Fr. IX. (II.) si quidem sequimur Heathii correctionem et lenem et (nisi quis doceat, quo pacto spolia dici possint *νεκρῶν ἐρείπια*) necessariam; similiter Oppianus Hal. V. 324. sed (quod non minus notabile) singulari numero usus: *ἐρείπιον ὠμηστήρος.* Audacius etiam Sophocles Niob. Fr. VI. *χλανιδίων ἐρείπια.* Deinde ad scripturae diversitatem animadvertamus oportet; cod. Γ. et Zonaras T. I. 869. *ἐρύμφθεις*, Suidas s. *Ἐρείπια* cum Jen. et Dresd. A. *ἐριφθεις*, Wakefieldio placitum Silv. T. II. p. 24. Scholiastes *Ἐρειφθεις ἀντὶ τοῦ καταπεσῶν, ἐρύμμενος· τινὲς δὲ ἐρεισθεις γράφουσιν, οἷον ἐπερυσάμενος*, et La. adscriptum habet *γράφεται ἐρεισθεις*, quam lectionem amplexus est Musgravius. Praestat vulgatum *ἐρειφθεις*, quod cum *ἐρειπίοις* junctum est tropo etymologico: *ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ἕξενξα ζεύγλαισι δουλεύοντα* Aesch. Prom. 471. *σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες* Thuc. I. 6, 33. et fortasse Solon. Fr. LXI. (IV. 61. ed. Bach.) *κακαῖς νοῦσοισι κακούμενος*, ut correxi pro *κνώμενος*, quod nemo unquam de morbo dixit, non magis quam latine dicitur *confusus morbo*¹⁾, multi vero alterum, *κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖα* Agathias Epigr. LXIX. 27. T. IV. *κεκακωμένον ὑπὸ τῆς ἀσθενείας* Plutarch. V. Nic. XXVI. Alliterationis affectationem, ad quam Erfurdcius illud *ἐν ἐρειπίοις ἐρειφθεις* refert, neque in hoc mihi agnoscere videor, neque in aliis iteratorum vocabulorum exemplis, quae Boissonadius ad Eunap. p. 210. et Bernhardy ad Dion. v. 430. ad hanc rationem revocant, sed ea omnia ab assuetudine sermonis quotidiani profecta arbitrator, quam Graeci scriptores nunquam exuere potuerunt, nos autem, scribendi quam loquendi curiosiores, sedulo cavemus v. Dissert. de Fig. Etym. — Restat tertium ut quaeramus, unde pendeant genitivi. Licet enim hoc modo construere *ἐν ἐρειπίοις φόνου νεκρῶν*, ut in Eur. Herc. 572. *νεκρῶν ἅπαντ' Ἴσμηρὸν ἐμπλήσω φόνου*, sine dubio *νεκρῶν* a *φόνου* regitur; sed illud propter additum *ἄρνεῖον* parum probabile

¹⁾ *Κήδεσιν κνώμενος* Archilochi, quod Bachius ad defendendam vulgatam affert, dissimile est. In ejusdem Fragm. XXVIII. 26. *τῶν οὐνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κνεύμενος ὡς ἐν κνσὶν πολλοῖσιν ἔστρεσον λέων*, etiam nunc teneo, quod olim ad v. 810. proposui *ἀρχῆν* pro *ἀρχὴν* et *κνεύμενος*. Ibid. v. 5. *θεῶν Ὀλυμπίων μεγίστη*, ultimum, quod metro adversatur, fortasse interpretamentum est vocis *πρέσβειρα*. et XXV. 3. *περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀασθεῖς* (pro *ἀγασθεῖς*) *οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον*.

videtur, rectiusque Scholiastae verba sic ordinant ἐν ἐρειπίοις νεκρῶν φόνου, quod Erfurdcius comparat cum El. 92. ἔσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου, quanquam αἷμα φόνου multo commodius dicitur quam νεκροὶ φόνου¹). Superest tertia constructio, ut uterque genitivus ab eodem pendeat ἐρειπίοις, is quidem, qui praecedit, arctius, alter, qui sequitur, laxius: *in cadaverosis ruinis caedis ovillae, unter den gefallenen Leichen des Heerdenmords*. Genitivi duplicis exempla collegerunt Matthiae Gramm. §. 380. p. 699. sq. et Bernhardy Synt. p. 162. quibus alia addam sed distinctius descripta. Unum igitur genus est, quo nomini aliunde translato adjungitur nota translationis: Κρατίνου γλώσσης βακχεῖα Arist. Rann. 357. Πῶλον μουσεῖα λόγων Plat. Phaedr. 267. C. κόρης νυμφεῖον 220 ἄδου Antig. 1205. ubi alter genitivus significat nomina βακχεῖα, μουσεῖα, νυμφεῖον, non proprie dici, sed per translationem. Ejusdem generis sunt καρδίας κλυδώνιον χολῆς Aesch. Choeph. 181. μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσα εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς Orph. Arg. 1282. et Aeschyleum δουλείας γάγγαμον ἄτης, quod Bernhardy cum dissimillimis componit. Ab his discrepat, si nomen primum proprie quidem positum sed ita infinitum est ut explicatione egeat, qua de causa plerumque quidem adjectivum, nec raro genitivus additur: πόνος ἀνδρῶν φυλόπιδος Oppian. Hal. V. 253. cui simillimum est quod Syntactici nostri e Pindaro afferunt, λαῶν πόνοι Ἐνναλίον, id est, πολεμικοί, ἐννάλιοι. Haec omnia ita comparata sunt ut facile intelligi possit, uter genitivus a nomine principali longius absit; ac facilius etiam, si unum duorum nominum tantummodo ornatus causa adjectum est, ut ἄδου περιβολαὶ κόμης Eur. Herc. 556. μύλοιο περιδρομον ἄχθος ἀνάγκης Anth. Pal. IX. n. 301. [Κωκίτου ναιῶν ἀνυπόστρονον οἶμον ἀνάγκης Orph. H. LVII. 1.] Nec refert, utrum nomen periphrasticum in genitivo positum sit, an illud quod περιγράφεται, ut Plat. Legg. IX. 881. A. τῶν γεννητόρων ἀνόσιοι πληγῶν τολμαί etc. Sed prorsus indiscreta constructio, ubi unus genitivus agentem, alter patientem significat, ut ἡ τοῦ ἀνέμου ἄπωσις αὐτῶν Dio Chr. VII. 34. ἡ τοῦ κρεῖττονος τοῦ ἐλάττονος ἀρχή III. 116.²) aliasve relationes genitivi proprias denotat: τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἀμμωνος Lucian. de

¹) Φόνου κηλίσιν αἵματος Iph. A. 976. restituit Hermannus, sed aliter interpretatur.

²) In hac constructione praepositio addi solet: τὴν ἐνπνίου πομπὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι Plat. Rep. II. fin. Ἄρεως ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμός III. 390. C. κτεάνων τριβὴ ὑπὸ δυοῖν μαστόροισι Choeph. 940. Dativo usus est in Crat. 395. B. ὁ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος pro ὁ ὑπὸ Χρ. φόνος αὐτοῦ, quod omissa praepositione ambiguum fuisset.

Astrol. §. 8. *Λιβύης χαρίτων λόφος* Nonn. XIII. 341. *Τεῦθραντος ἄστν Μυσῶν* Aesch. Suppl. 544. cf. Matthiae ad Ion. 12. *Διονύσου πρεσβυτῶν χορός* Plat. Legg. II. 665. *Ζηνὸς φύλακες ἀνθρώπων* Hesiod. Opp. 251. *στολμὸς χρωτὸς πέπλων* Androm. 148. *τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμηρία* Athen. X. 444. C. *τὰς Μιθριδάτου δυνάμεις πολλῶν μυριάδων* Strabo IX. 472. *ἵππου δρόμον ἡμέρας* Dem. Fals. Leg. 428, 28. pro quo Dio Cass. L. L. c. 9. *ἵππου δρόμον ἡμε-* 221
ρήσιον dixit, pro genitivo objectivo adjectivum substituens, quod si quis remotioris genitivi indicium putet, refellitur hoc exemplo Eur. Iph. A. 755. *ἐς τὸ Τροίας Φοιβήιον δάπεδον*, ubi si *Φοίβον* legeretur, nemo dicere posset, uter genitivus a nomine propius abesset. Haec, quae sunt *βαί' ἀπὸ πολλῶν*, viro docto, quem supra nominavi, persuadebunt, classicos scriptores persaepe ita loquutos esse, non raro inferiores. Si quid in hoc genere rarum dici potest, id est *Διὸς Ἀλκυμένης γόνος* Trach. 644. quod Hermannus ex uno codice edidit. Nec saepe fit, ut vel genitivo, qui regitur, vel casui regenti addantur adjectiva; Anth. Pal. VII. n. 334. *γενύων ὑπεδέξατο κούριμον ἄνθος ἡλικίας ἐρατῆς*. Eur. El. 440. *Ἡφαιστοῦ ἀκμόνων μόχθους ἀπιστὰς τευχέων*. Orest. 650. *καλλιπόταμος ὕδατος νοτὶς Δίρκας*, quae verba si quis ita construenda putat, ut prior genitivus ab altero, alter a nomine regatur, refelli non magis poterit, quam qui *ὕδατος νοτὶς* pro uno nomine accipiat ut in Eur. Suppl. 54. *τάφων χῶματα γαίας*, et Soph. Oed. C. 668. *τᾶςδε χώρας τὰ κράτιστα γᾶς ἔπανλα*, quanquam ne hoc quidem ambiguitate vacare ostendit interpretum diversitas, quam Hermannus mihi optime dijudicasse videtur.

V. 310. *Κόμην ἀπὸξ ὄνυξι συλλαβῶν χερσί*. Mosq. A. *χεροῖν*. Wakefieldius Silv. II. 24. *περὶ* substituit pro *χερσί*, quod cum *ὄνυξι* consistere posse negat. Verum tamen poetae duo membra, quorum unum ex altero intelligitur, conjunctim nominare solent, vel hoc modo *ἔγχος ἐκ χερὸς τῆςδ' ἀπ' ὀλένης βαλεῖν* Eur. Phoenn. 1390. vel addita particula copulativim *νῶτον ἀκανθάν τε* Troad. 117. *ὄνυχας χεῖράς τε* Hesiod. Scut. 263. *πόδεςσι καὶ χηλῆσι* Oppian. Cyn. II. 275. *χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον* Theocr. XXV. 144. Atque hoc exemplum, si proprio nomine insigniri oportet, referri potest ad illud schema, quod *κατ' ἐξοχήν* dici solet positumque est in eo, ut aut post totum pars¹⁾

²⁾ Schol. Ven. ad Ξ. 230. et 283. *ἔθος ἐστὶ τοῖς ὅλοις τὰ μερικὰ ἐπάγειν*, sive ut Strabo ait VIII. 340. *συγκαταλέγειν τὸ μέρος τῷ ὅλῳ*, *Κύπριοι καὶ Ἀμαθούσιοι, Κύπρος Πάφος τε* cf. Dissen. Comm. ad Pind.

222 aut post genus differentia ¹⁾ nominetur. Huic proxime accedunt loci, in quibus nomen totius in secundo casu apponitur: *χερός ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς* Ion. 1336. quod Musgravius immerito suspectat, *χηλαὶ ποδῶν* Bacch. 619. *ῥυμα προσώπου* Nonn. XIV. 169. *δάκτυλα χειρῶν* Theocr. XIX. 2. *οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν* Eur. Ion. 891. et 1028. Xen. Cyr. VI. 4, 1. Diod. III. 45. *τὰ τοῦ στόματος χεῖλη* Achill. Tat. II. 37, 5. Diod. III. 8. [*τὰς τῶν ὀμμάτων κόρας* Callistr. Stat. III. 893.] quorum scriptorum nulli verendum erat, ne si nomen *τοῦ ὄλου* omisisset, de digitis pedum vel labris poculorum loqui videretur ²⁾. Eandem abundantiae speciem afferunt certorum membrorum vocabula, cum adverbis, quae de iisdem membris proprie dicuntur, copulata, ut homericum *λάξ ποδὶ, χεῖρὶ δράγδην ἔγκατ' ἔχοντες* Quint. Cal. XIII. 9. *τῇ χεῖρὶ πύξ παίειν* Plut. V. Cat. Maj. c. XX. 416. quae adverbia etsi non temere adduntur, tamen non addita nemo desideraret; sed sine ullo sententiae auctu Apollonius dixit III. 1393. *πίπτον ὀδάξ τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενοι*, quod mihi non minus importunum videtur quam Wellauero, sed ut corrigi possit, vereor; *ὀκλάξ* et *ἀπριξ* aliena sunt. [*Ὀδάξ — γράφεται δὲ καὶ ἀμύξ* Schol. Nicand. Ther. 131.] Quarto loco adjiciendum est, nomen *χεῖρ* verbis agentibus saepissime adjungi ubi minime opus erat; cujus rei luculentissimum specimen praebet Euripides Hec. 526.

*Σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν
ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας
πάγχρουσον ἔρῶει χεῖρὶ παῖς Ἀχιλλέως*

223 cujusmodi *στοιβήν* nostris poetis nec dii nec homines concessere ³⁾. Modestius hac perissologia usus est idem in Ione 1187. *χερσὶν ἐκχέων σπονδάς*, et cognominis poeta Anall. II. p. 161. T. I.

*Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραιπες
κιονάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, ὁ δὲ κρήσας
οἶνον ἔχων χεροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος*

p. 592. Similiter H. H. in Ap. 17. *πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθρον*, et ordine verso *πρὸς δᾶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον*.

¹⁾ Schol. Nic. Ther. 752. *τὸ ὄσπρια χέδροπά τ' ἄλλα ὅμοιον τῷ ἐρηπιστᾷ ἐχίας τε ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἰδικόν*. Homerica illa *ἐγγέλνές τε καὶ ἰχθύές* et οὐδὲ ποτητὰ οὐδὲ πέλειαι (Od. M. 62.) nonnullos induxerunt ut hoc loco Pliades neque columbas significari crederent v. Athen. XI. 490. B. illo anguillas a genere piscium sejungerent Id. VII. 298. D.

²⁾ Huc fortasse referri potest Hel. 1198. *παρῆδι δ' ὄνυχα φόνιον ἐμβάλῳ χροός*. [Conf. Eur. Bacch. 766. *σταγόνα δ' ἐν παρηγίδων ἐξεφαίδρονον χροός*.]

³⁾ Cum adjectivo idem El. 701. *πρόχειρον ἔγχος χεῖρὶ βαστάζουσ' ἐμῆ*. Philoct. 747. *πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν*.

si quidem Ion sic ut posui, scripsit¹⁾. His in Ed. Pr. addidi aliorum membrorum nomina: *διηριθμῆσεν ὠλένη* Iph. T. 965. *χείλεσιν αἰεῖν* Orph. Lith. 315. *μέλπειν στόμασι* Theocr. Epigr. IV. 2. *δέροσεθαι ὄμμασι* Eur. Alc. 121. *ποσσι χορεῦσαι* Theocr. VII. 153. *πηδῆσαι ποδοῖν* Andr. 1139. etc. quibus locis nomen prorsus nullam affert emphasin. Horum autem exemplorum omnium etsi nullum cum Sophoclis ratione plane atque omnino congruit, tamen ea vis est ut de lectionis veritate dubitari non possit. Asyndeti, quo ille utitur, simile quiddam praebet Manetho V. 187. *ἐχιδνα ὑπὸ γαμφηλῆσιν ὀδοῦσιν ἰὼν ἐρευγουμένη*. Sed quae cum praesenti loco componit Matthiae ad Phoenn. 1517. *Νεῖλος Αἰγύπτου πέδον — ὑγραίνει γύας, et ὀδυρμοῖς ἐμοῖς ἄχεσι συναδός*, eorum utrumque diversas causas habet; illud ad schema pertinet quod ὄλον κατὰ μέρος dicitur, ut πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί v. Matthiae ad Med. 981. altero loco hoc significatur cum *ejulatu querelis meis accipiens*, sic ut inter casus parallelos non minus intersit quam Hipp. 1144. *σᾶ δυστυχία δάκρουσι διοίσω πότμον ἄποτμον*, Hel. 830. *ὄνυχι γένων ἔδευσε φονίαις πληγαῖς*, Aj. 230. *χερι συγκατακτᾶς ξίφεσι*. Disparia composuerunt docti Grammatici, quos ad Engelhardtus provocat ad Plat. Lach. p. 44. nec raro Graeci ipsi ambigue loquuti sunt. [*κέντρον — χερί* Matth. ad Eur. Herc. F. 929. male interpungens.]

V. 312. *Τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη*. Sine articulo *δειν' ἀπειλήσων ἔπη* Eur. Suppl. 542. cum eo Dio Cass. XLV. 30. *τῆς φωνῆς τὰ δεινὰ ἐκεῖνα λεγούσης*, illa significans quae nota erant auditoribus, ut Eur. Or. 376. *ὃς τὰ δειν' ἔτλη κακά*. Hoc vero loco significantur quae graviter comminantes conceptis verbis dicere solent, id est, mortem mihi comminabatur, *τὰ ἔσχατα ἠπειλήσε* Aristid. Panath. p. 109. T. I. Sic Eur. Phoenn. 185. *ὃς τὰ δειν' ἐφρυβρίζει πόλει*, id est, excisionem. *Πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνείπε* Xen. Cyr. IV. 2, 35.

V. 313. *Εἰ μὴ φανοῖην*. Hoc, quod Piersonus ad Moer. p. 326. conjectura indagavit, Brunckius e Par. D. recepit pro vulgato *φανείην*. Schol. in Parall. *φανοῖην, ἐξείποιμι*. Paris. C. Dresd. AB. *φανείην*, Porsono probatum ad Hec. 848. seu quod non meminerat futuri, seu quia diffusus est exemplis Lys. de Euandr. p. 176, 12. *οὐκ ἂν ἄτοπον ποιήσατε εἰ — φανοῖσθε*, ubi Bekkerus contra codd. *φανείσθε* scripsit, et Isae. de Astyph. 77, 24. *λέγων ὅτι — ἀποφανοῖ*, ut idem probabiliter correxit pro *ἀποφαίνοι*. Sed Lucian. Prom. §. 7.

¹⁾ Vulgo *χειρῶν* legitur, quod Jacobsius in *διερόν* mutat, et ὁ δὲ *χρυσός*, cujus in locum Brunckius ὁ δὲ *χρύσης* substituit; ὁ κρήσας est pincerna.

μὴ φανοῖην ἐξαπατῶν, quod Bernhardy affert Synt. p. 408. dudum emendatius scribitur φανείην. Ne vero φανοῖην pro optativo verbi φανοῦν habeatur, a quo compositum ἀποφανῶσαι Sophocles usurpavit pro εἰς τὸ φανερόν καταστήσαι Anecd. p. 439. huic verbo eadem quae adjectivo φανός et proprio Φανίας ¹⁾ mensura tribuitur. Neque aoristo ἔφανον [ὄ τι ἂν ἀποφάνη αὐτῶ ὁ ταμίας Inscr. Naut. XV. p. 535. Boeckh.] hic uti licebat, cujus exempla parum luculenta extant, ἐκπροφανοῦσα Orph. H. LXX. 7. διαφανούσης τῆς εἰκοστῆς τοῦ Ἰουλίου μηνός Geopp. I. 8. 1. διαφανούσης τῆς ἡμέρας Priscus Rhet. Excc. Legatt. p. 50. B. ubi praesens aequae aptum est. Pro ἔφανε Eur. Herc. 794. passive posito jam alii ἐφάνη correxerunt; Quintus Cal. IX. 484.

Καὶ γὰρ οἱ μέγεθός τε καὶ ἀγλαίην κατέχευε
ἔσθλη Τριτογένεια, φάνεν δέ ἐ οἶος ἔην περ.

fortasse φάνεσκε scripsit i. q. ἐφάνη, ut Homerus et Hesiodus Fr. XXII. Apud Hesychium Φανόντα, λάμποντα, codex praebet φάντα, pro quo φαντά vel φανόοντα scribendum; Hippocrati Mul. I. 752. et 753. T. II. ὅταν αἷμα φάνηται, vitium facile abstergetur; Platoni Legg. XII. 945. F. ἀποφανόμενος, Isocrati c. Callim. p. 377, 32. φανοίμεθα jam abstersum est. Pervicacius resistit μὴ φάνεν Stob. Floril. CVI. 576, 39. bis iteratum in dicto Lacaenae, quod Plutarchus ter referens ubique μὴ ἔσο scribit evitata aoristi syntaxi minus legitima; nec suspectum fuit Valckenario ad Adon. p. 259. sq. Sed in Philemonis versu, cujus Buttmanus meminit, τὰ κομπὰ μὴ φάνης, ea videtur aoristi primi forma neoterica ut ἴνα ἀποφάνωμεν Galen. Art. Med. c. 35. p. 227. T. II. ἔφανε Appian. Civ. I. 39, 57. Jamblich. V. Pyth. 34, 246. p. 482. Himer. XXIV. 878. Zosim. I. 13. Euseb. Demonstr. I. 18. D. Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 379. C. et L. III. T. III. 1023. A. Ejusdem temporis est ἔφανε in additamento hymni Orphici LVIII. correpta media, ut κοῖναι, μιάναι et similia v. Addend. ad Aglaoph. p. 379. Jacobs. ad Anth. Pal. T. III. p. XXX. Idem de ἀνέσφαλε ap. Annam Comn. VI. 163. B. credi licet; cujus verbi aoristum secundum ex auctorum elegantiorum scriptis Critici radicitus evelerunt v. Heindorf. ad Euthyd. p. 296. A. Matthiae ad Hipp. 867. et Androm. 222. Wellauer. ad Apoll. III. 1310. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 114. Poppo ad Thucyd. VI. 23. qui φανοίμην Xenophonti reliquit eo ipso loco, quem Buttmanus notavit; ἔσφαλον remanet Polyb. VI. 9. Galen. de Diff. Febr. II. 9, 139. E. T. VII. idque Juliano suo obtrusit Hey-

¹⁾ Φανώτατος tamen legitur in Paul. Silent. Ecphr. Soph. I. 48.

lerus Epist. LX. p. 75. et LXXVI. 76. sicut Jacobus Luciano *φανοίην* impertivit Toxar. c. 26. Hesychius *ὄνκ ἔσφαλεν, οὐκ ἐκινδύνευσεν, Παρέσφηλεν, ἀποτυχεῖν ἐποίησεν, παρἔσφαλεν ὁμοίως*, quorum prius nihil momenti affert, alterum saltem ambiguum est v. Schleusner. Thes. T. V. 238. ut et *Θάλωμεν* (ex ordine) *βλαστήσωμεν* sed H. H. in Pan. XIX. 33. *θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν νύμφη — μιγῆναι*, constructio ipsa mendosum esse arguit; Gregorio Naz. Carm. III. p. 64. C. *πηγὴ τῆμος θάλεν, εἴτ' ἐμαράνθη* indulgenda est vel prosodiae vel declinationis ignoratio. [*Κὰν ἀναθάλη* Sap. Salom. III. 4. *ἀνεθάλετε* Epist. ad Philipp. IV. 10. ubi aptius esset *ἀνελάβετε*.] *Ἐχοινε* brachyparalectum Orph. Arg. 427. suspectum reddit codicum dissensio; *κατἔσπαρε*, quod Boissonadius Aeschroni inseruit Athen. VII. 296. v. Schweigh. T. VIII. 447. merito rejectum est; *διἔφθαρε* Galen. de usu Part. XVI. 6, 683. T. IV. veterem retinuit possessionem sed cessit meliori *διἔφθειρε* in Longi Past. I. 9. item *ἡσχαλε* nuper sublatum Dion. Cass. XLV. 6. *Ἥγαλε* Ruhnkenio ad Tim. p. 5. per imprudentiam excidit. [V. Herm. ad Soph. Oed. T. 955.] *Ἥγγελον* legitur quidem apud plurimos Herodot. IV. 153. Dionys. Antt. X. 20. Herodian. V. 2. p. 104, 2. Polyaen. IV. 2, 21. Appian. Civ. I. c. 121, 3. II. 2, 26. etc. *ἀγγελέτην* Agath. Epigr. LXXXII. 9. sed nusquam apud poetas antiquos metro sic adstrictum ut mutari non possit; quo major suspicio, scriptoribus politioribus modo aoristum primum substituendum esse, modo imperfectum, cujus significatio in hoc praesertim verbo ab aoristo dignosci vix potest. Tam crebri autem librariorum errores fluxerunt ex scholastica disciplina, cujus rectores quodam tempore aoristum secundum in schematismo verbi liquidi adnectere solebant, *ἔσταλον, ἔδαρον, ἔσφαλον*, v. Gramm. in Matthaei Lectt. Mosq. T. I. p. 57. Phavorin. p. 218, 30. Lascar. Gramm. III. D. col. 8. non quo hoc tempore utendum esse putarent sed tenoris servandi causa vel etiam ad reddendum etymon, velut Orus ap. Etym. M. 668, 46. nomen *Φανόδημος* a participio *φανών* compositum esse docet, cujus indicativus in schola praestruitur passivo *εφάνην* v. Eustath. p. 729.

V. 314. *Κάνηρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε*. Affert h. v. Suidas s. *Κυρεῖ* post *Κύρωμα*, transcripto scholio: *τὸ κυρῶ περισπωμένως ἢ συνήθεια καὶ Ἀττικοί. Ἐν δὲ εὐκτιχοῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ ῥ, κύροι ἀντὶ τοῦ κυροῖη. Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ κεῖται*. Is igitur *κύροι* legit; cod. *Γ. κυροί ποτέ*. Parisinus Bekkeri *κυροῖ*. La. pr. *κύροῖ*, (sic) unde Dindorfius *κυροῖ* adscivit.

La. sec. Lb. *κυρεῖ*. Elmslejus hic et ad Oed. C. 1159. pronunciat. Atticos non magis *κύρω* dixisse quam *ᾠθω*, *δύω*, cui Hermannus, Matthiae, Buttmannus uno ore refragati sunt. Praeter Sophoclis locos, quos Elmslejus suo decreto corrigi, et praeter scenicum poetam, quem intactum reliquit, ²²⁷ *ρυτον* *κύρουσα* legitur apud scenicorum imitatore[m] Lycophronem 255.

V. 316. *Ἐλεξα* — *ἐξηπιστάμην*, affert Eustathius p. 415, 15.

V. 319. 320. *Πρὸς* — *βαρυνύχου* — *ἐξηγῆτ' ἔχειν*. Hos vv. afferunt Moschopolus Sched. p. 25. et Grammaticus ineditus apud Hermannum. *Βαρυνθυμῆσθαι* dicuntur, qui tristi et demisso animo sunt v. Plut. Symp. IX. 5. 739. E. *ἐν ὀδυρμοῖς καὶ βαρυνθυμίαις καὶ μερίμναις* de Tranquill. p. 477. E. *ὑπὸ λύπης καὶ βαρυνθυμίας* V. Alex. c. LXX. Idem h. l. significat *βαρυνύχος*, doloris impatiens, nec quisquam in animum inducat *κοῦ βαρυνύχου* praeferre, quod Scholiastae suppeditant. *Ἐξηγῆτο* vel pro simplici *ἠγῆτο* positum est vel *dictitare* significat et *declarare* ut Aesch. Prom. 214. *τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου*. *Ἐχειν* pro *εἶναι* valere, Triclinio credimus vel sine auctore; nam *ἔχει πρὸς δίκης τι* Oed. C. 546. aliquantum differt.

V. 322. *Ταῦρος ὧς, βρονχώμενος*. In Paris D. supra scriptum *μυκώμενος*, quod Triclinius propagavit ut convenientius tauro. Ceteri et Eustathius p. 1145, 3. *βρονχώμενος*. *Δεινὰ βρονχηθεῖς* Oed. T. 1265. pro quo usitatius est medium, *ἀναβρονχησάμενος* Plat. Phaedon. p. 177. D. *γοερῇ βρονχῆσαι* *ἀνιή* Apollon. IV. 19. *κινυρῇ βρονχῆσατο φωνῇ* Nonn. X. 83. quod de lamentantibus satis crebrum est, *μυκᾶσθαι* non item. Grammatici *βρόχημα* leonibus, *μύκημα* vero bubus tribuunt, sed in contrariam partem Hesiodus Theog. 832. *ταῦρος ἐριβρόχης*, Theocritus Id. XXV. 137. *ταῦροι ἐβρονχῶντο* et junctim Oppianus Cyn. IV. 165. *μυκᾶσθαι βρόχημα*, Nonnus XXIX. 311. *βρονχηδὸν ἐμυκήσαντο*. Ed. Pr. [*μύκημα μέγα ἐβρονχῆσατο* Dio Cass. LXVIII. 24.]

V. 324. *Ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμηῆσι*. Scholiastes, qui *ὧς ἀνδροκμηῆσι* adscripsit, aptiore exemplo uti poterat *δορικμηῆς λαός* Choeph. 360. Idem epitheton rebus tribuitur *ἀνδροκμηῆς μόχθος* Suppl. 692. *λοιγός* Eum. 242. *ἀγωνία* Eur. Suppl. 325. *ἀνδροθνής φθορά* Agam. 825. pro quo satis erat *ἀνδρῶν φθορά*, nec opus addi *θανόντων* vel *φθαρέντων*¹⁾. His commemoratis in Ed. Pr. imprudens controver-

¹⁾ Aristoph. Rann. 1264. *Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων, ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν*, sine dubio jungenda sunt ἰήκο-

siam movi, cui distrahendae ne nunc quidem me parem sentio, de accentu. Scripsi enim, *αἷμα τραγοκτόνον* Bacch. 139. *αἷμα μητροκτόνον* Orest. 833. potius proparoxytonōs notanda esse, quia significant *αἷμα τραγού ἀποκτεινομένου* etc. idque comprobavit Schaeferus ad Orest. 823. [ἐνιπὸν ἀλιπόξενον Pind. Ol. X. 7. βᾶξις ἀλώσιμος Aesch. Ag. 10.] Contra dicit Elmslejus ad Bacch. l. c. haec *activo sensu sumenda* et propterea penultimam erigendam esse, nam *αἷμα* valere pro *φόνος*. Id vero de illis locis precario sumi, intelliget qui inspexerit; sed profecto, ubi *αἷμα* pro caedes dicitur, ibi ut epitheton paroxytonōs scribatur, analogia videtur exigere: *κῆλις μητροκτόνος* Iph. T. 1200. *μύσος τεκνοκτόνον* Herc. 1127. *μιάσμα μητροκτόνον* Eum. 273. *ἄγος μητροκτόνον* Dionys. Antt. VIII. 51, 1626. *ζῆλος ἀλληλοκτόνος* II. 24, 286. *συμφορὰ παιδοκτόνος* Herodo. III. 21. [Plut. de Malign. Herod. 30, 315.] et *ἀδελφοκτόνος* Dionys. III. 21. *αἷμα παιδοφόνον* Eur. Herc. 1201. quae omnia sunt synonyma *caedis* perinde ut *ἀλάστωρ ξενοκτόνος* Plutarch. V. Mar. c. VIII. quod quum Schaeferus proparoxytonum faceret ad significandum *ξένου φονευθέντος*, a ratione descivit; nam prorsus idem est quod *μιάσμα ξενοκτόνον*. Deinde non solum in circumlocutione sed etiam propriis nominibus adduntur paroxytona: *φθόρος ἀλληλοκτόνος* Dionys. Antt. I. 65, 167. *θάνατος αὐτοκτόνος* Aesch. Sept. 666. *θάνατος μαιφόνος* Heliod. V. 2, 176. ex quo intelligitur *αὐτοκτόνους σφαγᾶς* Lycophr. 446. falso ad *αὐτόκτονος* referri. Quodsi hisce exemplis fidere oportet, pro *δίκαι ὀφθαλμώρουχοι* Eum. 181. paroxytonum substituendum erit, quia *ὀφθαλμωρυχία* significatur ut in prioribus *παιδοφονία, αὐτοκτονία, μητροκτονία* etc. ubi vero haec ratio non obtinet, proparoxytonesisin praeferam *αἷμα μητρόκτονον*, si significatur proprie sanguis matris occisae, et *παλαγοὶ αἵματος χοιροκτόνον* Aesch. Fragm. CCCXL. *ρέεθροις παρθενοςφάγοις* Agam. 213. ad nominativos proparoxytonos revocabo. Nec me moratur *βροτοφθόρα σκῦλα* Eur. Aug. Fr. II. aliave inconstantiae exempla, quae jam veteres turbavit Grammaticos. Eustathius p. 1117, 53. dubitare se profitetur, utrum *βούδορα ἡματα* Hesiod. Opp. 502. sic, ut vulgo solet, scribendum sit *κατὰ παιθητικὴν σημασίαν ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται*, an accentu in penultimam translato *τὰ τοὺς βοῦς ἐκδέροντα*, quorum posterius praeferendum

πον ἀνδροδαίικτον *planctus caesorum*, commate deleto. *Ἰήκοπος* substantivum est. [Ἰήκοπος, quod Hermannus in Opusc. T. V. 138. veretur ne graecum non sit, cum *αἶλινος* [οἰτόλινος] *ἰήλεμος* comparabam, quorum postremum cum nomine obsoleto, cuius forma apparet in latino lamentum, compositum videtur.

esse argumento sunt alia dierum et temporum epitheta paroxytona *όιζοτόμος ώρη* Nicand. Ther. 494. *νυμφροστόλος ώρη* Nonn. V. 121. *ήμέρα άνδρογόνας* Hesiod. Opp. 781. 786. et solemnium: *τροπαιοφόρος πομπή και θυσία* Dionys. Antt. II. 34, 308. III. c. 31. [*ζυνοφόντις έροτή* Athen. III. 99. E.] *μνοκτόνον τροπαιον* Batrachom. 159. ¹⁾ Ex his tria sunt quae colligi posse videantur; primum *ώμοφάγον χάριν* Eur. Bacch. 126. in cod. rectius scribi quam vulgo *ώμόφαγον*, deinde casus indiscretos *ταυροφόνων κρέα δόρπων* Anth. Pal. XI. n. 60. *ταυροφόνω τριετηρίδι* Pind. Nem. VI. 69. *ήμέρα ταυροσφάγω* Trach. 609. *βουφόνους θοίναις* Aesch. Prom. 530. *θυσίαις άνθροποκτόνοις* Iph. T. 384. *καίταρμοις χοιροκτόνοις* Eum. 278. *δαφνηφόροις τιμαίς* Suppl. 687. *άγλαίαις άστύνομοις* Pind. Nem. IX. 74. quod Disсенius in Comm. ad v. 31. ad *άστύνομος* refert, a ²³⁰ nominativis paroxytonis repetenda esse; tertio vocabulis quorum significatio duplex accentu distingui non potest, ut *βούθυτος ήμέρα, τιμή, προστροπή* ap. Aeschylum et Euripidem, *ταυρόθυτοι λουβαί* Orph. Arg. 617. *πολύθυτος τιμή* et *πομπή* Pind. et Eur. *άστυχοις μόχθοις* P. Silent. Soph. II. 555. eandem activam significationem adscribi oportere, quam *βουλύσιος ώρη* Arat. 824. *μήν προβατοδόρας* et *αίγοδόρας* Schol. Hesiod. Opp. 502. *κροουργόν ήμαρ* Aesch. Agam. 1574. *όρθρος δημοεργός* H. H. in Merc. 98. prae se ferunt ipsa forma insignitam. Neque solum agentium epitheta ad tempus, quo quid agitur, sed etiam ad locum transferuntur accentu eodem: *χοροϊτύπος κύκλος* Oppian. Hal. III. 250. quod conferendum cum *κορυθαιόλον άντρον* Nonn. XIII. 244. ²⁾ [XLVI.

¹⁾ *Ναύμαχα τροπαια* Plutarch. de Glor. Ath. c. I. p. 82. *ζών έλεφαντόμαχον* Strab. XVI. 775. convenit veterum praecepto, quod est de *ναύμαχον* (*δόρον*), sed hoc ipsum parum comprobatur exemplis aliis: *κέρδος άελλομάχον* Julian. Ep. XLIX. Anall. T. II. 504. *βέλος θηροκτόνον* Nonn. XV. 258. [*θηροκτόνος άρη* Nonn. XLVII. 539. *γαμβροκτόνον έγχος* XLVIII. 219. *άνδροκτόνα όπλα* Philipp. Ep. LIV. 226. Anall. T. II.] *παιδοκτόνον ύδωρ* XI. 471. *μογοστόκα ήματα* IX. 8. *θυσία έσρά* Marcell. v. 2. Anall. T. II. 302. *έπος θεοπρόπον* Soph. Trach. 824. *τυμβοχόα χειρόματα* Aesch. Sept. 1001. *αυτοκτόνα δώρα* Anth. Pal. VIII. n. 152. *βλάστημα σακεσπάλον* Christodor. Ecphr. 144. Ac si quis opponat, haec esse epitheta trium generum, certe herbarum nomina, *μνοκτόνον*, [*μνοφόνον* Theophr. H. Pl. VI. 2, 9. v. Schneider. T. III. 473.] *λυκοκτόνον* et *κνοκτόνον* non minus *μνογενή* sunt, quam *ναύμαχον*, si vel maxime significat *είδος δόρατος*. Denique *δόρον ναυμάχον* scribitur Nonn. XXXVI. 446. et 461. sed *ναύμαχον* XXXIX. 84. — *Ξυφοκτόνον δίωγμα* Eur. Hel. 360. dicitur ut *λαονακοφθόρους ρίψάς* Lycophr. 235. id est *τάς έν λάρνακι φθειραι μελλούσας*, et *άταις πολεμοφθόροις* Aesch. Pers. 646.

²⁾ Hic paroxytonum est ut XII. 251. proparoxytonum XIII. 384. et alibi cf. Jacobs ad Anth. Pal. p. 27.

14.] *σακέσπαλον* ἄντρον VIII. 178. ¹⁾ στοὰ μυρόπωλις Paus. VIII. 30, 3. et vulgo ἡ ἰχθυόπωλις Plut. Vitt. X. Oratt. c. IX. 272. T. XII. ²⁾ [οἶκος τριζολυμπιονίκης Pind. *σακεσπάλων* ἄλμα Nonn. XLIV. 29. ἄγροικος ἐρημία Appian. Civ. I. 104.] etc. *ambulatio causicida, specus fatidica*, ex quo apparet *εὐπατέρειαν αὐλήν* Hippol. 68. dici eam, in qua versantur οἱ *εὐπάτορες*, ut *αὐλή ἀγρότεια* Electr. 168. *θῆσσα ἐστία* ib. 205. *χέρηντες δόμοι* ib. 207. *δραπέτις στέγη* Soph. Dolop. Fr. I. *Eaque ratione ἀγρονόμοις αὐλαῖς* Antig. 786. *βούθυτος ἐστία* Oed. C. 1495. *βουθύτοις ἐσχάροις* Arist. Avv. 1232. *ἰερόθυτον δάπεδον* 1257. active interpretabimur ut *μηλοθύτης βῶμος* Iph. T. 1116. Et in universum, quaecunque ab agentibus ad res proxime adjunctas transferuntur, accentum nominum, quibus proprie conveniunt, retinere solent, *τέγην ξινοκτόνος* Eur. Iph. T. 53. *μονομάχος φορήν* Phoenn. 1310. ³⁾ *τερατολόγος γύσις* Poll. IX. 147. (ex Plat. Phaedr. 299. D.) id est monstrosa et similis iis, quae οἱ *τερατολόγοι* effingunt, sicut quae οἱ *βωμολόγοι* dicunt faciuntve, *βωμολόγα* vocan-²³¹ tur Plut. V. Crass. XXXII. 458. V. Alcib. c. XXXV. quae Galenus *βωμολογικὰ κοιψεύματα* appellat de Sanit. tuend. III. 13, 228. T. VI. Ac proinde Cybelistarum *χαλκοτύπος μανίη* Anall. T. III. 184. quam Jacobsius *χαλκότυπον* dicendum putabat, accentum habet eundem quem οἱ *χαλκοτύποι*, epitheto ab actore translato ut *σακέσπαλος ἠχώ* Nonn. XXVIII. 320. *χοροῦτυπον ἄλσος* XIII. 95. *μέλος κορυθαίολον* VI. 120. neque dubitandum videtur, quin *ναυκθόρου στολῆς* Eur. Hel. 1398. *δημηγόρους τιμάς* Hec. 254. *σιτονόμου ἐλπίδας* Philoct. 1091. ⁴⁾ si ad casum rectum transferantur, eodem tenore quo hominum ipsorum epitheta scribi debeant, et *χοροῦτυπος λύρη* Hom. H. in Merc. v. 31. pro quo nunc *χοροῦτυπος* legitur, locum suum retinere possit. [*ῥῆμα χαλκοῦτυπον?* Liban. I. 479.]

¹⁾ Hoc accentu *σακέσπαλος* scribitur XXX. 128. XXIII. 140. XXXVII. 494. Paraphr. XVIII. 27. P. Silent. Ecphr. Soph. 85. ut *ἐγγέσπαλος*, alibi sed multo rarius *σακεσπάλος*, quod rectius esse non dixerim.

²⁾ Horum oblitri Corais et Schacferus suspectum habuerunt ἡ *ὀνόπωλις* (ἀγορά) Plut. V. Timol. c. XIV. Similiter *τηλία ἀροτόπωλις* Poll. IX. 108. ἡ *πρωγλοδίτις* (χώρα) Plut. de Fac. Lun. XIII. 80. apud Sophoclem *πέπλος ἐνδυτήρ* et *ἐνδυτήριος*, *ἰκτῆρ* et *προσίκτης κλάδος* et *ἰκετήριος*, v. Ellendt. Lex. I. 835.]

³⁾ *Αἴαντος ναῖμαχος βία* in Antipatri Sid. Ep. LXIX. p. 25. T. II. cur alio accentu notetur ac *ναυμάχος ἀνῆρ*, parum perspicitur.

⁴⁾ Conf. *σιτοποιὸς ἀνάγκη* Eur. Hec. 362. *Ὀλυμπιονίκης ὕμνος* et *κῶμος* apud Pindarum eodem modo dicitur quo *ὕμνοι θεῶν*, *Τελαμῶνος μέλη* Athen. I. 23. E. etc. Pro *τιμῆ λαότροφος* Pind. Ol. VI. 102. recte *λαοτρόφος* repositum, significans *βασιλείαν*, quae non sine insigni regum injuria *λαότροφος* dici potest.

Sed quo longius et liberius epitheta transferuntur, hoc difficilior fit significationum dispensatio, vix ut discernere audeam rectiusne scribatur *ἰπποδόρος νόμος* Etym. M. 145, 45. an quod praestare videtur, *ἰππόθορος* Plutarch. Conjug. Praecc. I. 410. Symp. VII. Quaest. V. 1. Clement. Paed. II. 4, 192. et *δείπνοις ἰχθυβόλοις* Oppian. Hal. III. 18. piscatorumne coenas significet an pisces in coena appositos. *Ἵορος ἀκροπόλον* et *οιοπόλον* scribendum esse Grammatici decernunt non significationis causa, sed quia omnia a nomine et verbo *πολῶ* composita paroxytona sint Schol. II. V. 523. ac fieri potest, ut Graeci paroxytonis *μαντιπόλος*, *μουσοπόλος* etc. assueti eundem sonum reddiderint similiter terminatis quamvis ab activa significatione secretis. Quid vero fiet de tot aliis in *νόμος* et *πῶρος* exeuntibus, si de personis transferuntur ad res, sic ut neque activa significatio clare appareat neque passiva, ut *πλάκες ἀγρονόμοι*, Soph. Oed. T. 1103. quod Hermannus tacite in proparoxytonum mutavit? Quin tota haec quaestio tribus maximis implicata tenetur difficultatibus. Prima posita est in crebra compositorum pro simplicibus usurpatione, quae quousque pateat, parum exploratum habemus; nam quum *ἀρείφατος ἀγών* et *ἀρείφατον λῆμα* (Aeschyl.) non plus significet quam *ἄρειος*, sed *νεοδηῆτες γάμοι* (Eurip.) quanquam simplex *νέοι* tantumdem valet, tamen in memoriam revocet proprium verbi *δαμῆναι* usum, ex quo *νύμφη νεόδητος* dicitur, quumque hoc idem obtineat in multis adjectivis quae duplicem recipere possint accentum, controversum erit, utrum haec communibus compositionis legibus subjicienda sint an non sint. Alteram affert epithetorum trajectio, ut si dicitur *σακεσπάλον ἄλμα χορείης* Nonn. III. 63. atque alia superius percurta, quibus si nemo adscribere dubitat Phoenn. 1069. *δράκοντος αἶμα λιθόβολον*, jam illud in deliberationem veniet Eum. 688. *πατροζτόνοις προστροπαῖς Ἰξίονος*, utrum eodem modo sit transpositum an *πατροζτόνος* valeat pro *πατροζτονικός*, ut Pindarus Isthm. I. 31. *γυμνὰ στάδια ὀππῶν δρόμοις ὀπλίταις*. Tertiam objicit Graecorum in vocabulis alio atque alio transferendis libertas innarrabilis, *νόστιμος ἡμέρα*, *ὑπότροπον ἡμᾶρ* Christodor. Ecphr. 262. *κρατήρ ἐλεύθερος*, *παιὰν ἀλώσιμος* etc. quae si quis neget omnino quaeri oportere passivae an activae significatione propiora sint, is omnino gravi nos et permolesto liberat negotio, sed idem omne de compositorum accentu iudicium tollit. Nam Graeci sane haec omnia non hac scholastica statera sed suis ponderibus examinasse videntur; Grammaticus vero detrectare non potest, quin Pind. Ném. VII. 124. *γοναῖς μητροδόκῳ* exponat passive *ταῖς ὑπὸ μητρὸς*

δεδεγμέναις ut πάθεα παιδότηρωτα Aeschyli, active autem χρυτοδόκην κοιτίδα παμβρακίδων Anth. Pal. VI. n. 254. ut τὸν ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον ibid. n. 257. et ξινοδόκος μακάρων Nonn. XVIII. 32. Sed haec et talia in partes suas resolvere conanti persaepe moram injiciunt epitheta, quorum non una pars alteram regit ut παιδοκτόνος vel ξιφοκτόνος, sed alia alio pertinet, quod genus κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι Anth. Pal. IX. n. 321. continet tres notiones inter duo vocabula partitas, γυναικῶν μανικῶν vel μανικοὶ ὄτοβοι¹⁾.²³³ Sic θηλυκτόνω Ἄρει δαμέντες Prom. 860. sententiam minime obscuram habet, sed quaeritur utrum caedes a mulieribus perpetrata Ἄρης θηλυκτόνος dicatur passive ut Ἄρης λιθόλευστος, θάνατος θηρόβορος et cetera quae ad v. 254. attuli, an θηλυκτόνος, id est γυναικῶν κτεινουσῶν ut ἐκ χειρὸς πατροκτόνου Iph. T. 1083. quo significatur κτεινοῦσα sive κτανούσα χεῖρ vel πατὸς κτεινοντος χεῖρ, et ἀγέλαις βουνομοῖς Oed. T. 26. reddi potest ἀγέλαι νεμόμεναι βοῶν vel νεμομένων. sed λακίδες λινοφθόροι ὑφασμάτων Choeph. 25. accentus ostendit sic explicandum esse φθείρουσαι τὰ λῖνα, ceterum ambiguum est utrum genitivus a λακίδες regatur an a nomine unde adjectivum compositum est, τὰ λῖνα. Ad haec omnia accedit ignoratio legum, quibus accentus adjectivorum compositorum reguntur, qua de re in Dissert. de Anabibasmō sum dicturus. Quae autem de conjunctione diversorum generum βοτοῖς σιδηροκμηῖσι in Ed. Pr. scripsi, ea diuturna commentatione ad tantam amplitudinem excrevere ut proprium sibi locum deponant.

V. 325. Ἦσυχος θακῆ — ὡς τι δρασίῳν κακόν. Sic Timomachus Ajacem pinxit καθήμενον ἀπειρηκότα καὶ βουλήν ποιούμενον ἑαυτὸν κτεῖναι Philostr. V. Ap. II. 22. p. 76. ED. PR. Scholiastes: τὸ δρασίῳ, τυψείῳ, πολεμησίῳ καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ τῶν ἐνεστώτων καὶ μελλόντων (adde τούτων καὶ) τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται, ἐκ τοῦ χρω τὸ χρεῖω, ἐκ τοῦ κίχω (scr. κιχῶ) τὸ κιχείω. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικά²⁾ καὶ σημασίαν ἔχουσιν αἰὲ μελλοντος. Sic etiam Schol. Ven. E. 37. et Etym. M. p. 220, 42. ὄψειῳ, βρωσειῳ et similia componunt cum κακείῳ, ριγείῳ, θαλπείῳ, ὑδείῳ, οἰνοβαρειῳ, ὀκνείῳ, quae quum sigma non habeant, desiderativorum numero excludenda sunt; κακείοντες dicitur quidem pro κατακείσόμενοι, sed per antichronismum, neque satis confido Zo-²³⁴

¹⁾ Conf. κόλλα ταυρόδετος Eur. Cret. Fr. II. 8. pro ταυροκόλλα συνδευτική, θεωρίς ναύστολος Aesch. Sept. 860. ῥακόδντος στολή Rhes. 708. οἰνόχνητον πῶμα Philoct. 715.

²⁾ Scrib. ἐφεκτικά. Idem vitium Theodosio p. 67. indulsit Goettlingius. Sophocl. Aiax. Ed. 3.

narae interpretationi Ἀθρείοντες, ἀθρεῖν ἐπιθυμοῦντες quae fortasse spectat ad ejusmodi locum, ubi ἀθρείοντες ἔβαν dictum est pro ἀθρήσοντες, ut τῆδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες ὀδίται Epigr. CVI. Parall. p. 682. ἦλθεν εἰς Δελφούς πυνθανόμενος Apollod. III. 4, 1. παρῆν παραχειμαζών Polyb. III. 15, 417. cf. Boeckh. Nott. crit. ad Pind. P. I. 52. Unum regulae reluctatur, quod bis apud Hippocratem legitur de Articc. p. 135. et p. 136. T. III. οὐ μὴν δυσχυροίω γε pro ἰσχυροῦμαι vel ἰσχυριστικῶς ἔχω, ut Galenus interpretatur in Comm. I. p. 309. T. XVIII. P. I. quod nisi esset, graecum esse negarem et pernegarem.

V. 327. Καὶ λέγει κἀδύρεται, Jen. καὶ γελᾷ pro λέγει, memoria ad v. 383. aberrante.

V. 328. Τούτων γὰρ οὔνεκ' ἐστάλην. Mosq. B. εἶνεκ', Dresd. A. ἐνεκ'. Schol. ἐστάλην κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην. de hoc disserunt Merriekius ad Tryph. v. 614. Dorvillius ad Char. p. 457. Gesner. in Indice Scr. R. R. s. v. *Ambulat. Iter maris et viae conficere* Apulej. Met. II. 120. cf. Adn. ad Phryn. p. 615.

V. 330. Φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται λόγοις. Codd. omnes et Schol. νικῶνται φίλοι, quod Bothius tuetur, φίλοι φίλων νικῶνται interpretans *faciles amicis sunt amici ejusmodi*, id est duri nec facile suorum alloquio flectendi, melius ille quam Schol. ὑπὸ τῶν αὐτῶ φίλων ἡδονῶν, sed non bene. Nec suaserim ut comma ponatur ante φίλοι. Stobaeus Serm. CXIII. 8. praebet λόγοις, quod a Stephano receptum servarunt Brunckius, Hermannus, ceteri.

V. 332. Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς. Ex Scholiastae interpretatione ἐκμεμηγῆναι, παρὰ τὸν φοῖτον, ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιῶντων, Valckenarius Animm. ad Ammon. II. 17, 149. cepit dittographiae indicium διαπεφοιβάσθαι et διαπεφοιτάσθαι, quorum posterius probat Musgravius; nobis neutrum verbum innotuit, neque magis διαπεφοιβάσθαι, quod Iunt. I. et Brubach. exhibent graecusque ²³⁵ interpres in Schol. Barocc. repetit a verbo φοιβάομαι, ὅθεν καὶ Φοῖβος ὁ μάντις. Quum Elmslejus ἡμῖν cum sequentibus jungendum esse statuisset, vulgatam interpunctionem Hermannus defendit. In seqq. Brunckius ἰώ μοι μοι uno accentu et v. 334. ἦ οὐκ ἠκούσατε pro ἦ.

V. 338. Ἡ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσῃ χρόνον. Huc pertinet quod Thucydides dicit I. 11, 1. Graecos Trojam obsidentes ἐπὶ ληστείαν τραπέσθαι. Duo Lips. ἦ, quod Schaeff. et Dind. probant, alii et vett. Edd. ἦ, quod Brunck. et Herm. Postrema verba affert Eustathius p. 1313, 17.

V. 344. Ἄλλ' ἀνοίγετε. Hermannus, nescio, inquit, an

ex hoc plurali *ἀνοίγετε* colligi possit, Tecmessam cum una vel duabus pedisequis progressam esse. Fortasse nihil aliud significatur quam illud *aperite aliquis*, de quo vid. Huschkius ad Tibull. I. 6, 39. Eodem numero Aeschylus utitur Choeph. 873. *ἀλλ' ἀνοίξατε*. Apud Suidan *Ἀνοίγει καὶ ἀνοιγνύει διχῶς*, pro posteriore reponendum est, quod in Anecd. p. 406. legitur, *ἀνοιγνυσι*. *Οἴγειν* Aesch. Prom. 611. Eur. Herc. 329. *Ἐωξας, ἀνέωξας* Suid. Orationi composita magis conveniunt *ἀνοίγουσι* Thucyd. IV. 73. Xen. Hell. VI. 5, 8. *ἀνοίγειν* Aesch. c. Tim. p. 2, 10. Isocr. Trap. 363, 23. Dem. c. Steph. 1104, 19. *διανοίγων* Plat. Lys. 210. A. *διοίγων* Eur. Beller. Fr. XIX. (XVI.) 111. *ἀνοίγε* Aesch. Suppl. 317. Acharn. 1151. Moeris p. 30. *ἀνοιγνύτω ἀπικῶς, ἀνοίγέτω ἑλληνικῶς*, sed hoc, non illo Thucydides utitur v. Poppo ad V. 10. [*ἀνοιγόντων* Inscr. Att. N. 76. p. 116.] *Ἀνοιγνυμι* Lys. c. Erat. p. 121, 10. *ἀνοιγνυσι* Dem. c. Tim. 765, 1. *ἀνοιγνύτω* Liban. Decl. T. IV. 179. *διοίγνυτε* Arist. Eccl. 880. *διοιγνύς* Aristot. H. Ann. IX. 8. (7.) 2. *ὑποιγνύς* Arist. Eccl. 15. *ἀνοιγνῦσαι* Aristid. Or. III. 23. *διανοιγνῦσα* Athen. IX. 394. D. *ἀνεώγνυον* Appian. Hann. L. VII. c. 32. *ἀνεώγνυσαν* Plut. V. Dem. c. XXXIV. Tertia forma est *οιγνῶ* Lexicographis praetermissa; *ἀνοιγνύουσι* Galen. de Usu Part. VII. 14, 569. T. III. Philemo p. 292. *Ἀνοιγνύουσιν, οὐκ ἀνοιγνῦσι*. Passivum *διοίγεται* Oed. T. 1295. *ἀνοιγνυται* Eur. Ion. 923. *ἀνοιγνύμενος* Arist. Eqq. 1332. *διοίγνυσθαι* Theophr. H. Pl. IV. 8. quam utramque formam copulavit Galenus de Us. Part. VI. 13, 459. *ἀνοιγνυμένου καὶ διοιγομένου τοῦ στό-* 236
ματος ἀνεώγνυτο in Plat. Phaedon. p. 59. D. e codd. restitutum pro *ἀνεώγετο*. Anecd. p. 60. *παρεωγμένης τῆς θύρας, οὐ παρανεωγμένης*. Plusquamperfectum *ἐπώχατο* nonnulli in Hom. II. XII. 340. invenire sibi visi sunt, quod rectius omisso iota ad *ἐπέχω* refertur ut *ὄκωχα*. De ceteris temporibus dixi ad Phryn. p. 157.

V. 346. *Ἴδου, διοίγω*. Schol. Rom. *ἐνταῦθα ἐκκύκλημα γίνεται* (hinc parepigraphen in Ed. Pr. huic versui praeposui) *ἵνα φανῆ ἐν μέσοις ποιμνίοις· εἰς ἐκπληξιν γὰρ ταῦτα φέρει τὸν θεατὴν· δείκνυται δὲ ξιφήρης, ἡματωμένος, μεταξὺ τῶν ποιμνίων καθήμενος*. Eodem modo Ottfr. Muellerus ad Eum. p. 103. *Ajas wird durch ein Ekkyklemma herausgeschoben, blutbesprützt, ein blosses Schwerdt in der Hand*. Ajax non protruditur, sed, ut personae tragicæ solent, progreditur diductis valvis, quo adstantibus amicis adspectus caedis præbetur, spectatorum oculis hanc lanienam subjici neque opus erat neque in expedito positum, nisi credere libet choragum (Arist. Pac. 1021.) ad hoc aliquot vitulos arietesque

recens mactatos e macello in scenam transtulisse. Gladii stricti nec significatio ulla nec usus homini sano cum amicis collocuturo.

V. 348—350. Ἰὼ φίλοι ναυβάται — μόνοι τ' ἐμμένοντες — Codd. aliquot hic et v. 356. ἰὼ μοι φίλοι. Copulam post μόνοι omittit Suidas, qui hunc locum s. Ὁρθῶ νόμῳ negligentius excerpserit, et abesse malit Schaeferus. Hermannus olim in ἔτ' mutaverat, quod recepit Dindorfus. [V. Bernh. ad Eratosth. p. 147. Herm. ad Eur. Cycl. 41.]

V. 351—353. Οἶον ἄρτι κῆμα φρονίας ὑπὸ ζάλῃς — κνκλεῖται. Affert haec Suidas s. Ἀμφίδρομον. Cod. Γ. ἄρα κῆμα (γρ. ἀρτίως) et ἀπὸ ζάλῃς.

V. 355. Ὡς ἀφροντίστως ἔχει. Scholiastes recte *μανικῶς*, ut ἀφροντίστος ἔρως Theocr. X. 20. demens, inconsultus potius dicitur, quam, ut Scholiastae visum ὁ ἄγαν φροντίζων. Sic Etym. M. p. 151, 47. Aeschylum refert ἀσαλῆς *μανία* dixisse τὴν μηδενὸς φροντίζουσαν, Sophronem autem ἀσαλέαν τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν, utrumque a nomine σάλῃ i. e. φροντίς. Suidas Ἐκνοον, παρανενομημένον, ἔξω τοῦ ²³⁷νοῦς, σαλόν, quae vox Kuestero et Tittmanno ad Zon. T. I. 1642. immerito suspecta fuit. Suidas Σίληνος ὁ σαλὸς καὶ φλύαρος. Idem Ἐπίσαλος ἀβέβαιος. Glossae Philoxeni *Insalus* ἀβέλτερος, nisi id pro insulsus est. Hinc substantiva manant σαλότης et σαλία, novitiae Graecitati familiaria v. Du Cang. Lex. Graecob. T. II. 1328. Ed. Pr. Adde quae Hemsterhusius scripsit ad Thom. M. p. 568. et Corais in Atact. T. I. p. 90. Inter σαλὸς illud et σάλος, id est σαλευμός, non plus interesse videtur quam inter βράγχος et βραγχός, τάγγος et ταγγός aliaque id genus.

V. 357—359. Ἰὼ γένος ναίας ἀρωγὸν τέχνας, ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσω πλάταν. Ἄλιον Bothius et Hermannus restituerunt pro ἄλιαν. Verba ipsa hic ita interpretatur: O! qui mihi nauticae expeditionis adjutor navem conscendisti remisque promovisti; quod nescio utrum sic intelligi voluerit ut Brunckius, qui conscensa nave (πλάτη) marinum agitastis remum (πλάτη) an nomen πλάτη cum utroque verbo conjunxerit significatu eodem ὃς ἐπέβης τὴν ναῦν ἐλίσσω αὐτήν. Equidem fatebor, me neque ut his acquiescerem a me impetrare potuisse, neque aliud, quod plene perfecteque satis faciat, expeditum habere. Simplicissimum tamen videtur illud: o! qui nave vectus in Troadem venisti. Ἐλίσσειν πλάτην sive κώπην quis praeter hunc dixerit non commemini, sed homericum ἐλίκωπες nonnulli sic compositum esse putarunt ad significandum οἱ τὰς κώπας ἐλίσσουντες. — Γένος ναίας τέχνης ἀρωγὸν videtur idem esse quod κώπης ἀνακτες, rerum

nauticarum administri. Scholiastarum vero unus nomen ἀρωγόν a γένος ναύας τέχνης secludens, hoc interpretatur *genus nauticum*. Eodem delatus est Bernhardy Synt. p. 163. sed exempla ista εὐφρόνη ἄστρον πτέρυξ χιόνος vehementer discrepant.

V. 360. Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσουτ'. Locum perdifficilem, in quo codd. nihil mutant nisi quod in cod. Γ. mendose ἐπαρκέσαντ' scriptum est, alii emendando alii interpretando enodare conati sunt. Vauvilliersius *πημονῶν* proposuit, Reiskius *πημονήν*, Matthiae olim Observatt. Crit. p. 9. *πρεμνεῆν*. Bernhardy Synt. p. 181. Sophoclem putat verbi ἐπαρκέσαι constructionem ordinasse ad exempla Homericā *ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος, νηῶν ἡμύνοντο*, et cetera ²³⁸ quae affert Matthiae Gramm. §. 354. p. 666. ¹⁾ Haec vero ad probandum nihil valent, quia significationem arcendi et propulsandi habent, Ajax autem non id a choro expetit ut vim a se defendat sed ut manum suam commodet morituro. Hermannus Scholiastae adstipulatur, genitivum *ποιμένων* ex *μόνον* pendere eoque nomine non Ajacem sed amicos ejus significari. Jam, si chorus Ajacem *ποιμένα* suum appellaret, nemo sane haereret; dicitur enim illud pro *κηδεμών*, sicut verbum *ποιμαίνειν* pro *fovere*; sed cives regis *ποιμένας* vocari, quantumvis ei faveant et opitulentur laboranti, parum conveniens videtur. Equidem, quum primum hanc fabulam ederem, multorum verborum participia substantivorum modo cum genitivo construi ostendi, ac saepissime quidem tria, *συνάρχων, τεκῶν, προσήκων*. Ὁ *συνάρχων* αὐτοῦ Lys. c. Eratosth. p. 434. et 438. Plut. V. Lucull. VI. Marc. c. XXV. Dio Cass. XXXVI. 24. p. 101. Alterum ὁ *τεκῶν* sive *τεκοῦσα* αὐτοῦ Aesch. Pers. 243. Eur. El. 335. Alc. 165. [Nonn. XLVII. 344. *τεῆς* — *τεκούσης* XLVII. 604.] *περὶ σφετέρῃν τεκοῦσαν* Oppian. Cyn. I. 143. Hal. I. 654. ut *ἡμετέρῳ μεδέοντι* Callim. H. in Jon. 86. *σεῖο τεκοῦσαν* Nonn. XXIII. 99. Julian. Epigr. LXVI. p. 509. Anall. T. III. Tertium οἱ *προσῆκοντες* τοῦ δέινα Thucyd. I. 128. Plato Apol. c. 22. Demosth. c. Mac. 1069, 17. Lysias Epitaph. p. 197, 71. ubi codd. dativum substituunt, qui legitur p. 197, 76. probatque utrumque casum Thomas p. 751. unde patet de Dion. Cass. XLVI. 35, 474. injuria dubitari; *τοῖς ἐμοῖς προσήκουσι* Antipho V. 131, 18. Quarto loco referendum τὸ *συμφέρον* αὐτοῦ Dem. p. Cor. 241, 4. c. Dionys. 1291, 23. Dinarch. c. Dem. 103, 107. et saepius v. Taylor. ad Lys. Epit. p. 125. T. V.

¹⁾ Archias Anth. c. VII. n. 147. *μοῦνος ἐναίρομένοισιν ὑπέρομαχον ἀσπίδα τείνας νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἴαν, ἔμεινας Ἄρην* scrib. *ἀμυνας*.

τὸ ἐμὸν συμφέρον Liban. Epp. CCCCXVIII. 211. Heliod. VII. 12. 277. τὸ κοινὸν συμφέρον Plut. V. Arat. c. X. τὰ ἴδια συμφέροντα Dem. c. Mid. 584, 1. et Dionys. Antt. XI. 239 c. 15. Postremo τῷ συνειδότη τοῦ κρείττονος Aristid. Panath. p. 117. T. I. ὑπὸ συνειδότης τῶν ἀθμιστῶν ἔργων Appian. Pun. VIII. c. 118. ἐκ πόνου καὶ συνειδότης ἀλληλοφαγίας Hisp. VI. c. 97. idemque priorum constructionem imitatus est Illyr. c. VII. οἱ τοῦ Πύρρου διαδεξάμενοι. Horum exemplorum pleraque a loco, quo de agitur, differunt adjectu articuli, sed ex aliis apparet eum omitti posse ante participia, quae substantivorum instar usurpantur ut τεκῶν etc. a quibus segreganda sunt vocabula technica ὁ ὀρίζων τῆς γῆς Diod. XVII. c. 7. ὁ ὑπεξωκῶς membrana costas succingens Aretae. Cur. Acut. I. 101. οἱ ἀμείβοντες, ἡ ὑποτείνουσα et quae formam nativam ita mutarunt ut potius ὀνόματα μετοχικά appellanda sint quam participia, ut ὁ τένων, ὁ ὄρμενος, τὸ ἄρμενον, οἱ ὀδόντες, qui ut Pollux ait VI. 38. ita vocantur οἶον ἔδοντες τινες, eamque ipsam nominis formam Aeolibus tribuit Gregorius §. 22. postremo latinum *parens*, quod cum *saliens*, *profluens*, *confluens* significatione convenit, specie autem distat. Licet vero nulli horum participium ἀρκέσων aequiparari possit, tamen gliscit suspicio poetam (nisi scripsit ἐτ' ἄρκος ὄντ') qualicunque similitudinis specie inductum illud substantivorum modo construxisse. Ex participiis passivis huc referri meretur τὰ τῶν Μοιρῶν ἐπινηνησμένα Lucian. Philop. §. 14. p. 251. T. IX. τὴν Σαρπηδόος εἰμαρμένην Isocr. Enc. Hel. p. 242. 52. τὸ δεύτερον τῆς πάθος φωνῆς σημαίνον Galen. de Hipp. et Plat. VI. 1, 180. T. V. Chart. τὸ κοινὸν τοῦ γυμνασίου σημαίνον de sanit. tuend. II. 2, 68. T. VII. et saepius v. de Facult. Alim. I. 22, 326. de Marasm. c. II. 179. ὅσα σημαίνον ἐγκλίσεως δέχεται Apollon. Synt. III. 6, 204. ἐπὶ πλειόνων σημαίνοντων λέγομεν Poll. V. 164. Notiora illa ἡ γειναμένη, ἡ ἐρωμένη, ἡ κεκτημένη, ἡ ἐνεγκοῦσα, οἱ γράφοντες (v. Boisson. ad Marin. p. 72.), οἱ φεύγοντες, οἱ λέγοντες, et latina *venantes*, *medentes*, disperse a Grammaticis nostris proposita.

V. 361. Ἀλλὰ μὲ συνδάϊζον. Schol. Rom. in lemmate συνδάϊζον, sed in interpretatione versus sequentis ἀλλὰ σύν με δάϊζον, errore aperto sed memorabili propter neglectam 240 assimilationem, de qua dicitur ad v. 837. Imperativum συνδάϊζον hinc enotavit Suidas s. h. v.

V. 362. Μὴ κακὸν κακῷ διδοῦς ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἀτης τίθει. Musgravius modis inversis scribi vult μὴ δίδου — τιθείς. Tralaticium ordinem, quo nemo amplius offenditur, servant Stobaeus Serm. CVIII. 55. et Suidas s.

Πῆμα, hos vv. afferentes. De constructione errat Scholias-tes, *μὴ τὸ πῆμα ποιεῖ πλέον τῆς ἄτης*, id est, noli committere ut insaniae (*ἄτης*) pudore ad gravius malum, mortem, adigaris. Rectius alter *πῆμα ἄτης κατὰ περιφρασιν τὴν ἄτην* et Eustathius p. 1461, 68. *Ομήρου εἰπόντος πῆμα κακοῦ ὁ ζηλωτῆς αὐτοῦ Σοφοκλῆς πῆμα ἄτης φησίν, ὃ ἐστὶν ἄτη περιφραστικῶς*, ut *πῆμα κακοῦ* Odyss. III. 152. *πῆμα νόσου* Philoct. 778. qua una voce Plato in hoc proverbio utitur Protag. p. 340. D. *εἰμί τις γελοῖος ἰατρός· ἰώμενος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ*. [*ἄτης πῆμα* Apollon. IV. 4. *clades pericli* Lucretius.]

V. 365. *Ἐν δατοῖς ἄτρεστον μάχαις*. Codd. nonnulli, Ald. et Edd. Triclin. *δαταῖς*. Masculinum retinet Suidas, qui s. *Ἀφοβόσπλαγχνος* hunc et seq. versum profert. *Δαταῖς ἐν ἐκφοραῖς* Aesch. Choeph. 426. *δατάς τόλμας* Androm. 837. sed *δατῶ τε λόγχα* Troad. 1301. ubi nonnulli codd. *δατᾶ* exhibent; *δαῖοι — χεῖρες* Herc. 915.

V. 366. *Ἐν ἀφόβοις θηροσί* — Schol. *τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι*, quod Hermannus probat. Alii pecudes securas nihilque sibi ab hominibus timentes, ut sunt animalia domestica, quibus sanus quisque parcat, non solum quia nihil periculi nobis creant sed etiam quia fidei nostrae confidunt. Pecudes *θηρας* dici, quod Heathius negat, Bentlejus Athenaei exemplo demonstrat XI. 471. C. ubi Schweighaeuserus hoc Sophoclis loco utitur. Ed. Pr. Athenaeus de victimis h. e. animantibus gregalibus loquitur, neque Sophocles feras absolute *θηρας* vocat sed *θ. ἀφόβους*, fere ut *cicures bestiae*. Strabo L. XVII. p. 775. *καμηλοπαρδαλῖς*, inquit, *οὐδὲ θηρίον ἐστὶν ἀλλὰ βόσκημα μᾶλλον, οὐδεμίαν γὰρ ἀγριότητα ἐμφαίνει*. Et Hippocrates distinguit de Nat. Puer. p. 421. T. I. *τοῖς κτήνεσι καὶ τοῖς θηρίοισι*. Plato Menex. 237. D. *θηρία καὶ βοτά*. Idem tamen *θηρίον ὕειον* Rep. VII. 536. Theocritus canem ita vocat XXV. 79. sed quod Eustathius 241 dicit p. 397, 35. et 1653, 17. hoc nomine significari *πάν ἄλογον ζῶον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὸν ἴσα θηρίον λέγουσιν οἱ σοφοί*, convenit potissimum huic ludicro scribendi generi, quo Sophistae utuntur.

V. 369. *Ὀὐκ ἀφορόρον ἐκνεμεῖ πόδα* — affert haec verba Suidas s. *Ἀφορόρος*, ubi in codd. *ἐκνεμηῖ* scribitur. *Ἀφορόρον* dubites adjectivumne sit cum *πόδα* conjunctum an adverbii loco positum pro *ἄψ*, quo Tragicis non utuntur. Dicitur enim utroque modo: *Υλλος ἀφορόρον ἀντᾶ πατρί* Trach. 902. *ἀφορόρον ἦξεις* Prom. 1057. Soph. El. 53. et Theocr. XIV. 39. *μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν ἀφορόρον ταχινὰ πέτεται*

quod vereor ut intelligi possit, nisi pro ὑποροφίοισι scribatur ἐπεὶ προφέρῃσι, ut in homerico loco Π. IX. 324. quem Theocritus expressit. Hunc igitur usum inde ab Homero deductum spectantes Grammatici ἄψορόρον inter adverbia μεσότητος referunt v. Schol. Ven. VII. 413. et Etym. M. s. v. Sed idem adjectivum est, non solum apud epicos poetas sed apud Sophoclem ipsum Ant. 436. perinde ut παλινορσος, παλινορος, ἀμπαλίνωρος, quibus ἄψορόρος ita simile est ut mirer esse qui a ῥέω compositum putent. Eodem modo ἀγχιμόλον παρανεῖσθε Apollon. II. 357. et ἀγχιμόλοι ναῖον Theocr. XXV. 203. [παλίντροπος ἔρχου' αἰείων Orpian. Cyn. I. 80.] sed παλιμπετές et huic assimilatum παλιντυπές Apollon. III. 1253. adjectivorum naturam exuerunt, contraque veterum morem Nonnus Paraphr. VII. 128. adjectivum παλιμπετέες usurpavit. Hoc autem loco ἄψορόρον adverbium esse adducor eo quod ἄψορόρος ποῦς non legi, sed animantium hoc epitheton esse solet. Ἐκνέμειν πόδα quodammodo convenit cum Pind. Nem. VI. 27. Ἰχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐὸν πόδα νέμων. Hesychius Ἐκνεμένηται, ἐξήλθεν. Futuri forma νεμῶ, quae iteratur v. 513. Herodiani praecepto repugnat νεμήσω praeferentis v. Phryn. p. 457. Sic νεμήσετε Longus II. 23. νεμήσονται Dionys. Antt. IV. 71, 1681. νεμήσεσθαι (passive) Appian. Civ. IV. 3. Plut. V. Coriol. c. 242 XVI. 75. V. Crass. XIV. 422. J. Caes. XIX. 380. V. Anton. c. LV. 127. Sed νεμεῖς Trach. 1240. Phoenn. 551. διανεμεῖ Archytas Stob. Flor. XLI. 269, 52. Joseph. Bell. Iud. I. 23, 5. διανεμοῦσι Lucian. Asin. c. XIX. 152. διανεμοῦνται Lys. Or. XXI. 162, 14. Plut. V. Timol. IX. 126. νεμεῖσθαι Dem. c. Mid. 579, 28. [ἀνανεμέεται Herodo. I. 173.] Αοριστος νεμήσασθαι et κατενεμήσατο Photius Bibl. XCVI. 145. et Hesychius afferunt; νεμησάμενοι Athen. XII. 541. E. V. 370. Αἰαῖ αἰαῖ. Magna pars codd. ter αἰ vel αἷ, cui repugnat ἰὼ μοί μοι v. 385. Interjectiones αἰ et εἰ nunquam impari numero scribi a Tragicis Hermannus docuit ad Oed. T. 1307. Trach. 968. Apollonius de Adv. p. 537, 19. οὐδέποτε ἀντωνυμῖαι διπλασιάζονται, τὰ δὲ σχελιαστικά τῶν ἐπιρρήμάτων· τοῦ γὰρ πάθους ἐπιμένοντος ἐπεκτείνεται, αἰ αἰ αἰ, οἰ οἰ οἰ, οἰ μοί μοι. Item illi obsequutus sum αἰαῖ scribenti ex Herodiani praecepto nuper vulgato, quanquam ne id quidem ad omnes locos transferendum arbitror. [Interjectionis scripturam accuratius indagavit Ellendtius Lex. I. 31.]

V. 372. Ὅς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Sic edidi Hermannii monitu. Plerique codd. et Ald. χερσὶ μὲν. Barocc. A. Laud. Paris. T. Dresd. A. χερσῶν, omisso μὲν.

Usitatio est genitivus; ἴησι χερὸς περιμήκεια λᾶαν Quint. VII. 493. χειρῶν ἦκαν ξερεμα Orph. Arg. 1279. τὰ ξίφη τῶν χειρῶν μεθίεσαν Liban. Or. ad Julian. T. I. p. 399. [αὐτοῦ τῶν χεροῖν ἠρπᾶσθη Liban. T. I. 169. (Reisk. ἐξηρπᾶσθη.)] nec raro praepositio additur μεθῆκεν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον Synes. Epist. IV. p. 161. Σικελίαν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφείς Plut. V. Timol. c. XX. Sed dativo usus est Empedocles v. 268. εἰσόκε χειρὶ μεθῆ, ubi minus aptus foret secundus casus. Et qui e manu emittit idem manu mittit. In Mosq. B. ἀλαστόρους.

V. 374. Ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ κλυτοῖς πεσῶν αἰπολοῖσι. Complures codd. ἐλίκεσι. Hermannus, quia in antistropha vetus est lectio ὀλέσας, dubitat an pro πεσῶν scribendum sit πέσον, quod deleto post αἰπολοῖσι commate cum αἶμα construi posse. Κλυτὰ μῆλα Homerus dixit; alius nescio quis κλυτὸς ὄρνις ὁ ἀλεκτροῶν Hesych.

V. 376. Ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα. Musgravii emendationem αἶχμ' ἔδευσα, in Ed. Pr. refutavi allatis aliis verbis, quae proprie humectare, minus proprie effundere significant, ut ²⁴³ τέγγει δάκρυα Pind. Nem. X. 141. Trach. 848. ὑδραίνει χοάς Iph. T. 160. νίξει οἶνον εἰς ἔδαφος Ion. Athen. XI. 463. B. ραίνει χοάς Lycophr. 1185. ραίνει ικμάδα Posidipp. Epigr. IX. ἡ πέτρα χροῦνὸν ἀναρῶραίνει Aristot. Mirab. c. CXIV. θορὸν ἀπορῶραίνουσι Oppian. Hal. I. 494. μυελὸν ἐκραίνει Soph. Trach. 780. Eur. Cycl. 401. τὸν θορὸν ἐπιρῶραίνει τοῖς ὤοις Theophr. Caus. Pl. II. 9, 15. εὐλυτον ἔχων τὸ κοιλίδιον προσεῖράνε τῷ τοίχῳ Strab. XIV. 707. (675.) ubi Schneiderus προσεῖέρασε emendabat, sed προσραίνειν μίλτον legitur Arist. Eccl. 379. His proximum est ἐπάρδειν τὴν τροφήν Galen. de Caus. Sympt. I. 7. 58. T. VII. Chart. (p. 129. Kuehn.) τὴν ὑγρότητα idem ad Thrasyb. c. 19. p. 20. T. VI. τὰνάματα Himer. Eccl. XXXII. 6, 300. idemque scripsisse videtur Philo de Somn. 584. A. τροφὰς ἐπαλλήλους εἰσφοροῦντες καὶ πολὺν ἄκρατον ἄρδοντας. Et apud Romanos rigare lacrymas Auson. Epitaph. XXVII. 8. irrigare aquam in aream imbres in plantas, apud scriptores rei rusticae; de quo tamen dubitatur an rigare proprie significet regere sive dirigere, quemadmodum Lucretius dixit motus per membra rigantur, illa autem humectandi significatio sit adventicia. Item, si Galenus de Facult. Alim. III. 39, 399. ὁ Ζεὺς ἔβραξε μέλι, hoc verbo pro pluere usus est, quod Phrynichus recte fieri negat, id exemplum non magis huc pertinet, quam ὕσε χρυσόν et similia; si vero pro humectare, simillimum est.

V. 376. Τί δῆτ' ἄν — ὦδ' ἔχειν. Priorem versum affert Lecapenus Gramm. p. 8. [68. Matth.] alterum Tzetzes

Chil. X. c. 324. v. 399. utrumque Suidas s. *Τι δῆτα*, ubi quum in cod. Leid. scriptum sit *οὐ τε γὰρ γένοιτ' αὐτ' ὅπως* — hinc Seidlerus conjecturam duxit, poetam dedisse *οὔτοι γένοιτ' ἂν αὐτ' ὅπως* — Praeterea pro *ἔχειν* apud Suid. vulgatum est *ἔχει*, cum Scholio *ὅπως μὴ οὕτως σχοίη*, vel ex defectu lineolae quae $\bar{\nu}$ finale indicat, vel quod aliquis infinitivi insolentia percussus *ἔχοι* emendaverat.

V. 378. 379. *Ἰὼ πάνθ' ὄρων, ἀπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον*. Eustathius p. 415, 19. *Ὀδυσσεὺς ὡς πάντων ἀεὶ κακῶν* (sic et Ven. Lips. B.) *ὄργανον πάνθ' ὄρων λέγεται*. Codd. et Edd. *ἀπάντων τ' ἀεὶ*. Copulam Brunckius omisit unius cod. auctoritate, quicum duo Lips. consentire videntur. Elmslejus aut *πᾶν θ' ὄρων*, aut *ἀπάντων δ' ἀεὶ* scribendum censet, quorum prius Hermannus recepit servata copula, sed displicet singularis *πᾶν*, neque ipse in Opusc. T. III. 152. quidquam mutandum censet. Pro *ἀεὶ* duo Barocc. Harl. *ἄτων*, antegresso *ὄρων* adaptatum.

V. 380. 381. *Τέκναν Λαερτίου, κακοπινέστατόν τ' ἄλλημα στρατοῦ*. Zonaras T. I. 131. *ὃ τέκνον Λαερτίου* (sic codd. plerique) *κακοπινέστατ' ἄλλημα*. Copulam in Mosq. B. et Jen. omissam servat Suidas s. *Ἄλλημα*. Saepius hujus loci meminit Eustathius p. 108, 33. p. 1441, 18. et explicat p. 352, 36. *ἐκεῖθεν καὶ ἀπαιόλημα τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα, ὃ καθαρολογῆσας ὁ Σοφοκλῆς ἄλλημα στρατοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα λέγει etc.* [*ψυχὴν πολυπαίπαλος ἠδὲ νοήμων* Orpian. Hal. III. 41.] Bothius olim, ne *ἄλλημα* bis iteretur, *τόλημα* correxit; Burgessius ad Suppl. v. 8. eadem ratione ductus *λῆμα*. Scholiastes et h. l. et Antig. 320. ubi nunc *λάλημα* legitur, nomen illud interpretatur *τρίμμα περιτρίμμα*, quod amplectitur Musgravius subjecta Hesychii glossa *ἄλλημα, λεπτόν ἄλευρον*, probatque Passovius. Eustathius vero *ἄλλημα* pro *πλάνημα* accepit, id est *πλάνος*, ac si Brunckius ad Phil. 927. recte judicavit, *παιπάλημα* convenientius Comicis esse poetis quam Tragicis, idem dicendum est de *ἄλλημα*, cujus synonyma sunt *πάλημα τὸ λεπτότατον ἄλευρον* Eust. 898, 9. et *παιπάλη ἄλευρον λεῖον, ἣν πασπάλην λέγουσι* Glossa MS. Du Cang. p. 1147. derivata illa a verbo obsoleto, cujus multae variaeque propagines, *παίω, πάλλω, ρανίω, ράλρω* (ut palmentum dicitur pro pavimento) et reduplicatum *παιπάλλω*¹⁾

¹⁾ Eustathius 898, 8. *ἡ πάλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὸ παιφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην* melius quam Schol. Ven. B. 450. *φῶ τὸ φαίνω, παιφάσσω, ὡς (πετῶ, πτω) πταίνω, παπταίνω, καὶ πάσσω, πάλη, παιπάλη* (Schol. B. *πασπάλη*). In *παιπάλλω* quidem clare apparet vis reduplicationis intensiva. Nam ut *προσπρό, πάμπαν, αὐταντος ipsipsus, quisquis, undeunde*, nuda soni ejusdem iteratione plus significant quam simplicia, ita

i. q. *σειώ* Hesych. communem habent significationem tunden- 245
dendi. Indidem nomina fluxerunt *πάλη*, pollen, *παιπάλη*,
quod universe aliquid contusum et commolitum denotat sed
praecipue dicitur de frumentis in subtilem farinam molitis,
et de *λατύπη* sive *σκόρω*, quas significationes Schol. Arist.
Nubb. 261. ita complectitur ut ab illa verbum repetat *παλί-
νειν*, ab hac autem *παίπαλα τὰ δύσβατα*, id est loca testis
scrupulisque confragosa. ED. PR.

V. 382. *Ἡ που πολὺν γέλωθ'* — *Γέλων* atticam for-
mam exhibet Mosq. B. et Suid. s. *Ἄλημα*, sed ea Tragici,
nisi metrum cogit, non utuntur. ED. PR.

V. 383. *Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδῦρεται* — affer-
tur a Stobaeo Ecl. I. 3. p. 34. et Suida s. *Ξὺν τῷ*, ubi *ξὺν
θεῷ πᾶς τις* vulgatum est, ut in Mosq. B. sed codd. Suidae
pro *πᾶς* exhibent *γάρ*, unde profecta Seidleri correctio *ξὺν
τῷ θεῷ γάρ πᾶς γελᾷ* —

V. 384. *Ἰδοίμι δὴ νῦν*. La. Bar. AB. Laud. G. Harl.
Mosqq. Aug. BC. Dresd. B. et Ald. *ἰδοίμι νῦν*. Suidas s.
Ἀτόμενος auctius *ἰδοίμι νῦν ὡδ' ἀτόμενος*, Triclinius *ἰδοίμι
δὴ νῦν*, quod Brunckius recepit; *ἰδοίμι' ἐγὼ νῦν* Elmslejus;
ἰδοίμι νῦν νῦν Hermannus; *ἰδοίμι' ἰδοίμι* Dindorfius. [V.
Osann. ad Philem. p. 251.]

V. 386. *Μηδὲν μέγ' εἶπης*. Iisdem verbis Gregorius
Naz. de V. S. p. 6. B. eodem numero Homerus Od. XXII.
288. *μὴ μέγα εἰπεῖν*. Plato Phaedon. p. 95. B. Hipp. M.
295. A. *μὴ μέγα λέγε*, Theocritus X. 20. *μηδὲν μέγα μν-* 246
θεῦ. Pluraliter *μὴ μεγάλα λέγε* Arist. Rann. 835. *μεγάλα
λέγειν* Isocr. Evag. 219, 47. qui omnes significarunt magni-
loquentiam. Non minus liberum est *μέγα* et *μεγάλα* φρο-
νεῖν, ut ad v. 1120. dicemus; *μέγα* et *μεγάλα* δύνασθαι v.
Tzschuck. ad Strab. L. IX. 564. *μέγα* et *μεγάλα* βλέπειν
Popp. ad Cyrop. p. 113. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 121.
[*μέγα οἰμώξειεν* Herodo. VII. 159.] *μέγα* et *μεγάλα* βοᾶν v.

verba, quae motum crebrum et quasi coruscantem demonstrant, reduplicatio-
nem tanquam propriam notam continuatae actionis recipiunt, *ἐλελίσσω*, *μαρ-
μαίρω*, *καρκαίρω* (querquerus), *ποιφύσσω*, *ποιπνύω*, *τιταίνω* (*τέτανος*), *παμ-
φαίνω*, *τετραίνω*, *τετρεμαίνω* (*τέτρομος*), *μοιυῖλλω*, et quod Hesychius
affert *Κασκαλίζεται, γαγγαλίζεται*, fortasse a *σκάλλω* ductum est ut latinum
titillo a *τίλλω*, atque *κοσκυλμάτιον* (*κοσκύλλω*) a *σκύλλω*. Nec multum di-
versa causa reduplicationis in verbis *μαιμάω*, *μαιμάσσω*, *λιλαίωμα*, *ἀτιτάλλω*.
Sed ipsa naturae imitatio huc redegit verba factitia, *βαβάζω*, *βιβάζω* (*βι-
βάζω*), *καχλάζω*, *παφλάζω*, *titinnio* etc. *Σίσυρα* vero, *σέσελι*, *γάγγραϊνα*
(*γραίνω*), *ἀμαμαξύς* (v. Neue ad Fragm. Sapph. CXII.) *cicindela* (*candela*) et
quae primam longam habent *διθύραμβος* (*ἴαμβος*, *θρίαμβος*, *ἵθρυμβος*), *σίσημ-
βρον*, *Σίσυφος*, ea si reduplicata sunt, ratio certe non apparet, nisi eupho-
nica est; quod de *ἀτάρτηρος*, *ἄκασκος*, *ἐτήτυμος* vix dubitari potest.

Interpp. ad Herodo. III. 42. *τακερόν* et *τακερά βλέπειν* v. Blomfield. ad Sept. 53. *ὀρθότερον* et *ὀρθότερα βλέπειν* v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 253. pariterque cum hoc et ceteris verbis videndi adjectiva cujuscunque notionis in utroque adjunguntur numero; neque verum esse arbitror, quod Matthiae affirmat ad Iph. A. 634. *placide adspicio aliquem* graece dici *εὐκῆλως βλέπω εἰς τινα*, non *εὐκῆλον βλέπω τινά*, quum non solum *ἐλεινὸν ὄρα̃ς με* inveniatur Philoct. 1130. sed etiam *λοξὸν ἰδεῖν τινα* Anacr. Od. LXI. Solon. Fragm. XXIV. Eratosth. Schol. Ep. II. et *λοξά* Christodor. Ecphr. 197. *ἐς ἠέρα λοξά δοκεύων* Nonn. X. 252. [*λοξά παπταίνουσα* XLVIII. 341.] Latini poetae adjectivo plurali utuntur sed sine accusativo objecti, *transversa, torva, acerba, tranquilla tueri; Najades glauca tuentes* Auson. Mosell. 170. id est *ὄσσοις γλανκίωσαι*. Sed *acutum cernere* dicunt singulariter ut Graeci *ὄξυ ὄρα̃ν* et contrarium *ἀμβλύ*. Similiter *ἠδὺν γελᾶν* tritum est non *ἠδέα* v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 723. sive homerici exempli auctoritas evicit sive alia qua subest causa reconditior; sed rursus *ἠδέα κοτίλλειν* Phocyl. Fr. VII. *ἀβροά γελᾶν* Epigr. Adesp. XXXI. [Anthol. P. XII. 156. *φαιδρά γελᾶν* ib. V. 144.] *φαιδρά με σαίνει* Oed. Col. 319. ubi Triclinius *φαιδρόν* substituit. Sicut *μεγάλα βοᾶν* legitur Plut. V. Cic. c. V. *μεγάλα τρούζειν* Arrian. Alex. I. 25, 9. *δεινὰ κερραγέται* Arist. Eqq. 1024. *φθέγγεσθαι ὄρθια, γοερά, διατόρα* Aelian. H. An. VI. 19. ita Demostheni p. 408, 18. *προ καλὸν καὶ μέγα φθέγγεσθαι*, licuit *καλὸν καὶ μεγάλα φθέγγεσθαι* scribere conjuncto utroque numero ut Aretae. de Sign. Acut. I. 9, 18. *μεγάλα καὶ ψυχρὸν ἀναπνέει*, sed multum dubito num licuerit *καλά*. Et Euripides

247 Androm. 1151. Hipp. 1216. *ἐφθέγγεσθαι δεινὸν καὶ φοικᾶδες*, si usus esset plurali, ambiguum fecisset, utrum sonum vociferantis horribilem an sententiam diram intelligi vellet. Ipsumque illud *μέγα λέγειν* non solum magniloquentiam significat sed etiam clara et contenta voce loqui Plat. Rep. V. 449. B. Protag. 310. B. Amator. 133. B. (utroque loco additur *τῆ φωνῆ*) Alcib. I. 110. C. sed *μεγάλα λέγειν* prius solum. Quod autem Elmslejus pertendit ad Ach. 193. *ἠδὺν* et *κακὸν πνεῖν, ὄζειν*, apud Atticos fixum esse in numero unitatis, nullum vel apud extraneos reperi exemplum contrarium praeter Hipparch. Athen. III. 101. A. *ἠδέα ὄζων*.

V. 387. *ᾠ Ζεῦ προγόνων προπάτωρ*. Dresd. A. et Edd. vett. *ἰώ* hic, ut in stropha, et *πάτερ*, quod Triclinius in libro antiquo se reperisse dicit; Harl. Jen. Aug. B. *πρόπατορ*. Britannii cujusdam commentum in seq. versu *ὡς ἄν* corrigentis pro *πῶς ἄν*, quod soloeum putabat, Buttmanus ridet ad Phil. 794.

V. 390. *Τούς τε δισάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς.* Draco p. 115. et Anecd. p. 1195. σημειοῦται ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τοὺς βασιλῆς διὰ τοῦ ἡ γραφομένου, τοὺς τε δισάρχους (sic) ὀλέσας βασιλῆς. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι διὰ τοῦ τ. Suidas s. Ἄλημα confuse refert Πῶς ἂν τὸν αἰμυλότατον ἐχθρὸν ἄλημα στρατοῦ (ex v. 379.) τοὺς τε δισάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θάνομι καὶ τὸς. Lascaris Gramm. Lit. E. fol. VII. τοὺς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς διὰ τοῦ ἡ εὔρηται γεγραμμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις. Id secundum Dindorfium recepi, etsi codd. praeter Dresd. A. fere omnes βασιλεῖς. Suidas βασιλεῖς ὀλέσας s. Ἄλημα. Maxima pars codd. ὀλέσας.

V. 393. *Τί γὰρ δεῖ ζῆν με.* Aug. B. ζῆν δεῖ με.

V. 394. 395. *Σκότος ἐμὸν φάος, ἔρεβος ᾧ φαεινότερον ὡς ἐμοί.* Apud Suidan, qui s. *Ἴὼ σκότος haec verba promit, legitur ἔρεβος ᾧ φαεινότερον ἐμοί, sed s. Ὡς γ' ἐμοί hoc modo ἔρεβος ᾧ φαεινότερον ὡς ἐμοί.* Triclinius et vett. Edd. *ἔρεμβος ᾧ φαεινόν.* Jen. *φαεινότερον, quam formam Tragicis inusitatam passim exhibent codd. et vett. Edd. Bacch. 587. Ion. 1516. v. Matthiae ad Phoenn. 84. Illud ὡς ἐμοί eodem modo additum est Eur. Ion. 1541. οὐ* ²⁴⁸ *μεμπτόν ὡς ἐμοί τόδε.*

V. 396. *Ἐλεσθ', ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα.* Paris. D. Dresd. B. Mosq. B. *ἐλεσθέ μ', ἐλεσθ' οἰκήτορα, quod a Brunckio receptum obtinuit usque ad Hermannum, qui ἐλεσθ', ἐλεσθέ μ' edidit.* Cod. Γ. *ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα ἐλεσθε, οὔτε γάρ.* Cod. Θ. duo Lips. La. Harl. et Suid. s. *Ἴὼ σκότος sic ἐλεσθέ μ', ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα.* Dresd. A. et Jen. *ἐλεσθ', ἐλεσθ' οἰκήτορα.* Plautus Cist. III. 9. *accipe me ad te, mors, amicum et benevolum.*

V. 397—400. *Οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων.* Cod. Γ. Bodl. Aug. BC. Lips. AB. Dresd. A. Ald. Suid. s. *Ἴὼ exhibent ὄνησιν, ab Hermanno reductum, qui doricam formam expulit El. 1050. Sententia perspicua est; significatur enim summa salutis desperatio ut in Oed. C. 829. ποίαν λάβω θεῶν ἄροξιν ἢ βροτῶν; et Polyb. XV. 1. πάσης ἐλπίδος ἀποκλεισθῆναι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων.* Cicero Verr. IV. 45. *quid speras, quid spectas? quem tibi aut deorum aut hominum auxilio putas futurum?* Tacit. Hist. V. 3. *monuit ne quam deorum hominumve opem exspectarent.* Sed disceptatur de constructione verborum postremorum τιν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων, quae Hermannus commate post βλέπειν posito uno complexu comprehendit, hac, puto, sententia: *cum aliquo commodo hominum, ut Schol. Laur. εἰς ἡδονήν.* Ac Scholiastes

quoque Rom. haec a prioribus disjunxisse videtur οὔτε θεῶν γένος οὔτε ἀνθρώπων ὄρᾱν ἔτι ἄξιόν μοι εἰς ὠφέλειαν, sed contrario intellectu cum aliqua spe auxilii ab iis accipiendi, nec dubito, quin ille ἀνθρώπων cum ἀμερίων junxerit ut Antig. 790. ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Ego in Ed. Pr. rejecta Wyttenbachii correctione Bibl. Crit. II. P. II. p. 43. θεῶν τινος, omnia distinctionis signa removi: οὔτε θεῶν γένος οὔτε εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων ἡμερίων βλέπειν ἄξιός εἰμι, sic ut verbum βλέπειν dupliciter construatur cum accusativo simplici et cum praepositione. Hesiodus Opp. 475. οὐδὲ πρὸς ἄλλους ἀγασσάει scil. auxilii accipiendi causa, εἰς ὑμᾶς βλέπω Iph. 249 T. 1056. εἰς ἄλλον χεῖρα βλέψαι sive ἀποβλέψαι Philostr. V. Ap. II. 17. p. 68. Plut. V. Luc. c. VIII. πρὸς ἐκεῖνον ἐπάπταινε V. Philop. c. XII. cf. Wolf. ad Liban. Epist. CXXXII. p. 69. [εἶδεν εἰς αὐτόν appetebat amore Palaeph. c. 47.] Hic autem praepositio ante γένος omissa est, quia sequitur εἰς ὄνησιν. Eur. Heracl. 755. μέλλω τῆς γῆς, μέλλω περὶ τῶν δόμων κίνδυνον τεμεῖν. Bion. Id. V. 11. ἐς πόσον, ἃ δειλοί, καμάτως κῆς ἔργα πονεῦμες; Callim. H. in Del. 17. ὀππόσαι ὠκεανόν τε καὶ ἐς τιτηνίδα Τηθῖν νῆσοι ἀολλίζονται, ubi vulgo ὀππότ' ἐς legitur. Theodoridas Epigr. XV. 44. νῆι τε σὺν φόρτῳ τε, nisi interpungendum est νῆι τε σὺν, φόρτῳ τε. Pind. P. II. 20. ὅταν δίφρον ἐν θ' ἄρματα καταζευγνῆ ἵππους. [Quint. Sm. V. 590. οὔτε γυναικὸς οὔτε περὶ πτόλιος μαχόμην.] Hujusmodi locos complures collegerunt Mehlhorn. ad Anacr. p. 71. Wellauer. ad Eum. 673. Matthiae Gramm. §. 595, 4. sed nonnullos ad probandum minus idoneos. Quod quum recte animadvertisset Reisigius Conj. I. p. 241. terminosque hujus usus coarctasset, ulterius provectus Bernhardy ad Dion. v. 1037. et Synt. p. 202. hanc praepositionis ellipsin soli Pindaro et Alexandrinis concessit poetis. Sed eadem usi sunt Tragici; Antig. 1176. πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερὸς ὄλωλεν, et v. 367. ποτὲ μὲν κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει, ubi nemo credet ἀνθρώπος κακὸν ἔρπει sic dici posse ut στεῖχε δόμους. Neque aliter recentiores Epici. Quint. XII. 167. ἀλλήλων ἴσταντο καταντίον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων. Antip. Sid. Anth. c. VI. n. 14. τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἥερος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνης — ἔδεκτο, et n. 111. τὰν ἔλαφον Λάδωνα καὶ ἀμφ' Ἐρυμάνθιον ὕδωρ φερβομένην cf. n. 118. et 130. Haec igitur omnia ad schema ἀπὸ κοινοῦ et ad eam speciem pertinent, quam anticipationem dicimus. [V. Mehlhorn. de Schem. ἀπὸ κοινοῦ p. 7.] Sed ubi casus obliquus significationem localem aut temporalem aut aliam perinde legitimam habet ut in Alcmanis Fr. XXXVII. φοίνας καὶ ἐν θιάσοις παιᾶνα κατάρχειν, Eur.

Iph. A. 210. αἰγιάλοις παρὰ τε προκάλαις δρόμον ἔχει, Eum. 682. τό τ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην, Apollon. I. 1193. τόσση μῆκος τε καὶ ἐς πάχος, Nicand. Ther. 640. πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια, vel ubi verbum intercedit quod utroque modo pariter construi solet, ibi prorsus nihil interest utrum 250 praepositionem priori nomini detractam an posteriori ex abundantanti additam dicamus. Quum autem de ellipsi et pleonasmo praepositionum loquimur, nequaquam, ut quidam interpretantur, Graecos recti tam incuriosos et infantes fuisse censemus, ut quae dicere voluerint ac debuerint, non dixerint, quae vero omittere, non omiserint, sed his nominibus significamus quasdam vel a communi Graecorum usu vel a nostra loquendi consuetudine aberrationes notabiles; quas si quis brevilocutionis potius quam ellipsi adscribendas putat, verbis aliis dicit idem. — His subjungam locorum quorundam correctiones in Ed. Pr. praepositas. Orph. H. LXXV. 10. Πολύμνια, Οὐρανίη τε Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἄγνῃ suspicatus sum aut sic scribendum esse Καλλιόπη σὺν, μητρὶ τ', αἰοδόταται θεαὶ ἄγναι, aut huc referendum versum hymno XXIII. importune subjectum Καλλιόπη, σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι. In quinto v. θεέπτειραι ψυχῆς διανοίας ὀρθοδότειραι fortasse librarii error est pro ὀρθώτειραι, ut saepe illi modo contrahendis modo dilatandis syllabis peccarunt. Strato Epigr. XCIV. οὐδ' αὐτὴ σ' ἠλέξις, ἀκοινώνητε, διδάσκει; scrib. ἀκοινονόητε, imperitissime. Themist. Or. XXVII. 336. C. ὡσπερ τὰ ὕδατα, ὅσα σημαντικά. scr. ὅσα δὴ μαντικά, ut XXXII. 358. C. ὅσα δὴ βασιλικὰ ἐρωτήματα. fontes σημαντικοὶ dici non possunt. — Apud Stob. Serm. LIV. (LI.) 48. βουλῇ καὶ μύθοισι εἰπεροπηδεὶ τέχνῃ, scr. καὶ ἡπεροπηδῖ, quae ars ἡπεροπητῆς à Polyaeo in Praef. Strat. inter praecipua imperatorum subsidia numeratur [Gaisfordus, ἡπεροπηδῖ inquit, conjecerat Tyrwhittus dudum ante Lobeckium; scilicet in notis manu scriptis quae multo post evulgatae sunt]. Aesch. Suppl. 543. Ζεῦ πείθου τε καὶ γενέσθω. ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν fort. καὶ γένει σῶ. In Epigr. Ἄδεσπ. CCXII. p. 179. T. IV.

Θαῦμα τέχνης ταῦρου τε καὶ ἀνέρος, ὧν ὁ μὲν ἀλκάν

θῆρα βίη βροῖθει γυῖα τιταινόμενος.

legendum videtur ὧν ὁ κεραικῇ. [Jacobsio ad Anth. P. n. 105. p. 656. magis placuit ὧν ὁ μεγαλκῇ, quod adjectivum nusquam legitur, usitatum vero est ταῦρος κεραικῆς et κεραικῆς. Sed fortasse nihil mutandum nisi ἀλκάν in ἀλκᾷ, 251 quod si quis cum βίη compositum languere putat, huic oppositam illa: εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἄρῃται Hesiod. Opp. 319. δόλω φρένας ἔξαπατήσας αἰμυλίοισι λόγοις

Theog. 889. ἦν πάντες ἕμεναιίοισι λώτῳ συνηλάλαξαν Eur. Herc. 11. δάκρυον αἰνοτάτῳ ἔλέῳ ῥέε κηδοσύνησι Apoll. III. 462.] Ad ἄλλαν θῆρα miror neminem apposuisse Hesiodium ἀνέρα ὕβριν decantatum magis quam intellectum. Tum in Epigr. DXXXIV. χαῖρε μελαμπέλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι Πιερίας, praestat μελαμπετάλοις, et in Epigr. CCCCLXII. quod est de viatore, qui lapide hominis calvariae injecto re-percussus est

Ὅστέον ὡς γὰρ ἐπληξεν, ἀφήλατο καὶ τὸν ἀφέντα
πήρωσε γλυκεροῦ βλέμματος ὄρφανίσας,
καὶ πάλιν εἰς Αἶδην ἐκολάζετο, τὴν ἰδίην γὰρ
ἐκλαυσεν χειρῶν εὐστοχον ἀφροσύνην.

scribere praestat καὶ πάλιν οἷς ἄλιτεν, eodem lapide, quo mortuum laesit, punitus est. [De productione syllabae in caesura positae quod Jacobsius dicit, vereor ut ille Epigrammatiorum canon ad quosvis hujus farraginis versificatores transferri debeat; ceterum non longius distat ὡς ἀλίτης'.] — Similiter verba colligata diducas in Ep. CCLVII.

Ὁ πτανὸς τὸν πτανὸν ἴδ' ὡς ἄγνυσι κεραυνὸν,
δεικνὺς ὡς κρεῖσσον πῦρ πυρός ἐστιν Ἔρωσ.

pro ἰδῶν· illud ἴδ' ὡς in his carminibus frequentissimum. Postremo in Epinici versibus Athen. IX. 432. ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόχου γλυκύν scribendum est τῆς ἀκραχόλου. Fiorilli emendationem νασμὸν praecepit Jacobsius Animm. ad Eur. p. 114. idemque nomen Eur. Bacch. 709. pro ἐσμούς, quod Philostratus V. Soph. I. 19. ex h. l. affert, reddere conatur, sed neutro opus est. Ed. Pr. ¹⁾

252 V. 401. Ἀλλά μ' ἄ Διὸς ἀλκίμα θεός. Barocc. B. Bodl. Laud. Διὸς γ', quod Hermannus recepit. Mosq. B. θεά, quod si plus auctoritatis haberet, non spernerem. Infra quidem v. 1079. legitur Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεός et saepius nominis hujus masculina forma adjunctum habet adjectivum femininum σεμνῆς θεοῦ Iph. A. 976. τοιαύτη θεῶ Herc.

¹⁾ Jamblich. V. P. XXV. 96. p. 244. ἐστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὄπον τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα ἀργυρίαζον scrib. μελισμάτων ἐποδῆ. et in loco parallelo XV. 51, 134. διὰ ἄσμάτων καὶ μελισμάτων ψιλῆ κιδταρίσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων, pro ψιλῆ τῇ κράσει· quod infra legitur p. 448. ψιλῆ τῇ φράσει ab hoc loco alienum sed Aeliano fortasse restituendum H. An. I. 14. λαμνρότερα ταῦτα τῇ φράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται pro κράσει. [Jambl. XIX. 75, 196. ἦλθεν Ἄβαρις ἀπὸ Ῥπερβορέων πρεσβύτου καθήκων scrib. καθ' ἡλικίαν]. Theo Prog. IX. 94. τῆς Μακεδόνων γῆς, ἐξ ἧς οὐδὲ δουλούμενοι χαίρουσιν ἄνθρωποι, apertus error pro δοῦλον ἀνοούμενοι. Eurip. Erechth. Fr. I. 18. Matth. p. 172. ἂ δ' Ἑλλάς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρεούμεν, sententia requirit, γῆν δέλεαρ ἔχοντες τῆνδε, συνθηρεούμεν, hujus terrae lenociniis mercatores ex omnibus terris allicimus.

1307. τῆς θαλασσίας θεοῦ Rhes. 974. ubi duo Flor. θαλασ- 252
 σίου praebent, τῆς ποντίας θεοῦ Andr. 130. ubi in cod. πον-
 τίου θεᾶς scriptum, ἐναλίας θεοῦ 253. ἀθανάτας θεοῦ Phoenn.
 242. codd. nonnulli ἀθανάτον, quod de Apolline foret acci-
 piendum; sed saepe etiam substantivum femininum cum ad-
 jectivo alterius generis conjunctum est. Ac si quis putat
 εὐκταία θεός Orest. 214. νεοτέρα θεός Oed. C. 1548. οὐκ
 ἄλλα θεός Med. 630. auribus gratiora esse quam εὐκταία θεά
 vel ἡ εὐκταῖος θεός, quod sentire videtur Matthiae ad Troad.
 v. 23. sic scribens „Αοργείας θεᾶς Flor. Vict. Havn. quod
 „praefert Valckenarius homoeoteleuto non offensus“ plurimis
 exemplis demonstrari potest, hujus rei exiguam fuisse apud
 poetas illos curam; μεγάλην θεαῖν Oed. C. 683. χθόνια
 θεαί 1568. ἱερῖαι δειναὶ θεαί Orest. 261. μὰ τὴν ἀνασσαν
 Ἀοργεῖαν θεάν Iph. A. 739. [θεᾶς Μούσης Arist. Anv. 1702.
 Μοῦσα θεά Pac. 802. Νίμφαι θεαί 1060.] Neque non scribi
 potuisset ἄλκιμος θεά. Nam adjectiva in ἰμοσ̄ apud Tragi-
 cos modo communia sunt, modo per genera moventur, ac
 si ποίνιμος δίκη Trach. 808. ἀλκίμον μάχης Heracl. 683. λευ-
 σίμους ἀράς Agam. 1616. πομπίμους χνόας Sept. 353. θανα-
 σίμω σφαγῇ Hec. 571. euphoniae data esse statuamus, tamen
 cur modo ἀλώσιμος βάζις Agam. 10. λευσίμω χειρί Orest. 854.
 πενθίμους — εἰσβολάς Ion. 676. modo κουρίμης — τοιχός 253
 El. 521. χαίτην κουρίμην Choeph. 178. εὔνη — μορσίμη Eum.
 212. Ἰδαία μάτηρ ὀβριμία Or. 1454. dixerint, nihil rationis
 dici potest. Plato Charm. 174. D. εἰ αὕτη ἐστὶν ὠφέλιμος,
 ἐκείνη οὐκ ἂν εἴη ὠφέλιμη ἡμῖν.

V. 402. Ὀλέθριον αἰκίζει ex h. l. affert Suidas s.
 Ὀλέθριον.

V. 403. Ποῖ τις οὖν φύγη. Schol. γράφεται τραπή
 (τραπῆ) quod adscriptum est cod. La. φύγοι Harl. Barocc.
 AB. Dresd. AB. Aug. B.

V. 405—407. Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοῖςδ' ὁμοῦ
 πέλας, μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα. Scholiastes Rom. εἰ
 τὰ μὲν φθίνει, διὰ τὴν (Schol. Laur. κατὰ τὴν) κρίσιν τῶν
 ὄπλων· ac verbum φθίνει nonnullos ad Minervam retulisse
 significatione activa Triclinius refert; de secundo versu nihil
 adnotatum est praeter quod in Schol. Jen. legitur, ὠφειλεν
 εἰπεῖν τὰ δ' ὁμοῦ, ἵνα ἡ ἀκόλουθον πρὸς τὸ, εἰ τὰ μὲν.
 ἐποίησε δὲ ἐναλλαγὴν, quem apparet τοῖς δ' legisse non
 τοῖςδ'. De enallage vero sic statuisse videtur, Sophoclem
 pro τὰ δὲ ὁμοῦ πέλας ἐστὶν scil. μοί, solita antistrophe di-
 xisse τοῖς δὲ ὁμοῦ πέλας sc. εἰμί. Triclinii haec est para-
 phrasis: παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασι, unde su-
 spiceris eum ὁμῶς scriptum invenisse id est ὁμοίως τοῖς πέλας,

nisi, ut ὁμῶς pro ὁμοῦ dixit Theocritus XXI. 6. sic hoc pro illo valere credidit. Elmslejus τάδε δ' ὁμοῦ πέλας addita syllaba propter antistrophum τινὰ Τροία στρατοῦ. Bothius τοῖσι δ' ὁμοῦ πέλας, μωραῖς vel μωραῖς γ' ἄγραυς. Hermannus τοιοῖςδ' ὁμοῦ πέλας scil. οὔσι, quod participium omitti posse demonstrat exemplo paullum dissimili Oed. C. 83. ὡς ἐμοῦ πέλας. atque hoc τοιοῖςδ' ipse proposui in Ed. Pr. p. 286. Ellendtius, animadverso in antistropha τινὰ minime necessarium, hoc autem loco πέλας glossematis simillimum esse, utrumque ejicit, τοιοῖςδ' ὁμοῦ scribens. Neuius τοῖς δ' ὁμοῦ πέλας pro ἐκείνοις ὁμοῦ πέλας οὔσι vel τῷ ἐκείνα πέλας εἶναι positum putat, sed qui hoc conveniat, inexplicatum relinquit. Superest conjectura nobis oblata τίσις, ²⁵⁴ quod a τοῖς una lineola distat. Certe sententia poetae haec esse videtur: si honore et dignitate, qua olim florebam, privatus sum, ultio autem prope instat, quam provocavi pecudum caede Achaeis destinata, iique mox in me irrupturi sunt.

V. 408. Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος — φονεῖοι. Hunc v. Suidas apponit s. Δίπαλτος. Eustathius p. 674, 13. παλτὸν εἶδος ὄπλου, ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεῖς, active ut δορίπαλτος apud Aeschylum. Hoc loco Schol. Rom. Didymi et Pii mentionem injiciunt, quorum illum δίπαλτος explicuisse παντὶ σθένει, hunc autem λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Utinam de difficilioribus locis illorum apposuissent sententias.

V. 410. Ἄνδρα χρήσιμον Schol. γενναῖον, quomodo Phoenn. 1730. τὸ χρήσιμον φρενῶν explicatur ab antiquo interprete.

V. 412. Ἰὼ πόροι ἀλιόροθοι. Interjectionem, quae in codd. et Edd. omnibus deest, Brunckius apposuit de suo; unus Γ. ὦ πόροι. Πόροι ἀλιόροθοι hinc afferunt Suidas s. Πόρος, Harpocratio s. Πόριος, ubi πόροι ἀλιόροθοι (sic enim scribitur) explanat hoc modo ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, quos Homerus ἀλμυρῆντας vocat. Hesychius Πόροι, ποταμοί. Fortasse hoc loco πόροι ἀλιόροθοι, item ut in Aesch. Pers. 365. sunt fluctus marini, quos Ajax de litore procul adspiciebat. Αἰγαίου πελάγους ἐνάλιος πόρος Archestr. Athen. VII. 278. D. cf. Tafel. Dilucid. Pind. T. I. p. 57. Proximum versum affert Suidas l. c. Particulam καὶ ante νέμος omittit Γ.

V. 414. Πολὺν — Eustathius p. 250, 40. πολὺν, πολὺν με δαρὸν τε δὴ κατείχετε χρόνον. Sic etiam La. ΓΘ. Lips. A. alique cum Aldo; quam lectionem Hermannus revocavit. Mosq. B. πολὺν με, πολὺν, ut Brunckius edidit.

Bodl. C. Dresd. A. πολὺν, πολὺν δαρὸν τε με. Jen. πολὺν, πολὺν δαρὸν τε δῆ.

V. 417. Οὐκ ἔτι — ἀμπνοάς. Hermannō aptius videtur οὐκ ἔτι γ' vel οὐκ ἐμέ γ'. Cod. Γ. οὐκέτι plene. Duo postrema versus vocabula excerp̄sit Suidas s. Ἀμπνοάς.

V. 419. 420. Ὡ Σκαμάνδροιοι ῥοαὶ — εὐφρονες Ἀρ-²⁵⁵ γείοις. Cod. Γ. ἰὼ pro ὦ. Σκαμανδρόις ῥοαῖσι Eur. Hel. 54. Σιμωντίοις ῥοαῖς 259. Has Schol. dicunt εὐφρονες Ἀργείοις vocari aut quia omnes fluvii grati sunt διὰ τὸ ποτόν, ut Aeschylus Pers. 435. Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῶ, aut ἐμοὶ ἐχθραὶ ῥοαὶ, εὐφρονες δὲ τοῖς Ἀργείοις, τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς, quod multo significantius graviusque esse concedent, qui meminerint, homines gravi injuria laesos cuncta sibi infesta, inimicis propitia et quasi confederata credere. V. 459. ἐχθρὸι πεδία τάδε. nec repugnat suprema consalutatio v. 861. Eustathius p. 890, 22. Scamandrum sic dici existimat διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς Ἑλλησιν. ED. PR.

V. 421. Οὐκ ἔτ' — ἐξερέω μέγ' οἶον — haec excerp̄sit Suidas s. Οἶον, servata diaeresi ἐξερέω, cujus quae reperiuntur exempla praeter καλέω Agam. 147. et nonnulla incerta ut ἰλέομαι Suppl. 116. 127. metri causa necessaria sunt potissimum in numeris dactylicis τρομέων Prom. 542. νείκεος Sept. 938. ὑπέσχεο Oed. C. 227. ἔπειο 178. ναιετάοντες Trach. 636. εὐρέῃ 114. ὑπεράχθεο El. 178. ῥέεθρον 863. ἐμπνέει Orest. 155. μεδέουσα Hipp. 167. ὄψαι Androm. 1225. ἐοῦσα ib. 114. τείχεα Phoen. 804. et ordinaria illa ἄγεα et πάθεα. quapropter nescio an ἐξερῶ scribendum sit. In anapaestis vero dominatur diaeresis ἀπρόοπτος Prom. 1082. τρομέονται Pers. 64. τοζέες 63. ποθέουσαι 540. (ubi fortasse ἀβρόγονοι scribendum pro ἀβρόγοι) ἀττα Sept. 870. πρόνοον Suppl. 970. [οἰωνότροον Ag. 55.] μεδέουσα Orest. 1690. [καλέονται, κλονέουσι Ellendt. Lex. T. II. p. X.] et particula καὶ cum subsequente vocabulo adeo saepe non contrahitur: καὶ ἐπ' αἰσχύνῃν Hipp. 246. Iph. T. 5. El. 1318. καὶ ἀποτρέπομαι Sept. 1063. καὶ ὑπερβορέου Choeph. 371. καὶ ἀκοντισταὶ Pers. 51. καὶ ἀμηνίτω Suppl. 954. καὶ ἐς ἀλλοτρίας Eur. El. 1317. καὶ ἀναιδείας Troad. 783. ut contracta γὰρ ἀμφοτέρων Alc. 923. κἀνέλιπτον Iph. T. 1495. κἀγὼ Troad. 787. κἀμοὶ El. 1329. suspicionem commoveant. In trimetris iambicis diverbiorum pauca reperiuntur: ῥέεθρον Pers. 495. νόον Choeph. 738. δίπλοοι Fragm. CCCXIII. εὐροον Philoct. 491. et ap. Eur. El. 775. δίχροον εἰς ἀμαξίτον scribendum ²⁵⁶ puto pro δίχροτον, quod longe aliam habet significationem. ED. PR.

V. 424. Οἶον οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη — tetigit

Eustath. p. 126, 41. et 1133, 50. οἷον οὕτινα στρατοῦ ἐδέρο-
χθη Τροία — Ἑλληνίδος. Ἑλληνίδος etiam Aug. B. δέροχθη
Hermannus cum coronide; idem ἀπό revocavit, quod priores
in ἀπο mutaverunt. In v. 427. libri aliquot πρόκειται.

V. 428. Οὔτοι σ' ἀπειρογενί et seqq. verbis mutatis ex-
ponit Eustath. p. 914, 30. Ed. Pr. Elmslejum οὐδ' ὅπως
inferentem prod' οὐθ' ὅπως refutavit Hermannus; idem tamen
recepit Dindorfius.

V. 430. Αἰαῖ τίς ἄν ποτ' — Hunc et duos seqq. ver-
sus usque ad τρις proferunt Suidas s. Αἰ αἰ αἰ αἰ, et tertio
addito Etym. M. s. Αἰας, hic interjectionem circumflectens,
ille acuens ut Ald. et vett. Edd. sed s. Δυστράπελος, ubi
quatuor vv. 430—34. integri leguntur, circumflectit. Schol.
Aesch. Prom. v. 136. τὰ εἰς αἰ λήγοντα ἐπιφώρηματα ἐπὶ τέ-
λους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται, ιατταταῖ, παπαῖ, αἰ, καὶ
τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαῖ, καὶ καὶ οὐαῖ. Grammaticus Her-
manni p. 460. addit ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ ἀταταῖ καὶ τὸ
παπαῖ v. Fisch. ad Well. T. I. 270. Brunckius „ludicrum
„est“ inquit, „et a gravitate tragoediae alienum malis aliquem
„oppressum e vocum simili sono et tam frigida etymologia
„conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire
„indulsit Euripides, quibus noster adeo temperavit, ut in ejus
„reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur.“ In
hoc Brunckius sequutus est Valckenarii iudicium, qui ad
Phoenn. p. 12. pariter Euripidem reprehendit, Sophoclem ab-
solvit; sed neuter verum vidit. Nam et veteres solebant
omina factorum e nominibus capere et nostros quoque animos
advertit illa quamvis fortuita consensio. Ineptum quidem
Plutarcho in V. Nic. I. videtur Timaei acumen τῇ περικοπῇ
τῶν Ἑρμῶν προσημαίνειν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ δαιμόνιον, ὡς
ὑπὸ Ἑρμοκράτους πλεῖστα πείσονται, idemque valet de mul-
257 tis hujus *συνεμπτώσεως* exemplis, quibus Diodorus IV. 76.
et 82. aliique veterum utuntur, non casus solum sed etiam
mores hominum cum eorum nominibus fataliter congruere
rati, ut Rutilius ait Itin. I. 309. *Nominibus certos credam
decurrere mores, Moribus an potius nomina certa dari?* cf.
Interpp. ad Auson. Epigr. XX. p. 19. Eleganter lusit Phi-
lodemus Anth. Pal. c. V. n. 115.

αὐταῖ που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημῶς θερμὸς ἔχει με πόθος.

sed serio Aeschylus Helenam divinitus denominatam censet
ὡς ἔλένανν, et Sophocles ipse παρετυμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ
Ὀδυσσεῶς Ὀρθῶς Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς etc. Au-
ctor vitae p. XII. et Tyrus Fr. I. σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φέ-
ρουσα τοῦνομα. Ed. Pr. Pluribus de veterum in observan-

dis nominum omnibus superstitione ejusque causis disserui in Aglaoph. p. 870. Pro τοιούτοις Edd. Flor. I. et Brubb. τοσοῦτοις.

V. 435. 436. Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἄριστεύσας στρατοῦ πρὸς οἶνον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων. Perperam Triclinius ἄριστεύσας στρατοῦ absolute posita τὰ — καλλιστεῖα cum πᾶσαν εὐκλειαν conjuncta esse credidit, unde hypostigme nata post καλλιστεῖα, quam in Addend. Ed. Pr. delendam esse monui. Scholiastes sic ut Matthiae Gramm. §. 423. p. 779. ἄριστεύσας interpretatur τῷ ἀριστεῦσαι λαβῶν, Hesiodam intelligens, quae Telamoni data est ἀριστεῖον Apollod. II. 6, 4. et praedicatur infra v. 1300. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἴσχει ξύνεννον μητέρα. Sed quum substantiva τὰ πρωτεῖα, τὰ πρεσβεῖα etc. non semper praemia sed interdum principatum ipsum significant, verba illa, si per se spectentur, non plus declarant quam κάλλιστα ἀριστεύσας, vel κάλλιστας ἀριστείας ἀριστεύσας, ut Plutarchus dixit V. Pelop. c. XXXIV. τυραννοκτονία μεμιγμένην ἀριστείαν ἀριστεύσας. Verba ab utroque gradu composita, ἀριστεύειν, καλλιστεύειν, κρατιστεύειν, μειοῦν, ἐλαττοῦν, ἠττᾶσθαι, νεωτερίζειν antiquitatis auctoritatem habent, alia dubiae aetatis sunt: πρωτιστεύειν M. Anton. VII. 55. ἀρειοῦν Arcad. p. 164. Hesych. s. Ἀρειοῦσαι (ἀρειώσαι), βελτιοῦν v. Wytttenbach. ad Plut. T. 258 I. 553. μεγιστεύειν, καλλιοῦν, κρεισσοῦν, ὀλιζοῦν, ἐλαττονεῖν, κρειττονεῖν Herodian. Epim. p. 69. Non meliore jure sunt latina certiorare, deminorare, meliorare, pejorare, infirmare, intimare, proximare, postumare, cum substantivis summitas, proximitas, maximitas, postremitas, quibus in graeco sermone unicum est quod conferri possit, ὀραστῶνῃ. [V. Coraes. ad Plut. T. VI. p. 350, 60.] — In seq. versu Brunckius ἐς, ut solet, pro εἰς.

V. 439. Οὐδ' ἔργα μείω — repetit Suidas s. Οὐδ' ἔργα.

V. 441. Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξέπισταςθαι. Sic Suidas s. Τοσοῦτον et codd. fere omnes ut Aristid. p. 501. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐπίσταςθε. Sed in Γ. Dresd. A. Mosq. B. deest γέ, ut in simili exordio Oed. T. 1455. et El. 331. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, cod. Monac. particulam posteriore loco omittit. Τοσοῦτόν γ' in hac parte senarii legitur saepius Philoct. 1305. [Oed. T. 836. 1455. Eur. El. 331.] Hipp. 1250. ubi Ald. et vett. Edd. γέ praetereunt [ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' Arist. Plut. 897.]; τοσοῦτον solum in penthemimeri ante consonantem Med. 371. Philoct. 1223. et altera forma πῶς δὴ τοσοῦτο μῆκος Eum. 196. 421. Arist. Nubb. 831. ubi Hermannus ex plerisque codd. τοσοῦτον edidit. Sic etiam τίχτειν τοιοῦτο πᾶν Androm. 173. et εἰ πᾶσι ταῦτό καλόν Phoenn. 502. ubi

codd. quidam ταύτόν, quod saepius in hac sede ante consonam extat Hipp. 1192. Hel. 495. Iph. T. 581. et perinde ut illud ubique scribendum apud Atticos, si valet Criticorum quorundam ratio omnia exaequantium v. Hermann. ad Oed. C. 794. Matthiae ad Iph. T. 641. ad Hipp. 1240. ad Phoen. 499. Sed de aliis quoque vocabulis quaeri potest, utra forma in hac senarii parte uti maluerint poetae attici, spondaica an trochaica; ταῖς θεαῖσι πρῶτα Troad. 969. πρόσθιτε πρῶτον Heracl. 470. Τρωῆες δὲ πρῶτον Troad. 386. ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι Oed. C. 421. πικροὺς ἐγὼ σφι Med. 398. quam formam Elmslejus Tragicis in universum abjudicat ad Med. 393. πιθοῦ πάρασχε Hec. 842. Μενέλα' ἐπίσχεσ Andr. 551. τρόποι τοιοῦτοι Eur. El. 1117. et 384. ubi Stobaeus τοιοίδε. Et vocalis si sequitur, num vocativi tertiae declinationis ᾧ φίλτατ' Ἐκτορ
 259 Androm. 222. ᾧ φίλτατ' Αἴαν Aj. 1015. et similes Andr. v. 668. Iph. T. 271. an nominativi praestent. Adverbia in *θεν* exeuntia jam olim in quaestionem vocavi ad Phryn. p. 285. Etenim praeter locos illic memoratos ὑπερθε legitur Philoct. 29. Eur. Fragm. Sis. I. v. 31. ἐνεοθε Eum. 977. (Rob. ἐνεοθεν) πάροιθε Ion. 1580. Eum. 463. (cod. πάροιθεν) Eur. El. 904. sed πάροιθεν ib. 401. Heracl. 852. Hel. 465. 492. et Agam. 1345. ubi Blomfieldius Porsonum sequutus πάροιθε scripsit, nihil autem dixit de ἀνωθεν 844. et 1569. quod eodem modo scriptum est Hel. 1014. Acharn. 804. ζεῖθεν Herc. 1128. Matthiae, qui Andr. 54. e codd. πρόσθε et Suppl. 667. Iph. T. 1333. ὀπισθε scripsit, multis aliis locis alteram formam retinuit; neque video, ad rem dirimendam quid afferri possit praeter literae finalis omissionem, μόνον δέδορκε τήν — et ἢ καὶ δόμοισι τυγγάνει — quo ipso tamen in loco nunquam ἡμῖν, ὑμῖν ante vocalem reperiuntur sed κοινῇ παρ' ἡμῖν αἰέν etc. Ceterum illam ad Phryn. annotationem quum vir doctissimus, quem modo nominavi, paullo properantius legisset, in Addend. ad Andr. v. 10. sententiam mihi tribuit alienissimam, antiquiores dixisse πρόσθεν, non πρόσθε, idque refellit aliquot Tragicorum exemplis, quibus potuisset Homeri, Hesiodi, aliorumque multorum adjungere auctoritates. Quosnam ego scriptores intelligi voluerim, manifestum facit tota disputatio et subscripta Platonis, Xenophontis et Lysiae nomina, apud quos quum πρόσθεν, ὀπισθεν, ἐξεῖθεν et cetera singulis fere paginis reperissem, breviores autem formas vix ter quaterve, nec sine codicum dissensione, has suspicatus sum aut a librariis profectas esse *N* finale crebro omissis, aut ab editoribus ad lineolam istam tenuem, qua haec litera notari solet v. Bast. Diss. Palaeogr. p. 740. et 762. parum attentis. Si vero in libris nuper collatis πρόσθε

saepius repertum est, id neque ante quam editi essent sciri potuit, neque, postquam editi sunt, uni Schaefero scire contigit, qui in App. ad Dem. T. II. 173. illam Matthiaei reprehensionem suam fecit, ceterum ad hujus rei disceptationem nihil contulit. *Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις* legitur Dem. p. Cor. 257, 14. ubi unus cod. deterioris notae *ἔμπροσθε* 260 exhibet nec recepit Bekkerus, sed p. 293, 15. ob quatuor meliorum consensum hoc receptum est, similiterque τὸν *ἔμπροσθε χρόνον* ib. 319, 25, c. Mid. 516, 22. c. Timocr. 742, 4. ex aliquot libris editum sed in Fals. Leg. 423, 25. ubi unus Paris. *ἔμπροσθε* praefert, et p. 434, 11. ubi nullus huc declinat, *ἔμπροσθεν* remansit; in Or. c. Euerget. 1146. pro *ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ* substitutum est *πρόσθε*, uno cod. *ἔμπροσθε* praebente; *ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ* constanter legitur c. Nicostr. 1248, 3. et 1249, 1. *ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ* fals. leg. 361, 12. p. 446, 9. c. Steph. 1226, 17. *ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου* c. Theocr. 1324, 11. intactum restat, sed pro *πρόσθεν τῶν Ἐπωνύμων* c. Lept. 485, 17. c. Tim. 795, 19. p. 708, 8. Bekkerus modo e paucis modo e pluribus *πρόσθε* edidit retento tamen *πρόσθεν* p. 708. Postremo τὰ *πρόσθεν πεπραγμένα* fals. leg. 381, 19. nihil discrepantibus libris, nisi quod plerique *ἔμπροσθεν* exhibent, et in Ep. II. 1471, 10. ὁ *πρόσθεν* *προελληνισθῶς χρόνος*, qua dictione nunquam utitur Demosthenes, unius cod. auctoritate mutatum in *πρόσθε*. Apud Platonem quae extant hujus adverbii exempla, in Ind. Lectt. Acad. a. MDCCCXXX. colligere institui sed non absolvi, quum Schneiderum ad Plat. Civ. T. I. p. 124. hanc curam sibi suscepisse intellexissem, qui si non plura atque locupletiora cognosset testimonia quam ante hos quindecim annos innotuerant, dubito num aliter atque ego judicaturus fuisset. In Isocr. c. Callim. 382. (458, 61.) pro vulgato *πρόσθεν* Bekkerus *πρόσθε* et Epist. IV. 415, 10. *εἰς τοῦ ἔμπροσθε* incertum quo auctore scripsit. In universum vero literae finalis exempla tanto numero superant, ut alteram scripturam non rejiciam quidem ab Atticorum usu, nam codicibus bonis et conspirantibus nonnunquam, ut ajunt, vel contra rationem obtemperandum est, sed tamen mirari non desistam, cur iidem scriptores in eadem formula *ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ*, centies pleniore forma, quinquies, si forte, minus plena uti decreverint.

V. 442. *Εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὀπλῶν τῶν ὧν πέρι.* Quid sibi voluerit Porsonus, quum τῶνδ' ὀπλῶν corrigeret, parum apertum est.

V. 445. *Νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωνὴ παντουργῶν φρέ-* 261
νας. Cod. *Γ. νῦν ᾧδ'.* — Aeschylus Sept. 655. *φωνὴ παν-*

τόλμῳ φρένας. Sophoclis versum afferunt Suidas s. Παντουροῦ et Thomas s. Πανοῦρογος p. 677. ac saepius attigit Eustathius p. 524, 40. p. 647, 32. p. 1848, 51. ὁ πανοῦρογος καὶ παντουρογὸς διάφορον σημασίαν ἔχει παρά γε τοῖς ὕστερον. Σοφοκλῆς γὰρ καὶ τὸν παντουρογὸν εἰς ταῦτὸν ἄγει τῷ πανούρω, εἰπὼν ἄνδρὶ παντουροῦ φρένας, cui pariter ut Thomae pro φωτί subrepsit inter scribendum notius ἄνδρὶ cf. Wellauer. ad Apoll. I. 1. Παντορέκτης ἕρωσ Anacreo Od. X. 11. quod restituendum Juliano Or. VI. 197. [restituit jam Wyttenbachius Ep. Cr. p. 239.] Pro ξενοδαίχταν vero Eur. Herc. 391. propter insolentem synaeresin scripserim ξενοραίστην. [Λεδαιγμένος tamen Pindaro, δαιχθεῖς etiam Euripidi [Heracl. 915.] tribuitur v. Buttm. in Ind. Anomm.] [In Euripidis loco δαῖσθεῖς metri causa bisyllabum pro δαῖσθεις.] Apud Hesychium Παρήκτης πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ et Παρόρηκης, quod iisdem verbis interpretatur, mendose scripta sunt pro παρόρηκτης. Ρέκτης ἀνὴρ καὶ νέος Synes. Ep. LXXVII. 209. D. δραστήριος καὶ ῥέκτης ἀνὴρ Cinnam. Hist. L. III. 1. apud antiquiores non legi; qui nihil pensi neque sancti habet, παντοποῖός dicitur Theophr. Char. VI. Ad propositum locum pertinent Ajacis verba ap. Liban. T. I. 166. θανατάσαντες τὴν Ὀδυσσεὺς κομψείαν (id est πανουργίαν v. Moeris p. 237.) οὐδαμοῦ θέντες τὰς ἐμὰς ἀριστείας. Verbum πράσσειν pro καταχειρίζεσθαι dici ostendit Dukerus ad Thucyd. IV. 89. ED. PR.

V. 447. Καὶ φρένες διάστροφοι. Thomas M. p. 221. φρένες διάστροφοι τοῦ μαινομένου vel ex hoc loco vel ex Aesch. Prom. 678. Inverso ordine cod. Γ. καὶ διάστροφοι φρένες. Reiskius malebat τό τ' ὄμμα pro τόδ'. ED. PR.

V. 448. Γνώμης ἀπῆξαν. Schol. Rom. εἰ μὴ διὰ ἔκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαι μοι, quod ad lectionem a Turn. Steph. Cant. receptam ἀπῆξαν spectat. Alter ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγον· γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὅ ἐστιν ἐκόλωσαν. Hoc ἀπεῖρξαν legitur in Bar. A. Γ. Mosq. B. Dresd. B. et Junt. Ceteri et Ald. ἀπῆξαν, quod ne quis pro ἀπῆξαν valere putet, Brunckius veteres ἀπήξα scribere adnotat. Hinc Abreschius ad Aesch. IV. p. 25. emendabat γνώμης μ' ἀπήξαν. Sed aoristo ἤξα, quem Heathius Aeschylo Choeph. 950. Brunckius Aristophani Rann. 468. intulit, Tragici non utuntur. — Ad Sophoclis locum referenda sunt Libanii verba Ep. DCCCLI. p. 400. σὺ δὲ μικροῦ ἐμιμήσω τὸν Αἴαντα τὸν ἄλλα μὲν βουληθέντα, ἄλλα δὲ ἀναγκασθέντα. ED. PR.

V. 449. Οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν. Eustathius p. 361, 29. inter alios Sophoclis anachronismos refert τὸ οὐκ ἄν ποτε δίκην ᾧδ' ἐψήφισαν· ψηφίζειν

γὰρ οὐπω εἶδησαν (ἤδεσαν) ἥρωες. ED. PR. Οὐκ ἂν ἐπηγήσαν pro οὐκ ἂν ψηφίσαιαν ut Plat. Eryx. 393. D. οὐκ ἂν προηρείτο, εἰ μὴ-ἤγειτο. [Διὰ κεν μόλις ἤνθην οἰστός Callim. Lav. 27. (em. ἐνθῶι). εἶπε δ' ἂν ἴσως τις Liban. T. I. 647.] Julian. Ep. XXXIX. p. 70. οὐκ ἂν με τις ἐγράψατο παραβαίνοντα τὸν νόμον, εἴ σε — ἀξιῶσαιμι. Praeterea non praetermittendum est Sophoclem activo ¹⁾ usum esse pro medio. Plato Gorg. 515. E. οὐδεμίαν αἰσχρὰν δίκην καταψηφίσαντο αὐτοῦ.

V. 450. Γοργῶπις ἀδάμαστος θεά. Hunc et seq. versum reddit Suidas s. Ἀδάμαστος, ubi glossema παρθένος subrepsit pro ἀδάμαστος in quo omnes codd. consentiunt. Hermannus tamen et eeteri ἀδάματος scripserunt, Criticorum Anglorum sententiae obsequuti, cui nihil derogare volo sed plane exploratam esse non puto.

V. 451. Χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμῖν. Sic Ven. La. Θ. et plerique cod. Ἐπεντείνοντ' Paris. E. Aug. B. Dresd. AB. et alii quidam cum Aldo. In cod. Γ. ἐπεντύνοντ', sed supra scripta syllaba $\bar{\epsilon}\iota$, ἐπεκτείνοντα supra scriptum habent Dresd. B. Mosq. A. idemque in duobus Lips. lectioni ἐπεντύνοντ' pro glossemate adscriptum est. Olim illud probavi cum Brunck. Schaef. et aliis; nunc ἐπεντύνοντα secundum Hermannum edidi ut lectius. Oppianus Hal. V. 562. ἤδη γὰρ δελφῶσιν ἐπεντύνουσιν ἄρηα· nec multum differunt bellum sive impetum parare et manum ad occidendum paratam habere. Valckenarii emendatione ἐπενθύνοντ' ad Hipp. 1183. non utimur.

V. 452. Ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον. Suidas l. c. λυσσώδει νόσῳ, quod Hemsterhusio placuisse refert Ruhnkenius ad Tim. p. 106. Nos codicum fidem potiore ducimus. ED. PR.

V. 453. Ὡστ' ἐν τοιοῖσδε — βοτοῖς. Tam vilibus pecu- 263
dibus, ut interpretatur Matthiae ad h. l. et in Gramm. §. 471. p. 875. improbans Hermanni sententiam, qui ὧστ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς dictum putat pro ὧστ' ὧδ' ἐν βοτοῖς.

V. 455. Ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐχόντος. Schol. Rom. γράφεται οὐχ ἐχόντος, δηλονότι τὸ ἐγκλημα τῆς φυγῆς αὐτῶν, quod ineptum est. ED. PR.

V. 456. Φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν χειρίσσονα. Mosq. A. τᾶν, quod Hermannus Elmslejo assensus recepit ut frequens in apodosi v. Wellauer. ad Sept. 534. Sententia simi-

¹⁾ [Sic et Appian. Civ. II. 30. Καίσαρι δ' ἐπεπήφιζον τοὺς διαδόχους. Dionys. A. R. I. 70. 177. τὴν δίκην ἐπεπήφισεν ὁ δῆμος.]

lis El. 687. ὅταν δέ τις θεῶν βλάβη, δύναται ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φηγεῖν.

V. 458. Ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαιρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός. Nonnulli post ἐχθαιρομαι et post στρατός plenius interpungunt, sic ut haec μισεῖ δέ — ἐχθαι δέ — incise membratimque proferantur. Sed vis relativi ὅστις ad omnia pertinere videtur ὄντινα θεοὶ ἐχθαιροῦσι, μισεῖ δέ στρατός, ἐχθαι δέ Τροία. Si de alio loqueretur Ajax, sic diceret ὅστις ἐχθαιρεται, μισεῖ δέ αὐτόν, ut Demosth. p. 53, 3. οἷς οὐκ ἐχαρίζοντο, οὐδὲ ἐφίλουν αὐτούς etc. ἔχω Ἑλένην, ἣν κόροι ὠλβίσαν, ἐμοῦ δ' ἐνόσπισαν θεοὶ σε Eur. Hel. 648. qui locus varie tractatur¹⁾.

V. 459. Καὶ πεδία τάδε. Hermannus Praef. Hec. XXXIX. correxit καὶ πέδον τόδε. Similes tamen exitus Philoct. 1303. ἄνδρα πολέμιον Eur. Hel. 995. ἐς τὸ θῆλυ
264 τρεπόμενος. Ion. 1541. τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος. Pluralis τὰ
πέδα legitur Eur. Bacch. 588. Graecis inusitatus, quod non
satis attendit Jacobsius Exerc. Crit. I. 150. et Animm. ad
Eur. p. 131. eundem numerum inferens Eur. Hel. v. 2. Νεῖ-
λος ὃς Αἰγύπτου πέδων ὑγραίνει γύας. Ed. Pr. [Quod olim
suspicabar, hoc loco pro γύας scribendum esse χοαῖς, id ne-
quaquam tuebor, sed idem exempla parallelismi, quae Mat-
thiae ad h. v. affert, parum opportuna iudico, partim pro-
pter lectionis et interpretationis ambiguitatem, partim quia,
quae ambigua non sunt, duo nomina longe diversae signifi-
cationis continent, unum ἐχιδνα et γραφή, alterum φυγή et
ποῦς, tertium ὄπλα et πύργοι, inter quae plurimum interest,
sed πέδον et γύαι propemodum idem significant. Num quis
parallela dicat, quae Euripides composuit casibus paribus
Iph. A. 1434. τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας vel ibidem v.
765. Ἄρης εὐπρόωροις πλάταις εἰρεσίᾳ πελάζει (Σιμωντίους
ὀχετοῖς). Haec si indiscrete proponantur tironibus, pericu-
lum est ne graece dici putent Τυδεὺς ἄνδρα ἐκτεινε φῶτα.

¹⁾ Nonnunquam, si quis de se tanquam de alio loquitur, personae miscentur. Hom. Il. K. 88. est Agamemno de se loquens: γνώσεται Ἀγαμέμνονα τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισιν, εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. [E. 877. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ, σοὶ τ' ἐπιπέθονται καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος.] Soph. Oed. C. 3. τίς δεῖξεται Οἰδίπουν σμικρὸν φέροντα καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί. Xenoph. Anab. VII. 6, 36. ἦν ταῦτα ποιήσητε, ἄνδρα κατακωνόντες ἔσεσθε — πάν, ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην, διατεινάμενον. Plato Gorg. 458. A. ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως ἂν ἐλεγχθέντων εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι. Apud Apollonium III. 559. ἦ ὅρα γυναιξιν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἐβημεν, οἱ Κύπριν καλέουσιν ἐπίρροθον ἄμμι πέλεσθαι, quae qui dicit consilii a se improbatu auctores primum a se et a reliquo Argonautarum coetu segregans tertia utitur persona, mox autem, quia omnes eidem societati adscripti sunt, ad pronomem primae personae relabitur.

Reisigius autem, quem Matthiae antestatur, inconsiderate illud *πέδον* — *γύας* cum Aristophaneo *πέδον* — *μελανοσυρμαῖον λεών* et id genus aliis comparat, in quibus ne umbra quidem similitudinis apparet.]

V. 461. *Λιπὼν μόνους Ἀτροείδας πέλαγος Αἰγαῖον περῶν*. Eur. Hel. 1199. *κενὰς λιποῦσ' ἔδρας*. Iph. A. 806. *οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες*. Tryphiod. 141. *λιπόντες ἐρημαίην χθονὸς ἀκτῆν*. [Quint. XIII. 313. *λιπὼν οἰήγία μούνα*.] Plato Polit. 298. B. *καταλιπόντες ἐρήμους*, et Plutarch. V. Lucull. c. XXX. *οιγήσονται τὸν Πόντον ἐρημον ἀπολιπόντες*, id est destituentes, quod plus est quam relinquentes, idque hoc loco significari Scholiastes docet. *Αἰγαῖον* in omnibus codd. eodem notatur accentu, etsi Suidas *αἴγαιος κόλπος* et *αἴγαιον πέλαγος* s. h. v. *ἀττικώτερον* esse dicit, eaque notatio in utroque genere vulgo recepta est; *ὁ Αἰγαῖος* Aristot. Meteor. II. 1. 354, 15. Plut. V. Cim. c. VIII. Lucian. Navig. §. 32. Aristid. 248. T. I. [Liban. T. I. p. 13.] Galen. de Med. Simpl. IX. 2. p. 172. T. XII. Themist. Or. I. 7. Philostr. V. Ap. IV. 24. p. 163. *τὸ Αἰγαῖον* Herodo. IV. 85. VII. 55. Thucyd. IV. 109, 4. Aristot. de Mund. c. III. Menand. Fragm. 265 p. 26. Callim. Fragm. CXV. Diod. V. 47. Strab. VIII. 239. XIII. 417. Lucian. Hermot. §. 28. Maxim. Tyr. XXXIX. 250. Append. Epigr. XV. 758. Nonnulla tamen in Tragicorum libris supersunt alterius scripturae vestigia; in Eur. Andr. v. 1. et 82. pro *Αἰγαῖον* cod. Havn. proparoxytonon praebet, ut legitur in Julian. Or. V. 159. D. pro *Αἰγαῖον πέλαγος* Aesch. Agam. 645. apud Grammaticum, qui hunc locum transscripsit, *Αἴγειον* legitur. Si mare ab urbe *Αἰγαί* denominatum est v. Strab. VIII. 386. Schol. Apoll. I. 1165. Schol. Pind. V. 67. eodem accentu scribi oportet quo gentilicium *Αἰγαῖος*, si a fluctibus (*αἴγες*) v. Reiff. ad Artem. p. 328. *Αἴγειον*, pro quo dorice *Αἰγαῖον* dici ut *κῦπαιρος* tradit Etym. M. p. 28, 36. mutati autem accentus rationem non reddit neque aliud catabibasmi exemplum in promptu est praeter illud *λίγαια* in versu aeolici poetae, quod Lehrsius in Quaest. Epic. Spec. I. p. 8. merito rejicit, Hermannus Opusc. T. II. 201. *λίγαια* scribit. Sed haec accentus inconstantia reperitur in multis nominibus propriis in *αῖος* exeuntibus, *Πήδαιος*, *Τρύγαιος*, *Ἐρυσίχαιος* etc. quae in alium locum differo.

V. 462. *Καὶ ποῖον ὄμμα δηλώσω*. Herodo. I. 37. *τέοισι με χορὴ ὄμμασι φαίνεσθαι*. Aeschin. c. Ctes. 512. *ποίοις ὄμμασι τὰς ἰκεσίας ποιείσθε*. Iph. A. 457. *ποῖον ὄμμα συμβαλῶν*. — Ex hac Ajacis oratione multa transtulit Libanius in declamationem Ajacis morituri T. IV. 1039. Ed. Pr.

V. 465. *Στέφανον εὐκλείας* — eadem verba Eur. Suppl. 325. Antioq. Fragm. XXXVIII. (4.) 80. *στέφανος ἀριστείας* Dionys. Antiqq. VI. c. 58. *στέφανος δικαιοσύνης καὶ χρηστότητος* Plut. Comp. Philop. c. Flamm. c. III. *στέφανον ἀρετῆς στεφανωσάμενος ἦκω* Philostr. V. Ap. VII. 14, 294.

V. 466. *Ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν* — Hic fortasse poetae animo occurrebat, quod a nonnullis memoriae proditum videtur, Ajacem insanum in hostes impetum fecisse. Cicero Tusc. IV. c. 23. *semper Ajax fortis, fortissimum tamen cum Danaïis inclinantibus praelium restituit insaniens*, quod Gronovius Observatt. II. 2, 172. non recte de ira accepit. Philostr. Herr. XI. 721. *μανέντα αὐτὸν ἔδειςαν πλέον μὴ προσβαλῶν τῷ τείχει ῥήξει αὐτό.* ED. PR.

266

V. 467. *Ἐμπεσῶν μόνος μόνους.* Cod. Γ. *ἐμπεσῶν.* Ordo verborum in hoc parallelismo legitimus est ut rectus casus praecedat, aliquis sequatur *σὺν τέχνουσι μόνῃ μόνους*, *Ἐκτορος μόνος μόνου* v. Aj. 1283. Heracl. 807. Med. 513. Demosth. 273, 1. Aristot. Epigr. ap. Aelian. H. Ann. XI. 49. cf. Abresch. Auct. p. 224. [Foertsch. in Commentatione Lysiae praemissa p. 47.] Pro *δοῶν τι χρηστόν* Euripides Iph. A. 371. *δοῶν τι κεδνόν.*

V. 469. *Ἦδέ γ' Ἀτρεΐδας ἄν εὐφράναιμι πον.* Mosq. B. et alius *ᾧδ' ἄν Ἀτρο. εὐφρο.* ex quo Elmsleji nata est conjectura *ἀλλ' ᾧδ' ἄν Ἀτρεΐδας ἄν.* — *Εὐφράνοιμι* exhibent Jen. Aug. C. duo Lips. Heidelb. Ald. ut *ἐπαινέσοι ἄν* Plato Legg. IV. 719. E. *κολάσοιεν ἄν* M. Anton. Epist. 277. v. Saupp. ad Lyc. p. 97. et saepius post particulas *εἰ ἄψαιτο* Themist. Or. XXI. 256. A. ubi *ἄψαιτο* corrigunt, *ὅπως ἄν τι διδάξαιμι καὶ προσαξοίμην ὑμᾶς* XXIII. 283. *ὡς θεάσοιντο* Herodian. III. 4. p. 61, 13. *εἰ κατανήσοι τις* Athen. XIV. 624. Apud Themist. Or. XXV. 310. C. *ὅς ἄν* — *ἐντροπίσοι*, *ὅς* — *χωρήσει*, Harduinus *ἐντροπίσειεν* emendat. [νομίσοι ἄν Simplic. Comm. in Enchir. X. p. 109. *πῶς οὐκ ἄν παρασκευάσοι* XIII. 149. *δόξοιτε ἄν* Agath. Hist. II. 12, 49. B.] [*ἐξεναρίξοι* — *πειρήσαιο* Apollon. Rh. III. 398. *οὐκ ἄν τις ἀγορεύσοι* Dionys. Per. 1168.]

V. 472. *Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος* — affert Suidas s. *Ἀσπλαγχνος* omisso γ'. [V. Hesych. s. *ἄσπλαγχνος.*]

V. 473. *Αἰσχρόν γάρ* — Hunc versum cum proximo exhibet idem s. *Αἰσχρόν*, cum sex seqq. Stobaeus Serm. T. VII. 3. p. 174. et CXXI. 22.

V. 475. 476. *Τί γάρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν.* Sententiae summam reddit Eustathius p. 906, 35. *τὸ μετ' εὐκλείας θανεῖν τῶν ἀγαθῶν μόνον ἴδιον, καὶ τὴν παραυτίκα σωτηρίαν οὐκ ἀπαλ-*

λαγὴν θανάτου δοξάζει ἀλλὰ μικρὰν χρόνου ἀναβολὴν· τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει. id quod alii aliis verbis pronunciarunt. Plut. V. Caes. c. LVII. 734. E. βέλτιόν ἐστιν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ αἰεὶ προσδοκᾶν. Liban. T. IV. 143. ἦττον εἰς συμφορὰν εἰσάπαξ ἀποθανεῖν ἢ πολλάκις ἐγγὺς ἵεναι τοῦ θανάτου. Sed alterius versus et lectio incerta est et interpretatio. Schol. min. τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν προσθεῖσα ἑαυτὴν δηλονότι ἐπὶ ἡματι καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ καταθανεῖν ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου. Hic igitur ἀνεθεῖσα legit ut Bodl. Membr. Aug. C. aliique intra 267 lineas, quod recepit Brunckius; ceteri ἀναθεῖσα, ut Stob. l. c. et Moschopolus Lex. s. Ἀνατίθημι, τὸ ἀναθεῖσα τοῦ καταθανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ διάφρασιν (κατὰ διάφορα Grammaticus Ammonio praemissus) συντακτέον εἰς γενικὴν, οἷον ὑπέρθεισιν ποιουμένη τοῦ θανάτου. Hermannus, qui ἀναθεῖσα adscivit, utrumque ita interpretatur; *quid potest dies cum die alternans oblectationis habere, quum nihil nisi de moriendi necessitate aut addat aliquid aut differat*, genitivo τοῦ καταθανεῖν partitivam, ut videtur, notionem subjiciens, quae verbo προσθεῖναι apprime convenit sed cum ἀναθεῖναι minus apte conciliata est. Interim Hermannii sententiam verisimillimam duco, hoc uno excepto, quod ἡμέρα παρ' ἡμέραν non alterni dies significare videntur sed ἡμέρα παρ' ἡμέραν θεωρουμένη sive ἡμέραι παράλληλα ἐξεταζόμεναι. Neque enim unus post alterum dies finem fatalem nobis admovet removetque, sic ut de nobis dici possit, quod de Dioscuris, ὅτι παρ' ἡμέραν ζῶμεν καὶ ἀποθνήσκομεν, sed dies singuli; ut germanice dicam, *jeder Tag bringt uns um einen Schritt dem Tode näher und entrückt uns ihm wider für den Augenblick*, illud, quia quotidie consenesimus, hoc, quia die consummato mortis pericula nobis evasisse videmur. Ergo hoc dici videtur τί τερπνὸν τὸ ζῆν, τούτέστιν ἡ ἀπαράλλακτος τῶν ἡμερῶν ἐπαλληλία, τοῦ γε καταθανεῖν πάντως προκειμένου οὐπερ ἐκάστη ἡμέρα προστίθησιν τι καὶ αὐτὸ ἀνατίθησιν αὐτό, genitivo τοῦ καταθανεῖν ad verbum primum προσθεῖσα accommodato. *Qui melius consulat, consul fiat!* Quum Brunckius negasset ἀναθεῖσα ferri posse, quia sequatur genitivus, hunc a προσθεῖσα quamvis interjecto alio verbo regi posse dixi multisque constructionis suspensae exemplis confirmavi. Simpli- cissima trajectio est Hesiod. Theog. 151. πάντα ἀποζού- πτασκε, καὶ ἐς γᾶος οὐκ ἀνίσσκε, γαίης ἐν κεντρωῶνι. Eur. Ion. 700. ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ, πολὺν εἰς πε- σοῦσα γῆρας. Orest. 1143. οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν, τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ θανεῖν, δόμους τ' ἔχειν σοῦς, ubi si infinitivum ἔχειν in participium ommissa copula mutaveris, hu-

jus eadem erit quae antecedentis loci constructio. Adde
 268 Apollon. III. 130. ἤπαιρες, οὐδὲ δίκη περιέπλεο, νῆν ἔοντα.
 His locis enuntiatum, quod a particula adversativa vel copu-
 lativa inducitur, ad finem periodi rejici poterat, sed praepo-
 nitur gravius. Cur vero Lyeurgus c. Leocr. p. 185. (219,
 85. Bekk.) κατακλεισθέντες ἐπολιορκοῦντο καὶ διεξαπτέρουν
 εἰς τὴν πατρίδα, postrema verba a participio, quo pertinent,
 sejungere maluerit, haud cito dixeris, atque Eur. Cycl. 604.
 μὴ — αὐτὸν τε ναύτας τ' ἀπολέσητ' Ὀδυσσεά, quare Ὀδυσ-
 σέως scribere noluerit, suspicari quidem licet, neque tamen,
 si sic scripsisset, oratio foret obscurior. Alii alias habuerunt
 mutandi ordinis causas. Xenophon Hell. VII. 3, 7. ἡμεῖς
 τοὺς περὶ Ἀρχίαν οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε ἀλλὰ ἐτιμωρήσασθε,
 si omissa adversativa participio οὐδὲ ψῆφον ἀναμείναντες
 usus esset, minus clare expressisset affectum loquentis. Idem
 I. 5, 9. si scripsit, quod vulgatum est, ὄρκους ἔλαβον καὶ
 ἔδοσαν παρὰ Φαρναβάζου (cod. πρὸς Φαρνάβαζον) noluit
 verba legitima ὄρκους λαβεῖν καὶ δοῦναι divellere, quod fecit
 Demosthenes p. 235, 13. Thucydides brevitatis causa saepe
 extra constructionem interponit aliqua, quae si suo loco col-
 locare voluisset, sententia in plures atque minutas partes di-
 strahenda erat, et post longiores ambages coeptam constru-
 ctionem addita particula redorditur III. 34. ὁ Πάχης προκα-
 λεσάμενος ἐς λόγους Ἰππίαν — — ὁ μὲν Ἰππίας ἐξῆλθε παρ'
 αὐτὸν, ὁ δ' ἐκείνον ἐν φυλακῇ εἶχε. Rursus in Epigr. Anth.
 VII. n. 664. Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἶσδε τὸν πάλαι ποιη-
 τάν, apparet nomen viri, quo de agitur, ex industria primo
 positum esse loco¹⁾. Praetermitto concinnitatem sententiarum
 et numerorum, cujus rationes vix satis perspicimus.
 Rarior est illa conformatio enuntiatorum simplicium, in qui-
 bus duo verba cum uno nomine ita conjuncta sunt ut hoc
 regatur a priori, alterum autem rectione careat; Plutarch.
 Praecc. Reip. ger. p. 799. (c. III. 141.) οἱ κόλακες ὥσπερ
 ὀρνιθοθήραι μιμούμενοι τῇ φωνῇ ὑποδύονται καὶ προσάγουσι
 τοῖς βασιλεῦσι, quo exemplo tuebar Isocr. Paneg. p. 149. C.
 θανμάζοντες καὶ ὀμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας²⁾.

¹⁾ [Agathias II. 3, 38. A. τότε δὴ οἱ Φράγγοι, διελύετο μὲν αὐτοῖς
 ἡ παράταξις, γινώμενοι δὲ — ἐγίνωσκον. Quod in Ed. pr. p. 294. scripsi in
 Eur. Herc. 775. ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται, verbum
 φρονεῖν valere *superbire*, id etiam nunc ita statuo confirmatus Mehlhornii
 iudicio l. c. p. 3.]

²⁾ Benseleus vulgatam lectionem non recte comparat cum Thucyd. I.
 39. ubi nullum hyperbaton esse sentiet qui orationem obliquam verterit in
 rectam μὴ δοκεῖτω δίκαια λέγειν ὁ προκαλούμενος τὴν δίκην προῦχων καὶ
 ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Sed erit fortasse, qui in Plutarchi loco verbo προσάγουσι

Praeterea duos attuli locos qui a Schaefero in disceptationem vocati sunt. Primus est Zenodoti Epigr. I. p. 65. T. II. ἄρσενα γὰρ λόγον εὔρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοία, αἴρεσιν ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας, de quo mecum sentit Jacobsius ad Anth. Pal. p. 243. Schaeferus autem ad Dem. T. V. 772. contendit αἴρεσιν et sequentia appositionis modo utrinque pendere et a λόγον εὔρες et ab ἐνηθλήσω, quod ut non nego fieri posse, ita neminem fore puto quin hanc rationem valde operosam esse intelligat. Neque de Theocr. XIII. 22.

Ἄργῳ κνανεᾶν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς
ἀλλὰ διεξήϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα

viro doctissimo plus concedo quam ambiguum esse utrum Phasis, ut Jacobsio visum, μέγα λαῖτμα dicatur, an quod Huschkius in Wolfii Anall. Vol. I. p. 173. mihi assensus est, haec duo nomina proxime cum verbo conjungenda sint. Prius qui obtinere voluerit, demonstrat necesse est, λαῖτμα apud poetas Nonno antiquiores de fluvio dici. Sed ut hoc quoque in medio relinquatur, illud, quod ego intendi, constructionem verbi et nominis interdum interpositione enuntiatii secundarii interrumpi, satis superque demonstratum est tum superioribus exemplis tum iis quae Pflugkius ad Eur. Hec. 605. adjecit alique viri docti, quos Poppo nominat ad Thucyd. III. 68.¹⁾ [Χειμῶνα — ἐλθεῖν τελευτήσαι τε δαιμόνων κότῳ Aesch. Ag. 645.] [De interrupta constructione mecum sentit Foertschius in Comment. l. c. p. 53. Hunc totum locum eruditè illustravit Wanowski in Synt. Anac. idemque p. 249. affert illud τεθνάναι τινά, quod cum latinis demori aliquam, i. e. deperire, conferri potest.]

V. 477. Οὐκ ἂν πριαίμην — βροτόν — afferunt hunc versum Thomas M. p. 663. (270. Ritsch.) et Eustath. p. 757, 35. eundem cum insequente Suidas s. Θερόν et Πριάμενος, 270 et Nicodemus Progymn. c. 23. p. 525. T. I. Scholiastes θερμαίνεται interpretatur θαρόει, καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ὀμήρῳ τὸ θάρσος scrib. θαλπωρή. Eustath. p. 651, 60. et 1408, 48. τὴν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει καὶ ἡ τραγωδία κεναις

neutralem potius accedendi significationem tribuat. In ejusdem de S. N. V. c. II. 217. ἡ ὑστερον ἀφαμένη νόσος καὶ κατανεμηθεῖσα τοῦ σώματος, genitivus fortasse pendet ex praepositione κατά.

¹⁾ Eodem modo H. Wolfius interpretatur Demosthenis locum notissimum Phil. I. 53. οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελώσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθναῖσι τῷ δέει, τοὺς τοιοῦτους ἀποστόλους. quod veteres σχῆμα Δημοσθενικόν vocant v. Phot. CCXLVIII. 692. sed non convenit illa ratio ceteris exemplis v. Ellendt. ad Arrian. T. II. 386.

ἐλπίσιν θερμαίνεται. Ubique κενᾶσιν legitur, pro quo ap. Stobaeum (v. ad v. 473.) καλαΐσιν subrepsit.

V. 479. Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν. Musgravius praefert quod ap. Schol. Hermog. p. 371. legitur ἢ γὰρ καλῶς ζῆν. Idem fortasse legit Libanius, qui in Decl. p. 1040. T. IV. Ajacem ita loquentem inducit δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἢ ζῆν εὐδοκιμοῦντας ἢ τεθνηκέναι. Sed vulgatam sequuntur Schol. Plat. p. 142. ed. Ruhnk. et Suid. s. Ἀλλ' ἢ et Εὐγενής. Charondas Stob. CXLV. 469. et Isocr. ad Nicocl. p. 22. κορεῖτον τεθνήσκει καλῶς ἢ ζῆν αἰσχροῶς. [Anecd. Bachm. T. II. 48. καλῶς ζῆν τὸν εὐγενῆ χοῦ.] Vilior sed tritior Euripidis sententia Iph. A. 1252. κακῶς ζῆν κορεῖσσον ἢ καλῶς θανεῖν. Ajacis fortasse verba sunt quae leguntur in Armorum judicio Fr. III. τί γὰρ καλὸν ζῆν βίστον ὅς λύπας φέρει. Ed. Pr.

V. 481. Ὡς ὑπόβλητον λόγον. Cod. Γ. et duo Mosqq. ἀπόβλητον, quod Schol. Barocc. interpretatur ἡμαρτημένον τοῦ σκοποῦ. Sed illud retinent Suid. s. h. v. Moschopul. ad Π. A. 292. et tacite Eustathius p. 106, 7. Σοφοκλῆς ὑποβλημαίους εἶπε λόγους τοὺς μὴ γνησίους etc. Ed. Pr.

V. 482. Αἴας — τῆς σαυτοῦ φρενός. Apud Suid. l. c. Αἴαν legitur, τῆς αὐτοῦ in Γ. et cod. Suidae.

V. 484. Τάσδε φροντίδας μεθεῖς. Lips. B. μεθέεις, sed cum glossa καταλιπών. Affert haec verba Καὶ — μεθεῖς Suidas s. Μεθέσθαι. Ed. Pr.

V. 485. Ὡ δέσποτ' Αἴας — Suidas s. Ἀναγκαία, ubi Αἴαν, Zonaras T. I. 178. Eustath. p. 1089, 38. παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαία τύχη ἢ δουλική, quem sequitur Brunckius, quasi Tecmessa de sua loquatur captivitate suoque exemplo Ajacem docere velit mala aequo ferenda esse animo, id quod a modestia ejus longe alienum videtur. Imo nihil dicit nisi quod vel cerdo regi dicere possit, οὐδὲν ἰσχυρότερον ἀνάγκης καὶ τύχης Diod. XV. 63. δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον
271 Eur. Hel. 521. Pro ἀνάγκη autem dicitur ἀναγκαία τύχη. Plat. Legg. VII. 806. A. εἰ διαμαρτῆσθαι περὶ πόλεως ἀναγκαία τύχη γίγνοιτο, Damascius ap. Suid. T. II. 760. ἀπ' οὐδεμιᾶς ἀναγκαίας τύχης ἀθάρτερον συνέβη γενέσθαι τὴν μεταβολὴν cf. Demosth. Ep. II. 1468, 14. Ergo sapienti convenit ἀναγκαία τοῦ βίου φέρειν ὡς ῥᾶστα Hel. 255. atque hoc est quod Ajacem Tecmessa admonet. Quoniam vero ipsa hanc necessitatem experta erat, continuo suae fortunae meminit, utique non ut suum exemplum Ajaci imitandum proponat sed ut ejus commoveat miserationem. Ed. Pr. Cum Brunckio facit Hermannus.

V. 485. Εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ. Ἐκ πλούτου cod. Γ. εἴπερ τινές Θ. Dresd. B. et duo Lips. quod a

correctore profectum videtur attractionis ignaro. Arrian. Alex. III. 22, 3. *Δαρείῳ* — *ἄνδρῶν τὰ μὲν πολέμια εἶπερ τινὶ μαλθακῶ*, Galen. de diffic. Resp. III. 4. 273. T. III. *ἀσαφῶς ἠροῦνενται ἐν τῷ Προγνωστικῶ, καίτοιγ' εἶπερ τῷ καὶ ἄλλῳ τῶν Ἱπποκράτους βιβλίων ὑπάρχοντι σαφεῖ*, Athen. XII. 536. D. *σεμνότατον γενόμενον καὶ παιδείας εἴτινα καὶ ἄλλον καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα*, et omisso nomine ἄλλος Gregor. Naz. Or. XVIII. 351. *τὰ εἰκότα τιμήσομεν εἶπερ τινὰ οὖσαν τιμῆς ἀξίαν*. Matthiae commata post *τινός* et *πλούτῳ* sustulit, quia *εἶπερ τινός σθένοντος valeat pro μέγιστον σθένοντος*.

V. 489. *Νῦν δ' εἰμὶ δούλη* — Hunc locum imitari videtur Achilles Tattius V. 17. p. 118. *ἐλέησόν με γυνὴ γυναῖκα, ἐλευθέραν μὲν ὡς ἔφην, δούλην δὲ ὡς δοκεῖ τῇ τύχῃ*. Eur. Hec. 349. *τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἢ πατῆρ μὲν ἦν ἀναξ Φρυγῶν ἀπάντων — νῦν δ' εἰμὶ δούλη*. Soph. Oed. C. 964. *θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον*. Hanc autem Tecmessae orationem Spengelius Synag. rhet. p. 21. suspicatur Andocidem spectasse, quum illa diceret c. Alcib. 32, 23. *τῆς γυναικός, ἣν ἀντ' ἐλευθέρας δουλὴν κατέστησε καὶ ἧς τὸν πατέρα καὶ τοὺς προσηκόντας ἀπέκτεινε καὶ ἧς τὴν πόλιν ἀνάστατον πεποίηκε — ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ταῖς τραγωδίαις τοιαῦτα θεωροῦντες δεινὰ νομίζετε*. Haec tamen eadem omnia ab Andromache, Cassandra, Briseide, dici potuerunt.

V. 490. *Ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνηλθον*. Cum his Porsonus contendit Phoenn. 831. (824.) *ἢ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν*, ubi codd. nonnulli praepositionem addunt, qua et h. l. Scholiastes utitur et Schol. Thuc. I. 3. *ταύτην τὴν στρατείαν ξυνηλθον* explanat, sed minus necessariam esse apparet ex Trach. 28. *λέχος Ἡρακλεῖ συστάσα*, pro quo *συνελθούσα* dici poterat. Verbum simplex *λέχος τινός ἐλθεῖν* non aliter intelligi potest quam *οἰκίαν τινός ἐλθεῖν*, hoc est ea ratione, quae vulgo praepositione significatur. Verba *εὐ φρονῶ τὰ σά* excerpit Suidas s. h. v. Sequentia contulit Ursinus ad Virgilium p. 332. ed. Valck.

V. 493. *Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧς συνηλλάχθης ἐμοί*. Suidas *Συνηλλάγην σοι καὶ συνηλλάχθης ἐμοί, ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἔχεις, γάμῳ συνεξεύχθης*, nostrum haud dubie locum spectans, in quo Brunckius *ξυνηλλάχθης* scripsit contra codd. et Edd. vet. — *ἧς* Jen. Dresd. B. Mosq. B. Membr. et duo alii Brunckiani; *ἢ* La. Lb. ΓΘ. Ven. et ceteri, quod recepit cum Hermanno Dindorfius. Prius Brunckius probavit attractionem necessariam putans, quam saepissime poetae Tragici negligunt; *ἀρχῆς, ἣν ἐμοί ἐνεχείρισε* Oed. T. 384. *ἀδελφῆς, ἣν οὐκ εἶδον* Orest. 78. *ἀδελφῆς, ἣν σοι κατηγγύησα* v. 1079. *τοσαύτης, ἣν ἐπιῆλτον*, *Ἑλλάδος* Heracl. 152. ubi Elmslejus

aliquando ἤς optavit; et saepius alibi. Sed haec exempla propterea delegi, ne quis sigmatismi causa pro genitivo accusativum positum putet; nam eum non vitasse Tragicos etiamsi possent, ostendit Eur. Ion. 1469. τῆς ἡδονῆς τῆςδ', ἤς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ. Itaque verum est quod Eustathius p. 147, 10. dicit χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λέγεις καὶ ὃν λέγεις· καὶ γὰρ τοῦτο ἀσόλοικον. Ed. Pr. Quod Bernhardy Synt. p. 301. affirmat Atticos raro attractione non uti, id quam verum sit apparebit ex unius generis exemplis: τοῦ ὄρκου, ὃν ᾤμοσαν Isaeus de Her. Men. p. 37, 47. Demosth. c. Phaen. 1044, 7. τῶν ὄρκων, οὓς ᾤμοσαν Thucyd. II. 73. Isaeus de Nicostr. 49, 31. de Ciron. 74, 46. Dinarch. c. Dem. 91. c. Philocl. 110, 18. Dem. c. Steph. I. 2. τῶν θεῶν, οὓς ᾤμοσας Arist. Rann. 1490. Sed Lysias attractione uti maluit nihil veritus easdem vocales saepius iterare: τῶν ὄρκων, ᾧν ᾤμόσατε c. Alcib. I. 143. τοῖς ὄρκοις, οἷς ᾤμομόκατε Or. X. 118, 32. XXXI. 187. Verum tamen haec et prius allata consideranti latere non potest, non nihil interesse, utrum verbum transitivum hoc modo construatur an intransitivum vel passivum, nec, si recte dicitur τῆς εὐνῆς, ἤς συνήλλαξάς μοι vel ἤς συνῆψάς μοι (Herc. 1316.) ex eo sequi ut perinde probetur, ἤς συνηλλάχθης ἐμοί, postremo ne hoc quidem clarum esse, num genitivus ἤς, si Sophocles ita scripsit, pro ἦν positus sit an pro ἦ. Dativus quidem legitimus est significans δι' ἤς ἐμοὶ συνηρομόσθης, vel καθ' ἦν ut Troad. 74. λέκτρα καὶ γάμοι, οἷς ἦλθον ἐς μέλαθρον Ἐκτορος. Sed accusativo quoque locum esse apparet ex Hom. II. XV. 32. φιλότης τε καὶ εὐνή, ἦν (μοι) ἐμίγης, et Dionys. Per. 656. ἐκ γὰρ ἐκείνης φιλότητος, τὴν ποτε Σαυρομάτησιν ἐπ' ἀνθρώποισι μίγησαν. Atque hic si scripsisset ἐκ τῆς ὀμιλίας, ἦν — ὀμίλησαν, vel ἐκ τῆς μίξεως, ἦν ἐμίγησαν, non dubium est quin pro accusativo etiam genitivo uti potuisset; nam in figura etymologica relativum modo assimilatur praecedenti: ἀπὸ τῆς παιδεύσεως, ἤς ἐπεπαιδεύτο Herodo. IV. 78. τῆς φυγῆς, ἤς ἔφυγον Lys. c. Agor. 137, 14. τῆς καταδουλώσεως, ἤς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς Μακεδόνες Aelian. V. H. XIII. 2. modo suum retinet casum: λύμης, ἦν μ' ἐλυμῆνω Eur. Hel. 1108. τῆς προδόσεως, ἦν οὗτος προδέδωκε Dinarch. c. Dem. 91, 10. τῆς προδοσίας, ἦν προύδοσαν τὴν ἐλευθερίαν Liban. Decl. T. IV. 258. τῆς προκλήσεως, ἦν οὗτοί με προεκάλεσαν Dem. c. Nicostr. 1253, 23. τῆς νίκης, ἦν Καρχηδονίους ἐνίκησαν Plut. V. Timol. c. XXIII. Neque aliter est, si pro conjugato verbo supponitur synonymum, ut τῆς διαθέσεως, ἤς διέκειτο τὸ σῶμα τοῦ παιδίου Hippocr. de Octim. p. 457. T. I. ἀπὸ τῆς μάχης, ἤς ἐνίκησε τοὺς Βοιωτοὺς Diod. XI. 82, 261.

vel si neutrum adjectivi aut pronominis locum obtinet substantivi, cujus notio verbo apposito continetur; ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐνανμαγήσαμεν Arist. Ach. 648. pro quo dici poterat τῶν μαχῶν, et Dem. 558, 29. ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔζης, quod idem est ac si scripsisset ἐκ τοῦ ἄλλου βίου, ὃν βεβίωκας Fals. Leg. 403, 24. Denique Himērius Ecl. III. 68. ¹⁾ 274 eodem loco unum casum praecedenti nomini assimilavit, alterum non assimilavit: δι' ἀμφοτέρων μισεῖσθαι δίκαιος καὶ ὧν ἰδίᾳ παιδεύει καὶ ἃ δημοσίᾳ παιδεύει, quod saepius fit post verba transitiva, κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις τελευτῆσαι, αἷς ἔχομεν, ἢ ζῆν ἐν ταῖς ἀτιμίαις, ἃς ληψόμεθα Isocr. Archid. p. 134, 89. καλοῦμεν αὐτοὺς ἐξ ὧν μάλιστα ἀγαπῶσι χωρίων καὶ ἃ μάλιστα διασώζουσι Themist. X. 140. C. Conveniat ergo necesse est, Sophoclem pro εὐνής, ἣν συνηλλάχθης dicere potuisse ἦς. Sed idem pro ἦ poni licuit ut Diog. VII. 93. καρτερία ἐστὶν ἐπιστήμη ὧν ἐμμενετέον, Paus. IV. 26. σοὶ — ἐστὶ κρατεῖν, ὅτων μεθ' ὅπλων ἐπέρχη, et in Xenophontis atque Aeschinis locis, quos Kruegerus in luculento de Attractione commentario p. 274. et 278. attulit. Cetera ejus exempla minus apposita sunt; homericum τιμῆς, ἥσπερ ἀνασσες, non aliter dicitur quam τῆς ἀρχῆς, ἥς ἦρξες Dem. p. Cor. 266, 3. et similia; τιμῆς, ἥς με ζοικε τετιμηῆσθαι, quo Bernhardy quoque utitur Synt. p. 301. cum alio prorsus a re alieno ²⁾ saltem ambiguum est ut Plat. Legg. IV. 721. E. τῶν τιμῶν, ὧν τιμῶσι τοὺς — quia τιμῶν nonnunquam construitur, ut ἀξιοῦν, cum genitivo, ἀνδριάντων σε ἐτίμων Lucian. Amorr. §. 30. p. 291. T. V. τῆς ἴσης τιμᾶσθαι Aristid. XXXIX. 492. qui idem quarto casu utitur p. 284. T. I. τιμῆς, ἣν με τετιμηῆκατε. Sed in exemplis nominativi assimilati, a Matthiaeo Gramm. §. 473. Annot. 3. p. 884. Struvio de Dial. Herod. I. p. 16. et a memetipso collectis, solum reperitur relativi genus neutrum.

V. 494. Βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Unus Mosq. ἰδεῖν, quod Hermannus recepturus erat, si plures addicerent codices. Nomen βάξις Tragicis frequentissimum ubique paroxytonum scribitur, etsi βάξω indubitate ad verba refertur factiticia, κράξω, τρύξω, κριξω, σπιξω (σπιζα), σιξω, τριξω, γρύξω, μύξω, ῥύξω, quorum duo prima veterum testimonio longam ²⁷⁵ habent vocalem, cetera recentiorum sententia v. Spitzner. de Prosod. p. 55. Elmslej. ad Med. p. 156. De βάξω tamen

¹⁾ [Vide Paralipp. p. 558.]

²⁾ Ἰππους τῆς γενεῆς, ἥς δῶκε Ζεὺς Τρωῖ, qui genitivus partitivus est ut Arist. Lys. 1183. ξενίσωμεν αὐτοὺς ὧν εἶχομεν, Eur. Tr. 1192. ὧν ἔχω λήψει τάδε, Xen. Cyr. IV. 1, 2. χαριστήρια χρή ἀποτελεῖν ὧν ἂν ἔχομεν.

illi contraria sibi tradunt, modo ex βοάζω contractum, modo andronymici Βάκις primitivum esse.

V. 495. Χειρίαν ἀφείς τι. Suidas s. Χειρίαν ex h. l. μή με τῶν ὧν ὑπ' ἐχίτρον χειρίαν ἐφῆς τι. La. Lb. Γ. et Schol. Rom. ἐφείς, primus cum ᾱ supra posito.

V. 496. Ἦν γάρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς. La. Lb. Γ. εἰ γάρ. sic et Aug. B. sed supra scripto ἦν, quod ceteri codd. et Edd. exhibent; εἰ γὰρ θάνοις Jen. et Mosq. B. quod Hermannus non improbat, sed edidit εἰ θάνης. Dindorfius ἦ γάρ, cui respondet ταύτη. Idem Bothius in Ed. I. sed nuper ἦν. — Cod. Γ. τελευτήσεις ἀφείς (γρ. ἀφῆς). Post τελευτήσας Brunckius pronomen μ' inseruit, cui seq. κάμῃ repugnat.

V. 499. Δουλίαν τροφήν. Schol. Rom. La. Γ. Heidelb. δούλιον, Aug. B. δούλειον, Bar. A. Mosq. B. Lips. A. δουλείαν, Ven. et Dresd. B. δουλίαν γε. Hermannus δούλιόν γε.

V. 501. Λόγοις ἰάπτων. Extat hic versus et proximus ap. Suid. s. Ἰάπτων, quod verbum Eustathius p. 71, 41. ex h. l. affert. Schol. Rom. γράφεται ἀτιζων, ὑβοιζων, quorum posterius glossematis simillimum. Proprie dixit Maximum v. 108. πληγαῖς ἰάπτειν.

V. 503. Ἄνθ' ὅσου ζήλον. Apud Suidan s. Ζήλος legitur ἀνθ' οἴου. In seq. versu κάμῃ μὲν ἐλᾶ, non videtur significari, quod Scholiastae placet δαίμων νῦν ἢ δυστυχία, sed mors, ut Apollon. II. 815. Ἰδυμονα ἦλασε μοῖρα, me quidem his calamitatibus mors eximet, tibi autem vel post mortem dedecori erit —

V. 506. Ἐν λυγρῷ γήρα. In Scholiorum texto legitur ἐν μακρῷ.

V. 507. Αἶδεσαι δὲ μητέρα — κληροῦχον. Haec affert Suidas s. Κληροῦχος, imitatur Eumathius de Ism. L. III. p. 106. οὐκ αἰδῆ τὸν Θεμιστέα πατέρα τὸν σὸν καὶ τὴν τῶν
276 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον διάντειαν. Eustathius p. 878. νέος ὢν καὶ ὀλίγων ἐτῶν κληρονομήσας. Ed. Pr.

V. 510. Νέας τροφῆς στρηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος. Νέα pro juvenilis ut νέοι ἄεθλοι Pind. Ol. II. 78. νέα φροντίς Eur. Med. 48. Ad sequentia pertinere videtur Hesychii glossa Διοίσεται, διάξει, βιώσεται, nam eodem modo interpretatur Suidas ipsa Sophoclis verba afferens. Aliter Scholiastes Barocc. χωρισθήσεται σοῦ θανόντος vel κομισθήσεται κεχωρισμένος. Musgravius prius amplectitur, supplens βίον vel αἰῶνα, quod displicet ob eam rationem quia διοίσει βίον dicitur potius quam διοίσεται, et quia διαφέρειν τὸν βίον de tota, quae superest, vita intelligi deberet, non de aliqua ejus parte, ea videlicet dico, quam tutores regunt. Aptius vide-

tur *vexabitur, raptabitur maleque tractabitur*, fere ut Dio Chr. Or. XLI. 506. *Ἐπ' ὄρφανιστῶν διασπασθήσεται*. ED. PR. Non multum discrepat Plut. V. Timol. c. XIII. *ἔτη δώδεκα ἐν ἀγῶσι καὶ πολέμοις διεφορήθη, circumactus et jactatus est*. [Plut. de Stoicis. repugn. II. 338. *διελκύσαι τὸν βίον*. Hippocr. T. II. 499. *διαφέρουσι, perdurant.*] Sed medium pro activo poni ostendit Hippocr. de Septim. Part. I. 450. T. V. 344. *ἄνοσος διατετελεκώς τὸν χρόνον ὃν ἐν τῇ μήτρῃ διεφέρετο*. Neque tamen aliud significari puto, quam quod olim Dionis verbis declaravi.

V. 512. *Ἐπ' ὄρφανιστῶν — ὅσον κακόν*. Affert haec Suidas s. *Ὀρφανία*, ubi *ἄπ'* pro *ἔπ'* editum est s. *Ὀρφανιστῶν*, quod vocabulum Eustathius p. 533, 30. hunc locum spectans cum homerico *Χηρωστίης* comparat. Ante *ὅσον* comma posui pro stigme. In secundo versu Aug. B. Jen. Mosq. B. *νέμοις*, in tertio *ὅτι βλέπειν* cod. *Γ*.

V. 515. *Σὺ γὰρ μοι πατρίδ'* — Sic plerique codd. et Suid. s. *Ἱστοσας* cum Zonara T. I. 982. In Bar. Ab. Bodl. Paris. T. et Flor. *Γ. μου*.

V. 516. *Καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε*. Legebatur olim *καὶ μητέρ', ἀλλ' ἢ μοῖρα τὸν φύσαντά με*. Pro *μὲ* primum in Animm. ad Aj. p. 5. proposui *τε*, deinde *ἄλλη* repertum est in Aug. B. postremo illud ipsum *τε* praebuit cod. *Γ*. idemque in Lb. supra scriptum. Hermannus id quod scripsi, edidit, sed quia *ἄλλη* non habeat quo referatur, verum excidisse putat, quo Tecmessa aliquid de domo sua ex-²⁷⁷ cisa seque ipsa in servitutem abducta adjecerit; Bothius *ἄλλη* scribendum censet, *alio abripuit*, hoc est ad Orcum. Neutrum necessarium videbitur, si sumamus Tecmessae parentes, quum Ajax urbem vi expugnasset, una occubuisse, non illos quidem Ajacis manu sed communi civium clade peremptos, idque Tecmessam, ne culpam tristissimi casus Ajaci delegare videretur, verbo ambiguo *ἄλλη μοῖρα* declarasse; quod euphemismi causa dici solet pro adversa fortuna; *δαίμων ἄλλος* Eur. Rhes. 884. *εἰ συμβήσεται τι ἄλλο* Thucyd. VII. 64. ubi Schol. adnotat *εὐφημοτάτα ἠνίξατο τὴν ἦτιαν*, et apud Polybium XV. 10. rebus ex voto fluentibus opponitur *τὸ ὡς ἄλλως*, neque aliter *adulterare* (altérer) dicitur pro corrumpere. Eodem pertinet *ἄλλως frustra* significans, et quod *secus, sequius*, id est *ἄλλως, δευτέρως*, pro pejus valet; similemque intellectum habent *ἕτερος δαίμων, ἕτερος ποῦς, πλέον θάτερον ποιεῖν, altera avis, altera fortuna*, et adverbium *ὡς ἕτέρως*¹⁾. Homericici loci, quem Sophocles mirabiliter imita-

¹⁾ Apud nos *anders* in contrariam partem valet, *es wird anders werden*,

tus est, memoria unicuique legentium obversatur; nec praeteriit Scholiastes; sed conferre juvat similem et ex iisdem fontibus ductam Clitae querelam Valer. Fl. III. 323.

Mygdonis arma patrem funestaque praelia nuper natales rapuere domos, Triviaeque potentis occidit arcana genetrix absumta sagitta;
tu mihi, qui conjux pariter fraterque parensque, deseris heu!

V. 517. Καθεῖλεν ἄδου θανάσιμος οἰκίτορας. Hunc v. Moschopulus Sched. p. 49. adhibet ad comprobendam adjectivi θανάσιμος significationem passivam. Brunckius *Supplenda est*, inquit, *praepositio εἰς*. Musgravius: *feri potest ut poeta scripserit καθεῖλ' ἐς ἄδου, quod in Ed. Lond. MDCCXXII. legitur*. *Mirror*, quomodo hi non senserint καθεῖλεν οἰκίτορας ἄδου eadem ratione dici qua v. 69. ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπειρῶ. Trach. 240. ἤρει ἀνάστατον δορὶ χώραν. Silentiarius Epigr. XXXIX. παλίνορσον ἰωὴν ἄψ ἀνασειράζων, et cum casu vocabuli conjugati Herc. 1070. ἀπόκρουσον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κούρω. Nonn. XXX. 323. φυτὸν ἐκρούε — ὑποκρουφθέντα πετήλοις. Hom. II. XIV. 6. θεομὰ λοετρά θεριμῆναι. Similis constructio Soph. Antig. 883. τὸν ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς στενάζει, quod et graecum interpretem fefellit et Valckenario attulit opinionem falsam, ἀδάκρυτον dici pro πολυδάκρυτον ad Adon. 223. Quemadmodum veteris disciplinae auctores fere omnia schemata et tropos orationis non solum diligentissime observarunt sed etiam nominum varietate distinxerunt, ita Moschopulus ad Hes. Opp. 540. τρίχες ὄρθαι φρίσσουσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα, admonet dictum esse, ἐκ παραλλήλου ut Euripideum (Phoenn. 69.) μὴ τελεσφόρους εὐχὰς κραίνωσιν, additque καὶ ἀπλῶς πολὺ παρὰ τούτοις τὸ τοιοῦτο. Ad eandem prolepsin pertinent Aesch. Ag. 1257. εὐφημον κοίμησον στόμα, ubi nescio quam antiphrasin comminiscuntur¹⁾ minus vero II. XIV. 258. ἄϊστον ἐμβαλε πόντῳ, quod Schol. Ven. explicat ἐμβάλων ἐποίησε. Sophocli quidem satis erat dicere καθεῖλεν, ut πρωθήβην μοῖρα καθεῖλε βίου Append. Epigr. N. 306. et Hom. Od. II. 100. μὴ κατέλοι μιν αἰών. Pind. Ol. IX. 90. κατὰ με φόνιος Αἰδάς ἔλοι πατρὶ συνθανεῖν Oed. C. 1698. Ed. PR.

ich werde es anders machen, id est melius. Hinc intelligas licet Graecos Romanosque laetos praesentibus nihil ultra appetivisse, Germanos vero, inquires genus hominum, omnes suas spes in futuro collocatas habere.

¹⁾ Hesychius *Εὐφήμοις γόοις, δυσφήμοις κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποντικῷ* (Fragm. XXXIII.) qui fortasse hoc nomine ὀλολυγὴν significavit.

V. 520. Ἄλλ' ἴσχε κάμου μνηστίν. Hunc versum et tres seqq. affert Suidas s. Μνηστis. In proximo La. Lb. Γ. Aug. B. πάθη pro πάθοι.

V. 522. Χάρις χάριν γάρ — Proferunt h. l. Thomas p. 913. Suidas s. χάρις, Philemo Gramm. §. 281. p. 196. Nicodemus Progymn. p. 445. T. I. Seneca de Benef. II. 12. gratia gratiam parit. Minus trita sunt ista ξρις ξριν τίττει Suid. s. Ἐρις, vel ξρις ξριν ἀντιφρυτεύει Phocyl. Nuth. 75. δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην Zenob. Prov. C. III. 279 328. ED. PR.

V. 523. Ὅτου δ' ἀπορόεῖ — Eustathius p. 981, 33. οὐκ ἐγγενής ἐστιν εἴ γε ἀπορόεῖ αὐτοῦ μνηστis εὐ πεπονθότος. Longinus LXXIII. 31. ἡ μνήμη τῶν καλῶν ταχέως ἀπορόεῖ. Synesius Ep. XCVIII. 238. τὰ μεγάλα τῶν ἔργων ἀπορόεῖ τῆς μνήμης. ED. PR.

V. 524. Οὐκ ἂν γένοιθ' ἔθ' οὔτος — Plerique codd. et vett. Edd. γένοιτό ποθ' οὔτος, quod toleravit Brunckius. Aug. B. Mosq. B. γένοιτ' ἔθ', cod. Γ. et Suidae Ed. Mediol. γένοιθ' οὔτος, sed cod. Oxon. οὐπω γένοιτ' ἂν οὔτος, duo alii ejusdem Suidae codd. οὐπως. Porsonus ad Hec. Praef. p. 10. et Suppl. p. 58. aut οὔποτε γένοιτ' ἂν aut, quod Bothius divinaverat, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ'. Id Hermannus et Dindorfius receperunt; Elmslejo ad Hec. p. 67. οὖν ἂν γένοιτ' ἂν placuit.

V. 527. Καὶ κάρτ' ἐπαίνου. Mosq. B. κάρτ' ἂν. Schaeferus maluit κάρτα γ' αἰνου. Tecmessae responsum fortasse Pacuvius in Armorum judicio Fr. VII. transtulit his verbis *dic quod faciam, quod me moneris, effectum dabo.*

V. 530. Κόμιζέ νῦν μοι. Codd. complures et Ald. νῦν. De hoc usu verbi κομίζειν v. Vossium ad H. H. in Cer. 443.

V. 531. Φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην. Ex Scholio διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτὸν θέλουσα ῥύσασθαι, fuerunt qui Sophoclem ἐξερυσάμην scripsisse conjicerent, quod legitur Aesch. Prom. 235. ubi metrum literam duplicari prohibet, sed libri nonnulli ἐξελυσάμην suppeditant. Lexicographi verbum ἐκρύεσθαι omittunt. ED. PR.

V. 533. Μῆ — θάνοι. Bodl. Γ. Aug. B. θάνη.

V. 534. Πρέπον γε τὰν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ. Mosq. B. et Schol. minor πρέπον γ' ἂν ἦν. Codd. plerique Ald. et vett. Edd. τ' ἦν ἂν, a Brunckio retentum; La. Γ. Aug. B. et Schol. Rom. τ' ἂν ἦν, quod Porsonus probavit ad Med. 862. ubi pro οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τοῦδὲ γ' corrigit οὐ τ' ἂν, quamvis duplex γὲ saepius legitur Oed. C. 977. Iph. A. 654. Hipp. 840. Arist. Ach. 97. [cf. Reisig. Conject. p. 249.] —

280 *Πρόπον* cum genitivo compositum hoc uno loco legimus; nam quod Thomas dicit p. 734. τὸ πρόπον οὐ δοτικῇ μόνον ἀλλὰ καὶ γενικῇ. *Θουκυδίδης*, ὡς πρόπον ἡμῶν, apud hunc III. 59. in codd. et Edd. omnibus dativus extat; Platonis autem verba, quae Matthiae affert Gramm. §. 386. Adn. 1. hic ipse ambigua esse profitetur. Neque pro testimonio afferam Nonn. XLIII. 424. οὐ Βρομίῳ πρόπεν ἀλλὰ θαλάσσης ἄρμενος ἦν γάμος οὗτος.

V. 536. Ἐπήνεσ' ἔργον — hoc versu utitur Theodosius Anecd. p. 1050.

V. 537. Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῦμί σε. Sic omnes codd. excepto quod Bar. A. τί δῆτα ὡς. Cum codd. consentit Herodianus Piersoni p. 459. qui hunc versum proferens ἐκ τῶνδε positum dicit pro μετὰ ταῦτα καὶ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἡγοῦν ἀντὶ τοῦ κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Eodem modo Scholiastes. Brunckius praetulit Eldikii conjecturam τί δῆτα δρωσ' ἂν, importunam ratus particulam ὡς. Sed eam minime otiosam esse intelliget, qui recte interpretatus fuerit: *pro eo quod haec facta sunt; quid tibi porro gratificer, quum jam haec, quae feci, approbaveris, id est, curam in tuendo Eurysace positam.* Aliena sunt, quae Fritschius huc confert Quaest. Lucian. p. 180. ὡς ἐκ τῶν παρόντων et similia, nec significatur hoc loco *quantum pro hoc rerum statu fieri potest.*

V. 540. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν. Cod. G. Aug. B. Dresd. B. particulam οὐ omittunt; Aeschylus Prom. 632. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν, ubi οὐ pariter deest in nonnullis libris; vicissim eandem Elmslejus Eur. Med. 1242. τί μέλλομεν μὴ πράσσειν κακά addendam putat. Ut Sophocles παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι dixit, sic Aesch. Sept. 1009. ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει pro ἀπειθεῖν.

V. 542. Ὅσπερ χειρὶν εὐθύνων κυρεῖς. Perperam Schol. ὄστις διδάσκεις, παιδεύεις, nam poeta bajulum significat. Item εὐθύνειν πόδα Heracl. 723. non ἰθύνειν, quod apud Sophoclem omnino non legitur, magisque dici solet de navium gubernatione Eur. Beller. Fr. XXVII. 115. Plut. de Animm. Soll. c. 36. p. 202. Philostr. V. Soph. I. 25, 2. p. 531. Maxim. Tyr. XV. 7, 283. et telorum directione Aesch. Prom. Fragm. 191. Philoct. 1049. Aristaen. I. Ep. 15. p. 73. Heliod. IX. 15. p. 371. Nec tamen hoc discrimen constanter servatur; οἷαξ εὐθυντήρ Aesch. Suppl. 760. κατευθύνει τὴν ναῦν Lucian. Navig. §. 9. Julian. Or. I. 25. B. Sext. c. Phys. I. 555. [εὐθύνειν Appian. Civ. II. 89. Philostr. Imagg. I. 19. p. 792.] ἀπευθύνειν Sophocl. Fragm. N. 151. Dind.

Plut. V. Sol. c. 14. quod Philemo §. 54, 266. ἐπὶ τῶν κν-
 βερνωμένων νεῶν dici tradit. Quo difficilior est lectionum
 ambiguarum dijudicatio, ut Pers. 403. ubi pro ἰθύνειν δόρυ
 complures codd. εὐθύνειν praebent; εὐθύνειν ἡνίας Arist.
 Ανν. 1718. ἰθύνει δρόμον de auriga Hipp. 1227. cum eadem
 codd. discrepantia, neque verum est, quod Matthiae h. l. di-
 cit, ἰθύνειν a diverbiis alienum esse. Apud Dion. Chr. XIII.
 426. κατιθύνειν τῷ πηδαλίῳ Veneta praebet κατευθύνειν ut
 Aristot. de Incess. Animm. c. X. p. 710, 3. Ἰθύνειν εἰς στα-
 θμὴν Achill. Tat. IV. 19, 101. rectius videtur quam εὐθύ-
 νειν, neque tamen improbem ἀπευθύνειν τὰς πράξεις πρὸς τὸν
 σκοπὸν M. Anton. XI. 21. Distincte Zosimus V. 2. Comi-
 tes dicit ἐφεστάναι τοῖς τὰς ἐπαρχίας ἰθύνουσι καὶ ἐπὶ τοῖς
 πραττομένοις εὐθύνειν. [ἐκ πούμνης ἀπευθύνει Jamblich. Myst.
 Sect. VII. c. 2. 151, 46. λόγῳ ἰθύνεται Phot. 242, 569. κα-
 τευθύνει ὡσπερ ναῦν τὸν λόγον Aristid. XLIX. 392. T. II.
 ἰθύνε τὸ ἄρμα Philostr. Iun. Imagg. IX. 122. τὸν ἵππον
 ἰθύνειν Liban. T. I. p. 300. τὴν Ἀσίαν εὐθύνειν id. p. 313.
 κατευθύνειν τὴν γῆν p. 373. 406. κατηύθυνε τὴν αἰχμὴν p.
 515. ἀπευθύνειν τὰ κοινά Aeschin. 545. τὸν δρόμον ἐπευθύ-
 νειν Plut. T. XIII. 193. ἰθυβόλος Phot. 346, 6. 5. Bk. νηὸς
 ἰθυπητήρ Julian. Or. I. 25. v. Kayser. ad Philostr. Soph.
 p. 269.]

V. 543. *Λελειμμένῳ λόγῳ.* La. λόγων altero supra
 scripto.

V. 545. *Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο* — affert Grammaticus
 Hermanni p. 358.

V. 546. *Νεοσφαγῆ που τόνδε.* Bar. AB. Bodl. Laud.
 G. Lb. Dresd. AB. Mosq. AB. Lips. B. νεοσφαγῆ τοῦτόν γε.

V. 547. *Εἶπερ δικαίως ἐστ' ἐμός* — ex homerico εἰ
 ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι. Priscianus XVII. 23. p. 90. *juste pro*
vere vel vere pro juste — Euripides Αἴαντος δίκαιος γόνος
 pro ἀληθῆς. et L. XVIII. 24, 202. *justum pro vero et verum*
pro justo frequenter tam nos quam Attici ponimus, Σοφοκλῆς
Αἴαντι δίκαιος γόνος. Δικαίως pro vere dici Taylorus docet
ad Aesch. c. Ctes. p. 586. Ed. Pr.

V. 548. 549. *Ἄλλ' αὐτίκ' ὁμοῖς* — δεῖ πωλοδαμνεῖν.
 Verba ὁμοῖς — γύσει affert Suidas s. Ὠμοκρατής. Ὠμούς 282
 νόμους Eustathius p. 624, 59. interpretatur στερεοὺς καὶ ἀνευ-
 δότους. Pravam lectionem sequitur Schol. minor: αὐτίκ'
 ὁμοῖς ἀντὶ τοῦ ὁμοίοις καὶ τοῖς αὐτοῖς 1). Πωλοδαμνεῖν legi-

1) Quum latinum *nihilò secius*, id est ὁμοίως, perinde ut ὁμῶς conces-
 sivae contra ponatur particulae, et adversativum *tamen* non fortuito cum com-
 parativo *tam* congruat, hinc facile particularum ὁμῶς et ὁμῶς cognatio per-

tur Eur. Rhes. 187. Lucian. Amorr. §. 45. a πωλοδάμνης ductum, quo praeter Xenophontem usi sunt Teles Stob. Serm. XCVI. 535. Maximus Diss. XL. 6, 268. Himer. Ecl. XXI. 4. 276. Cyrill. c. Jul. VIII. 109. A. πωλοδαμειν quod Hesy-chius affert, ad πωλόδαμος referendum, quod ipsum non legimus, sed πωλοδαμαστίης Diod. XVII. 76. ED. PR.

V. 550. Ὡ παῖ, γένοιο — afferunt Suidas s. Ὡ παῖ et Stobaeus Serm. LXXVIII. 9. cum quinque sequentibus. Hinc colorem duxisse videtur Coriolani oratio ap. Dionysium Antt. VIII. 41. τρέφετε τὰ παιδία ταῦτα — οἷς θεοὶ δοῖεν εἰς ἀνδρας ἐλθοῦσι τύχην μὲν κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀρετὴν δὲ μὴ χεῖρονα. Hinc Libanius Decl. T. IV. 252. θυγατριδοῦς εἰ γένοιτο, τύχη μὲν, ὧ θεοὶ, διενέγκοι τοῦ πάππου, τὰ δ' ἄλλα ὅμοιος γένοιτο. Concise reddidit Attius in Armorum iudicio N. XV. 179. Virtute sis par, dispar fortunis patris. Virgilius locum XII. 435. priores apposuerunt. ED. PR.

V. 552. Καίτοι σε καὶ νῦν — hunc versum et quatuor sequentes refert Suidas s. Ζηλοῦν.

V. 554. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἧδιστος βίος· τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Priorem versum producit Suidas s. Ἐν τῷ φρονεῖν, alterum Valckenarius ad Hipp. 247. et Brunckius primum margini adscriptum, deinde ab indocto librario in textum illatum arbitrantur, idemque Porsono visum ad Med. 140. Eum omittit Stobaeus Serm. 283 LXXVIII. 9. qui vv. 554. 555. 556. transscripsit, sed libris suis intexuerunt Tzetzes Chil. VI. 69. v. 659. et Eumathius de Ism. II. p. 52. quorum ille ex Sophoclis Ajace sumtum dicit, hic sine dubio ex eadem hausit fabula, unde plurima mutuatus est. Eundem cum insequente adhibet Suidas s. Κάρτα et conjuncte cum proximis s. Ζηλοῦν, ubi τὸ μὴ φρονεῖν δέ legitur. ED. PR. Musgravius damnavit priorem, alterum Brunckius ejecit et ego in Ed. Pr. circumscripsi, quod et Dindorfius fecit. Utrumque agnoscit Schol. Rom. ἐν τῷ νηπίῳ κακόν μὲν τὸ μὴ φρονεῖν, κακόν δὲ ὅμως ἀκίνδυνον, quod disertius exponit Hermannus, utriusque versus defensor: *quum poeta dixisset ignorantes vivere jucundissime, ne hoc falso dixisse videatur, in parenthesi addit: nam si malum est ignorantia, at innoxium est malum, usque dum discernere didiceris quid sit gaudere et quid dolere, statuitque illa ἧδιστος βίος et κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, non idem sed diversis-*

spicitur, quas veteres Grammatici uno ἔμπας comprehendi docent v. Lehrs. de Aristarch. p. 144. Ac si in Dem. p. Cor. 263, 17. κἂν μηδὲν εἶπω περὶ τῶν λοιπῶν πολιτευμάτων, ὁμοίως παρ' ἡμῶν ἐκάστῳ τὸ συνειδὸς ὑπάρχειν νομίζω, librarii ὅμως substituissent, nemo alterum desideraret.

sima esse. [V. Homer. Od. V. 113.] Equidem facilius ferrem si non diversa essent; nam nonnunquam δις ταῦτὰ λέγουσιν οἱ σοφοί verbis perpauillum mutatis ut El. 1078. οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθῆς, τό τε μὴ βλέπειν ἑτοιμῆ. Eur. Phoen. 358. δεινὸν γυναιξίν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος, et Ion. 50. τὸν σπειραντὰ τε — οὐκ οἶδε Φοῖβον οὐδὲ μητέρ' ἧς ἔφην, ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται. Nunc autem vereor ne τὸ ἀνώδυνον τοῦ κακοῦ multo minus sit, quam ut in eo causa τοῦ ἡδίστου βίου posita dici possit; causam enim indicat particula γάρ, non meram epanorthosin. Perspicuum est, infantilem istam ἀφροντιστίαν dici posse κακόν, quia ab imbecillitate mentis proficiscitur, ambiguum autem, quare dicatur ἀνώδυνον. Si, quod Hermannus significare videtur, quia sensum sui non affert, hoc est, quia qui nihil sentiunt, ne hoc quidem sentiunt, se nihil sentire, hoc parum est ad felicitatem. Sin, quia sensum malorum exteriorum aufert, hoc jam prioribus verbis ὅτι οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν, satis declaratum erat. Pro μάθης Ed. Glasg. μάθη.

V. 556. Ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, hoc est, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἤδη φρονεῖν Aeschin. Dial. II. §. 13. Δεῖ σ' ὅπως δεῖξῃς ex Membr. et aliis restituit Brunckius pro δεῖξῃς, 284 quod in La. pr. Lb. Γ. legitur. Philoct. 54. δεῖ σ' ὅπως ἐκκλέψεις. Cratinus Athen. IX. 373. E. δεῖ σ' ὅπως ἀλεκτρονός μηδὲν διοίσεις. Ed. Pr. Cum verbis δεῖ σε comprehendi videtur notio verbi ὁρᾶν, φροντίζειν, unde imperativum ὅπως ubique pendet.

V. 558. Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου. Affert hunc versum et sequentem Suidas s. Ἀτάλλειν et s. Κούφοις. Apposite Dio Chr. Or. XII. 202. B. τρεφόμενοι τῇ διηνεκεῖ τοῦ πνεύματος ἐπιρροῇ ἀέρα ὑγρὸν ἔλκοντες ὥστε νήπιοι παῖδες, sicut Plinius L. XVIII. c. 34. Zephyrum dicit in plantas nutricium exercere. Hinc ἀνεμοι φντοργοῦντες Lucian. Bis accus. T. II. 793. Ed. Pr. Alia in Aglaoph. T. I. 760. retuli.

V. 560. Οὔτοι σ' — μὴ τις ὑβρίση. Sic. ΓΘ. La. Lb. ὑβρίσει Jen. Mosq. B. Paris. D. Aug. B. Illud restituit Hermannus; φροντίσει tamen legitur in omnibus codd. Troad. 1223. κατοικτίσεις Heracl. 152. et similia aliis locis, quos omnes quum corrigit Elmslejus, idem facere videtur, quod Dawesio faciendum fuisse negat.

V. 562. Ἀμφί σοι — Sic omnes scribunt, sed v. 340. ἀμφί σοί. Eadem in multis aliis locis anomalia.

V. 563. Τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τανῦν — Vulgo olim legebatur ἔμπακ', εἰ. — Reiskius, ut multa collineantibus

aliquando contingit, hic scopum feriit, *ἔμπα κει* corrigens praemonstrante Scholiasta Rom. *καὶ τανῦν — καὶ εἰ ἐκδημος νῦν ἐστίν*, et Suida qui s. *Τηλωπὸς* haec affert *κει τανῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ*. Id nuper repertum est in La. *ἔμπα. κει τανῦν*. Sed Schol. min. *ἔμπαξ, φροντιστής*, quod dubito an ex h. l. fictum sit; aliam certe futuri formam monstrat substantivum *ἐμπαστήρ* id est *πιστωτής, μάρτυς*, Hesych. — Schol. ad v. 122. *Ἴωνες ἔμπαξ γασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπαξ καὶ ἔμπα*. Hoc apud Atticos hodie non legitur sed saepius *ἔμπαξ* barytonon, ut Apollonius praescribit de Adverb. p. 564. non *ἐμπάς*, quo modo legebatur Aesch. Eum. 223. convenienter Herodianī praecepto Etym. M. 63, 21. Comma, quo *ἔμπα* et *κει* disjunguntur tolli jubet Schaeferus ad Dem. p. 1241, 10.

285 V. 564. *Τηλωπὸς οἰχνεῖ δυσμενῶν θήραν ἔχων*. Electr. 313. *Θυραῖος οἰχνεῖ*. Schol. *τηλωπὸς, γράφεται καὶ τηλουργός*, pro quo Musgravius *τηλουρός* scribendum esse monet. Praestat vulgata, quam Suidas l. c. retinet. Idem Schol. *τὸ δὲ θήραν γράφεται καὶ φουροάν*, eoque pertinet interpretatio *φυλακὴν ἔχων τῶν ἐχθρῶν*, quod non magis convenit; nam praedandi non excubiarum causa aberat Teucer. Utramque lectionem *τηλουργός* et *φουροάν* adscriptam habet cod. La.

V. 566. *Ἑμῖν τε κοινήν* — Sic La. Lb. *ΓΔΘ*. Harl. Aug. B. C. duo Lips. et fortasse plures cum Suida s. *Ἐπισκήψω* et Zonara T. I. 842. ut cum Ald. edidit Brunck. ceteri et vett. Edd. *κοινή*, mendosius *ἑμῖν τ' ἐκείνω* Suid. s. *Ἀσπιδηφόροι*. Ed. Pr.

V. 569. *Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ' Ἐριβοία λέγω*. Codd. plerique, in quibus *ΓΔ*. La. Lb. et vett. Edd. *δείξη*, Brunckius e membr. Paris. E. Mosq. A. Aug. C. *δείξεις*, Moschopulus Sched. p. 25. *ὅπως — δείξεις*, sed in cod. *δείξη* legi Porsonus scribit Adv. p. 190. — Inter mulieres a Theseo amatas Istrum Meliboeam referre Ajacis matrem Athenaeus tradit XIII. 557. A. [ubi Burmannus *Ἐριβοία* corrigit, Staverenus *Περιβοία*, probante Schradero Emendd. p. 25.] sed alios alias addere, Pherecydem vero Phereboeam, quam Plutarchus quoque in V. Thes. c. 28. a Periboea Ajacis matre distinguit sed ambas Theseo nupisse ait. Servius ad Aen. VI. 21. auctor est Phereboeam Alcathi Megarensis filiam cum Theseo ad Minotaurum missam esse. Pausanias vero I. 42. hoc ipsum de Periboea narrat additque postea a Telamone in matrimonium ductam; de quo consentit Xenophon Cyn. I. 9. Eriboeam Ajacis matrem vocat Pindarus Isthm. VI. 67. pariterque Diodorus IV. 72. et Hyg. Fab. XCVII. quorum ille patrem Alcatham addit. Sed eandem Alcathi filiam Telamoni nuptam Periboeam nominat Apollodorus III.

12, 7. et Tzetz. ad Lyc. 452. Postremo Schol. Ven. II. 14. *Ἡερίβοιαν* id est *Ἐρίβοιαν* vocat. [Ergo *Μελίβοια* minimam habet auctoritatem, *Ἐρίβοια* maximam; nec tamen affirmari potest, nomen *Περίβοια* a librariis introductum esse, quum 286 nominum priorum dittographia apud Graecos late grassata neque veri absimile sit, antiquos genealogos, quum Eriboeam Ajacis matrem et Periboeam Alcathi filiam et nescio quam atticam puellam Minotauro oblatam accepissent, has omnes in unum quasi corpus conflasse ad illustranda Atticae, Megaridis et Salaminis commercia antiqua. Ac si quis mancam Aretadae narrationem de Alcathi filia ap. Plut. Parall. c. XXVII. comparet cum his quae Diodorus IV. 35. de Periboea Oenei conjuge Alcathi Calydonii fratris prodidit prope aberit ut Alcatos quoque diversos esse suspicetur.] [V. Schol. II. ζ. 114.] Sed de nomine satis dictum videtur. Pro *Ἐριβοία* autem *Ἐρίβοιαν* legendum esse Schaefero in Indice Melett. s. *Sejunctio*, non assentior [neque ipse probat ad Dem. T. IV. p. 168. sed retinuit Dindorfus]. Nam verbum *λέγω* saepe extra constructionem apponitur. Aesch. in Arm. Iud. Fr. I. *ἄσσον ἦλθεν Ἀντικλείας, τῆς σῆς λέγω τοι μητρός.* Polyb. Excc. X. 851. *οὐδ' μείζον ἀγαθὸν εὐξασθαί τις οὐ τολμήσειε, λέγω δὲ βασιλείας.* Aristid. Panath. T. I. 109. *ἀπάντων ἀμύχανον μνημονεύειν μὴ ὅτι τῶν ἰδία λέγω μεταστάντων.* Dionys. Art. c. XXI. 111. *τῶν συμβιωσάντων Ἰσοκράτει, Θεοδέκτου λέγω καὶ Θεοπόμπου.* Sic saepissime Demosthenes: *τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων λέγω* de Chers. p. 96, 3. cf. Fals. leg. 388, 22. Olynth. 17, 1. idemque cum dativo Phil. III. 3. *χρήμασι καὶ στρατιώταις λέγω*, c. Eubul. 1306, 2. ἐν ἅπασιν λέγω φράτορσι κ. τ. λ. *τήλει λέγω* Galen. Alim. Fac. I. 25, 539. T. VI. Nominativi exemplum praebet Artemidorus I. 20. p. 34. *λέγω δὲ ὁ χοῖρος.* Eodem modo interponitur verbum *βούλομαι*. Synesius Epist. CIII. p. 242. A. *ῥητορικῆς καὶ ἡστίνος βούλει τέχνης ὠφελιμωτέρα.* Demosth. p. 536, 27. *χορηγὸς ὑπέστην εἴτε τις βούλεται νομίσαι μανία εἴτε φιλοτιμία,* ubi complures codd. accusativos exhibent quo casu alii utuntur multi; Longin. c. IV. 24. *ἥρωες ἐκείνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,* et XLIV. 3. *καλλίστου νάματος σὴν ἐλευθερίαν λέγω.* Polyb. V. c. 90. *οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν, λέγω δὲ Λυσιανίαν* etc. [Similiterque οἶμαι δὲ καὶ σὺ et οἶμαι δὲ καὶ σέ dici ostendit Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. 251.] Ed. Pr.

V. 570. *Ὡς σφιν γένηται* — Apud Suidan, qui s. *Γη-* 287 *ροτροφοῦ* hunc et seq. versum profert, minus recte *ὅπως γένηται*, sed sub *Μυχός*, ut vulgo, legitur. Nomen *γηροβοσκός* ex h. l. enotavit Eustath. p. 600, 12.

V. 571. *Μέχρις οὐ μυχούς κίχωσι.* Sic plerique codd. et optimi; *μέχρις ἄν* Suid. ll. cc. et Dresdd. *μέχρις μυχούς* Ven. et Suidae cod. Leid. Hermannus in Praef. Hec. LIV. *ἔστ' ἄν* corrigi iusserat, nunc *μέχρις μυχούς* recepit, etsi *μέχρις* et *ἄχρις* apud Tragicos non leguntur. Elmslejus totum versum pro spurio damnavit, verba *γηροβοσκός εἰσαεί* in causa fuisse ratus, cur aliquis hoc accuratius definiret, scilicet ne *εἰς αεί* acciperetur pro *in secula seculorum*. Mihi haec causa parum probabilis, scriptura propter codicum et rationum repugnantiam perincerta videtur. Elmslejo adstipulatur Dindorfius.

V. 572. *Καὶ τὰμὰ τεύχη.* Hunc et seq. versum excerpserit Suidas s. *Ἀγωναρχαί.* Articulum ante *λυμειών* delendum esse Schaeferus suspicabatur, defendit vero Schneiderus ad Plat. Civ. T. II. 319.

V. 574 — 576. *Ἄλλ' αὐτό μοι — σάκος,* afferuntur a Suida s. *Εὐρυσάκης* et *Πόρπαξ*, quam vocem Eustathius p. 995, 19. ab usu homericæ aetatis alienam esse docet. Ajacis *ἐπτάβοιον σάκος*, illud perfectissimum Tychii opus, celebrant Libanius Decl. XXXI. Himer. Or. V. 9. Justin. Or. ad Graec. p. 7. C. et quos Ciofanus nominat at Ovid. Met. XIII. 2. Scribi poterat *πολυρόραφοῦς στρέφων*, sed eodem modo *ἄρόραφος* constat cum *ἄρόραφής*. ED. PR.

V. 579. *Καὶ δῶμα πακτοῦ.* Vitiosam lectionem *δῶμ' ἀπάκτου*, in qua omnes codd. et Edd. vett. praeter Turneb. et Suidas s. *Ἀπάκτου* consentiunt, Scholiastae interpretantur ut possunt, *κατὰ τῶν σκηνῶν ἀπαγε*. Veram servavit Eustathius p. 742, 40. et 1532, 59. quo jam H. Stephanus, Casaubonus et Valekenarius ad Herod. II. 96. usi sunt. Simile est Philodemi *πηκτὴν κλεῖτε θύρην* Anth. Pal. V. n. IV. 4. [*καταπακτὴ θύρη* Herodo. V. 16.] Cur Euripides *πηκτὰς κλίμακας* sed *πακτὰ δωμαίων* (clausa domorum Lucr. I. 355.) dixerit, facilius intelligi potest quam cur Herodotus *εμπακτοῦν*
288 *τὰς ἀρμονίας τῇ βύβλω*. Nomen urbis *Ναύπακτος* ab omnibus eodem modo appellatur. Sequentia *μηδ' ἐπισκήνους γόους* *δάκρουε* enotavit Suidas s. *Ἐπισκήνους*.

V. 580. *Κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.* Transscripsit haec verba Suidas s. *Φιλοίκτιστον*. Eustathius p. 1185, 36. *ἐπεὶ κάρτα τοι φιλοίκτιστον ἢ γυνή, συνοδύρονται αἱ γυναῖκες τῇ Βρισηίδι.* Schol. ad Od. VI. 310. *φιλοίκτισμον τὸ θῆλυ.* sed ad II. XXII. 88. *φιλοίκτον χρῆμα ἢ γυνή*, et ad Od. Δ. 184. *κάρτα τοι φίλοικτον ἢ γυνή.* qui sive Sophoclis recordati sunt, sive proverbium vulgari usu tritum usurpant, certe haec tria adjectiva idem significare putarunt, hoc est, quod Euripides dicit, *τὸ θῆλυ γὰρ πῶς μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρ-*

σένων Herc. 536. et Tacitus Agric. c. 28. *casus per lamenta ac moerorem muliebriter ferre*. Φίλοικτρος certe et φίλοικτος a φίλοικτιστος, pro quo Aeschylus φίλόδντος dixit, dubito an distingui non magis possit quam φίλειος et φίλειστος similiaque, si de personis dicuntur. [Φίλοικτος καρδία Niceph. Greg. Hist. V. 5, 86. B.]

V. 582. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι — affert Lecapenus Gramm. Lectt. Mosq. p. 67. Θρηνεῖν Ven. Membr. Aug. B. ΓΔ. La. Lb. Ald. cum Suida s. Θρηνεῖν et Eustath. p. 648, 19. p. 1147, 8. [Schol. Aristot. p. 8, 10.] Θροεῖν alii codd., Suidas s. Ἐπωδὸς et Πύκαζε (utroque loco codd. θρηνεῖν) Moschopul. Sched. p. 25. et Schol. Arist. Nubb. v. 355. Scholiastes Rom. et La. πῆματι γραφ. τραύματι, quod legitur in Bar. A. Harl. et Moschopuli l. c. πληγῇ τομῶντος τραύματος Eustathius Opusc. XIV. 123, 37. ex hoc loco mutuatus videtur, sed Vitruvii verba I. 1. §. 15. *si vulnus mederi oportuerit, non accedit musicus*, quae Barthius huic loco confert Advers. L. XXIV. 9. p. 118. aliena sunt.

V. 584. Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει — afferunt h. v. Schol. Plut. v. 69. et Gregor. p. 67.

V. 585. ὦ δέσποτ' Αἴας — φρενί allegat Schol. Eur. Med. 93.

V. 586. Μὴ κρῖνε — καλόν, exhibet Suidas s. Σωφρονεῖν.

V. 588. Μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη — promit Suidas s. Μὴ προδοῦς. Pollux V. 104. ἴδιον τὸ Πλάτωνος μὴ ἀπαρ-²⁸⁹νηθεῖς γένη (Soph. 217. C.) pro quo ἔξαρκος γεννηθεῖς Dionys. de Lys. XXVI. 511. sed ille verbi periphrastici usus multis communis est; μὴ κτεῖνας γένη Philoct. 773. εἰσακούσας γενοῦ Aristid. in Sarap. p. 50. T. I. περιπυγεῖς γενόμενος Diod. Fragm. L. XXXVII. 204. T. X. γέγονεν ἀπεικτονῶς Lucian. Charid. §. 20. p. 288. T. IX. ἐγεγόνει χειροθήτης καὶ ἐκτεθαμβημένη Plut. V. Num. c. XV. ἀλλὰ τοι Δαμάτηρ κεχολωμένα γίγνοιτο Dio Chr. XLIII. 190. [ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο Thucyd. III. 68. cf. Dorv. ad Char. p. 295.] Herm. ad Oed. T. 957. Apud Themistium Or. XVI. 199. C. ἄ τέως ἐπὶ τῶν πινάκων γράφοντες ἐγενόμεθα, fortasse scribendum ἐγανόμεθα.

V. 589. Ἄγαν γε λυπεῖς. Aug. C. ἄγαν με Elmslejo opitulans; qui ἄγαν γε et λίαν γε e Tragicorum scriptis exterminat ad Heracl. 204. 205.

V. 590. Οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν ἐμ' ὀφειλέτης ἔτι — affert Suidas s. Κάτοισθα et Ὀφειλέτης. Ursinus p. 498. apte comparat Virg. Aen. XI. 51. *Nos ju-*

venem examinum et nil jam coelestibus ullis debentem vano moesti comitatur honore, quae ex Sophocle expressa putat, Similiter senex poeta Maximianus Eleg. v. 231. *nil mihi cum superis, explevi munera vitae*; et matrona moribunda ap. Valer. Max. II. 6, 8. *tibi quidem dii magis, quos relinquo quam quos peto, gratias referant*. Ergo Ajax hoc dicit: dii, per quos me obtestaris (id est, superi) nihil ad me, cui mori decretum est. Perperam Scholiastae οὐκ ὀφείλω θεοῖς διαρκεῖν, id est ζῆν εἰς τὸ ἐξῆς vel ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν ἢ σοὶ ἢ ἑτέρῳ. [Posterius tamen Hermannus ratum habet.] Ed. Pr. Constructionem imitatus est Euripides Rhés. 963. ὀφειλέτις δέ μοι τοὺς Ὀρφείως τιμῶσα φαίνεσθαι φίλους, pro ὀφείλει τιμᾶν, non ut Matthiae voluit. Proximis assimilatum Eur. Herc. 1185. εὐφῆμα φώνει — βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει.

V. 592. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θορεῖς. Dresd. A. ἄγαν γ'. Mosq. B. πολλά γ' ἄν.

V. 593. Οὐ ξυνέροξεθ' ὡς τάχος. Sic et Suidas s. *Ξυνέροξετε*. Cod. Θ. et duo Lipss. *συνέροξεθ'*, Aug. C. *συνέροξεσθ'*, 290 Schol. Rom. *ξυνέροξεσθε*, Lb. *ξυνέροξασθ'*, supra scripta syllaba *ξεσθ'*. *Ἐροξετα* in cantio Oed. T. 890. *εἶρω* in dīverbiis Philoct. 1407. cf. Poppo ad Thucyd. VIII. 74. Ex sequenti versu Suidas *μαλάσσου ἀντὶ τοῦ μεταβάλλου*.

V. 594. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, affert Suidas s. *Μῶρα*. Cod. La. *φρονεῖν γράφεται λέγειν*. His dictis Ajax cum uxore et filio in domum recedit, unde v. 646. denuo progreditur. Contrarium statuit Welckerus in Museo Rhen. Anni III. Fasc. I. 87. nullum illorum a choro discedere. Id πεῖσαι ἔσται συγῆς πειθοῦς.

V. 598. Σὺ μὲν που ναίεις ἀλίπλαγκτος εὐδαίμων. Sic plerique libri et Eustathius p. 306, 20. *ἀλίπλακτος* Aug. B. duo Dresd. Lips. A. et ΓΔ. quod Hermannus recepit et ipse in Ed. Pr. praeferendum judicavi, quia epitheton *ἀλίπλακτος* Delo quidem et aliis insulis saltuaribus convenit, minus autem aptum est Salamini. Nec multum juvat Ciceronis locus Rep. II. 4. *Graeciae insulae fluctibus cinctae natant praene ipsae simul cum civitatum moribus*, quo Bernhardy ad Dion. v. 530. vulgatam tueri studet, primum, quia Cicero verbo illo non proprie sed similitudinis causa usus est, deinde quia natant differt a *πλάζεσθαι*, id est, *πλανᾶσθαι*. nam navis quoque, quae medio in mari in ancoris consistit, natat, non errat, et *νῆσος σάλον ἔχουσα πολύν* Plut. de Exil. c. XVII. 387. speciem natantis praebere potest, etsi loco non movetur. Quid vero, si *ἀλίπλακτος* h. l. idem significat quod *θαλασόπληκτος*, quo epitheto Aeschylus Pers. 305. hanc ipsam Salaminem ornat? [*ἀλίπληξ Ἀήλος* Callim. H. Del. 11.] Sub-

venit Hesychius: Πλαγχθέντες πληγέντες, Πλακτὸς παράφρων πεπλανημένος, et Grammaticorum auctoritas, Aeoles πλάζω dixisse pro πλήσσω, verbiq̄ue *plango* similitudo, in quo cum significatione plodendi¹⁾ conjuncta est litera graeci πλάγξαι gutturalis²⁾. Ita fit credibile, verba πλάζω, πληγνυμι, πλήσσω, non minus inter se cognata esse quam germanica illa *schla-*²⁹¹
gen (πλήσσειν) *verschlagen* (πλάζειν). Virgilius dixit *cursu excutere*; quantillum hinc distat graecum ἐκπληξαι τινα τῆς ὁδοῦ Eur. Ion. 635. et adjectivum παραπλήξ quid aliud significat quam *mente excussum*? v. Ruperti ad Silium II. 592. Ita multa concurrunt, cur ἀλίπλακτος et ἀλίπλαγκτος apud poetas praesertim δωριάζοντας idem valere existimem, nec πολύπλακτος ἐλπίς, quod multi codd. exhibent Antig. 615. praefracte rejiciam. — Salamis, ut hoc loco, εὐδαίμων vocatur Eur. Meleagr. Fr. VI. 3. In ejusdem El. 1289. εὐδαίμων οἶκος Κεκροπίας scribendum puto ὄχθος, neque enim οἶκος Κεκροπίας, Καδυμείας, vel simile quid dici memini. [In eandem conjecturam incidit Matthiae ad h. l.] [Πλαγκτός Aesch. Ag. 602. i. q. φρένας ἐκπεπαταγμένος, v. Hom. Od. XVIII. 327.] In seq. versu codd. plerique αἰεί. Ed. Pr. Πλαγχθέντες pro πλαγχθέντες libri nonnulli exhibent Pind. Nem. VII. 55. [ναίειν pro εἶναι, v. Meinek. Anall. p. 239.]

V. 600. Ἐγὼ δὲ παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω. Hinc Suidas παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος interpretatur ἐκ πολλοῦ χρόνου. Isocrates Or. ad Phil. p. 91, 47. οὔτοι οὐ πολλὸς χρόνος ἐξ οὗ εἰς τῶσαύτην μεταβολὴν ἦλθον. Alciph. III. Ep. 8. διακαῶς ἐοῦ πολλὸς ἐξ οὗ χρόνος, et mutato verborum ordine Demosth. 1204, 22. οὐ πολλὸς χρόνος ἐξ ὅτου (cod. ἐξ οὗ, quod usitatus). Haec autem phrasis crebro usu ita attrita est, ut adverbii modo pro ἐκ πολλοῦ χρόνου extra constructionem interponatur atque verbi substantivi notio, quae illis locis tacite gliscit, penitus evanescat; Dio Cass. XLV. 38. p. 444. ἄρτι ἐκ παίδων προεληλυθότα καὶ οὐ πολλὸς ἐξ οὗ χρόνος εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον. Similiter construuntur nomina, quae certas temporis partes significant. Zosim. III. 33, 3. ἐκλιπαροῦντες μὴ προσεῖθαι σφᾶς τῶσαύτη ἐτὼν ἑκατοντὰς τοῖς Ῥωμαίων νόμοις ἐντεθραμμένους. Julian. Ep. XXXIV. 58. ταύτης ἠρξαν καινοτομίας ἑβδομος οὗτος ἐνιαυ-

¹⁾ Id quoque a dorico πλάδδω ductum videtur ut claudio a κλήδδω cf. παιδδω, χορήδδω. Laconicum πλαδδιῆν et formam et significatum verbo πλάσσειν consimilem habet.

²⁾ Conferre juvat ῥύζω, ringo, στιζω, stinguo, κλάζω κλάγξω, claugo, στάζω, stagnum, stannum (stagneus) Plin. H. N. XXXIV. 16. [τέγγω, tango, tingo.]

τός. Ex quo apparet ap. Dionys. Antt. VII. 44, 1406. τὰς σπονδὰς ἐπεχείρησε λύειν οὐπω τέταρτον ἔτος ἐξ οὗ γενομένης, nominativum esse τέταρτον ἔτος. [Callim. H. Dian. 19. σπαρνὸν γὰρ ὄτ' Ἀρτεμις ἄστν κάτεισιν.] Ordinem invertunt Dio Chr. XXXVII. 101. ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα ἀφ' οὗ δέκα ἔτη σχεδόν, et Demosth. Phil. I. 40, 20. ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς, ubi rursus verbum ἐστὶ addi licet. Relativum omisit Eur. Hipp. 907. ἡ γὰρ τὸδε, οὐπω χρόνος παλαιός, εἰσεδέροκετο, alique quos Winerus nominat Gramm. N. T. p. 437.

V. 601. Ἰδαία μίμνω λειμωνία πόα μήλων. Bodl. Aug. C. Dresd. B. Jen. G. et Ald. atticam formam πόα, ceteri ποία accentu improbato a Grammaticis nec tamen raro. Triclinius verba transposuit μήλων πόα. Pro μίμνω La. ΓΔ. μίμνων. Bodl. C. λειμωνεία. Bothius edidit λειμωνίδι ποία μήλων, quo epitheto epici recentiores utuntur; λειμωνίδι ποίη Nonn. VII. 15. XII. 244. Dionys. Per. 756. sed a Tragicorum consuetudine alienum est; Elmsleji conjectura est λειμωνίδι ποία μέλων, Hermannii Ἰδαία μίμνω λειμώνι ἄποινα, μηνῶν ἀνήρηθμος, diu est ex quo Idaea pratensia praemia exspecto, mensium innumerabilis; quod in ordinem recepit Dindorfius. Aptissimum videtur λειμώνι ἔπανλα μήλων.

V. 604. Αἰὲν εὐνόμα χρόνω τρυχόμενος. Codd. plerique et Ald. εὐνόμα, Jen. et Schol. Rom. εὐνομῶ (sic) Aug. C. ex correctione εὐνώμα, quemadmodum Triclinius scripsit. Scholiastae dissident; unus χρόνω εὐνόμα jungit hoc est τῷ εὐκνήτῳ, vel τῷ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ sive clarius τῷ καλῶς μεριζομένῳ εἰς τέτταρα. alius εὐνόμα λειμῶνι, τῷ καλῶς νομάς ἔχοντι, qui non λειμῶνι in libris invenisse sed interpretationis causa pro λειμωνία πόα posuisse videtur, nisi potius εὐνόμῳ scripsit aut εὐνόμα pro dativo feminini εὐνόμη habuit v. Dissert. de motione adjectivorum. Εὐνομώτατα χωρία dixit Longus IV. 14, 404. Heathius scribi voluit πόας — ἐν νομά, alius quis in Wytttenbach. Bibl. Crit. Vol. II. P. I. ἐν νομά χρόνον. Hermannus εὐνώμα recepit ut metro convenientius aptumque interpretationi illi τῷ εὐκνήτῳ. Atque hanc formam tuentur similia ἵππονώμας αὐρίγα, quod ex Euripide ¹⁾ et Aristophane attuli, et νεκρονώμας, quo Ma-

¹⁾ Hipp. 1399. in diverbiis positum, cui Brunckius frustra apponit κεραννομάχας e Meleagri carmine dorico. Huc potius pertinent, quae in carminibus vulgariter scriptis leguntur; φαλαγγομάχας Philipp. Thess. c. IX. n. 285. ζιγομάχας Lucil. ib. c. IX. n. 155. quanquam utroque loco variant codd., tum ποροφίλας c. XI. n. 416. p. 440. κειρεκόμας in Epigr. ἀδεσπότη ex utraque dialecto mixto Anth. Plan. N. 72. βουθοίνας N. 123. p. 662. Herodian. Epim. p. 61. quod in consuetudinem venit ut παρθενοπίνας, ὑδροσό-

netho usus est, vespillonem vel pollinctorem significans, prae-²⁹³
 ter quae nullum a verbis hujus crassioris fili *τροπωῶ τροχῶ*,
δωμῶ, στρωφῶ, compositum extat adjectivum in *ῆς*. Jam si
 quis dubitet, num *εὐνάμας* a verbo activae significationis
 compositum ad contrarium intellectum τοῦ *εὐκινήτου* traduci
 possit, auctore utar Archia, qui in Epigr. XXI. p. 85. T. II.
 verbo ipsi hanc intransitivam attribuit potestatem *κόραξ* —
ἐν ποτε παμφαίνοντι μελάμπτερος αἰθέρι νωμῶν ubi Er-
 furdtius ad Trach. 710. *μέλαν πτερόν* corrigit sed refellitur
 Sophoclis exemplo Fragm. Inc. XXIII. 675. *νωμῶ δ' ἐν*
οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερόν et compositi *ἐπινωμῶν*, quod idem
 pro accedere usurpavit Philoct. 168. sicut Apollonius III.
 893. *στρωφῶν* pro *στρωφᾶσθαι* cf. Dissen. Comm. ad Nem.
 IV. 54.¹⁾ Sed illud fortasse aliquis miretur, quomodo choro,
 qui modo de diuturna apud Trojam mora conquestus erat,
 tempus agile (*εὐκίνητον*) videri possit. Brunckius, qui *aequa-*
biliter partitum dici putat, exempli causa ex Aristophane et
 Euripide affert *ἀβροκόμας, χουσόκομας, εὐλύρας, γοργολόφας,*
λευκολόφας; quorum quod tertio loco positum est, communem
 purorum regulam sequitur, quintum exagitat Blomfieldius ad
 Aesch. Sept. v. 109. hanc terminationem nominibus secundae
 declinationis abjudicans sed falso, ut ostendunt Empedoclis
 cognomenta a Valckenario ad Phoenn. v. 120. memorata *ἀλε-*
ξανέμας et *κωλυσανέμας*, propriumque *Θρησίππας* Apollod.
 II. 7, 8. quod non majore jure sollicitatur; sin aliter esset,
λευκολόφας a *λόφη* compositum diceremus. Sed Brunckius
 errat in eo, quod adjectiva a substantivis composita affert;
 desiderantur enim verbalia, vel proxime a verbis vel per tra-
 ducem propagata, qualia sunt *τεπτιγοφόρας* nuper Arist. Eqq.
 1336. restitutum, *βακτροφόρας* et *περοφόρας*, quae alio loco²⁹⁴
 e monimentis doricae dialecti produxi, *μηλονόμας* *οπιθιο* in
 cantico Eur. Alc. 584. *παίδων διαυλοδρομῶν* Pind. P. X. 14.
σταφυλοδρόμας in Inscr. Spartana Corp. Inscr. T. I. N. 1386.
σταδιοδρόμης ex Aristophane affert Poll. III. 146. ubi minus
 munita est lectio *σταδιοδρόμος*, tum *ὠκυδρομας* Epigr. *Ἰδεσπ.*
 CCXVI. Anall. T. III. 175. *εὐρυνόμας* in dorico Joannis
 Epigr. III. p. 12. T. III. *Λιγινόμας* homo Cyprius Poll. II.
 95. Thespiensis cujusdam *Διαδρόμειω* nomen ionice appella-
 tum legitur Herodo. VII. 222. cui similem accusativum ap-

βας, aliaque, quae in Wolfii Anall. T. II. p. 56. et ad Phryn. p. 638. ex-
 posui.

¹⁾ Hesychius *Πτερονόμος τοῖς πτεροῖς νομῶσα* (sic) *καὶ νεμομένη*, scri-
 psit haud dubie *πτερόνωμος*. Alioqui non usus fuisset verbo *νομῶσα*, quod
 ut rarius explicat *καὶ νεμομένη*.

pellativi ἡμεροδρόμην VI. 105. plurimi codd. exhibent. Mensum quendam Plutarchus ap. Proc. ad Hesiod. Opp. 502. tradit a popularibus suis προβατοδόραν και αἰγοδόραν appellari. Hesychius δορυόρμας refert s. Δορύσσοον, et Γεωνόμαι, νέμοντες τὴν γῆν, cujus singularem γεωνόμης Phrynichus App. p. 32. pro attico refert; ἵπνοφόβης Hymn. in Bacch. v. 21. Anall. T. II. 517. Ab his substantivis distant adjectiva, quae quum vulgo in ὄς exeant, nonnunquam ad tertiam traducuntur declinationem, sed, ut equidem invenio, non sine aliquo metri emolumento, hoc est, ubi plures opus sunt syllabae, ut homericum δυσπνέος, quod Barnesius analogiae convenire negat, nec Eustathius p. 1548, 7. inveniebat quicum conferret praeter ἀτερπής, tum κακοφθορέος Nic. Alex. 463. quod Lexicographi perperam ad κακοφθορεύς referunt, παλιντροπέες Ther. 402. παλινδρομέες Aretae. Sign. Acut. II. 9, 56. [εὐφορέστερα id. I. 4, 213.] λιτήλογέες ἰδρῦσιες Crinag. Anth. P. c. VI. n. 253. πολυφθορέων ἀνθρώπων Emped. v. 376. ἐμφθορέων αἰζηῶν Nic. Alex. 176. Αἰνοτοκής, quod Passovius in numerum recepit, vereor ut nusquam legatur; neque hinc proficiscitur femininum αἰνοτόκεια, sed ab αἰνοτόκος, ut καρποτόκεια. Neque τροφοφόρης ex genitivo τῆς τροφοφόρου ἄλωνος Eust. p. 1401, 45. assumendum erat. Εὐθυπομπής Pind. Nem. II. 11. jam pridem Heynius Boeckhiiusque ob aliam proscrisperunt rationem. Apud Manethonem VI. 25. ἀτροφεῖς nuperi editores invexerunt pro ἀτροφές, quod in ἀτροφοὶ potius mutandum videtur, neque satis confido lectioni ἀτροφή Theophr. H. Pl. II. 6, 4. quam ²⁹⁵ Urbinas et alii exhibent pro ἀτραφής, quod illi consuetum, semel εὐτροφής scribenti I. 18, 1. nec saepius legitur εὐτραφεῖν IV. 10. (11.) et σκιατροφούμενος II. 7, 4. hoc recte, illud minus. Pariter variatur homericum ἀνεμοτροφές, pro quo non solum ἀνεμοτραφές scribitur sed etiam ἀνεμοτροφές ap. Longin. X. 5. v. Varr. Lectt. p. 570. et Jacobs. ad Philostr. p. 417. et id quidem vitiose; neque magis probandi genitivi: ὕδατροφῶν, quod olim apud Homerum legebatur, ἐαροτροφῶν in Moschi carmine, et πεδοτροφῶν Nonn. II. 47. pro quo Graefius πεδοτροφῶν substituit Nonno familiare L. XVIII. 48. XXIX. 337. XLII. 199. cf. Paraphr. IV. v. 68. Nec immerito, puto, εὐθυπλοκῆος Oppian. Hal. IV. 638. εὐπλοκέεσσι V. 379. et in Epigr. Juliani Anth. P. VI. n. 28. posthabita sunt vulgatae scripturae, quae vocalem praesentis refert aliisque exemplis εὐπλεκῆς, νεοπλεκῆς, συμπλεκῆς, ὁμοπλεκῆς, confirmatur, sed ob indiscretam literarum ε̄ et ὄ similitudinem saepe corrupta est, ut ap. Etym. M. γηλοχέες pro γηλεχέες et ap. Suid. Ὄξυτονῆς ἢ ὄξεῖα τρίβος pro ὄξυ-

τενής. Postremo θεοτροφέος ἀμβροσίης, quod in Ep. Ptolemaei Anth. P. c. IX. n. 577. cod. Plan. et Synesius offerunt, analogiae quidem consentaneum nec tamen anteferendum est vulgato θεοτροφίης, cujus terminationis specimen unicum est πολυπόρθιος Christodor. Ecphr. v. 56. Nonn. XXV. 154. ubi Graefius πολυπόρθιος ut solet, ζωηφόριος Synes. Hymn. III. 601. et in oraculo chaldaico ap. Procl. in Tim. L. III. p. 172. [ισοροπές Archimed. Tetrag. p. 130, 15. ἀστορέεσι Nonn. IV. 323. ἀκροβολεῖς ἀκίδας Meleag. Anth. Plan. n. 213. nisi verbum d. δυσπονέως Maxim. v. 194. ut εὐρουπυλῆς, χαλκοβατές.] Cetera hujus terminationis parasyntheta sunt: μὴν Ἴπποδρόμιος et εὐεργέτης Ἴπποδρόμιος (Neptunus equester) Pind. Isthm. I. 78. Ἀπόλλων δαφνηφόριος Inscript. Boeot. N. 1595. idemque deus βοηδρόμιος apud Callimachum dicitur. His accedunt adjectiva ordinaria cum praepositionibus conjuncta; ἐκδόχιος Orac. Chald. ap. Proc. in Tim. V. 293. [et in Theol. V. 21, 290.] προστρόπιος Orph. Arg. 1241. ἐπαμοίβιος H. H. in Merc. 516. ἀναγώγιος Synes. H. I. 316. et ab aliis orationis partibus: φιλόμβριος Anth. P. c. VI. n. 42. ὑλάρχιος Synes. de Insomn. p. 340. Β. ὀμαίμιος Pind. πατρωνύμιος Aeschyl. ὀμωνύμιος Anthol. quae non parasyntheta sunt, ut ἀμφιδρόμιος, βοηδρόμιος, sed paragoga. Quare 296 pro παιδογόμιον ὕδωρ in soluto sermone Athen. II. 41. E. merito substitutum est παιδογόμον. [σιάλου ἐντροφίου Schol. II. I. 208. κλόπιος Anthol. Pal. IX. n. 249.]

V. 606. Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν — ἄδαν. Schol. Rom. πῶς με δεῖ — ἀνύσειν, λείπει τὸ δεῖ, quod si cum Triclinii adnotatione conferas οὐκ ἔστι πότε ἀλλὰ ποτέ, apparet alicubi interrogativum πότε lectum esse. Constructione illa iterum usus est Sophocles El. 471. δοκῶ με τολμήσειν, et tectius Oed. T. 1192. τίς πλέον τῆς εὐδαιμονίας φέροι — ἢ δόξαντ' ἀποκλῖναι. Ἴνυσαν τὸν ἄδαν Eur. Suppl. 1152. Proprie dicitur ἀνύσαι ἐς πέδον Oppian. Hall. III. 13. πρὸς πόλιν vel ἐπ' ἀκτὴν, quorum exempla ab aliis collecta sunt, v. Markl. ad Suppl. 1142. et composita ἐξανύσαι Herodo. VI. 139. Arrian. VI. 26, 2. κατανύσαι Xen. Hell. V. 4, 21. διανύσαι Polyb. LIV. 6. et cum adverbio Hom. Od. VII. 326. ἀπῆνυσαν οἴκαδ' ὀπίσω. Eadem est constructio synonymorum. Quomodo Herodotus dixit VI. 140. κατανύσας ἐξ Ἐλαιούντος ἐς Ἀἴμον, sic Lucianus Tox. §. 8. ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας, et τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα Timon. §. 20. quibus alii addunt τὸν πλοῦν v. Wessel. ad Diod. XVI. 18. alii omittunt praepositionem Ἀθήνας ἐκπερῶν Eubul. Athen. II. 47. C. Θούλην περήσεις Dionys. Per. 581. τέρμα βίοιο καὶ εἰς βαλβίδα περήσας Or-

pian. Cyn. I. 512. similiterque τελεῖν τὰς πόλεις peragrare cf. Krebs. ad Decr. Athen. p. 65. Viae notione penitus obscurata verbum περαίνειν tribuitur inanimatis ὅστον εἰς τὴν ὑπερώαν περαῖνον pro περατούμενον Galen. de Us. Part. IX. 3, 508. T. IV. etc. Non adspiratum ποτ' ἀνύσειν hoc loco silentio praetermittit Elmslejus.

V. 610. Καί μοι δυσθεράπεντος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος. Duo postrema vocabula affert Grammaticus in Anecd. Bachmanni T. II. 356. totum versum Schol. Arist. Rann. 804. et Suidas s. Ἐφεδρος, quo nomine Sophocles idem fere dicit quod Virgilius Aen. VI. 90. nec Teucris addita Juno usquam aberit. Accuratus illud post P. Fabrum et Lipsium
 297 explicuit Wesselingius ad Diod. IV. 50. 1) Verbum ἐφεδρεύειν restituendum videtur Eur. Iph. T. 680. δόξω προδοῦς σὲ σῶσαι ἑμαυτὸν εἰς οἴκους ἑμοῦς ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασι ῥάψαι μόνον σοι [Hermannus φονεύσας ῥάψαι μόνον conjungere videtur, quo nodus solvitur]. Eandem synaloephen reddebam Hel. 173. μουσεῖα πέμπειε Φερσέφασσα φόνι', ἀχάριτας ἵνα παιᾶνας νέκνυσι ὀλομένοις λάβη, pro vulgato φόνια, χάριτας, atque haud scio an ad designandum illud paeanum genus aptius sit νέκνυσι μελομένους. In ejusdem Or. 1051. scribendum puto τὰδ' ἀντὶ παιδῶν καὶ γαμηλίου λέχους προσφθέγματ' ἀμφοῖν τοῖν ταλαιπώροισιν πάρα, pro ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις, quod ut approbari possit, exemplis opus est. Tum in Andr. 995. τὸν δ' Ἀχιλλέως μηδὲν φοβηθῆς παῖδ' ὅς εἰς ἔμ' ὕβοισε, reponendum ὅσ' εἰς ἔμ'. — Postremo in Arati Dios. 269.

καὶ φλόγες ἡσύχαι λήνων καὶ νυκτερὴ γλαυῆ
 ἡσυχον αἰείδουσα μαραινόμενον χειμῶνος
 γιγνέσθω τοι σῆμα καὶ ἡσυχὰ ποικίλλουσα
 ὄρη ἐσπερὴ κρώζῃ πολύφωνα χορῶν

neque adjectivum ter repetitum placet neque verbum κρώζῃ habet unde pendeat. Utrique vitio medeberis, si scribas καὶ ἦν λίγα κωτίλλουσα. ED. PR.

V. 609. Ὡ μοί μοι, θεῖα μανία ξύναυλος. Codd. nonnulli ἰώ μοί μοι, alii ἰώ μοί μοί μοι. Illud Hermannus nuper ὠμομοῖ scripsit ex Apollonii sententia ad Iph. T. 155. In seq. Jen. θεῖα μοῖρα. Hesychius Ἐπανλος, ἐπίσκιος, ἔνοικος, scrib. ἐπίσκηνος. Aelian. V. H. IV. 25. συνοικῶν ἀρρώστῆματι τούτῳ.

1) In Scholio ἔφεδρός ἐστιν ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσι vix erit quod substituas praeter ὁ ἐπικαθεζόμενος ut in Schol. Phoenn. 1102.

V. 612. *Πρὶν δὴ* — Dresd. B. et Mosq. B. *δὴ* omitunt, Triclinius in *εὔ* mutat.

V. 613. *Κρατοῦντ' ἐν Ἄρει*. Triclinius *εἰν*, quod Musgravius recepit. Hoc *εἰν* legitur Antig. 1241. Alc. 436. Iph. A. 767. Troad. 821. variantibus ubique codicibus, et Aesch. Suppl. 872. *εὐρείαις εἰν αὔραις*, pro quo fortasse *ἀραιαῖς* sive ²⁹⁸ *attice ἀραιαῖς* scribendum, ut *πνεῦμα μαλακὸν καὶ ἀραιὸν* Plut. V. Dion. c. XXV. 191. ED. PR.

V. 615. *Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβότας*. Apud Suidan s. *Οἰοβότης* editum *νῦν αὖ*. Triclinius *φρενός γ'* correxit et *οἰωβότας*, quod nihil sui simile habet praeter Aeschyleum *φαιωχίτων*, cui Schwenckius aequè portentosum *φαιωχίτων* substituit. Cod. *Γ. οἰοβοτᾶς*, Ven. *οἰοβάτας*, quo pertinet Scholiastae interpretatio *ὁ βαινῶν ἐν ἐρημίᾳ*. La. Aug. C. Schol. Rom. et Suidae cod. Leid. *οἰοβώτης*, quod Hermannus adscivit.

V. 616. *Πένθος εὔρηται*. Schol. Rom. *γράφεται γεγέννηται*. Huc quadrare videtur, quod Bernhardy in Eratosth. p. 219. et ad Dion. p. 542. intelligenter animadvertit, illud *γράφεται* nonnunquam interpretantis esse nec plus valere quam *ἀντὶ τοῦ* vel *ἦγουν*.

V. 618. *Τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσῶν μεγίστας ἀρετᾶς*. Suidas *τὰ δὲ πρὶν* s. h. v. Idem et Schol. Rom. cum codd. plerisque et Ald. *ἔργα χερσῶν*. Brunckius e membr. *χερσῶν*, ut Triclinius jussit. Deinde *μέγιστ' ἀρετᾶς* Suid. Schol. Rom. *ΓΘ*. Ven. Dresd. A. Utrum usitatus sit, exemplis docebitur. *Χειρὸς ἐργασίαι* Pind. Ol. VIII. 64. *χερὸς ἔργματα* Orprian. Hal. III. 222. *χερὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι* Lucian. Hipp. §. 1. Plut. V. Sertor. c. IV. Cum altero nomine *ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς* Antiphilus Ep. XXXVIII. p. 179. T. II. Anall. *ἔργα τόλμης θανμαστὰ ἀποδείξασθαι* Plut. V. Flam. XIII. J. Caes. XVI. Cat. M. XXVII. V. Anton. III. (sed *ἐπιδείξασθαι* in V. Fab. Max. c. III.) Dionys. Antt. L. VIII. 67. *ἔργα ἀρετῆς ἀπεδείξατο* Zosim. II. c. 51. sed *ἔργα τόλμης ἐπέδ.* Julian. Or. I. 36. D. *ἔργα σοφίας ἐπέδειξατο* Plat. Hipparch. 228. B. quod nuper e codd. aliquot receptum est pro *ἀπεδείξατο*, quae licet inter se differant, tamen plerisque locis utrumque pariter aptum est. Cum duobus nominibus sed interposita copula Herodotus V. 72. *Τιμησιθέου ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος*, ut et hoc loco scribi possit *ἔργα χειρῶν μεγίστας τ' ἀρετᾶς*, sed conjuncte, sic ut unus genitivus alteri subjectus sit Eunapius V. Proaer. p. 134. *χειρῶν ἀλκῆς ἔργον*. Sophocles autem sine dubio *χειρὸς ἔργα* pro uno vocabulo ²⁹⁹ *χειροουργήματα* valere voluit.

V. 620. *Ἀφιλα παρ' ἀφίλοις*. Suidas l. c. *παρὰ φίλοις*,

quam lectionem interpretatur Schol. Rom. *παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις.*

V. 624. Ἡ που — μάτηρ νιν — affert Suidas s. Ἐντροφος. Ne quis miretur *παλαιᾷ μὲν ἡμέρᾳ λευκῶ δὲ γήρᾳ*, quasi diversa sint, particulis discretivis se jungi, Hermannus admonet, primarias notiones liberiore orationis conformatione nonnihil obscuratas esse; hoc enim significari *γηραία μὲν τῶ χρόνῳ γηραία δὲ καὶ τὸ σῶμα.* Pariter synonyma disjunct Aelianus H. An. XI. 13. *πολλὰ μὲν ὀδύρασθαι πρότερον, κλαῦσαι δὲ πάμπολλα.* Nec multum distant *κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον* Eur. Med. 99. *ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν* 131. etc. [*χρόνῳ καὶ γήρᾳ* Anthol. Pal. V. 76.]

V. 626. *Νοσοῦντα φρενομόρως* idem est quod *φρενομανῆ* vel *νοσοῦντα λυσσάδι μοίρᾳ*, quo modo Euripides Herc. 1002. nomen *μανία* circumloquitur. Barocc. A. Bodl. Laud. Mosq. B. Dresd. A. Ald. *φρενομόρως*, fortasse ex recordatione homericorum *ὕλακόμεωρος ἰόμωρος* etc. [*σιναμωρία* Aristot. Nicom. VII. 7. 1149, 34.]

V. 627. 628. *Αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἦσει.* Conon Narr. XIX. 16. *λίνοσ, inquit, παντὸς πένθους παρενθήκη ἄδεται,* Callimachus H. Ap. 20. *Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,* et proxime ad Sophoclis exemplum Phalaecus Epigr. V. 5. *μήτηρ λυγοῦ γ' ὄρνιθι πότμον εἰκέλη αἶ αἶ ζωκύνει τὸν ἐόν γόνον.* Scholiastes Rom. poetam anastrophe usum esse censet: *ἄρχει γὰρ τοῦ λόγου τὸ οὐ, ἴν' ἧ, οὐκ αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἦσει ἀλλ' ὄξυτόνουσ ῥδάσ.* Huic sententiae ab Hermanno comprobatae repugnare videtur iteratum *αἴλινον*, quo matris ejectionem potius quam aviculae, quicum comparatur, flebilem sonum exprimi credas propterea quod illa res primaria est, haec autem minoris momenti nec satis digna epanadiplosi. Sed haec ratiocinatio evertitur graviore argumento, quod praebet Heliodorus V. 2, 176. *οἶον ἠρίνης ἀηδόνοσ αἴλινον ῥδῆν ἐν νυκτὶ μυρομένησ.* Hinc enim manifestum fit, lusciniæ cantum proprie *αἴλινον* vocari atque hoc loco matris ejectionem acerrimos opponi querulis Philomelae modis, licet ea ante caeteros oscines *λίγεια* dicatur et *λυγύφωνοσ* et *θηροῦσα εὐ μάλα λιγέωσ* Aelian. V. H. XIII. 30. [Adjectivum *αἴλινοσ* impugnat A. Nauckius in Philol. T. I. p. 751.] — Pro *ἀηδοῦσ* cur Burgessius ad Suppl. 822. *αἰείδοουσ'* scribi velit, nemo dixerit, nisi forte quia Ant. 423. *πικρὰ ὄρνιθισ* vocatur non addito nomine.

V. 630 — 633. Ἡσει — δοῦποι. Apud Suidan s. Ἀηδών, ubi verba *Οὐδ' οἰκτρᾶς — δοῦποι* affert, pro *ἦσει* scri-

ptum est ut in cod. Lb. ἄσει, praepositio ἐν ante στέροισι omissa; plerique codd. στέροις.

V. 634. Πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας. Ita ex Bothii sententia scripsi pro ἀμύγματα, quod non solum in codd. omnibus sed etiam apud Eust. p. 567, 31. 576, 32. p. 651. 48. et Philem. p. 236. legitur. — Latine quidem dicitur laniare capillos, sed quis praeter Sophoclem ἄμυγμα χαίτης dixerit, nescio. Zeugma hoc loco nullum est; nam ad integritatem sententiae nullum verbum definitae notionis sed generale ἔσται requiritur. In Eur. Andr. 789. πλήγματα κρατὸς στέρων τε κτύπους, metrum ostendit κόπους id est κοπετούς scribendum esse. ED. PR.

V. 634. Κρείσων γὰρ ἄδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν. Elmslejus corrigit παρ' ἄδα, quia simplex ἄδη nihil aliud significare possit, quam ἐν ἄδη, id autem soloecum esse, quia attici poetae ἐν ἄδου dicant. Mirum. Homerus II. XXIII. 244. dixit εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι, sed Sophocli ἄδη κεύθειν non licuit dicere. Attamen iidem illi, qui antiquam consuetudinem sequentes εἰς ἄδου μολεῖν et similia scripserunt, nihil veriti sunt aut aliis praepositionibus uti aut nullis, ἄδην καταβῆναι, ἄγεσθαι πρὸς ἄδην, καταβῆναι κοινὸν ἐς ἄδην etc. Sed illud potius, quod Elmslejus reponit, κεύθων παρ' ἄδη, dubitari potest an graecum non sit; certe κείσθαι παρ' ἄδη diversum est. — Pro ἢ νοσῶν jam ab omnibus receptum est, quod olim proposui, ὁ νοσῶν. Dionys. Antt. VI. c. 9. κρείττων γὰρ γένοιτο ἂν ὁ τοιοῦτος πολίτης ἀποθανών. Dem. Ol. III. 38, 6. βελτίων εἶ οἴκει μένων. Hippocr. de Fract. p. 133. T. III. κρέσσων ἂν εἴη μὴ παρεούσα. Synes. Calv. p. 67. C. αἱ λάσαιαι τῶν κυνῶν βελτίους εἰσὶν ἀποῦσαι 301 τῆς θήρας. Aliis locis disjunctivum additur enunciatum: κρείσσων ἦσθα μηκέτ' ἂν ἢ ζῶν τυφλός Oed. T. 1368. ταῦτα βελτίων ἂν ἦν καταλύων ἢ τὰ — διορθούμενος Philostr. V. Ap. V. 34, 216. ἀμείνων ἦσθα ἂν τῶ — προσέχων ἢ αἰτῶν Themist. Or. VIII. p. 172. C. πλεονάζοντες ταῖς θεραπαίαις ἀμείνους ἂν εἴημεν ἢ παραλείποντες Aristid. Or. in Aesc. T. I. p. 37. κρείττων ἦν μὴ λειτουργήσας ἢ τσοσᾶτα ἀναλώσας Lysias c. Euandr. 789, 23. quare etiam in ejusdem Or. c. And. p. 106, 6. ἡμῶν ὁ βίος βιώναι κρείττων ἀλίπως ἐστὶν ἢ διπλάσιος λυπούμενῳ, neutrum κρείττων quamvis a codd. oblatum antiquae lectioni postponendum videtur. Diversis subjectis infinitivum adjunxit Dio Chr. XI. 360. ὅσῳ κρείττω ταῦτα μὴ γενόμενα ἢ Τροίαν ἀλῶναι. — Pro μάταν Bar. AB. Mosq. B. A. μάτην. Μάτην νοσεῖν est idem quod paullo ante φρενομόρως νοσεῖν. Gorgias Enc. Hel. p. 100. πολλοὶ ματαίαις νόσοις καὶ δυσίατοις μανίαις περιέπεσον, ubi

nemo Reiskii conjecturam βαρείαις sequetur; significantur enim animi perturbationes. ED. PR.

V. 637. *Ἦκων γενεᾶς ἄριστος*. Postremam vocem Triclinius ex antiquissimo exemplari se addidisse ait; deest in codd. omnibus praeter Laud. et Dresd. A. quare Schol. adnotat *λείπει τὸ ἄριστος*, quod in cod. Γ. inter lineas adscriptum est. *Ἄριστα* si legeretur, non elegantius foret, ut Brunckio videtur, sed magis vulgare. Simillime Trach. 180. *πρωτογόνων ἤκων οὐδενὸς ὕστερος*. Affinia sunt *εὐ ἤκειν γένους, δυνάμεως ἤκειν μεγάλης* etc. ED. PR.

V. 641. *Ὡ τλάμων πάτερ*. Sic Hermannus e plerisque codd. pro *τλάμων*, quod La. Lb. Harl. et alii retinent.

V. 645. *Διακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε*. Paris. C. Θ. Mosq. A. Dresd. B. *Διακιδῶν*. Cod. Δ. Aug. C. *ἄτερθεν*. quatuor Tricliniani *ἄτερθέ γε*. Hesychius *Ἀτερίγῃ, χωρίς*, quod Abreschius ex hoc loco ductum putat sed aequè probabiliter referri potest ad Hesiod. Opp. 113. ubi *ἄτερ τε* et *ἄτερ γε* legitur. ED. PR.

V. 646. *Ἀπανθ' ὁ μακρός* — Hunc versum et sex seqq. profert Suidas s. *Περισκελεῖς*, quatuor priores Stobaeus Ecl. 302 Ph. I. 9, 234. primum et secundum Simplicius in Categ. p. 31. b. et Phys. L. IV. p. 175. a. Schol. Hesiod. Th. v. 494. Theodorus Hyrt. Ep. LV. p. 19. in *Extraits d. Manusc.* T. VI. Nicephorus Greg. Hist. L. XXI. p. 644. F. primum solum Eustathius in Epist. XXIX. p. 335, 10. In secundo, quem Anna Comn. Prol. p. 1. orationi suae inclusit, Stobaeus *ποιεῖ τ' ἄδηλα* pro *φύει* scripsit. — *Μακρός καὶ ἀναρίθμητος* juncta sunt exemplo homerico *γαῖα πολλή καὶ ἀπείρων* Odyss. XV. 81. unde mutuatus est Nicephorus Blemm. Geogr. p. 11. *πολὺς καὶ ἀθέσφατος ὄλβος* Theocr. XXV. 24. *πολὺς ὄμβρος ἀθέσφατος* II. VI. 6. quod Eustathius *ἐκ παραλλήλου* dicit; *πολλοὶ καὶ ἀναρίθμητοι* Zosim. II. 19. [*ἀμύθητος καὶ πολλή* Rhett. III. 120. *τόσσος ἀπείριτος* Dionys. Per. 1062.]

V. 648. *Κοῦκ ἔστ' ἄελπτον*. Suidas s. *Ἄελπτον* hunc et seq. versum affert. Sententia trita est, *ἔλπεσθαι χροῖ πάντ'*, *ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον* Linus Jambl. V. P. p. 131. ED. PR.

V. 648. *Ἄλλ' ἀλίσκεται γὼ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες*. Priora *ἄλλ'* — *ὄρκος* affert Eustathius p. 336, 24. Pro *καὶ* Brunckius, Porsonus, Dindorfius *καὶ*, quod concinuis esse videtur. Adjectivum *περισκελής*, de quo paucis disseruerunt Casaubonus ad Athen. XI. 795. XIV. 953. et Gatacker. ad Anton. IV. c. 28. ab eadem stirpe ortum unde *σκληρός, ξηρός* et *σκιῆρός*, communem his significationem habet sicci, duri, rigidi; *περισκελῆ πρόσθετα* et *γάρμακα* apud Hippocratem contraria sunt *τοῖς ὑγροῖς καὶ εὐλύτοις* v. Foes.

Oec. s. v.; πρᾶγμα περισκελές Theo Prog. c. IV. 183. T. I. τὸ περισκελές τῶν λογισμῶν Socrat. H. Eccl. II. c. 35. περισκελέστερον ἀπηγγέλλετο τὸ ῥησείδιον *duriuscule* Simplic. in Epict. c. XXXI. 235. Hinc ad animum transfertur περισκελές ἦθος M. Anton. l. c. βαθὺς χαρακτήρ καὶ περισκελής Leont. Epigr. VIII. p. 100. T. IV. τὸ ἀπεσκληρὸς τοῦ βίου Basil. in V. Theclae p. 18. et *retorridus* pro severo. Similiter ap. Homerum II. O. 26. θυμὸς ἀζηγῆς exponitur δυσμάλακτος καὶ ἀτεγκτος ἀπὸ τοῦ ἄζην ἔχειν, ὃ ἐστὶ ξηρασίαν, et ἀζαλέος ἄρης in Macedonii Epigr. XII. Ed. PR. [ἀήρ περισκελής Theophr. C. Pl. III. 3. p. 575. ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι Nemes. de Nat. Hom. II. p. 124.]

V. 650. Ὅς τὰ δειν' ἐκατέρουν τότε. Schol. Rom. γρά- 303
φεται ἐπηπείλησ' ἔπη, e v. 312.

V. 651. Βαρῆ σίδηρος ὡς ἐθελύνθην στόμα. Quoniam, ut Lucretius ait VI. 969. *humor aquae ferrum conducit ab igni*, veteres Critici verba prima aut cum antecedentibus connectunt, ὃς ἠπείλουν καὶ ἔζεον καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαρῆ σίδηρος, ἢ ὃς ἐκατέρουν ἦτοι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ἦν καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος, aut aliud genus tincturae intelligi volunt, quo ferrum emolliatur, εἰ γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν. Illud Brunckius probavit, hoc Hermannus. Ac de olei usu antiquissimus testis Hippocrates Coac. Praenn. p. 294. T. I. σιδηρίου βαρέντος ἐς ἔλαιον, idemque fit hodie in acubus, serris, similibusque, plane ut Plinius dicit a Musgravio advocatus XXXIV. 41. *tenuiora ferramenta oleo restingui, ne aqua in fragilitatem durentur*, et Plutarchus de Prim. Frig. c. XIII. 109. βελόνας καὶ πόσπας σιδηρᾶς οὐχ ὕδατι βάπτουσιν ἀλλ' ἐλαίῳ, φοβούμενοι τὴν ἄγαν ψυχρότητα τοῦ ὕδατος ὡς διαστρέφουσιν. Verum ab hoc genere tincturae, quod tantummodo tenuioribus ferramentis adhibetur, ac permultis ne notum quidem est, similitudinem transferre parum decebat, neque id simplici nomine τῆς βαρῆς significari poterat, cui omnes tincturam aquae subijcere solent. Eademque ratione excluditur tinctura aceti, quo Lacedaemonii τὴν τοῦ σιδήρου ἀκμὴν εἰς τὸ ἄτμουον κατασβεννύουσι Poll. IX. 79. Plut. V. Lyc. IX. Lys. XVII. Itaque aut ad primam illam interpretationem revertendum est, quae verborum ordinem invertit, aut sumi debet Sophoclem nomine τῆς βαρῆς totam ferri cudendi fabricam significasse, qua ferrum non solidatur sed etiam ad tractandum aptius, hoc est, flexile et elasticum redditur ademta per aquam ferrariam naturali ejus asperitate; τὸ θυμοειδὲς ὡσπερ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρῆσιμον ἀντὶ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησε Plat. Rep. III. 411. B. quae repetit Demetrius de Eloc. c. 184. Plu-

tarch. V. c. VIII. τὴν πόλιν καθάπερ σίδηρον ἐκ σκληρᾶς μαλακωτέραν ποιῆσαι. Quod Statius dicit Achill. I. 429. *ferrum laxatur ad usus innumeros*, illud ipsum est *μαλάττειται καὶ θηλύνεται*, quamquam hoc non efficitur τῇ βαρῇ, quae proprie ita dicitur, sed post eam ferro calefaciendo.

V. 656. Ἐξαλεύσομαι. Sic La. Lb. et plerique codd. Ald. Suid. s. *Εἰμί* et s. *Ἐχθρῶν*. Alii *ἐξαλεύσομαι*, cod. *Δ*. *ἐξαλέξομαι*, cod. Brunck. *ἐξαλλάξομαι*. Hesychius *Ἐξαλύξομαι φυλάξομαι Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ*, quod Wesselingii consilio Observ. II. 16, 163. recepit Brunckius. Restitui *ἐξαλεύσομαι* ob codd. plurimorum consensum et ut usitatius. Futuro *ἀλύξομαι* usus est Hesiodus Opp. 363. aoristum non reperio. ED. PR.

V. 657. *Μολών τε*. Sic codd. Ald. et Suid. s. *Ἀστιβέξ* hunc et tres seqq. versus afferens. *Μολών δέ* idem s. *Ἐχθρῶν* et Edd. vett. E. seqq. *ἔγχος ἐχθιστον βελῶν* repetit Eustathius p. 644, 47. ED. PR.

V. 661—663. *Ἐγὼ γὰρ — Ἀογείων πάρα*, affert Suidas s. *Κεδνός*, ubi *Κάγώ* legitur, duos sequentes s. *Ἄλλ' ἔστ'*. ED. PR.

V. 665. *Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα* — Praeter Suidan s. *Ἄδωρα* et *Ἐχθρῶν*, hujus versus mentionem fecere Eustathius p. 757, 14. Schol. Eur. Med. 615. Servius ad Aen. IV. 496. paroemiographi v. Schott. ad Zenob. V. 4. p. 79. et Theophylactus Sim. Hist. IV. c. 13. p. 110. B. ubi *κακῶν* pro *ἐχθρῶν* legitur; paullulum inflexit Lucianus Merc. Cond. §. 38. p. 697. Scriptor de plagiis literariis, quem Clemens excerpit Strom. VI. 2, 740. *Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδεῖα εἰπόντος κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ φησὶν Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κ. τ. ἐ.* Verum nota sunt τὰ τοῖς Τραγικοῖς ὁμοίως εἰρημένα, in quae illi saepe fortuito et incogitantes inciderunt. ED. PR.

V. 666. *Τοιγὰρ τὸ λοιπόν*. Hunc versum et novem seqq. sublegit Stobaeus Serm. XLIV. 7. Septem priores Suidas s. *Εἴσομαι*. Verba τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Euripidi tribuunt Schol. Arist. Rann. 370. Schol. Il. K. 56. et Philemo §. 233. p. 161. sequentia *μαθησόμεσθα — σέβειν* profert Eustathius p. 21, 21. et 1429, 26. ED. PR.

305 V. 669—673. *Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ — φλέγειν*, producit Tzetzes ad Hes. Opp. 197. tres priores 669—671. Suidas s. *Νιφοστιβεῖς*. Similis *ισότητος* praedicatio ex Pythagoreorum scholis ducta legitur in Eur. Phoenn. 551. et in Didus Ep. ad Aen. v. 54. *cessurus lege sorori consumit sua jura dies; sic continet orbem dum recipit natura vices* etc. Poett. Min. T. IV. P. II. p. 445. ED. PR.

V. 672. *Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος*. Ita Stobaeus, Tzetzes ll. cc. et Suidas s. *Λευκὴ ἡμέρα*, sed idem alio loco *Αἰανῆς κύκλος σκοτεινὸς* (ἢ) *ἀδιάλειπτος* (sic et Schol. Rom.) *Σοφοκλῆς νυκτὸς αἰανῆς κύκλος ἢ αἰανῆς, θρηνητικῆς*. Eadem fere Zonaras T. I. 64. nisi quod *αἰανός* scribit; La. *αἰανῆς*, quod primus Hermannus recepit; ceteri codd. *αἰανῆς*. Pro *νυκτὸς αἰανῆς τέκνα* Aesch. Eum. 416. prius legebatur *αἰανῆ*, quod Scholiastae nesciunt utrum *σκοτεινά* significet an *θρηνητικά*. Ejusdem distensionis testis Schol. Pind. Isthm. I. 69. *αἰανῆ οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν παρὰ τὸ αἰ αἰ, οἱ δὲ τὴν διηνεκεῖ παρὰ τὸ αἰέν*. Nocti utrumque convenit ut et *μέλαινα* dicatur siye *σκοτία*, quae sunt fere perpetua ejus epitheta, et ut *αἰώνιος* ab perennitatem, cujus causa *νύξ ἰερά* Aesch. Heliad. 59. Eur. Ion. 83. et *ἀμβροσία* vocatur, sicut omnia quae naturae legibus in aeternum fixa sunt, elementa, sidera, annique et lucis statae vicissitudines, et *θεὸς αἰανῆς* id est *αἰώνιος* Lycophr. 928. Sed hoc loco praestat *σκοτεινός* et propter contra positum *λευκόπωλος ἡμέρα*, et quia nigror atque caligo prope abest ab illo horrido tetricoque rigore, quo quae praedita sunt, hic mitioribus concedere dicuntur. [*Κύκλος ἄστρον* Sap. Salom. XIII. 1.]

V. 674. *Δεινῶν τ' ἄρημα πνευμάτων ἐχοίμισε στένοντα πόντον*. Hermannus in utraque editione *δεινῶν δ'*, quae conjectura videtur (nam de codd. nihil adnotatur) sed perquam apta. La. Jen. Lips. B. et Suid. s. *Ἄρημα* exhibent *δεινόν τ'* — Musgravius et Jacobsius Animm. ad Anth. Vol. III. P. II. 210. *λεῖων* corrigunt, *πνεῦμα λεῖον* afferentes ex Aristoph. Rann. 1003. et Heliad. V. 1. quod legitur etiam Philostr. Vitt. Soph. II. 1, 564. et Philon. de Somn. II. 146. Causa correctionis haec est, quod venti leniter adspirantes mare tem-³⁰⁶pestate concitatum sedant; *ὁ ζέφυρος τὴν θάλασσαν κατεννάζει* Callistr. Iconn. XIV. 906. *κύμα προὔνει* M. Argentar. Epigr. 4. *οἶδμα κατεπορήνε γαλήνη* Quint. Cal. XIV. 328. *κύματα ἔσβεσε νήριμος αἰθήρα* Arist. Avv. 777. [Arrian. Peripl. P. Eux. p. 117. *Βορρῶς ἐπιπνεύσας ὀλίγος κατέστησε τὴν θάλασσαν*.] Sed *δεινά πνεύματα* motus undarum augent potius quam minuunt, nisi ex adverso incumbunt, ut Homerus ait Od. E. 385. *ὦρσε δ' ἐπὶ κραίπνόν Βορέην πρό τε κύματ' ἔαξε*, et Lucanus V. 705.

lassatum fluctibus aequor

ut videre duces purumque insurgere vento
fracturum pelagus Borean.

Sed is quoque si diutius spiraverit et vehementius, non tranquillat mare sed in contrarium impellit. Hoc igitur reputantes illi *λεῖων* substituerunt. Sed retinendae lectionis antiqui-

tus traditae rationem Scholiastae ostendunt duplicem, unam prorsus improbandam: *λείπει τὸ ὑπὸ, ἢ ἢ ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων στένοντα πόντον ἄημα πρᾶον ἐκοίμισε*, alteram argutius excogitatam: *πνοή μεγάλων ἀνέμων κατεπράυνεν ἡχοῦντα πόντον παυσάμενη δηλονότι καὶ ἡσυχάσασα*, modo id poeta addidisset; nam si quis dixerit etiam non additum tamen intelligi posse, id vereor quorsum evasurum sit. Vere quidem Aristoteles Phys. Ausc. L. II. c. 3. ὁ γὰρ παρὸν αἴτιον τοῦδε, τοῦτο καὶ ἀπὸν αἰτιώμεθα ἐνίοτε τοῦ ἐναντίου, οἷον τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυβερνήτου τῆς τοῦ πλοίου ἀνατροπῆς, ex quo apparet recte dici ὁ κυβερνήτης ἀποθανὼν ἀέτροψε τὸ πλοῖον, ut *δεῖμά μοι παροιχόμενον ἔπασσε μέριμναν* Pind. Isthm. VIII. 22. Sed hanc notionem τοῦ ἀποθανῶν, τοῦ παροιχόμενον nullo modo omitti posse exemplis docebo. [Simile facinus foret si in Gregor. Naz. Carm. LVI. 133. A. αἰδῶς οἰχομένη πάντων γενέτειρα κακίστων participium omitteretur.] Quum Hippocrates scripsisset οἱ κατὰ γαστροκνημίην πόνοι ἐν τούτοισι γνώμης παράφοροι, id nonnulli falsum rati, in contrarium veterunt adhibita eadem, qua Scholiastes utitur, ellipsi: *βοηθοῦντες τῇ ῥήσει κελεύουσιν ἡμᾶς προσυπακοῦσαι καταπαυσάμενοι*, quam exegesis Galenus Comm. I. in Praedict. L. I. 35. p. 585. T. XVI. ἀτοπωτάτην dicit: οὕτω γὰρ ἔξεισι πᾶν ὅ, τι ἂν βουληθῶμεν εἰς τὸναντίον ἔλκειν ὥστε καὶ κεφαλαλγίαν εὐρωμένον πον γεγραμμένην, οὐ τὴν οὔσαν ἀλλὰ τὴν ³⁰⁷ *παυσάμενην ἀκούειν ἡμᾶς κ. τ. λ.* Ac profecto, qui hujusmodi detractionem probaverit, non dubitabit dicere *morbis me sanavit, somnus expergefecit, clamor fragorque consopivit, procella mare sedavit*, quae sine controversia sunt ἀτοπώτατα. Attamen afferuntur a Schaefero et Erfurdtio hujus licentiae exempla; quo enim jure v. 675. *somnus dicitur cessando solvere τὸν τέως πεπεδημένον, eodem jure δεινῶν ἄημα πνευμάτων dicitur cessando κοιμίζειν τὸν τέως κεκυματωμένον πόντον*, estque vetus adeo cantilena rem appellari pro defectu rei.¹⁾ Sed haec diversissima sunt; namque cum verbis *solvendi, laxandi, remittendi* notio demtionis et sublationis ita arcte conjuncta est ut separari nequeat; neque, si dicitur *ὅταν γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με* Theocr. X. 22. *Ἄρης ἔλυσεν αἰνὸν ἀπ' ὀμμάτων ἄχος*, cuiquam in mentem venit extrinsecus addere *λιπών* vel *παυσάμενος*, quia hoc ex verbis *λίειν ἀνέναι* intelligitur ipsis. Verbum autem *κοιμίζειν*, quum prorsus hujus generis non sit, hac una ratione excusari potest quod prae-

¹⁾ [Strab. IX. 577. ὁ Πηνειὸς ἀνέπνευσε τὴν χώραν sc. relictam in sicco. Apoll. Rh. I. 141. μή οἱ ἐνκλείης ἀγάσαντο. Eurip. Palam. ap. Schol. Hom. II. B. 353. πάλαι σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπείργε, i. e. die fehlende Mulse.]

cedunt verba *εἶκειν*, *ἐκχωρεῖν*, *ἐξίστασθαι*, quibus quae inest desinendi significatio, ea furtim transfunditur ad proximum *ἐκοίμισε*, non ut hoc intelligatur, quod sejunctum a continetibus absonum foret, *procella mare tumidum temperat*, sed potius *remittit aliquando*, *ceditque serenitati*, ut *luci tenebrae*, *hiems veri*. Retineo igitur tralaticiam lectionem, sed longe aliis atque illi rationibus ductus, neque concedam Matthiaeo huc conferenti *ἡ γαλήνη συννεφεῖ* Eur. Dan. Fr. IV. quod non aliter se habet quam *sol obscuratur*, *nox illucescit* Plaut. Amph. I. 3, 18. Neque magis quadrat, quod a Dissenio apponitur Pind. Isthm. II. 58. *οὐδέ ποτε ξενίαν οὔρος ἐμπνεύσας ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν*, qui locus sive hoc modo scribitur sive ut Hermanno placet ad Hec. 1059. certissime hoc significat *Xenocrates nunquam contrahit hospitalitatis vela*, quae velut *ventus secundus intendit*. Sicut somnus corpora animantium constringit, constricta solvit, sic vento tribuitur *τὸ ἀναστέλλειν καὶ τὸ ὑποστέλλειν* cf. Schol. Arist. Eqq. 437. *τὸ ἐπαίρειν καὶ τὸ ὑπιέναι* Plut. V. Luc. III. quia vela, nisi *ventus esset*, non intenderentur omnino.

V. 675. *Ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος λῦει πεδήσας*. Bo-308
thius in Ed. Pr. *ἐν* mutavit in *ἐκ*, quod Hermannus non admodum improbat; nunc cum *πεδήσας* jungendum putat, quod non videtur fieri posse interjecto alio verbo *λύει*. Eodem modo *ἐν δ' ἄλογοι* Oed. T. 191. *ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά* Trach. 210. quod Dorvillius ad Char. p. 126. (p. 275.) cum aliis minus aptis confert. Verba *ὁ παγκρατῆς* — *ἐχει* affert Eustathius p. 173, 20. p. 981, 54.

V. 678. *Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γάρ* — Pro *ἐγὼ δ'*, quod ap. Suidan s. *Ἄημα*, Triclinium ad Oed. T. 222. et in omnibus codd. legitur, Brunckius et Schaeferus *ἐγωγ'*, ut Heathius, receperunt; Porsonus *ἐγὼ δ'* praefert; vulgatam tuentur Wunderus et Hermannus δὲ *γάρ* non minus recte dici censes quam *ἀλλὰ γάρ*, quod exemplis quibusdam confirmat Fritzschijs Quaest. Lucian. p. 63. De lectione idem sentit Triclinius sed schema anantapodoton esse, *ἐγὼ δὲ* — scil. *γνώσομαι*. Sic in Plat. Legg. IX. 875. D. *νῦν δ'* — *οὐ γάρ ἐστιν οὐδαμοῦ*, et similibus alii signum illud reticentiae apponunt, alii verba continuanda putant v. Ast. ad Symp. 220. edit. primae.

V. 679. *Ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῶν* — *ἐχθαρτέος*. Pro vulgato *ἡμην*, in quo codd. et Suidas s. *Ἄημα* consentiunt, Brunckius ex alio Suidae loco s. *Ἐχθραντέος*, ubi hic versus et seqq. afferuntur, recepit *ἡμῶν* (non *ἡμιν*, ut Erf. dicit) a Kuestero commendatum, idemque tacite confirmant Grammatici, qui pro *ἡμην* uno Euripidis testimonio utuntur, Etym. M. p. 430, 7.

Pro *ἐχθραντέος*, quod per omnes codd. obtinet, Porsono suatore ad Med. 555. reposita est lectio Junt. II. marginalis *ἐχθαυτέος* nuper inventa in La. et Lb.

V. 681. *Τοσαῦθ' ὑπουργῶν* — Apud Suidan s. *Ἐχθραντέος* mendose scribitur *τοιαῦθ'*. Ceterum his verbis poeta adumbravit Biantis praeceptum Aristot. Rhet. II. 13, 765. E. XXII. 780. E. *φιλεῖν δεῖ ὡς μισήσοντας καὶ μισεῖν ὡς καὶ φιλήσοντας*. Sed et Zaleuci lege sanctum est, ne quis civium implacabili odio inimicum prosequatur sed ita cogitet, se aliquando cum eo in gratiam rediturum esse Diodor. XII. c. 20. *Καλῶς εἶρηται τοῖς παλαιοῖς ὅτι καὶ φιλίας κοινωνητέον μὴ ἀπογινώσκοντας ἐχθραν καὶ προσχορυστέον ὡς φιλίας ἐσομένης* Philo de Char. p. 713. A. cf. Seneca Ep. XCIV. p. 236. et Gruter. ad P. Syri Sent. p. 484. (p. 216. ed. Orell.) Hoc infirmior est Wytttenbachii conjectura in Bibl. Crit. II. P. I. 45. Platonis similem sententiam Rep. V. 465. ex hoc Sophoclis loco ductam esse. Ed. PR.

V. 682. *Ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμῆν*. Haud dissimilem rationem reddit Bias ap. Diog. I. 82. *τοὺς γὰρ πλείστους εἶναι κακοὺς. Ἐταιρείας* La. Lb. *ΓΑΘ*. Mosq. B. Lips. A. B. Suid. s. *Ἄημα* et *Λιμῆν*, quod probavit Porsonus ad Or. 1070. et receperunt praeter Bothium omnes. Ceteri codd. et Edd. *ἑταιρίας*, ut Brunckius. Atque *ἑταιρία* amicitiam significat ap. Demosth. p. 424, 10. (unus cod. *ἑταιρεία*) Thucyd. III. 82. (pauci *ἑταιρεία*) Epist. Socr. p. 17. Aristid. Or. II. p. 309. V. p. 35. Athen. XIII. 572. Discrepant codd. Eur. Or. 1072. et 1079. ubi Matthiae primum *ἑταιρεία*, mox *ἑταιρία* dedit; Dindorfius qui hic *ἑταιρεία* praetulit, utroque loco *ἑταιρία*. Vicissim *ἑταιρεία* pro factione legitur Andocid. p. 13, 100. Plut. V. Public. c. XXI. V. Crass. XIV. (Schaeferus *ἑταιρία*) Philostr. V. Ap. VIII. 24, 365. et, quod aliquanto plus valet *ἑταιρητή* Herod. V. 71. *ἑταιρεῖαι* Julian. Epigr. XLIII. 2. Anth. T. III. 204. Alia hujus confusionis exempla attulerunt Astius ad Legg. IX. 437. Baiterus ad Isocr. Paneg. p. 51. Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 437, nec puto accurate definiri posse, librariine peccaverint an scriptores ipsi discrimina significationum a plerisque servata interdum neglexerint.

V. 685. *Ἐσὼ θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους εὐχον τελεῖσθαι*. Bar. B. Θ. Mosq. AB. *εἴσω*. *Διὰ τέλους* (*διατέλους* Ald. et vett. Edd. ut *διαπαντός* v. 704. etc.) ab Hippocrate semper pro *διὰ παντός τοῦ χρόνου* dici affirmat Galenus de Diffic. Resp. II. 6, 253. T. VII. (846.) eumque intellectum habet Aesch. Eum. 64. Hec. 1193. Bacch. 1259. Platt. Legg. III. 687. C. IV. 721. C. Demosth. de Foed. Al. 216, 22. Menand. Fragm. p. 123. sed Sophocles hoc loco pro *τελέως* po-

suit ut Prom. 273. Hec. 817. quod saepius εἰς τέλος dicitur, ut ἡ νόσος εἰς τέλος ἐλώρησε Dionys. Antt. VIII. 53. X. 54. εἰς τέλος τεταπεινωμένοι Diod. XI. 38. XVII. 77. pro εἰς ³¹⁰ τοῦσχατον. Τῶν δεινῶν εἰς τέλος ἀπαλλάττουσι Artemid. II. 37, 215. [τῶν ἐμψυλιῶν ἐς τέλος ἀνηρημένων Appian. Civ. V. 130, 10.] v. Dorvill. ad Char. p. 479. Wetsten. ad Luc. XVIII. 5.

V. 687. Ταῦτά μοι τιμᾶτε — honoris causa mihi tribuite, ut δυσεβῆ τιμᾶς χάριν Antig. 520. [pro νέμεις.] Παιάν σοι τιμᾶ φάος Pind. P. IV. 481. Ἐρμῆ, δέξο θυσίην, ἣν σοι λοιβαίσι γεραίρω Append. Epigr. n. 282.

V. 689. Μέλειν μὲν ἡμῖν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα. Μέλειν τινός curam gerere Aesch. Ag. 380. Soph. El. 343. quod sine justa causa addubitat Blomfieldius ad Prom. Gloss. v. 3. Schol. Rom. ὑμῖν ἅμα, γράφεται ὑπέρομεγα, quo Tragici non utuntur, neque h. l. aptum est.

V. 693. Ἐφριξ' ἔρωτι περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν. Jen. et fortasse nonnulli alii ἔφριξ' ἐν, quam praepositionem Triclinius metri causa addendam putavit sed omittunt Suidas s. Ἐφριξα, Schol. Lips. ad II. IV. 282. et Eustathius p. 473, 10. qui hoc versu usi sunt. De simili animi affectu Aeschylus Fragm. N. 373. ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους, quem versum ab Oedipo in fabula cognomine tunc pronunciatum suspicabar, quum sacra Eleusinia percepturus esset. Ἄνεπτόμαν Paris. E. Aug. B. Suid. l. c. ubi cod. Oxon. ἀνεπτόμην, et Eustath. p. 452, 31. p. 1419, 44. p. 1679, 50. Ceteri ἀνεπτάμην et ἀνεπτάμαν, ut ἐφηψάμαν Eur. El. 1225. κατορξάμαν 1223. Ἄνεπτατο χάσματι θυμός Apollon. Arg. III. 724. pro quo Sophocles ἔρωτος usurpavit exemplo novo.

V. 694. Ἰὼ ἰὼ Πᾶν — ἀλίπλαγκτε φάνηθι. Barocc. B. Aug. C. Dresd. B. semel ἰὼ. Schol. Harl. ad Arist. Nub. 1157. τὸ ἰὼ καὶ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Bar. B. Aug. C. Lips. B. Πᾶν semel Mosq. B. Dresd. AB. Aug. C. Flor. G. et Turneb. in margine ἀλίπλακτε. Μάκαρες ἀλίπλαγκτοι δῖι permarini Oppian. Hal. IV. 582. Panem autem ἀλίπλαγκτον dici putant Scholiastae ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ (v. Theaetet. Epigr. III. 515. T. III.) ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσε (piscium ferculis inescatum narrat Oppianus Hal. III. 16.) ἢ ὅτι οἱ ἀλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα ³¹¹ ὡς νόμιον θεόν v. Pind. Fragm. LXV. 594. ¹) Ausonius

¹) Alius addit ἀλίπλαγκτε ἀντὶ τοῦ μεγαλόφωνε ὡς ἀλίβρομε. Num forte, qui hoc commentus est, ἀλίπλαγκτε legit, idque ut ab ἄλις compositum idem significare credidit quod ἐρικλάκτης? Ἄλιβρομος σύριγξ Nonn. XLIII. 385. undisonam significat.

Mosell. 172. Panes inducit fluctibus insultantes, et in pugna Liberi patris navali Nonn. XLIII. 214. excellit Pan *ἀβάτοι-σιν ἐν ὕδασι κοῦφος ὀδίτης*, idemque in numero deorum litoralium refertur v. Interpr. ad Theocr. Id. V. 14. piscatorum adjutor Agath. Ep. XXVIII. Hinc perspicuum fit, Panem, licet numinibus maris adscriptus non sit, tamen ob negotia maritima *ἀλίπλαγκτον* cognominari potuisse et hoc loco a choro ita invocari, *tu, qui maria pervagari soles, ades dum mare Aegaeum transvectus*. Ed. Pr. Bothius et Hermannus verba *ἀλίπλαγκτε γάνηθι* conjungenda putant ut *venias hodie* v. Krueger. de Attractione p. 77. sq. Neque tamen exemplum hujus assimilationis ¹⁾ ex antiquis auctoribus proferri video; nam quae Matthiae Gramm. §. 312. p. 615. et Bernhardy Synt. p. 465. componunt *ὦ δύστηνε φανείς, ὦ πολύκλαυτε θανῶν*, quum eodem modo constructa sint quo ceteri casus *ὁ πολύκλαυτος θανῶν, θανόντος αὐτοῦ πολυκλαύτου* etc. non debent conferri cum hujusmodi locis, in quibus imperativus vel optativus legitur. — Pro *χοινοτύπου* Bodl. Bar. A. et quatuor alii *χιονοτύπου*. Cyllenen poeta ut nobiliorem Panis sedem memorare maluit quam Psyttaliam Salaminiis propiorem v. Schol. Aesch. Pers. 447.

V. 698. *Θεῶν χοροποι' ἀναξ*. Eundem Pindarus Fragm. N. 67. p. 593. *χορευτὴν τελεώτατον θεῶν* vocavit, cujus loci obscura memoria ductus Vossius Epp. Myth. I. 13. Panem dicit a Pindaro perfectissimum deorum dici; quod non est ita, neque si esset, ad Aegyptiorum mysteria pertineret; nam hic superlativi non semper tantum valent, quantum sonant. ³¹² *Ἐρμεία φέρτατε παίδων Αἰγιόχου* Oppian. Hal. III. 9. Apollinem Theocritus XXV. 21. *τελειότατον θεόν*, Virgilius summum deorum, Homerus *θεῶν ἀριστον* praedicat quod Eustathius p. 1523. minus fuisset miratus, si Dianam meminisset *θεῶν ἀνασσαν* nuncupari Iph. A. 1523. Ed. Pr.

V. 699. *Νύσια, Κνώσι' ὀρχήματα*. Codices partim sic partim geminato sigma; atque in urbis Creticae nomine utramque scripturam pariter probari docuit Hoeckius in Cret. T. I. 401. cupidiusque quam cautius Stallbaumius *Κνωσσός* ex toto Platone a se expulsum profitetur ad Legg. I. 625. A. *Νύσια* autem rectius quam *Νύσσα* scribi plerique doctorum consentiunt, quos Ellendtius nominat ad Arrian. T. II. p. 130. Praeter Suidan s. *Νύσια* et Zonaram T. I. 345. hunc versum

¹⁾ Hanc, quam barbare attractionem vocare consuevimus, latine assimilationem (*ὀμαλισμόν*) syntacticam appellare licet. Donatus ad Andr. Prol. 3. *populo ut placerent quas fecisset fabulas*, syllepsin dicit, sed hoc nomine vulgo alia designatur figura.

affert Eustathius p. 1166, 18. cujus opinio est haec, Sophoclem juvenum bis septem, quos Theseus duxit, festas choreas Gnosi celebratas in animo habuisse. Sed Gnosiae dicuntur quae quondam a Curetibus ad occultandum Jovis vagitum institutae sunt; Nysiae, quas Satyri Nysigenae Nymphaeque Bacchi nutrices saltarunt. Scholiastes: τῶν μὲν ὀρχήσεων ἢ μὲν Βερευνθιακὴ λέγεται, ἢ δὲ Κορητικὴ ἢ καὶ πυρόριχη (male Suidas ἢ δὲ πυρόριχη). Νυσίας γὰρ ἢ Βερέυνθιτος (male idem ἢ Βερευνθιακὴ) quae Meursius perperam ad Suidae modum corrigit ad Lyc. 249. cf. Jungermann. ad Poll. 99. et Aglaoph. T. II. 1154.

V. 700. Ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψης. Αὐτοδαῆ significat ludicra extemporalia. Duo ultima vocabula excerpserit Suidas s. Ἰάψης, pro quo La. Dresd. B. ἰάψεις. Eustathius p. 17, 10. τὸ ἰάψειν ὀρχήματα ἐστὶν ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι ἢ τὸ ἐπιπέμψειν. Prius perspicue falsum est, cum altero consentit Glossa Brunckii πέμψης, ἐμβάλης, ut προοιάπτειν II. XXIV. 110. interpretantur προοιάλλειν, διδόναι. Tertium quidam continetur Scholiastae verbis συνάψης ἐμοί, ἤγουν ἐπιπέμψης, quae ex duobus interpretamentis mixta sunt. Ex his συνάψης vero proximum videbatur, ut vulgo saltantes dicuntur χορὸν ἄπτειν Aesch. Eum. 307. χεῖρα χεῖρὶ συνάπτειν Arist. Thesm. 955. nectere brachia Ovid. Fast. VI. 329. Atque eandem significationem verbo ἰάπτειν¹⁾ tribui censebam, 813 ut ab eadem stirpe profecto. Etenim primitivum est ἄπω, latinum *apo* id est jungo, ligo, unde *apex* propagatum, ut Festus et Servius docent, et *amentum*, nomen contractum ut omen, fulmen, caementum etc. Hinc proficiscitur appropinquandi significatio. Hesychius ἄψω, προσεγγίσω, Zonaras T. I. p. 366. ἄψαι τὸ προσεγγίσειν, id est admovere. Media forma *apiscor*, ἄπτομαι²⁾ attingere significat. Quemadmodum vero a χράω (χραίνω) ducitur χροῖω, χοίπτω et χοίμπτω, a λάω, λίω (λιλαίωμα) λίπτω, sic ab illo fonte manavit ἴπτω et crassius ἰμπτω eadem nectendi, jungendive significatione praeditum. Hesychius Τιμβάναι, ζεύγανα, Ἰμψας, ζεύξας,

¹⁾ [Quint. Sm. III. 455. ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει. 481. με πένθος ἰάπτει.]

²⁾ Pro medio activum legitur in Act. Apost. XXVIII. 3. ἐχίδνα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Sed pro ἵνα τούτων ἄψαιμι Aristaen. II. 21. nunc emendatius scribitur ἀψαίμην cf. Bast. ad Ep. I. p. 232. Apud Hesychium χροῶζει, προσάπτει, ψηλαφά, Guilietus προσάπτεται corrigit, ac recentiores Graeci ἀγγίξειν pro ψηλαφᾶν usurpant v. Du Cang. Gloss. T. I. p. 8. Sed ille fortasse προσάπτει dixit pro competit, ut saepissime συνάπτει pro συναφῆς ἐστι valet v. Wellauer. ad Pers. 858. ὁ τέτων καθάπτων εἰς τὴν κεφαλὴν Galen. de Us. Part. II. 12. p. 135. T. III. Ed. Pr.

Ἰμψιος Ποσειδῶν ὁ ζῆγιος, Ἰμψθεις ὁ βλαφθεις, nam a tactu et attrectatu proxime abest laesio, quo fit ut *atteger* laesum significet, *integer*, *intactus* ¹⁾ et graecum ἄθικτος, illaesum; neque *contages* multum hinc distat, quam Graeci θίξιν vocant, quare Hesychius *Θιγμάτων* interpretatur *μιασμάτων*, quae res quam sibi cognatae sint invicem, etiam hinc cognoscitur quod verbo *χραίνειν* tangendi et contaminandi sive corrumperendi notiones subjectae sunt. Quum igitur pateat, tactionem et laesionem fere idem valuisse, quumque tangere (ἄπτεισθαι) nihil aliud sit quam se adungere (ἄπτειν) non mirum videbitur, jungendi et laedendi significationem attributam esse verbo congeneri, quod veteres ipsi sola literae iota praepositione ab illis discrepare autumant. Ejusque praepositionis exempla extant neque pauca neque dubia, αἴνω et ιαῖνω Schol. Ven. IX. 325. οὔλος et ἰουλος Athen. XIV. 618. E. αἰβοῖ et ιαιβοῖ, ἀπάλλω ἀποπέμπω Anecd. p. 414. 314 et Suid. Ἐφιάλτης, ὁ ἐπιπηδῶν Hesych. Ἰάειρε, πρόσφερε Id. Ἰῶλκα, ἀλλκα Idem et Grammatici inediti apud Albertium, quos si Bentlejus cognitos habuisset, noluisset ὶλκα corrigere ap. Heyn. ad Hom. T. VI. p. 493. Ἰηδόνες, εὐφροσύνη Suidas; Ἰωρός pro οὔρος (id est vel φύλαξ vel ὄρος) Photius et Suidas, quamquam Apollonius de Pron. p. 70. C. et hoc et nomen Ἰγνητες a pronomine compositum dicit; ab ἀνθῶ Schol. Theocr. XII. 24. ἰονθος repetit, alii ab αἴνω ιαίνω (et διαίνω, ut ἰωκή, διώκω ab ὠκύς) a γόνυ ἰγνύς et ἰγνύα extitisse putant; Strabo IX, 437. Θώμη prius quam Ἰθώμη dictum esse censet; de ἰθύω autem et ἰμείρομαι dubitatur haecine sit antiquior forma an quae duabus constat syllabis. Sed illam nectendi significationem non penitus amissam esse, colligo ex Hesychii glossa Ἰαψεν ἐπεμψεν, ἔδεισε, pro quo ἔδησε scribendum videtur. Haec olim disserui, sed paullo angustius nec ut persuaderem Hermanno et Passowio, qui ἰάπτειν ὀρχήματα proprie significare putant pedes jactare saltando, tum saltare ipsum. Quod ego concesserim, si quis illius propriae significationis exemplum promserit, vel πόδας ἰάπτειν vel χεῖρας vel aliud simile. Dicitur quidem βαλλίζειν et ballare pro saltare v. Salmas. ad Vopisc. Aurel. c. VI. sed hoc ideo quia βάλλειν χεῖρας, brachia in numerum jactare Lucret. IV. 773. in usum venit pro χειρονομεῖν. Num vero δικεῖν vel ῥίπτειν pro saltare dictum sit, dubitare libet. Verum haec hactenus. Illa autem deorum invocatio e veritate expressa hymnisque sacris assimilata est. Lucianus Salt. §. 10. p. 130. T. V. τὸ ἄσμα Ἀφροδίτης ἐπικλήσις ἐστὶ καὶ Ἐρώτων,

¹⁾ Pro non tacto poetae usurpare solent.

ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο, quo solvitur Matthiae haesitatio mirum esse dicentis si chorus a Pane peteret ut se coram (imo ut secum) saltaret. Idem expetit chorus Arist. Rann. 323. "Ἰακχ' ὦ Ἰακχε ἐλθὲ χορευέσων, ἕξαγε χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

V. 701. Χορεῦσαι. Post hoc verbum Hermannus tot syllabas excidisse putat, quot supersunt versui antistrophico.

V. 704. *Εὐγνωστος* ἐμοὶ *ξυνείης* διὰ παντὸς *εὐφρων*. Scholiastes Rom. primum et extremum nomen ita connexa censet ut significetur *φανερὸς ὧν ὅτι εὐφρων ἐστὶ favoris* 315 *manifestus*; sed non persuadet. Postquam enim Panem praesultatorem invitaverat chorus, nihil magis consentaneum videtur quam ut Apollinis quoque, dei festivissimi, numen praesens ex propinquo venerari gestiat, communi persuasione, deos cultoribus suis *φαίνεσθαι ἐνάργεις*. Alia est de lectione hujus versus disceptatio; primum pro *ξυνείης* La. pr. Lb. Aug. B. *ξυνείη*, deinde La. pr. Lb. *εὐγνωτος*, quo fortasse nititur Suidas: *Εὐγνωτος*, *φανερὸς*, et codex Zonarae T. I. 897. Hanc formam Elmslejus ad Oed. T. 361. Atticis asserit argumento ex nominibus propriis, *Arignotus*, *Polygnotus*, *Diognotus* ducto, quod tum aliquid valeret si attici homines sic vocarentur soli; sed Eugnotus Boeotus est Antonin. Lib. c. XVIII. Callignotus Parius Paus. VIII. 31. alius Cous Agath. Epigr. LXIX. Polygnotus pictor Thasius etc. Deinde adjectivum *εὐγνωστος* legitur apud Euripidem, Xenophontem, Menandrum Fr. Ploc. I. 6. Stob. Ecl. Ph. I. 22, 9. p. 470. [Aret. Cur. Acut. II. 6. 107. Lugd.] Demosthenem c. Aphob. III. 844, 15. Lysian p. 148, 3. Aeschin. c. Tim. 311, 189. ubi unus cod. *εὐγνωτος* praebet; *ἄγνωστος*, *δύγνωστος*, [*δυσεπίγνωστος*], *σύγνωστος* sive *συγνωστός* ceteraque cum praepositionibus conjugata in soluto sermone hanc unam formam habent. Idem Elmslejus ad Oed. C. 1360. vulgato *κλανστός* praefert *κλαυτός*, et, quia composita *πάγκλαυτος*, *μονόκλαυτος*, *νυμφόκλαυτος*, in Tragicorum libris, qui sunt typis exscripti, constanter sine sigma scribantur, hanc formam Tragicis in totum vindicat. Verum in his adjectivis omnibus libri manu scripti ab editis discordant plurimum, et in his ipsis *ἄκλαυστος* et *πάγκλαυστος* non raro leguntur. Hermannus vero ad l. c. utramque scriptionem his sensibus discernit, *κλαυτός defletus*, *κλανστός lacrimabilis*, *γνωτός notus*, *γνωστός qui nosci potest*. Ac si quis meminerit apud Plutarch. V. Alcib. III. *ἄσωστον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι ἔλεγεν*, et Aelian. H. Ann. XIII. 8, 3. *ἄσωστά ἐστὶν αὐτῷ*, significari τὸν σῶζεσθαι οὐ δυνάμενον, *ἄσωτον* autem dici fere ut latinum *asotus* de homine perduto, is non multum abhorrebit ab

hac sententia, Graecos, quum forte duplex increbuisset forma, hac 316 opportunitate ad discernendas significationes uti constituisse. Sed si primam illius diversitatis causam quaerimus, eam in ipsis temporibus, quibus haec assimilata sunt verba, positam esse reperiemus. Nam quum *ἔζωμαι* diceretur et *ἔζωσμαι*, *σέσωμαι* et *σέσωσμαι*, pariter variata sunt nomina *ζῶμα* et *ζῶσμα*, *ἄζωτος* et *ἄζωστος*, etc. 1) Ab *ἐρόωμαι* discrepat aoristus Atticis ceterisque Graecis familiaris, *ἐρόώσθην*, cujus causa Etym. M. p. 730, 10. comminiscitur praesens *ρώζω*, ut *σώζω*, *χρώζω*, eique congruunt *ἄρόωστος*, *ταχρόρωστος*, *ῥωστήριον*, sed perfecti similia sunt substantiva *ῥῶμα*, *ῥώμη* et aoristus *ἐρόώσθην*, cujus vestigia in codd. apparent v. Thucyd. VI. 93. VII. 45. Similiter *ζέχρωται* invenimus Galen. de Us. Part. V. 4, 360. T. III. *ζεχρωμένος* [id. T. XIX. 471.] Etym. M. 272. 7. Hesych. s. *Δίγονος*, cui *χρώμα* accommodatum est; idque Arato v. 838. pro *ζεχρωμένος* e codd. restituerunt nuperi editores, sed multo tamen frequentius *ζέχρωσμαι* 2), et huic par *ἐχρώσθην* Plat. Theaet. p. 156, unde *ἄχρωστος* pendet, quae nihil opus est a *χρώζω* repetere. *Ἐστρωμαι* atque *τέτρωμαι*, quaeque utrinque ducuntur, sigma non recipiunt, sed a *ζέχρωσμαι* non solum *χῶσμα*, *ἀνάχρωμα*, *χωστός*, *τυμβόχωστος*, verum etiam multo usitatius *χῶμα*, quod codd. saepius pro illo exhibent v. Tzschuck. ad Strab. XVII. 478. T. VI. Pro *διέγνωται* Andoc. c. Alc. 29, 42. nunc restituta est legitima forma, nec satis tutum videtur *ἀνάγνωμα* Dionys. de Demosth. c. XXII. 317 1023. 3) prae tot contrariis sigmatismi exemplis 4) sed dubitatione caret *γνωμα* et adjectivum *γνωτόν*, quod non solum

1) *Ζῶμα* legitur ap. Platonem Legg. X. 616. B. XII. 945. C. Aristophanem v. Dindorf. ad Fragm. p. 143. Aeschylum et Sophoclem El. 452. ubi cod. Flor. *ζῶσμα*, quod exstat Hipp. de Haemorrh. 342. T. III. [Schol. II. B. 479.] et aliis locis v. Jacobs. ad Achill. p. 204. Corais ad Heliod. p. 186. sed damnatur a Moeride; *ἔζωνται* Athen. XIV. 622. A. Diod. V. 30. *ἔζωμένος* Hesych. — *Σέσεται* cod. Vict. Iph. T. 607. *σωτέος*, *σωσθῆναι* ἄξιος Hesych. Phot. *σωστέος* Arist. Lys. 500. Eur. Herc. 1385. etc. *σωστικός* Arist. Probl. XXIII. 6. *σωτικός* Procl. in Tim. V. 303. *σῶστρον* Herodo. IV. 9. Athen. XI. 497. C. solvuntur servatoribus cf. Aglaopham. I. 383. sed *σῶτρον* et *ἐπίσωτρον* dicuntur canthi, quanquam in hoc nomine libri variant v. ad Hesych. s. *Σωστρέματα*. Eustath. Opusc. XXV. 267, 61. *ὃ ψυχοσῶστα*.

2) [*Κέχρωσται* Plotin. Enn. I. L. VI. 52. ex omnibus codd. pro *κέχρωται* restituit Creuzerus.]

3) [*Ἐγνωθή* Meinek. Delect. p. 163.]

4) *Ἀνάγνωσμα* Plut. de Fort. Alex. V. 36. Symp. V. Quaest. II. 206. Galen. Hist. Phil. c. I. 224. Synes. Dion. p. 38. C. Julian. Fragm. p. 301. C. Gregor. Naz. Or. VI. 191. C. T. I. Cyrill. c. Jul. p. 231. E.

notum sed etiam cognobile significat; in pedestri autem sermone *γνωστόν* dicitur in utramque sententiam, τὸ γνωσζόμενον καὶ ἔχον φύσιν τοῦ γνωσζεσθαι Schol. Hermog. p. 2. T. IV. ed. Walz.¹⁾ Eadem inconstantia in verbis, quorum futura in *ἄσω* et *ἦσω* exeunt; *δέδρασμαι* in codd. Thucydidis III. 54. et apud Heliod. VII. 12, 292. X. 38, 443. cui Co-rai sigma detraxit, id soli perfecto verbi *ἀποδιδράσχω* convenire ratus; sed *δραστέον* Sophocl. Eurip. Plat. Polit. 268. D. Legg. I. 626. A. Dio Chr. XII. 377. Maxim. Tyr. XVIII. 346. *δρασθέν* Thucyd. III. 38. ubi codd. discrepant, Herodian. I. 13. p. 19, 29. ed. Bekk. Schol. Hermog. p. 657. *δρασιθῆναι* Theophylact. Sim. V. c. 10, 157. D. quibus apta sunt *δράστης*, *δραστήριος*, sicut alteri formae, quae vulgo recepta est *δράμα*, *ἄδρατος* Anecd. p. 7. Verbi *ἀποδιδράσχω* perfectum passivum fortasse non reperitur, sed extant ejus propagines *δρήστης*, *ἄδραστος*, *δρασιμός* v. Jacobs. ad Achill. p. 569. *Κέκνησμαι*, ut ordinem literarum servem, legitur ap. Eustath. p. 1766, 34. *διακνησθέν* Hipp. de Morb. Mul. I. 690. T. II. et II. 767. alibi *διακναισθέν* scribitur p. 781. p. 784. et quae Grammatici ad Arist. Eqq. 768. annotarunt a Dindorfio collati, indicium faciunt diversae scripturae; pro *κνήματα*, quod Galenus in Gloss. ex Hippocrate affert, apud hunc *κνήσματα* legitur de Nat. Puer. p. 392. T. I. ut *κνησιμός*, *ὄφρονόκνηστος*. Duo contrariae potestatis verba *λέλησμαι* et *μέμνημαι* in sua utrumque specie sibi constant praeter *ὑπέμνησται* Alex. Aphr. in Arist. de An. L. I. 14. a. II. 49. a. Procl. in Tim. L. V. 334. *ἀνεμέμνηστο* Philostr. V. Ap. V. 7, 192. eaque disparilitas serpit in verbalibus, *μνήμων*, *μνηστήρ*, *μνηστός*, *Διόμνηστος* Lys. Or. XVIII. 151, 21. *ὑπομνηστέον* Plut. Praecl. Reip. XIV. 166. Strab. XVII. 809. Procl. in Parm. L. II. 165. T. IV. ed. Cous. Philo de Temul. 318 p. 265. D. *ὑπομνηστικός* M. Anton. XI. 6. alterius non item, *λήσιμων*, *ἄληστος*. A *νέω* (*νηνέω*) [Anecd. Cram. Ox. I. 300.] duplex existit perfectum, *νένημαι* et *νένησμαι* v. Sturz. Lex. Xenoph. III. 190. Ellendt. ad Arrian. T. II. 337. Dindorf. ad Eccles. 866. quae pariter probat Suidas *Νενημένη καὶ νενησιμένη*, aoristus *ἐπινηθείς* Herodian. IV. 2, 21. *νησθείς* Euseb. Praep. IV. 155. C. sed unum, ni fallor, verbale *νητός*. Et a *νέω*, *νήθω*, τὰ τῶν μοιρῶν ἐπινησημένα Lucian. Philop. §. 14. p. 251. T. IX. Hesych. s. *Κεκλωσμένον* Nicet. Ann. V. 2, 85. B. Suid. s. h. v. sed idem etiam *ἐπινηθείς* affert, quod legitur Aelian. H. Ann. VII. 1. τὰ νηθέντα Plat.

²⁾ [*Καλλίγνωστος* cod. Pal. in Anth. Pal. V. n. 6. XI. 382. ut et *Πολύγνωστος* alicubi scribitur; de adjectivis v. Ellendt. Lex. I. p. 373. et 700.]

Pol. 282. A. Verbalia unius modi sunt; *νήμα*, quod Etym. M. propter defectum sigmatis a *νώ* repetit, *εὐνητος*, *λεπτόνητος*, praeter nomen artificis *νήστης* ὁ κλώστης Grammat. Herm. p. 304. et artis ipsius *νηστική* Orig. c. Cels. IV. 560. E. Plat. Polit. 282. A. a quo mire abhorret *στημονονητική* et *προκονητική* p. 282. E. quae sic scripta reponit Pollux VII. 209. *Πέπλησμαι* Andocid. p. 16, 125. Aretae. Caus. Diut. I. 8, 94. Paus. IV. 6, 1. Plut. V. Brut. XLV. Philostr. V. Ap. V. 20, 203. Maxim. Tyr. XVIII. 7, 350. Dion. Cass. LXV. 20. Themist. Or. XXXIII. 367. B. Paul. Sil. Therm. v. 132. *ἐπλήσθη* Thucyd. VII. 75. Plat. Theaet. 156. E. Hipp. de Nat. Puer. p. 383. T. II. de Nat. Mul. p. 358. T. II. [Phot. 230. 442. Aristid. II. 335.] etc. tam crebra sunt ut *πληθείη* Joseph. Antt. XVII. 11, 853. *ἐπλήθη* Paus. IX. 7, 2. *ἀναπληθίσονται* Lucian. Timon. §. 2. corruptelae suspicionem commoveant; sed parem auctoritatem habent *πλήμη* (Polyb.) et *πλήσμη*, *πλήμα* Phot. et *πλήσμα*, *πλησμονή*, *ἄπλητος* (v. Muetzell. de Theog. p. 55. sq.) et *ἄπλητος*. *Πέπρημαι*, quod Photius s. *Σέσωται* Atticis tribuit, extat Aelian. H. Ann. XIV. 14, 17. Hesych. s. h. v. et s. *Φυσῶ*, alterum *πέπρησμαι*, quod Etym. M. p. 687, 56. in ordinem refert, plures etiam auctores habet Arist. Vesp. 38. Arrian. Alex. IV, 24, 10. Dio Chr. I. 362. Philostr. Iconn. I. 11, 780. [Appian. Civ. IV, 78. Pausan. II. 5, 5.] Apollon. Lex. s. *Προῆσαι*, Schol. Ven. VIII. 182. sed Herodo. VIII. 144. tres codd. sigma omittunt, quod aoristus et nomina *προῆσμα*, *ἐμπρησιμός*, *ἐνυτάπρηστος* etc. firmissime servant. *Σεσημένον* Hipp. de Nat. Mul. p. 569. T. II. Galen. Eup. I. 9, 364. T. XIV. Dioscor. Mat. I. 83. Geopp. XX. 22, 1. *σηθείς* Galen. de Antid. I. 16, 99. Dioscor. Mat. Med. II. 118, 240. sed multo saepius *σεσημένον* Hipp. de Morb. L. III. 303. Aretae. Cur. Acut. II. 2, 250. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 839. T. XII. de Antid. II. 4, 129. Phot. s. *Ἐπτημένα*, *σησθείς* Dioscor. Mat. II. 208, 326. quibus apposita sunt *σηστός* et *ἄσηστος*. *Κέχορημαι* medium aequaliter ab omnibus profertur et ducta hinc nomina *χοῆμα* et *χορήμη*, contraque *ἐχορήσθη*, *ἄχορηστος*, *καχοχράσμων*, *χορημοσύνη* Plotin. Enn. I. L. VIII. 5, 75. E. Philo Legg. Alleg. II. 62. A. pro quo apud Theognidem nuper tribus locis substitutum est *χορημοσύνη*, ut Sibyll. L. II. 247. *φιλοχορημοσύνη* VIII. 677. Anthol. P. XI. n. 270. Passivum *κεχορησμένος* et *ἐκέχορηστο* septies apud Herodotum invenitur modo in Edd. modo in Codd. qui ubique inter se discrepant; *ἐκέχορηστο* Paus. VII. 19, 3. *τὰ κεχορησμένα* Apollod. I. 9, 1. Poll. I. 18. unde *χορησιμός*. De *ἔψημαι* et *ἔψημαι* dixi ad Phryn. p. 254. [V. Hesych. s. *συνεψησθη*. id. *συρματῖς στρα-*

τιὰ ἢ τὰ συμψήματα συλλέγουσα.] Έκφορησθῆναι Butmannus attulit e Suida. De his igitur ac de plerisque aliis non mediocris haesitatio est et propter duplicem praesentis speciem, νέω et νήθω etc. et quia librarii in sigma vel demendo vel addendo multifariam peccant¹⁾ neque suspicio abest, quin ³²⁰ lectores grammaticae docti libros veteres ad scholae decreta correxerint. Jam si adjecero verbi ἦμαι diversas species, ἦσται, κάθηται, ἐκάθητο, καθῆστο cf. Voss. ad Arat. 104. cursim percensebo ea, quorum penultima diphthongum habet, omissis verbis in αῶ cadentibus, nam in his eorumque inclinationis, praeter quae a κλαίω profluunt, sigma fixum immotumque est, κένναισμαι Arist. Nubb. 120. ἔπταισμαι, πέπταισμαι, nec contra valet ἐπίπαιμα i. e. ἐπίπταισμα Hesych. Sed a κλαίω modo κέκλαιμαι Aesch. Choeph. 682. et 726. modo κέκλαισμαι Lycophr. 273. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 351. T. VII. κέκλαιται ἐκ κελαισμένης in uno eodemque versu Anth. Pal. VII. n. 281. ἐκλαύσθη Joseph. Antt. VIII. 11, 457. apud Oppianum nunc ἄκλαιστον scribitur Hal. II. 668. nunc ἀμφικλαιτον IV. 257. nec in homerico ἄκλαιστος libri sibi constant, sed asigmon in hisce verbalibus praeferre videtur Nonnus III. 154. IV. 153. V. 383. XI. 206. XII. 157. XIX. 186. etc. eidemque ἄκλαιστος quod Eustathius τοῖς μεθ' Ὀμηρον assignat, exemit Graefius XV. 385. XXIX. 275. etc. similiter πολύκλαιτος Quint. I. 806. III. 380. VI. 263. X. 141. Erinn. Epigr. III. p. 51. Diotim. VII. 7. p. 185. cf. Jacobs. ad Pal. p. 477. Seber. ad Poll. II. 64. Id eodem modo apud Tragicos scribitur, excepto quod Iph. A. 779. omnes Pariss. sigma susceperunt, ipseque Hermannus, qui his poetis prius solum ἄκλαιτος concesserat, nuper in Hec. v. 40. ἄκλαιστος servare consultius duxit; pro κλαῦμα, quod apud Xenophontem, Andocidem, Sophoclem aliosque

¹⁾ Έασθῆς Philo de Temul. p. 249. E. ὄρασθῆναι Strab. III. 171. φωρασθῆναι Stob. Ecl. I. 4, 22. et cod. Achill. Tat. p. 162, 33. ἐμπλήσμενος codd. Aristoph. Ecl. 56. Vesp. 1127. v. Brunck. Add. ad Plut. 892. κολακηνσθῆς cod. Aug. in Juliani Caes. p. 322. et 326. quod Wernsdorfius ad Himer. p. 258. perperam cum πανσθῆς componit; γυμνωσθῆς v. Dorvill. ad Char. IV. 5, 445. qui pariter atque ille licita et illicita confundit. Non minus vitiosa sunt haec: ἀβαμβάκενστα Athen. IV. 143. E. ἀγίδουσμα Hesych. et codd. Strab. VII. 327. μήνισμα Maneth. IV. 556. ubi καταγγελήσι scribendum pro καταγγ., παλάμησμα cod. Aelian. II. Ann. I. 32. etc. Contrario ab errore profecta sunt δελέαμα apud Suidan, κεκαῖθαι in cod. Clarom. Diod. IV. 21. ἐπικλωθέντα codd. aliquot in Plat. Civ. X. 620. E. κελωμένοι Legg. XII. 957. E. quicum convenit κλώμα, quod cod. in Nicandri Fragm. IV. exhibet. Quis vero, si hodie κελαιμένος alicubi legret, id non continuo scribarum errori imputaret? Sed hoc idem in Odys. XI. 194. veteres et legerunt et defenderunt v. Schol. ad h. l. et Etym. M. 366, 1.

legitur, in Aesch. Pers. 1660. *κλαῦσμα* e duobus codd. revocatum est. Huic simillimum verbum *καίω* unam, quod meminerim, formam perfecti habet *κέκαυμαι*. De aoristo praecipit Moeris *κατεκαύθη ἀττιζῶς, κατεκαύσθη ἑλληριζῶς*, quorum illud confirmant Plat. Phaedon. p. 86. D. Arist. Nubb. 1509. Xenophon et alii, sed pro *κατεκαύσθη* reponunt Critici, quod apud Thomam legitur, *κατεζάη*, etsi cod. Flor. in Herodo. 321 V. 92. illud suppeditat. Verbalia praeter *καῦμα* utroque versus nutant. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 328. T. VII. *τί θαυμαστόν εἰ τὸ τηγτὸν τέτηγται, τὸ τηγτὸν τέτηγται, τὸ καυστὸν κέκαυται, τὸ φθαρτὸν ἔφθαρται*, quo loco *καυστὸν* ut ap. Aristot. Meteor. IV. c. 8. de Anima II. 490. D. id significat quod a Platone Legg. VIII. 849. D. Xenoph. Anab. VI. 3, 9. *καύσιμον* dicitur, sed Eur. Cycl. 626. *καυστὸν μόχλον* vocat adustum, nisi sub veterum Edd. lectione *καὶ τόν* potius *καυτὸν* delitescit; *πυρίκαντος* Plat. Tim. p. 85. C. Plut. V. Themist. c. VIII. Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 20, 226. X. 24, 302. Aristid. Or. Sacr. III. 316. Nonn. X. 74. XIII. 217. XXI. 137. XXIII. 245. XXXVIII. 429. XXXIX. 5. [Phot. CCXVIII. 561.] sed *πυρίκανστος*, ut apud Homerum, legitur apud eosdem Aristot. Probl. I. c. 54. et XXX. 8. (hic cod. sigma omittit) Theophr. Fragm. III. 38. Plut. de Fac. Lun. V. 34. T. XIII. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 3, 845. Nonn. VII. 158. quod a Graefio receptum miror, *ἠλιόκανστος* Theocr. nec minor in *ἄκαντος, ἠμίκαντος, νεόκαντος, καυτήρ, νεχροκαύστης, μηροκαυτεῖν, holocaustum* et ceteris variatio v. Dorvill. ad Char. p. 222. Interpp. ad Lucian. Reviv. §. 48. et ad Poll. VII. 106. ¹⁾ Hac igitur in re *καίω* et *κλαίω* congruunt cum iis, qui futura in *ἄνσῳ* mittunt. *Πέπανσμαι* contra communem consuetudinem legitur in codd. Herodo. I. 84. Plat. Protag. 328. D. *ἐπέπανστο* Maxim. Tyr. XIII. 4, 237. sed ex more *πανστέον* Plat. Gorg. p. 523. D. Demosth. 151, 25. Isocr. 385, 175. et usitatissimum *ἄπανστος*, quibus adhaerent *πανστήρ* Sophocl. et Alexis Athen. X. 449. E. et *ἀποπαύστωρ*; simplex *πανστός* non reperi; aoristos vero et futurum passivi quoties apud Herodotum et Thucydidem leguntur, toties codd. et edd. inter se dissident, eademque in Pausaniae libris inconstantia v. Siebelis T. I. 278. et apud ipsum Hesiodum Theog. 533. ubi Lond. et Paris. *παύσθη*, nec deest nominibus *ἄμπανμα, διάπανμα, πανστήριος* Sophocl. *ἀναπαντήριος* Herod. Xenoph. Liban. Decl. p. 1079. T. IV. p. 284. T. I. ubi duo codd. sigma addunt, quod insertum est Lucian. Amorr. §. 18.

¹⁾ [*Χρανστικός, προσκαυστικός* v. Meinek. Com. IV. 513.]

καταπανοστήρ Hesych. s. Καταστατήρ. Ἀπολέλονται Philostr. 322 V. Apoll. VI. 19, 237. sed ἀπόλασμα [Plutarch. T. IX. 442.] ἀπολανστός, ut ἐνανσμα v. Bremi ad Aeschin. Ep. V. et πυραύστης, quibus cognata sunt φαῦσμα, ἡμίγαστος Poll. VI. 160. et asigmon δεδανυμένος Hesych. Nominis γναῦμα verbum non reperi; ψαῦσμα Xenoph. Eph. III. 2, 4. παρέφανσται Hipp. de Morb. IV. 334. T. II. ψανσιθεῖσα Dioscor. Mat. II. 16. Τέθρασμα Xenoph. Ages. II. 14. Longus I. 6, 11. [Galen. T. XIX. 538.] τέθρασμα Philo de Profug. p. 462. E. quod Bekkerus edidit in Plat. Legg. VI. 757. E. ἐθραύσθη Sophocl. Eurip. Aristoph. aliique plurimi, neque aliter θραυστόν, ἄθραυστον atque cetera composita scribuntur, sed cum θραῦσμα Strab. X. 489. Dionys. Antt. X. 2. Stob. Ecl. Ph. I. 15, 350. [Plut. Plac. Phil. I. 13.] pugnat θραῦμα Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 25, 234. de Comp. Med. p. Locc. IV. 5, 720. Dioscor. Mat. Med. I. 13. [cod. Photii 250, 727.] Aesch. Agam. 1139. quo loco sunt qui vel θαῦμα vel τραῦμα praeferunt, saepiusque duplex scriptura in libris servata est v. Wesseling in Varr. Lectt. ad Diod. III. 12. quorum omnium dijudicatio mihi perdifficilis, facilima vero Langeo et Pinzgero videtur ad Aesch. Pers. 393. nihil dubitantibus, quin in his et talibus Graeci antiquiores sigma adhibuerint, recentiores autem omiserint. Utinam tam commodos sese nobis et tractabiles praebuissent! De verbis, quorum futurum in *εὔσω* terminatur, haec adnotanda sunt. *Γέγευμαι* et *δέδευμαι* sigma repudiant, unde *γεῦμα*¹⁾, *δευτήρ*, *ἄδευτος*, proficiscuntur, et *δευθέντα βραχέντα* Suid. sed idem et Photius *καταγευσθεῖς τῇ γέυσει νικηθεῖς* afferunt, cujus exemplum sequitur *προγεύστης* et *ἄγευστος*, quanquam hoc sine sigma scribitur in Anecd. p. 326, 12. *Κέκενται* extat apud Hesychium. *Καταλευσθῆναι* saepius legitur sed perfecti exemplum non suppetit; nomina sunt *λευσμός* et *καταλευσμός* Schol. Lyc. 1184. Item *νεῦμα*, *ἀνανευστιζῶς*, *ἀνανευσθείσης τῆς κεφαλῆς* Geopp. XVII. 29. et a *νέω nato νευτήρ ὁ κολυμβητής* Hesych. ubi *νευστήρ* emendant ut *δυσέκνευστον πέλαγος* Max. Tyr. XVII. 33. [*νευστέον* Plat. Rep. V. 453. D.] His adjungam τὸ *πεπλευσμένον καὶ ἄπλευστον* Xenoph. Cyr. VI. 1, 11. *ἐμπενευσμένος* Justin. Apol. II. 76. D. *ἵνα εἰσπνευσθεῖς ἀντεπνευσθῇ* Galen. de Usu Resp. c. 323 II. 478. T. IV. *ἀναπνευσθεῖς* Ther. ad Pis. XVI. 282. T. XIV. *ἐπιπνευσθῆναι κακόφωνον* Poll. I. 16. [*διαπνευσθέν* Galen. T. XIX. 606.] et his accommodata *ἐμπνευστος*, *θεόπνευστος*, *νεόπνευστος* Nonn. XXV. 549. *συμπνευστός* Jo-

1) [Γεῦμα Thes. s. γεῦμα.]

seph. Antt. XVII. 12, 864. cum contrariis καταπνευθεῖς Philo Quis rer. div. haer. p. 489. B. et 490. A. ac substantivo πνεῦμα, quibus accedunt ῥεῦμα, ῥευστός, ἄῤῥευστος Simplic. in Auscult. IV. 151. a. αἵματι ῥενθέντι Galen. Eur. II. 4, 6. p. 412. T. XIV. Ἔσπενσμαι Dicaearch. Descr. Graec. v. 20. Philo de Vict. p. 843. D. Lucian. Amorr. §. 33. Sextus c. Eth. p. 713. Arrian. Epict. I. c. 20, 11. [Longin. XIX. 78. Plutarch. Discr. Adul. 32, 206. ἐσπενσμένως Epict. I. 10, 12.] σπενστέον Arist. Lys. 320. [σπενστόν Anecd. Bekk. 63.] sed ἐσπενμένως Galen. de Comp. Med. p. Loec. VI. 895. Philo Leg. ad Caj. p. 1006. B. et Hesych. s. Ἐγκώνως. Περιπεφλευσμένος Herodo. VII. 77. Ἐπνευμένη unus praebet Mosq. Thucyd. IV. 108. ψεῦμα Schol. Lyc. 170. Hesych. s. Ἐπιορκία et s. Ἀνάπλασμα, sed multo testatiora sunt ἔψενσμαι, ἔψεύσθην, ἄψενστος, ψεῦσμα Plat. Men. p. 71. D. Lucian. Enc. Dem. §. 4. Cyrill. c. Jul. VI. 199. Pol. VI. 180. Thomas M. s. h. v. Restat unum κελεύω, quod nec primitivum est ut superiora, neque ita derivatum ut cum βασιλεύω, δουλεύω, στρατεύω, similibusque conferri possit, quae a sigmatismo abhorrent. Hujus aoristus ἐκελεύσθην longe est usitatior quam ἐκελεύθην [Plutarch. Discr. Adul. 34, 209.], sed κεκέλευμαι et κεκέλευσμαι parem fere auctoritatem habent, nec minus indiscreta κέλευμα et κέλευσμα, inter quae libri nostri ubique nutant Aesch. Choeph. 745. Pers. 395. Eur. Suppl. 1165. Herodo. IV. 141. VII. 16. Plat. Phaedr. 253. D. Legg. XII. 950. C. Thucyd. II. 92. Athen. III. 87. A. [Dionys. A. R. I. 84, 217. II. 14, 266. Phot. 225, 398.] etc. [αὐτοκέλευτος Dionys. A. R. VI. 31. 1112.] Quod autem Schneiderus scribit ad Civ. T. I. 289. κέλευμα magis atticum esse *Etymologi* p. 502. testimonio docet Hemsterhusius ad Arist. *Plut.* 1130. verum est, Hemsterhusio illud visum esse elegantius, sed falsum, hoc ab *Etym.* confirmari. Neque Bekkerus ad Thucyd. I. c. κεκέλευσμαι, cujus scriptura maxime fluxa est, satis accurate cum αἰτίασμα confert, quod qui ab αἰτιάζω repetiverunt, sigma non omittere, qui ab αἰτιάομαι, non interponere debuerunt; sed gravius errat Bekkeri reprehensor, ³²⁴ qui κεκέλευμαι nusquam legi affirmat. De ceteris verbalibus Eustathius p. 923, 22. οἱ ὕστερον κελευστόν οἶδασιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ αὐτοκέλευστον, καὶ γνωστόν φασί. Ὀμηρος δὲ ὡσπερ γνωτὸν οὕτω καὶ κελευτιῶν. sed posteriores κελευστής ut ἀκέλευστος, αὐτοκέλευστος, quibus sigma tam consuetum est ut Rhodomannus Nonn. VIII. 19. jure damnaverit αὐτοκέλευτος, quod et Dionys. *Antiqq.* VI. 31. p. 1112. corrigendum est. Ex verbis in εἰῶ desinentibus unum σεῖω tenorem suum per omnia inclinamenta servat; alterum κλείω Suidas cum

aliis aequae fluxis componit: *Σέσωσται, σεσωσμένος οἱ παλαιοὶ ἀνευ τοῦ σ̄, καὶ διεξωμένοι γησὶ Θουκυδίδης* (v. Interpp. ad I. 6.) οἱ δὲ νεώτεροι μετὰ τοῦ σ̄. Ἐπ' ἐνίων δ' ἀπλῶς παραλείπουσι τὸ σ̄ ὡς κεκλιμένος, πεπειμένος (itane?) de quo dicetur ad v. 1274. sed verbalibus sigma debetur, neque dubium esse potest, quin Dionysius Antiqq. II. 33. ἀκλειστος scripserit ut in Vat. legitur. Ab ἤγουσμαι quae propagata sunt, sibilum non dimittunt; a λούω λέλουσμαι Cyrill. Hieros. Cat. III. 2, 35. ed. Mill. λουσθεῖς Lycophr. 446. [λουστέον Galen. T. X. 505. 552.] ab usitatiorē λέλουμαι λουθήναι Paul. Sil. in Therm. v. 136. et ἀπολουθεῖς Theophr. Caus. V. 10, 5. nisi potius ex codd. lectione ἀπολυθεῖς restituendum est ἀποπλυθεῖς, certantque inter se λούστης Aristot. H. Ann. IX. 36. (49.) 5. ubi codd. pro λούσται bis λούνται exhibent, et M. Anton. I. 16. quo ex loco ἀωριλούστης in Lexica immigravit, λουτήρ, παραλούτης, ψυχρολούτης, ἀπόλουμα, et quod Suidas fortasse non sine certa ratione notavit, ἄλουτος χωρὶς τοῦ σ̄. Verbi *κολούω* perfectum biforme v. Buttman. Ind. Anomm. *κεκόλουσμαι*, unde *ἐκολούσθην* et *κόλουσμα*, atque *κεκόλουμαι*, *ἐκολούθην* v. Poppo ad Thuc. VII. 60. Schaefer. ad Plut. T. II. p. 56. sed *ἐκρούσθην* hanc unam speciem habet, etsi perfectum dupliciter figuratur significatione eadem. Nam quod Ammonius tradit *παρακέχρουσται ἐνεργητικόν ἐστι, τὸ δὲ παρακέχρονται παθητικόν*, quum in nullo alio verbo haec appareat distinctio, vix fidem meretur; ac *παρακέχρουσται* passivum intellectum habet Demosth. c. Timocr. 711, 26. ubi summo opere codd. dissentiunt, ut et *ἀποκεχρουσμένον* Arist. Ach. 437. quo ex loco in Anecd. p. 429. et aliquot ³²⁵ Athenaei libris *ἀποκεχρουμένον* affertur, quomodo etiam Xenoph. Hell. VII. 4, 26. in vett. Editt. scribitur; activa significatione praeditum *παρακεχρουμένον* Dem. c. Phil. II. 71, 17. Bekkerus ex optimo libro edidit. Aoristus *ἐκρούσθην* et adjectiva *ἐκχρουστος*, *συγκρουστός*, *ἀπόχρουστος*, et substantiva *ζυγοκρούστης*, *κεφαλοκρούστης*, omniumque notissimum *Procrustes*, nullam mutationem subeunt; nam *συγκρουτόν* Hesychianum nihil moramur; sed *κρούμα* multo frequentius est quam *κρούσμα*, *πρόσκρουμα* autem et, quod Thomas improbat, *πρόσκρουσμα* [Appian. Civ. IV. 5. Heliod. VI. 3.] ut plurimum inter se confunduntur v. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 864. Siebelis ad Paus. III. 17, 5. Jacobs. ad Achill. p. 942. et 970. Schaefer. ad Dem. p. 1257, 7. neque alterum prae altero probat Etym. M. 815, 25. ὡςπερ λέγεται *κρούμα* καὶ *κρούσμα*, οὕτω *χρῖμα* καὶ *χρίσμα*, quod nomen non minus inconstans est quam perfectum verbi ipsius; *κέχρισμαι* Xenoph. Cyr. I. 5, 22. Aristoph. Geryt. p. 117. Dind. Diodor.

IV. 38. Plut. Symp. III. Quaest. VI. 4, 137. Lucian. de M. Peregr. §. 45. Max. Tyr. IX. 4. M. Anton. III. 3. Aristid. T. I. 280. *χοῖσμα* idem Xenophon, Aeschylus Ag. 94. (Med. *χοῖμα*) Theophrast. de Od. 28, 742. Aretae. Cur. Acut. I. 4, 213. alique posteriorum; *κέχριμαι* Herodo. IV. 189. Ion. Athen. XV. 690. C. Eubulus XIII. 557. F. ubi variatur; Callim. H. in Lav. Pall. 26. Philoxenus Athen. IX. 409. E. etc. sed sigma constanter habet et aoristus et adjectivum *χοριστός*, neque injuria ap. Hesych. *Κονιᾶται, χοῖται*, repositum est *χοῖσται*. Postremo, quod Phrynichus prodidit, *χρίειν* significare pungere, *χρειέειν* vero ungere, id sive de sola orthographia valet sive, ut Buttmannus statuit, de prosodia, exemplis non magis comprobari potest quam quod Ammonius de *κέχρουμαι* et *κέχρουσμαι* dixit; neque in ceteris ulla apparet significationis differentia, quare Eustathius p. 384, 1. et p. 400, 30. *γνωτός* et *γνωστός* componit cum *ἐρατός*, *ἐραστός*, *ἀνυστός*, *ἀνήνυτος*, *θανυατός*, *κτίτης*, *ὄρχηστής*, *χηρωστής*, de quibus et de nominibus in *μα*, *μη*, *μος* exeuntibus alio loco exponere constitui; hic tantummodo adjiciam adjectivum *ἐλατός*, sive τὸ ἐλληλαμένον significat ut *θώραξ ἐλατός*, sive ductile, eodem modo scribi, etsi duplex perfecti formam monstrabat, qua significationes disternari possent.

V. 706. *Ἐλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης*. Heathius et Hermannus *ἔλυσεν αἰνὸν* scripserunt, Purgoldus Emendd. p. 39. *ἔλυσ' ἄρ'*, — Elmslejus ad Hec. p. 66. *ἔλυσε δ'*, — Majora molitur Musgravius, qui posteaquam multa de furiali Martis stella disputavit, rationem ita concludit, nomen *Ἄρης* significare rabiem, qua nuper tenebatur Ajax. *At quomodo, inquit, si Mars fuit auctor morbi, idem tamen ἔλυσε τὸ ἄχος? Nimirum discessu suo. Ergo legendum ἀποστατῶν Ἄρης*. Significatur quidem hoc nomine animi perturbatio summa, nec tamen propter illas astrologorum superstitiones, quae a Sophoclis aetate quam alienae sint alio loco demonstratum est¹⁾, sed quia, ut Plutarchus ait Amator. T. II. p. 757. B. *τὸ θυμοειδὲς ἐν ἡμῖν Ἄρην κεκλήσθαι νομίζουσι*, sive, ut Theodoretus Therap. III. 772. T. IV. ed. Schulz. *Ἄρεα τὸν θυμὸν ὀνομάζουσι*. Hanc mentis oculorumque caliginem Mars, qui obfuderat, discussit rursus, ut *Sol almus diem promit et celat* Horat. C. Sec. 10. ubi nemo *occidendo* addi desideret neque additum est Trach. 656.

¹⁾ Aglaoph. p. 426. ubi Proculi mangonio deceptus Theophrasti fragmentis adscribenda dixi ea quae *ἡπτῶς* leguntur in libro de Sign. Pluv. III. 796. §. 9. *τὸν ἀστὲρα τοῦ Ἐρμού — θέρους*. De Chaldaeis et genethliologia ille nullum verbum.

Ἄρης ἔλυσεν ἐλίπονον ἡμέραν. Valerius Arg. I. 434. *at tibi collectas solvit jam fibula vestes*, exemta videlicet, quod ex re ipsa intelligitur ut Eur. Bacch. 448. *κλῆδες ἀνήκαν θύρετρα*, et Aesch. Choeph. 875. *γυναικείας πύλας μόχλοις χαλαῖτε*, obice excussa. In principio versus ne quid immutetur, apposui complures trimetros canticis insertos, qui anapaestum pro iambo habent: *ἐπτηξα θυμόν, οὐράνια γὰρ ἀστραπή Φλέγει πάλιν* Soph. Oed. C. 1466. qui si, ut Hermannus statuit, *οὐράνια* scripsit, similiter loquutus est atque Euripides Troad. 520. *ἵππος οὐράνια βρέμων*, nisi quod huic et ceteris sonandi verbis accusativus facilius addi potest quam illi *φλέγει*. Tum Aesch. Pers. 1046. *καὶ στέρον' ἄρασσε κάπιβόα τὸ Μύσιον*, quod Hesychio s. *Ἐπιβοῶ τὸ Μύσιον* redhibendum suspicabar, Dindorfius autem in *κάπιβῶ* mutat. Choeph. 418. *ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον εἶτε Κισσίας*, quod Hermannus eximit Opusc. T. IV. 338. *Ἄριον*¹⁾ scribens, sed formae hujus auctorem non profert; nec *Ἄρειον*, quod Boekhius conjecit, cum *Ἐκτόρειον* apte componitur. Bacch. 1153. *τὸν τοῦ δράκοντος ἐγγενέτου τοῦ Πενθέως*. His, quae Hermannus Elem. Metr. p. 122. accuratius pertractavit, addidi tum alia exempla licentiae trimetris melicis concessae, tum tres continuos tribrachos Trach. 834. *ὃν τέκετο θάνατος ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων*, ubi quod olim proposui *ἔτρεφε*, etiam nunc retineo. Nam quod Hermannus arbitratur, *τέκετο* significare *genuit*, *ἔτεκε reperit*, largiar equidem Sophoclem diversas ejusdem verbi formas aliam alio intellectu copulare potuisse ut Anth. Pal. IX. n. 13. *πόδας χοήσας, ὄμματα χορησάμενος*, et Maxim. Tyr. I. 163. *φυλάξας μὲν ἀρετήν, φυλαξάμενος δὲ ὀργήν*, sed tantumdem inter *τεκεῖν* et *τεκέσθαι* interesse nondum comperi. Vulgo idem significant. Hom. Il. VI. 154. *ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ'* — *αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν*, pariterque XIII. 448. sq. et Hesiod. Fragm. XL. *ἢ τέκεθ' Ἐρμιόνην — ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστορατον*. Eur. Herc. 1182. *ἔτεκε μὲν, τεκόμενος δ' ἔκανε*. Theocr. Id. XVIII. 21. *ἢ μέγα τοί νε τέκοιτ' εἰ μητέρι τῖκτεν ὁμοῖον*. [Oppian. Cyn. I. 495. *λύσατο μὲν πλοκαμούς, λῦσεν δ' ἀπὸ δαίδαλα μαζῶν*.] cf. Antipatr. Anth. Pal. IX. n. 46. qui poetae haud satis commode utramque verbi formam eodem loco iterassent, si quod esset activi et mediī discrimen. Verum ubi ad rem pertinet, generandi et pariendi notiones distinguere, ibi diversis verbis utuntur. Append. Epigr. N. 307. *γεννῶ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκει δέ με μήτηρ Χρυσογόνη*, et N. 345. *τίκει Τύχη, σπεῖρεν δὲ*

¹⁾ [*Ἄριον* Jacobsius ad Anth. Pal. p. 769. poetis condonat iis, qui *δανίας* et *ποθινός* scripserunt.]

Σεραπιακός. Atque haud scio an in Hom. H. in Ap. 324. πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκώπιδ' Ἀθήνην; Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην, patri activum, medium matri additum sit non ulla ob significationis diversitatem sed ut metro commodius; τί-
 328 κτεσθαι generare significat Hesiod. Fragm. XXXII. Pind. Pyth. IV. 92. Eur. Herc. 1002. et saepius. Itaque Sophoclem idem dixisse censeo quod Leonidas Alex. T. III. p. 14. ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε, et Anna Comn. L. I. 23. Α. ἡ Νορμανία μὲν ἤνεγκε, φανλότης δὲ παντοδαπή καὶ ἐθρέψατο καὶ ἐμαίεισε.

V. 708—710. Νῦν — πάρα λευκὸν πελάσαι φάος θοῶν ὠκυάλων νεῶν. Aug. B. πάλλευκον pro πάρα λευκόν, et θοῶν La. Lb. Γ. Heidelb. quod Bothius reposuit. Πάρα πελάσαι pro simplici πελάσαι Sophocles fortasse sine exemplo, certe insolentius dixit. Neque tamen idcirco probanda aut Wexii interpretatio ad Antig. v. 595. φάος νεῶν spes salutis in navibus posita, nam haec neque antea defuerat neque nunc desiderabatur Ajace tranquillato; aut graeci interpretis: νῦν πάρεστιν ἡμέρα λαμπρὰ ἡμῖν ὥστε ἐγγίσει τῶν νεῶν. πρότερον γὰρ ἐξετρεπούμεθα ἐπιμίγνυσθαι τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν αἰδῶ, quod ut verum sit, tamen istis verbis non potuit significari. Rectius idem θοῶν ὠκυάλων ἐκ παραλλήλου qui parallelismus Bothium permovisse videtur ut θοῶν interpretaretur acutarum, id est, rostratarum; sed θοὸς ἥλος, θοαὶ νῆσοι, ceteraque metalepsis exempla¹⁾ non probant quod per se improbable est, ut, si naves aliaeque res veloces θοαὶ vocentur, intelligi possint acutae. Neque omnino rarum est ut conjungantur epitheta idem aut fere idem significantia; νησὶ θοῆσι πεποιθότες ὠκείησι Odys. VII. 34. ποδηνέμος ὠκέα H. H. in Ap. 107. ἠλιβάτοιο ὑψηλῆς Hesiod. Theog. 786. λασίοιο δασύτριχος Theocr. VII. 15. διεροῖσιν ἐν ὑγροπόροισι βένθεσι Oppian. Cyn. II. 566. ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος Quintus Cal. XII. 114. a quibus nihil distat θοὸς ὠκύαλος, sive compositum est posterius adjectivum sive simplex ut in Hesychii glossa Ὠκύαλα πέτρα, ὠκέα παραγωγῶς
 329 ὡς ὠκύαλος ναῦς. Hic pro πέτρα scribi oportet πετρά, quae quum ὠκύαλα dicuntur, manifesta est paragoge, cujus hoc exemplum Lexicographus affert ne quis ὠκύαλος scribat.

¹⁾ V. Schol. [II. E. 78.] Od. O. 299. Schol. Apoll. II 79. Eustath. p. 79, 20. quorum exempla etsi pleraque commenticia sunt, portentique simile videtur quod de νῦξ ἀβρότη narrant, tamen ex homonymia vocabulorum erroris aliquid suboriri posse haud negaverim atque adeo in Xenophonteo illo οἱ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένοι v. Interpp. ad Longin. IV. 4. p. 250. germanam metalepsin agnosco sed eandem in rhetorum pergulis natam et ab antiquis Criticis merito reprehensam.

V. 712. Πάνθ' ἄρα θεοῖσι' ἐξήνυσεν — affert Suidas; ἐξήνυσεν ΓΔΘ. Dresd. A. Aug. AB. Ald. Significantur θεοῖσι' ἱεροί, ritus divinus.

V. 713. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Sic Suidas s. Φλέγει librique omnes nisi quod duo Barocc. μακρός pro μέγας exhibent. Sed quia quatuor syllabae ad metrum redundant, Brunckius, Porsonus Adv. p. 192. Schaeferus, Bothius et Dindorfius tollunt postrema verba τὲ καὶ φλέγει, quae ipsa Stobaeus omittit Ecl. I. 234. ubi in lem-mate Philemoni inscribuntur sed proxime subjecta sunt hujus fabulae versibus 644—649. Reisigius Comm. ad Oed. p. 364. malebat πάνθ' ὁ χρόνος φλέγων μαραίνει, quo sententia pervertitur. Si alteri utri renuntiandum est, certe φλέγει minus dimitti potest quam μαραίνει. Non enim ideo nihil quidquam desperari oportet, quia tempus cuncta conficit, sed quod nihil non aliquando futurum est, quod ὁ χρόνος πάντα φλέγει id est προσφαίνει, εἰς τὸ φανερόν παραγει, sive, ut alio loco dicit Sophocles, πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει. Accedit, quod sententia ipsa χρόνος πάντα μαραίνει tam pervulgata est, ut primum margini adscripta, mox autem verbum μαραίνει hinc poetae orationi insertum videri possit. Diodor. Excc. T. II. 556. (p. 58. T. IV. Bip.) ὁ χρόνος ὁ πάντα μαραίνων. Philostr. V. Ap. I. 14. p. 17. et Nicet. Ann. III. 5, 57. πάντα ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεται. Dionys. Antiqq. II. 3. p. 80. ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος. Plutarch. Cons. ad Ux. p. 102. A. χρόνος ὁ πάντα πεπαινεῖν εἰσθῶς. Quum tamen φλέγει solum metro complendo non satis sit, sequutus sum Hermanni rationem, qui utrumque retinens in stropha excidisse putat, quae huic versui responderent. Ex Scholio huic versui adscripto τὰ ὑπὸ Αἴαντος διὰ πολλῶν εἰρημένα (v. 646.) διὰ βραχέων ἐξήλθεν, patet in anti-quis exemplaribus utrumque verbum scriptum fuisse.

V. 715. Κοῦδὲν ἀναύδητον φατίσαιμ' ἄν. Sic codd. et ³³⁰ Suidas s. Ἄναυδον. Olim ἀναύδατον scripsi ob Hesychii glossam Ἄναύδακτον, ἀνεξήγητον, quam ex hoc loco ductam hariolabar. Item pro φατίξαιμ' correxi φατίσαιμ', ut φατίσαις Eur. Iph. Aul. 135. et alibi. Nec dissentit Hermannus, etsi Aeschylus σφετεριζάμενος dixerit; Triclinius verba φατίξαιμ' ἄν proscripsit. Apud Hesychium Φαμάξας, φήσεις scribendum φαμίξεις.

V. 716. Εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν μεγάλων τε νεϊκέων. Flor. G. Jen. Lips. B. εὐτ' ἐξ. Bodl. Laud. Jen. Aug. B. et alii Brunckiani μετεγνώσθη, quod Brunckius edidit; La. Lb. Lips. AB. et alii cum Aldo μετανεγνώσθη, quod a me receptum probarunt posteriores. Lexi-

cographi utroque versus trahi possunt. Suidas: Μεταγεγνώσθη, μετεκείσθη, πέπανται τοῦ θυμοῦ, ὡς καὶ μετεγνώσθη, Σοφοκλῆς ἐντ' Ἀίας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις. Hesychius: Μεταγεγνώσθη, μετανεπίσθη, τὸ μεταπεῖσαι ἀναγνῶναι (scr. μεταναγνῶσαι) φασί. Sed idem paullo ante Μεταγνώσθη, μετανεπίσθη, ubi ne μεταγεγνώσθη (quod suadet augmenti omissio) scribatur, literarum series prohibet. Postremo codd. fere omnes et Ald. θυμὸν, quod Brunckius adscivit, Membr. θυμὸν τ', Triclinius θυμῶν, in quo Bothius et Dindorfius acquieverunt; Hermannus θυμοῦ τ' correxit. Illarum lectionum primam interpretatur Schol. Rom. ἐξ ἀνεπίστων καὶ μεγάλων νεκίων μετεπίσθη τὴν ψυχὴν, nomine ἀέλπτων ad νεκίων relato significatione ea, quam Hesychius tradit Ἄελπτοι, δεινοί, et confirmat H. H. in Ap. 91. ἀέλπτοις ὠδίνεσσι. Ipse quidem, quum ἐξ ἀέλπτων θυμῶν probassem, veteres plurali οἱ θυμοί usos esse demonstravi e Plat. Legg. XI. 934. A. Protag. 323. E. Aristot. H. Ann. VIII. 1. Diodor. XV. 28. Polyb. V. 56. Plutarch. Symp. V. Quaest. VII. c. 3. Aristid. Rhet. II. 13. p. 77. Maxim. Tyr. VI. 4, 90. etc. [θυμοί de unius ira Heraclid. Alleg. XIX. 60. οἱ μεγάλοι θυμοί LIX. 182.] ac similiter μήνιες dixit Apollon. Arg. IV. 1205. Sed patent plures viae. Nam ἐξ ἀέλπτων licet etiam pro ἀνεπίστως accipere, ut τοὺς ἐξ ἀνεπίστων ὀφθέντας φίλους Julian. Or. ad Athen. p. 285. C. ἐπανήχθησαν ἐκ παραλόγων ἐπὶ στρατηγίας Appian. Civ. IV. 15. [ἐκ τῶν παραλόγων id. Civ. V. 90. ἐκ τρίτων Phot. 242. 546.]¹⁾ atque hoc modo Stephanus Thes. T. I. 1856. accepit et assensus est Wesselingius ad Diod. I. c. 46. Apud antiquiores tamen dubito num pro ἐξ ἀέλπτου vel ἐξ ἀπροσδοκίτου similibusque reperiat unquam pluralis; neque contra valent hujusmodi exempla μὴ ἐξ ἀέλπτων κάπρομηθῆτων νεῖκος γένηται Aesch. Suppl. 352. πολλὰ τοῖς θεοῖς (scr. πολλὰ τοι θεός) καὶ τῶν ἀέλπτων εὐπορ' ἀνθρώποις πέλει (scr. τελεῖ) Eur. Alc. Fr. XI. 491. (XII. 13. Matth.) quibus locis non significatur *insperato* sed id quod verba sonant: *ex insperatis*, quae quid differant, facillime sentiet, qui in Plat. Legg. XII. 950. D. πᾶσα δ' ἐλπίς ἐκ τῶν εἰκότων, periclitandi causa adverbium εἰκότως substituere conetur. Neque magis Ioni Athen. I. 21. A. ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὄρησεν φρένας, convenire videtur adverbium sed ἐξ ὧν ταῦτα οὐκ ἤλιπεν, ut Thucyd. III. 67. οὐκ ἐκ προσηκόντων ἀμαρτάνουσι, et Plut.

¹⁾ Ἐκ τῶν ἐναντίων e contrario Aelian. V. H. II. 13. XIV. 49. quod τοῦναντίον dici solet.

V. Public. c. XIV. τὰς τιμὰς ἐκ προσηκόντων ἔσχε. Si tamen ἐξ ἀέλιπτων, ut illis visum, absolute positum est, μετανεγνώσθη θυμῶν jungi oportet, ut μεταβάλλεσθαι τῆς πρότερον αἰρέσεως Liban. Decl. T. IV. p. 753. μεταβάλλειν τοῦ συνήθους καταστήματος Plut. V. Marc. c. XXIII. τοῦ ἥθους Philostr. V. Ap. IV. 38. p. 178. τῆς δόξης VI. 11, 246. (et transitive μεταβάλλειν τινὰ τοῦ ἥθους Id. VIII. 10, 342.) μεταθέσθαι τῆς γνώμης Procop. Ep. XXVIII. μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης Priscus Excc. Legg. p. 64. A. μεταρροσασθαι τῆς συνήθους σπουδῆς Lucian. Amorr. §. 4. quibus verbis nonnunquam praepositio additur: μεταβαλὼν ἐκ τῆς πρότερον ἐπιεικείας Plut. V. Sert. c. XXV. μεταστρέψαι τινὰ ἐκ τῆς γνώμης Hippocr. de Morb. IV. 27, 617. C. Superest tertia ratio eorum, qui μετανεγνώσθη θυμόν τε μεγάλων τε νεικέων legerunt. Hanc igitur constructionis diploen Schol. minor ita excusat, ut accusativum καθ' ὄλον καὶ μέρος constructum esse dicat, genitivum κατὰ φύσιν, posterius ut μεταβουλεύσαι τῆς ἀφίξεως Alciph. II. Ep. 4. alterum ³³² ut μετέγνω τὴν ἀμαρτάδα Dionys. Antt. IX. 23, 1805. quo admissio dativus Ἀτρείδαις a θυμόν regitur ut Ἄρεως μηνίματα Κάδμω Phoen. 948. etc. Neque insolitum est Graecis uno eodemque loco duo diversos casus adungere verbis, quae seorsum utrumque regunt. Ac primum quidem verbis reminiscendi. Herodo. VI. 136. τῆς μάχης μεμνημένοι — καὶ τὴν αἶρεσιν. Aristid. Or. in Nept. p. 24. T. I. τί οὖν δεῖ Σισύφου μεμνησθαι ἢ τῆς Σισύφου συνέσεως — ἢ τὰ μετὰ ταῦτα, τοὺς ἐξευρόντας σταθμῖα τε καὶ ζυγά. Tum illis quae auditum significant: μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν οἴων τε βληχὴν Odyss. XII. 266. οὐδεὶς ἐνοπᾶς κλύει τὰς δυσδαίμονος, οὐ πατρὸς σφαγιασμῶν Eur. El. 200. ubi verbum κλύειν duplicem habet significatum audiendi et curandi. Idem Suppl. 87. τίνων γόνων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον νεκρῶν τε θρήνων, cui Matthiae consimilem Anacreontis locum apponit. Sed in Meleagri Epigr. CVI. (cf. Jacobs. ad Anth. P. p. 81.) θέλω τὸ παρ' οὐασιν Ἡλιοδώρας φθέγμα κλύειν ἢ τὰς Λατοίδεω κιθάρας, potius intelligendum esse τὸ τῆς κιθάρας φθέγμα, ostendit Agathiae imitatio Pal. V. n. 292. σέο μῦθον ἀκούειν ἠθέλον ἢ κιθάρας κρούσματα Δηλιάδος. [Nonn. XLVII. 400. πηκτίδος οὐ πόθον ἔσχεν ὅσον μυκηθμὸν ἀκούειν.] Ad hanc syntaxin jam Eustathius animum advertit qui ad II. II. 229. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδύεαι — ἢ ἔτι γυναῖκα νέην, poetam dicit constructionis oblitum ἐς κακοσυνταξίαν incidisse p. 210, 22. Eaque ratione adversus Criticorum suspensiones vindicatur Aesch. Agam. 670.

Ὀρῶμεν ἀνθρῶν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.¹⁾

Ac Pausaniae quoque verba L. VII. 26, 3. τὸ ξόανον χρυσοῦ τε ἐπιπολῆς διηρηθισμένον ἐστὶ καὶ φαρμάκοις, vereor ut aliter explicari possint. Controversa sunt ejusdem VI. 1. ἐνίκησε Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ τε καὶ Νέμεα, et Epigr. Append. 338 N. CXXIII. Ἰσθμία καὶ Νεμέοις στεψάμενος. Sed superioribus paria sunt Aelian. H. An. IV. 58. διαλλάττον οὐ μόνον τῷ γένει ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιν. Herodo. VIII. 142. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ἴη, τῇ περ νῦν ἔρχεται. Substantivum θυσία cum duplici casu constructum videtur in Inscriptione attica T. I. n. CCXIV. ἐπεμελήθησαν τῆς θυσίας τῆς Ἡβης καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

V. 719. Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦχος πάρεστι — In Ed. Pr. τοπρῶτον scripsi hyphen ad significandum hoc: ante omnia nunciabo vobis, *Teucer adest*; quod asyndeton neque insuetum est neque a festinatione nuncii alienum. Musgravius tamen et Hermannus correxerunt Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον — ad significandum τὸ φίλον πρῶτον, Bothius τὸ πρῶτον pro τοῦτο πρῶτον vel ὁ πρῶτόν ἐστι positum esse credit, quorum neutrum concedi, sed illud sane disceptari potest, utrum τὸ πρῶτον adjectivum sit *id quod proxime instat et gravissimum est* an adverbii locum obtineat ut Maxim. Tyr. XLI. 4, 282. ὀητέον τὰ πρῶτα ὑπὲρ τῆς προτέρας. Placuit posterius, etsi hoc intellectu magis πρῶτον sine articulo dici solet. — Apud Demosthenem c. Aristocr. 687, 26. πρῶτον μὲν ἵνα τῶν τελευταίων πρῶτον μνησθῶ, pro altero πρῶτον, quod Schaefero displicet, fortasse ad minuendam pleonasmii speciem πρώτων scribi oportet ut in Mid. 517, 14. ἵνα πρώτης τῆς τελευταίας γεγονυίας μνησθῶ καταγνώσεως. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 31. τὰ πρῶτα πραχθέντα πρῶτα λέγωμεν, pro quo in Hist. Ann. V. 1, 1. adverbio usus est; περὶ τοῦτου τελευταῖον λεκτέον. Sequentem versum Suidas s. Μυσίων affert.

V. 721. Προσμολὼν στρατήγιον — affert idem s. Στρατήγιον. Scholiastes στρατήγιον τὸ στρατόπεδον, ἀπτικῶς. Imo novitii Graeci sic loquuti sunt Nicet. Annal. VII. 8, 127. C. et alii v. Du Cang. Gloss. p. 1458. minime Attici; significatur praetorium, σκηνή στρατηγίς Paus. IV. 19. 1. ED. PR.

¹⁾ Philostr. V. Apoll. IV. 16, 154. ἡ γῆ πᾶσα ἀρετῆς ἤνθησε. Dionys. Antiq. XIV. c. 114, 263. XV. 80, 455. τὸ πεδῖον νεκρῶν κατέστρωτο, Diodor. XI. 7. τόπος νεκρῶν ἐστρωμένος, utrumque ad exemplum verbi πεπλήσθαι.

V. 722. *Κυδάζεται* — ὁμοῦ. Extat hic versus ap. Suid. s. *Κυδάζεται*. Schol. Ven. XXIV. 592. *σκυδαίνειν* — τοῦτο *σκυδάζειν* (sic) *Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἴαντι*. Schol. Apoll. I. 334 1337. *κῦδος ἀρσενικῶς ἢ λοιδορία παρὰ Συρακουσίοις*. *Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Κυδάζεται* — ὁμοῦ. Eadem dicunt Schol. Arist. Nubb. 618. Etym. M. p. 325, 3. Eustath. p. 790, 40. qui omnes Sophoclis versum in testimonium adhibent. Ed. PR. Quae Schol. Barocc. adnotat: *κυδάζεται κατ' εὐφημισμὸν· κυδαίνω καὶ κυδάζω τὸ δοξάζω· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κυκάζεται ἢ γοὺν λοιδορεῖται, κυδάζεται εἶπε, duorum interpretum commenta videntur, quorum posterior verbi *κηκάζειν* parum in tempore meminit. Neque euphemismus hoc loco invenitur sed potius contraria ratio, qua vocabula media in deteriolem vertuntur intellectum, ut si facinus dicitur pro maleficio, *παντοῦργος*, *λεωρογός*, *ρέκτης*, pro *κακοῦργος*, *ἄγαμαι* pro indignor; unde quod propagatum est nomen *ἀγαλμός*, exponitur *λοιδορία* Anecd. p. 334. verbum *ἀγαλλιᾶζειν* Hesychius interpretatur *λοιδορεῖσθαι*. Similiter ergo verbum *κυδάζειν*, quum per se nihil aliud nisi *rumificare* significet, traductum est ad conviciandi significationem, quae substantivis ὁ *κῦδος* et ὁ *κυδοιμός* proprie assignata est. Nomen ὄνειδος nonnunquam in bonam partem dici, inter omnes constat.*

V. 724. 725. *Μαθόντες* — *κάνθεν*. Haec Suidas affert s. *Ἥρασσον*, sequentia οὐ τις — ἀποκαλοῦντες s. Οὐ τις, pro quo codd. nonnulli *κοῦτις*. *Ἥρασσον κακοῖς* Philoct. 374. *αἰσχροῖς ἐξαράσσειν* Arist. Nubb. 1377.

V. 726. *Κάπιβουλεντοῦ στρατοῦ*. Elmslejus Sophoclem *στρατῶ* scripsisse censuit et ante Elmslejum Schaeferus, quorum neuter attulit, quod appositissimum est, Euripidis exemplum *Med.* 478. *ταύρων ἐπιστάτης ζεύγλαισι*. Sed neque genitivus ex genitivo pendens offendit, quem idem poeta, quum facillime evitare posset, non evitavit *Iph. T.* 17. ὦ τῆςδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας, eundemque casum ter iterant *Thucyd.* I. 145, 2. ὀλίγων ἔνεκα ἡμερῶν μισθοῦ δόσεως et *Plat. Legg.* II. 672. D. αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἔνεκα. neque homoeoteleuton fugiunt Tragici: *τὴν σὴν τὴν τ' ἐμὴν* *Iph. A.* 1131. *ἔδωκας Ἀργείας κόρας* *Eur. Suppl.* 135. *φυγὰς ἐμὰς* *Med.* 399. *καλὰς τρογὰς* *Sept.* 530. *τὰς ἐμὰς στέγας* 335 *Oed. T.* 533. *τὰςδε τὰς θεὰς* *Oed. Col.* 1010. ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἐμὰς χέρας *O. Tyr.* 1481. [*πρόμνας Ὅσσας ἰερὰς νάπας Νυμφαίας σκοπίας* *Eur. El.* 446.] *τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς* *Hel.* 50. *λευρὰς γῆρας* *Prom.* 371. *ἠβῆς ἐμῆς* *Pers.* 678. *τῆς μόνῃς πιστῆς* *Alc.* 368. *σμικρὸν πόρον* *Sept.* 450. *μέσον πόρον* *Pers.* 502. *ποιῶ μόρω* *ib.* 444. *ἠλίῳ μακρῶ* *Alc.* 149.

τοῦ θεοῦ (monosyllabum) γ' οὐ Iph. T. 719. πάντων πόνων Prom. 749. τῶν ἐμῶν λόγων κλύων Bacch. 786. τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Hipp. 729. τοῖς δεδραμένοις κακοῖς Herc. 1160. ὀρξίους δὲ δούς θεοῦς Phoenn. 495. ἐμαῖς φίλαις Θήβαις Herc. 1282. δοκεῖν φρονεῖν Prom. 385. φοιτῶν ἐγὼ Androm. 945. σθένει κρατεῖ Oed. C. 68. Itaque nescio cur Matthiae ad Andr. 938. γυναικίους νόσους cacophonon esse statuat, et Elmslejus ad Iph. A. 1265. λέκτρον ἀρπαγὰς Ἑλληνικός soni emendandi causa Ἑλληνικῶν substituat, nisi forte ita sentiunt, Tragicos declinasse consimiles verborum exitus, si remedium esset in facili; qua ratione Hermannus Oed. C. 751. πτωχῶ διαίτη praetulit vulgato πτωχῆ, retento tamen quod aliis offensui fuit, σωξέσθω κάτω El. 438. Ac fortasse sunt, qui βασιλείοις κόραις Bacch. 746. ἀθλιον βοράν Phoenn. 1597. ubi omnes codd. ἀθλίαν praebent, σοῦ τε τὴν τ' ἐμὴν χάριν ib. 769. et similia euphoniae data esse censeant; sed ejus rei nulla ratio habita est Eur. Suppl. 514. μὴ' πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοῦς λόγους θῆς, multisque aliis locis, quorum facillima erat correctio.

V. 727. 728. Ἐύναιμον — ὡς οὐκ ἀρχέσοι — Barocc. AB. Mosq. A. σύναιμον, Lb. ὄστ', Harl. Barocc. AB. Lips. AB. Jen. Mosq. B. ἀρχέσαι, quod receperunt Brunckius et Schaeferus. Ceteri ἀρχέσοι, ut et Suidas s. Ὡς οἶκ. Pro πέτροισι Aug. B. Jen. Dresd. B. πέτροισι. Schol. πέτρα κοινὸν, πέτρος Ἀττικόν. Moschopulus in Lex. s. v. πέτρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ πέτρα. Galenus vero de Simpl. Med. Facult. IX. 2. p. 193. T. XII. ἐνοι τῶν ἐπιτιμώντων τοῖς σολοικίζουσι λίθον ἀρχενικῶς οὐκ ἐπιτρέπουσι λέγειν — ἐμπάλιν δὲ τὴν πέτραν λέγουσι θηλυκῶς. Ἀσίαν (Assium) οὖν πέτραν ὀνομάζουσι τὸν λίθον τὸν Ἄσιον. Perverse quidem. Tragicis utroque genere utuntur sed distincte. Ut Sophocles hoc loco, ita Euripides Suppl. 513. πέτροις καταξανθέντες.
 336 In Or. 59. ἦλθεν ἐς πετρῶν βολὰς rectius nunc legitur πέτρων. Remansit vitium Phoenn. 1150. πετρῶν ἀραγμοῖς, quod ferri posset si de Gigante aliquo loqueretur ut Oppian. Hal. III. 23. πέτροισι περιστυφελίζετο πάντη, et Nonn. XVII. 201. sed πέτρα Παιρία Epigr. Adesp. CCLXIV. et CCXLIV. ex usu vulgari. [πέτρον pro πέτρος Soph. Phil. 274. Quint. Cal. II. 401. VI. 521. XI. 486. πέτρος sepulcrum Anthol. App. 200. πέτρος pro πέτρα Nonn. XLVI. 129. πέτρον sepulcrum Jacobs. ad Anthol. p. 968.]

V. 729. 730. Ὡστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρουστά — Bothius dubitat an οἱ δ' scribi debeat, propter iteratum ὥστε. Insequentem versum affert Suidas s. Διεπεραιώθη, servans atticum κολεῶν, pro quo in Bodl. Bar.

AB. Jen. *κουλεῶν* scribitur vulgaris dialecti assuetudine. Eustathius p. 1604, 58. τὸ κολεῶν κοινότερον κουλεῶν λέγεται. Hinc crebra librariorum offensatio v. Xenoph. Ages. II. 4. Lucian. Diall. Deor. VII. Liban. Ecphr. T. IV. 1119. Poll. I. 136. X. 144. et latinum *culeus*.

V. 731. Δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω id est eis τοῦσχατον ἐλθοῦσα. Legebatur προσωτάτου, pro quo Schaeferus ad Bos. p. 800. προσωτάτα optavit; praetuli προσωτάτω cum G. Harl. La. Bar. B. Aug. C. et Suid. qui hunc et sequentem versum s. Ξυναλλαγή affert. Ἴέναι τοῦ πρόσω Xenoph. Anab. I. 3. hujusque imitator Arrianus Alex. II. 6, 7. προῖέναι τοῦ πρόσω dixit, et saepius Philostratus V. Ap. I. 23. p. 29. ἀπήγεν αὐτὸν τοῦ πρόσω. Anonymus Suidae T. I. 158. ὁ βασιλεὺς ἐνέφαινεν ὡς τοῦμπροσθεν προάξων, nisi hoc est τὸ ἐμπροσθεν. ED. PR. Cf. Siebelis. ad Paus. T. II. 624. Λόγων ξυναλλαγαί Eur. Suppl. 602.

V. 733. Ἄλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στι. Flor. A. Jen. Lips. B. υῦιν. Schaeferus ἡμῖν. Planudes in Anecd. Bachm. p. 66. T. II. ἀλλ' ἡμῖν — τάδε. Gaza Gramm. III. 178. ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στι v. Hermann. de Emend. Gr. p. 79. Quod in Schol. Paris. ad Arist. Plut. v. 286. adscriptum est: ἐν Σοφοκλεῖ εἶρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχὺ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται (cod. βαρύνεται) ad Triclinii adnotationem h. l. spectat. Pro δηλοῦν λόγον Johnsonus δοῦλον λέγειν. [De formis encliticis ἡμῖν etc. v. Ellendt. T. I. 477.]

V. 735. Νέας βουλάς — τροποῖς. Affert Suidas s. Ἐγκαταζεύξας. Cicero ad Fam. IV. 6. ad novos casus temporum novorum consiliorum rationes accommodare. 337

V. 737. 738. Ἰοῦ, ἰού. Codd. complures ter, unus Dresd. B. octies, ceteri bis. In seq. versu Aug. C. πέμψας pro πέμπων. Post βραδύς vett. Edd. signum interrogandi positum habent quod servavi.

V. 740. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον. Quoniam nuncius dixerat, se vereri ne sero advenerit, quaerit chorus quid eorum, quae agenda fuerint, praetermissum vel minus plene perfectum sit, τί ἐλλεῖπει τῶν δεόντων γενέσθαι. Τῆσδε dicit ad significandum τῶν ἀπερ φῆς δεῖν γενέσθαι.

V. 741. Ἐνδοθεν στέγης μὴ ἕω παρήκειν. Quum hic locus quibusdam in suspicionem venisset, attuli Plant. Amphitr. II. 2, 137. intus proferto pateram foras, ubi adverbium intus complectitur id quod recentiores dicunt deintus, ut Glossator hoc loco ἐνδοθεν στέγης ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς, addidique quod hic quidem minus appositum erat, verbis cum praepositione copulatis interdum adjungi praepositionem eandem cum adverbio conjugato ut Herodo. III. 165. ἐκ τῆς ταφῆς

ἐκφέρειν ἔξω, Π. 144. ἐξαγαγόντες ἐς τὸ μέγαρον ἔσω, et c. 156. ἔσω ἐς τὸ ἰδὸν ἐξελεύσαι. Arist. Plut. 238. κατώρῳξεν αὐτὸν κατὰ τῆς γῆς κάτω. Aeschines c. Ctes. p. 68. ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἀπώθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος, ubi Valckenarius hujus idiomatis immemor ἀπώθεν tolli jussit ad Adon. p. 238. sicuti ap. Thucyd. I. 133. ἐς ἣν τῶν Ἐφόρων ἐντός τινος ἐκρηψε, H. Stephanus adverbium prorsus supervacaneum esse judicat. Ad rem pertinet Scholiastae interpretatio: παρήκειν παριέναι, et glossa Brunckii: παρήκειν ἀντὶ τοῦ ἤκειν· ἢ παρὰ περισσῆ, quorum neutrum probat Elmslejus; nam παρήκειν atque παριέναι significare introire non exire, quare quid Sophocles scripserit, amplius quaerendum esse. Illius quidem verbi exempla in universum rara, apud Tragicos nulla sunt; παριέναι vero et παρελθεῖν frequentissime cum ἐντός, εἶσω et ἔνδον junguntur, cum ἔξω nescio an nunquam. [Dionys. A. R. IV. 4. p. 641. μήτε ἔσω μήτε ἔξω παριέναι, herauslassen.] Nihil secius tamen Hermanno assentior, lectionem
338 sanam et integram esse, atque eo quod, qui in concionem prodeunt, proprie παριέναι dicuntur, in hanc conjecturam ducor, Teucrum quum vellet Ajacem μὴ ἔξω παρήκειν, hoc cavere voluisse, ne ille in publicum procederet hominumque coetus adiret, quod metuendum erat ne homini recenti ira exacerbato et vindictae cupidine aestuanti periculosum foret; nam ne mortem ipse sibi conscisceret Ajax, nullus tum erat Teucro metus. In exitu versus pro τύχη Dindorfius ex Γ. recepit τύχοι, cujus extrema syllaba in Mosq. B. Lips. superscripta est.

V. 744. Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῆ ἡλόου. Eur. Med. 895. διαλλαχθῆναι τῆς ἔχθρας.

V. 746. Εἰπέο τι Κάλχας — Schol. ἐκ παροιμίας ὁ στίχος παρήκται, ἣν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει.

V. 748. Τοσοῦτον οἶδα — Excerpsit h. v. Suidas s. Τοσοῦτο, quod hic valet pro τοσοῦτο μόνον. Appian. Civ. I. 104. ὁ δὲ εὐσταθῶς τὸ μειράκιον ἤνεγκε καὶ τοσοῦτο ἀπεκρίνατο. Sic etiam Liban. Epitaph. Jul. p. 577. τοσοῦτον ἐπιφθεγξάμενος, et Dio Cass. XL. 64, 261. τοσοῦτον ὑπεπών. Cf. Schaefer. ad Julian. Praef. p. XI. Ed. Pr.

V. 749. Ξυνέδρον. Hermannus συνέδρον ut ΔΘ. duo Lips. Ald. et v. 751. εἰς χεῖρα ut iidem pro ἐς.

V. 753. Εἶρξαι — σκηναῖσι, affert Suidas s. Εἰμαρμένη et Ἐμφρονες, quo loco εἶρξαι scribitur ut Brunckius edidit, illic εἶρξαι ut Hermannus; in Sophoclis codd. quomodo scriptum sit, tacitum relinquunt. In Lexico de Spir. p. 229. nihil amplius praecipitur nisi εἶργω lenem, εἶρκτή asperum habere spiritum; disertius Moschopolus Opusc. p. 54. εἶρξας

ἀποκλείσας δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἰροκτῆς ψιλοῦσιν, sed corruptus fortasse a librariis, nam contrarium affirmant Eustathius p. 1387, 3. τὸ εἶργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐπίλουν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον, et Schol. Arist. Ach. 330. εἶρξας — ἐπὶ τῆς εἰροκτῆς δασέως Ἀττικοί. Discrimen hocce, quod Schaeferus ad Plut. T. I. 366. vanum esse pronunciat, plerumque servari docet Buttmannus in Ind. Anomm. multisque exemplis demonstrari potest, quorum unum hoc afferam quod ap. Demosth. Ep. Phil. 159, 4. et 21. una eademque pagina suppeditat, primum εἶρξατε de carcere, mox εἶρ-³³⁹γειν τῶν μυστηρίων, et Galen. de San. tuend. V. 11, 370. T. VI. οἱ εἰρογόμενοι τῆς κινήσεως νοσοῦσιν ἐν ταῖς εἰροκταῖς¹). Sed quod recte a Grammaticis traditum est, vitiose interpretatur Poppo ad Thuc. P. II. Vol. I. 152. quum Bekkeri inconstantiam arguit, qui quo loco καθείρξαι (et εἶρξαι L. VIII. 74.) scripsit, ibi εἰροκτῆ significatur, ubi κατείργειν, arcendi et prohibendi significatio obtinet, ut et Soph. Oed. T. 890. τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, Aesch. Suppl. 61. ποταμῶν τ' εἰρογόμενη, multisque aliis Tragicorum locis, et semel adspiratum εἶργειν Eur. El. 1255. includere vero καθείρξαι dicitur v. Elmslej. ad Bacch. 443. atque Hel. 295. κλήθροισι ἂν εἰρογόμεσθα non hoc significari videtur *claustris coereremur* sed *objectis claustris domo excluderemur*, ut in Erechth. Fr. II. 20. τοὺς πονηροὺς κλεῖθρον εἰρογέτω στέγης, neque μυχοῦ ἀφειρκτος Aesch. Choeph. 438. peru exclusam, ut Buttmannus vult, sed inclusam denotare potest, quemadmodum ἀφειρογμένη dicitur Aelian. H. Ann. XII. 21. quorum immemor Schaeferus l. c. miratur cur nunquam ἀφειρογειν inveniatur. Εἰρογμός spiritu aspero notatum est in Stob. Ecl. I. 6, 17. p. 184. Plat. Civ. VI. 495. D. Phaedon. 82. E. hic in plerisque libris, illic in omnibus; eundemque spiritum H. Stephanus nomini εἰρογμοφύλαξ Xenoph. Hell. V. 4, 8. restituit non injuria; ἔρξας Plat. Polit. 285. B. et cod. Vat. Thucyd. VIII. 74. εἰρογνῶν Bekkerus tacite scripsit Andocid. c. Alcib. p. 32, 36. καθείρογνυσι Plat. Tim. p. 45. E. 85. C. καθείρογνυται, συγκλείεται Hesych. συγκαθειρογμένη Aeschin. c. Tim. p. 309, 182. etc. De posterioribus quaerere vix attinet; apud Plutarch. V. Sull. c. 38. εἶρξαι adspiratum eandem significationem quam non adspiratum habet in V. Sert. VII. et XIII. Cleomen. XXXV. Lucull. XXII. ubi Schaeferus asperum in-

¹) [Repugnat ἐγκατείργω apud Agath. I. 11, 22. C. II. 12, 48. aliosque inferiorum; cf. Ellendt. I. 525.] [καθειρῶ Dionys. A. R. VI. 4. p. 1043. κατείργω Id. VI. 2. p. 1093. 24. p. 1094. ἀπέρξαι Herodo. II. 124. κατείρξαν Pausan. VII. 16, 2.]

tulit, idemque in V. Phoc. XX. et Pomp. LIII. *καθειργειν* corrigit pro *κατειργειν*, Sturzium Dion. Cass. XLVII. 27. pro *κατειροχθη* restituit *καθειροχθη*, quam includendi significacionem prae se fert *καθειροξε* XLI. 42. *καθειρογνυ* XLII. 28. *Ειροκτη* adspiratum legitur centies, perraro *ειροκτη* Lucian. Asin. §. 41. p. 180. Aristid. XXVI. 346. T. I. (Dindorfius ³⁴⁰ *ειροκτη* scripsit p. 533.) et in codd. Achill. Tat. VIII. 14, 189. quod non ubique commutandum esse apparet ex Anecd. p. 678. Etym. Gud. p. 671, 37. Theodos. p. 204. *τὸ εἰροκτη οἱ μὲν Ἀππιζοὶ δασύνουσιν, ἡμεῖς δὲ ψιλοῦμεν.* Sic et *ειρογμός* lenem habet Aelian. H. Ann. XVII. 37. Maneth. II. 283. Porphy. V. Pyth. c. XLVI. p. 78. Poll. VI. 154. VIII. 27. etc. *ἔργμα* Aristot. de Part. Animm. II. 15. p. 358, 18. (vulgo *ἔρουμα*) Soph. Ant. 848. ubi Hermannus *ἔρουμα* scripsit, Gregor. Naz. Carm. I. p. 32. A.

V. 755. *Εἰ — θεῖλοι.* Mosq. B. Dresd. AB. *θεῖλει.*

V. 756. *Τῆδε θῆμέρα.* Ita Brunckius pro *θ' ἡμέρα*, cui in Mosq. B. adscriptum est *τοι*. Quia hujus crasis nullum praeter Oed. T. 1283. apud Tragicos reperitur exemplum, sed vel *τῆδ' ἐν ἡμέρα* Soph. El. 674. Hipp. 721. Alc. 351. vel *ἐν τῆδ' ἡμέρα* Hipp. 22. Alc. 531. Trach. 740. olim utroque loco *τῆδ' ἐν ἡμέρα* scribendum esse credidi; nec omisi tamen semel apud Aristoph. Avv. 1072. *θῆμέρα* legi. Bothius et Schaeferus *τῆδ' ἔθ' ἡμέρα*. Hermannus vulgatam retinet additque hunc versum a Tzetza afferri in Exeg. p. 33.

V. 757. *Ὡς ἔφη λέγων.* Mosq. A. Aug. AC. Lipss. et Ald. *ὦς*, quod Matthiae ad Bacch. 1021. dubitat an Tragicis non admiserint, nec tamen omnia quae extant hujus usus testimonia, exsequitur. Propter aliam quandam dubitationem Bothii adscripsi Herodotea *ἔφη λέγων*, *εἶπε φάς*, *ἔλεγε φάς*, quae cum similibus attulerunt Abreschius ad Aesch. T. I. 168. Wesseling. ad Her. I. 122. Fischer. ad Well. IV. 46. Heindorf. ad Plat. Soph. c. 57. p. 363. Bornemann. ad Symp. p. 150. sed plerique omnes sine cura discriminis. Namque *εἶπε πιφάσκων* Emped. v. 74. *εἶπε φωνήσας* Antimach. Fr. XXXV. 81. et Aeschyleum Choeph. 275. *τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφάσκων εἶπε* (quo loco *μνηίματα* scribendum esse dixi, neque nunc vulgata quid significet, intelligo) in his igitur locis unum verbum altero gravius ornatusve est. Neque magis huc pertinet quod Triclinius affert *τοιαῦτα ἔφη δημηγορῶν*, quod nihil aliud est quam *πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους ποιούμενος*. Plutarch. V. Arat. ³⁴¹ c. 50. *καὶ τότε λέγων εἶπε πρὸς αὐτόν.* Pind. Isthm. VIII. 97. *ὦς φάτο Κρονίδαις ἐνέπουσα θεά.* Eunap. V. Aedes. p. 44. *κινδυνεύη, εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ οὖς.* Sed abundantiae species

major est, ubi alteri verbo nihil additur, quo vel persona vel tempus vel locus, quo quis loquitur, designetur, ut Hippocr. de Nat. Hom. T. I. 349. λέγει δ' αὐτέων ὁ μὲν τις γάσζων ἡέρα εἶναι τό — Charito V. 8, 121. ἔλεγεν οὖν, Εἰπέ, φησί, ubi verbum repetitum quodammodo ad epanalepsin pertinet. Rhetoribus tritum est dicere εἰπέ που λέγων, ἔφη που λέγων, hunc in modum: ἤδη τις εἶπε, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι που λέγων Demosth. de Synt. p. 169, 17. p. Cor. 242, 19. Dionys. Antt. V. 65, 1002. Plut. V. Arat. c. L. Lucian. Enc. Dem. c. XV. 144. T. IX. Dio Cass. XLI. 16. Liban. Decl. T. I. 439. Atque his etiam magis ad pleonasmi speciem vergit simplex hoc ἔφη λέγων, quod veteres, ut Triclinius memorat, ad schema ἐξ παραλλήλων retulerunt. Nescio unde Priscianus L. XVIII. 31. p. 269. sumserit, quod cum graeco idiomate componit, loquere dicens, sed quod huic adjungit *stude properans* graecum est σπεῦσον ταχύνας hujus ipsius fabulae v. 1164.

V. 758. Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα. Hoc et proximo versu praeter Suidan s. Ἀνόνητα utitur Didymus Alex. de Trinit. L. III. c. 6, 358. pro πρὸς θεῶν, ut par erat Christiano, πρὸς θεοῦ substituens. Eosdem et duos sequentes afferunt Stobaeus Serm. XXII. 21. et Eclog. I. 4, 20. p. 114. ed. Heer. et Eustathius p. 415, 13. [περισσὰ καὶ ἀνόνητα ἡγοῦντο τὰ ὄπλα Agath. II. 12, 48. A.] Hi et codd. omnes κἀνόνητα, solus Suidas s. Τὰ γὰρ exhibet κἀνόνητα, quod Vauvilliersius et Bothius arripuerunt. Ita quidem dicitur ἰσχυρὸς ἀνόητος Plutarch. de Soll. An. T. II. 959. ἄφρων ἀλκή Oppian. Hal. V. 59. vis consilii expers, neque ea aliena ab Ajacis ingenio, de quo Alexander Aphr. Probl. I. 16. Ὅμηρος Ὀδυσσέα μὲν φρόνιμον λέγει, Αἴαντα δὲ μωρότερον. Sed praestat tamen κἀνόνητα, quo idem significatur sed minus directe. [In Musaei v. 325. ποδῶν δὲ οἱ ὄκλασεν ὀρμὴ καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμῶν aptius est ἀνόνητον.] Ed. Pr. Ajacis πινυτήν divinam praedicat Homerus II. VII. 289. neque ullum ejus dictum factumve temeritatis arguit. Posteriores vero, quia Minervae judicium Od. XI. 547. offensae cujusdam indicium praebere videbatur, Ajacem deliquisse aliquid sumserunt, quo deae animum abalienaret, et fortasse Hectoris conviciis Αἴαν ἀμαρτοεπὲς ¹⁾, βου-

¹⁾ Nestoris verba πρὸς Αἴαντα τραχυνόμενον Soph. Fr. LXVIII. N. 734. Dind. οὐ μέφομαι σε, δοῶν γὰρ ἐν κακῶς λέγεις, de Salaminio dici videntur. Hunc ob causam male defensam ἄγλασσον vocat Pindarus Nem. VIII. 40. Attonitus Ajax in tragoedia Quintil. XI. 3, 73. repraesentabatur, puto, ob consternationem et torporem, quo percussus est vel inopinato iudicii illius exitu vel pudore vindictae in ludibrium versae. Appianus Civ. II.

γάις, eo deducti sunt ut illum *μωρότερον*, ferocem, confidentem fingerent. Hoc loco quae narrantur, contraria non sunt prius dictis v. 119. neque dici potest, quod nonnulli, Minervam de Ajace, qualis nunc erat, loqui, Calchantem de juvene; nam si (quod nunquam significatum est) Ajax vitia ineuntis adolescentiae emendavit, cur manent alta mente reposita? Quid alii fecerint, nihil moror, sed Sophocles certe sensit, quid deam sapientissimam deceret¹⁾.

V. 759. *Δυσπραξίαις*. Sic codd. et auctores, quos modo appellavi, praeter Stob. l. c. ubi *δυσπραγίαις* editum est contra Tragicorum consuetudinem. *Εὐπραξία*, ut Herodotus dixerunt *οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ* Phot. s. v. Thucydides vero, ut idem tradit, *εὐπραγία*, quod persaepe apud illum legitur, et huic compar *κακοπραγία* cum aliis locis tum L. III. 39, 4. sed hoc ipso loco *εὐπραξία* intervenit, et *δυσπραξία* II. 43. Nec constat sibi Isocrates; *εὐπραξία* Plat. p. 297, 4. Archid. p. 121, 30. *εὐπραγία* Paneg. 239, 32. Antid. p. 378, 142. Areop. p. 142, 13. de Pac. 184, 125. et saepius, eademque
343 forma legitur Pind. P. VII. 17. Antiph. Or. III. 120, 9. Plat. Prot. 345. A. Legg. III. 701. E. V. 732. C. VII. 814. E. Euthyd. 279. E. *ἰδιοπραγία* Legg. IX. 875. B. sed *εὐπραξία* Demosth. p. 153, 24. p. 155, 24. p. 506, 28. Andocid. II. p. 20, 6. et saepius apud Xenophontem, ex cuius uno loco *εὐπραγία* affertur.

V. 760. *Ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν* — Eustathius l. c. substituit *φύσιν γεγώς*, Stobaeus Ecl. p. 114. *φύσει βλαστῶν*, duo Lips. et alii cum Turn. et Steph. *φύσιν βλαστῶν*, quod tempus hoc loco non magis ferri potest quam in Antipatri Epigr. Anth. Pal. VII. n. 424. verbumque ipsum, postquam Dindorfius Androm. 664. *βλάστωσι* reposuit, e Tragicorum scriptis ablegatum est, excepto *βλαστοῦσι* Aesch. Choeph. 585. pro quo Buttmannus Gramm. p. 91. T. II. *βλάστουσι* scribi jubet, et medio *βλαστομένη ἀμπελος* Thyest. Fr. VI. nisi *βλαστοῦν* in usu fuit ut *φυλλοῦν*, vel ille, ut Bergkio videtur Comment. de Fragm. Sophocl. p. 13. *βλαστημένη*

81. *παρελθὼν* (Pompejus) *ἐς τὴν σκηνὴν ἐκαθέζετο ἄναυδος, οἷόν τι καὶ τὸν Αἴαντά φασιν ἐν Ἰλίῳ παθεῖν ὑπὸ θεοβλαβείας*, non, ut vulgo putant, fugam herois II. XI. 543. sed stuporem in iudicio a Minerva objectum significare videtur.

¹⁾ Nihilominus ab eorum ratione discrepo, qui Minervam non sua sed deorum jurisque divini causa Ajaci infestam fuisse existimant; illa *ἀστεργής ὀργή* v. 776. certe a privata injuria profecta dicitur, ejus nullam omnino mentionem facere debuisset poeta, si spectatores suos de deorum natura honestius sentire voluisset quam ab Euripide Aeschylouque didicerant. Ille autem nullo verbo errorem cavet.

scripsit¹⁾. Superant apud alios scriptores ἀναβλαστοῦσι Emped. 409. βλαστοίη Theophr. Caus. V. 4, 5. quod ne quis cum σχοίη comparet, obstat II. 17, 5. τοῦ κίττου τοῦ περὶ τὰ κέρατα βλαστοῦντος, imperfecto ἐβλάστεον utuntur Apollon. IV. 1425. aoristo βλαστῆσαι [Emped. 219. Hippocr. de Morb. IV. 327. T. II.] Aristot. Mir. c. CLIII. Plutarch. Quaest. Plat. IV. 262. M. Anton. XI. 8. Geoponn. III. 4, 6. et alii v. ad v. 869. Ἀνθρώπου φύσιν βλαστών idem est quod vulgo dicitur ἄνθρωπος ὢν φύσει Dio Chr. III. 142. ἄνθρωπος περικώς Xen. Cyr. I. 1, 3. constructio autem, quam Kruegerus de Attract. Praef. XXI. parum expedit, tropo etymologico conveniens; nam ut dicitur ῥέων ῥόον θεοῦ Aesch. Pers. 743. sic dici licuit ἀνθρώπου φύσιν φύς vel βλάστην βλαστών. Multo mirabilius videtur, quod Hermannus apponit, exemplum verbi substantivi cum accusativo constructi Trach. 1051. γυνὴ δὲ θῆλυς οἶσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν, a quo plurimum distat, quod Bernhardt aequiparat Synt. p. 119.³⁴⁴ Aristotelis Meteor. IV. 4. τούτου μᾶλλον τὴν φύσιν ἐστὶ, namque hoc non aliter comparatum est quam γενεὴν Διὸς εὐχομαι εἶναι, γενεὴν Μελάμποδος ἦεν, vel τίς ποτέ ἐστι τὴν γενεάν Xen. Cyr. I. 1, 6. Neque similia sunt Soph. El. 1125. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν, id est σύναιμος τῷ γένει, et v. 325. τὴν σὴν ὄμαιμον ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, ubi verbum proxime cum genitivo copulatum est, accusativus autem laxius pendet. Paus. X. 28. 1. ἡλικίαν ἐφήβου γεγονώς valet pro ἐπτακαίδεκα ἔτη γεγονώς. [Mosch. II. 9. φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες. Soph. El. 325. τὴν σὴν ὄμαιμον κακ πατρὸς ταύτου φύσιν.]

V. 761. Ἐπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ. Stobaeus l. c. La. pr. Lb. φρονῆ, ut Eur. Ion. 855. δοῦλος ὅστις ἐσθλὸς ἢ cf. Brunck. ad Oed. C. 393. Antiphanes Athen. X. 444. B. ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ. Sententiam ipsam veteres identidem instillant; νεμεσᾶται ὑπὸ θεῶν τὰ ὑπερέχοντα καὶ τρέπεται πάλιν εἰς τὸ μηδέν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχει τὰ σκληρὰ καὶ μέγανχα φρονήματα Dionys. Antt. VIII. 25, 1557. (βάλλεται γὰρ Ὅσσα διόθεν κεραινός Agam. 457. fortasse ut Horatius *feriunt summos fulgura montes*). Atque talem esse oportet heroem tragicum, cujus infortunium hominum commiseratio consequutura sit sine deorum invidia. Etenim Sophocles funestum Ajacis casum aut a supremo Iustitiae numine aut a domestica dei alicujus ira, qualis Pen-

¹⁾ Suspectum Aretaei de Cur. Diut. I. 5. p. 318. ἢν τῇ διαίτῃ βλασθηῖ ἢ δύναμις, pro ἀναρόσθη positum; certe βλαστήσῃ malim, quo aoristo Hippocrates utitur de Nat. Puer. p. 414. T. I.

theum et Hippolytum pessum dedis, probabiliter repetere poterat. Si prius anteponebat, praesto erat patris Telamonis parricidium, qui se suosque Phoci fratris caede obstrinxerat Apollod. III. 12, 6. Schol. Lyc. v. 175. Schol. Pind. Nem. V. 25. quanquam Philostephanus non fratrem sed alium quendam nec fraude sed per errorem occisum tradidit Schol. Ven. II. 14. Hujus autem facinoris poenas ab Ajace repeti consentaneum erat communi totius antiquitatis opinioni, scelereum *δίχην ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι* Paus. L. II. 18, 2. [adde nunc, quae Siebelis ad h. l. et Wytttenbachius ad Plut. T. II. 532. disseruerunt.] Sed convenientius erat veteri famae a Cyclicis proseminatae, Ajacem propter abjudicata sibi Achillis arma primum in insaniam prolapsam, mox eo adductum esse ut ipse sibi necem conscisceret v. Leschae Fragm. p. 35. in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. I. Qui quum Minervam in iudicio illo Ulixi velificatam esse narrasset idemque esset ab Homero Od. XI. 546. significatum, Sophocles fabulae huc deductae fortasse nihil aliud de suo admensus est nisi ejusdem deae in evertendis Ajacis consiliis operam et irae divinae causam. [Haec in Ed. Pr. ad v. 10. adnotavi.]

V. 764. 765. *δορί*. Dindorfius *δόρει*. Pro *ξύν* Hermannus *σύν* cum Lipss. AB. et Ald. Iisdem fere verbis Achillem in bellum proficiscentem pater admonet Hom. II. IX. 254.

V. 767—769. *Θεοῖς — ἐπισπάσειν κλέος*. Haec transcripsit Suidas s. *Ὅμοῦ*. Synesius Ep. CXXX. p. 261. A. *σπάσαι τι τῶν οὐ προσηκόντων* pro *ἐπισπάσασθαι*, fere ut Sophocles v. Steph. Thes. T. III. 920. ED. PR. In v. 768. Lb. *καταστήσασαι* sed supra scripta litera kappa.

V. 770. 771. *Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον* — affert Eustath. 897, 1. Schol. Rom: *δίας Ἀθάνας λεγούσης δηλονότι*. Schol. Barocc. *ἔλεγε κατὰ τῆς Ἀθάνας*, sed *ἀντιφωνεῖν τινος*, ut hic sumsit, pro regerere alicui, vereor ne insolitum fuerit. Non minus dura Bothii ratio nomen *ἔπος* suppletis *Minervae verbo respondit verbum nefandum*, et Bernhardyi Synt. p. 161. qui *Ἀθάνας ἔπος* conjungit idque ita ut *ῥυμοὶ θεῶν* dici putat. Mihi etiamnum probatur Scholiastae prioris interpretatio, quae eadem est Hermanni, *Ἀθάνας ἦνίκ' ἠνδᾶτο* positum esse pro *Ἀθάνας ἀνδωμένης*. Exemplum quidem hujus enallagae nullum suppetit, sed Graecos constructionum desultores non negabo huc audaciae procedere potuisse, ut pro Cajo imperante dicerent: *Cajo, quum imperaret*. Levior est, sed vix solubilis quaestio, utrum Minervae epitheton *δία* divam an jovialem significet ac proinde ut Schaefero placet ad Hec. 460. illud minuscula, hoc majuscula scribendum sit litera; quae eadem dubitatio est de *διογενής* (nam et Terei

filius διογενῆς dicitur Eur. Herc. 1021.) deque ἀρήϊος et aliis hujusmodi adjectivis. [*Δίαν Ἀθαν.* emendat Mehlhorn. Gr. Gr. 139. adn. 6.]

V. 773. Τότ' ἀντιφωνεῖ — Cod. Γ. ὁ δ' ἀντιφωνεῖ, ex quo τόδ' — exsculpi potest; cod. Δ. ὁ δ' ἀντιφωνεῖ, quasi 346 imperfectum legisset.

V. 775. Πέλας — μάχη, affert Eustath. p. 621, 55. Καθ' ἡμᾶς οὐποτ' ἐκρήξει μάχη Brunckius convertit: *in hanc quam nos tutamur partem, vis pugnae nunquam perumpet.* At hoc modo Ajax, quod minime volebat, certaminis immunis et expers fuisset. Hoc dicit: nunquam hostes ordines meos perfringent, ῥήξουσιν ἡμᾶς. Ed. Pr. Καθ' ἡμᾶς esse dicuntur, quae nobis sunt ex adverso et juxta posita. Sic Abradatas Xen. Cyr. VII. 1, 16. instructa acie loquitur: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με. Plutarch. V. Mar. c. XXVI. γενέσθαι τὸν ἀγῶνα κατ' ἐκείνον. Id. V. Agesil. XVIII. μάχη ἰσχυροτάτη ἐγένετο κατ' αὐτόν. et in V. Pelop. c. XXII. ὡς ἦν θέουσα κατ' αὐτοὺς ἐπέστη. Demosth. Phil. III. 25. εὐχόμενοι μὴ καθ' ἑαυτοὺς γίνεσθαι τὴν χάλαζαν cf. Valcken. ad Herod. III. 14. quare etiam ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα Maxim. Tyr. XIV. 2. 251. quod Latini vocant *mare nostrum*. Quemadmodum igitur, qui in acie Fidenatibus oppositi erant, οἱ κατὰ Φιδηναίους ταχθέντες dicuntur Dionys. Antt. III. 24, 483. sic hoc loco Ajax dicere potuisset οἱ καθ' ἡμᾶς ταχθέντες vel μαχόμενοι οὐδέποτε ἐκρήξουσι, pro quo Thucydides IV. 96. V. 73. verbo παρὰρρόηγνύει utitur, Herodotus VI. 113. κατὰ τοῦτο ἐνίκων οἱ βάρβαροι καὶ ῥήξαντες ἐδίωκον. Aliter Hermannus καθ' ἡμᾶς interpretatur *per me, quantum in me est*, Matthiae Gramm. §. 581. p. 1154. *hostes aciem nostram non aggredientur*, de quo idem valet quod contra Brunckium dixi.

V. 776. Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτίσαι ὀργήν. Hermannus dubitat an poeta τοιοῖσδέ τοι scripserit. Ἀστεργῆ χόλον hinc sumpsisse videtur Lycophro 1166. Ineptiorem divinae irae causam afferunt Schol. Ven. E. 405. et Eustathius p. 995, 5. erasum e scuto noctuae emblemata gentilicium. Ceterum haec ὀργή θεᾶς in hoc cernitur, quod quum Ajacis impetum multis modis avertere posset, eo usa est, qui plurimum probri et dedecoris afferret.

V. 778. Ἄλλ' εἶπερ ἔστι τῆδε θῆμέρα. Illud ἔστι (sic edidi pro ἔστί) neque vim futuri habet, ut Bothius statuit, 347 neque in ἔσται mutandum. Lb. et Aug. C. τῆδ' ἐν ἡμέρα, quod Erfurdus recepit; τῆδ' ἔθ' scripsi in Ed. Pr. v. ad v. 756.

V. 779. Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῶ σωτήριοι. Pro αὐτοῦ

Flor. Γ. ἀντιῶ, duo Lipss. Edd. vett. et Herm. σύν pro ξύν. Pro Θεῶ Turn. in margine Θεοῖς. Dicitur utrumque, σύν Θεῶ Oed. T. 146. Plato Menex. 245. E. Julian. Ep. LXXVIII. σύν Θεῶ εἰπεῖν Epist. Socr. XXXIV. 42. Galen. in Hipp. de Humor. Comm. II. 20, 548. (276. T. 16. K.) εἰπεῖν σύν Θεῶ Plato Legg. IX. 858. B. σύν Θεῶ φάναί Synes. Calv. p. 76. A. σύν Θεῶ εἰρησθαι Demosth. Ep. I. 1463, 22. ubi εἰρησθω et εἰρήσεται adscriptum, ξύν Θεῶ δ' εἰρήσεται Arist. Plut. 114. Eur. Med. 624. ubi metrum σύν fert, quod Arist. Rann. 114. legitur; σύν Θεοῖς Eur. Andr. 867. Med. 914. Dionys. Antt. III. 23, 479. Galen. de Diffic. Resp. III. 4, 273. T. VII. (904.) ξύν τοῖς Θεοῖς Hippocr. de Insomn. p. 16. T. II. σύν τοῖς Θεοῖς Xenoph. Cyr. II. 4, 14. (9.) IV. 3, 18. εἰρήσεται σύν τοῖς Θεοῖς Aelian. H. Animm. XII. 32. sed σύν Θεοῖς εἰπεῖν Aristid. T. II. 411. [Appian. Civ. III. 37.] σύν Θεοῖς εἰρησθαι Aristid. T. I. 364. [σύν τῷ Θεῶ φάναί Phot. 235, 496.] Adeo haec simplissima formula variata est; nec minus aliae, quas viri docti ad unum idemque exemplum dirigere solent.

V. 780. Τοσαῦθ' — Jen. Mosq. B. ΓΔ. et Ald. τοιαῦτ'. —

V. 782. Εἰ δ' ἀπεστερήμεθα — Wakefieldius Silv. T. III. 15. ἀφυστερήμεθα, quod dubito an nusquam reperiatur, ipsumque simplex non admodum frequens est; ὑστερήσομαι Iph. A. 1203. ἐπιμελείας μηδεμιᾶς ὑστερεῖσθαι Memnon Hist. XXVI. 38. ὑστερηθῆναι τῶν νενομισμένων Menand. Prot. p. 139. A. quod a στερηθῆναι non multum abest; τῆς παιδίσκης καθυστεροῦμαι Aristaen. II. Ep. 23. p. 197. Ὑστεροῦνται τῆς δόξης Epiphanius c. Haer. L. II. T. I. 509. D. et Chrysostomus de Poenit. Hom. V. 303. B. T. II. ex N. T. ad se transtulerunt. Ed. PR.

V. 784. Ὡ δατα Τέκμησσα — Hunc versum enotarunt Suidas s. Ὡ δατα et Moschopulus Schol. ad II. II. 23. In cod. 348 Leid. Suidae δητα legitur, quod Hermannus negat in iambis nisi de hoste dici, nec legitur omnino apud Tragicos, qui Aeschylum subsequuti sunt. Matthiae ad Herc. 1002. monet Elmslejus ὧ δάαι non usurpari a Tragicis; non meminerat igitur Soph. Aj. 784. Sed hoc loco ὧ δατα scriptum est.

V. 786. Ἐυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ — Legitur hic versus ap. Suidan s. Ἐυρεῖ, Eustathium p. 796, 58. p. 1257, 18. et Lascarin Gramm. litt. C. fol. 8. qui dubitat num datus ille secundae sit declinationis, ὁ χρῶς, τοῦ χρῶς, τῷ χρῶ, an Attici dixerint ὁ χρῶς, τοῦ χρῶ, τῷ χρῶ, an potius dativi χρῶτι recisa sit syllaba ultima. Etym. M. 313, 14. ἐγχοῶ ἀποκοπῆ τῆς τῆ συλλαβῆς· γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ

μετὰ τοῦ $\bar{\gamma}$ · ἐν $\chi\rho\omega$ *κουρά* ἢ *ψιλῆ* καὶ πρὸς τὸν $\chi\rho\omega$ τα. Etym. Gud. p. 191, 29. ἐν $\chi\rho\omega$ ἀποκοπῆ, μὴ προσγραφομένου (τοῦ $\bar{\iota}$) ὡσπερ ἀττικῶς τῶ *γέλω*, καὶ μετὰ τοῦ $\bar{\nu}$ καὶ τοῦ $\bar{\gamma}$. Sic apud Hesychium scribitur Ἐγγρῶ, εἰς $\chi\rho\omega$ τα, et pariter conglutinata ἐγγόνασιν, ἐγγειτόνων codd. Max. Tyr. XLI. 3, 281. ἐμφορέατοι Suid. et cum corruptione syllabae finalis παιδιὰ ἐγχοτύλη Athen. XI. 479. A. pro quo Hesychius ἐν κοτύλη. Sic etiam illud in libris nostris ubique a praepositione sejungitur, sive hoc proprio intellectu de *κουρά* ἐν $\chi\rho\omega$ v. Sturz. Lex. Xen. T. IV. 573. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 983. Boissonad. ad Heroicc. p. 547. Jacobs. ad Achill. p. 675. Ast. ad Theophr. Char. X. sive longius translatum ἢ ἐν $\chi\rho\omega$ *συνουσία* Lucian. adv. Indoct. §. 3. ἐν $\chi\rho\omega$ τῆς πόλεως Synes. Catast. p. 304. B. Multo rarior est altera forma ὀμιλεῖ ἐν $\chi\rho\omega$ τι παντὶ ταῖς *χορώναις* Galen. de Usu Part. II. 15. p. 332. (T. III. 147.) qui omissio παντὶ haud dubie ἐν $\chi\rho\omega$ scripsisset. Et ex hoc decurtatum esse ἐν $\chi\rho\omega$, documento est ἐν $\phi\omega$, de quo Etym. M. p. 803, 46. $\phi\omega$ ἀντὶ τοῦ $\phi\omega$ τι σὺν τῶ $\bar{\iota}$, *Εὐριπίδης Μελεάγρω* (Fragm. V.) τὸ μὲν γὰρ ἐν $\phi\omega$. Neque tamen existimandum est, his et similibus τῶ *γέλω*, τῶ *ἔρω*, syllabam recisam ideoque iota omittendum esse, sed potius formam prisci usus referunt, quo et nomina et verba sine consona intergerina declinabantur.

V. 790. 791. *Πραῖξιν ἦν ἠλγησ' ἐγώ.* Eustathius p. 349 737, 8. contendit cum verbo contrarii affectus *γέγηθα τὸν ἄνδρα* de quo supra dixi ad v. 136. Reiskius et Jacobsius in Spec. Emendd. p. 9. *βάζιν* substituunt, quo non est opus; *πραῖξιν Ἰούς* Prom. 720. *τὴν αὐτοῦ πραῖξιν* Trach. 87. Pro ἡμῖν Herm. ἡμῖν. In seq. versu Lb. *ΓΔ*. duo Aug. et Dresd. A. *ἄνθρωπε*, La. et Ald. $\bar{\omega}$ *ἄνθρωπε*. Sic Herm., *ἄνθρωπε* Dind.

V. 792. *Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πραῖξιν*, ut in Soph. El. 1110. *οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'* —

V. 794. *Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.* Elmslejo collibuit scribere *θυραῖός γ'* — Scholiastes *θυραῖος* statur, *θύραζε* et *θύραθεν* motum significare adnotat, quasi *θύρασιν* legisset. Verba *ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς*, quae Eustathius affert p. 843, 48. Scholiastes recte exponit *ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστὶν ὃ λέγεις*. Poterat futuro uti ut Arist. Nubb. 1391. *οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν ὃ, τι λέξει*, id est ἐπὶ *προσδοκίᾳ* τῶν *λεχθησομένων*. Cic. Phil. VII. 3. *horreo quemadmodum accepturi sitis*. Sed praesenti idem significatur quod Hec. 185. *δειμαίνω τί ποτ' ἀναστένεις*. ED. PR.

V. 798. *Τῆνδε δ' ἐξοδὸν ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.*

Animadversa vulgaris interpretationis importunitate Canterus ὀλεθρίως scribi jussit, ceteris servatis; Musgravius ὀλεθρίως Αἴαντ' ἐς ἐλπίζει φέρειν, *spectare putat ad Ajacis interitum*; ingeniosius Bothius ἐλπίζειν φέρει, id est ἐλπίδα φέρει *metuere nos facit*. Sic Aesch. Ag. 1144. φόβον φέρουσι μαθεῖν. Vulgatam Scholiastes declarat his verbis νομίζει, μέλλει δέχασθαι. Matthiae hoc, quod legitur, e duabus constructionibus conflatum putat, ἐλπίζει ὀλεθρίαν εἶναι et ἐλπίζει ὀλεθρον φέρειν τήνδε ἕξοδον. His omnibus consideratis retineo quod olim censi, *Metuit Teucer ne hic exitus Ajacis, quem nunciat, perniciosus ei futurus sit*. In seq. versu Aug. B. ἀνθρώπου.

V. 801. 802. Τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει. Hoc loco Θεστόρειος μάντις pro Θεστοριδῆς dici ait Eustathius p. 50, 16. ad II. I. 69. ubi Zenodotus μάντις Θεστοριδῆς scripsit pro Κάλχας. In altero versu Lb. ΓΔ. Mosq. B. et Jen. ἢ τ' αὐτῷ pro ὅτ', quod neque pro eliso ὅτι accipi potest, nam in Eur. Iph. T. 570. (559.) ἐν δὲ λυπεῖται μόνον ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν — ὄλωλε, si vulgata stamus, ὅτ' istud non est ὅτι, ut Matthiae autumat, sed ὅτε, ut Terent. Andr. III. 5, 17. *ei mihi, quum non habeo spatium*, cf. Matth. Gramm. §. 44. Adn. i. neque etiam ὅτι σφι scribi convenit, etsi graeci interpretes Oed. C. 1490. et Lyc. 1142. σφι pro αὐτῷ acceperunt. Verum de hoc omnes consentiunt; subjectum vero quod sit, magna opinionum contentione quaeritur. Erfurdus quidem ὁ μάντις φέρει intelligit, Schaeferus ἢ ἕξοδος, quorum neutrum commendabile. Hermannus subjectum esse ἡμέρα, particulas autem νῦν ὅτε valere pro simplici νῦν ut in nonnullis Aeschyli locis, quos quum nemo recte intelligeret, primus ille in clara luce posuit ad Vig. p. 919. quamnam autem cum hoc, de quo agitur loco, similitudinem habeant, fortasse explanatius tradet, si professus fuero me nescire; scirem vero, si Sophocles scripsisset ad Aeschyli exemplum, νῦν ὅτε Αἴαντι θάνατος παρέστηκε, *nunc si quando, nunc cum maxime*, cujus constructionis ratio maxime patescit e Plauti Rud. III. 3, 568. *nunc id est quum omnium copiarum viduitas nos tenet*. Si ἡμέρα subjectum est, poeta pro ἢ φέρει negligentius scripsisse videtur ὅτε φέρει, quum in animo haberet ὅτε θανεῖν αὐτῷ ἢ σωθῆναι πέπωται. Sed subit alia conjectura, φέρει verbum impersonale esse, quicum comprehenditur notio τοῦ φέροντος, id est fati, ut si dicitur τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, χοῆ τὸ φέρον σε φέρειν et similia, v. Jacobs. ad Anth. T. X. p. 247. Quomodo igitur Virgilius dixit Aen. II. 34. *Trojae sic fata ferebant*, Sophoclis verba

hisce reddere licebit: *hoc ipso die, quo fatum fert ut in extremum deveniat discrimen.* [*Ἦδ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει* Wagner. Fragm. Trag. 241.]

Per hanc occasionem de elisione literae iota disserui, quam quum Porsonus ad Hec. 905. Musgravius ad Aj. 497. aliique Tragicis concessissent, ostendere conatus sum, quam facile plerumque declinari possit. Primum Aesch. Pers. 846. *ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι*, lenissima est correctio *παῖδ' ἐμόν*, ut Herodo. IV. 121. *οἱ Σκύθαι ὑπηντίαζον τὴν Δαρειῖον στρατιήν*, parique ratione Plutarch. V. Pomp. c. LXXI. Philo de Somn. L. II. p. 1124. E. p. 138. ed. Pfeiff. Joseph. de Bell. Jud. IV. 1, 268. hoc verbum construxerunt, et *ἀπαντῶν* Plutarch. V. Lucull. T. I. 501. Menand. Eclog. Legg. p. 88. ubi praeter causam dativum substituunt, quem Schweighaeuserus Appian. Civ. V. 45. *ἄσπονδόν σε κατιόντα ἀπήνησα τῶν ἐρυμάτων ἐτι ἐκτὸς ὄντα*, quater deinceps scribere ausus est; *ἀντιῶν* et *ἀντιάζειν* praeter Herodotum Apollonius Arg. I. 971. Lucianus Epigr. XXV. 4. T. II. p. 213. (Pal. XI. n. 274.) cum quarto conjungunt casu; *συναπτῶσιν ἀγόμενον Σόραιχον* Jamblich. ap. Phot. Cod. XCIV. 134. quem locum Hoeschelius interpolavit supposito dativo; Lesbos autem p. 182. *συνήγησέ με* ad Asianum schema refert et similiter Homerum *τοῦτον ἔροίγ' ἀντιβολῆσαι* dixisse II. VII. 113. ubi nunc *τούτῳ* legitur. Simplex est Eur. Iph. A. 150. *ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσης*. Pindari locum Pyth. V. 59. *ἐκόντι πρόπει νόῳ τὸν ἐνεργέτην ὑπαντιάσαι* affert Moschopolus ad II. I. p. 14. ac prudenter admonet *καὶ πολλὰ ἕτερα ἐτέρως συνταττόμενα, εἰ ἐφ' ἕτερα μεταλαμβανόμενα* (scr. *εἰ ἐφ' ἕτερα σημαίνόμενα μεταλαμβάνεται*) *συμβαίνει τὴν ἐφ' ἃ μεταλαμβάνεται ἀναδέχεσθαι σύνταξιν*, sed in superioribus exemplis plerisque obtinet verbi propria ac nativa significatio. — Alter est Aeschyli locus Suppl. v. 6. *φεύγομεν οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι*, in quo *δημηλασίαν* substitui conjecturam sequens, quippe ignotis tum codicum lectionibus praeter quas Schuetzii editio prima suppeditabat. Notavi praeterea simplex *γνωσθεῖσαι* insolentius pro *καταγνωσθεῖσαι* positum, refellique Reiskii errorem, qui Liban. Decl. T. IV. p. 717. *καταγνωσθεῖς ἀτιμίαν* et Himer. Ecl. V. 36. p. 158. *προδοσίαν καταγνωσθεῖς* mendosa putavit, allatis aliis hujus constructionis exemplis, *δειλίαν καταγνωσθῆναι* Dionys. Antt. XI. 22. *ἀχρηστίαν* Aristid. T. I. 514. quo testimonio utitur Grammaticus Etym. Gudiano adjunctus p. 647, 20. *ἐτεροδοξίαν* Euseb. H. Eccl. VII. 29, 359. *φυγὴν* Diog. La. II. 51. neque aliter verba synonyma *κατακριθῆναι δήμευσιν καὶ ὑπερ-*

ορίαν Anna Comn. VIII. 236. B. σταυρόν XIV. 431. B. φρυγὴν Anonymus Suidae s. Ἱεροκλῆς, θάνατον Aelian. V. H. in Epigraphe V. 6. Argum. in Dem. c. Apat. p. 891. Georgius Progymn. II. 594. T. I. ed. Walz. ταύτην τὴν τιμωρίαν Zenob. Cent. II. 6. p. 28. et καταδικασθῆναι φρυγὴν Appian. II. 3. p. 31. τὴν ἐπὶ θανάτῳ Artemid. IV. 60, 238. Anonymus Suidae s. Νικόλαος, cf. Siebelis ad Paus. VI. 3. p. 12. postremo ἀττικισμὸν ἐγκληθεῖς Dionys. de Lys. I. 453. Sed et dativus verbis condemnandi additur; vel solus, θανάτῳ κατακεκριμένος Eur. Andr. 497. καταγνωσθεῖς θανάτῳ vel φρυγῇ Diod. I. 77. XIII. 101. Aelian. V. H. XII. 49. vel cum praepositione ἐπὶ Artemid. I. 8. etc. rarius infinitivus ἀποθανεῖν καταγνωσθεῖς Paus. IV. 24, 2. — Tertium exemplum Agam. 1243.

Τὶ νυν καλοῦσα δυσφιλῆς δάκος
τύχοιμ' ἄν, ἀμφίββαιναν ἢ Σκύλλαν τινα,
θύουσαν ἄδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄραν
φίλοις πνέουσαν —

memoravi propter eos, qui μητέρ' dativum esse crediderunt, Orci matrem nescio quam perridicule commenti; Clytaemnestra ἄδου μήτηρ dicitur pro αἰνομήτῳ (ut αἰνοπατήρ) vel κακομήτῳ, ut ἄδου βᾶκχαι, ἄδου μέλος Eur. El. 143. ἄδου γόοι Arist. Thesm. 1041. ἄδου νόμοι in Soph. Fr. Inc. LXX. 690. N. 407. Dind. Σειρῆνας εἰσαφικύομην Φόροκου κόρας ἀθροοῦντος τοὺς ἄδου νόμους, ubi θροοῦντε correxi; δύο γὰρ αὐτὰς (Sirenes) ἐμφαντεῖ ὁ ποιητής· καὶ συνέδραμόν τινας Eustath. p. 1709, 44. [cf. Meinek. ad Euph. p. 123.] In postremo autem Aeschylī versu pro ἄσπονδόν τ' ἄραν φίλοις πνέουσαν corrigi debet Ἄσπην, nam ἄσπονδος ἀρά nemo dixit dictuque absurdum est; ἄσπονδος sive ἄσπειςτος ἔχθρα, μάχη, πόλεμος, permulti v. Abresch. Dilucid. L. V. 555. Atticista in Villosioni Anecd. p. 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγχιος καὶ ἀνή-
353 μερος Ἄσπην πνέει λέγουσι, quo Aeschylus ipse utitur Agam. 385. ¹⁾ Ad ultimum pro δόρ' ἀνημέρω θανών Suppl. 1000. Porsonus e vestigiis codd. sagaciter διοικανεῖ μόρω θανών eruit. — Sophoclis loci duo in disceptationem veniunt; unus Oed. C. 1435.

Σφῶν δ' εὐδοκίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντι γ' αὐθις ἔξετον.

quem verborum traiectione regulae accommodari posse dixi; Hermannus et Elmslejus θανόντ' accusativum esse putant dativo junctum; neque tamen e Tragicis hujus asyntaxiae ex-

¹⁾ Clausenii quaestio, quinam sunt illi amici, quibus Scylla bellum inflet, ineptior est, quam cui responderi debeat.

emplum affertur praeter illa, in quibus phrasis est pro verbo: *πέπαλται μοι κέαρ κλύουσαν, ὕπεστί μοι θράσος κλύουσαν, λέλυται ἐμοὶ ῥώμη ἐσιδόντα*, et contraria enallage *ἐλεός μ' ἐσῆλθεν ἐννοουμένω* cf. Meinek. ad Menandr. 384. quae quum omnia eodem redeant, *subit me timor, miseratio, desiderium*, ad comparandum minus idonea sunt. Sed desideramus ejusmodi exempla *ὀργίζομαι σοι πολυπραγμονοῦντα*. [His similis librorum nonnullorum scriptura Eur. Bacch. 1018. *θηραγρέτα πεσόντα*, quam Hermannus tuetur.] Plus difficultatis habet alter Trach. 674.

ὧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον ἀργῆτ' οἷός εὐείρω πόκω,
τοῦτ' ἠφάνισται.

ubi quum Valckenarius scripsisset *οἷός εὐείρου*, in transitu monui, Atticis *εὐέρος* tribui a Schol. Avv. 121. Erfurdtii autem conjecturam *πόκον* emendantis, hoc incommodum habere dixi, quod accusativus *πόκον* non facile alio quam ad proximum *πέπλον* referri posset, quo facto Deianira diceret, quod nihil ad rem pertinet et sponte intelligitur, vestem Herculi missam fuisse laneam, non diceret autem, quod omnium scire intererat, qualis penicillus fuerit, quo illa in imbuenda veste usa erat; quam ob causam dativum quidem ad intellectum commodissimum esse dixi, sed ferri tamen posse nominativum relativo postpositum *ἀργῆς οἷός εὐέρου πόκος*, ὧ *πέπλον ἔχριον*, cujus enunciati partes quum trajectae essent, poetam pro ὄδ' *ἠφάνισται* subdidisse *τοῦτ' ἠφάνισται*, perinde ac si pronomen ὧ generis esset neutrius ¹⁾. Quae autem ³⁵⁴ subjeci attractionis exempla, ea ad explanationem vulgaris scripturae spectant: Liban. Decl. T. I. 293. *ὄν γὰρ μέγιστον ἄδουσι Πέρσαι, τὸν ἥλιον, οὔτος* — Soph. El. 160. *ζῶει — ὄν γὰρ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται, Ὀρέσταν*, quem locum perperam sollicitare Brunckium. Dio Chr. XXXVII. 106. *ἐπέτρεψαν θεῶν προεσβυτέρω, οὗ πλεῖσται κεφαλαί, τοῦ Βριάρεως*. Paus. III. 14, 3. *γεγραμμένοι εἰσὶν, ἃς ἀνείλετο νίκας ἄλλας τε καὶ Ὀλυμπίαςι*. Appian. Civ. IV. 90. *ἐν τῇ ἀρετῇ ὑμῶν, οὓς ὀρατε τοσοῦδε ἀνδρας*. Philostr. Iconn. II. 9, 874. *τοιούτοις ἀκροθινίοις φρονῶν, ἃ δὴ καὶ ὀραῖς, κεφαλὰς ταύτας*. Et ante omnes Homerus II. IX. 130. *μετὰ δ' ἔσεται, ἣν τότ' ἀπήρῳν κούρην Βοισῆος*. Quint. Cal. III. 99. *λησάμενοι κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ ἀντιθέω Πηληϊῆ σsnάρασαμεν*. Eur. Herc. 1164. *ἦκω σὺν ἄλλοις οἱ παρ' Ἀσωποῦ ῥοαῖς μένουσ' ἔνοπλοι*. Hinc autem patere Brunckium

¹⁾ Neuii ratio *πέπλον ἀργῆτα* conjungentis displicet ob epitheti collocationem.

in Arist. Rann. 889. ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὐχομαι θεοῖς, sine idonea ratione praetulisse unius cod. lectionem θεοί. Addidi in Androm. 1115. ὦν Κλυταιμνήστρας τόκος εἰς ἦν ἀπάντων τῶνδε μηχανοδόρατος, ab eodem et Musgravio male interpungi post ἦν, postremo substantivum relativo assimilatum huic antecedere Soph. El. 652. φίλοις ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστι. Haec quidem de Sophocle. Euripidis fabulae unicum hujus elisionis exemplum praebent Alc. 1121. καὶ μὴν προτείνω (sc. χεῖρα) Γοργόν' ὡς κατατόμῳ, nisi ille κατατομῶν scripsit, ὡς ἂν τις κατατομῶν Γοργόνα, id est, capite averso, ut de Perseo narrat Apollodorus II. 4, 2. ἀπεστραμμένος — ἐκαρ-τόμησεν αὐτήν. Nam quod in Aeol. Fragm. VI. 416. legitur ἂ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος δίδωσι, quis praestet, illum, qui hanc sententiam excerpserit, poetae manum ita religiose reddidisse, ut nihil aut mutaret aut demeret? Nec de Philemonis versu Fr. 310, 4. πρόσεστι τῷ πένητ' ἀπιστία

355 quidquam pronunciari potest (v. Meinek. p. 40.). In Aristophanis fabulis iota dativi nunquam eliditur; nam quod Brunckius edidit Plut. 689. τὸ γράδιον τῇ χεῖρ' ὑφήρει, non legitur in codd. sed τὴν χεῖρ'. Nec ferendi sunt dativi pluralis numeri πᾶσ', ἀνδράσ', ὄρνισ', quos Valckenarius Diatr. p. 166. Musgravius ad Ion. 1097. Marcklandus ad Iph. A. 14. et 1224. Euripidi tribuerunt. Haec postquam in Ed. Pr. edisserui, in hunc modum peroravi: „jam de elisione ista ut „explorata sint omnia etsi mihi haud plane perfecisse videor, „loci tamen, qui ad causae contestationem pertinent, ita sub „unum conspectum omnes collocati sunt, ut eos studiosi, si „qui cognoscere velint, in promptu habeant.“ Ergo nihil decrevi, nihil asseveravi, ut quibusdam visus sum, sed elisionis exempla et pauca esse ostendi et cum propter paucitatem suam tum propter emendandi facilitatem suspiciosa. Neque nunc mirari destiti, cur dativi χεῖρί, ποδί, δορί, παιδί, ἀνδρί, quorum frequentissimus usus, non saepius ita positi inveniantur, ut iota aut elidi necesse sit aut cum insequenti vocali continuari ea ratione, qua veteres Grammatici ἀστέρι ὀπωρίνω, Hermannus παιδί ἐμῷ et similia pronunciata esse statuunt.

V. 803. Οἱ γὰρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης. La. ΓΔ. οἱ ἐγώ, ut Brunckius, Θ. οἱ ἐγώ, Lb. τύχας, supra scripta litera ἦ. Totum versum affert Suidas s. Πρόστητε, cum scholio ἐπικούροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης συντυχίας, quo constructio non expeditur; neque enim, si recte ἐπικουρος τῶν πολεμίων dicitur, eodem modo verbum simplex ἐπικουρεῖν construi potest. Sed πρόστητε hoc loco pro obsistite

positum videtur ut Quint. I. 518. ἀντέστησαν ἀταρτηροῦ πο-
λέμου, et vicissim προὔστη v. 1133. pro ἀντέστη. qua ratione
Aeschylum Prom. 354. πᾶσιν ὃς προὔστη θεοῖς scripsisse su-
spicabar; sed praestat Dindorfii conjectura ἀνέστη. *Αναγκαία*
τύχη Eustathius non ex hoc loco profert sed ex v. 485.

V. 805. Οἱ δ' ἀνθῆλιους. Ita Suidas, qui s. Ἀγκών
hunc et seq. versum affert, et codd. plerique; Bar. A. et
nonnulli alii cum Ald. ἀνθῆλιους. Illud in Aesch. Ag. 528.
codd. omnes exhibent et ex Euripide (Meleag. Fr. XXI.)³⁵⁶
affert suo loco Hesychius, nuperque Hermannus e Vict. re-
posuit Ion. 1550. Accedit huc ἀπηλιαστῆς Aristoph. Avv.
110. et quod Schol. Mosq. in Matthaei Opusc. Med. p. 361.
affert, Θεόφραστος τὰ τετραμμένα πρὸς ἥλιον ἐπήλια καὶ προς-
ήλια καλεῖ, quorum tamen neutrum in Theophrasti libris re-
peri. Ceteri variant; apud Arrianum Alex. V. 6, 1. ἀπηλιώ-
της legitur, mox §. 4. ἀφηλιώτης, ut in cod. Aristot. de Mund.
IV. 394, 23. frustra apud Plut. Virt. Mul. p. 275. pro
ὄρος ἀνθῆλιον corrigitur ἀνθῆλιον, qua forma est τὰ ἀνθῆλια
ap. Hesych. s. Παρώπια et Poll. X. 54., ἀνθῆλιοι et παρή-
λιοι Galen. de Hipp. et Plat. VII. 7, 222. quae Latini *pa-*
relia vocant omissa interadspiratione, ut et apud Tertullianum
antelii daemones. Sed Atticos ἀπηλιώτης dixisse et ἀνθῆλιος
distincte tradit Phrynichus App. p. 16. quibus alius quis p.
425. addit ἐπηλῖς (perperam ἀπηλῖς ap. Suid. s. Ἀπηλιώτης).
Neque Tzetzae auscultandum, qui ad Hes. Opp. v. 156. et
ad Lyc. 850. haec ionica esse narrat, Δείχιππος autem et
ἀπηλιώτης attica. Ἀλκίππη et Νικίππη celebria sunt in hi-
storia fabulari nomina; Ἀνθίππη Apollod. II. 7, 8. Parthen.
c. XXXIII. Ἀνθίππος Lacedaemonius Thucyd. V. 19. ubi
nunc e codd. compluribus editum est Ἀντιππος. Νικίππος
nescio quis Demosth. c. Polycl. 1212, 3. Κράτιππος histo-
riarum scriptor, Δέριππος Menand. Fragm. p. 199. λεύκιπ-
πος sive proprium est sive epitheton, hoc uno modo scribi-
tur, ut et Γλαύκιππος, hominis attici nomen apud Lysian et
Andocidem; Ἰππαίμων Thessalus quidam memoratur Anth.
Pal. VII. n. 304. Ἰππαρομόδωρος Plataeensis Lys. Or. XXIII.
167, 5. ἰππαρομοστής Xenoph. Hell. IV. 4, 10. cujus formam
magis vernaculam asservavit Hesychius Ἰππαρομος ἀρχή τις
sed emollita est ab alienigenis, sicuti Pindarus πεμπτάμερος
maluit dicere et χαλκάρματος Pyth. IV. 155. quam id quod
ratio poscebat καλκάρματος. Eiusdem poetae est ἐπάμερος,
cui simillimum κακῆμερος protuli ad Phryn. p. 677.¹⁾ sed

¹⁾ Pro *κακομιλία* nequaquam, ut Passovius dicit, *κακομιλία* proposui,
sed *καχομιλία*, quod legitur apud Philodemum IV. 43. ed. Goettling.

357 dubitanter propter creberrimam literarum $\bar{\alpha}$ et $\bar{\chi}$ confusionem; neque certiora sunt, quae Hesychius suppeditat, *μελιτήμερον ἡδύ*, et *λιπήμερος τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννώμενος*, quorum prius Hemsterhusius mendose pro *μελιτηρόν* scriptum esse persuadet, alterum ex *ἀλιτήμερον* natum videtur. Cum superioribus *ἀντήλιος*, *ἐπηλις* et *λεύκιππος* Eustathius p. 1562, 23. contendit homericum *αὐτόδιον*, quod Passovius nescio quomodo addubitat an compositum non sit; idem p. 1745, 60. memorat *κόλπαβρος* incertum unde acceptum. His accedunt *ὑπαμμος* Athen. II. 62. C. et Theophrast. H. Pl. I. 16, 13. cujus in hoc ipso capite et multis aliis locis *ὑφαιμμος* scribitur; *ἐπέσπον*, quod Aeschylus Pers. 550. ab Homero mutuatus est, et hoc suspectius v. 600. *στρατὸν εὐ ἐποδώκει*, quo spectare videtur Suidae glossa quae post *Ἐφ' ᾧ* legitur *Ἐφωδόκει* (sic) *ἐποδήγει* δέ, ubi Kuesterus tacite *ἐφωδήγει* edidit; tum *κροκύφαντος*, pro quo Attici *κεκροκύφαλος* dicere maluerunt v. Etym. s. h. v. et quae Schaeferus adjungit ad Anth. Pal. p. 581. *λευκηπατίας* et *φρονικείμων*, illud e Suida et Aneccdd. hoc a Porsono in quodam Epicharmi versu repositum. Neque praetermittam neotericum *σαρκομοιόμορφος*, cujus auctores Du Cangius producit, et *κατωραΐζεται*, *σεμνύνεται*, quod Hesychius fortasse ex ionico scriptore depromsit. Restat verbum *καταῦσαι*, de quo Eustathius p. 1547, 60. *λέγει Ἀλκιῶν* (Fragm. CXX.) *τὴν Μῶσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις· εἰ δὲ τὸ μὲν αὔσαι διασύνεται, φασὶ, τὸ δὲ καταῦσαι ψιλῶς προφέρεται, πολλὰ καὶ οὕτως ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοί.* Hesychius *Καταῦσαι*, *καταυλῆσαι*, *καταδῦσαι*. et *Καταύστης*, *καταδύστης*, sed paullo ante *Καθαῦσαι*, *ἀφανίσαι*, cui verbo Aristophanes Nubb. 970. (*τὰς Μούσας ἀφανίζων*) eandem potestatem attribuit, quam Aleman priori. Sed pro *καταυλῆσαι* haud dubie scribendum, quod apud Photium legitur, *καταντλῆσαι*, eo intellectu, quo Pindarus dixit *ἐν ἀντλῷ τιθέναι* Pyth. VIII. 14. hoc est, ut Scholiastes exponit, *ἀφανίζειν καὶ ἀμυροῦν*. Atque ad hanc significationem cetera quoque verba mergendi transferri solent. Liban. Decl. T. II. p. 576. *τοῦ παρόντος καιροῦ κατηγοροῦσιν ὡς τὰς βουλὰς καταδύσαντος αὐτοὶ καταδύσαντες καὶ καταποντίσαντες καὶ κεκολυκότες αὐτὰ ἀναβιῶναι.* Idem p. 246. *προσκατεπόντισε τὴν βουλήν ἀνθρώπος οὗτος.* Pausan. VIII. 5, 2. *τούτους φαίη τις ἂν καταποντιστὰς εἶναι τῆς Ἑλλάδος.* Quumque apud posteriores scriptores *ποντίζειν* et *καταποντίζειν* vitiare atque incestare significet et in eandem sententiam etiam verba *ἀφανίζειν* et *μολύνειν* traducantur, quorum illud explanat Locella ad Xenoph. p. 38. hoc apparet e Glossis graecobarbaris Du Cangii T. I. p. 1202. *μο-*

358

λυσμός, μιασμός, πόντισμα, hinc non solum illud intelligitur, cur Aristophaneo verbo τὰς Μούσας ἀφανίζειν Aristides substituerit τὰ τῶν Μουσῶν ὄργια χραίνειν T. II. 414. sed apparet etiam quomodo idem verbum καταῦσαι modo pro καταδῦσαι modo pro ἀφανίσει dici potuerit. Verbi simplicis αὔω nullum hodie vestigium extat, sed compositi ἐξαῦσαι τὸ ἐξελεῖν Poll. VI. 88. unde Etym. M. p. 346, 58. nomen ἐξανστήρ ducit, quod convenit latino nomini *exemplum*, ut creagra dicta est ab eximendo, idemque instrumentum αὔστηρ et, si Valckenarii conjectura probatur Animm. ad Ammon. p. 35. αὔστρα vocatum est, laconice ἐξαίρεταρ. Ex quo colligi licet, αὔειν illud, quo de agimus, idem valere quod αῖρειν, verumque esse quod in Soph. Ant. 615. plerique libri exhibent πρὶν πρὶ θερμοῦ πόδα τις προσάσῃ, id est προσάρῃ, ut in glossa exponitur, sive προσαρμύσῃ. Postremo, quemadmodum βαπτίσει pro pessum dare dicitur v. Wessel. ad Diod. I. c. 73. et similiter latinum *mergere* v. Wernsdorf. ad Petron. v. 58. T. III. ita Hesychius interpretandis verbis ἀλιφθερῶσαι et ἀλιβδῦσαι unum idemque ἀφανίσει adhibet, et ut Sophron dixit Fragm. XLV. ὁ τόκος νιν ἀλιφθερῶκει sive ἀλιφθορήκει sic toculliones ἀφανισταί vocantur Plutarch. de Vit. aer. al. IV. 210. T. XII. et debitores βεβαπτισμένοι V. Galb. c. XXI. Ad ultimum, quod Alcaeus comicus Athen. X. 424. D. de vini temperatoribus usurpavit κεραννίουσιν ἀφανίζουσί τε, comparare placet cum vetere oraculo, de quo in Aglaoph. p. 1087. exposui: ἐν δὲ πότῳ Διόνυσον ἀλιβδύοιτε θαλάσῃ, id est κεράννυτε. Hic πότῳ scripsi pro τόπῳ, quorum vocabulorum creberrima est inter se permutatio v. 359 Plutarch. V. Themist. c. III. Diod. V. 40. Aeschin. Fals. Leg. 330, 47. τὸ γὰρ ἀπόνημα ἄτοπον καὶ ἄχρηστον Artem. IV. 41, 353. perverse scriptum pro ἄποτον.

V. 806. Τάνδρὸς ἕξοδον κακίην. Codd. ΓΔΘ. Aug. AB. Mosq. AB. Lipss. AB. Jen. et utraque Junta ἀνδρός.

V. 807. Φωτὸς ἡπατημένην significare videtur τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμαρτοῦσα vel αὐτοῦ ἐκείνου ἀποσφαλεῖσα, non, quod Scholiastes opinatur, ὑπ' αὐτοῦ. Nec Sophocles unquam scripsit κρυφθεῖς ἀπληγίδος, ut Bernhardt refert Synt. p. 140. sed τρύχει κρυφθεῖς ἀπληγ. ut clare legitur Fragm. N. 843.

V. 810. Ὅποιπερ ἂν σθένω. Jen. ὅπη περ. Sequentia verba χωρῶμεν ἐγκονῶμεν affert Eustathius p. 1306, 32. Σπένδωμεν, ἐγκονῶμεν Eur. Hec. 507. et Themist. Or. V. 71. Proxima οὐχ ἔδρας ἀκμή afferuntur ab Eustath. p. 1295, 57. et Anecd. Bachm. p. 356. T. II.

V. 812. Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπένδει θανεῖν,

Dresd. B. *Θέλοντος*, A. La. Aug. C. *ἄνδρα γ' ὃς ἂν σπεύδῃ*. Ex utroque Hermannus cogit poetam scripsisse *Θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ* — accusativum *Θέλοντας* suspendens a verbis, quae vulgo *παρενθιτικῶς* scribuntur, *οὐχ ἔδρας ἀκμή*, sive potius ab hoc, quod significatur, *οὐχ ἰδρυτέον ἐστί*, sic ut oratio in sententiam universalem desinat: *Non est desidiaie tempus, si quis servare vult virum mortis appetentem*. Dindorfius pro *ἄνδρα γ'* edidit *ἀνέρο'* — Ego nihil causor.

V. 813. *Χωρεῖν ἔτοιμος*. Cod. Γ. γ' *ἔτοιμος*. Ad par-epigraphen, qua discessum chori denotavi, pertinet scita Scholiastae admonitio; *μετάκειται ἡ σκηνὴ ἐπὶ ἐρήμου τινὸς χωρίου* — *Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια· εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. Τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Δισχύλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. Ἴσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος ὑπ' ὅσιν ἔθιξε τὸ δρώμενον ἢ μᾶλλον ἐκπλήξαι βουλόμενος· εἰκῆ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον.*

³⁶⁰ Brunckio vero hoc vitium oeconomiae videtur, quod vitari nulla ratione potuit, si quidem Ajax coram spectatoribus mortem sibi consciscere debebat; in ceteris omnibus Tragici nostri fabulis chorus nunquam a scena abscedit nisi absoluta actione. At in Eumenidibus, in Alcestide et Helena chorus digreditur vel scenae mutandae causa vel ob aliud, idque a vetere consuetudine minime abhorrere declarat periactarum usus et quod graecus interpres ait, rarum fuisse *παρὰ τοῖς παλαιοῖς*. Hi plerumque quidem *ἐξαγγέλων* ministerio usi sunt auctore Aeschylō, qui *τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι* Philostr. V. Ap. VI. 11, 244. quod evitarent partim ut foedum adspectu partim ut difficile ad imitandum. *Ne pueros populo coram Medea trucidet*, ipsa ratio et humanitas exigit. Sed ne tamen graecos nimis delicatos fuisse credamus, Euripidis admonemur exemplo, qui abscissum a matre Penthei caput spectatoribus ostendere non est veritus. Sophocles autem mediam quandam viam ingressus scenam ita instruxit, ut spectatores Ajacem viderent quidem gladio incumbentem sed e longinquo et quasi per transennam, quippe silvulae contectum margine. Eoque fit ut hemichoria per *εἰσόδους* ingressa mortuum non adspiciant, Tecmessa autem quae ex interiore scena procedens in spectaculum tristissimum incidit, eum tanquam in propinquo situm choro demonstrat v. 888. *Αἴας ὄδ' ἡμῖν κείται* etc. *Νάπος* vocat v. 893. locum unde conspecta caede progreditur, ut Cicero ad Herenn. I. 11. *Ajax in silva postquam rescivit quae per insaniam fecisset, gladio occubuit*. Sed quo facilius fallerentur spectatorum oculi, Sophocles, ut videtur, dolonis scenici

fraudem adjunxit, quo histriones *πρὸς τὰς κινδύλους σφαγὰς*
 uti tradit Achilles Tatius III. 20, 77. repertum in choragio
 histrionico gladium describens οὐ ὁ σίδηρος εἰς τὴν κώπην
ἀνατρέχει. Atque hoc mortis mimicae, ut dicitur Petron. c.
 XCIV., instrumento histriones, qui Ajacem agerent, esse
 usos apparet ex Hesychio *Συσπαστὸν τῶν Τραγικῶν τι ἐγ-
 χειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων φησὶ, τὸ συντρέχον ἐν Αἴαν-
 τος ὑποκρίσει*, ejusque duo alia nomina tradit, unum *Ἀνδρο-
 μητὸν συσπαστὸν ἐγχειρίδιον παρὰ Τραγικοῖς*, id est quod
 Achilles dicit *ἀνατρέχον*, alterum minus expeditum *Ἄηκτον* ³⁶¹
συσπαστὸν ἐγχειρίδιον παρὰ Ταρεντίνοις. Eundem ad usum
 comparatum fuisse cludinem mimorum, Lipsii opinio est Elect.
 I. 18. et Carpzovii Parad. Arist. I. 7. p. 121. idemque clu-
 naculum dici putant, quo potius *παραμῆριον* significari vide-
 tur v. Spanhem. ad Julian. Or. I. 252. Oudendorp. ad Apul.
 Apol. p. 560. Ed. Pr. Ad Polemonis testimonium gravis-
 simum accedit quod Schol. ad v. 864. perhibet Timotheum
 histrionem *σφαγέα* cognominatum esse, quod Ajacem agens
 speciem occidentis pulcerrime assimilaret. Viderit ergo Fr.
 Thierschius, quo iure in Gramm. Gr. §. 284. n. 12. eos, qui
*scenam mutatam, gladium ab Ajace ante spectatorum oculos
 terrae infixum* crediderunt, scenae graeciensis morem penitus
 ignorasse affirmet. Taceo de gladio, quod nescio an nemini
 in cogitationem venerit. Si vero scena mutata non est, per-
 mirum videtur, quod Ajax, qui moriendi causa a suis disces-
 serat, in eum regreditur locum, ubi nisi nuntius intervenisset
 ipsi ignotus, uxorem, filium omnesque familiares fuisset in-
 venturus. Neque Eurysaces v. 983. dici potuit *μόνος παρὰ
 σκηναῖσι*, si chorus, qui hoc dicit, ipse omnesque qui adsunt,
 apud tentoria versantur, ubi antea fuerant. — Praeterea hic
 olim de voce *κνώδων* disserui, quae commodius ad v. 1025.
 tractabuntur, et vocabula aliquot mendose descripta indicavi;
 ap. Hesych. *Ὀρόωδεϊ, μαινεται* pro *δειμαίνεται*, cujus verbi
 activo usus est Aeschylus. In Orphei H. in Bacchum LI.
 10. *οὐρεσιφοῖτα, ἔρωσ, νεβριδόστολε* pro *κεράστα, νεβρόστολε*,
 nam *νεβρός* pro *νεβροῖς* dici potuit, ut *λέων* et *ἀλώπηξ* pro
 pelle; ac verbo *νεβροστολίξειν* utitur Poeta de Herb. v. 80.
 In H. V. *πρωτόγονον καλέω* — *ὅς τε πολύμνηστον* correxi
φῶς τό — simulque notavi editorum errorem, quo versibus
 Orphicis immixta sunt oracula Chaldaea. Tum H. LII. 52.
πυρισπόρε Νύσιε, λισσεῦ reponebam *μισσεῦ* consuetum Liberi
 Patris epitheton; *μισσεῦ Διόνυσε* Aristid. T. I. p. 330. [*λυσεῦ*
 aut alii substantivum in *εὐς* a futuro ductum vereor ut re-
 periri possit in magno hujusmodi vocabulorum numero]. In
 Tzetzae Hom. 277. *Οὐρανὸν* — *Ἐκμονος ἀκαμάτιο γόνον*,

362 corrig. *Ἀκμῶνος*, ex Hesychio *Ἀκμῶν, οὐρανός* et Eudoc. p. 26. (adde Aleman. Fragm. CXIX.) Postremo contra Valckenarium, qui in Diatr. Eur. p. 161. Etymologi M. testimonium *Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἐρωτα* tum demum verum esse credidit si *Ἐριδος* scriberetur, ostendi Amorem Zephyri et Iridis filium perhiberi a Plutarcho Amat. T. II. 765. E. Nonno XXXI. 110. et Eustathio p. 391. (v. Fragm. Alcaei p. 26.)

V. 815. *Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομῶτατος* — Polux VI. 192. *σφαγεὺς παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος*. Vulgo homicidam significat Dem. de Synt. p. 175, 27. Andocid. de Myst. p. 11, 1. Philo de Leg. ad Caj. 1005. A. Philostr. V. Ap. VII. 14, 293. Liban. Decl. T. IV. 923. sed ad istum modum *βουπόροι σφαγεῖς* Eur. Andr. 1133. Positivi *τομός*, quem Buttmanus Gramm. T. I. 279. apud antiquiores reperiri negat, Suidas satis locupletem auctorem profert: *Τομὸν τὸ τμητικὸν ὀξύτόνως· οὕτως Πλάτων* (Tim. p. 61. E.). Demostheni p. 774. pro *τομὸν* nuper e codd. redditum est *ιταμόν*, sed tuto residet apud Plutarch. Symp. VIII. Quaest. IX. 9. p. 389. nec spernitur a Polluce II. 101. quanquam idem *τμητικὸν* dicitur. Nec, quia *ἐλκτικὸν* in usu est, idcirco repudiatur *ὀλκός* v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. 276. *τροφόν* Plato vocat Polit. 289. A. quod vulgo *θρεπτικὸν* dicitur, *δροπὸν τὸ δρεπτόν* Sophocles Hesych. *τροχὸν μέλος* Pind. Fragm. 646. omissum a Lexicographis, *βορόν* Aretae. de sign. diut. I. 5, 77. Aristot. Physiogn. VI. 810, 18. [Philostr. Imagg. II. 19, 841.] *φορόν* permulti; Photius *Θρεκτός, δρόμος* (sic), Thomas M. *δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου*, quorum illud *δρομικὸν* dici solet; *τροπόν, στροφόν, νομόν, θορόν*, haud reperiuntur. Sed illorum gradus extant *ὀλκότερον* Theophr. Caus. Pl. III. 17, 3. Heliod. III. 5, 137. [*ἀοιδότερος* Anthol. Pal. XV. 8.] *βορώτατος* Synes. Prov. 104. C. *τομώτερος* Timon. Athen. X. 445. E. Plutarch. T. II. 734. Aelian. H. Ann. X. 20. Synes. Catast. p. 299. *τομῶτατος* Callim. Fragm. LXXVIII. Poll. V. 20. Geopp. V. 23, 5.

V. 817. *Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστα μισηθέντος*. Comma post *Ἐκτορος* omittit Ald. et ferendum esse negat Hermannus, quod *ἀνδρὸς* non ad *Ἐκτορος* pertineat, sed ad *μισηθέντος*, neque omnino *φῶς* et *ἀνήρ* nominibus propriis adjungi nisi ea ratione quae ad El. 45. exposita sit. In II. II. 701. fuerunt qui *Δάρδανος ἀνήρ* intelligerent *ὀνομαστικῶς*, id est *κατὰ κύριον ὄνομα*, quibus opitulatur Eustathius p. 326. 3. *εἰ δέ τι δοκεῖ ἐμπόδιον εἶναι προσκείμενον τὸ ἀνήρ, οὐδεὶς γὰρ ἂν, φασίν, εἶποι Πρίαμος*

363

ἀνὴρ, ἐνθυμητέον τὸ φῶθ' Ἡρακλῆα Od. XXI. 26. Hic tamen locus similesque eximuntur commate, ut nunc fit, interposito; idemque convenit Theocr. XIV. 1. χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυνώνυχον, Aesch. Sept. 605. φῶτα Λαοσθένους βίαν. In aliis ἀνὴρ valet pro infinito τις, cui additur nomen proprium sic ut καλούμενος vel τοῦνομα inseri possit. Sic τριήρης τῆς ἡορᾶ ἀνὴρ Παναίτιος Herodo. VIII. 82. homo Androclus Gell. V. 14, 13. [ἄνδρα Βιήνορα Hom. II. XI. 92. ἀνὴρ Ἴναχος Nonn. III. 260. τὸ βρέφος Ἐρμώνακτα Anthol. Pal. IX. 302. ἀνὴρ Εὐφρόνιος Suid. s. Κακοδαίμων.] cujus syntaxis apparet ex Aelian. H. Ann. VII. 18. τὸν δεσπότην ἀπέδρα Ἀνδροκλῆς ὄνομα, οἰκέτης τὴν τύχην, et Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα etc. v. Jacobs. Adn. p. 279. Nec raro patronymica adjunguntur φῶτ' Ἀσκληπιάδην Emped. v. 415. φῶτες Αἰγείδαι Pind. P. V. 100. ἄνδρες Ὀράτιοι Dionys. Antiqq. III. c. 16. Sed prorsus abundat nomen Lucret. V. 621. Democriti quod sancta viri sententia poscit, neque minus abundare puto in Oed. C. 109. οἰκτεῖρατ' ἀνδρός Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἶδωλον, et in hoc nostro, ubi nomen ἀνὴρ ne honoris quidem causa additum videri potest, ut in Lucretiano vel si dicitur Ἀρτεμις θεά. [Τίς τοῦνομα Δράκων, γένος Ἀρχάς Phot. 190, 245. Δράκων τοῦνομα ib. τοῦνομα Ἡρακλῆς 247.]

V. 818. Ἐχθίστου θ' ὄραῖν. Jen. et Mosq. B. δ' ὄραῖν. Ceterum de his exitalibus donis loqui videtur Euphorio ap. Etym. M. Δάνειον (v. Meinek. p. 153.) τό ῥά οἱ δάνος ὥπασεν Ἐκτωρ. In eandem rem scripta sunt tria epigrammata adespota N. CCCLXXXVIII. p. 200. sq. Ed. PR.

V. 820. Σιδηροβρώτι θηγάνη νεηκονῆς. Jen. σιδηροβρώτη. Σιδηροβρώς θηγάνη ex h. l. profert Eustathius p. 1817, 27. totum versum Suidas s. Θηγάνη et sequentem s. Περιστείλας. Hesychius Νεηκονῆς, ἠκουισμένον νεωστί. Ed. PR.

V. 822. Εὐνούστατον τῶδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν affert Planudes in Anecd. Bachmanni p. 61. T. II. Triclinius: οἱ μὲν τὸ εὐνούστατον πρὸς αὐτὸν, τὸν σφαγέα, φασί. 364 οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἐξῆς κομματικόν (scr. κομματικῶς) ἐκφέρουσιν, οὐδέτερον τὸ εὐνούστατον νοοῦντες πρὸς τὸ θανεῖν. Sine dubio neutrum est, significans ὅπερ εὐνούστατόν ἐστιν, ut Eur. Suppl. 1704. καὶ δὴ παρῆται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον cf. Matthiae ad Or. v. 30.

V. 823. Εὐσκενοῦμεν — vocabulum semel lectum ex h. l. receperunt Suidas et Zonaras T. I. 922. Ed. PR.

V. 825. Οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. Sic plerique et meliores codd. probantibus Valckenario ad Phoenn. 444. et Porsono ad Hec. 41. λαβεῖν La. pr. Lb. A. et Triclinn., λαχεῖν

γέρας cod. Γ. (adscripto λαβεῖν) Jen. Dresd. A. Mosq. B. quod Hermanno ob verborum collocationem displicet.

V. 827. Τεύκρω φέροντα. Cod. Γ. φέροντα Τεύκρω. cod. Δ. βαστάσει.

V. 830. Ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. Affertur hic versus a Lecapeno Gramm. p. 75. nec indiget Wakefieldii emendatione T. I. 165. πρόβλητον οἰωνοῖς ἔλωρ.

V. 831. Τυσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω καλῶ θ' ἄμα. Schol. Rom. et Jen. γράφεται τοιαῦτα. Suidas s. Προτρέπω, codd. omnes et Edd. vett. praeter Schol. Rom. et Turn. προτρέπω. Pariter codd. variant Oed. C. 50. ὦν σε προστρέπω φράσαι, sed in πρόστρεπε Eur. Suppl. 1195. consentiunt. Καλῶ δ' ἄμα Suid. l. c. ΓΔΘ. tres August. totidemque Brunckiani cum Dresd. A. et Ald. Ceteri θ' ἄμα quos sequitur Hermannus; illud refertur ad verba σὺ πρῶτος ὦ Ζεῦ.

V. 832. Πομπαιὸν Ἐρμῆν - εὔ με κοιμῖσαι. Similem deorum inferorum comprecationem Valerius Max. II. 6, 8. matronae Ceae tribuit, venenum hausturae: *tum defusis Mercurio libamentis et invocato numine ejus, ut se placide (ἀσφαδάστως) in meliorem sedis infernae deduceret partem, cupido haustu mortiferam traxit potionem.* Et Dido rogum conscensura apud Silium VII. 140.

Dii longae noctis, quorum jam numina nobis mors instans majora facit, precor, inquit, adeste et placidi victos ardore admittite manes.

365 Quemadmodum qui decubituri erant effusis libamentis lenem a Mercurio ὑπνοδότῃ et ὄνειροπομπῶ placidumque praebantur somnum v. Plutarch. Symp. VII. 9. Athen. I. c. 13. similiter Ajax ei supplicat et ut quietem sibi properet, rogat. — Apud Diogenem VIII. 31. τὸν Ἐρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπαιὸν λέγεσθαι καὶ πνλαῖον καὶ χθόνιον, scribi debet ἐμπολαῖον, quod nomen facile ad istud munus τοῦ ψυχεμπόρου accommodari potest, πνλαῖος sive πύλαιος nullo modo. Ἐμπορευτικός καὶ ἐμπολαῖος καὶ κερδῶος Eustath. Opusc. XXIX. 230, 22. Ἐρμῆς ἀγοραῖος καὶ ἐμπολαῖος Aristid. Or. II. p. 14. Ed. Pr.

V. 834. Πλευρὰν διαρρήξαντα — Pro hoc in Schol. Rom. legitur ἀναρρήξαντα. Sophoclem in hoc sequutus est Euphorio ap. Schol. Pind. Nem. VII. 39. de Ajace scribens: πλευρά τε καὶ θώρηκα διήριξεν ἰνίου ἄχρως (v. Meinek. Fr. XL.) Ex II. XXIII. 821. Eustathius colligit ὅτι καθ' Ὅμηρον οὐ τὴν πλευρὰν μόνην τρωτὸς ὁ Αἴας ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον εἶπον, εἶπερ Διομήδης καταθάρσσει τοῦ ἀνχένος p. 1331, 31. alii ὑπὸ τὴν κλεῖδα vulnerari potuisse concedunt v. Tzetz. ad Lyc. 455. et Quintus V. 483. eum praesecto jugulo ex-

spirasse dicit. Eustathius p. 995. et Schol. Ven. ζ. 402. τρω-
 τός ἦν ὄλον σῶμα, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ μασχάλην κατὰ
 Αἰσχύλον, quorum ambiguitas solvitur egregia vetusti inter-
 pretis ad h. l. adnotatione; τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν, κατὰ
 δὲ τὴν μασχάλην τρωτὸς διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῇ λεοντῇ αὐ-
 τὸν σκεπάσαντα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἔασαι διὰ
 τὸν γαρυτὸν, ὃν περιέκειτο· (unde ὑπωλέμιος φαρέτρα Theocr.
 Id. XVII. 30.) φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος ὅτι καὶ τὸ ξίφος
 ἐκάμπτετο, οὐδαμοῦ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ, τόξον
 ὡς τις ἐντείνων (χεροῖν) πρὶν δὴ τις, φησὶ, παροῦσα δαι-
 μων (fort. πρὶν δὴ τις αὐτῷ συμπαροῦσα δαιμόνων) ἔδειξεν
 αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρῆσασθαι τῇ σφαγῇ. Ὁ δὲ Σο-
 φροκλῆς ἐριθεῦσαι μὲν ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουλευθεῖς, οὐ μὴν
 παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων, ψιλῶς φησὶ πλευρὰν ἀναδρόηξαν-
 τα, κατὰ τί τὴν πλευρὰν μὴ εἰπών. In nummo, quem Pati-
 nus exhibet in Famm. Rom. p. 304. Ajax gladio in terra ³⁶⁶
 defixo incumbit eodem exemplo quo Sophocles eum occu-
 buisse narrat. ED. PR.

V. 835. Καλῶ δ' ἀρωγούς. Hunc versum et v. 837.
 Suidas s. Αἰπαρθένους conjuncte affert omisso medio, qui
 in Membr. deest.

V. 836. Αἰὶ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς ¹⁾. Jen.
 Mosq. B. αἰὶ θ' ὀρώσας, ut vulgo ante Hermannum scribe-
 batur; illud praebent La. Lb. ΓΔΘ. et ceteri codd. alterum
 tamen retinuit Dindorfius. In Γ. pro τὰν legitur τά, in Aug.
 B. τὰμβροτοῖς, cujus assimilationis exempla in libris impres-
 sis praeter sacros ²⁾ perpauca extant, ut ἐμμέσῳ Plat. Symp.
 202. E. ubi Bekkerus rejecta codicum auctoritate scripsit ἐν
 μέσῳ, quod Legg. IX. 878. B. Rep. VII. 523. D. et alibi
 editum est, τὰμμέσῳ Demosth. 995, 27. pro quo unus Paris.
 τὰν μέσῳ offert, quae est vulgata scriptura p. 41, 22. p. 85,
 14. p. 299, 27. p. 681, 29. τοῦμμέσῳ Galen. de Puls. XI.
 481. T. VIII. sed centies τὸν μέσῳ de dign. puls. l. 8,
 812. de sang. in Art. c. VI. 724. T. IV. de Us. Part. VIII.
 1, 612. XVI. 11, 693. etc. ἀμπέτραις Aesch. Suppl. 353.
 τοῦμπρασιῇ φύλακος Anth. Plan. N. 86. p. 648. κόσμον ἐμ-
 πλοκίοις Plutarch. V. Phoc. c. XIV. si id recte accipitur
 pro ἐν πλοκίοις. Multo autem plura hujus conglutinationis
 vestigia retinent libri scripti: ἐμ βροτοῖς Phoenn. 102. ἐμ
 προῆξει Maneth. II. 435. συμφοίτῳ Aesch. Sept. 646. τοῦμ-

¹⁾ [Ἡελίον φαίνουσαν ἐφαπτομένην δὲ σελήνης Nonn. XLVII. παρθένε
 καλλιπάρηε, κόρη δ' ἐμή Anthol. Pal. IX. 96.]

²⁾ Vid. Sturz. Dial. maced. p. 133. cf. Niclas. ad Geopp. Prooem. p. 2.
 Valckenar. ad Phoenn. v. 591.

ποσί Alc. 755. Anthol. Pal. VII. n. 172. cf. Dindorf. Praef. Poett. Scenn. p. XXII. et pro ὄνν μέσῳ, ut scriptum est Eur. Heracl. 174. illud ipsum ὄνν μέσῳ Med. 814. et pro τοῦν μέσῳ Philostr. Imagg. I. 12, 782. τοῦν μέσῳ, quod Dindorfius in Aristid. Or. IV. p. 50. [et XLV. p. 288.] ex optimo Laurentianorum reposuit, Buttmani sententiam sequutus, qui in Gramm. §. 25. Adnot. 4. hanc in scribendo rationem ubicunque mundiores libri suadeant, tenendam esse decernit. Num igitur omnia alterius scripturae exempla, quae innumerabilia sunt, librariis imputari oportet, an scriptores ipsos 367 centies ἐν μέσῳ, aliquoties sic ut dativum adjectivi ξυμμεσος non solum scripsisse sed etiam pronunciassse credemus? Equidem tantum modo quaerendum esse puto, quid nobis, qui diversa vocabula intervallo distinguimus, facere consentaneum sit. Etenim si ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου, κατάκρας ἐλεῖν, καταμόνας, διακενής, διόλου, κατόπιν, εἰςάπαξ, et similia hyphen scribimus, similiter ἐμμέσῳ, ubi adverbii modo dicitur, scribi licebit, sed minime ἐμβροτοῖς atque alia talia. Verum tamen illa ipsa ratio minus certa est, nisi aut accentus conglutinationis indicium facit ut νεώσοικοι, aut assimilatio, ut ἄγκρατος ἐλαύνειν, aut corruptio, ut ὄσημέραι, aut defectus simplicis, ut ἐπισχερώ, aut proportio ut ἐκποδών, quanquam hoc, nisi accentum proprium haberet, ex analogia correlati ἐμποδών non satis constaret, quia ἐπὶ τάδε¹⁾, ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἐκάτερα, aliter scribitur quam ἐπέκεινα. Sed de his omnibus in appendice accuratius dicetur. Quae vero Buttmanus apponit Platonis verba in Phaedro ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου, ipsa collocatio insolentior et proxime praecedentium (ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν) numeri poetici documento sunt, ea cum ἐμμέσῳ non magis componi debere quam homerica κάπ πεδίον, ἄμ βωμοῖσι, quae Aristarchus sic, alii hyphen scribebant²⁾. Addere potuisset ξύμ μοι λαβοῦ τῆς ζητήσεως

¹⁾ Id quoque interdum ἐπίταδε scribitur v. Jacobs. ad Aelian. p. 123. sed ἐπέκεινα semper et rectissime tum, quum a propria loci significatione discedit longius.

²⁾ Schol. Il. II. 521. Ῥάμπολιν, οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις, ἐν γὰρ ἐστὶ. Fuerunt ergo, qui Ῥαν πόλιν scriberent, ut non solum in Schol. Eur. Or. 1087. quem Matthiae falso corrigit, sed etiam in codd. Strabonis L. IX. 401. legitur. Si vero Ῥα πόλις utrinque ut Μεγάλη πόλις declinatum est, usitatum Ῥάμπολις ex accusativo reclinatum esse videtur ut neotericum *Stalimene* et similia, ut ex genitivo *Scaptlesula* (nisi potius hoc fuit antiquum et nativum nomen, illud autem, quod pro antiquo habetur, graecanica interpretatio, qualis est nominis *Adiabene*, *Acesines* etc.). Scholiastae Homerici addunt Hyampolin ab incolis appellari διὰ τοῦ σ, Ῥσάμπολιν. Num forte Σνάμπολιν? Nonnus XIII. 124. a sue denominatam dicit, quae cum Minerva contendit.

Clemens Cohort. p. 59. ed. Pott. *σύμ με λαβών ἀπάγοι* Anthol. Pal. c. V. n. 53. ubi tmesis eadem quae in Platónico 368 loco; sed ne haec quidem assimilatio ubique servatur: *σύν μοι βούλευσον* Callimach. Ep. XXXVII. *σύμπλουν σύν με λαβών* Anth. c. V. n. 193. *σύν μοι μαινομένω μαινέο* Scol. XV. [*ξὺν κακῶς ποιεῖν* Thucyd. III. 13.] cf. Valcken. ad Phoenn. 397. *σύν μοι μάκαρες ἐλάβοντο λιτᾶν* Synes. H. III. 469. quam praepositionis et encliticae commissionem evitavit poeta Anth. P. IX. n. 559. *σύν τι μοι ἀλλὰ Μένιππε λαβεῦ*, et in soluto sermone *σύν μοι λάβεσθε τοῦ ὕμνου* Themist. Or. XIX. 228. B. v. Dindorf. Praef. p. XIV. *τὴν βακτηρίαν σύν καὶ τῷ πόδε ἀριθμῶν* Athen. II. 49. A. [*σύν μάλα τοι πλείστοις ἰδρῶσι* Niceph. Greg. Hist. VI. 1, 100. C. quod nemo scribet ut *σὺμπεντε* v. Reisk. ad Constant. Porph. p. 105.] Ac persaepe subtile synthetorum et parathetorum discrimen dubitationem affert. Nam si in Xenoph. Hell. VII. 3, 7. ἢ *προδότης ἢ πάλιν αὐτομόλοις*, et Diog. La. X. 105. *τὴν πάλιν ἀνταπόδοσιν*, nemo hyphen scribit, etiam in Theophr. de Vent. c. 26. p. 767. ἢ *τροπὴ καθάπερ παλιμπνὴ τίς ἐστι πνεύματος*, retineri poterat vulgatum *πάλιν πνοή*, aut certe *παλιμπνοή* ut in Apoll. Arg. I. 586. codd. plerique *παλιμπνοῖσι* et *παλιμπνοῖσι* exhibent contra quam vulgatum est. Sic etiam Plutarch. de Esu Carn. II. 5, 247. T. XIII. pro *τῆς — πάλιν μεταβολῆς* in cod. legitur *παλιμμεταβολῆς*, ut *φύσει ὡν παλιμπροδότης* Appian. Civ. V. 96. sed Diod. XV. 91, 481. οἱ μὲν ὡς *προδότην*, οἱ δὲ ὡς *πάλιν προδοτήν τιμωρούμενοι*, et paullo ante *ὑπολαβὼν αὐτὸν πάλιν προδοσίαν ποιῆσθαι*, et Dionys. Antt. III. c. 25. *δέος εἰσέρχεται παλιπροδοσίας* et c. 26. *μισήσας τὴν παλιπροδοσίαν*. Quemadmodum Hippocrates Epidem. IV. 536. T. III. scripsit *πολλὰ παλινδρομαί* (sic) *ἐγένοντο*, et Galenus Comm. III. in II. Ep. 38. p. 461. *ἐκ τῆς εἰσῶ παλινδρομῆς*, pro quo Aretaeus Cur. Diut. I. 3. 302. elegantius posuit *παλινδρομῆν*, ita *παλιόρμη* ter legitur Polyb. XV. 7, 1. quod Bryanus Plutarch. V. Flam. c. X. *οἶον ἐλιγμὸν καὶ πάλιν ῥύμην* substitui jussit et cod. Coisl. praebet Diod. III. 50. pro *ὑπὸ τῆς πάλιν ῥύμης*. Quorum locorum plerisque aptior est compositio quam appositio, neque nostrae scribendi rationi convenit *πάλιν πυγηδόν* Aristot. de Part. Ann. II. 16. p. 658, 20. Bekk. sed interdum adjunctae particulae eadem vis est atque conjunctae, et conjuncta modo assimilatur, modo non assimilatur, ut *παλίν-* 369 *ζωος* Oppian. Hal. I. 319. Nonn. Paraphr. II. 105. *μελάνζωνος* Dionys. XXXI. 116. *ἐκατόνζυγος* et *ἐκατόζυγος* in Homeri libris, et in similibus *παλίνσοος* Nonn. XXV. 534. Anth. P. I. Ep. 50. *παλίνστρεπτος* Maxim. v. 80. ac *παλί-*

στρεπτος v. 594. *παλίνσκιος* Theophr. H. Pl. IX. 13, 6. v. Wernick. ad Tryph. v. 209. aliaque ab hoc adverbio composita v. Poll. VI. 164. tum *πάνλευκος* Nonn. VII. 218. XI. 4. XXXII. 11. XXXIX. 249. pro quo Graefius uno loco *πάλλευκος* scripsit, *πασσέληνος* Aristot. de Part. Ann. IV. 5. p. 680, 32. ubi complures codd. *πανσέληνος* praeferunt ut de Gener. Ann. IV. 10. p. 777, 21. Probl. XV. 7. et saepe alibi legitur; *πάσσοφος* Platoni aliquoties retribuit Bekkerus v. Schneider. ad Civ. X. 598. D. Winckelmann. ad Euthyd. p. 7. sed vulgatam scripturam reliquit Euthyd. 287. C. Protag. 315. E. ut *πάνσμιζρον* Legg. X. 903. C. et quod Homero vindicat Aristarchus sed posteriores variant, *πανσυδίη*¹⁾. In *τὰν βροτοῖς* Eur. Hec. 491. libri omnes consentiunt. [*Συνσκοπεῖν* codd. duo in Plat. Phaed. p. 89. A.]

V. 837. *Σειμνάς Ἐριννῶς τανύποδας*. Cod. Γ. *εριννῶς*. *Τανύποδας εριννῶς* ex h. l. afferunt Hesychius, Suidas, Eustathius p. 763, 31. Eudocia p. 152.

V. 839. *Καί σφας κακοῖς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν*. Hunc v. et tres seqq. usque ad *ὀλοῖατο* profert Suidas s. *Ἀυτοσφαγῆ*. Aug. B. *καὶ σφᾶς* ut Schaeferus, Jen. 370 *καὶ σφᾶς* v. Elmslej. ad Med. 1345. Hermann. ad Oed. C. 487. *Πανωλέθρους*, quod Dresd. B. praebet, Erfurdcius recipit, non recordatus persaepe adjectiva et adverbia conjungi, sive illa pro adverbis valent sive suam et propriam retinent vim, praesertim in genere neutro, *καλὰ καὶ ὕψι βιβᾶς* Hom. H. in Ap. 202. *καλῶς ἔλεξας καὶ σοφώτερον* Hec. 1003. *ἐλευθέρως καὶ ἀπλούστατα καὶ γενναίως* Julian. Or. VII. 233. C. cujus ratio in promptu est; *λίαν καὶ ἄμετρα δυσφορεῖς* Heliod. VI. 9, 239. *ῥᾶον καὶ πλείονα παρῆξουσι* Geopp. IX. 17, 1. *εὐρώστως καὶ ταχύ* Plut. V. Demetr. XIX. *ῥᾶστα καὶ ἐνκόλως* Themist. Or. II. 39. C. *μέγα καὶ θαρράλειως λέγων* Plat. Alcib. I. 110. B. [*κιθαρίζει λαμπρὸν καὶ καλῶς* Aristot. Polit. VII. 12, 4. p. 297. ed. Schneid. *τάχιστα καὶ ῥαδίως* Jam-

¹⁾ V. adnot. ad Phryn. p. 515. Spitzner. ad II. II. 12. Interpp. ad Thuc. VIII. 1. *πανστρατιᾷ* ubique legitur, *πανσαγία* saepius quam *πασσαγία*, rarius vero *συννώζειν* v. Markland, ad Iph. A. 407. *πάνξενος* Athen. XI. 466. B. codd. omnes tenent, sed *παρόρησία* rursus sibi constat. *Ἐνλιμενιστής* legitur Jul. Afric. Cest. 50, 304. a. Anecd. p. 251. *ἐνρίπτειν* Arrian. Alex. VI. 10, 7. alias *ἐρρίπτειν* v. Sylburg. ad Dionys. Art. VI. 339. *ἐρρίπτειν* Hippocratea vox varie accepta v. Galen. in L. de Hum. I. p. 196. T. XVI. *ἐνραγείς* M. Anton. VI. 20. sed *ἐρραγείς* Aelian. H. Ann. II. 22. Diod. V. 52. ut *ἐνρῶθμος* et *ἐρρῶθμος*. Eustathius p. 950, 1. e Pausaniae lexico affert *ἐνρινον ἢ ἐρρίνον* posterius scripsit Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 29. p. 30. T. XII. Cum his si comparaveris quae Conr. Schneiderus in Gramm. Lat. P. II. de praepositionum conjugatarum corruptione disseruit, quantum in hoc quoque genere graeca technologia latinae cedat, intelliges.

blich. Protr. XX. 330. φανερόν ἢ λάθρα Arist. Thesm. 91. εἴτ' οὖν ἀληθῆς εἶτε καὶ μάτην Soph. Phil. 345.] [ἀωροὶ καὶ ὤμα Helioid. IV. 19, 169. πυκνὰ καὶ βύθιον ἐπιστένειν VII. 9. 269. ἄνεφ καὶ ἄνανδοι Apollon. III. 503.] [Minimam exiguamque partem Juvenal. XIII. 13.] et aliis locis ubi variandi nulla erat causa v. Schneider. ad Civ. T. I. 276. Cum participio: ἡσυχῇ καὶ λανθάνων ἀποβλέπει Aelian. H. Ann. VIII. 13, 264. etc. Sed Soph. El. 1019. pro αὐτοχειρὶ μοι μόνη τε δραστήον, rectius nunc legitur adjectivum quod et Eur. Or. 1040. revocatum est pro adverbio scriptoribus hujusce aetatis vix cognito, idque cum τρόπῳ conjungendum; nam αὐτόχειρι seorsum ut ἰδίᾳ et δημοσίᾳ dictum esse Matthiae haud evincet. Adverbio πανωλέθρως Tragicis non utuntur.

V. 841. Ὡςπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα. Lipss. AB. αὐτοσφαγεί. Zonaras T. I. 341. αὐτοσφαγῆ τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Schol. in Parall. αὐτοσφαγῆ, αὐτοχειρίᾳ σφαγῆ· ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος. Schol. Barocc. ἄλλοι τὸ αὐτοσφαγῆ οὐ λαμβάνουσιν αἰτιατικὴν ἀλλὰ δοτικὴν, ex quo minime apparet eos αὐτοσφαγῆ, ut Ed. Brubach. I. legisse tanquam dativum substantivi αὐτοσφαγῆ, quod Erfurdus ab illis fabricatum putat; sed potius αὐτοσφαγῆ sive αὐτοσφαγεί dativum adverbialem esse crediderunt ut παγγενῆ et παγγενεί, hisque similia, de quibus ad Phryn. 515. tractavimus.

V. 842. Τῶς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐχρόνων ὀλοίατο. Adverbium τῶς, quod Matthiae ad Hipp. v. 114. Tragicis abjudicat, plus semel apud eos legitur. Sed totus locus suspicione premitur. Schol. Rom. ταῦτα νοθεύεσθαι φησὶ ¹⁾ ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων. Hic ³⁷¹ igitur, ut Bothius in Ed. pr., duo versus 841. et 842. pro insiticiis damnavit; utroque saevior Wesselingius quatuor versus 839—842. aboleri jussit *unius obnoxam*; sed eos omnes et codd. repraesentant et Suidas s. *Αὐτοσφαγεῖς* et *Τῶς*, verba τῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο Eustathius p. 429, 33. φιλίστων ἐχρόνων idem p. 1867, 40. Lectio autem variat; Brunckiani aliquot πρὸ τῶν φιλίστων, cum glossa *ἔμπροσθεν*, quo significatur hoc: *trucidentur in conspectu suorum*, id quod omnium tristissimum, ἀναιρεῖσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν συγγενῶν Diod. XIII. 16. [Quint. Sm. II. 263.] Jen. et Mosq. B. copulam interponunt πρὸς τῶν φιλίστων ἐχρόνων τ' ὀλοίατο, in quod Musgravius sua sponte incidit, nomine priore Clytaemnestram mariti, altero Telegonum patris interfectorem

¹⁾ Brunckius φασί scripsit; Valckenarius Ep. ad Roem. p. 367. φησὶ *Διδυμος*. Sed fuerunt plures Sophoclis interpretes. Ed. Pr.

significari existimans. Equidem prae omnibus probo, quod Brunckius maxime improbat, *poetam ad mortem Agamemnonis* (et Ulixis) *respicere et Ajacem hic tanquam futura vaticinantiem inducere voluisse*; sive clarius dicam, Agamemnonis et Ulixis mortem violentam in causa fuisse, cur poeta Ajaci hanc tribueret imprecationem, quae quia ab ira, non a futuri scientia profecta est, non ad amussim congruit eventis. *Ἀντοσφαγεῖς* vocantur non solum qui sua sed etiam qui suorum manu occidunt, ut Itys a matre peremptus *ἀντοφόνως θανεῖν* dicitur Aesch. Suppl. 69. mutuaque Eteoclis et Polynicis caedes *ἀντοκτόνος θάνατος* Sept. 683. ED. PR. Par et gemina Aesonis oratio fratri diras imprecantis ap. Valer. Fl. I. 812.

non Marte nec armis

ille cadat; quin fida manus, quin cara suorum
diripiat laceretque senem.

Lud. Schneideri opinio Ajacem de suo filio, Eurysace, loqui et hunc injuriae paternae ultorem destinare, non vereor ne multis probetur.

372 V. 843. 844. *Ἴτ' ὦ ταχεῖαι* — Priorem versum (in quo *Ἐρινύες* cod. Γ.) affert Suidas s. *Ἴτε*, utrumque s. *Ποινή*. In posteriore, ut Brunckius ait, *insignis est sed maxime contemnenda varietas ap. Thomam M. p. 524. κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ*. Verum is est Euripidis versus Hec. 381. non Sophoclis. ED. PR.

V. 844. *Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν* — Hunc et tres sequentes vv. citat Suidas s. *Αἰπύ* s. *Ἐπισχών* et s. *Διφρηλατῶν*. Non minus splendidi sunt Senecae versus Herc. Oct. 1516.

o decus mundi, radiate Titan,
dic sub aurora positus Sabaeis,
dic sub occasu positus Iberis,
dic ad aeternos properare Manes
Herculem et regnum canis inquieti.

Sed propior Sophocli Nonnus XXVII. 269. ubi Orontem ensi suo incubiturum inducit.

*ἦψὲν δ' ἐπὶ πέζαν ἕως ἐτίταινεν ὀπάσας
ἀντιπόρῳ Φαέθοντι, καὶ ὑστατὴν φάτο φωνήν.
'Ἡέλιε, φλογεροῖο δι' ἄρματος αἰθέρα τέμνων,
στῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα καὶ ἔννεπε Δηριαδῆϊ
Ἰνδῶν δοῦλα γένεθλα καὶ ἀντοδάϊκτον Ὀρόντην.*

ED. PR.

V. 847. *Χρυσόνωτον ἦνιαν* — hinc enotavit Eustathius p. 637, 19. et p. 583, 43. *οὐ μόνον χρυσόνωτοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦνιαι ἀλλὰ καὶ ἐλεφαντόνωτοι*. Perperam Musgravius: *Non frenum sed currus ipse proprie χρυσόνωτος est; quem refellunt χρυσαῖ ἦνιαι* Achill. Tat. I. 14. hoc est χρυ-

σόπαστοι vel παραπέταλοι i. e. bracteis aureis superne orna-
tae, unde ἄρματα χρυσοχάλινα et ἄργυροχάλινα dicuntur v.
Olear. ad Philostr. V. Soph. I. 25. p. 532. χρυσοχάλινος δρόμος
ἠελίοιο Anth. Pal. VIII. n. 219. deusque ipse in Proculi hymno
χρυσήνιος. Pro auro habenis affigebantur ἀστραγαλίσκοι ἐλε-
φάντινοι, quibus Homeri interpres Ven. VIII. 116. illa ἠνία
λεῖκ' ἐλέφαντι exornata fuisse scribit, bullisque ejusmodi
eburneis obductam antilenam Philodemus Anth. Pal. VI. n. 246.
(Epigr. XXVII. Anall. II. 90.) vocat τὸν περὶ στέρνοις κόσμον ³⁷³
ὄδοντοφόρον. quomodo hodieque phalerae ornantur conchis
porcellanis, quibus nomen vernaculum *Schlangenköpfchen* ¹⁾.
Sed luxuriosior aetas protulit frena gemmis ornata, εὐλαΐγγας
χάλινους Nonn. XI. 122. XXXII. 122. γάλαρα λιθοκόλλητα
Chrysost. Hom. Quod nemo laeditur p. 446. D. T. III. et
ἄρματα λιθοκόλλητα in Firmi Epist. XIX. 506. T. IX. Bibl.
Gall. ὀχήματα κερασφόρα καὶ κατάργυρα Plut. de vit. aer. al.
c. III. 210. [ubi haeret Reiskius;] eundemque ornatum baculis
adhibitum esse ostendit Codinus de Offic. c. IV. et XVII.
δικανίκια magni Ducis et imperatoris describens, quorum illud
κόμπους χρυσοῦς ἐγκόπτους καὶ κονδύλους habebat, hoc vero
μαρογαριτάρια καὶ λιθάρια ἐμπεπηγμένα κυκλόθεν, cui simile
bacillum Jesu olim apud Hibernos inter sedis Archiepiscopalis
cimelia asservatum esse Bernhardus narrat in V. Malachiae
v. Suicer. Thes. T. I. p. 617. Κόμποι illi sive κόνδυλοι nihil
aliud sunt quam bullae baculorum, κομβώματα τὰ ἐν ταῖς
ράβδοις μικρὸν τόνον ἔχοντα Hesych. quod Cuperus in
Apoth. Hom. p. 146. T. II. Thes. Pol. recte accipit de nodis
arte factis. Clavos vocat Alciphro III. Ep. 59. βακτηρία
χαλκοῖς ἤλοις ἐμπεπαρμένη, et Homerus ipse σκῆπτρον χρυ-
σείοις ἤλοισι πεπαρμένον, cui Athenaeus XI. 488. B. comparat
Nestoris poculum δέπας χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον, atque
hos clavos dicit ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν
τῆς ἐμπαιστικῆς ²⁾ τρόπον, quod non video quomodo Schnei-
derus in Lex. de opere malleato (*getriebene Arbeit*) interpre-
tetur; nam hoc in vasis cavis intelligi potest, in baculis nullo
modo. His impingebantur clavorum simulacra non secus
quam calceorum fulmentis, ἤλοι ἐλιχοειδῶς ἐγκατακεκρουσμένοι
Clemens Paed. II. 11. p. 240. Neque aliter statui potest de

¹⁾ [Gratius Cyn. 403. *sacris consecata monilia conchis*, id est porcellanis
Veneriis, quas Apulejus *sumta de mari spuria* dicere videtur ab ea parte cor-
poris, quae *χοῖρος* et *σπόρος* vocatur.]

²⁾ Porsonus Adv. p. 129. nomen hoc a verbo *ἐμπαιξιν* repetit propter
Virgilianum *illusas auro vestes*, sed hoc poeticum est verbum, minime tech-
nicum; *incusa auro dona* Pers. II. 52. graece dici possunt *ἐμπαισιά*.

Parrhasii pictoris bacillo χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ Athen.
 374 XII. 543. F. id clavulos ἐλικοειδῶς ἐγκεκρουσμένους habuisse.
 Sed poculum sane sigillatum vel asperum pluribus modis
 confici poterat, vel caelo vel malleo vel per emblemata ex-
 trinsecus affixa (ἐνήλωσιν vocat Athen. V. 205. B.) aut fer-
 ruminata. Atque caelo debetur ἡ ἐγκόλαπτος ἱστορία, ut nunc
 legitur Athen. XI. 781. E. (p. 1035. Dind.) idque artificium ad
 Homerum transfert XI. 488. C. πεπάρθαι λέγεται τοὺς ἦλους
 οὐχ ὅτι ἐξώθεν πρόσκεινται ἀλλ' ὅτι ἐμπεπαρμένοις εἰκόασιν etc.
 Malleo elaboratum crederes Sphingis ἐκκρουστον δέμας in scuto
 Parthenopaei Sept. 527. nisi obstarent clara poetae verba προς-
 μεμηχανημένον γόμφους, quibus emblemata significatur. Illa in
 poculis τραχύσματα κερχνοειδῆ Athen. XI. 475. B. et clavuli in
 margine scuti, de quibus Schol. Eur. Phoen. 1386. κέγχρον
 καλοῦσι τὸν περὶ τὴν ἰτὺν τῆς ἀσπίδος κόσμον· μικροὶ δὲ ἦλοι
 ἦσαν οἱ ἐκ χρυσοῦ ἐγένοντο, ad unum idemque genus perti-
 nere ac bullatum vel stellatum quiddam significare videntur.
 [Ocreae tuberatae Festus.] Et inter varia nominis φάλον in-
 terpretamenta hoc quoque affertur: Φάλος ὁ λαμπρὸς τῆς
 περικεφαλαίας ἦλος Apollon. Lex. s. h. v. et planius φάλιοι,
 ὀμφαλοὶ, ἀσπίσι μικραῖς παραπλήσιοι· καὶ κείνται κατὰ τὸ
 μέτωπον ἀποσκιάζοντες τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν, οἷαι τῶν Παλ-
 λαδίων καὶ Κορυβάντων αἱ κόρυθαες Schol. Il. K. 258. Eustath.
 p. 803. ¹⁾ quod nescio an hoc modo intelligi debeat, galearum
 margini, qua fronti imminent, crepidinem additam eamque
 bullis distinctam esse, quorum nomen φάλιοι ad projecturam
 ipsam traduci; de Corybantibus autem quod addit, nobis in
 memoriam revocat τριζόρουθας Κορυβαντας Eur. Bacch. 123.
 qui fortasse ita appellati sunt quod crepido triplex trium
 galearum sibi superimpositarum speciem referret. Sed idem
 ornamentum alio nomine designant Etym. M. et Hesychius
 Γλαινοὶ, τὰ λαμπρῶσματα τῶν περικεφαλαιῶν, quod nihil aliud
 est quam γλῆναι vel γλήνη, ocellatum quiddam significans,
 375 bullato vel baccato non absimile, ut apparet ex eo quod
 ξοματα τρίγληνα in Schol. Od. N. 297. exponuntur τρίζορα
 κόσμια, ἐνώτια (sic emendavi in Addend. pro ἐν ᾧ τὰ) τριόφ-
 θαλμα, τριζοκκα, ut margarita tribacca Petron. c. LV. v.
 Wernsdorf. ad Poett. Minn. T. III. 68. et ἦλους εὐγλήνους
 dixit P. Silentarius Ecphr. Soph. II. 467. Jam paullum ali-
 quid addam de capulorum ornamentis. Vulgaris usus fere-
 bat manubria cultellorum ossea Juven. XI. 133. Acinacis

¹⁾ In Graecitate, quae dicitur, vulgari, κορυβάντιον nihil aliud significat
 atque κρηβασία. Lex. Octateuchi in Fabric. Bibl. Gr. T. VI. 645. et Gloss.
 Steph. Κορυβάντιον περιθήμα κεφαλῆς cf. Agloaph. 1144.

manubrium *σμαράγδινον τούς ὄζους* memorat Philostratus *Imagg.* II. 9. 825. *μαχαίριον ἀργυρόηλον* Clemens. Alex. *Paed.* II. p. 189. *ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχαίρας* Poll. X. 145. *ἐλεφαντινήν λαβήν ξίφος* Alcaeus Fr. LXVII. atque adeo *τυρόκνηστιν ἐλεφαντόκωπον* Schol. Arist. Lys. 237. *cujusmodi instrumenta breviter ἐλεφάντινα καὶ κεράτινα dicuntur* Poll. X. 89. ut et Plinius H. N. XXII. 47. (23.) *succineas novaculas*. Eustathius ad Dion. v. 305. *ἤλεκτρος λίθος τις χουσοειδής, ἐξ οὗ καὶ λαβαὶ μαχαίραις γίνονται*, quas nihil vetat *λιθοκόπους* appellare. Atque hoc nomen restituendum videtur Phaniae Anth. Pal. VI. n. 307.

*Καὶ ψήκτραν δονακίτιν ἀπέπτυσε καὶ λιποκόπους
φασγανίδας καὶ τὰς συλονόχους στόνυχας.*
ubi Tourpius *λιποκόπους* corrigit, Jacobsius *τυλοκόπους*; utrique praeferam *λιθοκόπους*. Strabo L. XII. 540 memorat *λίθον λευκόν, ἐξ οὗ τὰ λαβία τοῖς μαχαίροις κατεσκευάζον*. Postremo, quia semel evagatus sum, Euripidis locum supra allatum illustrabo Bacch. v. 109.

*στεφανοῦσθε κισσῶ καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
ἢ ἐλάτας κλάδοισι
στικτῶν δ' ἐνδυτὸν νεβρίδων
στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς.*

Significatur, nisi fallor, *μάλλωσις* sive insertio penicillorum diversicolorum, quibus hodieque pelliones mastrucas distinguere solent. Tacitus Germ. c. XXVII. *eligunt feras et detracta velamina spargunt maculis pellibusque ferarum, quas exterior pontus gignit*. Hic Ernestius, *ars est, inquit, pelles v. c. albas nigris maculis variegare, quod hodie quoque fieri apud nos vidi; istis rudibus temporibus forte factum assutis coloris segmentis*. Atque hoc artificium, (quod Bernhardy ad Dion. p. 745. multo doctius explicuisset, si collibuisse modo) significare videtur Schol. Phoenn. 791. *οἱ βακχευταὶ τὸ δέσμα τῶν ἐλάφων κατατέμνοντες ποικίλον αὐτὸ ποιοῦσι*. Delicatio autem *νεβροῖς χρυσόπαστος* Plut. Symp. IV. 5, 672. et *Erythraeis intexta gemmis* Claud. de IV. Cons. Hon. v. 228. Praeterea *καταβακχιοῦσθαι* non bacchari significat sed coronari; Hesychius *Βακχῶν ἐστεφανῶσθαι*. Etym. M. *Βάκχος ὁ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελέταις, ἢ στέφανος*, quo loco olim *κλαῦδιος* legebatur pro *κλάδος*. Idem nomen mendose scribitur in Leonidae Tar. Epigr. XIV. *ὄπποσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει*, scrib. *κλαδίοισι*. Dioscor. Eup. I. 129. p. 159. *πετέλας φύλλα ἢ κλάδια*. Liban. Decl. T. I. 502. *κλαδίσις ἐλαιῶν*, eoque nomine etiam Eustathius utitur p. 1875, 42. et Zonaras T. I. p. 1164. ubi adhaesit Tittmannus. Ed. Pr.

V. 850. 851. Ἡ που — πόλει. Affert Suidas s. Δύστηνος et Κλίει, verba τήνδ' — φάτιν s. Φάτις.

V. 852. 853. Ἄλλ' οὐδὲν — τάχει. Idem s. Ἔργον εἰπεῖν. In v. 855. Harl. μολών pro ξυνών.

V. 856. Σὲ δ' ὦ φαιενῆς. Mosq. B. φαιενῆς, Jen. φαινας.

V. 859. Ἱερὸν οἰκειᾶς πέδον. Dindorfus hic et El. 281. Trach. 607. Oed. T. 1379. ἱρόν edidit alibi raris codd. vestigiis ductus, hic nullis.

V. 863. Χαίρει ὦ τροφῆς. Codd. omnes τροφεῖς prae-
 377 ter ΓΔ. si quidem Dindorfii silentium recte interpretor; illud
 reposuit Brunckius. In seq. versu cod. Γ. ἔσχατον θροεῖ.
 Quod olim splendidissimi carminis admiratione commotus pro-
 nunciavi, cum Ajacis morte ipsam quoque fabulam quodam-
 modo emori et flaccescere, maximeque postremam partem a
 v. 1040. usque ad clausulam languere prae illis, quae ante-
 gressa sunt, id quomodo intelligi voluerim, dicam in Annot.
 ad illum ipsum versum; hoc autem loco, quae de Ajacis
 morte antiquitus tradita sunt, referre aggrediar. Ajacem igitur
 vim vitae suae attulisse communis fuit antiquitatis fama
 incertum an ab Homero, certe a Cyclicis suscepta, et dein-
 ceptus a Lyricis Pind. Nem. VII. 35. Tragicisque propagata,
 a quibus pauci dissentire ausi sunt; οἱ μὲν γὰρ φασιν ὅτι
 ὑπὸ Πάριδος τρωθεῖς ἀπέθανεν, οἱ δὲ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη
 Τρωσὶν πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν, σιδήρω γὰρ οὐκ ἦν τρωτὸς,
 καὶ οὕτω τελευτᾷ Argum. in Aj. quod aliter tradit Eustathius
 p. 995, 6. eum ἀποσεισάμενον τὸν πηλὸν δύο ποιῆσαι κολω-
 νοῖς. Hinc intelligitur in Sophronis testimonio ap. Demetrium
 Phal. c. CXLVII. θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεια τοῖ παῖδες
 τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι, οἷονπερ φαντὶ γιλάτας Τρωῶας τὸν
 Ἀλαντα τῷ παλῷ multum errasse qui pro τῷ παλῷ substi-
 tuerunt ῥοπάλω (sequutus est Blomfieldius in Fragm. XXVII.).
 Paridis sagitta Ajacem periisse tradidit Anticlidus Schol. ad
 Lyc. 464. cui consentit Dares p. 189. ac fuisse etiam, qui
 Ulixem hujus facinoris reum agerent, apparet ex Ciceronis
 verbis de Inv. I. 8. *quid factum sit, potest quaeri hoc modo,
 occideritne Ajacem Ulysses*, quod e Tragicorum fabulis deri-
 vatum esse testatum facit Quintilianus IV. 2, 13. *ut in tra-
 goediis quum Teucer Ulixem reum facit Ajacis occisi, dicens
 inventum eum in solitudine juxta exanime corpus inimici cum
 gladio cruento*. Suidas s. Παλλάδιον auctor est orta inter
 utrumque de Palladio lite Ajacem noctu interemtum, Ulixem
 in suspicionem caedis vocatum esse v. Dictys II. 139. IV. 114.
 Dio autem Chrys. ab Hectore in pugna occisum fabulatur Or.
 XI. p. 352. Ne cremaretur mortuus, obstitit deorum interpres

Calchas Philostr. Heroicc. XI. 3, 721. cujus fabulae satis antiquus auctor est Lesches ap. Eustath. p. 285, 38. *μηδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῶν διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως*, quo fundamento superstructum est commentum de erutis ossibus Paus. I. 35. Sepultus autem est in litore Rhoeteo Quint. Cal. V. 654. apposita posthac statua, quam quum abstulisset Antonius, Rhoeteensibus ultro reddidit Caesar Augustus Strab. XIII. 890. C. Eustath. p. 666, 52. ubi pessime Ἄρατος scribitur pro Ἀῆγουστος vel Σεβαστός. Idemque Eustathius p. 313, 30. Ajacis *μνήμα καὶ ἱερόν* in Rhoeteo memorat. Sed jam prius inferias ei attulit Alexander Diod. XVII. 7. virtutem viri admiratus ab ipsis diis testatam, quorum voluntate factum est, ut Achillis ³⁷⁸ arma Ulixi naufrago erepta tempestate ad Ajacis tumulum deferrentur v. Phot. Bibl. C. CXC. 249. et Epigr. Ἀδεσπ. CCCXL. et ex ipsius sanguine flos pullularet lugubris, quem Euphorio ap. Eust. l. c. et Schol. Theocr. XX. 28. (v. Meinek. p. 89.) multique praeterea alii celebrarunt, sed de genere plantae discrepant v. Linnaei Specc. Plant. p. 718. Omitto quae de Neoptolemi somnio Tertull. de An. XXVI. p. 565. et de spectro Ajacis in Epigr. Ἀδεσπ. CCCCLVI. 215. memoriae prodita sunt ab auctoribus novitiis. Sed illud animadversione dignius, quam sapienter his copiis usus sit Sophocles, nihilque adsciverit nisi quod proposito aptum et conveniens erat. Quum igitur communis fama esset et ab Aeschylō ipso in armorum judicio confirmata v. ad v. 833. Ajacem hoc prae ceteris mortalium praecipuum et cum fratre patrueli, Achille, commune habuisse, ut in magna corporis sui parte vulnerari non posset v. Plat. Symp. p. 219. C. Juncus Stob. T. CXVII. 9. p. 448. Liban. Epp. CLXXII. 83. Sophocles hoc non magis significavit quam Homerus, miraculorum hujusmodi parcissimus, qui etsi nullum Ajacis vulnus memorat, tamen recte veteres affirmant *ὅτι οὐκ ἄτρωτος κατ' Ὀμηρον ὁ Αἴας* v. Schol. Ven. ad XIV. 406. XXIII. 821. Deinde quum non Cyclici solum sed etiam Homerus Od. XI. 546. Trojanos captivos iudicii arbitros fecisset, id quoque poeta sciens prudensque praetermisit, ne culpa de Graecorum ducibus ablata Ajaci justam irascendi causam adimeret. Neque decorum judicavit Minervam his immiscere controversiis, quam Ulixi litiganti velificatam esse Orpheus refert Lith. XVIII. 34. suspiciosum illum Homeri versum sequutus. Quam vero insulsum videtur, quod parvae Iliadis scriptor narrat ap. Schol. Arist. Eqq. 1065. exorta Ajacem inter et Ulixem de armis Achillis contentione Nestorem auctorem fuisse Graecis, ut mitterent aliquos sub Trojae moenia *ῶτακουστήσοιτας περὶ*

τῆς ἀνδρείας τῶν ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρ-
θένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὧν τὴν μὲν λέγειν, ὁ Αἴας
πολὴν κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύος, διερχομένην οὕτως

379 Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε παῖ ἐκφερε δηϊοτῆτος
ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.

τὴν δὲ ἑτέραν εἰπεῖν Ἀθηναῖς προνοία

Πῶς ἐπεφωνήσω, πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
Ψῦθος;

Prudens mehercule consilium et vere *νεστόρειον!* Illam in
tuendo Achillis corpore pietatem ceteraque sua merita Ajax
litigator ambitiosius quam virum agendo quam dicendo prom-
torem decebat, praedicat apud Ovidium Met. XIII. 5. sq.
Antisthenem Decl. p. 53. T. VIII. Libanium Decl. p. 1041.
T. IV. Quintum V. 180—292. et Malelam p. 45. Sophocleus
vero heros neque mortui a se defensi meminit neque jus af-
finitatis ab Homero praetermissae praetendere dignatur, sicut
ille quem Attius in armorum iudicio sic loquentem inducit
(Fragm. XIX. p. 180. ed. Both.)

nam me aequom est frui

fraternis armis mihi que adjudicariet,

vel quod propinquus vel quod virtute aemulus.

sed arma Achillis tanquam debitum virtuti suae praemium
sibi deposcit v. 441. Verum illud longum et verbosum jur-
gium, quo Teucer primum paullo remissius cum Menelao,
deinde fortissime cum Agamemnone contendit, totaque illa,
quam mihi displicere dixi, causidicina, saltem excusatur
exemplo eorum, qui primi hanc fabulam ad similitudinem al-
tercationum forensium traduxerunt partibus inter Ajacem et
Teucrum ita divisit, ut ille pro armis, hic pro fratre mortuo
adversus Ulixem ejusque fautores contenderet. Ex Aeschyli
tragoedia quae Schol. ad v. 190. profert

Ἄλλ' Ἀντικλείας ἄσσον ἦλθε Σίσυφος,

τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἣ σ' ἐγείνατο

multaque circa eundem sensum in Attii et Pacuvii reliquiis,
in armorum iudicio ultro citroque jactata esse apparet. Ex
eodem genere sunt quae Aristoteles ex Theodectis Ajace
profert Rhet. II. 23. p. 788. D. ὅτι ὁ Διομήδης προείλετο
(in Dolonia) τὸν Ὀδυσσεά οὐ τιμῶν ἀλλὰ ἵνα ἦττων ἦ ὁ
ἀκολουθῶν, quod ita argute dictum est ut facile tragicum
Sophistam agnoscas. Idem p. 789. D. ἐν τῷ Αἴαντι τοῦ

380 Θεοδέκτου Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τὸν Αἴαντα διότι ἀνδρειότερος
ὢν τοῦ Αἴαντος οὐ δοκεῖ. Ex quo et ex Antisthenis Liba-
nii que declamationibus intelligitur hanc causam in ludis So-
phistarum etiam atque etiam decantatam heroique simplicis-
simo personam gnavi caussidici impositam esse. Hinc con-

jecturam fecimus, quod in Vespae iudicio Coci et Pistoris v. 85. nominatur *lingulus Ajax*, hoc epitheton, si lingulacam significet, illi propter has declamationes tribui, neque ob aliud a Juvenale VII. 115. *caussidicus Ajax* pro quovis litigatore dici. Sophocles vero, qui actionem iudicio jam transacto exorsus est, Teucrum facit pro honore fratris cum utroque Atridarum conflictantem. Sed fuisse etiam, qui in hac fabulae parte simulacrum actionum forensium insererent Teucroque accusatoris partes tribuerent, Ulixi rei, Quintiliani verba declarant, quae paullo ante apposui. Verum haec hactenus. Sequitur *ἐπιπάροδας* et *Διχορία*. ED. PR.¹⁾

V. 866. *Πόνος πόνῳ πόνον φέρει*. Dresd. B. *πόνον πόνῳ*. Quanquam eadem verba a Suida s. *Πόνος* proferuntur, Musgravius tamen pro *πόνος* vel *πάθος* scribendum esse censuit vel *πλάνος*, offensus perinde ut Bothius ejusdem verbi iteratione, cujus exemplum simillimum est Aesch. Pers. 1035. *δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς* [Hippocr. ap. Galen. T. XVII. 2, 99. *πόνος πόνῳ*] sed creber usus in pronominalibus. Plato Menex. p. 249. C. *πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα ἐπιμέλειαν ποιουμένην*. Demosth. p. 800, 13. *ἅπαντας ἅπασιν πάντα τὰγαθὰ εὐχέσθαι*. Synes. Prov. II. 116. A. *πάντα πανταχοῦ πάντων κακῶν ἐμπλεα ἦν*. Gorgias Hel. Enc. p. 95. T. VIII. *ὅσοι δὲ ὅσους περὶ ὅσων ἐπεισαν*. et p. 100. *πολλὰ δὲ πολλοῖς πολλῶν ἔρωτα ἐργάζεται*, ut Lucret. I. 814. *multimodis communia multis multarum rerum in rebus primordia multa*. Plato Parm. 160. B. *οὐδενὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει*. cf. Wyttenbach. ad Phaedon. p. 199. ac nonnunquam in etymologica constructione *ὄν ἐνδίκως ἢ δίκη δικά-* 381 *σασα κατεδίκασε* Anonymus Suidae s. *Διονυσίων*. sed nullus Graecorum tum effuse hac parechesi usus est, quam Comici Latini *optume optumo operam dant optumam, mala malae male monstrant* etc. ED. PR.

V. 867. *Πᾶ, πᾶ — ἐγώ*. Adverbium plerique ter, Dresd. B. bis scriptum exhibent, pars sine iota, ut Lecapenus, qui haec verba affert in Gramm. p. 73.

V. 869. *Κοῦδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος*. Transcripsit h. v. Suidas s. *Κοῦδεις*, [idemque affertur in Bachmanni Anecd. T. II. 352.] In Schol. Rom. duplex affertur interpretatio: *οὐδεις με οἶδε τόπος μεμαθηκότα τὸ γεγονός, — τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τοῦ διδάξαι*. Prius sine controversia re-

¹⁾ Quare viris doctissimis *ἡμίχορια* vocare placeat, quae ante *ἡμίχοροι* inscribebantur, minus pervideo; certe *ἡμίχορος*, sive adjectivum est *φδῆν* significans, sive substantivum quale *ἡμίκυκλος*, analogiae non adversatur. v. Append.

jectum est, alterum probarunt Brunckius et Abreschius in Misc. Amst. Vol. IX. 433. et Auctar. Dilucc. p. 237. qui licet certa incertis misceat, tamen illud persuadet, *συμμαθεῖν* habere docendi significationem. ED. PR. Aliam viam institit Triclinius: τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τοῦ γνῶναι, οὐδείς τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα ὥστε ἐν τούτῳ εὔρειν με κείμενον. a quo nihil discrepat Elmsleji ratio: *μὲ συμμαθεῖν idem est quod ὥστε συμμαθεῖν, cujus constructionis exempla apud Tragicos reperuntur singulis paginis et in hac ipsa fabula non minus tria* v. 672. 804. 1060. ¹⁾ Haec igitur tam crebra exempla, tamque in promptu posita, neminem priorum attendisse credemus? Ego potius vereor ne parum similia crediderint. Primum Sophoclea ista ἢ νύξ ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φέγγος φλέγειν, σπεύσατε Τευκρόν μολεῖν etc. prorsus nihil distant a latinis: *Introitū videre quid agat, Non venimus vestros populare penates*, quibus nemo efficiet item latine dici posse *nescio hoc te scire pro nescio hoc, ideoque te docere non possum*. Ergo igitur oportet aliquid interesse. Interest autem hoc, quod in omnibus locis, quos Elmslejus aut attulit aut afferre potuit, cum verbo, cui infinitivus adhaeret, notio consilii, quo agitur, aut copiae et opportunitatis, quae consequitur, arcte conjuncta est, ut ἢ θύρα ἢ ἐμὴ ἀνέωκτο εἰσιέναι τῷ δεομένῳ Xen. Hell. V. 1, 14. *ἀντόματοι ποταμοὶ ζωμοῦ ῥεύσονται σφῶν ἀρύεσθαι* 382 Pherecr. Athen. VI. 269. D. *κείσθω δόρον μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχλαις* Eur. Erechth. Fr. III. et vulgare illud *προκείσθω πᾶσι σκοπεῖν*, quibus in omnibus natura rei ipsa nobis subjicit illud ὥστε vel *θεικόν* vel *ἀποβατικόν*. Denique largiar dici posse *οὐδείς ἐνταῦθα πλουτεῖ ἡμᾶς συνευπορεῖν*, quam alienarum divitiarum non tam prompta est participatio quam aquae ex profluente haustus vel per januam apertam introitus. Sed multo durius est *οὐδείς ἐπίσταται με ταῦτα συμμαθεῖν* vel *ὁ φίλος ἀλγεῖ με συνάχθεσθαι*, propterea quod verbis sciendi et dolendi nulla actio subjecta est, cui vel propositum vel consequens sit ut alii idem sciant aut doleant, quod *ὁ δεῖνα*. Quod si constructionis, quam Elmslejus praeoptavit non ut magis speciosam sed ut unice veram, nullum geminum exemplum sed tantummodo simulacra quaedam proferri possunt, quidni iis, qui verbum *συμμαθεῖν* pro condocere accipiunt, itidem ad similia provocare liceat? Jam vero sermo graecus abundat verbis ambiguae potestatis, quae significationem transitivam vel intransitivam cum factitiva con-

¹⁾ [Ellendtii T. I. 661. haec est interpretatio *nec ullus locus me sibi consciū esse scit*, id est, cum ipse solus sciat, me consciū arcani expertus non est; quod sententiae aptum sed paullo operosius dictum videtur.]

junctam habent. Ac de primitivis quidem hujus generis quum ad v. 40. dictum sit, hoc loco de paragogis dicetur. Horum ea, quae cum *μανθάνω* communem terminationem sortita sunt, unius significationis terminis contineri solent, sive transitiva sunt ut *θηγάνω*, *λιμπάνω*, sive intransitiva ut *όλισθάνω*, *δαρθάνω*, sive factitiva ut *οιδάνω*, *ληθάνω*, quanquam fieri potest ut postremum aliquando diversas significationes, quae cum *λήθω*, *επιλήθω*, *λέλαθον*, conjunctae sunt, uno vinculo complexum sit. Quae autem verbo, de quo quaestio est, simillima videntur, *αύξάνω* καὶ *βλαστάνω*¹⁾ ea jam prius significavi cum verbis crescendi consocianda videri, quae quum 333 plerumque transitiva sint, reflexione ad subjectum speciem neutralium sibi induunt. Hinc progredimur ad verba in *αινω*, quorum unum *όσφραίνω*, sicut correlata *γεύω* et *πιπίσκω*, factitivae potestatis terminos non egreditur²⁾, cetera pleraque modo intransitiva sunt, modo factitiva: *δειμαίνω* [Plat. Civ. XI. 933. C.] *κυμαίνω*, *οιδαίνω*, *όργαίνω*, [*έρειπω* i. e. *καταβάλλω* Schol. II. XIV. 15. Apollon. Synt. 280.] v. Matthiae ad Eur. Alc. 1116. ac maxime verba ab adjectivis propagata inter utrumque nutant, *άγριαίνω*³⁾ *αυαίνω*⁴⁾ *γλυκαίνω*⁵⁾

1) Θεός άμπελον έβλάστησε Nonn. XXXVI. 356. Έπει Κορυβάντων εκ χθονός ανεβλάστησε γενέθλην XIV. 26. σίδηρος Αθήνην πατρών ανεβλάστησε καρήνων Coluth. 180. δύναμις πάντα αύξει και τρέγει και βλαστάνει Hippocr. de Alim. p. 25. T. II. Si vero res, quae ipsae germinant, aliquid ex se germinare dicuntur, ut Aretae. Cur. Ac. II. 3, 266. ή αίσθησις έξεβλάστησε την σνήν, Hippocr. I. c. p. 17. ή τροφή έξεβλάστησε την ιδίην ιδέην, Themist. Stob. Flor. I. 87. p. 84. τὰ πάθη παραβλαστάνει τὰς κακίας, tum non necesse est huic verbo factitivam tribuere potestatem, sed accusativus additur κατά τὸ σημαίνόμενον. Illa enim non proprie dicta sunt sed per translationem: *floris instar vel quasi efflorescens profert* cf. Adnot. v. 376. Neque magis huc pertinent quae actionis intransitivae effectum significant, *Θήβας ανωλόλυξα* Eur. Bacch. 24. *jubilando excitavi*, non ut *αναχορεύειν τινά* Orest. 582. nam simplicia ipsa discrepant, sed ut nos dicimus *einen aufschreien, auflärmen*, et Graeci *συμβοᾶν* pro convocare.

2) Γλήκωνι αὐτὸν ἀποσφραίνει Lucill. Epigr. XCVIII. *μήκωνος φύλλα όσφραине (αὐτοῦς) και ὑπνώσονται* Galen. Comp. Med. sec. Loc. IV. 795. T. XII. *τοὺς βουλιμῶντας ἀνακτησώμεθα όξει όσφραίνοντες* Eupor. I. 10, 374. T. XIV. *ἐὰν κόριον προσοσφραίνης αὐτόν* Geopp. XIX. 2. *κόρεις θλάσας προσόσφραине τῷ ζῳῳ* XIII. 17.

3) Utriusque significationis exempla exhibent Lexicographi, sed intransitiva, quam ut secundariam transitivae postponunt, multo est frequentior.

4) Hippocr. de Morb. Mul. I. 630. T. II. *δεῖ τὰς ὑστέρας ἀναστομῶσαι και αυαίνειν*, mox vero *ὑστέρας αυαινούσας* dixit intransitive p. 639. Idem *λορδαίνειν* et *ἀπομυλλαίνειν* absolute usurpavit.

5) Herodian. Epimm. p. 80. *την πηγὴν πικρὰν οὔσαν ἐγλύκανεν ὁ Μωυσης*. Hippocr. de Nat. Puer. I. 413. *την ἰκμάδα ὁ ἥλιος γλυκαίνει*. [Theophr. p. 422. *ή ὕδρευία γλυκαίνει τὰς ῥόας*.]

λορδαίνω, υγιαίνω¹⁾ χλωαίνω, postremo λευκαίνω et μελαίνω²⁾
 384 quibus hoc cum quibusdam aliis verbis colorem significantibus commune est, ξερούθω³⁾, πορφύρω, φρονίσσω, nigro, purpuro, rutilo etc. Neque abest haec ambiguitas a ceteris verborum terminationibus, ανιάζειν, θηλάζειν, συμβιβάζειν⁴⁾, στασιάζειν, συνουσιάζειν⁵⁾, γνωρίζειν⁶⁾, έλληνίζειν⁷⁾, έλπιζειν⁸⁾, άρμύζειν, [άπαρτίζειν⁹⁾], θαρσύνειν¹⁰⁾, πληθύνειν¹¹⁾, σκληρού-

¹⁾ Hipp. de Morb. Mul. I. 625. et 655. et de Nat. Mul. p. 541. μελεδαινομένη έν τάχει υγιαίνει. Philostr. V. Ap. I. 10, 11. υγιάνας sanatus. Artemid. III. 39, 180. ούδὲ τῶ υγιαίνουντι λέγει τις, αναδρόσεις (αναδρόσει) και υγιανεῖς, sed active Dicaearch. Deser. Peliu p. 30. Huds. ό φλοιός τούς κοιλιακούς υγιαίνει, et Clemens Cohort. I. 8.

²⁾ Μελαίνει nigret vel nigrescit Plat. Tim. p. 83. A. Theophr. de Ign. 50, 123. Philodem. Ep. XV. Plutarch. de prim. frig. XIII. 109. T. XIII. [ύπομελαίνει Paus. II. 10, 6.] sed μελαίνουσι denigrant Aelian. H. Ann. XV. 11. Galen. de Comp. Med. Locc. I. 3, 439. T. XII. De homerico μελάνει disceptant veteres, utrum valeat μελαίνεται an, ut Aristarchus voluit, μελανοῖ. Quin praesens sit, nemo dubitavit, neque illis suboluit, quod Buttmanno ad Arat. 836. qui statuit a μέλας nullum verbum nisi circumflexum duci posse; quum vero praeter μέλας, μέγας et τάλας nullum extet adjectivum in ασ mobile, atque horum trium unum μέλας verbo ortum dederit, quomodo affirmari potest a μέλας non μελάνω sed μελανέω oriri? Bernhardy contra ad Dionys. p. 820. μελανέω repudiat, soliusque participii usum, τὸν μελανεῦντα, ἢ μελανεῦσα, poetis Alexandrinis concedit, quin hoc μελανεῦσα cum παιδοῦσα et τεκνοῦσα comparat, inconvenientia jungens. Pro χλωρόν και μέλαν έόν Hipp. Progn. p. 90. T. I. Galenus in Gloss. s. h. v. μελανέον in quibusdam libris legi testatur; φύλλα μελανοῦντα Theophr. de Ign. 50, 723. ότα μελανοῦντα Geopp. XIX. 2, 1211. τὰς μελανούσας τριχάς Xenocrat. V. 35, 19. qui crebrior participii usus non plus mirationis habet quam quod gemmans, stellans, radians, viridans pro adjectivis saepissime usurpantur, raro alia tempora modique. [κτανέω Dionys. Per. 1111.]

³⁾ Τὸ πρόσωπον ξερούθει Hippocr. de Morb. Mul. p. 302. T. II. φύσει ξερούθος ὢν ξερούθει (sic) μάλλον Lucian. Neron. §. 7.

⁴⁾ Photius et Timaeus Συμβιβάσαι, εις συμβιβάσαιν και όμολογίαν έλθειν, sed auctor non extat v. Rudolph. ad Ocell. p. 277. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. 214.

⁵⁾ Xenoph. Eph. II. 9. τὴν Άνδιαν τῶ οίκετῆ συνουσιάζειν ενενόει, sed suspectum Hemsterhusio, cui non succurrebat Theophylact. Simoc. Hist. IV. 6, 98. περόνας πνοι συνουσιάζας.

⁶⁾ Vid. Toup. ad Longin. p. 278.

⁷⁾ Thomas M. έλληνίζω οὐ μόνον εγὼ ἀλλὰ και ἄλλον. Pindarum έρίξαι dixisse pro εις έριω κινήσαι Eustathius refert Opusc. X. 56, 95.

⁸⁾ Grammaticus Hermanni p. 350. έλπίζω ἀμετάβατον και έλπιζω αντί τοῦ εις έλπίδα άγω. Thomas Έλπίζω οὐ μόνον τὸ προσδικῶ ἀλλὰ και τὸ εις έλπίδας έμβάλλω, sed apud auctores, quibus nituntur, έλπω legitur et επελπιζω, quod ut απελπιζω lege compositorum utramque significationem complectitur v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 89.

⁹⁾ [Άπαρτίζειν πρὸς τι neutrale Aristot. Polit. V. 8, 22.]

¹⁰⁾ Άναθαρσύνειν neutraliter Plutarch. V. Lucull. XIV. 296. Idem videtur V. Cat. Maj. XX. 416. τὰ δινώδη και τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ pro παραχώδη posuisse.

¹¹⁾ Ap. Dion. Cass. VI. 2. p. 809, 22. τὴν πατριδα συμπληθύνετε Stur-

νειν¹⁾, ἀληθεύειν²⁾, βακχεύειν³⁾, [εἰρηνεύειν⁴⁾], βασιλεύειν⁵⁾, 385
 δημοσιεύειν, στρατεύειν⁶⁾, χολεύειν, φυγαδεύειν⁷⁾ cum com-
 posito ἀπεχθαιρέειν, de quo supra diximus. Ex ceteris clas-
 sibus huc pertinent ἀχλύω⁸⁾, ἡνύω⁹⁾, βροιάω, γανάω¹⁰⁾, θοι-
 νάω¹¹⁾, λωφάω, ἐνδιάω, ἀλγέω¹²⁾, ἀρθμέω, ἐρωέω, θαμβέω¹³⁾, 386

zius correxit συμπληθύνετε scriptoris usum sequens; sed συμπληθύνειν transi-
 titivum est apud Herodotum. v. Toup. ad Longin. p. 356.

¹⁾ Σκληρόνει Hippocrates in Epidem. et Aphorr. saepius pro σκληροῖ, semel pro σκληρόνεται ut videtur, usurpavit, ἡ γαστήρ ἐπαίρεται καὶ σκλη-
 ρώνει de M. M. II. 767. sed quod paucis interjectis sequitur, ἦν μηκύνῃ
 ταῦτα πάντα, et p. 784. ἦν ὁ χρόνος μηκύνῃ hoc verbum etsi absolute po-
 situm est, tamen a transitiva significatione nihil remittit sed dicitur ut μὴ
 μηκύνω v. Bos. Ell. p. 255. Schaefer. ad Dion. p. 368. et latinum ne longum
 faciam.

²⁾ Lucian. Adv. Ind. §. 20. ὡς ἀληθεύοις τοὺς ἐπαίνοους αὐτῶν. Sa-
 turn. §. 9. τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι ἄν. Sic et Philostr. Jun. Imagg.
 VIII. 874. saepiusque Thucydides.

³⁾ Procl. H. II. 11. βακχεύσατέ με. cf. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. X.
 6, 180.

⁴⁾ [De εἰρηνεύειν pacificare dixit Reiskius ad Const. p. 144. cf. p. 140.
 κοινωνεῖν interdum pro κοινοῦν valere ostendi in Aglaoph. p. 18.]

⁵⁾ Grammaticus Hermanni p. 392. βασιλεύω ἀντὶ τοῦ βασιλέα ποιῶ, quod unde sumtum sit, apparet ex Syntaxi adjuncta Etym. Gud. p. 589. τὸν
 νῖον Κίς ἐβασίλευσεν ἀντὶ τοῦ βασιλέα ἐποίησε. Sed Ctesiam c. XIII. ita
 loquutum esse ex eclogis Photii editores falso colligunt. [V. Reiskium ad
 Const. l. c.]

⁶⁾ Synes. de Regn. p. 5. σὲ μὲν στρατεύει τὸ βασιλεύειν. Dionys. Rhetor.
 VI. 336. T. V. ζητεῖ αὐτοὺς ἐκστρατεῦσαι. Orig. c. Cels. VIII. 797. C. οὐ
 δὴπου τοὺς ἱερέας στρατεύετε. Schol. ad Philostr. Her. p. 391. ἐστρά-
 τευσε τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Appian. Civ. I. 42. τοὺς δούλους ἐστράτευε cf.
 Schweighauser. ad L. II. 141. Idem L. III. 45. τὴν ἰλην πρὸ τοῦ ἄστεος
 στρατοπεδεύσας. [Verborum στρατεύειν et στρατοπεδεύειν significationem
 factitivum copiosius comprobavit Wannowski de Synt. Anacol. p. 245.]

⁷⁾ Φυγαδεύειν exulem esse significat Hippocr. Epid. VI. 631. T. III.
 Polyb. X. 25.

⁸⁾ Nonn. IV. 368. ἤχλυσεν αἴγλην. Themist. Or. XI. 144. C. οὐδ' ἂν
 ὁ θυμὸς αὐτοὺς ἐπαχλύσειε. Sext. c. Rhct. p. 213. ἐπήχλυσε τὴν συμβου-
 λῖαν. Gregor. Naz. Carm. XIII. p. 87. C.

⁹⁾ Transitive significationem tuentur veteres Grammatici et vulgata
 lectio oraculi Paus. X. 9, 5. quo accedit homericum ὑπεμνήμωνκε et primitivum
 μύω cf. Wernick. ad Tryph. p. 35. sq.

¹⁰⁾ V. Voss. ad Arat. v. 189.

¹¹⁾ Eur. Ion. 982. οὐ πατήρ θοινῆ φίλους.

¹²⁾ V. Schneideri Lex. Gr. Suppl.

¹³⁾ Hoc nititur admodum incerta lectione versuum Ibyci Athen. XIII.
 601. B. Sed auxiliatur Hesychius Θαμβεῖ ἐκπλήττει, et passivum θαμβεῖ-
 σθαι, et nomen θαμβήτειρα terrificam significans. [καταδεῖσαι, terrere,
 Phalar. Ep. 84. 262.]

θαρσέω, ἠχέω¹⁾, πονέω²⁾, τάλαιπωρέω³⁾. Non retuli in hoc numero composita, velut ἐπελπίζω, καταμεθύω⁴⁾ et cetera ob eam rationem quam ad v. 40. attuli. Item praetermisi ex simplicibus ἀλαιίνω⁵⁾, πελάζω, ἐθίζω, ἐγγίζω, δεδίσσομαι, ὀρμέω, aliaque, quae si accusativum regunt, suam et propriam vim obtinere, si vero absolute posita sunt, ad subjectum suum reflecti videntur; quod idem de aliis nonnullis suspicari licet; velut λωφάω, si proprie significat desinere, verbis ambiguis recte a nobis adnumeratum est, si vero propriam et nativam habet liberandi significationem, reflexivis adscribi oportebit. Denique non diffiteor, quod caput est
 387 hujus quaestionis, utra sit in quoque verbo notio principatior, transitiva an contraria, id plerumque nullis rationibus demonstrari posse sed exemplis nos duci ad suspicandum plerumque paucis aut novitiis aut controversis. Nam terminatio ipsa indicium nullum praebet; ἐπιβάσκειν factitivum est, διαβάσκειν et περιβάσκειν neutralia, ποάζειν res diversissimas, herbescere et herbas evellere significat, νοτιζέειν dorso onus subire, dorsum tegere, fugere, fugare, μαθητεύειν discipulum esse et discipulis erudiendis operam dare, sicut λοχεύειν parere et puerperam curare, νοσηλεύειν aegrotum curare⁶⁾. Sed si ta-

1) Theocr. II. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, fac sonare, cui Kiesslingius ad h. l. et Heldius ad Plut. Tim. 435. prope apponunt tanquam similia κόσσυφοι ἠχοῦσαν ποιμιλότρανα μέλη, dulce sonant tenui gutture carmen aves, neque animadvertunt aves ipsas sonum edere, sed mulierem Theocriteam, quae rhombum aeneum impellere jubetur, ipsam non sonare. Non magis huc pertinet Nonn. XVI. 371. πηγὴ λευκὸν ὕδωρ κελάρυξε, et quae in Adn. ad h. v. prima attuli; sed conferri poterit δουπήσεις κόπην Joann. Ep. X. Anall. III. 13. *remum cum strepitu ages.*

2) Πονεῖ pro πονεῖν ποιεῖ legitur apud Pindarum, Anacreontem et saepius ap. Hippocratem, μὴ διάδόχεια πονήσῃ μιν de M. M. I. 658. πάντα μιν μᾶλλον πονήσει p. 621. 625. 665.

3) V. Priscian. Inst. XVIII. 28. p. 257. Thomas M. s. v. eademque significatione κατατάλαιπωρεῖν τινα δεσμοῖς Theophyl. Sim. Hist. V. 1, 120. C. Incertiora sunt θεωρήσασα τοῦμόν ὄμμα Soph. Oed. C. 1083. ταβήσουσα βροτούς Lycophr. 1177. ubi Bentlejus ταρμύσσουσα, Hermannus ad Hec. p. 140. ταβήσσουσα corrigit. Ob eandem causam omisi Aesch. Suppl. 901. οὐ μ' ἐγήρασαν τροφή.

4) Thomas Μεθύω ἀμεταβάτως, καταμεθύω δὲ ἕτερον. Pro passivo μεθύσκειν in Alcaei Fragm. IV. 14. jam Buttmannus μεθύσθην correxerat; sed ὁ ἀνὴρ μὴ μεθύσκέτω Hippocr. περὶ ἀφορ. p. 12. T. III. μεθύσας ebrius Nonn. XXVIII. 211. pro μεθύων, et Galen. Comm. III. in Prorrh. I. 123. p. 776. T. XVI. ὅς ἐμέθυσε perperam pro ἐμέθυε scriptum. De ἀναβιοῦν v. Suid. s. v. et Jacobs. ad Aelian. p. 77. de ἀναζωπυρεῖν Corais et alii apud Heldium ad Plut. Timol. p. 444.

5) v. Jacobs. ad Aelian. p. 306.

6) Si quis modo verborum νοθεύειν, τυμβεύειν, νυμφεύειν, πρεσβεύειν, χειρσεύειν, significationes consideret, fixos a Grammaticis terminos (v. Buttmann. Gramm. §. 119, 2.) nulli usui esse reperiet.

men in unam aliquam partem exempla plurima propendent et luculentissima, in ea verbum ipsum quasi natum dicimus, et proinde illas actionis vicissitudines et conversiones, quantum fieri potest, nominum varietate distinguimus, transitivas, intransitivas, retransitivas, factitivas vocitantes. Jam ut ad propositum me referam, postremi generis exempla non admodum multa sunt, ὀσφραίνω, πιπίσκω, aliaque in ἰσκω et ὑσκω; plurima vero, ut supra ostendimus, factitivam et intransitivam complexa eaque omnes fere terminationes pervagata, αινω, υνω, αζω, ιζω, αω, εω, ευω, praeter ανω, quod fortuitum videri potest. Si quis tamen verbo μανθάνω hanc licentiam concedere vereatur ob eam causam quod, quum ipsum tritissimum sit, tamen nusquam aliud quam discere significet, equidem fieri posse arbitror, ut poeta in vocabulorum usu multiplex et varius significationem illi attribuerit propriae et usitatae ita affinem, ut in plerisque linguis docendi et discendi notio aut eodem aut consimili notetur sono. Ac ne huc quidem confugerem, si ceterarum hujus loci interpretationum una esset ita confirmata, ut nihil dubitationis relinqueret. Elmslejanam illam, quae eadem Tricliniana est, Hermannus quoque sequitur sed correctione quadam adhibita, verba poetae ita explicanda dicens οὐδεὶς τόπος ἐπιστάμενος ποιεῖ με συμμαθεῖν. Neque ego rejicio, sed exemplis istis parum con-

388

V. 870. Ἴδου, ἰδοῦ, δοῦπον αὖ κλύω τινά. Hermannus ἰδοῦ semel scribendum esse docuit, quo hic versus adaequatur ei, qui hujus hemichorii secundus est πᾶ, πᾶ. Pro δοῦπον γὰρ αὖ, quod Turnebus cum codd. novitiis edidit, Brunckius revocavit Aldinam lectionem δοῦπον αὖ.

V. 872. Κοινόπλοον ὀμιλίαν. Jen. παρόρησιαν, quod videtur indicium esse diversae lectionis παρουσίαν ex El. 1104. κοινόπουν παρουσίαν. Accusativus pendet a notione verbi ὀρωμεν, quae imperativum ἰδοῦ sponte consequitur. Male Elmslejus in Add. ad Heracl. 693. post ἡμῶν γε comma posuit, poetam a genitivo ad accusativum transivisse existimans. Νηός Aug. C. quod probatur minus v. Elmslej. ad Med. 510. Ex seqq. verba τί οὖν δὴ πᾶν ἐστιβηται excerpta sunt in Anecd. Bachm. T. II. 357.

V. 876. Πόνου γε πληθός. Jen. et Mosq. B. πόνων γε.

V. 877. Ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίον βολῶν. La. Lb. ΓΔ. Dresd. A. Aug. B. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ, quod placet Elmslejo. In cod. Γ. super μὲν scriptum est μοι. Pro βολῶν, quod in Anecd. l. c. legitur, La. βολῆς, altero superscripto; μολῶν Δ. Dresdd. et Ald. μολών Triclin. quod Schol.

Jen. interpretatur ἐλθών. Eur. Or. 1263. τρίβον τὴν πρὸς ἡλίου βολάς. Joseph. Antt. XV. 11. 782. κατὰ ἡλίον βολάς, orientem versus; τετράρθαι πρὸς ἀκτῖνα Philostr. V. Ap. VI. 4, 233. quod Suidas interpretatur πρὸς ἀνατολήν. Dionysius v. 231. ἐς ἀγῆας, ad radios Priscian. Perieg. 526. Id vulgo dicitur πρὸς ἀνίσχοντος ἡλίου, ut opposita regio πρὸς δυσμῶν, cum contraria praepositione οἱ ἀφ' ἡλίου Αἰθίοπες Herodo. VII. 10. sine praepositione Homerus οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος [quod Bernhardt Synt. p. 137. permixte cum dissimilibus tractat]. ED. PR.

V. 879. Τίς ἂν δῆτά μοι. Sic Hermannus scripsit; codd. τίς ἂν δὴ μοι, unde Brunckius δὴ ejecit.

V. 880. Ἀλιαδῶν. Bar. AB. Mosq. B. Dresd. B. Δ. ἀλιαδῶν. Codex Gregorii Dial. dor. §. 32. p. 226. τὰς γενικὰς τὰς εἰς ᾧν ληγούσας διὰ τοῦ ᾧν προφέρουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι ἀλιαδῶν. Etym. M. Ἀλιάδες, ἔναλοι, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες, cujus parapegmatis pars posterior ad Ἀλιάδαι pertinet. Hesychius Ἀλιαδῶν, ἐνάλων, quod si ex hoc fabulae nostrae loco sumtum est, recte faciunt qui ἀλιαδῶν corrigunt. Eodem errore Ἀσκληπιάδων scribitur in Photii Epist. CLXX. Ῥωμυλίδων in Thalli Epigr. II. 150. T. II. Ἀλωάδων Philostr. Heroicc. p. 36. Boiss. Ἡφαιστιάδων Diog. La. III. 41. cujusmodi vitia alia sustulit Berglerus ad Alciph. I. Ep. 2. neque ea defendi licet lectione aliquot codicum in Dionys. Per. 1039. πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάδων, aut ea quam Heinsius Ausonio inseruit Griph. v. 30. et lyrici vates numero sunt Mnemonidarum. In contrariam partem peccant Αιακιδῶν νήσων Steph. s. Οινώνη, et ap. Basilium de Mirac. Thecl. L. I. 140. τῶν κητιδίων (scr. Κητιδείων) τούτων καὶ εὐπατριδῶν γυναικῶν. Neque enim, si Procopius Hist. Arc. XVI. p. 47. (p. 120. Orell.) praedicato diversum a subjecto genus tribuit: λογισαμένη εἰ εὐπατροίδης ἡ γυνὴ καὶ βασιλις εἶη, idem licuit facere epitheto. Vitiosa est notatio τὰς εὐπατρίδας Dio Cass. XLVI. 45. p. 482. et τῆς εὐπατρίδος Νηρηίδος Eur. Iph. A. 1064. quod apparet ex κακόπατρις, ὁμόπατρις (addendo Lexicis ex Eust. p. 471, 18.) et ex regula ipsa v. Etym. M. s. Ἐλπεις. Redeo ad Sophoclem. Scholiastes: ἀλιάδαι οἱ παῖδες τῶν ἀλιέων ἤγουν οἱ ἀλιεῖς ὡς Ἀσκληπιάδαι οἱ ἰατροί, quod aptum foret exemplum si medici Ἀσκληπιοί vocarentur. Quod autem Grammatici praecipiant οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικῶν πατρωνυμικά Etym. M. 554, 40. id, si ad formam patronymicorum referimus, poetas non servasse multis constat exemplis, quorum prima reperiuntur apud Lyricos. Alcaeus Fragm. VI. p. 16. Pittacum ζοφοδορπίδαν vocavit, quod alibi ζοφοδορπίας scri-

bitur ut *σπουδαρχίδης* et *σπουδαρχίας* Anecd. p. 63. Pindarus Neptunum *ἐννοσίδαν* Pyth. IV. 58. et 307. cui nihil simile est praeter ludicrum nomen *ὄφρυνασπασίδης* Epigr. *Ἀδεσπ.* CX. neque tamen iccirco a nomine *δᾶ* insolita Graecis ratione compositum dicam. *Συκοτραγίδης* ex Hipponacte et Archilocho affert Eustathius p. 1828, 12. eamque terminationem Grammatici dialecto aeolicae adscribunt: *Αιολέων ἴδιον* 390 *τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῶ τύπῳ φράζειν* Schol. Acharn. 602. cui apprime convenit *ῥέθομαλίδαι* [v. Schol. II. XXII. 68.] ab aeolico *ῥέθος* compositum v. Hemsterh. ad Hes. s. *Ἰδομαλίδαι*. Laconica sunt *πολυχαρίδης* ap. Aristophanem, *Ὀδοντίδας πολυφάγος* et *Κρονίδαρ πολυέτης* ap. Hesychium. Sed manavit haec consuetudo longius. Apud Tragicos praeter *ἀλιάδης* legitur *κοιρανίδης* Antig. 940. et *θεοὶ οὐρανίδαί* Eur. [Hec. 148.] Phoen. 837. quo loco non Coeligenae, qui ab Hesiodo dicuntur, sed coelicolae significantur, oppositi inferis. His succedunt Comici; Pherecrates, qui nomen *κλεπτιδης* fabricatus est Poll. VIII. 34. et Aristophanes, qui plurima hujus notae procudit: *σπουδαρχίδης* ¹⁾, *μισθαρχίδης*, *στρατωνίδης*, quibus addatur *ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοίδης*, *ὅ ἐστι πρᾶος καὶ εὐήθης* Fragm. p. 295. Ex iisdem fortasse fontibus derivatum *βουλοκοπίδαι* Anecd. p. 221. quemadmodum Solonis familiares *χρεωκοπίδαι* dicti sunt Plut. V. Sol. c. XV. Alcibiadis *Ἐρμοκοπίδαι*, ac nescio an Philoxeni cognomen *ὑπερτονίδης* Poll. IV. 65. et *φθειροκομίδης φθειρῶν γέμων* Hesych. indidem fluxerint; *λοπαδαρχίδης* extat in Epigr. unde *ὄφρυνασπασίδης* protuli; *γραμμαδοδιδασκαλίδης* in Timonis versibus Athen. XIII. 588. B. *σταφυλοκλοπίδης* Anth. Pal. IX. n. 348. *δραπετιδης* Mosch. Id. I. 3. *οἱ φιλογαστροίδαι* Gregor. Naz. Carm. CCXXI. 412. T. IV. Bibl. Gall. Atque haec quidem joci et opprobrii causa ficta sunt; nec sine contumelia Syracusis delatores, quos Hiero induxit, *προσαγωγίδαι* vocati ²⁾. Sed hac nota carent deorum epitheta, Herculis *Βοαγίδας* Lycophr. 652. Liberi Patris *Ἡμερίδης*, quod Vossius ad Arat. 1138. minus recte interpretatur; *Ὀυρανὸς ἀκμονίδης* id est *ἀκάματος* Antimach. Fragm. 391

¹⁾ Hinc sumserunt Liban. Epist. CCCXCIV. p. 201. Gregorius Naz. de V. S. p. 23. (ubi adscripta est glossa marginalis *φιλαρχίδης*) et Eustath. p. 199.

²⁾ Plutarchi auctoritate motus Schneiderus in Arist. Pol. V. 11. (9, 3.) *αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι* in *οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι* mutavit Comm. p. 348. assentiente Boeckhio Nott. Crit. ad Pind. p. 449. Neuter adhibuit Photii glossam *Ποταγωγίδες φάνται ἢ μηνυταί*, quae si accurata est interpretatio, sequitur sane viros huic negotio delegatos sed opprobrii causa feminine appellatos esse *lenas*.

XXIV. idemque deus *εὐφρονίδης* Append. Epigr. CCLXXXI. cui contrariam habet potestatem *δυσεμνίδης* Aelian. V. H. III. 7. *Στρατηγὸς ἡγεμονίδης* II. Macc. XIII. 24. *ἡσυχίδας δόμος* Synes. H. VIII. 31. *πενθερίδης* socer Epiphan. de Pond. et Mens. p. 170. D. [*Βασιλίδαι regum posterī* Suid. *βοαγίδης* Hercules Lycophr. 652. *κενταυρίδαι* equi Anecd. Bachm. II. *ἐντομίδαι* Suid.] Alia ex ignotis loculis promunt Grammatici; *αιολίδας τοὺς ποικίλους* Anecd. p. 361. qui alibi *αιολίαι* vocantur; *γηγυρίδαι, οἰκτροί* Hesych. quo loco *νηνυρίδαι* scribendum videtur, ut infra *νηνυρίζοντα, θρηνοῦντα*, idemque *ἔμμορίδαι, μέτοικοι*, qui vel propter *ἔγκτησιν* ita dicuntur vel ut coloni partiarum id est *ἐπίμορτοι*, et *Πραξιεργίδαι οἱ τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες*, quod restituendum est Jo. Lydo de Mens. III. 21, 118. *πραξιεργία ἐκαλοῦντο οἱ ποντίτικες ὡσανεὶ τελεσταί*. Latina hujus generis vocabula continentur Satyrographorum et Comicorum finibus, *stoicida, rapacida, oculicrepida, plagipatida, pultriphaeonides*, et ceteri sales Plautini. Terminationis *αδης* unum est exemplum communi usu tritum *γεννάδας*, dorice signatum neque omnium casuum particeps, cetera aut glossematica ut *γγαδης* insolentius a nomine proprio ductum v. Wernsdorf. ad Himer. XIX. 267. *ρήχιάδαι ἢ ρηγάδαι οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ῥαχίας βάλλοντες* Phot. a quibus non multum distant qui *ῥαχισταί* vulgo nominantur: *γαιάδας ὁ δῆμος ὑπὸ Λακωνῶν* Hesych., aut ludicra, ut *ζηταρετησιάδης* Anthol. *ἀλωπεκάδης πανοῦργος* Etym. M. *ἀρχογλυπτάδης* idem et Eust. p. 211, 2. *ῥακιοσυρῶραπτάδης* et *στωμυλιοσυλλεκτάδης* Arist. Rann. 849. ¹⁾ quibus assimilatum est proprium *Μαριλάδης* Acharn. 629. ²⁾ Hinc levi declinatione distant vocabula plebeja in *αδους, ἐμπληκταδοῦς, τηθελαδοῦς*, de quibus dixi ad ³⁹² Phryn. p. 299. (add. Herodian. π. Μον. p. 21.) patronymicum *Μαιαδεύς* et patronymici simile *Ἐργαδεῖς*, una antiquarum tribuum Ionicarum, qua, ut Strabo et Plutarchus ajunt, *τὸ ἐργατικόν* continebatur. His si addidero nomina affinitatum *ὑίδοῦς, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς, ἀνεψιαδοῦς*, et quae in *ιδεῖς* exeunt partim eadem significatione ut *ὑιδεῖς*, pars

¹⁾ Hesychius *Ληιάδης αἰχμάλωτος*, nisi *ληιάδες, αἰχμάλωτοι* scripsit. Idem *Πατρόθεν πορδικάδαι, ὅτι πατέρων εἰσὶν ὄνων οἱ ἡμίονοι*, scr. *πορδακίδα*.

²⁾ Homericum *Λεξιάδης* nonnulli perperam pro *δεξιός* acceperunt v. Schol. II. VII. 15. parique errore *Ἀρμονίδης* pro patronymico, ut Phemius *Τερπιάδης*, Polyneus *Τεκτονίδης*. Sed illud andronymicum est ab Homero ex tempore fictum, ut *Ναυβολίδης* Od. VIII. 116. et *Φιλομηλείδης*, de quo in Dissert. de Praecc. Euphon. dicetur.

animantium patronymica ut γαλιδεύς, λεοντιδεύς, deinde patronymicorum hypocorismata Αιακιδεύς Etym. M. s. v. Μαιαδεύς ἢ Μαιάδης τῆς Μαιᾶς υἱός Nicomach. ap. Phot. Bibl. CLXXXVII. p. 239. cf. Corais ad Isocr. p. 317. Ἐρωτιδεύς, Χαιριδεύς, postremo gentilicia et localia Ἰλιάδης Eurip. Σικελίδης Theocr. Ἰταλίδης Callim. Maenalidae Avien. Descr. v. 311. et quae Stephanus subministrat, Ἡλιάδαι et Ἰδηῖδαι pro Ἡλεῖοι, Ἰδαῖοι, haec igitur omnia si quis perlustret ex ordine collocata, clare perspiciet hac terminatione gentilitates, affinitates, nativesque similitudines declarari, sed ita, ut diversae rerum species vocalium vicissitudine inter se distinguantur. Sed quia hujus formationis initia a Lyricis repetivimus, adjiciendum est, quod e Schol. ad Il. P. 324. discimus, fuisse qui hanc patronymicam appellativorum formam Homero ipsi tribuerent: τὸ κῆρυκι Ἡπυτίδῃ τινὲς πατρωνυμικῶς· (adde οὐκ εὖ·) ἀπὸ τοῦ Ἡπύτης γὰρ Ἡπυτάδης ὠφείλεν. Ἔστιν οὖν παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ ἠπύτα κῆρυξ. Cur igitur noluerunt ab Ἡπυτος arcessere, ut Passovius, et ut Virgilius ipse? Primum quia meminerant homerici ἠπύτα κῆρυξ, deinde quod Ἡπυτος nec legitur apud poetam, nec ut cetera andronymica in τῶς, Αἴπυτος, Ἐλατος, Εὐρυτος, Ἐχετος, Ἴφιτος, Κίτατος, Λήϊτος, Νήριτος etc. etymon evidens habet; quae rationes ut nobis angustiores videantur, apud severos illos ne dicam superstitiosos homerici sermonis exactores certe plurimum valuerunt; his satis fecisset Ἡπυτάδης· nam sic terminari solent patronymica a nominibus in ἠς, εᾶς, εὐς, ἰς, ὠν profecta¹⁾ v. Etym. M. 554, 58. Gudian. p. 465, 56. Sed quum ἠπυτίδης praeferunt, δραπειτίδης et similia spectantes, certe versuram faciunt; nam haec paragoge Homero inusitata est. Ed. Pr.

V. 880. Ἐχων ἀύπνους ἄγρας. Schol. Rom. γράφεται ἔδρας, quod legitur in Ald. A. Aug. C. aliisque nonnullis et superscriptum est in Membr. sed merito spernitur.

V. 882. Ὀλυμπίων θεῶν. Hermannus existimat Ὀλυμπίδες θεοί dici pro Ὀλύμπιοι, ut Ἑλλὰς ἀνῆρ, pro quo si Δηλιάς ἀνῆρ, Ἀχαιὰς ἀνῆρ vel aliud hujus terminationis afferri posset masculine positum, dubitationis foret minus.

¹⁾ Ἀργεάδης, Ἴπποτάδης, Κεάδης, Μεγάδης, cujus origo est Μέγης, et quae propter longam penultimam producta sunt Ἀρχισιάδης, Θεοσιιάδης, Λαερτιάδης, quod Eustathius et Matthiae Gramm. T. I. §. 99. perperam ad nomen Λαέρτιος Homero ignotum referunt. Ab iis quae in ὠς purum exeunt, propagata sunt Ἀρκησιιάδης, Ἀσιιάδης, Ἄτυμνιάδης, Θαλυσιάδης, a tritoclitis Λαομεδοντιάδης, Μημισιάδης, Τελαμωνιάδης. [Μέγας, ἀδης Cramer. An. Ox. I. 258. 274. Ἴππότης, ἀδης. Βούτης, ἀδης. Κέας, ἀδης. Γράδης.]

Elmslejo Ὀλυμπιαδῶν scribendum videtur, quod quum jam Musgravius proposuisset, negavi Ὀλυμπιάδης unquam in usu fuisse; neque Elmslejus exemplum afferre dignatus est. Praeterea chorus vix sperare potuit, Caelicolarum aliquem sibi in hac excursionem obviam futurum esse. Itaque etiamnunc sic statuo, Oreades Dryadesque montis Olympi invocari, quem Tragicos ἀγεωγραφήτους cum Ida confundere rebusque Trojanis immiscere Strabo conqueritur L. X. 186. T. IV. Nec de nihilo in codd. La. Lb. Γ. θεῶν scriptum videtur.

V. 884. Βοσποριῶν ποταυῶν ἴδρις, hoc est accola sive deus sive homo. Nonnus L. XXVI. 174. Κιόραῖοι δεδαῶτες ἀλίκτηπον ἀντυγα νήσων. Gens conscia Nilo Lucan. I. 20. ut et noscere dicitur pro habitare v. Burmann. ad Calpurn. Ecl. VII. 42. Drakenborch. ad Silium XVII. 22. Ed. Pr. Nomen ἴδρις, quod in Mosq. AB. omissum, ab Erfurdt. et Dind. ejectum est, Hermannus non accolam sed, ut Schol. Rom., incolam Naidem significare statuit et ab eo regi accusativum τὸν ὠμόθυμον. Auctor Lexici περὶ Πνευμ. p. 227. (cf. Moschopul. Epit. p. 36.) nonnunquam ἴδρις dicitur notari spiritu aspero, cujus vestigia hodie fortasse nulla supersunt praeterquam in digamma verbi ἰδεῖν, videre; οὐκ ἴδρις Eur. Thes. Fr. V. 1.

394 V. 885. Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσω ἀπύοι. Sic omnes codd. et editt. vett. Flagitiose Triclinius τὸν ὠμόθυμόν γε, εἴ ποθι πλάζοιτ' ἄν, προσβλέπων ἀπύοι. Brunckius εἴ ποῦ ποτε πλαζόμενον ἀπύοι, quod Schaeferus recepit. Veriora nos docuit Hermannus εἴ ποθι esse alicubi, ut εἴ ποτε et latinum si quando pro aliquando valet. Oppian. Hal. III. 165. φεύγουσι καὶ φῶτα καὶ εἴ ποθι καρτερόν ἰχθύν. Synes. de Regn. p. 16. D. αἱ σαῦραι μόλις εἴ πη ἐκκύντουσαι. Arrian. Alex. IV. 17, 5. προστάξας χειμάζειν τῆς φυλακῆς ἔνεκα καὶ εἴ πη Σπιταμένην συνεδρεύουσας, ubi alia attulit Ellendtius. Plutarchus V. Cic. c. VIII. σωφρόνως διῆγε σπάνιον εἴ ποτε πρὸ δυσμῶν ἡλίου κατακλιόμενος. Heliodor. II. 35, 105. λόγων ἰερῶν εἴ τί ποτε ἐπύθετο. Dio Chr. Or. V. 190. τοὺς ναηγούς καὶ εἴ τινες τῶν Λιβύων ἤρπαζε. Ad eandem ellipsin pertinent εἶπερ ἄρα et similia, πλὴν εἰ ἄρα φελλοῦ Theophr. Hist. Pl. IV. 15, 1. πλὴν εἰ τινῶν ὀλίγων II. 2, 2. ὅπου δὴ φαινόμενη Heliod. II. 33, 101. ὅ, τι δὴ ἐξαμαρτῶν Herod. III. 145. v. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 980. ἀπολύσασθαι διαβολὰς ὅθεν δὴ κράτιστος Plat. Phaedr. 267. D. etc.

V. 887. Σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Verba σχέτλια γὰρ ἐμέ γε affert Eustathius p. 59, 29. Codd. Tricl. σχέτλια γὰρ ἐμοὶ τῶν μακρῶν πόνων. Brun-

ckius auctore Heathio verba ἐμέ γε τὸν delevit et in seq. versu scripsit ἐμέ δ' ἀμενηνόν. Bothius σχέτλια γὰρ μακρῶν μ' ἀλάταν πόνων. Lb. τῶν μακρῶν. ΔΘ. τὸν μακρῶν ut ceteri, cod. Γ. τὸν μακρόν. Glossa cod. Aug. τὸν διὰ μακρῶν πόνων ἀλήτην, quo supplemento non utimur. Μακρῶν πόνων ἀλήτης dicitur ut Eur. Andr. 307. πόνους οὓς ἀλάλητο δεκέτεις. Ἀθλητῆς τῶν καλῶν ἔργων, quod cod. Guelph. in Xenoph. Cyr. I. 5, 11. pro ἀσκήτης praebet, confirmat Pseudodemosthenis imitatio haec ipsa verba repetentis Or. I. c. Arist. 799, 14. ἀθληταὶ τοῦ μεγίστου ἀγῶνος Plat. Rep. III. 403. Plut. V. Pomp. c. XVII. ἀγωνιστῆς πολέμων Dionys. Antt. VIII. 67. cf. Boissonad. ad Philostr. p. 438.

V. 889. Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ. Suidas s. Οὐρίος³⁹⁵ minus accurate οὐρίῳ πελάσας δρόμῳ, τουτέστιν εὐθυδρομήσας. Idem est quo Eustathius utitur p. 1452, 45. ἀποκαταστήναι εἰς οὐρίον. Perperam Bothius πελάσαι αὐτῷ, τῷ Αἴαντι.

V. 890. Ἄλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπου. Bothius ἀλλ' et ἄνδρα omitti, Musgravius μεμνηνός' scribi vult, quod ipsum praebet cod. Δ. Scholiastes ἀμενηνὸν ἄνδρα ad chorum refert ἐμέ τὸν ἐξησθενηκότα τῷ κόπῳ, Hermannus rectius ad Ajacem. Sed quod idem ἀμένηνος scribit, equidem non sustineo vocabuli pervulgati mutare notationem non solum exemplis plurimis sed etiam Grammaticorum testimonio nixam v. Herodian. Epimm. p. 175. et Lehrs. de Aristarch. p. 311. nec me movet accentus, quem conjugatorum multa non retrahunt¹⁾ atque adeo duo a praepositionibus loquularibus composita, ἀβληχρός et δαφουρός, quae ipsa mobilia sunt pariter atque ἀμενηνή Hipp. de Morb. Mul. I. p. 734. T. VII. Chart. p. 620. T. II. Kuehn. Aristot. Probl. XI. c. 6. Lucian. Gall. §. 5. 297. T. VII. Plotin. Enn. [III. α. VI. 310.] VI. L. VI. 18, 690. C. Adverbium ἀμενηνῶς legitur Galen. de dign. puls. IV. 2, 159. T. VIII. Proparoxytonum ἀμένηνος nusquam legi praeter Themist. Or. IV. 60. C. XXI. 263. C. sed hoc a Dindorfio tacite introductum est.

V. 892. Τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους. Hunc. v. affert Suidas s. Πάραυλος. Eustathius p. 1157, 54. βοήν πάραυλον — τὴν ἐξισουμένην αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνηδίαν ἢ διὰ τὸ τρανές, illud quia tibiae sonus lugubris Paus. X. 7, 3. hoc quia, ut Horatius ait, acris. Sed ab αὐλός si compositum esset πάραυλος, dissonum potius significaret, ut παράχορδος,

¹⁾ Χηλαργός etiam nunc legitur Soph. El. 861. quanquam repugnat πόδαργος et κνήμαργος. Γαλαθηνὸν ἤτορ Simonid. Fr. VII. simplex esse videtur; Grammatici tamen compositis adnumerant.

παράμουςος, eumque intellectum habet *πάραυλα μέλη* apud Athenaeum, et verbum *παραυλεῖν*, quod Lexicographi nescio quo auctore *accinere* interpretantur. Scholiastae partim, ut 396 ille, *τὴν θρηνητικὴν*, partim *τὴν ἐγγύς*, quae significatio obtinet in Oed. C. 786. — Nominum *ἡ νάπη* et *τὸ νάπος*, quae Schneiderus a Xenophonte ita distingui dicit, ut hoc silva, illo vallis significetur, perdifficilis est, ne dicam nulla, apud Tragicos distinctio. Euripides quidem illum Idae elivum, ubi deae a Paride iudicatae sunt, in Androm. 275. primum *Ἰδαίαν νάπην*, paullo post v. 279. *ύλόκομον νάπος* vacat; atque eundem soli delphici locum Pindarus utroque genere appellat v. Boeckh. Expl. p. 286. Nec discernit Xenophon junior v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 14. [*Νάπος* Coloni Soph. O. C. 158. *νάπος* Dionys. Antt. T. I. 203. eadem *νάπη* ib. p. 211.]

V. 895. *Οἴκτω τῷδε*. Schol. Jen. *γράφεται καὶ οἴτω*. Male quidem. Hos versus cod. Jen. semichorio secundo tribuit, praecedentem *τινὸς βοή* primo.

V. 896. *Οἴχωζ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι*. — Similis congeries verborum idem demonstrantium Plaut. Cist. II. 1, 5. *exanimor, feror, differor*. [*Οἴχομ' Ἔρωτες, ὄλωλα, διοίχομαι* Anthol. Pal. V. 162.] Herodianus apud Koenium ad Greg. p. 66. illa mendose scripta *ᾠχωκα καὶ ὄλωλα διαπεπόρθημαι, φίλε*, Euripidi tribuit; sed *οἴχωζ' ὄλωλα* hinc repetit Suidas s. v. et Moschopulus ad II. I. 218. Altera perfecti forma *ᾠχωκα*, quam Etym. M. 662, 42. una cum *ᾠχηκα* ab eodem themate ducit, reperitur in Aesch. Pers. 13. et Sophoclis Tham. Fr. I. sed neutro loco constanter scripta; nam et Aeschyli codd. *οἴχωκε* praebent et apud Athen. IV. 175. F. ubi Sophoclis verba afferuntur, non *ᾠχωκε* legitur sed *οἴχωκε*, eamque scripturam Dorotheus Schol. Ven. K. 252. ut ionicam vulgari *ᾠχηκε* praefert. Apud Herodotum VIII. 73. *παροιχώκεε*, mox autem *ᾠχωκῦα* c. 108. *ᾠχώκει* c. 126. vulgatum est. *ᾠχηκας, ἀπόλωλας* Dionys. Antt. IV. 82, 833. ubi e cod. Vat. *οἴχη* revocatum est; *χρόνου διωχηκότος* Niceph. Brev. rer. post Maur. p. 42. C. — Eodem modo *μέμβλωκα* dici Hesychius refert: *Μεμβλοκτανιάζω, οἴχομαι, ἔξω τοῦ βίου εἰμί* scrib. *μέμβλωκα, ἀνιάζω*, quae interpretatio ad *μέμβληκα* pertinet, altera ad *μεμόληκα*. Similiter *ire* dicitur pro *interire*; ac fortasse *οἴτος* (interitus) nihil est aliud quam *itus*, *φοῖτος*.

V. 898. *Ἀρτίως νεοσφαγῆς*. Schol. Jen. *ἐκ παραλλήλου*. Haec ipsa verba leguntur Trach. 1130. et *ἀρτίως νεογενῆς* 397 Plat. Legg. VII. 792. E. quo evertitur Wakefieldii correctio *ἀθλίως νεοσφαγῆς* Silv. T. III. 152. Ed. Pr. Sequentia

κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς profert Suidas s. *Περιπτυχῆς*, quod nomen δυσμετάβλητον sibi esse fatetur Schol. Rom. τινὲς δὲ περικεκλισμένους.

V. 900. Ὡ μοι ἐμῶν νόστων. Cod. Γ. et plerique alii cum Ald. ἰώ μοι. Dresd. B. ἰώ μοί μοι, ut Brunck. et Bothius; ὦ μοι Herm. οἴ μοι Elmsl.

V. 901. Ὡ μοι κατέπεφνες ἄναξ. Codd. ΓΔΘ. et plerique alii ἰώ μοι. Post ἄναξ Hermannus καί excidisse putat.

V. 902. Τόνδε συνναύταν. Dresd. A. τόνδε σόν. In seqq. Ald. et codd. plerique ἰὼ τάλας, ὦ ταλαίφρων, Lb. ΓΔ. Par. C. ταλαίφρον, quod reducendum videtur Mehlhornio ad Anacr. IX. p. 59. Oppianus Hal. III. 40. Homeri exemplo ταλαίφρων scripsit; ταλαίφρων, quod Hesychius καρτερικός interpretatur, ter apud Sophoclem, semel apud Euripidem et in Append. Epigr. N. 257. consentientibus libris omnibus legitur; Eustathius p. 1736, 46. ταλαίπυρος, ταλαίμοχθος καὶ τὰ τοιαῦτα tribuit τοῖς ὕστερον, sic et ταλαιπαθῆς Anth. Pal. I. n. 32. et ταλαπαθῆς Suid. τανάχαλκος, et ταναϊμύκης, cui κραταίβιος, κραταίβολος, κραταίπιλος Anecd. Ind. aliaque ad Phryn. p. 648. congesta comparari possunt; sed κρατάβολος, quod Lexicographi proponunt ut a κράς compositum, expungendum est.

V. 905. Τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε. Bothius, ut verum antistrophae exaequaret, ἄρα πρᾶξε scripsit, Hermannus ἄρ' ἔρξε, quo aoristo Aeschylus saepius usus est, ubique cum spiritu leni, πῆματ' ἔρξαντες etc. eodemque modo Sophocles, nisi quod Philoct. 684. οὐθ' ἔρξας alicubi legitur pro οὐτ' ἔρξας. Schol. Arist. Ach. 330. τὸ ἔρξας δασείως ἀναγινώσκου-
μεν, ὅταν τὸ πρᾶξας δηλοῖ. Lexicon περὶ Πνευμ. p. 218. τὸ ἔρδω ἐν τοῖς τοῦ Ἰωάννου δασυνόμενον εὔρον, ἐνιοὶ δὲ ψιλοῦσι. Sic scribitur ἔρξαι apud Homerum et Hesiodum, sed τόν θ' ἔρξαντα in versu cyclici poetae ap. Plat. Euthyphr. p. 12. A. ἔρδη Simonid. in Protag. 345. D. apud Herodotum modo 393
ἔρδειν modo ἔρδειν sed ἀπέρξας (al. ἀπάρξας) IV. 62.

V. 906. Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ. Mosq. B. Dresd. B. non adspiratum αὐτοῦ contra Matthiaei praeceptum Addend. ad Iph. A. 368. p. 508. quod Hermannus ratum habet ad El. 277. [v. Ellendt. Lex. Soph. I. 227.] firmatque pars major exemplorum: αὐτὸς καθ' αὐτοῦ Sept. 391. Oed. T. 227. αὐτὴ καθ' αὐτήν Ion. 610. αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς Hipp. 396. αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν Sept. 177. ubi, quia prima persona intelligitur, Elmslejus ad Heracl. 144. non adspiratum ὑπ', quod Vict. praebet, praeferre videtur; αὐτὰς καθ' αὐτὰς Demosth. 347, 18. qui loci a Matthiaeο omisi propter consonae praecedentis adspirationem ad probandum ceteris locupletiores videri

debent. Eo ordine, quo hic verba collocata sunt, *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ* vel *αὐτῆς*, leguntur saepius Antig. 1177. Trach. 893. et 1134. Oed. T. 1237. Androm. 1143. Prom. 762. ubi cod. mutat *πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ*, ut *ἐπ' αὐτὸς αὐτῶ* 921. *ἐξ αὐτὸς αὐτοῦ* Chilo ap. Diog. I. 73. saepissimeque articulus a pronomine suo disjungitur *τοῖς αὐτὸς ἑαυτοῦ* Aristid. T. I. 498. *τὸν αὐτὸς αὐτοῦ* Aeschin. c. Ctes. 462. [Phot. 242, 573. *τῆς αὐτὸς αὐτοῦ* Aristid. XLVI. 148. T. II. v. Jacobs. ad Philostr. Imagg. II. 10. 827.] etc. v. Matthiaei Gramm. §. 468, 6. Posteriores pronomine integro utuntur *ὑπὲρ τῶν αὐτὸς ἑαυτοῦ παιδικῶν* Synes. de Regn. p. 31. C. Epist. 100. p. 239. D. [v. Schaefer. ad Aesop. p. 128.]

V. 907. *Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετέες*. Hesychius *Πηκτὸς θάνατος ὁ τοῦ σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανε*. Photius p. 315. *Πηκτὸς θάνατος ὁ τοῦ Αἴαντος· περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει*, audacter sane quicumque sic loquutus est nec tamen sine exemplo v. ad v. 254. Pro *περιπετέες*, quod Suidas *περιπεληγὸς* interpretatur, Musgravius emendat *περιπετοῦς*, quia non ensis Ajaci sed Ajax ensi incidere. Melius Eustathius p. 644, 47. *Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετέες εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἴας*. Similiter *ἄγκιστρα περιπαγέοντα τοῖς ἰχθύσι* Aelian. H. Ann. XV. c. 10. *ὀδόντες τῇ δειρῇ περιπεύρονται* Liban. Decl. T. IV. p. 1081. *ἑαυτῶ τὸ ξίφος περιέπειρε* Chrysost. Opp. T. III. 85. A. Ceterum et hic versus et quae antea v. 821. de ense terrae curiose infixio dicta sunt verbis pluribus, eo pertinent ut spectatores intelligant unde Tecmessa cognoverit Ajacem sponte gladio incubuisse neque ab alio quodam occisum esse; quae propter infestum Atridarum animum facile subrepere poterat suspicio, si praesertim jam prius de Ulixe tradita erant, quae supra ad v. 861. retuli. Nam ad caedem patrandam tam operosa machinatione opus non fuisse, ostendit vel Othonis exemplum, qui *τὸ ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ περιέπεσεν ἄνωθεν* Plutarch. V. Oth. c. XVII. Ed. Pr.

V. 909. *Ὡ μοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἰμάχθης ἀφρακτος φίλων*. Codd. *Ἰθ*. et alii *ἰὼ μοι*. Pro *αἰμάχθης* Paris. E. *Δ*. Bar. AB. Aug. C. Dresd. B. *ἡμάχθης*. *Ἄφρακτος φίλων* ex h. l. affert Suidas; Turnebus e codd. Triclinianis inseruit *τῶν*. Hesychius *Ἄφρακτος, ἀφύλακτος Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ*. Philostratus V. Ap. V. 35, 219. *φίλων δεῖ πλειόνων, οὐδὲ ἀφράκτους χορῆ ταῦτα πράττειν*. Quae sequuntur *ἐγὼ δ' — αἰδρις* excerpisit Suidas s. *Αἰδρις*. Ed. Pr.

V. 913. *Κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἴας*. Lege-

batur ὁ *δυσώνυμος*. Articulum omittunt Bar. B. Harl. Mosq. uterque et cod. Suidae, qui s. *Δυστράπελος* haec verba apponit; eum deleri iussit Porsonus ad Orest. 1297. Tria prima verba affert Zonaras T. I. 678. subjecto scholio, in quo ὄργημα scribendum pro ὄρουμα v. ad Schol. *Σοφοκλῆς δυσώνυμον τὸν Αἰαντὰ φησι* Eustath. p. 640, 34. Ex eodem fonte hausit Plutarchus Symp. IX. 6, 410. *ἀφείς τὸν δυστράπελον Αἰαντα καὶ δυσώνυμον, ὡς φησι Σοφοκλῆς, γενοῦ μείθ' ἡμῶν.* ED. PR.

V. 915. *Περιπτυγῆ φάροι καλύψω.* Schol. Rom. *περιλαμβάνοντι ἐνδύματι.* Jen. *περιπτυγῆ* cum glossa *περικεκαλυμμένον*, et Schol. alter *καλύψω τῷ φάροι περιπτυγῆ ποιήσασα*, quae si antiquitus tradita esset lectio, redargui non posset. Adverbium *παμπήδην*, quo usi sunt Theognis v. 615. Aeschylus Pers. 126. Nicander Alex. v. 526. et ignoti versificatores ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. T. II. B. ac Proculum V. Plot. fin. scholiastes Nicandri *πανταχοῦ* Sophocleus *παντελῶς*, ut Suidas et Hesychius, interpretatur, idemque a *πᾶν, πάμπαν*, propagatum putat, consentientibus Schol. Ven. 400 III. 213. Etym. M. 367, 10. et Grammatico in Anecd. Ind. s. *Ἀμφικελεμνίς*, ubi paraschematista *παμπηδόν* et *παμπηδονίς* afferuntur. Apud Eustathium vero p. 1502, 49. *οἱ παλαιοὶ* (Philoxenus fortasse vel alius quis monosyllaborum venator) *ἀπὸ τοῦ πῶ τοῦ κτῶμαι καὶ τὸ πῶν καὶ παμπήδην καὶ παμπησία*, ut a simili principio *στήδην, βλήδην, κλήδην* etc. Etym. M. p. 363, 42. *ἐπιρῶήδην ἀπὸ τοῦ ῶν τὸ λέγω, ὡς παρὰ τὸ τμῶ, τμηδην.* Verbi *πᾶομαι* tempora nonnulla extant; alterius testis est Suidas *Τμῶμενος, τεμνόμενος.* ED. PR.

V. 917. *Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν.* Brunckius, *major*, inquit, *fortasse videretur vis sententiae si legeretur ὅστις κού φίλος.* Rectius sentit Scholiastes: *ὑπερβολικῶς, ἐπεὶ οὐκ εἰκὸς ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς φίλους μαλακίζεσθαι.* Quid enim miserabilius eo, cujus adspectum ne amici quidem ferre possunt? ED. PR.

V. 918. *Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας.* Vauvillierius et Wakefieldius Silv. I. 104. *πρὸς ῥινόσ,* scribi jubent adhibito Statii testimonio Theb. III. 90. *corruiat extremisque animae singultibus errans alternus nunc ore venit nunc vulnere sanguis.* Nihil mutatione opus est; nam sanguis priusquam naribus effundatur, *πρὸς ῥίνας* suffletur necesse est. ED. PR. Huc quoque convenit illud, *graeca res est nihil velare*, ne exspirantium quidem cruentos singultus. Homerus Od. XXII. 18. *αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἤλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο.* Sophocles Ant. 1239. *καὶ φυσῶν ὄξειαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῆ παρεία*

φοινίου σταλάγματος, cui loco simillimus est Aesch. Ag. 1393. κάκρυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν βάλλει μ' ἔρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσον, nisi quod hic cruentus halitus sive ut Virgilius ait *purpurea anima* Aen. IX. 349. audaciore metonymia σφαγή dicitur, quo nomine proprie usus est Dionysius Antt. XI. 37, 2252. ἀνάμεστος αἵματος, ὃ προσεφέρθησεν αὐτῷ ἢ σφαγὴ τῆς κόρης.

V. 920. Τίς σε βαστάσει. Membr. Θ. et alii nonnulli βαστάση, quod requirit Scholiastes: τὰ ἀπορηματικά ὑποτακτικῶς γράφεται.

V. 921. Ποῦ Τεῦκρος, ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Hunc 401 versum affert Suidas s. Ἀκμαῖος, verba ὡς ἀκμαῖος — συγκαθαρμοῖσαι Moschopulus ad Il. II. 322. Brunckius ὡς ἄν ἀκμαῖος corrigit, Wakefieldius Silv. T. II. 127. ὡς ἀκμαῖ' ἄν, probante Hermanno ad Vig. p. 784. [et Porsono ap. Kiddium p. 220.] ED. PR. Hoc si quis anteponeat, praesto sunt φανείς ἀέλπτα Phoenn. 317. pro quo substantivo uti poterat ut Soph. El. 1273. φιλιτάτην ὁδὸν φανείς, aliaque prius allata. Sed ἄν non esse necessarium Elmslejus statuit, quia ὡς utinam significet, *si venit, utinam tempori veniat*; Hermannus *utinam tempori, si veniat, adsit*. in quo offendit abundanter adjectum *si veniat*; nam Teucrum ab excursionem aliquando rediturum esse certissimum erat; ac desidero exemplum optativi ὡς cum dubitativo εἰ conjuncti, quale foret: ὡς, εἰ κομίσαιο, ταχέως κομίσαιο. Matthiae in Gramm. §. 633. p. 1304. duas constructiones confusas putat; *quam opportunus veniret, utinam vero veniat*. Mihi unum illud aptum videtur ὡς ἀκμαῖος sive ἀκμαῖ' ἄν μόλοι, εἰ (νῦν) βαίη.

V. 922. Πεπτωῖτ' — συγκαθαρμοῖσαι, transscripsit Moschopul. ad Il. II. 312. partem priorem Eustath. p. 229, 11.

V. 923. Ὡ δύζμορ' Αἴας — Hunc et seq. versum, quos Jen. choro tribuit, affert Suidas s. Οἶος et Ὡ δύζμορ', quo utroque loco Αἴαν (sic) legitur Mosq. B. ἐγθρῶν. Plutarch. V. Demetr. XLVII. ἀνδρὸς λαβεῖν οἶκτον ἄξια καὶ πολεμίουσιν συναλγῆσαι πεπονθότος.

V. 925. Ἐμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνω στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν. Triclinius ἔμελλες δὴ τάλας ποτὲ χρόνω, quod Brunckius recepit ejecto δὴ. Suidas s. Ἐμελλες hoc modo: ἔμελλες, ἔμελλες τάλας. Pro στερεόφρων Jen. Mosq. B. Aug. B. et Ald. στερεόφρον, cod. Γ. στερόφρον γρ. στερόφρον (sic). Hermannus edidit ex Erfurdtii conjectura ἄρ' ὡδ', Neuius ἄρ' ἐξανύσειν. Nihil immutant Bothius et Dindorfius.

V. 930. Πάννηχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστенаζες. Elmslejus post φαέθοντ' inserit ἀναξ, Reisigius in Ephem. Jen.

anni 1818. n. 204. *ἀεί*, Hermannus *ἄρα*, cujus vestigium superesse in scriptura codd. Jen. et Mosq. B. *ἄρ' ἐστέναζες*. Idem quod Sophocles sed minus periculose dixit scriptor Epigrammatis Anth. P. Append. N. 225. *νυκτὶ καὶ ἡελίῳ μέγα* 402 *πένθος ἔχουσι*.

V. 931. *Ῥμόφρων ἐχθροδότης Ἀτρείδαις*. Lb. Dresd. A. Aug. C. *Ῥμόφρον*, unde Elmslejus *Ῥμόφρον* expiscatus est. Perspicue scholiastes: *Ῥμόφρων μέγα ἀττικῶς· οὕτω καὶ ὁ δύζμορ' Αἴας* v. 923. *Ἐχθροδοπός* Timaeus et Hesychius interpretantur *ἐχθροποιός*, nec dubitasse videntur, quin haec sit origo nominis ab *ἐχθροποιός*, sed correpta ultima ut *βοηθός*, *χειμαρῶος*, reduplicata secunda, quo modo verbum *κνδοιδοπαῖν* a *κῦδος* (*κνδοιμός*) et *ὄψ* (*φωνή*) compositum volunt adhibito anadiphasia Attico Schol. Arist. Nubb. 618. Eustathius vero p. 106, 25. *ἐν τῷ οὐτιδανός πλεονασμός ἐστι τοῦ δ ὡς περ καὶ ἐν τῷ ἐχθροδοπός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐχθρῶ καὶ τοῦ ὄπτω*, quod si verum est, *ἐχθροδοπός* in usum venit pro *ἐχθροπός* hoc latiore significato, quo *ἀρρένωπός* dicitur pro *ἀνδρείος*, *κελαινώπης* pro *κελαινός*. Comprobat hanc sententiam Buttmannus in Lexil. I. 126. atque in exemplum affert *ἄλλοδαπός*: id enim ex *ἄλλο-δ-απο-ς* conflatum putat interposito delta euphonico, quod Latini syllabis quibusdam in vocalem exeuntibus addere soleant. Ac persuasit Fritzschio ad Marc. XIII. 554. Verum ea nimis calida hariolatio est; quis enim vidit unquam vocabulum graecum latinumve praepostero ordine in praepositionem desinens? [*Σκιαδίων σκιάν διὰ, καρδία διὰ κῆρ* Eustath. 951, 4.] *Δρομιάμφιον* quidem nemo opponet. Nec permittunt veteres; Etym. M. p. 756, 44. *τηλεδαπός* — *οὐκ ἔγκειται τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ παραγωγόν ἐστι διὰ τοῦ δαπος*. et Apollonius de Pron. p. 38. C. de Synt. II. 31. 188. sq. *ἡμεδαπός* et *ἡμεδαπός* simplicia esse argumentatur ex accentu non retracto, ex motione et ex eo quod pronomina primae et secundae personae omnino non componantur; quam patris subtilissimi sententiam vereor ne injuria deseruerit doctior filius v. Schol. Il. Ω. 657. Ergo res redit ad *ἐχθροδοπός*, quod ipsum accentum simplicium habet neque ex uno illo Platonis loco satis constat minus mobile esse. Si quis vero ab *ὄπτω* compositum mavult, Graecos delta euphonico usos esse ostendat necesse est. Quam in rem quae afferri possunt, ea omnia controversa sunt; primum ista homerica *ἀκηέδαται*, *ἐλληλάδατο* et *ἐρράδατο*, de quibus jam diu disceptatur¹⁾, deinde *ἐνδίεσαν*, 403

¹⁾ *Κεχύδαται* codd. Arch. et Vindob. Herodo. II. 75. *διακεκρίδαται* Dio Cass. XLII. 5. Hesychius *Ἀπεσπάδατο*, *ἀπέστησαν*, ex quo apparet *ἐρράδατο* non opus esse a *ράζω* repeti. Mirabilis est ejusdem *Ἐσταλάδατο*,

quod Ptolemaeus pro *ένίεσαν* accipiebat sed exploditur a Schol. ad II. Σ. 584. tertium *πολυδίτιμον Άργος*. Sed equaenam religio est, adjectivis *άλλοδαπός* et *έχθοδοπός* paragogas concedere bisyllabas, quibus abundat latinus sermo *timus*, *tinus*, *bundus*, *cundus*, *lentus*, neque caret graecus, *αγρότερος*, *δημότερος*, quae terminatio in comparativis quoque et in correlativis (*δεξιτερός*, *sinister*) apparet, *αμφίδυμος*, *τετραδύμος*, *επτάδύμος*, *γηθόσυνος*, *κηδόσυνος*, *οὔτιδανός*¹⁾, *πενκεδανός*²⁾, *τυφεδανός*, *ληθηδανός*, *τηκεδανός*, quorum pleraque a sub-

404 stantivis in *δων*, *τηκεδών*, *ληθηδών*, *τυφεδών*³⁾ propagata

έστολισμένοι ἦσαν, ubi non audeam hesiodium *έσταλάτο* Scut. 288. substituere, neque ordo literarum patitur *έστολίδατο*, quod Herodoto tribuit Valckenarius, Eustathius autem in vulgato *έσταλάδατο* pleonasmum syllabae *δᾶ* agnoscit. In prioribus non dubito quin delta interpositum sit, idemque de nomine attico *Θοῦδιππος* suspicor, [v. ad Plutarch. T. VIII. p. 123.] Saepius ad concilianda asymploca assumitur, *άνδρός*, *σινδρός*, *χόνδρος*, quibus conferenda *γαμβρός*, *μέμβλεται*, *Κίμβροι*, saepissime in formatione *δειδω*, *ὔδω*, *χλιδῆ*, maxime post consonam, *μόλιβδος*, *μέλδω*, *άλδω* (alo), *άμαλδύνω*, *μελδόμενος* pro *μελόμενος* Tzet. Anteh. 403. *άμελδῆσαι*, *άφροντιστήσαι* Hesych. quibus omissis Apollonius de Conj. p. 525. Etym. M. p. 107, 48. Eustath. p. 106, 27. minus apta attulerunt. [Stephanus s. *Άρκάς* — *έλεγον δ' αὐτοὺς καὶ Ἀρκαδιῶνδας τοῦ δ' πλεονάσαντος*. Herodianus Etym. M. *Άλκων*, *άλκων* (halcedo), *πλεονασμῶ τοῦ δ' καὶ ἔστι μονῆρες*. Sed illi non imputabo quod paullo post proponitur *Άλοσύδνη* — *ἀντὶ τοῦ ἀλοσύνης ὡς γηθούσνη*, cui assimilatum *Ῥδατούσδνη*. Nec certius est quod de *κροκοδίλη* dicunt.] [*άχερδος*, *άχράς*, v. Welcker. Cycl. p. 365.]

¹⁾ Etym. M. 643, 4. ex feminina positione *οὔτιδανῆ* et *μηδαμινῆ* colligit, haec parasyntheta esse, illud ab *οὔτις*, *οὔτιδος*, alterum a *μηδαμός*. Huic similia sunt *κριθάμινος*, *πυράμινος*, quae facile distinguuntur a substantivis macroparalectis, *κικλάμινος*, *σικλάμινος*.

²⁾ Arcadius p. 64, 16. *τὰ ἀπὸ (διὰ) τοῦ δανος ὀξύνεται, ἦδανός (έδανός) ὁ ἦδύς, οὔτιδανός, ἔλλεδανός, ὁ συστρέφων*, quod nomen etsi substantivi significationem (*ὁ οὔλοδέτης*) accepit, tamen accentum non mutavit, ut et *νωτιδανός* piscis nomen, qui et *έπινωτιδεύς* dicitur Athen. VII. 294. D. sed substantivum *πενκεδανον* ab adjectivo *πενκεδανόν* accentu distinguit Eustathius p. 786, 28. vulgoque ita scribuntur nomina stirpium; quare mendosa videntur oxytona *πενκεδανόν* Hipp. de Morb. Mul. I. 737. Nat. Mul. p. 554. T. II. Galen. de Antid. II. 14, 190. T. XIV. Paul. Aeg. VII. 3, 250. *μυρτιδανόν* Hipp. Morb. Mul. II. 870. *έρευθεδανόν* in Theophrasti libris. In Sibyllae versu, quem Lexicographi afferunt s. *Τηλεδανός* scribendum est *τηκεδανῶ* — *νόσφ*.

³⁾ Adde *άκηκεδών*, quod cum *άκηκεδάται* congruit, *λακεδών*, *μελεδών*, *πυθεδών*, *σηπεδών*, *στρευγεδών*, *ψηκεδών*, quae omnia originem a verbis habent, ut et *σπαδών*, *φλεδών*, *κληδών*, *πηδών*, *έθηδών*, *έρπηδών* (*έρπηδών* Lexicis eximendum), *άθηδών*, *άληηδών*, *χαιρηδών* (*ἀπὸ τοῦ ἀλήσω*, *χαιρήσω* Schol. Arist. Ach. 4.) *ιηδών*, *τερηδών*, *σπερηδών*, *σταληδών*, *Κηληδών*, excepto Hippocrateo *ύγρηδών*, nisi hoc a verbo *ύγρώω* (ut *φαλακρώω*, *μυδάω*) derivatum est; nam *ύγρέω*, quod Passovius supponit, non videtur admitti posse. Sed *κοτυληδών* recte Athenaeus XI. 479. B. a *κοτυλή* repetit, et a similibus principiis *έλικηδών* Hesych. *μυρηηδών* ὁ *μύριμος* sive *μύριμηξ*,

videri possunt, sed neutiquam οὐτιδανός, μυρτίδανον, ἐρευθέδανον, ac vix etiam μηκεδανός, ῥιγεδανός, ἤπεδανός¹⁾ et huic assimilatum νηπεδανός, quae fortasse aliquis dicat vi et vertigine synecdromae in alienum tramitem traducta aut ex ῥιγεδανός, μηκεδνός, dilatata esse. Νοσακερός autem et διψακερός, λεπτακινός et φυζακινός, perinde ut κνδάλιμος, πευζάλιμος, dubitari non potest quin conjunctu syllabae formativae *ακ* cum consueta terminatione *ερος* ad hanc magnitudinem excreverint: λεπτ — ακ — ινος, κνδ — άλ — ιμος. Et quae Passovius paragogis adnumerat, ὑλακώμωρος, ἐγγεσίμωρος, ἰώμωρος, σινάμωρος, in his mihi idem nomen agnoscere videor, unde μεμψίμοιρος, καρίμοιρος, θεύμορος, φρενομόρως composita sunt, neque viro praestantissimo assentior εὐθύμωρος magis ad simplicia pertinere quam νεωρός, νέορτος, παλίμωρος²⁾, quanquam reperiuntur paragogae bisyllabae a vocali inductae, ἀπηνής, προσηνής, στενυγρός, quod Galenus Comm. I. in L. de Artic. c. 64. p. 411. T. XVIII. P. I. conjugatum esse negat, λήθαργος, γλώσσαργος, στόμαργος, λίταργος⁴⁰⁵ (λέπαργος?), κνήμαργος Hesych. quas terminationes si quis significabiles esse demonstrat, haud invitus numerum complementorum polysyllaborum minui patiar. Sed donec illa stabunt, quae supra attuli, plurima et inexpugnabilia, ἐχθοδοπός quoque paragogorum in numero duci licebit; neque obstat, quod terminationes *δαπος*, *σνος*, et ceterae multis communes, ἐχθοδοπός vero sui generis unicum est; nam et aliae terminationes formativae tantummodo uni, ad summum duobus adhaerescunt nominibus, νεόγιλος, ὑπερφίαλος³⁾, nisi haec ab

ἀνθηδών, ἀνθηδών (ἀνθηήνη), πεμφορηδών, τευθηδών (τευθηήνη), σειρηδών, alcedo, et a βεμβράς, βεμβραδών.

¹⁾ Hoc non proxime ab ἤπιος sed a themate verbi ἠπήσασθαι i. q. ἀκέσασθαι descendere videtur. Cur μηκεδανός, quo Nonnus utitur Paraphr. VI. 36. Dion. XXXV. 329. [XL. 95.] et P. Silent. Ephr. Soph. II. 445. Joann. Gaz. Ephr. II. 24. Buttmanno suspectum sit, non intelligo. Nec placet Wytenbachii de adjectivis in *δανος* disputatio ad Plut. T. I. p. 226. qui σφεδανός, ἀλαπαδνός, aliaque admiscet, quorum delta thematicum esse videtur.

²⁾ Θεωρός fortasse non ut νεωρός compositum sed paragogum est ut κνέωρος sive κνέωρον herba, quae alio nomine κνήστρον dicitur v. Galen. Exeg. p. 502. Hesych. s. Κνητόν. [Κόπος ἀρείματος Eurip. Rhés. 124. ἡμίφατος pro ἡμισυς, κλάγγουρος pro κρακτικός, ὑλήωρος silvestris. Μεμψιβολέω, κερασβόλος. Πεδίων μιλοπαρήων Orpian. Cyn. III. 509.]

³⁾ Proximum a vero abesse videntur veterum grammaticorum ii, qui ab ὑπερφνής productum putant. Iidem ταλαύριος et μελιθής paragogis adnumerant v. Lehrs. de Aristarch. p. 321. aliaque multa: χαλκοπάργος παραγώγως· οὐ πρόκειται γὰρ τὸ παρήιον Schol. Ven. M. 183. ταλαφρονα — τινὲς παραγωγὸν καὶ μὴ ἐγκέισθαι τὴν φρένα Id N. 299. μελάνδετον ὡς

obsoletis stirpibus composita sunt, *μελάγχμιος* (nam *δύσχιμος* syntheton videri potest) *δύσκολος* et *εύκολος*, *αυτόματος* et *ήλέματος*. Si quis tamen nominis *ἐχθροπόος* terminationem non *δοπος* sed *οπος* esse statuatur, suffragatorem habebit Pseudoherodianum Epim. p. 208. qui illud cum *μαστροπόος* (lenae hypocorisma ut *μάστρουε*, *μάτρουλλα* matercula Eust. 308, 2.) *χαροπόος*, *χεδροπόος*¹⁾ componit; quanquam τὰ *χέδροπα* sive *κέδροπα* plerumque proparoxytonum est, ut *κάρδοπος*²⁾. Sed horum etyma non extant, neque magis de *ήπεροπέυω*, *κλοτοπέυω*, *άπεροπόος*, *όρσόλοπος*, quidquam constat, quod ad hanc quaestionem solvendam adhiberi possit.

406 V. 935. *Μέγας ἄρ' ἦν*. Lips. AB. *ἄρ' ἦν*, Jen. *ἦν ἄρ'*. Proxima verba *ἄρχων* — *πημάτων* affert Suidas s. *Ἀρχός*, et *ἀριστόχειρ ἄγών* s. *Ἀριστόχειρ*. Adjectiva, quale hoc est, a superlativo composita latinus sermo respuit, poetae graeci frequentant: *ἀριστόπολις*, *μεγιστότιμος*, *πλειστόμβροτος*, *πλειστοφόρος* Theophr. H. Pl. III. 7, 6. *πλειστοδυναμείν* Galen. de Diff. Puls. IV. 10. p. 95. T. VIII. quod dubiorum numero eximendum.

V. 936. *Ὅπλων ἔκειτ' ἄγών πέρι*. Brunckius ante *ὅπλων* interposuit *Ἀχιλλέως*, Triclinii commentum, Musgravius *χρυσοδέτων*, Elmslejus *ἐν Δαναοῖς*, Hermannus lacunae signum. *Κεῖται ἄγών* Anthol. Pal. VI. n. 391. — In v. 937. cod. Γ. *οἶμοι μοι*.

V. 939. *Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη*. Barocc. AB. Δ. et Harl. *ἦδε*, Boissonadio probatum ad Nicet. Eug. p. 166. et ad Aristaen. p. 652. ubi Burgessii conjecturas affert parum opportunas. Xenoph. Hell. V. 4, 11. *ὁ ἄνεμος πολλὰ γενναῖα ἐποίησε*.

V. 941. *Τοιοῦδ' ἀποβληθεῖσαν ἀρτίως φίλου*. Hunc versum afferunt Suidas s. *Ἀρτίως* et Eustathius p. 853, 31. et p. 623, 31. *ἀποβληθεῖσαν* scriptum in Δ. et Aug. C. *ἀρτίου* super lineam in La. quam lectionem spectat Schol. Laur.

κελαινεφές, οὗ γὰρ *ἐγκείται τὸ νέφος* Schol. Eur. Or. 809. sed plerumque paragogae nomine hoc tantummodo significare videntur, quod nos dicimus, compositi partem alteram quiescere: id quod de Aristarcho demonstravit Lehrsius.

¹⁾ [*Χέδροπῶν* bis ap. Plutarch. T. IX. 195. de Is. c. 68.]

²⁾ Paucissima horum attigit Arcadius p. 67. τὰ εἰς *πὸς ὑπερδισύλλαβα ἀρσενικά ὄντα* (propter *μαστροπόος*?) καὶ ἐπιθετικά (imo *προσηγορικά*) εἰ μὴ παραλήγοντο τῷ ᾧ, προπαροξύνεται, ἄροπος (scrib. *Ἄεροπος*), ἀστεροπος, Χάροπος τὸ κύριον, χαροπόος δὲ τὸ ἐπιθετικόν. Itaque illud *Ἀστεροπος* scribendum ut nomen proprium, cujus femininum extat *Ἀστερόπη*; adjectivum est in Achaei versibus Schol. Eur. 373. τῆς ἀστεροποῦ Ζηγνὸς Θυσίας, quo Jupiter *ἀστραπαῖος* significari videtur.

ἀρτίως, γνησίον· οὐ γάρ ἐστι χρονικόν, quod et Ammonius negat sed falso. Sequentem v. affert Suid. s. Δόξαν.

V. 946—948. ὦ μοι ἀναλγήτων — τῷδ' ἄχει. Sic ΓΔΘ. et plerique cum Suida s. Ἀνάληγτος. La. ἰὼ μοι, ut Brunck. et Bothius. Dresd. A. ἀναυδόν γ' Ἀτρείδων ἔργον. Suidas Δ. Mosq. B. Aug. B. item Ἀτρείδων. Musgravius ἀναυδῶν γ' pro ἀναυδον. Bothius transposuit ἔργον ἀναυδον.

V. 951. Ἄγαν γ' ὑπερβριθῆς ἄχθος. Sic Hermannus cum Lb. ΔΘ. Harl. Mosq. B. Dresd. B. Lipss. AB. Jen. Heidelb. Ald. Sed Membr. ἄγαν δ' ὑπερβριθῆς. Cod. Γ. ἄγαν ὑπερβριθῆς τε, ceteri ἄγαν ὑπερβριθῆς, ut Dindorfius edidit. Triclinius καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθῆς — Brunck. ἄγαν δ' ὑπερβριθῆς τόδ' — Porsonus Dobr. p. 43. ἄγαν ἐμβριθῆς — Elmslejus ἄγαν ὑπερβ. γάρ — Verba ὑπερβριθῆς ἄχθος affert Suidas. Pro ἦνυσαν, quod Schol. ad Ajacis adversarios, Hermannus aptius ad proximum θεοί refert, Jen. et Mosq. B. ἦνυσας cum glossa ἐτελείωσας.

V. 952. Ἡ δεινὴ θεός — hinc memorat Eustathius p. 330, 44. Θεά scriptum est in Dresd. B. — Δοκεῖς μοι ζυμφουτεῦσαι τούργον Oed. T. 343.

V. 955. Κελαινῶπαν θυμὸν ἐφρυβρίζει. Duo prima verba affert Tzetzes Chil. XII. 575. Aliam lectionem sequutus Eustathius p. 72, 3. ὁ Τραγικός, inquit, εἰπὼν κελαινῶπα θυμὸν τὴν βαθεῖαν ψυχὴν, ἑτεροῖαν οἶδεν εὐθεῖαν καὶ οὐδὲ βαρύτονον κατὰ τὸ Κύκλωψ ἀλλ' ὀξύτονον. Hoc κελαινῶπα in uno Δ. clare apparet, sed idem apud Suidan, qui verba κελαινῶπαν — ἀνὴρ retulit, accentus dispar indicare videtur. In Hesychii scriptura Κελαινοπάδιμον, τὸν μὴ φανερόν, τὸν δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύσνον, aut illud aut κελαινοπα continetur. Jam de hisce tribus formis κελαινοψ, κελαινῶψ et κελαινῶπης et cujusque accentu paullo curatius quam in Ed. Pr. agam. Eustathius igitur p. 1388, 62. et p. 768, 44. nominibus ab ὦψ compositis quinque terminationes assignat, duas ab ipso nominativo ductas sed accentu discretas, unam oxytonam γλαυκῶψ, εὐῶψ, λιπαρῶψ, alteram barytonam Κύκλωψ, Κέρκωψ, tres genitivum sequentes, primam in ὄς barytonam Μελάνωπος, ἀνθρωπος, alteram pariter in ὄς exeuntem sed ultima erecta, σκυθρωπός, tertiam in ἦς, inter duas declinationes divisam, ὀξύῶπης, κυνῶπης, γλαυκῶπης, quorum primum tertiae declinationi adscribit, secundum et tertium primae; id quod colligit ex vocativis ὦ κυνῶπα [ὦ χαριτῶπα Orph. H. XVI. 5.] et ex femininis γλαυκῶπις, [κελαινῶπις, πυρῶπις, θεμερῶπις, τηλῶπις etc.] Hinc patet accusativum τὸν κελαινῶπην nihil offensionis habuisse, quanquam exempla

aut hujus casus aut genitivi et dativi nulla reperi praeter proprium τὸν Γοργώπαν Demosth. c. Lept. 479, 26. Xenoph. Hell. VI. 1, 5. cui geminum videtur Οἰνώπας Athen. XIV. 638. B. *Λυκώπας* Theocr. V. 62. ¹⁾ sed apud Hesychium 408 *Τριώπην, τριόφθαλμον*, literarum ordo τριόπην poscit, et Eustathio p. 1412, 32. pro ἀόρενώπαν restituendum est quod p. 827, 29. legitur ἀόρενώπα. Nominativi autem στυγερώπης Hesiod. Opp. 194. ὄξυώπης Athen. VI. 249. F. ambigui sunt, nam hoc Eustathius ipse propter comparativum ὄξυωπέστερος ad tertiam refert, neque accentus obstat, qui in tritoclitis quoque nutat, ἐριώπεα Maxim. v. 545. κοιλώπεις, λιθώπεις, πυρώπεις etc. v. Wernick. ad Tryphiod. v. 69. quae multo crebriora sunt quam προνωπής, quod a simplicis πρηνής significatione nihil distat, νεωπής (Hesych. Νεωπούς, νεοβλέπους ἢ νέας, mendosis accentibus), ὄξυωπής Poll. II. 51. ὄξυωπές Etym. M. p. 284, 10. περιωπέα Orph. Arg. 14. ἀνωπέα Maneth. IV. 336. pro quo recte nunc scribitur ἀνωπία. Si vero poeta κελαινώψ praetulit, id acuendum esse Eustathio cum Arcadio convenit, qui p. 94. de nominibus in ὦψ exeuntibus ita praecipit, gravari propria et appellativa Ἰωψ, μώλωψ, excepto — ὡς τινές φασιν — Εὐρώψ, adjectiva acui, μονώψ, κελαινώψ, cum exceptione τῶν ὑποπεπτωκότων κροίσις ἢ τῶν ἰδιαζόντων, quibus nominibus significantur, puto, κέρκωψ ὁ δόλιος, κύκλωψ (κύκλωπος σελήνης Parmenid. Fragm. v. 130.), μύωψ ὁ μυωπός homotonum substantivo, et ἐλίωψ, quanquam hoc disceptatur; Schol. Ven. IX. 502. παραβλῶπες ὡς τυφλῶπες· ἀπὸ γὰρ ὄξυνομένης εὐθείας ἐγένετο· τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ὄξυνόμενα καὶ βαρυνόμενα εὐρέθη ὡς περὶ τὸ ἐλικῶπες καὶ Κύκλωπες. [V. Etym. s. ἦνωψ.] Priorem regulae partem confirmant Ἄλωψ Stephani s. Ἄλωπια, Ἰνωψ et Φαίνωψ, quae Suidas suggerit, posterius sine interpretatione; Κέρκωψ Milesius, et appellativa κώνωψ, κύνωψ sive ἀκύνωψ, κνύζωψ, ὕδρωψ, αἰμάλωψ, αἰγίλωψ, ἀγγίλωψ, θυμάλωψ, νυκτάλωψ ²⁾ de quorum plerisque dubitari solet num ab ὦψ sint composita. Alteram sequitur adjectivorum pars maxima τὴν ἀλαῶπα Synes. Hy. III. v. 409 383. τὸν γλανκῶπα Pind. P. IV. 444. Julian. Or. IV. 149. C. τὴν εὐῶπα Soph. Ant. 530. τὴν λιπαρῶπα Philoxen. ap. Athen. IV. 146. F. ἀμβλῶπες Eur. Rhés. 737. γοργῶπες bis

¹⁾ Genitivum proparoxytonum *Λυκώπεος* (vulgo *Λυκωπέος*) Theocr. VII. 4. Scholiastes ab aeolico *Λυκώπευς* repetit. *Λυκωπέυς* vulgo scribitur v. Wesseling. ad Diod. IV. 65. [*Λυκωπέα* Schol. Eur. Phoen. 417. τῶ *Λυκώπη* Herodo. III. 55. *Λυκωπέυς* Oenai cognatus Schol. Ἰλ. Ε. 114. *Βλοσυρώπεε* Oppian. Cyn. I. 144.]

²⁾ Nondum explanata sunt, quae Hesychius apposuit: ὕσταλωπιᾶ, νυστάζει, et κυνάλωψ, κνυφοθόρω (sic).

apud eundem, *μονῶπες* idem et Aesch., *κυνῶπες* Hesych. *φοβερῶπες* Orph. H. LXXIX. 9. etc. sed non pauca desciscunt; *εὔωψ* Tzetz. Posth. 377. *οἴνωπι* Nonn. Paraphr. XIII. 110. (cod. *οἴνωπῆ*) *τὴν πολύωπα* Anth. Pal. VI. n. 65. ¹⁾ *ερίωπα* Maxim. v. 32. *κεράωπα* v. 337. *οἴνωπα* in plerisque codd. Soph. O. C. 674. *μόνωπες* Eur. Cycl. 21. Ac si haec facile in quadrum redigi possunt, tamen dubitationis nonnihil relinquitur de illis quae natura adjectiva, usu substantiva sunt; *βόωψ* quidem et *ἰωψ* piscium nomina Athen. VII. 287. B. 300. F. habent substantivorum notationem; habet etiam *τυφλωψ* serpentis cognomentum Aelian. H. Anim. VIII. 13. sed idem *τυφλώψ* (*τυφλῶπες*) scribitur Nicand. Ther. 492. adjectivi instar; epitheton *ὑδρώψ* Dioscorides ap. Galen. Gloss. s. h. v. hoc accentu a substantivo *ὑδρωψ* distingui voluit, sed in Hippocratis libris nunc utrumque gravatur, ac sive de morbo dicitur sive de aegroto, item ut *ὑδροφόρος*, adjectivum esse videtur colorem aquaticum significans, neutiquam simplex ut Schneidero visum. Tertia forma erat *κελαινοψ*, *αἰθοψ*, *δόλοψ*, id est *κατάσκοπος* Hesych. *κύκλωψ*, *γάρωψ*, (*ἦνοψ*) *οἴνοψ*, *στέροψ*, quorum postrema syllaba quin sit *ῶψ* species, vix dubitari potest; *ἔλλωψ* vero paraschematismum nominis *ἔλλός* esse credo, sicut *σκόλοψ* cum *σκῶλος* cognatum videtur, *κόλλωψ*, *callosum* v. Niclas. ad Geopp. XIX. 6, 3. cum *κόλλα*, gluten, quod ex callosis coriorum partibus excoquitur v. Hesych. s. *Κόλλεα* (scr. *κολλαῖα*). *Πάνωψ* herois attici nomen *πανόπτην* interpretari licet vel *πανομφαῖον*, sed in proprio *Κέχροψ* Strabo VII. 321. barbarum quiddam recinere iudicat neque Graecis hoc nomen post decursum fabulosae aetatis usitatum sed Maurus quidam ⁴¹⁰ *Κέχροψ* vocatus est Zosim. I. 38. Pariter *ἀνετυμολόγητα* sunt avium nomina *ἀέροψ*, *δρύοψ*, *ἔποψ*, *μέροψ*, *πηνέλοψ*, *πάρνοψ* sive *κόρονοψ*, quorum ab analogia recedunt *κόρονοψ* et *χηνέλωψ*. Adjectivorum autem, quae paullo ante memoravi, nominativi perrari sunt, *στέροψ* *λιγνός* Sophocleum, *οὐρανός* *ἦνοψ* veteris poetae ap. Suid. s. *Ἦνοψ*, quo factum est ut Lexicographi nostri nonnullis alienam tribuerint terminationem: *μήλωψ* ex homerico *μήλοπα καρπόν*, *φαίνωψ* ex Manethonis loco ubi *φαίνοπι* legitur, *αἰθροψ* ex eisdem L. IV. 166. ubi codd. praebent *αἰθροπα* *κέλευθα*, in solo accentu mendosi; adjectivum *χάρωψ* unde sumtum sit,

¹⁾ Hoc loco et in P. Silent. Ecphr. Soph. II. 412. *multiforus* significatur, quod Oppianus Hal. III. 579. Homeri exemplo *πολυωπὸν* dicit, Nicander Al. 323. *πολυωπές*. Herodianus Epim. 208. *πολυποὸς ὡς χαροπός*, Suidas *πολυωπὸν δίκτυον*, *πολυποπὸν δὲ ἰμάτιον*. cf. Zonar. p. 1567. et Jacobs. ad Parall. p. 97. Ita distinguitur a *πολύποπος*, *succulentus*.

nondum exploravi; *Χάρωψ* nomen hominis Epirotae est apud Polybium et Diodorum, Aeginetae Lucian. Jup. Confut. §. 16. *Ἡρακλῆς Χάρωψ* a Boeotis cognominatus Paus. IX. 34, 4. quam formam Suidae pro *Χάρωψ* reddendam esse significat ordo literarum; nam legitur hoc ante *Χάρων*. Idem affert *Μελάνωψ κύριον*, ac s. *Εὐρύοπα* — ἡ εὐθεΐα εὐρύωψ scribendum est *εὐρύοψ* ut ap. Etym. M. legitur.¹⁾ Ad idem principium revocari oportet nominum propriorum casus obliquos: *Ἡνοπος* II. XXIII. 634. *Χάροπα* XI. 426. *Φαίνοπι* XVII. 583. *Οἶνοπος* Od. XXI. 144. Aesch. Sept. 488. unde *Οἰνοπίων* et *Οἰνοπίδης*, *Ἴοπος* Pausan. III. 12, 4. In contrarium aberrasse dixerim librariorum *ὔδρωψ* scribentes pro *ὔδρωψ* Galen. T. XVIII. P. I. 82. aliisque locis a Schneidero indicatis. Illius nominis proprii *Χάρωψ* extat altera forma *Χάροπος* (ut *Μόψοπος* Strab. IX. 397.) v. Wesseling. ad Diod. V. 53. accentu distincta ab adjectivo, et tertia *Χαρωπός*, quae ubi andronymica est, *Χάρωπος* scribi debet ut *Λύκωπος* Polyb. XXII. 8. *Μελάνωπος* Xenoph. Hell. VI. 3, 2. Dem. c. Timocr. p. 703, 21. Aristot. Rhet. I. 1, 15. Aeschin. Ep. VII. Paus. I. 29, 4. Plutarch. V. Demosth. c. XII. Athen. p. 609. A. Herodo. V. Hom. c. I. et femininum *Μελανώπη* [*Χαρώπη* Alciph. III. Ep. 2.] ex quo redarguitur oxytonum *Μελανωπός* ap. Harpocr. et Suidan Kuesteri, contrarium illud Arcadii praecepto, qui nomina propria, quae⁴¹¹ antepenultimam longam habent, acui docet, *ῶρωπός*, *Ἴνωπός*²⁾, *Ἄσωπός*, uno excepto *Αἴσωπος* quae vero brevem, proparoxytona esse ut *κρίτωπος* scrib. *Κρότωπος*, quod modo sic scribitur Conon. XIX. modo aliter v. Siebelis ad Paus. T. I. 200. et Etym. M. s. *Κάνωπος*, eodemque modo notari appellativum *ἄνθρωπος*, cujus accentum retinet proprium *Ἄνθρωπος* Olympionicae nomen v. Interpp. ad Aristot. Nicom. VII. c. 4. adjectiva autem rursus oxytona sunt, etiam si substantivorum loco ponantur, ut ἡ *στενωπός* et ὁ *χρυσωπός* piscis nomen Plut. de Soll. Anim. c. XXVI. 185. T. XIII. maleque *μόνωπος* in Callim. Fragm. LXXVI. *ἀμφίρωπος* Etym. M. s. h. v. et in Lexicis nostris *εἰσωπος* scribitur. Tam multa nobis dicenda fuerunt, ut pateret primum ex quinque formis, quas nomina huiusmodi induere solent, *ὄψ*, *ὠψ*, *ὠπης*, *ὠπος*, *ὀπος*, Sophoclem elegisse rarissimam *κελαινώπης*, neque

¹⁾ [*Αἰθίοψ*, *μέροψ*, *καλαύροψ*, ὅψ sola in *ὄψ* apud Homerum nomina, v. Steph. s. *Αἰθίοψ*. *Βροτὸς μέροψ* Cram. An. Oxon. I. 91. 93.]

²⁾ Vitiose editum *οἶνωπός*, quod etiam codd. nonnulli Strab. X. 485. pro illo exhibent, nec recte scribitur in H. H. in Ap. 18. *Ἴνωπος* proparoxytonos.

tamen metri necessitate, ut Wernickius putat ad Tryph. 69. huc redactum esse; deinde multa hoc modo terminata ad paragoga speciem tam prope accedere, ut persaepe dubitatio existat, compositane sint an simplicia, similiterque hoc loco *κελαινώπης θυμός* pro simplici *κελαινός* valere, ut *αἶθρου ἀνῆρ* pro ingenio fervido, *φιλώψ* pro amico Hesych. *δολῶπις* pro *δολερά* Trachinn. 1050. *τηλωπὸς ἰωή* Philoct. 216. pro *τηλέπορος*, ipsaque motio *ἀρόρενωπή, χαρωπή* sive *χαροπή* v. ad Phryn. p. 106. simplicium speciem praebet. *Θυμός* autem *κελαινός* dicitur ut *μέλαινα φρήν* Solon. Fragm. XXXI. (al. XXVI.) *μέλαν ἦθος* M. Antonin. V. 18. et 28. *μέλανες ἄνθρωποι διὰ κακοθήειαν* Plutarch. de Educ. c. XVII. p. 97. T. VII. *δαίμων μελανόφρων* Nonn. Paraphr. VIII. 143.

V. 955. *Θυμὸν ἐφουβρίζει*. Hermannus pro *ἔχει ἐφουβρίζων* dictum putat. Schol. Rom. *ἔξωθεν ἢ κατά*, ut *θυμὸν ἀλύει, τὸν νοῦν ἀγοιάνας* Aelian. H. Ann. XIV. 28, 25. [*μαίνεται θυμὸν* Quint. Cal. XIV. 299.]

V. 956. *Πολύτλας ἀνῆρ*. Barocc. A. Bodl. Laud. *ὁ 412* *πολύτλας*, ceteri et Suidas l. c. *ὁ πολύτλας*. Articulum delevi auctore Porsono ad Or. 1297. In sequenti versu *La. ΓΔΘ*. et ceteri *τοῖς*, Triclin. *τοῖσι*, ut Brunckius edidit; Hermannus *τοῖςδε* recepit ab Elmslejo propositum.

V. 959. *Ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς*. Dresd. A. omittit *τέ*. Plerique *βασιλῆς*, pauci *βασιλέες*, Paris. D. *βασιλῆς* iota subscripto.

V. 961. *Οἶδ' οὖν γελώντων*. Affert hunc versum cum duobus sequentibus Suidas s. *Βλέποντες*, ubi in cod. Leid. *οἶδ' αὖ* scribitur; Hermannus *οἶδ' οὖν*. In secundo Jen. *ἴσως τ' εἰ καί* — Vulgatam servat Suidas, qui verba *ἴσως τοι* — *δορός* apponit s. *Δορός*.

V. 964. 965. *Τάγαθὸν χεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἴσασι πρὶν τις ἐκβάλῃ*. Hos versus transscripserunt Suidas s. *ἴσασι*, et Stobaeus Tit. IV. 23. Plauti locum Captiv. I. 2. *tum denique homines nostra intelligimus bona, quum quae in potestate habuimus ea amisimus* jam Stolbergius apposuit. Adde Liban. Epist. MDCCCIV. 684. *κείμενον ἐν χεροῖν οὐκ εἰδώς, ὃ γνώσεται ἀπελθόν*. Plato Rep. IV. 432. D. *ὡσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι*. Sic etiam hoc loco *τάγαθ' ἐν χεροῖν*, ut Reiskius conjecit, inventum est in Mosq. B. et uno Brunckiano. Ed. Pr. Elmslejus positam post *ἔχοντες* virgulam tolli jubet connectique *οὐκ ἴσασι ἔχοντες nesciunt se habere*. Si nihil aliud spectamus nisi verba, saltem ambigua est constructio, ut *ἠπίσται κατέχουσα* Heliod. I. 2. tam hoc significare potest quam illud. Sed ad sententiam multo aptius est, quomodo Hermannus interpretatur,

quum habent, se habere nesciunt; ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσι Pythag. Carm. Aur. 55. Pro ἐκβάλλη cod. Γ. ἐκβάλλοι.

V. 966. Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς. La. pr. ἢ, Suidas s. Γλεῦκος et Eustathius p. 1521, 40. versum ut vulgo legitur referunt; Elmslejus εἰ pro ἢ supponere conatus est, quod jure repudiat Hermannus. Nitzschius ad Plat. Ion. p. 69. comparativum μάλλον, cujus omissione ille offendebatur, ne intelligi quidem hoc loco statuit, neque ἢ
413 comparativum esse sed disjunctivum; *mihī acerba sive illis dulcis ejus mors acciderit, ipsi vero felix fuit*; et momentum sententiae versari in copula δέ, αὐτῷ δὲ τερπνός.

V. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγεῶεν ἂν κάτα. Hunc et quatuor sequentes versus codd. nonnulli choro assignant. Τί δῆτα Membr. duo Pariss. Harl. ΓΔ. Ald. ceteri πῶς δῆτα. Wakefieldius Silv. T. III. p. 67. corrigit τοῦ δῆτα τῷδ' ἐπεγγεῶεν, Porsonus Praef. ad Hec. p. XXXI. τί δῆτα τοῦδε γ' ἐγγεῶεν [Elmslejus in Cens. Hec. p. 73. πῶς δῆτα τοῦδ' ἂν ἐγγεῶεν ἂν] quorum nihil probatum est. Philoct. 328. τί δῆτα ἐγκαλῶν κατ' αὐτῶν. Oed. C. 1339. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγεῶν. Electr. 835. κατ' ἐμοῦ μάλλον ἐπεμβήσει. ED. PR.

V. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὔτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. Affert h. v. Suidas omisso οὐ. Elmslejus, qui ad Ach. 428. κείνοισιν οὐν scribi voluit, hanc emendationem tacite reprobans negationem saepe iterari docet, id quod multi ante eum v. Matthiae Gramm. §. 608. p. 1443, 6. not. f.

V. 971—973. Πρὸς ταῦτ' — Primum versum affert Suidas s. Κενεόν, duos insequentes idem s. Ἀνία et Draco p. 13. Omnes tres choro tribuit Triclinius et in postremo ἀνίας τε scripsit. Consimilis dictio Trach. 41. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὀδύνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.

V. 974. Ἰὼ μοὶ μοι. Quinque codd. ἰώ, ἰώ.

V. 976. Ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος — producit Suidas s. Ἐπίσκοπος. Hermannus hoc adjectivum ἐπιμελητικόν interpretatur, quia et substantivum custodem, curatorem, denotet. Mea sententia fuit, Diodorum Excc. Legg. c. XXVII. quum diceret οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προϊέμενος, aliis verbis dixisse idem, atque ἐπίσκοπον h. l. nihil significare nisi *συνφρόν* sive, ut Scholiastes loquitur, *ἔστοχασμένον*. Proprie ἐπίσκοπος dicitur ὁ ἐπὶ σκόπον βάλλων, ut τοξότης ἐπίσκοπος et ἐπίσκοποι οἰστοί Themist. XVIII. 217. B. v. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. XIV. 3. Wytttenbach. ad Julian. p. 161. sq. Jacobs. ad Achill. p. 573. unde non incommode transferri videtur ad ea, quae cum aliqua re congruunt eique consentanea sunt. Idque adjectivum syntheton est ut ἐπί-

τοκος, ἔφορος etc. parasyntheton vero substantivum, quod 414
iisdem omnibus literis scribitur, ὁ ἐπισκεπτόμενος, ὁ ἔφορος.

V. 978. Ἄρ' ἠμπολόηκας — citat Suidas s. h. v. cum
Scholio ἐπώλησας, ἐκέρδανας· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φαύλου τρο-
πικῶς ἀντὶ τοῦ περιπεποίηκας. Schol. minor: ἀπημπολόηκας,
πέπρακας ἤγουν προδέδωκας ἡμᾶς. Schol. Jen. πολῶ τὸ ἀνα-
στρέφομαι· ἐκ τούτου λέγει, ἄρα ἀνεστράφης ἐπὶ τούτοις, ἤγουν
ἐποίησας ταῦτα οὕτως ὥσπερ ἔχει ἡ φήμη; ductus ille recor-
datione verbi ἐμπολεῖν, quod neque pro ἀναστρέφεσθαι dicitur,
neque omnino veteribus usitatum est v. ad Phryn. 584. Illud, quod
primo loco posui, a vero proxime abest; nam quum ἐμπολᾶν proprie
significet τὸ ἐμπορεύεσθαι sive πραγματεύεσθαι, facillima hinc fuit
transgressio ad id, quod hoc loco denotatur, ἄρα πέπραγας ὥσπερ ἡ
φράσις κρατεῖ; Eodem exemplo Hippocrates de Morb. IV. 12. p. 608. E. T. VII.
p. 353. T. II. (ed. Kuehn.) ἦν τοῦ ἀποπάτου μὴ διαχωρέον-
τος κρατέη μία τῶν ἄλλων ἰκμᾶς, κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄν-
θρωπος, melius esse habebit, quod alibi dicit βέλτιον ἀπαλ-
λάσσει Epidem. VI. 716. 719. T. III. Neque aliud intelligi
videtur Aesch. Eum. 622. τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' ἠμποληκῶς.
Prorsus autem intolerabilis est Musgravii conjectura ἠμπολόη-
κας — κράτη, id est, *res praeclare gestas*. Ed. PR. Her-
mannus ait ἐμπολᾶν significare non solum negotiari sed etiam
negotium transigere ac deinceps perficere, defungi, id est mori.
Id improbans Matthiae ad Cycl. 254. ἄρ' ἠμπολόηκας
interpretatur *an lucrum fecisti*, id est, adeptus es id quod
optabas et in lucro ponebas. Sententiam non muto.

V. 982. Ὡ περισπερχές πάθος. Hesychius Περισπερ-
χῆς, περιώδυνος. Suidas Περισπερχές, βαρὺ, ὡς περισπερχές
πάθος. Eustathius p. 442, 9. ἀσπερχές τὸ πολυσπούδαστον,
ὁ περισπερχές λέγει ὁ Σοφοκλῆς. Cum πικρὸς καὶ ἀπαραί-
τητος conjungit Plutarchus Quom. Adul. ab am. c. 24. p. 95.
T. II. v. Valcken. ad Adon. p. 228. Ed. PR.

V. 985. Ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις. Schol. Ven. IV.
193. ὅσον τάχος Ἀττικοὶ, ἢ δὲ συνήθεια ὡς τάχος. Apud 415
Tragicos utrumque legitur. Pro δῆτ' αὐτὸν Elmslejus δεῦρ'
αὐτὸν scribi jubet, ne δῆτα in principio versus collocetur,
quod quam recte fiat, declarat Hermannus. Eur. Andr. 514.
ὦ μοί μοι, τί πάθω τάλας — δῆτ' ἐγὼ σύ τε, μᾶτερ.

V. 987. Ὡς κενῆς σζήμινον λεαίνης. Tuetur hanc lectio-
nem Suidas s. Κενῆς. Johnsonus κενόν jubet, Musgravius
hypallagen in auxilium vocat, cujus hic et ad Or. 687. Cycl.
504. affert exempla commenticia. Verum quidem est, nomen
κενός orbis magis convenire quam viduis ut Bion. Id. I. 59.
χίρα δ' ἄ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες, neque

tamen negabit quispiam leaenam conjuge peremto *κενήν* dici posse, id est *μειμονωμένην*, ac si ea vel sola partum tueri valet eoque plurimum differt a Tecmessa ad tuendum filiolum invalidissima, tamen haec dissimilitudo audientium animos ante praeterlabitur quam percepta est, quippe quibus verba ipsa nihil praeter vinduitatis et orbitatis notionem subji-
a marito destituta, filius fortissimo patre orbatus. Κενὸν λεαίνης σκύμνον poeta dicere non potuit, quoniam is, qui cum pullo leonino comparatur, patre orbatus erat, non matre; neque magis vel *κενοῦ λέοντος* scribi vel epitheton illud plane omitti licuit. Has ob rationes vereor viri praestantissimi subscribere sententiae, qui *κενής* reddit *relictæ*, sic ut se-junctio tantum ac separatio catuli et leaenae indicetur. Illud certum est verbi *κενοῦν* objecta varie inter se permutari, neque solum de loco et persona dici, unde aliquid eximitur, sed etiam de re quae eximitur, ut *θυμὸν ἐξεκένωσαν ἐς σχεδίαν Ἀχέροντος* Theocr. XVI. 40. et *ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρους*, ut onus demeret Cyprior. Fragm. I. fere ut *evacuare* et *vacuofacere* apud scriptores ecclesiasticos et vulgo *καθαίρειν* (*τοὺς ληστὰς*) et *expurgare* dicitur pro tollere et abrogare¹⁾.
 416 — De accentu quod praecipui Grammatici, *σκύμνος λέοντος*, *σκυμνός* δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων Etym. M. s. v. Schol. Ven. Σ. 319. non solet servari; *σκύμνοι* ursarum Aristot. H. Ann. VIII. 17, 1. Philostr. V. Ap. II. 14, 64. luporum Synes. de Regn. p. 22. A. echini Plut. de Soll. Ann. XVI. 170. crocodili ib. XXXIV. 197. aliorumque multorum animalium v. Aelian. H. Ann. VII. 47. Poll. V. 15. Hesychius *Σκύμνους ἐκτόνους λέοντων καὶ ἄλλων ζώων*. Neque alia nomina, quae quum pluribus communia sint κατ' ἐξοχήν tribuuntur uni, ut *αὐλή* (regia), *θαλλός*, *κάλυξ*, mutant accentum. — In seq. v. *σύγκαμνε* Ven. et Edd. vett.

V. 989. *Τοῖς θανοῦσι* — *κειμένοις ἐπεγγελάν*, proverbii speciem habet; *ἐπεμβαίνειν*, ὃ δὴ λέγεται, *κειμένοις* Aristid. p. quatuorv. T. II. 265. Philostr. V. Soph. I. 32, 625. *τοῖς πεπτακόσιν ἐπεμβαίνειν* Liban. Decl. T. IV. 178. ED. PR.

V. 991. *Ὡσπερ οὖν μέλει*. Aug. B. αὐ̄ pro οὖν Δ. μέλλεις.

V. 994. *Ὅδοσ θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δή*. Sic ple-

¹⁾ Nec *κενώσαι* [Theocr. XVI. 40.] solum de loco dicitur pro *καταλιπεῖν*, ut Hermannus docet, sed etiam *ἐρημῶσαι* Plat. Legg. IX. 865. E. Dionys. Antt. III. 30. p. 500. *Spoliant subsellia* pro relinquunt Coripp. de Laud. Justin. II. 361. *χρηῶσαι ἀγὰς ἥλιον* in Aristotelis paeane; *ἀπονοσφίζειν* Schol. Oed. T. 480. interpretatur *φεύγειν*. [*Λόχημν κενώσας* Eur. Bacch. 730. *πλήσασα κλιμακῆρας* id. Hel. 1570. *κενοῦν ebibere* Phot. 94, 132.]

rique codd. et Ald. sed ΓΔ. La. Lb. ἀπασῶν. Bar. B. et Laud. ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν. Brunckius optat ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδός. — In seq. versu Elmslejus pro δὴ νῦν scribit δὴ νῦν, cod. Δ. νῦν δὴ, quae ubique permutantur v. ad v. 1332. et scriptoribus ipsis promiscua sunt v. c. Galen. de Sanit. tuend. I. 6, 29. T. IV. ἦν δὴ νῦν πέπασμαι λέγων, IV. 2, 236. εἴρηται νῦν δὴ etc. — Hermannus interrupxit τὸν σὸν, ὡς ἐπησθόμην, μῦθον διώκων.

V. 996. Ὡ φίλτατ' Αἴας — Hoc loco utitur Appollonius de Synt. I. 17. p. 51. iterumque III. 7, 213.

V. 998. Ὁξεία γὰρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος. Pro σου Lb. pr. σοι, pro θεοῦ La. pr. θεῶν, quod Elmslejus conjectura quaesierat, quia Graeci θεῶν τις potius quam θεός τις dicere soleant. Contra veniunt Homerus Od. X. 141. καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε, [XXI. 196. καὶ τις θεὸς αὐτὸν 417 ἐνείκοι,] Pindarus Isthm. VIII. 21. τὸν Ταντάλον λίθον παρὰ τις ἔτρεψε θεός. Apollon. II. 438. ἦ ἄρα δὴ τις ἔην θεός ὃς σέθεν κήδετο. Theocr. XX. 20. ἀρὰ τις με θεὸς ἄλλον ἔτευξε. Neque hoc solis poetis concessum: ἦν μὴ τις θεός βλάπτῃ Xenoph. Cyr. I. 6, 5. θεὸς κηδόμενος ὑμῶν τις Plat. Legg. III. 691. D. ἔσθ' ὅστις θεὸς ἔδωκε I. 647. E. δαίμων τις ἐδόκει προσάξειν Plut. V. Brut. XIV. δαίμων τις εἰςκεκύκληκεν Arist. Vesp. 1475. θεοῦ τινος δεήσει Helioid. II. 9, 64. κατὰ θεὸν τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα Plat. Euthyd. 272. E. σὸν θεῶν τι καταπέφενγε Plut. V. Arat. c. II. id est, forte fortuna, κατὰ δαίμονα Conon. XL. 39. [κατὰ τινα δαίμονα Epict. Diss. I. 19, 18. μέρος ἔχει θεοῦ τινος Jambl. Protr. VIII. 138. cf. Blum. ad Lycurg. p. 115. Ellendt. T. I. 795.] Atque hic perinde ut Eur. Iph. A. 411. Ἐλλὰς κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα, divinitus aegrotat, genitivus pluralis minus convenit, sed plerisque locis utrumque aptum est, usitatius tamen illud praesertim in certis formulis, θεῶν τινος εὐνοία Dem. p. Cor. 278, 11. Aristid. T. I. 448. Diod. V. 83. ubi olim legebatur θεοῦ cf. Bast. Ep. Crit. p. 214. Corais ad Plutarch. V. Fab. c. XVII. Matthiae Gramm. §. 230. p. 628. Ad ultimum pro homerico καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε Aristides XXVII. 352. substituit σαφές ἦν τὸ τοῦ Ὀμήρου ὅτι τις θεῶν ἡγεῖτο καὶ ὅστις γε ὁ θεός. — Σοῦ βάξις ὡς θεοῦ τινος scil. βάζοντος, ut Trach. 768. ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος scil. κολλῶντος, celeriter velut deo divulgante percubuit mortis tuae fama. Id enim a Jove deprecatus erat Ajax v. 825. πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρω φέροντα, precesque illas exauditas esse rumor repentinus testatur, quo non solum Teucer sed etiam Menelaus de obitu Ajacis certior factus et (mirum) in eundem locum quamvis

remotum et dissitum deductus est, haud secus atque Isis, quo mariti reliquiae devenerint, comperisse dicitur πνεύματι δαιμονίῳ γήμης πυθομένη Plutarch. de Is. XV. p. 121. Et quod ad Graecos Mycalen oppugnaturus fama victi eodem die Mardonii pervenit, Herodotus IX. 100. merito refert ad τὰ θεῖα τῶν προηγημάτων. Nonnus V. 370. γήμην αὐτοδίδακτον dicit.

418 V. 1000. Ἀγὼ κλύων δειλαιοσ. Sic Membr. duo Pariss. Mosq. A. Dresd. B. δύστηνος La. Lb. ΓΔΘ.

V. 1002. Οἱ μοι — Cod. Γ. ὦ μοι. Sequentia ἴθ' ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν afferunt Schol. Ven. II. 8. XI. 186. et Eustathius p. 165, 41. propter ἴθι ἐπιτόρημα ἐπικελεύσεως. Scholiastes: ἴθ' ἐκκάλυπον, πρὸς τὸν χορόν φησιν ἢ τινα τῶν θεραπόντων· ἢ γὰρ Τέκμησσα ἐπὶ τὸν παῖδα ἀπῆει. Eur. Med. 1311. ἐκλύειθ' ἀρμούςσ ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Hipp. 803. ἐκλύσαθ' ἀρμούςσ, ὡς ἴδω πιζράν θεάν.

V. 1004. Ὡ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πιζράσ. Eustathius p. 409, 46. ὁ Σοφοκλῆς ἐν στίχῳ ἐνὶ οἴκ ὠκνήσε διπλόην θέσθαι συντάξεωσ εἰπὼν ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πιζράσ. ἔχων γὰρ φάναι, ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πιζρά (sic Reiskius pro τόλμη πιζρά) ὅμωσ ἐξήλλαξε τὴν φράσιν διὰ τὸ καὶ οὔτω καὶ οὔτω δύνασθαι λέγεσθαι, οἶον, ὦ δυσθέατον καὶ ὄψεωσ καὶ τολμημάτωσ, καὶ πάλιν, ὦ δυσθέατωσ ὄψεισ καὶ τόλμημα. Sic etiam Theocritus XV. v. 124. interjectionem cum duobus conjunxit casibus diversis: ὦ ἔβενωσ, ὦ χονσόσ, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντωσ αἰετῶ — φέροντωσ, ut vulgo legitur. Et Tryphiodorus v. 395. ὦ μοι ἐμῶν ἀχέων, ὦ μοι πατρῷον ἄστυ. Libanius Decl. T. IV. p. 1015. ὦ κάλλωσ υἱέων, ὦ πλοκάμων ὄρα, ὦ προσώπου χάριτεσ, ὦ στέρωνων φιλότατων, eodem per omnia accentu. Euripides Med. 496. φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧσ σὺ πόλλ' ἐλαμβάνων, καὶ τῶνδε γονάτων, quanquam hoc exemplum deleto post ἐλαμβάνων commate aliorsum verti potest. Ed. Pr. — Brunckio, qui genitivum τόλμης πιζράσ a nomine ὄμμα pendere statuit, adstipulatur Erfurdus, ob eam causam quod in exemplis a me allatis praeter quod nunc addidi Euripideum, nullum est in quo diversi casus copula καὶ conjuncti sunt; repugnat vero Hermannus, non solum durum sed etiam ad sententiam minus aptum fore judicans, si Sophoclis verba ita accipiamus ὦ δεινοῦ θεάματοσ ὄμμα καὶ τόλμης πιζράσ. Eodem quo Brunckius inclinat Matthiae Gramm. §. 316. p. 623. καὶ τόλμης πιζράσ idem valere quod 419 πιζρότολμων. Ipsum facinus ἔργον τόλμης πιζράσ dici posse convenit, sed num ad aspectus atrocis facinoris ὄμμα τολμηρόν vel πιζρότολμων commode dicatur, dubitare cogor.

V. 1005. Ὅσας ἀνίας — affert h. v. Suidas s. Κατασπίρας, omissio Tricliniano supplemento ἀνίας γε.

V. 1006. Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς — ἀρήξαντ' — Apud Suidan s. Ποῖ, ubi hic et quinque sequentes vv. extant, pro vulgato ἐς legitur εἰς, ut in plerisque codd. et Ald. idque Hermannus restituit; ἢ εἰς cod. Δ. ἢ ποίους γρ. εἰς cod. Γ. In eodem Suidae loco μολεῖν με editum pro μοι, probante Elmslejo ad Heracl. 693. et ad Oed. C. 1435. qui disparia componit, ἔπεστί μοι θράσος κλύουσας et καλὸν μοι κατθανεῖν ἰδόντα, etsi non ignorabat, prius exemplum, quum nullus infinitivus intercedat ad quem dativus referri possit, a communi consuetudine adeo declinare, ut solis concedatur poetis, alterius autem constructionis usum frequentissimum, rationem exploratissimam esse, quia addito infinitivo nihil interest utrum casus appositionis (ἰδόντα) huic accommodetur an praemisso pronomini ¹⁾. Quare merito reprobata est Elmsleji sententia, non hoc solum loco sed et Oed. T. 911. et multis aliis, ubi omnes libri dativum exhibent, accusativum anteponentis v. Matthiae ad Med. 445. et 1227. quod revincitur exemplis plurimis. Soph. El. 679. μελέσθω σοι βαντὶ φρουρηῆσαι, Arist. Eccl. 679. σοὶ μελήσει λιπαρῶ χωρεῖν, et post verba jubendi: ναυκλήρω φράζεο κρεμάσαντι καθεύδειν Arist. Avv. 716. τῷ ναυτικῷ παρήγγειλε παρασκευασαμένῳ πλεῖν Thucyd. II. 80. τῷ Πολυβίῳ ἐπέταξε συναθροίσαντι μένειν Polyb. XI. 15, 340. οὗτοι ἦλθον Δερκυλλίδα ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν Xen. Hell. III. 2, 6. εἶρηται αὐταῖς ἀπαντᾶν βουλευσομέναις Arist. Lys. 13. τοῖς αἰσχροῖς ⁴²⁰ ἐψηφίσθη προτέροις λέγειν Eccl. 705. συνεβούλευσε παύσασθαι φιλονεικοῦσι Lys. Or. XXI. 165, 8. et rursus cum quarto casu: εἶρητο αὐτῷ παραπλέοντα στρατεύεσθαι Thucyd. VII. 20. ἐπισκήπτω ὑμῖν ἀκεσαμένους καταστήναι Antiph. Or. IV. 128, 7. συμβουλεύω διορθώσαντα διδόναι Isocr. Panath. p. 288, 262. Hujus diversitatis centena in promptu sunt exempla, quibus in praesentia omissis hoc tantummodo adnotabo, a Matthiae Gramm. §. 536. p. 1053. minus recte componi τῶν Λυκίων φαρμένων Ξανθίων εἶναι cum Λιγυνητῶν δεόμεθα τιμωρητῆρων γενέσθαι. Nam pro Ξανθίων nullus alius casus substitui potest, quia quod dicitur in recto casu Ξάνθιος εἶναι φημί vel Ξάνθιος εἶναι φάσκων, id necessario servatur per

¹⁾ Vix hoc annotassem, nisi Matthiae quoque ad Med. 58. et Wellauerus ad Apoll. IV. 1262. illam irrationalem syntaxin πέπαλται μοι κέαρ κλύουσας, cum usitatissima appositionis constructione comparassent. Appositio illa quoque est Plut. V. Anton. LXVI. τῶν στρατιωτῶν ἀντιπρόρων συμφέρεσθαι φυλασσομένων, quo loco accusativus poni poterat ut Thucyd. IV. 30. τῶν στρατιωτῶν ἀναγκασθέντων — προσίσχοντας ἀριστοποιεῖσθαι.

omnes: *βουλομένων ὑμῶν προθύμων εἶναι* Thucyd. I. 71. *τῆς ἀμφιρβητούσης γηνησίας θυγατρὸς εἶναι* Isaeus. Pyrrh. p. 17. *τοῖς χρηστοῖς εἶναι βουλομένοις* Isocr. Evag. p. 206, 76. Paneg. p. 63, 110. *κινδυνευούσης τῆς πόλεως ἀναστάτου γενέσθαι* Dio Chr. Or. XI. 333. *Sed Xenophon Hell. I. 5, 2. τοῦ Κύρου ἐδέοντο ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι*, potuisset accusativo uti ut Isocr. Aegin. p. 394, 51. *δέομαι ὑμῶν τοιούτους μοι γενέσθαι δικαστῆς*. Hic duo subjecta sunt, illic unum. Neque Kruegerum vellem *De attract.* p. 392. *Homeri verba ἠνώξεν ἑταίροις μῆλα δείραντας κατακῆαι*, cum Aeschyli loco *δός μοι εὐτυχεστέραν γενέσθαι μητρὸς*, in unum contulisse, quorum tanta inter se differentia est quanta inter haec: *δείρας κατέκασα* et *γίγνομαι εὐτυχῆς*. Et in omni hac quaestione, quae est de attractione, a verbis imperfectae notionis, ut *γίγνεσθαι, εἶναι, δοκεῖν, φαίνεσθαι, καλεῖσθαι* etc. quae sine praedicato intelligi nequeunt, sejuncta habere oportet verba perfecta sive absoluta. Hujus generis exempla paullo ante attuli; in illo dominatur quasi dativus sed non sine rivali¹⁾.

421 Postremo addam, si cum infinitivo praeter praedicatum jungitur appositio, modo diversum esse utriusque casum: *ἔδοξεν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν* — *ξυμμάχους γενέσθαι* Thucyd. I. 31. *περιγίγνεται ἡμῖν ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους φαίνεσθαι* II. 39. ubi codd. variant, *εἰ οἷόν τε τοὺς κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι* Lys. Epit. p. 198, 78. unde patet Plutarchi locum V. Brut. c. XIII. quem Kruegerus affert l. c. p. 395. perperam attentari cf. Hermann. ad Med. 1205. modo eundem utrique assignari, vel accusativum: *οἷς* — *αὐτοὺς ξυνέβη τοῦτο δεδιότας ἀπιέναι* Thuc. VII. 75. vel dativum: *ἐμοὶ μέγιστον σωθέντι μὴ δοκεῖν κακῶ εἶναι* Andoc. Myst. 8, 56. *ἦν αὐτοῖς μηνύσασιν ἐλευθέρους γίγνεσθαι* Lys. Or. VI. 119, 17.

V. 1008. *Ἡ πού με Τελαμών* — Codd. omnes et Suidas l. c. et s. *Εὐπρόσωπος* exhibent ἢ *πὸν Τελαμών*, ubi Kuesterus addidit pronomen a Brunckio receptum. Idem Suidas *ὁ σὸς πατὴρ ἐμός τ' ἴσως*. Hoc ἴσως legitur in La.

¹⁾ *Παρήνεσεν αὐτοῖς ἐτοιμοῖς εἶναι* Appian. Civ. I. 57. p. 80. *ταύταις ὁ χρόνος καθέστηκεν αἴτιος ἀφανέσειν εἶναι* Paus. I. 22, 6. *οἷς ἐγκωρεῖ ὑβρισταῖς εἶναι* Lys. Or. XXIV. 169, 15. *τῷ ἐσθλῶ ἐγκωρεῖ κακῶ γενέσθαι* Plat. Protag. p. 344. D. *συμβέβηκεν αὐτοῖς στρατηγοῖς γενέσθαι* Themist. Or. X. 141. B. *ἅπασι συνέπεισεν ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπροῖς* Isocr. ad Phil. p. 100, 89. *εἰ τίς τῷ ὀνειδίξει φιλοκερδεῖ εἶναι* Plat. Hipparch. p. 234. E. *εἰ οἱ λόγοι αὐτῇ μαρτυρήσουσι τέχνῃ εἶναι* Phaedr. 260. E. *ὃ σοφῶ γενέσθαι ἢ Πυθία μάστις* Paus. I. 22, 8. (brevius Appian. Civ. V. 39, 763. *ὑμῖν μαρτυρῶ ἐλομένοις τὰ ἀμείνονα*) etc. etc. Cum accusativo: *οὐδέν μοι προσῆκον κακόνου εἶναι* Lys. Or. XXV. 127, 7. *τοῖς* — *προσῆκει διαφέροντας εἶναι* Isocr. Panath. p. 257, 120. etc.

pr. Lb. Γ. et in aliis, qui in seq. versu pro ἴσως, quod Hermannus ad Philoct. 758. *aeque* significare statuit, susceperunt ἄμα.

V. 1011. Μηδὲν ἥδιον γελᾶν. La. Ἰλεων γρ. ἥδιον, Lb. Ἰλεων. Musgravius, comparativus; inquit, pro positivo. Sic hodieque loquimur, non quo credamus, quod ante Hermannum multi crediderunt, Graecis licuisse, ubi positivo opus esset, comparativo uti et quidvis pro quovis dicere, sed ad significandum, in hujusmodi oratione non talem esse secundi gradus significationem τοῦτο ἥδιον ἐκείνου sed delitescere quodammodo. Homo ἀγέλαστος nunquam ἠδὺν γελᾷ, sed fieri potest ut aliquando rideat ἥδιον τοῦ εἰωθότος.

V. 1015. Σὲ φίλτατ' Αἴας. Apud Suidan s. Κακάνδρια, qui hoc hemistichium cum antecedente versu affert, legitur Αἴαν, quod Hermannus recepit. [Αἴαν a codd. parum auctoritatis habere Ellendtius ostendit T. I. 33.] 422

V. 1017. Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρα βαρύς. Hunc et proximum versum Suidas s. Δύσοργος ad verbum reddit. Sed Zonaras T. I. p. 577. δύσοργος, Σοφοκλῆς· τοιαῦτ' — ἐρεῖ· γράφεται καὶ δύσεργος, ὀξύχολος. Hesychius Δύσοργος, κακόεργος. Σὺν γήρα βαρύς Oed. T. 17. βαρὺς ὑπὸ γήρας Aelian. V. H. IX. 7.

V. 1019. Ἀπορόρφθῆσομαι. Sic vulgo legitur et apud Suidan qui s. Ἀπωστός hunc et proximum versum profert; non minores auctores habet ἀπορόρφθῆσομαι La. Lb. ΔΘ. Bar. Laud. Ven. Dresd. B. Aug. B. Mosq. B. Inter utrumque fluctuant libri Eur. Hec. 335. et Androm. 10. sed concordant in ἐρόρφθην Aesch. Suppl. 487. Soph. El. 512. nisi quod Suidas hic ἐρόρφην subrogat, quae forma legitur in Melanipp. Fr. XXVIII. sed syllaba his omnibus in locis indifferens est. Ἐρόρφην legitur Plat. Phileb. p. 16. C. Legg. XII. 944. B. sed paullo post succedit alter aoristus et utrumque quidem sine ulla codd. dissensione; ἐρορφέντες Diod. I. 61. p. 181. cod. ἐρορφθ. sed ῥορφέντος XIII. 73. p. 356. constanter legitur, eodemque aoristo secundo usi sunt Polyb. IV. 71. p. 168. Plutarch. V. Rom. VI. Lysand. XII. Praece. Pol. c. XVII. 174. T. XII. Aelian. H. Ann. XIV. 8. Epist. Socr. XVII. 25. Lucian. Amorr. §. 33, 295. T. V. (ubi ἐρόρφθην affertur) Appian. Mithr. LXXXVIII. 757. Sed iidem primo non abstant Polyb. VIII. 8, 21. Plut. V. Lucull. XLII. Appian. Mithr. XLII. 700. Maneth. VI. 58. et Strabo VI. 274. utrumque conjunxit εἰ καταρόρφθειν, γιθάνοι ἂν διαφθαρεὶν πρὶν ἀναρόρφθῆναι. Futuro ῥορφήσεσθε utitur Liban. Decl. T. I. 517.

V. 1021. *Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον.* Variavit Euripides Alc. 966. *τὰ μὲν κατ' οἴκους τοιάδ'.*

V. 1022. *Παῦρα δ' ὠφελήσιμα.* Suidas s. *Πολλοί*, duo Aug. et Ald. *παῦροι δ' ὠφελήσιμοι*, reliqui codd. *παῦρα δ' ὠφελήσιμοι*, quod alibi dicitur *πολλὰ χρήσιμος* Demosth. 430, 5. Isocr. Ep. IV. 414, 7. Diod. XIII. c. 41. Dionys. Antt. VIII. 70. p. 1678. [Aristid. XLVI. 259. T. II.] *ἐνια*
 423 *χρήσιμος* Menand. Fr. p. 170. *ἄλλο οὐδὲν χρησίμη* Demosth. p. 193, 26. sed hoc loco ineptum est. Utramque lectionem ante oculos habuerunt interpretes graeci. Quod nunc legitur, Brunckius restituit et jam prius Johnsonus.

V. 1023. *Καὶ ταῦτα πάντα.* Codices nihil discrepant nisi quod in *Γ.* legitur *καὶ τοιαῦτα πάντα*, Eustathius vero p. 999, 61. *ἀλλὰ ταῦθ' ἅπαντα εὐρόμην* affert, quem sequutus Brunckius *ταῦθ' ἅπαντα* scripsit. Infra v. 1271. pro *πάντα ταῦτα* codd. aliquot *ταῦτα πάντα*, nec saepius librarii quam in horum nominum collocatione vacillare solent; *ταῦτα πάντα* Oed. T. 252. El. 1033. Iph. A. 1393. Agam. 904. Demosth. p. 23, 29. p. 432, 4. p. 607, 11. p. 641, 29. sine ulla codd. discrepantia legiur, et inverso ordine *πάντα ταῦτα* Orest. 785. Plat. Legg. II. 661. B. V. 746. E. Demosth. p. 646, 26. p. 692, 9. sed multo saepius libri inter se dissident Antig. 439. Arist. Nubb. 259. Dem. p. 384, 14. p. 441, 21. p. 490, 23. p. 535, 24. p. 629, 15. p. 644, 5. Plat. Phaedr. 235. E. Crit. 46. A. Rep. VII. 534. D. IX. 588. C. [Aristid. T. II. 205. Lucian. Tyrannoct. §. 9. p. 119. T. II.] cf. Boissonad. ad Nicet. Eug. p. 268. Fritzscher ad Marc. XIII. 559. atque haud scio an Schneiderus, qui ad Civ. T. II. p. 113. id nomen quod gravius sit priore loco ponendum arbitratur, ex hac regula totam controversiam judicari posse recusaturus sit; id quod ipse significat T. III. 226. *Καὶ πάντα ταῦτα* Aesch. Eum. 110. Dionys. Techn. IX. 6, 340. Demosth. 579, 4. et 676, 20. ubi Bekkerus *καὶ ταῦτα πάντα* edidit, quod legitur Plat. Rep. IX. 577. B. Lucian. Hipp. §. 7. Demon. §. 10. de Gymn. §. 28. *ταῦθ' ἅπαντα* Aesch. Prom. 265. *ἅπαντα ταῦτα* Lucian. Hermot. §. 7. Demosth. 237, 28. ubi codd. pariter ut p. 500, 11. dissident et Bekkerus ordinem invertit. In exitu versus *εὐρόμην* vitiose cod. *Γ.* Jen. Mosq.

V. 1024. *Πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος.* Choeroboscus in Ind. Anecd. s. *Λάδων* p. 1395. *παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος ἀντὶ τοῦ ξίφους.* Pro *πικροῦ* ap. Suidan s. *Κνώδοντος* scribitur *πυκνοῦ.* *Αἰόλος κνώδων* Sophocles aut pro cruento dixisse videtur aut ad
 424 exemplum homericorum *αἰόλος ζωστήρ, θώρηξ* etc. Scho-

liastes ὀξύν interpretatur, veterem, ut videtur de metalepsi haeresin sequutus, quia αἰόλος interdum significat celer, celer autem dicitur ὠκύς, huic vero synonymum est ὀκύς. Nomen κνώδων a verbo κνώ propagatum proprie non gladium (τὸν σφαγέα κνώδοντα Nicet. Annal. XV. 5, 302.) sed remoras venabulorum et gladiatorum denotat; capuli moras vocat Silius Pun. I. 515. v. Poll. V. 22. Falso Kuesterus huc refert Hesychii glossam Ἰχθυόν, ἄστρον, ἐγγχειρίδιον ξυλοφάνιον, quae fortasse sic scribenda ἰχθύνη, ξύστρον. certe intelligitur scobina sive radula e squatinae cute qua ligna poliri docet Plinius H. N. IX. 12, 4. Hinc ξυλοφάνιον dicitur, alias ξυάλη (v. Spohn. de extr. Odys. parte p. 134.). Ceterum hunc locum suis intexuit Lycophro v. 464.

ταῦρος βαρύφρων δυσμενεστάτου ξένου
ἔτυψε δῶρω σπλάγγνον, ἀρνεύσας λυγρὸν
πήδημα πρὸς κνώδοντος αὐτουροῦς σφαγᾶς

cujus singula praene verba ex singulis Sophoclis versibus expressa sunt v. 322. 662. 1032. Ed. Pr.

V. 1025. Ἐφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. Apud Suidan s. Κνώδοντος legitur ἐξέπραξας, nec displicet Hermanno. Brunckius illa cum prioribus continuat *a fero hoc acuto mucrone, quo occisore animam efflasti*. Adscripsi verba aliter ordinanda videri: ὦ τάλας ἔφ' οὗ, *o te miserum, quod tali modo occubuisti gladio dono accepto in perniciem usus*. Erfurdlius obloquitur, hoc si voluisset poeta, ἔφ' οἴου scribendum fuisse non ἔφ' οὗ. Sed eodem modo Euripides Troad. 501. οἷ γὰρ τάλαινα, οἴων ἔτυχον ὧν τε τεύξομαι. Dio Chr. XXXI. 628. τὴν Ἑλλάδα ἐλεεῖν εἰς ὃ πέπτωκε pro εἰς οἶα. Eunap. V. Proaer. p. 87. (153.) τοὺς πατέρας ἡλέει τῆς τῶν παιδῶν παιδείας, ὑπὸ τίσιν παιδεύονται. Verum tamen Brunckii interpretationem, qua ἔφ' οὗ φονέως positum est pro φονέως ἔφ' οὗ, confirmavi aliis postpositi relativo nominis exemplis. Alexander Aet. Epigr. IV. 3. Anall. T. I. 419. υἱὸν Θερσάνδροιο τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίζλων χιλιάδι. Christodor. Anth. Pal. VII. n. 697. Λυχνιδὸν, ἦν φοῖνιξ Κάδιμος ἔδειμε πόλιν. Similiterque adjectiva postponuntur; [Hom. II. XII. 56. ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν πυκνοὺς καὶ μεγάλους.] Herod. VIII. 164. διὰ δικαιοσύνην, τὴν οἱ ἄλλην συνήδεε ζουσαν. Aristid. T. I. p. 431. πρὸς 425 τὰς ναυμαχίας, ἃς τοσαύτας ἠτυχήσαμεν. Callim. H. in Ap. 81. ἀνθεα μὲν φορέουσιν, ἐν εἴαρι τόσσαπερ ὦραι ποικίλ' ἀγινεῦσιν, ubi Ernestius offendebat. Stephanus s. Βῆλος — τῶν μῆλων ἃ χρούσα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγροχέται.

V. 1027. Ἐμελλέ σ' — ἀποφθίσειν. Suidas, qui haec

verba s. *Ἀποφθίμενον* apponit, *ἀποφθίσειν* interpretatur *ἀνελεῖν*, *θανατώσαι*, ex quo Hermannus conjecturam facit eum *ἀποφθίσειν* scriptum invenisse idque vulgatae praeferre maluit quam *ἀποφθιεῖν* scribere, quod Dindorfius suscepit. Grammatici quidem nostri (v. Matth. §. 181. p. 323.) de futuro attico ita loquuntur ut verba bisyllaba non excludant; sed exemplum dubito an nullum extet; nam *καθιῶ* et *ἀμφιῶ* aliorum pertinent; *ἴξομαι καὶ κτιῶ* Oenom. ap. Euseb. Praep. VI. 256. A. nihil distat ab *οικιῶ*. Et eodem loco velut mirabundi memorant, futuro *ὀμοῦμαι* non convenire *δεσπόσω*, *ἀρμόσω*, perinde ac ratio postulet ut ea sibi conveniant, quorum principia discrepant¹⁾. Nec magis mirandum est, cur *σκενάσω* discrepet a *σκεδῶ*. Sed illud, quod praecedit, *εἶδες ὡς χρόνῳ* notabile est propter significationem *sciendi*, quam huic aoristo Buttmanus denegabat v. Matthiae ad Bacch. 1298. ad Herc. 1168. Siebelis ad Paus. T. IV. p. 137. Hic *προεἶδες* significatur. Theocritus I. 19. *εἶδες* pro *οἶσθα* posuisse videtur.

V. 1028. *Σκέψασθε πρὸς θεῶν τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν*. Barocc. AB. Laud. Dresd. B. et Ald. articulum omittunt, quem Brunckius sententiae, Porsonus ad Or. 442. etiam aurium gratia necessarium ducit; deest vulgo ap. Suid. s. *Τύχη* sed extat in Codd. Memb. Harl. La. Lb. Γ. (*τοῖν*) etc.

V. 1029. *Ὅτι δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα*. In Suidae cod. Leid. et Edd. vet. s. *Ἄντυγες* legitur *οὗ δὴ τοῦτ'*, quod Kuesterus in *οὗ δὴ τοῦδ'* mutavit, sed s. *Τύχη* repraesentatur lectio tralaticia, in qua nihil est quod culpari possit. Ceterum si Sophocles hoc finxit, Ajacem et Hectorem suis utrumque donis perisse, utique, ut Itali dicunt, belle inventum est. Si qua vetustior ea de re fama fuit, egregie convenit cum superstitiosa illa fortuitarum *συνεμπτώσεων* observatione, qua prisca gens mortalium duci solebat. Ac ne nos quidem, si relatum legimus aliquem eodem telo peremptum esse quo alium trucidaverit v. Wyttenbach. ad Plut. S. N. V. p. 46. Interpr. ad Dion. Cass. XLVIII. 1. nobis temperare possumus, quin haec et talia fataliter fieri credamus, hodieque valet Plutarchi verbum V. Sertor. c. I. *ἀγαπῶντες ἔνιοι τὰ τοιαῦτα συνάγουσιν ἱστορία καὶ ἀκοῇ τῶν κατὰ τύχην γεγονότων ὅσα λογισμοῦ καὶ προνοίας ἔργοις ἔοικε*.

V. 1030. *Ζωστιῆρι πρισθεῖς ἰπικῶν ἐξ ἀντύγων*. Vulgo post *πρισθεῖς* interpungitur; retrahenda erat hypodistole ad versus finem. Proxime enim cohaerent *ἐξ ἀντύγων πρισθεῖς*,

¹⁾ Tertia persona *ἄμενται* manifestum facit, primam non ab *ὀμόω*, sed *ὀμω* descendere.

quod commodissime interpretatur Scholiastes δεθείς et pluribus verbis Suidas: Πρισθείς, δεθείς, ἐξαφθείς, δεσμευθείς, quae apparet ad hunc ipsum pertinere locum. His conveniunt glossae veteres Πρισμοῖς τοῖς βιαίους κατοχαῖς Hesych. Ἐμπρίσαντες, συσφίγγαντες, προσαρμόσαντες, Suid. quae redarguunt Musgravii dubitationem, qui se vereri dicit ne illa Scholiastae interpretatio parum graeca sit. Proprie quidem πρίειν dicuntur τὰ ὠδοντωμένα, unde πρίων ὀδόντων Crinag. Epigr. XXXVII. 4. πριστῆρες ὀδόντες Epigr. Ἀδεσπ. CC. πρίσις ὀδόντων Plutarch. de Ira T. II. p. 458. C. quae solet esse irae nota, similiterque Antipater Thess. XLIII. 3. Ἥρα προιομένη κάλλει Γανυμήδεος, et Apollon. IV. 1671. λευγαλέον δ' ἐπὶ οἱ πρίειν χόλον, nec apud Hesychium Πρίεται, φυσούται quidquam novandum praeter φυσούται, quod ipsum irati facere solent [v. Meinek. ad Men. p. 278.]. Indidem translata sunt δάκνειν χόλον Apollon. III. 1170. [v. Buttm. Lexil. II. 256.] θυμὸν ὀδᾶξ πρίοντες Oppian. Cyn. IV. 138. et ἀντόδαξ ὠργισμένοι Arist. Lysistr. 687. Canis captam feram tenet ἐμπερικῶς τοὺς ὀδόντας Diodor. XVII. 92. p. 444. Jam ut latine dicitur mordicus tenere, in eundem intellectum poetae verbum graecum deflectunt. Oppianus Hal. II. 375. ἐνθα μιν ἀμφιβάλων περιηγεί πάντοθεν ὀλκῶ ἴσχει ἐμπρίει τε, de 427 quo Scholiastae multa commentantes unum afferunt quod ad veritatem dirigit, ἐμπρίει significare πιέζει id est arcte colligatum tenet; quomodo L. III. 314. χεῖρ προιομένη arcte constricta. Hinc etiam adverbio significatio firmae comprehensionis communicatur. Helladius Phot. p. 869. ἀπρίξ ἀντὶ τοῦ συμπεφυκότης ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφύτιαν¹⁾, quod declarabo Polybii exemplo XII. 11, 6. οὐδὲν παρέλειπεν ἀλλ' ἀπρίξ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφην, cui perpendiculo respondet ἀμφιδακῶσαι παλάμαι Paul. Silent. LX. 4. pro quo χεῖρες ἐμπεφυκῆναι dicitur Herod. IV. c. 91. Haec omnia confirmant Sophoclem verbis istis idem significasse quod Homerus II. XXII. 399. Ἐκτορα ἐκ δίφροιο ἐδήσε, et Alpheus Epigr. V. 4. ἐκδετον ἐξ ἰππων Ἐκτορα συρόμενον, vel ut Philostratus Heroice. XII. 722. eum dicit ἐλχθῆναι ἀνηρημένον τοῦ ἄρματος. Ed. Pr.

V. 1031. Ἐγνάπτει αἰέν — significat continua tractione laceratum, Ἐκτορα δρυπτόμενον Anth. Pal. c. VII. n. 2. [ἐκνάμπτοντο animo Appian. Civ. III. 51.] Codd. 10. Bar. B. Par. E. Harl. et alii ἐγνάπτει', La. pr. Lb. Aug. B. Dresd. B. ἐκνάπτει', idemque vulgatum est ap. Suidan s.

¹⁾ Schol. ad Aj. 310. ὁ οὐχ οἶόν τε πρίσαι διὰ σύμφυτον, eodemque modo Hesychius et Suidas.

Ἄντυγες, idemque scriptum in Suidae cod. Leid. s. *Προσθείς*. Ceteri codd. et Edd. vett. cum Suida s. *Τύχη* exhibent *ἐγνάπτει*, postremo ap. Suid. s. *Προσθείς* editum *ἐκνάμπτετ*, qua forma Philostratus utitur V. Ap. VII. 12, 289. *Ἰξίων ἐπὶ τροχοῦ μετέωρος κνάμπτεται*, quanquam de eodem paullo ante VI. 40. p. 277. *κἀμπτεται* legitur. Brunckius (Herm. Dind.) *ἐκνάπτει* praetulit Eustathio auctore, qui p. 150. Sophoclem verbo *κνάπτω* usum dicit, et quia Schol. Plut. 166. veteres Atticos *κνάφος*, *κναφεύς*, *κνάφαλλον* dixisse testatur, ex quo cum Hemsterhusio ad Lucian. Vocal. Jud. §. 4. colligit idem valere de verbo *κνάπτω*. Illa auctoritas pertenuis nec haec consequutio necessaria est. Ac si *κνάπτειν* et derivata in arte fullonia percrebuerunt, id ipsum fortasse 428 Tragicos impulit ut alteram formam *γνάπτω* vel *γνάμπτω* praeferrent Epicorum usu nobilitatam cf. Dorvill. Observ. Misc. Vol. IX. T. I. p. 118. Interpp. ad Thucyd. III. 58. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 29. et p. 103. Schneider. ad Plat. Civ. T. III. 279. Postrema verba *ἀπέψυξεν βίον* affert Eustath. p. 622. Ed. Pr.

V. 1033. *Πρὸς τοῦδ' — πεσήματι*, leguntur ap. Suid. s. *Πεσήματι*, et qui subsequitur versus s. *Ἐριννύων*, ubi *ἐχάλκευσε* scribitur omissio $\bar{\nu}$ finali.

V. 1035. *Κάκεινον Αἰδης, δημιουργὸς ἄγριος*. Duo postrema verba affert Suidas. Glossa Brunckii supplet *ἐπλεξε, κατεσκεύασε*, quod Brunckius, praegressum *ἐχάλκευσε* soli gladio aptum, balteo inconueniens ratus, extrinsecus assumendum censet zeugmatis modo, cujus exempla plurima extant v. Dorvill. ad Charit. p. 395. (440.) Graev. ad Flor. III. 21, 26. Staveren. ad Nepot. Timoth. II. 2. Quidni vero balteus fibulis, clavis, bullis instructus *χαλκευθῆναι* possit? Deauratum balteum nominat Seneca Ep. LXXVI. p. 7. auratis fulgentia cingula bullis Auson. Id. VI. 49. cingula baccis aspera Claudian. de Laud. Stilich. II. 87. v. Heins. ad Valer. Fl. V. 579. et de ipso Sophoclei herois ornamento Epitom. Iliadis v. 631.

Accipit insignem vario caelamine balteum.

Num igitur huic verbum *χαλκεύειν* minus convenit quam zonae, de qua hoc ipsum verbum usurpavit Heliodorus III. 4. p. 112. Ed. Pr. — Haec non satisfecerunt Hermanno, qui *δημιουργός* pro verbo *ἐδημιούργησε* positum et eadem ratione cum accusativo *ἐκείνον* constructum esse sumit; sin aliter accipiatur, vehementer frigere hoc minime necessarium additamentum *δημιουργός ἄγριος*. Equidem, si Orcus ob solum Ajacis gladium ita vocaretur, appositionem hancce supervacaneam videri posse concederem. Ut nunc est, nihil admodum

offendor ejusmodi oratione: *illum ensem certe fabricavit Orcus, qui solet esse rerum mortiferarum faber*, unde ἄδου μάχαιραι, ἄδου δίχτυον et similia ducuntur. Praeterea, si ex illis, quae Musgravius ad Antig. 788. Matthiae Gramm. §. 346. p. 655. §. 422. p. 777. et Bernhardy Synt. p. 114. collegerunt huius constructionis exemplis, omnia excerpseris quae aut ab re ⁴²⁹ aliena aut propter lectionem intuta sunt, ad summum vix tria restabunt, quae cum ἐκείνον δημιουργός comparari possunt, nullum quod cum ἐκείνον δημιουργός ἄγριος, quo epitheto assumpto dubito an verbale illud casum verbi adsciscere omnino non possit; quin etiam simplicibus quibusdam haec rectio convenire non videtur; Apollonius de Synt. III. 32. p. 301. ἔστι μὲν τὸ κόπτω τοῦτον, οὐ μὴν τὸ κοπεύς τοῦτον, de quo amplius quaerendum erit. Quoniam vero supra zeugmatis mentio injecta est, addam hoc amplius, ejus figurae genera accuratius distingui oportere. Nam quod Dissenius Explic. Nem. X. p. 466. et Comm. ad Nem. IV. 48. et 110. Pindarica ἔλεν Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύννευον et δῶρα καὶ κράτος ἐξέφανον ad zeugma refert, certe eum non latuit, verba illa secundum duplicem quam habent significationem, cum utroque nomine construi neque opus esse ut aliud extrinsecus assumatur verbum. In Platonis autem verbis quae Wyttenbachius ad Plut. p. 256. et Matthiae afferunt ad Hec. 290. τί χρῆ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, ne dici quidem potest, quodnam verbum supplendum sit, sed χρῆσθαι tam late patet ut etiam τοῖς μὴ οὔσι χρῆσθαι dici queat, fere ut Lys. p. Imbec. p. 741. διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ οὔτε φίλω οὔτε χιθροῦ πώποτε ἐχρησάμην, ubi si quis verbis adhaerescit, eadem illa existit repugnantiae species, quae Eur. El. 407. ἐν τε μικροῖς ἐν τε μὴ στέρξουσ' ὁμῶς, nam στέργομεν ἐν μικροῖς, non item ἐν μὴ μικροῖς, sed hoc discrimine, quod haec oppositorum compositio ad emphasin pertinet ¹⁾ quae in superioribus nulla inest. Verum igitur zeugma, ne dissimilia eidem subjiciantur nomini, illud dixerim quod pertinet ad schema τὸ ἀπὸ κοινοῦ ²⁾ sed continetur verbi cum nomine constructione. Cujus exempla ab aliis con- ⁴³⁰

¹⁾ Ad Arist. Plut. 280. (230.) καὶ δικαίως καδίκως Scholiastes adnotat: τὸ ἀδίκως ἀπλῶς ἐξήρπται ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ· οὕτως Ἀπτικοί. Eodem modo Latini *adversus fas ac nefas* Valer. Max. VI. 2, 8. Alia hujus oxymori exempla congessit Marklandus ad Lysiae Or. p. Mil. p. 239., alia ego ad Phryn. p. 754.

²⁾ Nimis anguste Schol. El. 435. hoc nomen circumscribit, si tantummodo ejusdem verbi alium aut numerum aut personam ἀπὸ κοινοῦ comprehendit vult; quam late patuerit ostendit Porphyrii docta disputatio ad Pl. K. 165.

quisita neque repetam neque augebo, sed tantummodo, ut ordinaria et quasi solemnia a fortuitis nullique certo generi adscriptis secernantur, admoneam. Nam frequentissime hoc fit ubi Grammatici αἰσθησιν ἀντὶ αἰσθήσεως poni ajunt ut Schol. ad Nic. Ther. 164. ὅταν δοῦπον ἢ αὐγὴν αἰσθήσειε, vel Callim. Del. 180. οὐκ ἔτι μῦθον ἀκουῆ ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοντο φάλαγγας δυσμενέων, Hom. H. in Ap. 265. εἰσοράασθαι ἄρματα καὶ κτύπον ἵππων. Epist. Socr. XXVIII. 33. αὐτίχοος ἐγενόμην τοῦ ἱεροῦ λόγου καὶ τῆς παγκάλης τοῦ Νείλου θείας, Arrian. Alex. VII. 15, 5. ὧν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰς σκευὰς τότε πρῶτον ὀφθῆναι, quibus in locis similibusve non item ut in acyrologia ¹⁾ verbo unius certi sensus proprio attribuitur significatio percipiendi et sentiendi generalis sed cum nomine notio verbi congeneris tacite comprehenditur. Deinde quod Demosthenes scripsit de Cor. 231, 23. τοὺς μὴ λόγον ἀλλ' ἔργον παράνομον πεποιηκότας, vix recte aestimabitur nisi ex comparatione similium: χρῆστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιεῖν Herod. I. 90. οὐτ' ἔργον οὐτ' ἔπος ἐπιδράπελον εἰπὼν Pind. P. IV. 186. οὐτι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμον ἠέ κεν ἔρξας Hesiod. Opp. 708. ὅ τι κεν ῥέξαι ἔπος ἠέ καὶ ἔργον Orph. Arg. 287. ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκοῦσαι οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον Odys. XV. 374. unde patet eam quasi quandam esse dicendi formulam variando saepe turbatam. Quae vero generatim tractari non possunt, ea certe positura verbi distant, ut prozeugma Plut. Plac. Phil. II. 30, 416. τὴν σελήνην περιουκείσθαι μείζουσι ζώοις καὶ φυτοῖς καλλίοισι, ac remoto ad finem verbo Lucian. Asin. c. 40. p. 179. ξίφη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐπάσαντο, vel hypozeugma ut Eur. 431 Ion. 1065. ἢ ξίφος ἢ λαίμων ἐξάψει βρόχον, Paus. V. 5, 3. τέμενος καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠχοδομήσατο. Cicero p. Rosc. Am. c. VIII. quum eodem tempore et ea quae praeterita sunt et ea quae videntur instare, praeparet. Sed cavendum est, ne huic numero plus adscribatur quam opus est. Elmslejus ad Med. 672. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε ad zeugma refert, quia ὄμμα συντέτηκε non dici putat; sed dixit Theocritus Epigr. VI. 2. εἰ κατατήξεις δάκρυσιν ὄπας et Moschio Stob. Flor. CV. 22. κἀνθους ἐξέτηκε δακρύοις. Alii utuntur Sophoclis El. 435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν, quod tamen non aliter dictum videtur ac Theocr. XVII. 119. ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον

¹⁾ Loquor de notis exemplis κτύπον δέδορκα, θᾶσαι ὡς καλὸν ὄζει etc. quorum imitamenta quaedam sermo vulgaris admisit τὸ κήρυγμα τῆς ἐλευθερίας θεάμενοι Polyae. IV. 7, 6. ἐπειδὴ οὐκ ἔωρων τὸ ἀσθμα ἐν — Lucian. Dial. Meretr. XII. 254. ubi loquitur mulier tenebris circumfusa cf. Bast. ad Aristaen. p. 670.

κτεάτισσαν ἐλόντες, ἀέρι που κέκρυπται, id est ἠφάνισται. Non meliore jure huc referri potest Sophocle. Androm. Fr. II. ἵπποισιν ἢ κύμβασι ναστολεῖς χθόνα, et quae Elmslejus affert ad Heracl. 312. ἦν δώματ' οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρός, ubi utrumque nomen verbo aptum est, prius proprie intellecto posterius translato, ut saepe οἰκεῖν dicitur pro νέμεσθαι, Iph. A. 1508. ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν. Similiterque verba polysemanta λαμβάνειν, αἰρεῖσθαι, χοῦσθαι, ποιεῖσθαι, cum diversis nominibus ita conjungi solent ut non eadem utrique significatio congruat, sine ulla zeugmatis specie. De zeugmate nominum Grammatici nostri tacent, cujus exemplum praebet Pindarus Pyth. IX. 172. νικάσαντά σε εἶδον ἄφωνοὶ θ' ὡς ἐκάστα φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν ἢ υἷον εὐχοντο, in quo nemo haerebit. Mirabilis Plutarch. V. Cim. X. 259. Ἀθηναῖοι τό τε σπέρμα τῆς τροφῆς εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐξέδωκαν ὑδάτων τε πηγαίων καὶ πυρὸς ἕνασιν χοῦζουσιν ἀνθρώποις ἐδίδαξαν, ubi Solanus μετάδοσιν addendum putat, Coraius χοῦσιν, Schaeferus nihil, sed pro πηγαίων scribendum esse πηγᾶς, quo vereor ut significari possit, quod Plutarcho propositum erat, Athenis execrationibus publicis sancitum esse, si quis quem *quaesitum ad fontem deducere* recusaret.

V. 1036. Ἐγὼ μὲν οὖν — Cod. Θ. Laud. Mosq. A. Aug. AB. et Ald. ἐγὼ μὲν ἄν, probante Hermanno. Ceteri et Suidas, qui s. Μηχανοδόφος hunc et sequentem versum 432 recitat, id quod vulgatum est. Pro αἰεῖ Jen. ὁμοῦ.

V. 1039. Κεῖνος τὰ κείνου — Apud Suidan s. Ὅτω γὰρ antecedens versus, ut vulgo, scribitur, hic mendose ἐκεῖνος τὰ κείνου στεργέτω καὶ γὰρ ταῦτα, sed in codd. τε κείνα vel τ' ἐκεῖνα. In cod. Γ. ἐκεῖνα, in ceteris τὰ κείνου et κάκεινου. In Edd. ante Hermannum κείνός τ' ἐκεῖνα, pro quo ille ascivit Monkii correctionem ad Alc. 545. quam dubitanter sequuti sumus. Eur. Suppl. 466. σοὶ μὲν δοκέτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τάντια. Evenus Epigr. App. N. 23. σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ', ἔστω ἐμοὶ δὲ τὰδε.

V. 1040. Μὴ τεῖνε μακρὰν — κούψεις. Eodem modo legitur hic versus ap. Moschop. in Lex. s. Τείνω, sed ap. Grammaticum Hermanni p. 390. μακρὸν et κούψης, quorum posterius habent codd. ΓΑ. La. pr. Lb. Mosq. B. Lips. B. Μακρὸν λόγον ἀποτείνειν Plato Protag. 361. A. μακροῦς τείνειν λόγους Eur. Hec. 1117. et similia alii v. Boisson. ad Aristaen. p. 625. ad Philostr. 645. sed omisso substantivo Tragicis semper μακρὰν τείνειν vel ἐκτείνειν v. Elmsl. ad Med. 1318. μακρὰν ἀνιστορεῖν Trach. 317. περαίνειν Eur. Hel. 1017. et quod memorabilis, οὐ μακρὰν δέξεσθέ με Troad. 462.

V. 1042. *Τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.* Mosq. B. *τάχ' ἂν ἐν.* Eur. Troad. 407. *κακοῖσιν οἰκείοις γελᾶν.* Singulare est et olim addubitatum ἃ δὴ pro ἄτε vel οἶα δὴ, sed satis munitum Nicandri exemplo Alex. 215. *βοᾶ ἃ τις ἐμπελάδην φῶς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθεῖς.* ED. PR. Demosth. Ep. V. 1490. A. ἃ δὴ ὑπολαμβάνων, Schaeferus οἶα δὴ scribi malit. In Dion. Chr. Or. VII. 273. *ἐφθείροντο οἱ πολλοὺς (scr. πλείους) ἄγε οὐδαμῶς δαιμονίας τυγχάνοντες ἐπιμελείας scrib. ἄτε.* Verbum ἐξίκοιτο Scholiastae perperam reddunt ἐξέλθοι id est διεξέλθοι, εἶποι. In seq. versu Lips. B. *τίς ἐστιν.*

V. 1045. *Ὡι δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.* Versis vicibus Philoct. 1038. *οὐποτ' ἂν στόλον ἐπλευσαν τόνδε.*

433 V. 1047. *Οὔτος, σὲ φωνῶ, τόνδε* — Schaeferum sequuti editores comma post φωνῶ sustulerunt, ut jungantur φωνῶ σε μὴ ξυγκοιμίζειν, *jubeo te*; neque tamen aut exemplum hujus constructionis verbi φωνεῖν afferunt aut cur imperiosum illud μὴ ξυγκοιμίζειν, si verbum jubendi vel vetandi desit, minus exaudiatur, apertum faciunt. Hermannus *συγκοιμίζειν*, ut *ΓΔΘ.* [*Σέ φημι* Lucian. I. 334.]

V. 1049. *Ἀνήλωσας.* Brunckius Valckenario suasore ad Phoenn. 591. *ἀνάλωσας* edidit ut magis atticum, non plus duo codd. sequutus, suum et August. B. ceteri omnes *ἀνήλωσας*, quod Hermannus revocavit. Apud Aeschylum et Sophoclem aliud hujus temporis exemplum non reperitur, apud Euripidem saepius *ἀνάλωσε*, *ἀναλώθη* legitur, nunquam *ἀνήλωσε* v. Matthiae ad Electr. 676. *Ἀνήλωσε* legitur ap. Lysian p. 155, 42. p. 157, 56. p. 161, 1. p. 176, 10. sed *ἀνάλωσε* p. 153, 18. p. 185, 21. illud saepius ap. Isocratem p. 3, 6. (cod. *ἀνάλ.*) p. 153, 67. p. 172, 67. 201, 60. p. 371, 113. (cod. *ἀνάλ.*) variant plerumque libri Demosthenis in hoc et in ceteris temporibus p. 228, 3. p. 247, 6. p. 264, 15. p. 274, 20. aliorumque Atticorum v. Poppo ad Xen. Cyr. I. 4, 5.

V. 1050. *Δοκοῦντ' ἐμοὶ δοκοῦντα δ'* — Pariss. CT. Aug. BC. D. *δοκοῦντά θ'.* Ceteri *δοκοῦντα δ'*, quod Elmslejus revocandum esse monuit. Mosq. B. *δοκοῦνθ' ὃς κηραίνει*, Jen. *δοκοῦνθ' ὃς κοιράνει.* In seq. versu Dresd. A. et Ald. *οἰκοῦν.*

V. 1053. *Ἄξειν* — *ξύμμαχον.* Laud. Ven. Aug. Dresd. B. Lipss. AB. *ἄγειν.* Nonnulli *σύμμαχον.*

V. 1054. *Ἐξέουρομεν ζητοῦντες.* Reiskius *συνόντες* corrigi, Eldickius in Spec. Crit. p. 3. *ζητοῦντ' ἔτ'*, immerito offensi participio illo quod saepe cum verbo *εὐρίσχω* conjunctum legitur. Arist. Plut. 105. *οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.* Rann. 91. *γόνιμον δὲ*

ποιητὴν ἂν οὐκ εὖροις ἔτι ζητῶν ἄν. Ac similiter alia; Pind. Ol. XIII. 161. εὐρήσεις ἐρευνῶν. Lucian. Necyom. c. 4. εἴρισκον ἐπισκοπῶν. Demosth. 469, 5. οὐ δύναμαι σκοπούμενος εὐρεῖν. Antiphanes Athen. XIV. 654. E. χορηστὸν ἄνθρωπον εἰάν τις ξνα μόνον ζητῶν ἴδῃ. Ed. Pr. His subjiciam quae 334 prius ad v. 882. adscripseram non absimilibus abundantiae exempla; Od. C. 252. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν, Antig. 763. σύ τ' οὐδαμᾶ τοῦμὸν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων. Trach. 907. εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας ἔκλαιεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη. Aesch. Choeph. 738. ἦ δὴ κλύων εὐφρανεῖ νόον, εὐτ' ἂν πύθεται [cf. Doederlein Synon. T. IV. 316.] quibus adjungi poterit Nicostrati Athen. III. 118. E. ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν τριῶν κατεσθίοντες.

V. 1056. Ὡς ἔλοι δορί. Schol. γράφεται ὡς ἐλοιδόρει, ὡς λοιδορούμενος ἐπηγγέιλαιτο, quo nihil ineptius fingi potest. Hermannus perspexit ab eo, qui hoc primum prodidit, significatam esse diversitatem scripturae δόρει. Id ipsum reposuit Dindorfius.

V. 1058. Τήνδ', ἣν ὄδ' εἴληχεν τύχην θανόντες ἂν προὔκειμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. Cod. Δ. ἀθλίῳ pro αἰσχίστῳ, item Γ. sed adscripto γρ. αἰσχίστῳ, quod in plerisque extat; ἐχθίστῳ alii cum Triclinio; utramque lectionem interpretantur Scholiastae αἰσχήμενοι (ἀσχήμοι) θανάτῳ et ἐχθίστῳ, neque dictu proclive est, utra potior. Αἰσχίστῳ μόρῳ διαφθαρεῖν Herodo. IX. 17. αἰσχίστῳ ὀλέθρῳ τελευτῆσαι Thucyd. III. 59. αἰσχίστῳ θανάτῳ ἀποθανεῖν Procop. H. A. VI. 20. D. ἐχθιστος vel ἐχθρὸς μόρος nunc non commemorari, saepe autem legitur οἰκτιστος ὀλεθρος sive θάνατος Odys. XI. 411. ac potissimum de iis, qui fame pereunt ib. XII. 342. Galen. Ther. ad Pis. I. 16, 954. B. Aelian. Hist. An. VI. 63. Procop. H. A. XXVII. 78. quod mortis genus Thucydides l. c. αἰσχιστον appellat. Atque his omnibus locis verbis pereundi adjunctus est dativus μόρῳ, ὀλέθρῳ, θανάτῳ. Sed non minus frequenter quartus casus; ἀπόλωλε κακὸν μόρον Od. I. 166. ἀλγιστον ὀλλύμενοι θάνατον Antipater Anth. Pal. VII. n. 745. τὸν οἰκτιστον μόρον ἀπολέσθαι Charito VI. 8, 146. Dionys. Antt. V. 27. vel ἀποθανεῖν II. 68. VI. 7. θανεῖν βρόχιον μόρον Nonn. Paraphr. VIII. 45. et Apollonius II. 881. τοῦτον ὃν ἔλλαχον οἶτον ὄλοντο, quem locum intuens dubito Hermanno accedere, qui post ἣν ὄδ' εἴληχεν τύχην 335 statuit sequi debuisse ἐλάχομεν, sed poetam substituisse pro eo alia ejusdem sententiae verba θανόντες ἂν προὔκειμεθα. Certe nihil impedit quominus dicatur: ἀπεθάνομεν ἂν τὸν ὃν οὗτος εἴληχε θάνατον vel μόρον vel τύχην, vel brevius τὸν Διαντος ἂν θάνατον ἀπεθάνομεν, ut στρατηγῶ θάνατον

ἀποθνήσκειν et similia, quae in Dissert. de Figura Etym. congressimus. Hactenus non male Scholiastes κατὰ ταύτην τὴν τύχην, quanquam supplemento non opus est. [Idem C. Matthiae sensit in Quaest. Soph. p. 48. In nostro exemplo male comma remansit post τὴν.]

V. 1061. Πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν. Parum probabilis est Boissonadii conjectura ad Philostr. p. 531. vulgare proverbium τὴν νόσον ἐς αἶγας τρέψαι, ex hoc Sophoclis loco ductum esse. ED. PR.

V. 1063. Τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ La. Lb. Θ. τοιοῦτον. Hinc sumpsit Lycophro v. 154. ἐτύμβευσεν τάφῳ. Eustathius p. 687, 59. τὸ τυμβεῦσαι τάφῳ ἔχει διαστολὴν πρὸς ἑτεροῖα τυμβεύματα. [Id. p. 19, 19.] Significat rite condere. Τυμβεῦσαι αὐτὸν σῶμα Scholiastes per ὅλον κατὰ μέρος explicat, neque aliter sentit Bernhardy Synt. p. 120. ut exempla ab eo apposita ostendunt. Sed haec diversissima sunt. Quemadmodum Thucydides scripsit τὸν πόνον — ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπευόμενον, ita Sophocles dicere potuisset τὸν Αἴαντα οὐδεὶς τοσοῦτον σθένει ὥστε αὐτὸν τυμβεῦσαι, sed quum αὐτὸν ab initio posuisset, nomen idem significans sed magis proprium σῶμα subjunxit. Nemo credat dici posse ἐτυμβεύσαμεν αὐτὸν σῶμα tam arcte compositis ut in istis exemplis τὸνδε λίπ' ὅστεα θυμός etc.

V. 1066. Πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος. Scholiastes in Parall. μὴ ἀντάρης χαλεπήν ἔνστασιν, quibus multa de verbo ἀνταίρειν subnectit ut dubitari possit an ille ἀντάρης scriptum invenerit.

V. 1068. Θανόντος γ' ἄρξομεν. Particulam male omitunt Barocc. AB. Δ. et Triclin.

V. 1071. Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημοτήν. Reiskius ὄντα δημότην, ad evitandam ejusdem vocis iterationem, qua veteres offensi non sunt. Aeschylus Ag. 1638. οἰκουρὸς εὐνήν
436 ἀνδρὸς αἰσχύνασ' ἅμα ἄνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόνον. Eur. Ion. 578. εἰς τὰς Ἀθήνας στείχε κοινόφρων πατρί, οὐ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός. Sed mirabilius est κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἐστι pro simplici κακὸν ἐστι positum. ED. PR.

V. 1073. Νόμοι καλῶς. Jen. et Mosq. B. καλῶς νόμοι.

V. 1074. Ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος. Apud Stobaeum XLIII. 14. qui hos sex versus 1071—1076. excerpserit, παρεστήκει legitur, in Aug. C. Schol. Rom. et Ald. καθεστήκει, in Harl. Barocc. AB. Bodl. Laud. Paris. D. Aug. B. et Dresd. A. καθεστήκοι. Paris. E. καθέστηκε, quod Brunckius recepit, ceteri καθεστήκη, quod posteriores.

V. 1075. Στρατός γε σωφρόνως ἄρχοι' ἔτι. Jen. et

Mosq. B. στρατηγὸς σωφρόνων ἀρχοιτό τις. Lips. B. στρατόν γε σωφρόνως ἀρχοιτό τις. Φόβου πρόβλημα Eustath. Opusc. XXI. 175, 96.

V. 1077. *Κὰν σῶμα γεννήσῃ μέγα.* Apte glossa Brunckii *γύση*, cuius verbi exemplo poeta synonymum *γεννῆσαι* accommodavit, solus fortasse Graecorum, qui hodie restant. Perperam Spanhemius et Musgravius *κὰν σῶμα γεννηθῆν μέγας*. Brunckio aliquando in mentem venerat *κτῆσῃται*, quod defendit Euripidis auctoritate Ion. 1198. οἰνηρὰ σκεῖν correpta vocali usurpantis. Sed scribendum est *τεύχη*, quod Moeris p. 371. atticis assignat et Tragicis maxime frequentant *σκεῦος* funditus repudiantes, eodem arbitrio quo *λύχνος*, *ράβδος*, aliaque nomina vulgo usitata declinant. Tum in Troad. v. 1252. *τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέκαμψε βίον* pro *κατέγναψε* substitui oportet. ED. PR.

V. 1079. *Δέος γὰρ — αἰσχύνῃ θ' ὄμον.* Eustathius hunc et sequentem versum affert [p. 111, 32.] p. 399, 33. p. 667, 48. et cum homerico *ἴσχε γὰρ αἰδῶς καὶ δέος* confert p. 1036, 13. Scholiastes: *Καὶ Ἐπίχαρμος, ἔνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδῶς*, quod vulgo tribuitur Cypriorum scriptori v. Henrichsen de Cypr. p. 69.

V. 1081. *Ὅπου δ' ὑβρίζειν.* Hunc v. et sex sequentes exhibet Stobaeus T. XLIII. 17. ubi *παροῆ* legitur ut in *Γ. La. Lb. Aug. B. Dresd. B. Eur. El. 978. ὅπου δ' Ἀπόλλων* 437 *σκαιὸς ἦ.* Sic edidit Dindorfius.

V. 1082. *Ταύτην νόμιζε — χρόνον ποτέ.* Elmslejus et hiatus tollendi causa et ne soloeca sit oratio, *ποτ' ἄν* scribit; quod perspicue refellit Hermannus.

V. 1083. *Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν.* Stobaeus l. c. *ἐξ οὐρίας*. Utrumque perinde in usu est: *διαδραμεῖν ἐξ οὐρίας* Aristod. Mech. s. VII. *πλεῖν ἐξ οὐρίας* Polyb. I. 47, 2. Aelian. V. H. II. 17. Synes. Ep. LXXXVIII. 230. C. Eustath. de Hysm. VII. 284. Himer. XIII. 224. *οὐρία ἐφείς* Plat. Protag. 335. A. *ἐξ οὐρίου* afferunt Hesychius et Suidas; *ὀλκὰς ἐν οὐρίῳ πλέουσα* Lucian. Lexiph. c. 15. p. 193. T. V. alii plurali usi sunt; *ἐξ οὐρίων θεῖν* Aristid. T. I. p. 23. et 273. pro quo *ἐξ οὐρίας κομιζέσθαι* legitur T. II. 143. [*θεῖν ἐξ οὐρίας* T. II. 309.] *ὅταν ἡ τύχη ἐξ οὐρίων φέρηται* Himer. Or. V. 16. 496. Liban. Epist. CLXXVIII. Decl. T. I. 456. ubi codd. nonnulli *ἐξ οὐρίας*. [*ἐξ οὐρίων πλεῖν* Liban. T. II. 421.] Theodor. Metoch. XXVII. 179. *οὐρία πλεῖν*, Aristoph. Lys. 549. *οὐρία θεῖν*. Scholiastes supplet *πνευμάτων*, quod res ipsa subjicit [nec video, quid causae Matthiae habeat cur h. l. duas constructiones confusas esse dicat *ἐξ οὐρίων ἐξ*

βυθὸν πεσεῖν et οὐρίοις δραμοῦσαν ἐς β. π.] Eustathius p. 1452, 45. ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς καὶ πληθυντικῶς ἐξ οὐρίων ἤγγων πνευμάτων· ἐκεῖθεν καὶ οὐρίσαι τὸ ἀποκαταστῆναι εἰς οὐριον. Huic contrarium πρὸς πνεῦμα πλεῖν Aristaen. II. Ep. XVII. 178. πλεῖν πρὸς ἐναντίον ἄνεμον Pollux I. 110. ἐναντία τοῖς πνεύμασι πλεῖν Aristid. T. I. 306. et 329. unde transtulit Phocylides v. 112. καιρῶ λατρεύειν μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισι. sic enim scribendum est pro ἀντιπνέειν, quod ineptissimam reddit sententiam. Ad nostrum locum ejusque similes pertinet adnotatio Schol. Arist. Vesp. 59. ἀεὶ οἱ ποιητὰι τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι καὶ Σοφοκλῆς. sed et Plato Polit. p. 302. A. πολλὰι πόλεις καθάπερ πλοῖα καταδύμενα διόλλυνται. Ed. Pr. Εἰς βυθὸν Hermannus, ut maxima pars codd. pro ἐς —

V. 1084. Ἄλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος. Perquam apte hoc Menelaus dicit ex Spartanorum institutis, qui Timoris aedem ⁴³⁸ consecraverunt juxta triclinium Ephorum, τὴν πολιτείαν μάλιστα συνέχεσθαι φόβῳ νομίζοντες Plutarch. V. Cleom. c. IX. 808. D. Sophoclis versu utitur Thomas M. p. 371. et Eustathius p. 1519, 17. Ed. Pr. δέους τι cod. Γ.

V. 1085. 1086. Μὴ δοκῶμεν δρῶντες — Affert haec verba Thomas p. 612. (234. R.) [Maxim. Plan. Anecd. Bachm. T. II. 35.] Μὴ οὐκ ἀντιτίσειν Jen. et Mosq. B. Pro αὐθις Stobaeus l. c. αὐτις. Pro ἄν ἠδῶμεθα et ἄν λυπώμεθα codd. partim ἄν [ut Maximus l. c.] partim ἄν cum duplici semicirculo et accentu.

V. 1087. Ἐρπει παραλλάξ ταῦτα. Haec afferuntur in Anecd. Bachm. p. 370, 20. Simplicis ἀλλάξ quis praeter Hesychium testis sit, nescio. Rarius est ἐπαλλάξ Diod. XIX. 30. Galen. de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 430. T. XII. et suspectum propter crebram cum ἐναλλάξ commutationem v. Sturz. Lex. Xen. I. 238. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 393. tritum vero παραλλάξ, id est οὐ κατὰ στοῖχον Thucyd. II. 102. Aristot. Meteor. V. 9. p. 385, 25. Aelian. H. An. X. 20. Philostr. Heroicc. I. 19, 793. Appian. Pun. VII. 53. Theophrastus H. Pl. VI. 2, 8. λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἀλλὰ ἐναλλάξ, quod pro illo substituitur Xen. Cyn. IX. 12. plane ut appareat synonyma esse. Ac fortasse Aristidi T. II. 259. ὁ ἰσχυρὸς ἠττήσεται τοῦ ἀσθενοῦς — πάντα ταῦτα ἐναλλάξ περιέροχεται, praesentis loci memoria obversabatur. Ed. Pr. Pro πρόσθεν cod. Δ. πρότερον.

V. 1088. Αἶθων ὑβριστής — immerito in suspicionem venit Purgoldo; αἶθων ἐπακτῆρ Lycophr. v. 109. αἶθωσι θηροὶ καὶ δεινοῖς Plat. Rep. VIII. 559. D. θυμὸς φλογώδης

Anonymus Suid. T. I. p. 159. *ignitum ingenium* Prudent. Hamart. v. 546. Ed. Pr. μέγα φρονῶ cod. Γ.

V. 1090. *Εἰς ταφὰς πέσης.* Hermannus cum codd. et Edd. vett. pro ἐς. Ταφαί hic et multo magis v. 1109. τοῦτον ἐς ταφὰς θήσω, pro τάφοι positum videtur vel enallage generis, ut ita dicam, ionica, vel potius quia loca sepulcris destinata ταφαί dici possunt, ut *proseucha, ambulatio, ταριχεία, βόσις, ἄροσις, ἐξαιρέσις, ἔμβασις*, de locis dici solent; δεικνύται ἐνταῦθα ταφή τῶν τελευτησάντων Strab. IX. 412. et 414. 439 Aelian. V. H. XII. 21. ἐς τὰς πατρώας ταφὰς cf. Epigr. Adesp. DCXXXII.

V. 1091. 1092. *Μενέλαε μὴ* — Hos versus transscribens Stobaeus Tit. CXXV. 13. in altero εἴτ' αὐτὸς pro μὴτ' αὐτὸς dedit. Ὑβριστῆς ἐν θανοῦσιν ut προδότης ἐν λέξει Med. 206. Codices aliquot ἐνθανοῦσι.

V. 1093. *Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες ἄνδρα* — cum tribus insequentibus ad se transtulit Stobaeus LXXVIII. 6. Eadem paronomasia usus Gregorius de V. S. v. 17. ἀκρίσατ', ἄνδρες, ἄνδρὸς ἀψευδεσιάτου. Verba τὸν μηδὲν ὄντα γοναῖς illustrat Eustathius p. 626, 55. Ed. Pr.

V. 1096. *Ἐν λόγοις ἔπη.* Thucydides III. 67, 6. λόγοις ἔπει σομοῦμενοι, quod satis est ad tuendam hujus loci integritatem, de qua Bothius dubitavit. Ed. Pr.

V. 1100. *Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε;* Glossa Brunckii ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις, quod in Barocc. B. scribitur ἵστρατήγεις, temere probatum Valckenario ad Phoenn. v. 856. Pro τοῦδε in texto Scholiorum Rom. legitur τῶδε, sed in Schol. Laur. deest. *Στρατηγεῖν τοῖς ἐναντίοις* Paus. IX. 5. et saepe alii. Ed. Pr.

V. 1101. *Ὦν ὄδ' ἤγειτ' οἴκοθεν.* Porsonus ap. Kidd. p. 194. emendabat ἤγεν [ut Aesch. Pers. 340. *Ξέρξης χιλιάς μὲν ἦν ὧν ἤγε πλιήθος*], Elmslejus ad Heracl. 371. minus apte ἤγειτ', uterque ea ratione ductus, quae quam infirma sit demonstravit Hermannus.

V. 1102. *Σπάρτης ἀνάσσω* -- Hunc et quinque sequentes vv. affert Suidas s. Ὑπαρχος. Ultimo tertii versus vocabulo ἢ καὶ τῶδε σέ, accentum addidi. Scholiastes: γράφεται ἢ καὶ τοῦδέ σοι, quasi in praecedente legeretur σέ τῶδε. Ed. Pr.

V. 1105. *Ὑπαρχος ἄλλων, οὐχ ὄλων στρατηγός.* Primum nomen Scholiastae in controversiam vocant, utrum sic vocetur ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων ὢν an ὁ ἀρχῶν ἄλλων, τῶν Σπαρτιατῶν δηλονότι καὶ οὐχ ἡμῶν στρατῶν. Posterius qui probarunt, haud dubie recordati sunt eundem hominem saepe et ὕπαρχον dici et ἔπαρχον v. Ellendt. ad Arrian. T. I. 258.

sed veterem de pleonasmo praepositionum errorem sequuti
 440 non animadverterunt ἵπαρχον hic ut Eur. Hel. 1452. dici
 τὸν ὑπ' ἄλλοις ἄρχοντα, ut ὑψηλῶς τὸν ὑπό τινι ἡνίοχον,
 de quo genere compositorum accurate exposuit Lehrsius de
 Aristarch. p. 115. [Ἵποστρατοφύλαξ Strab. XII. 177. ἐπι-
 στρατήγος, ὑποδιδάσκαλος, ὑψηλῶν Meleag. XI. 8.] Id hoc
 loco significari apparet ex opposito οὐχ ὅλων στρατηγός, in
 quo ego antea ὅλων pro πάντων positum esse credidi, ut
 Sophronius dixit Anth. Pal. c. VII. n. 679. Anall. T. III.
 126. πολυόλβος ὅλων πλέον ὢν τρέφε Κύπρος, et Nonnus L.
 XLVII. 482. ὅλας οἰστροῖσε γυναικας, item Liban. Decl. T.
 IV. 596. ὅλαις ἀν μηχαναῖς ἐθροώμην. cf. Dorvill. ad Char.
 p. 370. (424.) Corais in Bibl. Hell. Prodrom. p. 80. Postea
 autem Luciani verba de Luct. §. 6. 209. T. VII. τὴν τῶν ὅλων
 δεσποτείαν ἔχουσιν, et Diodori XII. c. 42. τὴν ὅλην ἡγε-
 μονίαν ἔχων, admonuerunt potius genitivum nominis neutrius
 esse; neque id latuit Doederleinium Synon. T. IV. p. 359.
 Certe Erfurdtii emendatione ὅπλων supersederi potest. Quae
 sequuntur ὡστ' Αἰάντος ἡγεῖσθαι ποτε profert Grammaticus
 Hermanni p. 374.

V. 1107. Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. Ald. κόλαζε
 κείνους. Toupius ad Theocr. p. 338. κόλαζ' ἐκεῖνα scriben-
 dum esse pronunciat. Quanto rectius Triclinius ille: ἐπεὶ
 ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο τὰ ἔπη κόλαζ'
 ἐκείνους φησὶν, et glossa Brunckii κολάζων λέγε. Simillime
 Oed. T. 340. ἔπη ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν, ac vel
 communis sermo verbis laudandi et vituperandi adjungit ac-
 cusativum nominis neutrius. Thucyd. I. 42. ἃ τὴν πόλιν
 ὑμνησα. Demosth. de Cor. 1229, 4. ἃ αὐτοὺς ἐνεκωμίασαν
 καὶ ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησαν. Plato Rep. IX. 583. Α.
 κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὢν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος.
 Philostr. V. Ap. VII. 16. 297. κοήνη ἦν ἄδουσιν Ἑλληνας ὅσα
 τὴν τοῦ ἵππου κοήνην. Plato Phaedr. p. 243. D. ἃ ψέγομεν
 τὸν ἔρωτα. Dionys. Art. IX. 7, 348. ἃ ἐβούλετο καθάψασθαι
 τῶν βασιλέων. Ed. Pr.

V. 1110—1112. Οὐ τὸ σὸν — In cod. Γ. μή. Duos
 sequentes affert Moschopulus ad Hesiod. Opp. v. 776. ubi
 οὔνεκ' legitur et πλέω, cod. Γ. et Dresd. A. εἶνεκ' quod me-
 441 rito Tragicis abjudicari videtur cf. Interpp. ad Plut. v. 329.
 Πίλοι cod. A.

V. 1113. Οἷσιν ἦν ἐνώμοτος. Sic La. sec. Membr. Paris.
 DE. Mosq. A. Aug. C. Ald. Junt. Ceteri ἐπώμοτος.

V. 1114. Οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας — vel repeten-
 dum est τοσοῦτον vel ἀξιοῦν absolute positum pro τιμῶν v.
 Musgrav. ad Heracl. 918. Τοὺς οὐδένας Iph. A. 371.

V. 1115. Πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἦξε. Ridicule Schol. Bar. πολλοὺς ὑπηρέτας λαβὼν ὁ Αἴας καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἦλθεν ἐνταῦθα. Patet Menelaum unum aut plures secum adduxisse praecones, id quod in personarum indice significavi. Hos saepius in fabulis veterum ad pompam introduci Eustathius docet p. 780. οἱ κήρυκες οὐδ' ὅλως πρόσφρονοῦνται ἀλλ' ἀργὰ καὶ νῦν παρειαγόγονται πρόσωπα, ὅποια πολλὰ καὶ ὕστερον ποιοῦσιν οἱ σκηνηκοί. Talia Theseum, Thoantem, Theoclymenum sequuntur ἀνώνυμα πρόσωπα, ut Themistius vocat Or. XXI. 263. sive κωφὰ δορυφορήματα Plut. An seni resp. p. 791. C. T. II. de quibus v. Spanheim. ad Julian. Caes. p. 62. ed. Heus. Ed. Pr. In sequente versu cod. Γ. καὶ τοῦ σοῦ pro τοῦ δὲ σοῦ.

V. 1117. Ὡς ἂν ἦς οἴόςπερ εἶ. Ἦις Jen. et Mosq. B. omittunt, pro εἶ Jen. ὦ, Mosq. B. εἶ ὦν. In ὡς ἂν omnes consentiunt, nisi quod in Aug. B. priori vocabulo superscriptum ἔως, quod in Aug. C. pro glossa apponitur: ἀντὶ τοῦ ἔως. Reiskius ἔς τ' ἂν correxit, quod Brunckius hic et Philoct. 1330. adoptavit, quia neque ὡς pro ἔως dici neque hoc pro monosyllabo cedere possit. Reisigius ad Oed. p. 357. ὡς ἂν ἦς interpretatur ut sis qualis es, hoc est, contemptus. Quod si ita intelligi voluit ut contemptus esse ne desinas vel ne tibi cedendo aliquid honoris tribuere videar, et valde perplexe et justo arrogantius loquutus est Teucer. Matthiae: ut sis actionibus tuis qualis es natura et ingenio, nimirum ἀλαζών. Num igitur ille sperare potuit, Menelaum minus vanum fore, si ejus comminationes non parvi penderet? Hermannus, qui particulam finalem ab hoc loco alienam esse sensit, isto modo: *utcunque sis, qualis es*, significans, nisi ⁴⁴³ fallor, *quantumlibet ferocias*, quae sine dubio perapta est sententia, sed ὡς non videtur pro quantumlibet dici posse, neque hoc idem valere quod utcunque; nam prius mensuram significat, *wie sehr du auch so seyn magst wie du bist* i. e. *wie sehr du dich auch ereifern magst*, alterum vero modum, *wie du auch seyn magst wie du bist*, quod nescio quomodo repugnat. Idem ad Ant. 215. et Hec. 328. ὡς ἂν h. l. dummodo, si modo reddit. Quantum ego sentio, nihil aliud significatur quam quod Plato dicit Phaedr. 243. E. ἔωςπερ ἂν ἦν, ὅς εἶ, Aelian. V. H. XIV. 9. ἔστ' ἂν εἶ (sic) τοιοῦτος: neque adhuc adduci potui ut in Philoct. l. c. παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἐντυχεῖν, ὡς ἂν ἦλιος ταύτη μὲν αἶοη κ. τ. λ. eorum rationem improbarem, qui solum *quamdiu* convenire existimant. Apud Platonem de Rep. IV. 423. ἔως ἂν ἡ πόλις οἰκῇ et Tim. 78. D. ἔωςπερ ἂν ἡ πόλις ξυνε-

στήκη nuper demum e paucis codd. substitutum pro *ὡς*, quod in Quint. Cal. XIII. 200. *ὡς ἔτι κάυτος ἀξέεται, οὔτιν' ἐάσω*, neque in *ἕως* (*εἶος*) mutari neque commode *siquidem* verti potest cf. Wex *de usu particularum ὡς ἂν* ad Antig. T. II. p. 112.

V. 1118. 1119. *Οὐδ' αὖ τοιαύτην — δάχνει*. Hos versus sublegit Stobaeus Serm. XIII. 3. priorem Menelao, alterum, quo Eustathius utitur p. 801, 57. Teucro subjiciens, quomodo ante Brunckium dispecebantur. Idem pro *οὐκ αὖ* e codd. et Stobaeo restituit *οὐδ' αὖ*. [Hephaestio I. 3. p. 8. vitiose *οὐδ' ἂν τοιαύτην*.]

V. 1120. *Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν* La. pr. *σμικρόν, Γ. μικρόν* (γρ. *μικρά*) ceteri codd. *σμικρά* ut Schol. Arist. Ach. 710. et Eustath. p. 851, 60. Mirum tamen ni Sophocles *σμικρόν* scripserit ut Euripides Heracl. 387. in eodem loco senarii *καὶ μάλ' οὐ σμικρόν φρονῶν*, ceterique Atticorum Isocr. Pan. §. 151. p. 72. Demosth. Synt. p. 173, 23. Aristot. Rhet. III. 351. T. IV. ed. Buhl. et multi recentiorum Plutarch. V. Dem. p. 21. D. V. Rom. c. VIII. Philop. c. XVI. etc. Contrarium *μέγα φρονεῖν* illis tritum et familiare est, rarissimum *μεγάλα φρονεῖν* Arist. Ach. 955. quod deteriore aetate invaluit Plut. Ages. c. XX. Dio Cass. XLII. 46. Dionys. Antt. V. c. 68. p. 1012. Artemid. II. 32, 198. Xen. Ephes. I. 1. Compositum *μεγαλοφρονεῖν*, quod unus cod. praebet Plat. Protag. 342. D. pro *μέγα φρονεῖν*, et receptum est Alcib. I. 104. C. Xenoph. Hell. VI. 2, 27. tacito iudicio damnat Pollux III. 114. *μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία, μεγαλογνωμοσύνη· ῥήματα δὲ ἀπὸ μὲν τῶν οὐκ ἔστιν, ἀπὸ δὲ τῶν παμπόνηρα*, ac Reiskius ad Dion. Chr. LXXIX. 432. graecum esse praecise negat, sed hunc redarguit frequentia exemplorum, Plutarchi Ages. c. XXX. Joseph. Antt. XIX. 7, 3. Aelian. V. H. XII. 22. (paulo ante c. 6. *μεγάλως φρονεῖν*) Liban. Decl. T. I. 283. Enap. V. Liban. p. 92. Boiss. Diog. II. 38. Charit. V. 4, 112. et, quod Reiskium meminisse decebat, Dionis ipsius XVIII. 482. Antiquiorum scriptorum nullus eo verbo usus videtur praeter Xenophontem, qui dicitur, Hellenicorum conditorem VI. 2, 27. (al. 39.) nam ap. Isocratem Areop. 154. D. et Plat. Alcib. I. 104. C. Bekkerus *μέγα φρονεῖν* substituit, hic unum Bodl. sequutus, illic Urbinatem, ipsiusque rhetoris usum perpetuum v. Benseler. p. 356. Media forma *μεγαλοφρονεῖσθαι* legitur Plat. Rep. VII. 528. C. Plut. V. Dion. XL. [Appian. Civ. IV. 66.] Philostr. V. Ap. I. 39. p. 47. VIII. 5, 326. Dion. Cass. XLIII. 14. XLIX. 32. Euseb. ap. Stob. Flor. IV. p. 58. ed. Cant. Nec raro librarii huc et illuc impelluntur, ut

Lucian. Bis Acc. c. 28. duo codd. pro *μεγαλοφρονήσας* exhibent elegantius *μέγα φρονήσας*, et Dionys. Antt. VIII. 83. p. 1712. pro illo in cod. Vat. *μεγαφρονήσας* sub uno accentu scriptum invenitur; quod verbum Lexicographi quidem receperunt et Kappius adeo Aristoteli impertivit de Mund. I. 3. sed ubique vel *μέγα φρονεῖν* corrigi oportet vel *μεγαλοφρονεῖν* ut ap. M. Anton. X. 10. Xenoph. Eph. III. 2, 7. et Hesych. *κατειρωνεύεται, μεγαφρονεῖ*, pro quo Photius *μεγαλοφρονεῖ*; nec tutius est adjectivum in Hesychii glossa *Μεγάφρονες, μεγαλήφρονες ἢ μεγάλως ἄφρονες*. His rationibus olim Sophoclem *συμκρόν φρονεῖν*, quod Hermannus et Dindorfius receperunt, scripsisse suspicatus sum, non propter productionem minus legitimam, cujus ipse duo exempla produxi, unum Eur. Iph. T. 503. *τί δὲ φρονεῖς ταῦτ'*, quod nunc ⁴⁴⁴ librorum Mss. indicibus exemtum est, alterum Aesch. Pers. 779. *Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ*. Hic Reisigius Comm. Cr. in Oed. C. 694. *νεοφρονεῖ*, verbum fictitium reponit, alii *φρονεῖ νέα*, quo tollitur chiasmus auribus gratissimus, alii *νέον φρονεῖ*, quod Hermannus veretur ne neque dixerit quisquam neque dicere potuerit, ego non magis legi quam *νεώτερον φρονεῖν* ¹⁾, *φίλον φρονεῖν* vel *δίκαιον φρονεῖν*, sed in numero plurali et haec ponuntur et pleraque similia, *ελεύθερα, σκολιά, πλάγια, μέτρια φρονεῖν* etc. *Νέα ἐφ' ἡμέρα φρονεῖν* Heraclitus dixit Plut. Symp. III. Quaest. VI. 4. sed alio atque Aeschylus intellectu, atque hoc fortasse reponendum est in Aesch. Fragm. N. 282. ed. Dind. *τὸ γὰρ βρότειον σπέρον' ἐφ' ἡμέρα φρονεῖ*, *in diem consulit*, pro *ἐφ' ἡμέρα*, quanquam Porsoni canonem nequaquam a Tragicis accurate observatum arbitror. [V. Dobr. in Arist. Plut. 1020.] Ceterum sagittarios heroicis temporibus non minore quam ceteros bellatores dignitate fuisse docent Schol. II. A. 385. In contrarium venit Procopius Pers. I. 1. p. 6. C. *τοῖς παρ' Ὀμήρω τοξεύουσι καὶ ὑβρίζεσθαι ἀπὸ τῆς τέχνης ὀνομαζομένοις ξυνέβαινε*, illo ipso Paridis convicio ductus, quod veteres Homeri interpretes huc valere negant; quanquam sunt etiam, qui nomen *ἰώωροι* hunc in modum interpretentur. Sed jam bellis Persicis hoc genus armaturae fere ex usu recessisse et postremo apud solos restitisse Cretenses, Pausanias testatur I. 23, 4. Hinc artis contemptus, quem prae se fert Laco ap. Plutarch. Apophth. Lacc. p. 874. T. VI. *οὐ μέλει μοι τοῦτο ὅτι ἀποθανοῦμαι, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ γυνίδος*

¹⁾ Crebrum est *νεώτερα φρονεῖν* vel *βουλεύειν* Herodo. I. 200. Philemon. Inc. LXXXVIΠ. 423. Plutarch. V. Othon. c. V. etc. et singularis addito *τι* vel *οὐδέν*.

τοξότου, quemque Tragici et Philostratus Her. p. 676. ad priscam aetatem transferunt. Ed. Pr. [Cavillatur Schaeferus ad Eur. Orest. 64.]

V. 1121. *Ὁὐ γὰρ βάνανσον* — Hunc versum affert Etym. M. s. *Βάνανσος*.

V. 1122. *Μέγ' ἄν τι ζομπάσειας* — afferunt Thomas M. p. 544. et Eustathius p. 851, 59. ubi *λάβης* pro *λάβοις* scribitur. Ed. Pr.

445 V. 1124. *Τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει*. Hic et sequens versus extat ap. Stob. Serm. XIII. 4. Pro *δεινόν* codd. Tricliniani *μέγαν*. Ed. Pr.

V. 1126. *Τόνδ' ἐντυχεῖν κτείναντά με*. Elmslejus, posteaquam ad Heracl. 1063. multis verbis disseruerat, cur *κτείνοντα* scribi oporteat, re melius consulta intellexit hanc emendationem refutari Teucris responso, in quo si quis idem scriberet *κτείνοντα*, sententiam prorsus perverteret.

V. 1127. *Εἰ καὶ ζῆς θανών* — affert Eustathius p. 1256, 48. In cod. *Γ. ἦ καὶ ζῆς θανών*; Apposite Scholiastes: *Κτείναντα ὁ Μενέλαος εἶπεν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῶ, ὁ δὲ τῆς φωνῆς ἀντιλαμβάνεται· τὸ δὲ τοιοῦτο κωμωδίας μᾶλλον, ἢ τραγωδίας neque invenietur facile, cui haec Teucris responsio non subfrigida videatur. Quanquam non sum nescius, dicendi aequae ac sentiendi rationem temporibus immutari facileque adducor, ad ea, quae nos sicci legimus, tota saepe theatra conclamasse, id quod de postrema hujus fabulae parte tradit Libanius Decl. p. 454. T. IV. *ἄλωσις μὲν πόλεως* (Mileti) *ἐν δράματι θρηνοῦντα τὸν δῆμον ἔδειξεν, Αἴας δὲ ἀφαιρούμενος παρὰ Σοφοκλεῖ ταφῆς ταῦτα ποιεῖ*. Quem sepulturae honorem ut concedo Graecis gravissimum visum esse, ita vereor ne concertatio illa de Ajacis corpore ultra ducentos versus producta animos in languorem verterit. Vetus est haec vituperatio, neque unius fabulae; ὁ Σοφοκλῆς πολλάκις ἐκ πολλοῦ τοῦ μεγέθους εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων οἶον εἰς ιδιωτικὴν παντάπασι ταπεινότητα κατέρχεται Dionys. Jud. Script. p. 69. Idem fuit Longini, elegantissimi arbitri, de Sophocle iudicium c. XXXIII. 5. *ὅτε μὲν πάντα οἶον ἐπιφλέγει τῇ φορᾷ, σβέννεται δ' ἀλόγως πολλάκις*, cujus summam Plutarchus de Audit. c. VII. p. 45. B. nomine *ἀνωμαλίας* complectitur; de quo fallitur Wyttenbachius T. I. 391. Sed excusatur poeta argumenti simplicitate, quod qui praeter eum tractarunt, repraesentando armorum iudicio fabulam ad justam magnitudinem extendisse videntur; hoc autem reciso Sophocli nihil restabat nisi ut alios litigatores nec minus verbosos induceret. Postremo ad excusandam Menelai irrisionem dixerit aliquis, poetam gentilicio civium suorum odio velificatum esse neque*

id eum sine exemplo et auctore fecisse; nam illa Spartani⁴⁴⁶ herois convicia *μαλθακός αἰχμητής* Plat. Symp. 174. C. Max. Tyr. XXIX. 1, 71. A. totaque illa timiditatis fama, quam Athenaeus V. 188. A. ab Homero alienam esse ostendit, longe lateque fluxisse videtur, auctoribus, ut credere libet, poetis Atticis. ED. PR.

V. 1128. *Τῶδε δ' οἴχομαι*. Eodem modo in Epigr. de Bianore Anth. Plan. N. 276. *κτεινόμεθ' ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα*. Herodo. I. 124. *κατὰ μὲν τούτου προθυμίαν τέθνηκας, κατὰ δὲ τοὺς θεοὺς περιεῖς*. Eur. Alc. 666. *τέθνηκε τοῦπι σέ*. Xen. Cyr. V. 4, 11. *τὸ ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι*. Philostr. V. Ap. IV. 35. p. 176. *ἀπέθανε δ' ἂν ἐπὶ τῷ δήσαντι*.

V. 1129. *Μὴ νυν ἀτίμα θεούς*. Unicam hoc verbi *ἀτιμῶν* exemplum est, quod apud Tragicos invenitur; quare Elmslejus *ἄτιξε* vel *ἀτίμου* corrigit, idque etiam confirmat Scholio in Parall. *ἀτίμους ποίει· ἀτιμάζω τὸ καταφρονῶ, ἀτιμῶ δὲ ἄτιμον ποιῶ*, quo magis vocabuli usus forensis quam hujus loci intellectus declarari videtur. Nec obsequuti sunt nuperi editores. Deterior est Burgessii conjectura ad Suppl. 916. *μὴ μὴ σὺ, τίμα θεούς*. Pro *νυν* jam in Ed. Pr. scripsi *νυν*, quod Schaeferus metro adversari dicit. [V. Ellendt. Lex. Soph. I. 179. Lehrs. Quaestt. Epp. p. 130.]

V. 1130. *Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους*. Cod. G. et Aug. B. *γένος, Δ. νόμους γρ. γένος*, Lips. B. *γράφεται καὶ γένει*. Illud non spernit Hermannus; mihi parum aptum videtur. Optativi usus idem Arist. Avv. 819. *ἐγὼ θείμην ἂν*; Vesp. 1160. *ἐγὼ γὰρ ἂν τλαιήν*; Strabo XIV. 952. *ἐγὼ ταύτην θαρόῃσαιμ' ἂν λέγειν νοσεράν*; Liban. Decl. T. I. 191. *τὸ — λέγειν μέμψιν ἂν ἐνέγκη*; scr. *ἐνέγκαι*.

V. 1131. 1132. *Θάπτειν παρών*. Barocc. AB. *παρόν*. Pro *αὐτοῦ* G. La. Bar. B. Mosq. A. *αὐτοῦ*.

V. 1134. *Μισοῦντ' ἐμίσει*. Barocc. AB. Mosq. Jen. Paris. C. Harl. *ἐμίσουν*, quod Brunckius [Bothius, Erfurdcius] probavit, vulgato deterius; *φιλοῦντ' ἐφίλων* Aristid. T. I. p. 89. *μισεῖν τοὺς μισοῦντας* Dionys. Antt. VIII. p. 506. *μισοῦντες μισοῦνται* Plat. Legg. III. 677. D. Pro *ἠπίστασο* Aug. B. Dresd. B. *ἐπίστασο*, in Aug. C. glossa *ἤγουν ἐγίνωσκεις*, quod⁴⁴⁷ ferri posset, si legeretur *μισοῦντ' ἐμίσουν*, *εὐ σὺ τοῦτ' ἐπίστασο*, ut Herod. VII. 39. *εὐ σὺ νυν τόδ' ἐξεπίστασο*. Antig. 305. *εὐ τοῦτ' ἐπίστασο*. ED. PR.

V. 1135. *Κλέπτῃς ψηφοποιός*. Si Sophocles, ut Hermannus suspicatur, de praestigiatoribus sive cauculariis cogitavit, conferri poterit Lysiae verbum ap. Poll. VII. 260. *ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον*.

V. 1136. Ἐν τοῖς δικασταῖς οὐκ ἐμοί. Sic La. Lb. 10. et alii cum Edd. vett., Herm. et Dind. Quatuor Brunckii codd. Bar. A. Harl. Aug. B. Mosq. B. Jen. οὐκ ἐμοί, quod Brunckius praetulit. In Heracl. 773. σύ τοι βραδύνεις οὐκ ἐγώ, Elmslejus jubet οὐκ ἐγώ. Utrumque peraeque probatur; [συνέγνω ἔωντοῦ εἶναι τὴν ἀμαρτάδα, καὶ οὐ τοῦ θεοῦ Herodo. I. 91.] ὥσπερ ἐν ἄλλοις τισὶν κρινόμενον καὶ οὐκ ἐν ἡμῖν Demosth. 363, 29. μᾶλλον τι αὐτοῖς καὶ οὐ Λακεδαιμονίοις προσήκοι Paus. III. 26, 2. ἄλλην καὶ οὐ τὴν Ἀττικὴν I. 28, 9. Alia utriusque generis exempla affert Fritzschius ad Marc. I. 22. In seq. versu Ald. λάτρω.

V. 1141. Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται. Schol. Laur. Ἄλλ' ἀντακούση, γρ. σὺ δ' ἀντακούση. La. Dresd. B. ἄλλ' ἀντακούση. Valckenarius ad Phoenn. 1651. dubitans num veteres futuro medii usi sint, scribi jubet ἀντάκου' ἐν τοῦτό γ', quia ἐν σοι φράσω praecedit. Sed Philostr. Imagg. I. XXVIII. 804. διατωθάζω τοὺς ἀκούοντας καὶ δοκῶ τι ἀντακούσεσθαι, idemque Reiskius apte restituit Aristidi Or. LI. 726. ὅποι' ἄτ' ἂν εἴπῃς, τοιαῦτ' ἂν ἀκούσεσθαι χρὴ προσδοκᾶν, quos si Valckenarius spernit ut Atticistas magis quam Atticos, nimis scrupulose facit. Ed. Pr. Non admodum crebra sunt illa attractionis exempla: ἤκουσα αὐτόν, ὅτι vel ὡς τέθνηκεν Philoct. 549. Or. 1557. Xenoph. Apomn. IV. 2. 23. Athen. I. 16. F. κορσήμεντα λίθον κλύεν οὔνεκα — εἶργει Orph. Lith. 492. etc. neque conferenda cum verbis, quae vel extra attractionem cum accusativo personae construi possunt; atque in his omnibus simplex verbum reperitur, non compositum; neque tamen idcirco ἀντάκουε τοῦτον ὡς — in suspicionem vocandum est. Idem verbum nescio an reddi 448 debeat Aristaeneto II. 20, 189. κλᾶται σοῦ μᾶλλον ἢ γλῶττα καὶ φληναφᾶν μόνον ἐθέλει· πλὴν ὅποιον εἴρηκας ἄκουε, quo multo saepius in hac formula legitur compositum v. Abresch. Animm. ad Aesch. III. p. 22. sed pro μᾶλλον certe ἄλλως scribi conveniet.

V. 1143. Ναύτας ἐφορμήσαντα — τὸ πλεῖν. Duo Barocc. Bodl. Paris. T. Dresd. A. ναύταις. Accusativus duplex verbo adjunctus est ut παρορμηᾶν τινά τι, παρακαλεῖσθαι, ἐνάγειν τινά τι v. ad Phryn. 439.

V. 1144. Ὡς φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὔρες. Aristoph. Lys. 361. φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχε, quo convincitur Vauvilliersii emendatio οὐκέθ' εὔρες. Appian. Civ. I. 95. οὐδὲ φωνὴν ἔτι οὐδενὸς ἔχοντος ὑπ' ἐκπλήξεως. Ed. Pr. Verba ἐν κακῷ χειμῶνος εἶχετο versus ratio tuta praestitit a mendo consueto, quo librarii ap. Libanium Decl. T. I. 295. ἐν τούτῳ σχήματι scripserunt pro σχήματος, et ap. Plat. Civ. IX. 579. B. ἐν

παντὶ κακῶ, quod legitur ap. Dion. Cass. Exc. L. XXXIV. 29. p. 14. Plutarch. de S. N. V. c. XXII. 276. T. X. εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσα Parthen. XI. 31. neque ego audeam ubique genitivum substituere, quo alii propendent v. Schaefer. ad Bos. p. 223. qui in Plut. V. Fab. XXV. 470. recepit Reiskii correctionem ἐπὶ πᾶν δέους ἄγων τὴν πόλιν. Id non convenit in Xen. Cyr. VII. 2, 22. εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον. Julian. Caes. 326. B. εἰς ἔσχατον ἐλαύνει κίνδυνον. Sed Eur. Phoen. 982. ἐν ὠραίῳ καθίσταμαι βίῳ potius βίου scribendum videtur. [Athen. IV. 146. A. εἰς πᾶν κακοῦ ἀφίκετο cod. κακόν. Niceph. Greg. V. 3, 66. D. ἐν παντὶ φροντίδος ἐχώρει. Onosander ἐν ὄξει καιρῶ et ἐν τῷ ὄξει τοῦ καιροῦ v. Schwebel ad II. 1. 23. (pro ἐν ὄξει τὸ δυνάμενον φρασθῆναι καιρῶ XI. 63. scribendum δεόμενον φρασθῆναι.)] [Pausan. VII. 8, 5. ἐς πλείστην ἀμύτητα ἀφικόμενος Lucian. Asin. 9. 40. εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἤνεγκε, codd. κινδύνου.]

V. 1145. Ἵψ' εἵματος κρυφαίς. Dio Chr. III. 122. ὅταν καταλάβῃ χειμῶν, ἐγκαλυψάμενοι περιμένουσι τὸ συμβάν. Κρυφθεῖς Jen. Mosq. B. Heidelb. et A. Κρυφαίς codd. Θ. La. Bodl. Laud. Aug. C. Dresd. B. Lips. B. Γ. (superscripto theta) et plerique Brunckiani cum Ald. ceteri κρυβαίς, quam formam a Brunckio retentam, postea repudiatam, in univ. sum damnat Elmslejus ad Suppl. 543. causam interserens, quod hic aoristus et futurum secundum semper reddant praesentis thematici consonam characteristicam, praesens autem κρύφω fuisse appareat ex nominibus κρυφῆ¹⁾, κρύφιος, κατακρυφή. Contrariam sententiam Schaeferus profitetur ad Plutarch. Vol. II. 133. κρυφαίς barbarum dicens, sed falso. Ἐκρυψε et composita leguntur in Epigr. Diodori Anth. Pal. VII. n. 700. aliisque locis ad Phryn. p. 318. prolatis, quorum ad exemplum Graefius κατέκρυψε Nonn. XLVIII. 626. restituit pro κατέκρυβε. Hinc passivum ducitur ἀποκρυφαίς Aristot. de Coel. II. 12, 362. B. ubi Bekkerus ἀποκρυφθεῖς edidit, κρυφαίς Plut. Sull. XXII. 215. quod Corais et Schaeferus in κρυβαίς vertunt; συγκρυφῆναι Edd. vett. Dion. Cass. LXXVII. 2. Illius principium est κρύβω, cujus exempla illo loco congesta sunt plurima; adde ἀποκρύβουσι in codd. Diod. III. 24. ἐγκρύβοντες Galen. de Aliment. Facult. II. 38, 357. T. VI. κρύβουμαι Irenaeus adv. Haer. I. 15, 83. Epiphan. c. Haer. L. I. T. III. 251. Andr. Cret. Or. in Circumc. p. 110. A. T. XIII. Bibl. Gall. et quae hinc manant ἀποκρυβῆ Phot.

¹⁾ Ἐν κρυφῆ legitur in versione Alexandr. et Epiphan. Anc. p. 240. B. T. II. et hyphen ἐγκρυφῆ Eustath. Or. II. p. 11, 60. et apud Suidan. s. h. v. omissum a Kuestero. Ἐγκρυφῆς Eustath. Opusc. XIII. 93, 43.

Cod. CCLIII. 787. Eustath. p. [974, 46. p.] 1178, 26. Opusc. p. 309, 40. *κρυβάζειν* et *κρυβηλός* apud Hesychium. Patet igitur utramque aoristi formam habere quo nitatur. Sed quaeritur Atticorum consuetudo. Dissentiunt hoc loco codices; alibi autem aoristus secundus non legitur; nam in Eur. Bacch. 953. neque *κρυφῆναι*, quod cod. exhibet, neque *κρυβῆναι*, quod Gregorius, metro convenit, sed *κρυφθῆναι*, quod Schol. Eur. Hec. 880. tuetur: *οἱ Ἀττικοὶ ἐκρυφθῆν γράφουσιν, οἱ δὲ πεζογράφοι ἐκρύβην*. Illo non solum Tragicis utuntur, etiamsi ad metrum nihil interest, ut Orest. 43. sed et Thucyd. II. 39. VIII. 50. Hippocr. de Nat. Mul. p. 546. T. II. aliique veterum et Polyb. IX. 127, 5. sed apud posteriores alter praevallet aoristus praesenti conveniens, *ἐκρύβη* Apollod. III. 2, 5. Alciph. III. Ep. 47. *ἐγκρυβεῖς* Galen. de Fac. Alim. I. 2, 311. T. VI. Dioscor. Eup. V. 235, 217. *ἀποκρυβεῖς* Zosim. I. 34. *συγκρυβεῖς* Tzetz. ad Hesiod. Opp. 780. Futurum secundum semel legitur *κρυβήσονται* Eur. Suppl. 543. (553.) quod Elmslejus contra codd. omnes in *κρυφήσονται* mutat, saepius apud inferiores: *ἀποκρυβήσεται* Galen. de Usu Part. X. 12, 548. Cleomed. Cycl. I. p. 14. A. (cod. *ἀποκρυφθ.*) Plutarch. de Gen. Socr. II. 301. T. X. Ergo, si exempla numeramus Atticorum, duo sunt, unum ob codd. dissensionem ambiguum, alterum Elmsleji sententiae contrarium. Ratio vero, quam adjungit, tum demum aliquid valebit, si demonstratum fuerit, omnes illos, qui verbo *κρύβω* usi sunt, ab analogia graeci sermonis defecisse. Sed quod dicit hanc analogiam ex vocabulis conjugatis cognosci, ad huc temporis parum exploratum est, qua lege et regula labiales in verbis nominibusque utriusque sermonis inter se permutentur. A *καλύπτω*, cujus verbi aoristus secundus non comparet, ducuntur *περικαλυφή*, *ἀκαλυφής*, *ἀκάλυφος* Diog. La. IX. 72. p. 536. *κάλυβος*, *καλύβη*, a *κάπτω*, *κάπη*, *ἐγκαφος*, a *ρίπτω*, *ρίφη* et *ρίπη*, et ab eadem stirpe unde graeca *ἄπτω* (*ἀφή*), *κλέπτω*, *λάπτω*, *γλύφω*¹⁾ orta sunt latina *apo*, *clepo*, *lambo*, *labium*, *glubo*, *clupeus*, neque errare videntur, qui *κύπη*, *κύβη*, *κυφός*, *cubo*, *κύπτω*, inter se cognata putant. Verbum *κύφω* Scholiastes Arist. Plut. 476. affert ad explicandam nominis *κύφων* originem, atque *ἀνακύφειν* legitur ap. Eriphan. c. Haer. L. I. T. III. 271. B. *δρύφω* veteres Lexicographi afferunt, unde *ἀποδρύφω* compositum; *γνάφω* in arte ponitur

¹⁾ *Γλύπτω* a Buttmano Gramm. §. 92. Adn. 13. aut omittendum erat aut certo auctore approbandum; *γλάπτω* Schol. Hom. II. II. 88. Schol. Od. IV. 438. *ἐγλαπεν* Hesych.

Schol. Plut. 166. unde ducitur aoristus *γραφῆναι* ap. Hesychium. De ceteris dixi in commentariis Phrynichi¹⁾.

V. 1146. *τῷ θέλοντι ναυτίλων*. Barocc. A. Bodl. Harl. O. Laud. Jen. Aug. C. Lips. B. Mosq. AB. et Ald. *ναυτίλω* [quod in Schol. ad Hesiod. Th. p. 252. legi adnotat Hermannus] ceteri melius *ναυτίλων*. Plutarch. V. Cim. X. τῶν⁴⁵¹ δημοτῶν τῷ βουλομένῳ, V. Eum. XVIII. τῷ βουλομένῳ τῶν φίλων, Eur. Iph. A. 340. τῷ θέλοντι δημοτῶν, idemque casus ponendus videtur Ion. 1167. κήρυξ ἀνείπε τὸν θέλοντι ἐγκώριον εἰς δαῖτα χωρεῖν. Vel Sophoclis versum vel proverbium vulgo tritum Plato expressit Theaet. p. 135. A. ἐὰν δὲ πάντῃ ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες τῷ λόγῳ, παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ, τι ἀν βούληται, et aperte imitatur Synesius Ep. IV. 163. D. μεθῆκεν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιόν καὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν πατεῖν παρείχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. ED. PR.

V. 1147. *Καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λαβρὸν στόμα*. Non solum epexegetica sunt postrema verba sed etiam ad significantiam conferunt, ut Iph. A. 393. ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος, quod Pindarico *Κλεάνδρῳ ἡλικία τε (αὐτοῦ)* similis est quam quae interpretes afferunt. Schol. Ven. ad O. 496. *Δημοσθένης αὐξὼν τὴν Μειδίου κακίαν φησι, καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος*. Demosth. c. Aristog. II. 801, 27. οὐδεὶς ἀντιλέγειν ἐπιχειρήσει πλὴν Ἀριστογείτονος τουτουὶ καὶ τῆς τούτου τόλμης καὶ πονηρίας. Agatho Athen. X. 445. C. ἀπολεῖς μ' ἐρωτῶν καὶ σὺ χὼ νεὸς τρόπος. [Aristid. XLV. 278. T. II. κατὰ σὲ καὶ τὴν σὴν ψῆφον.] Lucretius I. 7. *te fugiunt venti adventumque tuum*. Sed nonnunquam *φράσσεως* ἔνεκα adjicitur; Eur. Or. 544. *σὲ σὴν τε λυπήσειν φρένα*, quam ineptam, ut Matthiae judicat, tautologiam Critici corrigendo tollunt. Quid vero differt Plaut. Trin. II. 2. (3.) 364. *me atque animum meum*, Sallust. Cat. LII. 8. *michi atque animo meo?* Adde Zosim. III. 9, 219. *τοῖς θεοῖς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐκδοῦναι*. Verbum *κατασβέσαι* eodem traduxit Xenophon Hell. V. 3, 8. *ὅπως τὸ φρόνημα τῶν νενηκχότων κατασβέσειε*.

V. 1154. *Ἄνθρωπε* — Sic quatuor codd. Brunckii, Mosq. AB. Lips. AB. et Eustath. p. 681, 5. ceteri ὦ ἄνθρωπε sive

¹⁾ Adde *ψύγω* Suid. s. *Ξηραίνω* et in Testam. XII. Patriarch. Benj. VIII. 737. [*φυγεῖον-ψύγεται* Hesych.] *ἔφυγον* Etym. M. 366, 47. *ψύγεται* Schol. Od. IX. 219. (cod. *ψύγεται*) *ἀποφυγείη* Dio Chr. III. 127. *ἀποφυγεῖσα* Heliod. II. 3, 55. *μὴ περιφυγῆς* Arrian. Epict. III. 22, 460. *ἡμυφυγῆς* Geopp. II. 17, 169. *Ῥποσμύγει* Hesych. et *ὑπεσμύγη*. Lucian. Dial. Mort. VI. 3. Hemsterhusius adspiratam reponit. Apud eundem Hesychium *Κατέδυνας, περιέπλευσας*, scribendum *περιέφλευσας*.

ἄνθρωπε minus apte, ut Hermanno videtur, qui illud minitantis esse dicit, hoc miserantis et contemnentis, sed ad Ion. 1121. et Nubb. 411. *ὦ ἄνθρωπε* gravius et cum affectu quodam dici ait, *ἄνθρωπε* vero in simplice allocutione. In monumentis sepulcralibus, ubi viatores appellantur et admonentur, modo *ἄνθρωπε* legitur ut Anth. Pal. c. VII. n. 37. n. 79. n. 198. modo *ἄνθρωπε* n. 534. n. 507. et saepius in Theognidis gnomis v. 603. etc. nec raro codd. inter utrumque fluctuant v. Jacobs Nott. p. 340. *ὦ ἄνθρωπε* cum gravissima indignatione dicitur Plut. V. Philop. XVII. idemque est indignantis et contemnentis verbum Plat. Hipp. 292. D. Protag. 330. D. Plut. Symp. I. Quaest. I. 5. (quo in sensu interjectio omittitur Plat. Gorg. 518. E. Plut. V. Cat. Maj. IX.) irridentis Herod. VIII. 125. admirantis Gorg. 452. B. (sed *ἄνθρωπε* Arist. Eqq. 793.) gaudentis Strab. XIV. 626. sed simpliciter alloquentis Herod. III. 62. et contra Plut. V. Mar. XXXIX. aliquis occisorem suum compellat *ἄνθρωπε*. Apud Xenophontem Hell. VI. 3, 4. Callias ita infit *ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι*, et similiter Callistratus §. 10. sed Autocles §. 7. *ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι* et eodem modo Herodo. III. 83. et 173. VI. 11. Archidamus vero Thucyd. II. 72. *ὦ ἄνδρες Πλαταιῆς*, ubi vid. Interpp. et Winckelmann. ad Plat. Euthyd. p. 89. In Athenaei libris semel, si memini, legitur, *ὦ ἄνδρες φίλοι* V. 211. A. et *ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς* XIV. 658. E. sed saepissime *ἄνδρες φίλοι*, *ἄνδρες δαιτυμόνες*, *ἄνδρες γάστρωνες* etc. nullo affectus discrimine; ac Longinus XXII. 1. Herodoti locum afferens interjectionem addit ab illo hyperbati causa omissam. Nec puto facile a nobis dignosci posse ubi *τῆς μωρίας* convenientius sit quam *ὦ τῆς μωρίας*, licet veteres senserint; nam illud interdum plus affectus habere potest, quam hoc.

V. 1156. *Ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών*. Haec totidem verba affert Eustathius p. 1364, 6. Ex v. 1158. Suidas *Ἡμιξάμην* affert cum scholio cf. Zonar. T. I. 998.

V. 1159. 1160. *Αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις*. Aristides T. I. 420. *αἰσχρὸν γὰρ ἐάν τις ἀκούσῃ*. Apud Stobaeum, qui utrumque versum affert Tit. II. 28. (non 23.) legitur *παρῶν*, ut in *Γλ.* La. pr. Lb. Aug. B. probante Blomfieldio ad Sept. 243. In seq. pauci codd. *ἄφερπε νῦν* pro *νῦν*.

V. 1163. *Ἐριδός τις ἀγών*. Genitivus additur ad distinguenda varia certaminum genera, ut *μάχης ἀγών* Eur. Androm. 725. Heracl. 798. [*ἔρις πολέμου* Wern. ad Thryphiod. v. 4.] *certamen pugnae* Liv. XXXVI. 19. Lucret. IV. 841. *ἀγών πολέμου* Plut. V. Sull. c. IV. Lucull. XV. *λόγων ἀγών*

Phoenn. 944. sed ὑσμίνη πολέμου Mimnerm. Fr. XIII. 46. illuc pertinet quo πῆμα κακοῦ, πέρασ ἀπαλλαγῆς etc. Ed. Pr.

V. 1164. 1165. Ταχίνας σπεῦσον. Triclinius: οὐκ ἐκ παραλλήλου ἀλλὰ σπεῦσον ἰδεῖν, ταχίνας τοῦτο, qui huic verbo transitivam potestatem tribuere videtur ut Schol. ὁ χορὸς ταχύνει τὸ ταχῆναι. Hunc intellectum habent composita ἐπιταχύνειν, καταταχύνειν, συνταχύνειν. Sed h. l. significatur σπεῦδε ταχέως Arist. Eqq. 495. Thesm. 277. Κοιλὴν κάπετον affert Eustathius ad II. O, 356. (p. 1019, 62.) ad quem locum Schol. Ven. adnotat Ἀργεῖοι τὴν τάφρον κάπετον ὠνόμαζον. Scholiastes ad h. l. κάπετον, τάφρον, ut Hesychius Κάπετος, τάφος, σορὸς, οἱ δὲ σκάπετον. Fieri potest ut uterque τάφρος scripserit, sed evidens et necessaria correctio non est. Τύμβου τάφρος Eur. Alc. 900. Θανόντων κατασκαφαί Antig. 920. fossa sepulcri Prudent. Apoth. 1137. et fossarii iidem qui vespillones v. Reines. Synt. p. 988.

V. 1167. Τάφρον εὐρώεντα, tabisuum, horridum, squalidum. Hermannus εὐρύν intelligit, ut multi veterum τάφρατα εὐρώεντα interpretantur πλατέα, quanquam e paucis illis adjectivis in ὕς macroparalectis nullum aliud huc circumducitur. Achillis τύμβος εὐρώεις Quint. Cal. XIV. 241. amplus verti potest, sed fossae tumultuariae id minus convenit, ipseque Hermannus non latum sed vastum intelligi vult.

V. 1168. Οἶδε πλησίον πάρεσιν. Hunc versum et duos sequentes Aug. C. choro tribuit, ut vulgo chorus episodiorum ingressum significare solet. Schol. Rom. ΓΘ. La. Lb. Dresdd. Aug. B. πλησίοι pro πλησίον. Nihil interest; πλησίος πάρεσι vel ἔστη Soph. El. 640. Trach. 897. Iph. A. 638. sed πλησίον Herc. 523. Trach. 1076. El. 927. Phil. 371. Bacch. 473. Arist. Eccl. 9. et 305. ubi cod. adjectivum praebet. Similiter ἀντία et ἀντίοι ἔζοντο v. Interpp. ad Herodo. V. 18. ceteraque adjectiva hujus generis indiscrete variant. ⁴⁵⁴ Pro περιστελοῦντε Wakefieldio Silv. II. 127. collibuit περιστελοῦντι optare.

V. 1173. Θάκει δέ — Haec et quae sequuntur usque ad ἰκτῆριον θήσανυρον Suidas apposit s. Προστρόπαιος, verba ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμάς Eustathius p. 1293, 31. Ἰκτῆριον orditur senarium iambicum Aesch. Suppl. 189. sed ibidem v. 474. ἰκτῆριον.

V. 1175—79. Εἰ δὲ — πλόκον. Hunc locum transscripsit Suidas s. Ἐξημημέμος, ubi in vett. Edd. recte αὐτως ὅπωςπερ legitur perinde ut in Sophoclis codd. et apud Eustathium p. 413, 46. qui vv. 1177—79. affert; Kuesterus illic nescio quo prolubio οὕτως scripsit; Hermannus h. l. αὐτως.

V. 1182—84. Ὑμεῖς τε — Primum versum Eustathius

promit p. 668, 64. et 1261, 49. Pro ἀρήγετ' Dresd. A. ἀρήγεσθ', Steph. Cant. ἀρήγεθ', nec tamen sequens ἔστε doricè adspirant. Sequentia ἔστ' ἐγὼ μόλω τάφου μεληθεῖς invertit Etym. M. 382, 5. ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ. ED. PR. Haec Schaefero vera videtur lectio, sed convincitur a cod. Leid. in quo non μεληθῶ sed μεληθεῖς scriptum; ergo μολῶν istud nihil est aliud quam μολῶ mendoso accentu notatum ut in cod. Γ. Quod etiamsi non esset, tamen meminisse oporteret, ut scriptoribus ipsis, ita librariis consuetum esse modos inter se permutare; quod genus Dionys. Antt. VII. c. 10. p. 1334. ἐσχόπει ὃν τρόπον λάθωσιν ἀναιρούμενοι cod. Vat. exhibet λαθόντες ἀναιρεθήσονται, et Athen. I. 20. Β. οὐκ ἂν τις σκοποῦ πόρῳ τοξέων λέγοι legitur et τοξέου λέγων, alibi διατελῶν λέγω pro διατελῶ λέγων v. Wyttenb. ad Plut. T. I. 141. similiaque hypallagae exempla ad Phryn. p. 55. congesta. — Pro τῶδε Dresd. B. τοῦδε, Aug. C. ὡδε.

V. 1185. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει; Libri nonnulli comma post νέατος positum omittunt approbante Hermanno, quia usitatum est Graecis duas interrogationes una comprehendere, πῶς ἐκ τίνος νεῶς ἦκετε. Id dubitationem nullam habet in tali verborum conformatione; ἦρισαν τίς τίνα νικήσειε Nonn. XI. 413. πόθεν μεθέπεις τίνα παρθένον I. 455 118. quomodo Euripides scribere potuit Iph. A. 356. τίνα πόρον εὔρω πόθεν; pro vulgato ποθέν et τίς τίνος ἐστὶ χρόνος Lucill. Ep. LI. 4. cf. Meinek. ad Menandr. p. 159. Cicero: quos numeros cum quibus misceri oporteat, nunc dicendum est; Quintilianus: considera quis quem fraudasse dicatur. cf. Heindorf. ad Horat. II. 3, 201. Neque aliter statuendum de Demosth. c. Aristocr. 656, 9. οἱ Ὀλύνθιοι τί πεποιηκότος αὐτοῖς Φιλίππου πῶς αὐτῶ κέχρηται, ubi distinctiones nuper recte sublatae sunt. Sed id minus necessarium videtur, si alteri utri interrogationi verbum, quod deest, aut extrinsecus aut ἀπὸ τοῦ κοινοῦ addi eoque propria species duplicis interrogationis restitui potest, τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, vel τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος; Simonid. Epigr. LXVIII. ποῖ σὸν πόδ' αἶρεις, δέσποτ', ἐς ποῖον γόνον; Eur. Hel. 1627. τίς εἶ, πόθεν, τίνος; ib. 86. [Anthol. VII. 470. τίς καὶ τίνος ἐσσί.] Ac similiter πῶς, ἐκ τίνος γῆς ἦκεις; et τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει ἀριθμός, ubi priori inciso ex sequentibus ἀριθμός, extrinsecus ἐσται adjungi potest. Item, si interrogationi indefinitae subicitur magis definita, commodius videtur interpunctione uti; Plaut. Cist. II. 2, 2. ut hodie, quot modis sibi moderatrix fuit! Lucian. Navig. c. 13. p. 165. T. VIII. οἶον ἂν, ὡς εὐδαίμονα βιον ἐβίωσα! ubi καὶ inserendum esse ante ὡς Jacobsio ad Philostr. p. 596. non concesserim; Dem. c.

Phil. II. 66. οἷα ποιεῖ, ὡς δεινὰ καὶ παράνομα; cf. Wolf. ad Lept. c. 75. qui quod graecis assimilavit exemplum: *intelligitis quot locos quam foede vitiaverit*, id ab eo loco alienum similisque illis est, quibus hypostigmen addendam esse negavi.

V. 1186. Πολυπλάγκτων. Codd. ΓΔ. Aug. BC. πολυπλάγκτων. In sec. ἀπανστὸν γ' Dresd. A. et Edd. Triclin.

V. 1188. Δορυσσόντων μόχθων. Suidas s. h. v. τουτέστι τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων, ἐξ οὗ τῶν πολεμικῶν. Eustathius p. 1292, 19. δορύσσειν cum verbis θωρήσσεσθαι et αἰχμάσειν sive αἰχμάζειν comparat; quod si ita se habet, a bellatore translatum est ad bellica negotia, ut substantiva solent, ἀσπισταὶ μόχθοι Eur. El. 442. ἀσπίστορες κλόνοι, λόγχιμοὶ καὶ ναυβάται ὄπλισμοὶ Aesch. Ag. 393. 456 Non multum distat δορυσσός πόνος Theognidis v. 965. Δορυσοήτων, quod Neuius ex La. recepit, scribentis errori imputandum, quum neque δορυσοέω neque aliud simile verbum extet.

V. 1190. Ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. Ultimo vocabulo cod. Δ. Jen. Mosq. B. addunt ἠνεμούεσσαν. Musgravius εὐρουεδῆ conjecit ex Simonidis Fragm. CXXXIX. 398. εὐρουέδους χθονός, tacite mutato accentu. Εὐρώδῃ, quod Scholiastae ab εὐρώς arcessunt, vix dubitari potest quin ab εὐρός propagatum sit ut βραχώδης et τραχώδης v. ad Phryn. p. 541. quanquam haec a primitivo ipsa significatione differunt. Versui antistrophico accommodavi olim verbis transponendis τάνδ' ἂν εὐρουεδῆ Τροίαν. Bothius metri defectum asterisco notavit, Dindorfius ἂν' εὐρώδῃ Τροίαν corrigit, cf. Lachmann. de Syst. p. 154. Hermannus post ἀνά inse- rendum putat γε, sed in universum de metris hujus strophae nihil decernit. Aliorum locorum correctiones, quas in Ed. Pr. subjeci, hae sunt. Philostratus V. Ap. IV. 25, 165. de Lamiis narrat ἐρώσιν ἀφροδισίων μὲν οὐ, σαρκῶν δὲ καὶ μάλιστα ἀνθρωπέων, καὶ πάλλουσι τοῖς ἀφροδισίοις, οὓς ἂν ἐθέλωσι πάσασθαι. ubi Valckenarius ad Herod. VII. 602. παιάνουσι corrigit, Jacobsius Exerce. Crit. T. II. 86. αἰκάλλουσι, Corais ad Heliod. p. 199. σφάλλουσι, quibus omnibus praestat παλεύουσι, inescant, allecant, δειναὶ παλεῦσαι καὶ γοητεῦσαι Philo de Somn. I. p. 67. ed. Pfeif. v. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 438. sq. Intt. ad Hesych. s. Παλεύσας, Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 341. Apud Libanium Decl. p. 837. T. IV. τίς ἢ τὸν σκληρὸν τοῦτον κατακλείσασα scrib. κατακλήσασα. Aelian. H. Ann. I. 2. ἢ ἰέρεια γυμνὴ παρθένος πάρεισι μόνῃ καὶ τροφῇ τοῖς δράκονσι κομίζει scr. γυνή, ut παρθένος γυνή Plutarch. de

Virt. Mul. p. 50. VII. *παρθένος κόρη* Eur. Heracl. 409. Paus. IV. 19. *γραῦς γυνή* Arist. Thesm. 345. *παῖς κόρη* Lysistr. 595. Demosth. 540, 30. Philostr. Iconn. II. 864. Ed. PR.

V. 1192. *᾽Οφελε* — usque ad *Ἄγην* affert Suidas s. 457 *᾽Οφελε*. La. Lb. et sex alii *᾽Οφελε*, ut in lemmate Schol. Rom.

V. 1194. *Κεῖνος ἀνὴρ ὃς στυγερῶν*. Perperam Brunckius hic et Philoct. 213. *᾽ἀνὴρ*, Bothius *᾽ἀνὴρ*. Syllaba prima producitur in melicis Aesch. Suppl. 440. Eum. 312. Pers. 644. Philoct. 709. Oed. T. 869. Ed. PR. Suidas l. c. *στυγερόν*.

V. 1195. *Ἐδειξ' ὄπλων Ἑλλασι κοινὸν Ἄρη*. Pro *ἔδειξ'* Hermannus restituit *ἔδειξεν*, quod Suidas l. c. et Barocc. B. Aug. BC. Dresd. B. Mosqq. Lipss. cum codd. *ΔΘ*. La. Lb. exhibent; *Ἑλλασι Δ*. Lipss. Ald. *Ἑλλησι* Aug. BC. *Ἄρη* Laud. Jen. Aug. C. Dresd. AB. ceteri *Ἄρην*. *Κοινὸς Ἄρης* utrum bellum Trojanum denotet an quaecunque unquam a Graecis communiter gesta sunt, in ambiguo relinquitur.

V. 1197. *᾽Ω πόνοι πρόγονοι πόνων*. Pro *᾽ω*, quod Brunckius et Bothius retinent, Hermannus cum plerisque codd. et Ald. *ἰώ*. Dindorfius *ἰὼ πόνοι πρόπονοι* scripsit, quo et metra exaequaret et insolentiam tolleret dictionis; nam *πόνου πρόγονοι πόνων* plus quam *ποιητικόν* esse, illud autem dici ut *κακὰ πρόκακα* apud Aeschylum. Perparvum tamen hinc distat, quod Plato dixit, *ξυμφοραὶ ἐχθρας ἐκγονοι* Legg. XI. 928. C.

V. 1198. *Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους* — ut *νόσος μ' ἔπερσε* Oed. T. 1456. *Τελαμῶν ἔπερσε Λαομέδοντα* Pind. Nem. III. 62. *πέρσαι στρατόν* Ol. X. 45. *πέρσε Γέτας* Anth. Pal. VII. n. 332. et in vulgari quoque sermone Sext. c. Eth. §. 129. p. 714. *ὡς ὑπὸ μείζονος κακοῦ πορθεῖται τῆς τοιαύτης προλήψεως* cf. Heindorf. ad Protag. p. 340. A. Schwebel. ad Frontin. Strat. I. 6. p. 47. Ab animatis contra ad inanimata translatum est *πόλις ἐναίρεται* Oed. C. 842. *νῦξ ἐναριζομένα* Trach. 94. pro *ἀφανιζομένη*, ut Hom. Od. T. 263. *μηκέτι χροῶ καλὸν ἐναίρεο* Eustathius interpretatur *ἀφάνιζε*. Ed. PR. [*δεδαγμένον ἄστν* Quint. Cal. XIV. 17.]

V. 1199—1201. *Ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλικῶν νεῖμεν ἐμοὶ τέρπιν ὀμιλεῖν*. Cod. *Δ*. Bar. duo, Dresd. A. *κεῖνος*. Hermannus pro priore *οὔτε* correxit *οὐ*, quod 458 receptum est. Barocc. A. Aug. C. et Ald. *βαθειᾶν*. Lips. B. *βαθειῶν*, ceteri *βαθειᾶν*, ut *ἐπετειᾶν* Agam. 988. *δαμιᾶν* Eum. 808. Infinitivus *ὀμιλεῖν* ex abundantia additus est ut

δῶκεν ἔχειν etc. Pind. Nem. X. 135. Χαλεπὰ δ' ἔρις ὀμιλεῖν κρεισσόνων. [Βαθεῖαν κλικῶν displicet Ellendtio T. I. 287. cui assentior τέρψιν βαθεῖαν quo audacius hoc gratius esse.]

V. 1202—1206. Οὔτε αὐλῶν ὄτοβον οὔτ' ἐννουχίαν τέρψιν λαύειν ἐρώτων· ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν. Priora verba Suidas affert s. Ὀτοβος, quomodo hoc nomen in ΔΘ. aliisque scribitur et ap. Moschopulum, qui in Lex. s. Πάταγος scholion transscripsit. Ἐρώτων primo loco omittunt Lips. B. Dresd. B. et Dorvill.; Bothius et Hermannus puncto post λαύειν posito sequentia per anadiplosin junxerunt ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, quod sequuti sunt, praeter Wunderum, omnes.

V. 1207—1210. Κεῖμαι δ' ἀμέριμος — λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Ἀμέριμος passivam h. l. significationem habet ut in Posidonii parodia ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμος ἔσσειαι, nec pro πολυμέριμος, ut Schol. Rom. et Bothius statuebant, positum est. Ante Brunckium legebatur κόμας λυγρᾶς. Wakefieldius Silv. T. II. 153. τεγγόμενος κόρας, λυγρᾶ —

V. 1211. Καὶ πρὶν μὲν ἐννουχίου. In ΓΔΘ. et Dresd. A. deest καί. Triclinius correxit καὶ πρὶν μὲν οὖν, quo additamento rejecto Hermannus syllabam strophico detraxit versui.

V. 1214. Ἀνεῖται στυγερᾶ δαίμονι. La pr. ἀγκεῖται (sic) Lb. Δ. Lips. B. ἐγκεῖται sive ἔγκεεται, unde Schaeferus ἀγκεεται scribendum esse suspicabatur.

V. 1218—22. Ἴν' ὑλᾶεν — προσείπομεν Ἀθήνας. Cod. Γ. et Turn. ὑλῶεν ut θυώεις dicitur et θυήεις, δενδρώεις et δενδρῆεις, δινώεις et δινῆεις. Illud tamen nusquam legi, neque horum omnia satis certa sunt. Pro ἄκραν Eustathius p. 649, 53. ἱερήν, pro προσείπομεν cod. Brunck. προσείπομι, Brunckius προσείπομι' ἄν, addita particula, quam Hermannus ostendit necessariam non esse. Ac jam veteres libros discordasse testis est Philoponus de Mund. Creat. L. IV. 6, 548. T. XII. 459 Bibl. Gall. qui h. v. ita affert τὰς ἱερὰς ὅπως προσείπομι Ἀθήνας.

V. 1225. 26. Δῆλος δέ μοι ἔστι. Hermannus μούστί, Elmsleji admonitu. Ἐκλύσων στόμα ut λέλυκα τὸ στόμα Isocr. Panath. p. 252, 96. Schol. Laur. Δίδυμος καὶ δῆλος ἐστὶν ὡς τι σημανῶν νέον. qui versus ab hoc loco alienus similitudinis causa adscriptus videtur. In seq. pro σὲ δὴ τὰ δεινὰ hoc est atrocía illa, Musgravius σὲ δῆτα δεινά, Wakefieldius Silv. III. 103. σὲ δῆτα δεινά proposuit.

V. 1227. Ὡδ' ἀνοιμωκτεῖ χανεῖν — expressisse videtur

Attius in Armorum iudicio *Hem vereor plus quam fas est captivum hiscere*, matris Hesionae captivitatem ad filium transferens Teucrum, quia *partus uterum sequitur*. *Ἀνοιμοῶντι* Hermannus cum *ΔΘ.* Paris. C. Aug. A. Jen. Dresd. A. et Eustath. 723, 28. Retinui *ἀνοιμοῶντι* propter potiores testes *Membr. Γ.* La. Lb. nam rationibus, quantum equidem video, res confici nequit. Neque tamen horum adverbiorum ratio adeo abdita est, ut quibuslibet librariorum et conectorum commentis indulgeri oporteat. Barbara sunt quae Sturzius *Opusc.* p. 244. 264. et Goettlingius ad *Theod.* p. 229. receperunt, *ἐξπήχυστί* et *ἀμαξεί*, non solum quia forma, sed etiam quia notio ipsa repugnat; barbarum est *ἀλατεί*, quod *Ottfr. Muellerus* Aeschilo tribuit *Eum.* 76. non minus quam *τιμητεί*, *προσητεί*, *πλανητεί* et quidquid hujusmodi contra analogiam fingi poterit. [*ἐγκονητί* *Pind. Nem.* III. 35. v. *Spitzner. de V. Her.* p. 47.]

V. 1228. *Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος.* Aug. B. *σέ τοι σέ τὸν ἐκ τῆς*, Aug. C. et Mosq. B. *σέ τοι τὸν τῆς*, *Dorv.* B. *σέ τοι σέ τόν*, omissis *ἐκ τῆς*, *Dresd. B.* *σέ τοι σέ τὸν τῆς*, quod Hermannus adscivit.

V. 1229. *Ἡ που τραφεῖς ἄν.* Affert hunc versum cum sequenti *Schol. Arist. Ach.* 638. ubi *εἴ που* scriptum. *ED. PR.*

V. 1230. *Ἐψηλὴ ἐκόμπεις καὶ ἄκρων ὠδοιπόροις.* Plus auctoritatis a codd. habet *ἐφώνεις*, quod *Bar. B. Bodl. Laud. La. sec. Harl. Θ. Paris. D. Lips. AB. Ald.* repraesentant; nam eodem referendum *ἐφρόνεις* apud *Suidan* s. *Ἐψηλοτέρως*, ubi hic versus et tres sqq. afferuntur, et in 460 *ΓΔ.* La. pr. Lb. Aug. BC. *Heidelb.* nonnullisque *Brunckianis*; nec minus *ἄν φρονεῖς* et *φρόνεις* in *Jen.* et *Mosq. B.* Ceteri *ἐκόμπεις*, quod *Schol. Aristoph.* l. c. tuetur. — *Ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι* *Liban. Decl.* p. 162. T. IV. *ἀκροβατεῖν* *Philo de Somn. L. I.* p. 60. T. V. et *Anon. Suidae T. I.* 575.

V. 1231. *Τοῦ μηδὲν ἀντίστης ὕπερ.* *Codd. Γ.* *Jen. Aug. C. et Suid.* l. c. *τοῦ μηδενός*, quo *Wakefieldii* conjectura aberraverat *τοῦ μηδενός ἀντίστης* scribentis *Silv. T. II.* 25. *Τὸν οὐδὲν* *Phoenn.* 601. *τὴν μηδὲν* *Soph. El.* 1166. *ὁ τὸ μηδὲν* *Plato Epigr. III.* p. 103. T. I. *ED. PR. V. Siebelis* ad *Paus. T. I.* p. 108.

V. 1232. *Ναυάρχους* *Codd. Δ.* Lb. *ναυάρχας*. Sic in codd. *Oed. C.* 1085. *πάνταρχε* et *παντάρχα* miscentur, *πολεμάρχους* et *πολεμάρχας* *Sept.* 814. *τόξαρχος* et *τοξάρχης* *Pers.* 554. Sed *μόναρχος* et *πολιάρχος* hoc uno modo scribuntur apud *Tragicos*, quod *Blomfieldio* satis visum, cur

alteram formam prorsus rejiceret ad Sept. 828. Sed ταξίαρχας, στρατάρχας, εκατοντάρχας Aeschylus Palam. 168. junctim memorat.

V. 1233. Διωμόσω. Schol. γράφεται διωρίσω, quod Heathius comprobat. Pollux V. 152. ut synonyma componit διαβεβαιοῦμαι, δυσχυρίζομαι, διορίζομαι, διατείνομαι. Hesychius (post διορίζει) Διωρίζετο, διεβεβαιοῦτο, δυσχυρίζετο. Demosth. p. Cor. 263, 25. ὁ νῦν οὗτος διέβαλλε καὶ διωρίζετο. Dio Cass. XLV. 37, 444. αὐτὸν τῆς ἐλευθερίας ἐχθρὸν γεγονέναι διορίζομαι. Polyb. XVIII. 29, 2. διοριζόμενοι ὅτι ἀποστήσονται. Plutarch. V. Nic. VII. 363. προσδιωρίσατο ἀποκτενεῖν. Et ap. Demosth. c. Phil. III. 18. λέγω καὶ διορίζομαι cod. Paris. praebet δυσχυρίζομαι, quo minus mirum Valckenarium Athenaeo III. 83. D. et Wolfium Dionysio Hal. de Isocr. XVIII. 576. id pro διορίζομαι restitutum ivisse; quod prioribus exemplis refellitur. Apud Sophoclem tamen διωμόσω Suidae l. c. et codicum consensu satis firmatum est, neque insolitum Graecis δίομνυσθαι pro asseverantius affirmare, δίομνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων Eur. Philoct. Fr. VI. v. Dio-⁴⁶¹ nys. Antt. VIII. 2, 1742. Dio Chr. XV. 448. Lucian. pro Imagg. c. 20.

V. 1237. Ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ. Cod. Brunck. et Dresd. B. ποῖ βάντος, Ven. πῆ, Heidelb. ἦπερ, Δ. ἦπερ ἐγώ, omissa negatione. Verba ista eodem modo copulavit Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει, Eur. Hec. 1057. πᾶ βῶ, πᾶ στώ, atque hic quidem magis proprie, illic ex usu quodam quotidiani sermonis, fere ut nos dicimus *wo er gieng und stand*. Neque Agamemno quidpiam aliud dicit nisi hoc, *ubicunque Ajax fuit, ibi ego haud desui*, hoc est, nihil ille sine me gessit. Hermanno quidem ad v. 1260. (1281. Br.) haud veri simile videtur hoc Agamemnonem dicere voluisse, ut quo aequiparaturus magis sibi Ajacem quam, quod volebat, postpositurus fuisset. Sed quum paullo ante distincte dixisset, Teucrum omnem sibi auctoritatem et omne imperium abrogare

κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω

hanc Teuceri sententiam ita refutat ut Ajacem omnia quae egerit, secum gessisse dicat; quod quum imperator dicat, facile intelligitur hoc ab eo significari, *quid tandem fecit Ajax nisi meis auspiciis?* Neque mihi persuadere possum, illa Teuceri verba v. 1281. ὃν οὐδαμοῦ γῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί huic interpretationi contraria esse, quibus verbis vir gravissimus permotus est ut eandem sententiam huic loco subjiceret, *nusquam fuit Ajax ubi ego fui*, id est, *rerum gestarum omnino*

particeps non fuit, sic ut negatio οὔπερ οὐκ ἐγώ ad speciem abundet. Equidem assentiar antiquis interpretibus, quorum iudicium Triclinius affert: *μασὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα, οὐ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις τοιοῦτόν τι εὔρηται ἀλλ' ἔφη ποῦ βάντος ἢ ποῦ κ. τ. λ.* Ejusmodi sycophantia priscis causidicis perquam familiaris fuit, neque a Teucris animo commoto alienum crediderim, si adversarii dictum aliorum detorqueat et, quum Agamemnon dixisset Ajacem nihil nisi secum gessisse, hic nullam rerum gestarum partem ei tribui queratur, quae δεινῶσις non ultra quam fas est exaggerata videtur, praesertim si cogitamus 462 haec ab homine impense irato dici, iram autem brevem perhiberi insaniam. Eadem haud dubie sententia fuit perdocti grammatici, qui ad Euripidis versum Hec. 1219. τὸν χροσὸν ὃν φησὶ οὐ σὸν ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν, haec disserit: ἐνταῦθα ἢ Ἐκάβη διαβάλλει τὸν Πολυμήστορα· οὐ γὰρ ἐμνημόνευσεν οὗτος τοῦτου, ὅτε περὶ τοῦ Πολυδώρου ἀπελογεῖτο· εὔρησεις δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα παρὰ τε Σοφοκλεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις. [Mentitur Electra in Soph. El. 360. δῶρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς.] Cur autem Graeci soleant post οὐ μᾶλλον ἢ adjicere negationem, docte et sollerter explicuit Nitzschius ad Ion. p. 74. idque magis clarescet, si ipsa exempla nobis proponamus. Ergo quod Herodotus dicit IV. 118. ἦκει γὰρ ὁ Πέρσης οὐδὲν μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ὑμέας, hoc significat: *non fiet ut Persa nos aggredi malit, quam vos non aggredi.* Si omisset negationem, ambiguum erat, utrum Persa ad neutros an ad utrosque venturus diceretur; nam si quis ita loquitur ἦκει οὐ μᾶλλον ἐφ' ἡμᾶς ἢ ἐφ' ὑμᾶς, intelligi potest neque ad nos veniet neque ad vos; adjecta autem negatione patet aliquem sperasse quod eventurum esse negatur: οὐκ ἔσται, ὅπερ ὑμεῖς ἐλπίζετε, ἐφ' ὑμᾶς οὐχ ἦξειν αὐτόν, ἐφ' ἡμᾶς δέ. Demosth. c. Timoth. 1185, 7. οὐ περὶ πλείονος ἐποίησατο περιουσίαν χρημάτων μᾶλλον ἢ οὐ Τιμοθέῳ ὑπηρετῆσαι, *non maluit dives esse quam Timotheo non succurrere.* Haec igitur dubito num Sophoclis loco convenient. Veteres, qui ἦπερ scripserunt, ποῦ pro πότε acceperunt. Bothius ἦπερ edidit, quod Hermannus substitui posse dixerat.

V. 1238—1239. Οὐκ ἄρ' — Jen. Mosq. B. ἄρ' οὐκ. *Ἔοιμεν*, quod legitur etiam Eur. Cycl. 99. Heracl. 676. miram perperit Eustathii opinionem p. 885, 9. ἀττικὸς ἀνήρ ἀγμῆτας ἂν εἶπε καὶ γεμηότες κατὰ τὸ ἔοιμεν. Etym. M. 350, 54. et Zonar. T. I. 786. ἔοιμεν ὡς δέδοικμεν, quod Tittmannus ad h. l. refert. Ed. Pr.

V. 1240—1243. Pro τότε Cod. Γ. ποτὲ γρ. ὅτε. Pro φανούμεθ' idem et Dresd. A. Paris. T. φανοίμεθ', Θ. Mosq.

Dresd. B. Jen. *φανοίμεθ'*. V. 1242. pro *ἀρκέσει* Dresd. A. Paris. T. *ἀρκέσοι*, in seq. pro *ἤρεσεν* Aug. C. *ἤρεσεν*, Aug. B. *ἤρεσεκε*.

V. 1244. 1245. *Βαλεῖτε* — Paris. C. *βάλοιτε*. Σὺν 463 *δὸλαρ κεντήσετε* ut Eur. Suppl. 240. *οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρο' ἀφιᾶσιν κακά*. Brunckius ξύν, cod. Jen. *δόλοις*, ΔΓ. *κεντήσεσθ'*. In simili oratione Alcaei Fragm. LXIII. *ψέγουσιν ἐκ τοῦ ψόφου τοξεύοντες* scrib. *ψέφους*. Pro *ἡμᾶς* Hermannus *ἡμας*.

V. 1246—1254. *Ἐξ τῶνδε* — *πορεύεται*. Hunc locum exscripserunt Stobaeus Serm. III. 5, 74. et Maximus Eclog. T. II. p. 535. Pro *ειρκτέον* v. 1250. Stobaeus mendose *εἰκτέον*.

V. 1252. *Ἄλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ* — Eustathius p. 880, 2. *οἱ γὰρ* — Chria Anonymi in Rhetor. Gr. T. I. 602. inscripta est *οἱ φρονοῦντες εὖ*, *φησὶ Σοφοκλῆς, κρατοῦσι πανταχοῦ*. Post hunc versum Maximus interserit similem *ὁ γὰρ φροναῖν εὖ πάντα συλλαβὼν ἔχει*, quem Villoisonus ad Longum IV. p. 275. ex praecedenti effictum, Schowius ad Stob. III. 70. aliunde adscriptum putat. Ed. PR. Hermannus eum ab Apostolio Sophocli, a Stobaeo Chaeremoni tribui ostendit.

V. 1253. *Μέγας δὲ πλευρὰ βουῆς* — Duo Barocc. Paris. CK. Membr. Aug. BC. et Ald. *πλευράς*, Θ. La. sec. Harl. Bodl. Laud. Jen. Mosqq. Dresd. B. et Juntt. *πλευράν*, quod Schol. legit et probavit Musgravius. *Πλευρᾷ* Maximi ed. Coisliniana, *πλευρά* Paris. D. Dresd. A. Antonius Exc. XXV. p. 73. Eustathius p. 1524, 51. quod Porsono auctore ad Hec. 820. receptum est, auribus magis quam codicibus consultis.

V. 1259. *Οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν*. Jen. *οὐκ εὐφρονήσεις*, Mosq. B. Δ. *οὐκ εὖ φρονήσεις*. Verba *οὐ μαθὼν* — *λέξει τὰ σά* affert Moschopulus ad Il. II. 58. *Ὅς εἰ* pro *οἶος εἰ* positum ut saepius v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. p. 139.

V. 1263. *Τὴν βάρβαρον* — citat hunc versum Schol. Hom. II. XV. 232.

V. 1266. *Ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς*. *Τοῖς βροτοῖς* cod. Δ. Aug. C. Dresd. B. Lips. B. et Stob. Serm. CXXVI. 3. ceteri codd. et Stobaei ed. princeps cum Maximo Tit. CCLXXI. 464 877. *τις* exhibent.

V. 1268. *Οὐδ' ἐπὶ μικρῶν λόγων* — Dresd. A. Paris. T. et Edd. Triclinianae *πόνων*, quod merito improbat Brunckius. Is reddit *ne minimum quidem*, nec dissentit Hermannus. Praeferam *ne verbulo quidem*, fere ut Stephanus voluit ac nos

dicimus *nicht mit einem armseeligen Worte gedenkt er deiner*. *Τούτων ἐπὶ σμικρῶν μνημονεύει Julian. Or. III. 128. A. Sic ἔπος σμικρόν dicitur Oed. C. 443. Idem significaret οὐδ' ἐπὶ σμικρὸν λόγου, ut El. 414. οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.*

V. 1270—1272. *Δορί. Dindorf. δόρει. Πάντα ταῦτ' — ordine inverso Aug. B. Dresd. A. Lips. ταῦτα πάντ', de quo dixi ad v. 1023. In sequenti versu Membr. Bodl. Paris. E. Dresd. AB. Lips. B. Lb. Θ. κἀνόητ' pro κἀνόνητ'. Hoc neque Sophocles praeter v. 758. ubi libri discrepant, usus est neque Aeschylus; Euripides saepius sed intellectu proprio, non, ut ἀχρεῖος et ἀνωφελής, per contentum pro *futilis*. Quapropter illud vulgato antepono.*

V. 1274. *Ἐρχέων ποῦδ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλεισμένους. Pro οὔτος Lc. Bar. A. ἐντός, in quod Musgravius conjectura incidit, sed vulgatam satis defendit Abreschius Animm. T. I. 173. Euripidis exemplo Phoenn. 454. τὸνδ' εἰσεδέξω τειχέων. Similiter γῆς εἰσεδέχασθαι Oed. T. 238. unde pendet Eur. El. 394. τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσοδοχὰς δόμων. Sed apud Aesch. Ag. 444. μυχοῦ ἀφερκτος controversum est, utrum, ut Scholiastes interpretatur, κατὰκλειστος περὶ τὴν εἰροκτῆν an exclusus penu significetur. Certatur etiam de Thucyd. V. 83. κατέκλησαν Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδικκαν, ubi Valckenarius ἐγκατέκλησαν, alii aliud scribendum putant, Bernhardt Synt. p. 137. pro ἀπέκλησαν accipit, quam sententiam Poppo in antecessum damnavit; nihiloque certius est in Euripidis Pel. Fragm. III.*

*οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος
οὐ δῶμα γαίας κλειστόν, ἔνθα τὴν φύσιν
ὁ δυσγενῆς κούψας ἀν εἶη (fort. ἐξίλοι) σοφός.*

genitivum *γαίας* ab adjectivo regi; videtur potius *κατάγειον*
465 *κλειστόν* significari, simile illis, in quibus Epimenides, Pythagoras aliique miraculorum fabri aliquamdiu delituisse feruntur. Pro *ἐγκεκλεισμένους* La. et Bar. A. *ἐγκεκλειμένους*, quae forma servata est in omnibus codd. Aesch. Suppl. 934. Androm. 495. sicut altera *ἐγκεκλεισμένος* Trach. 579. Elmslejum notum est Tragicis ubique vel contra codd. *κλήης, κληθρον, κλησαι*, restitui voluisse, idque plerosque alios esse sequutos v. Matthiae ad Hec. 482. ad Bacch. 1253. ad Phoenn. 64. ut et hoc loco Herm. et Dind. *ἐγκεκλημένους* scripserunt. Par inconstantia in Platonis libris v. Schneider. ad Civ. T. III. p. 70. et apud oratores atticos Demosth. p. 22, 27. p. 442, 26. p. 803, 28. Aeschin. p. 410, 87. v. Interpr. ad Isocr. Paneg. 47, 43. qui *κέκλειμαι* praeferunt, non dissentiente Baitero p. 26. [Quod in codd. nonnullus scriptum est *κε-*

κλειμένον Ellendtius T. I. 964. nihil aliud esse putat quam quod grammatici antiquae Atthidi tribuunt *κεκλιμένον*.] [*κέκλειται* v. Reisk. ad Aristid. T. II. 470.]

V. 1275. *Ἐν τροπῇ δορός*. Sic vulgo interpungitur; Erfurdcius et novissimi editores comma post *δορός* omiserunt. *Ἐν τροπῇ δορός* Rhés. 82. sed *ἐν μάχης τροπῇ* Agam. 1238. utrobique in exitu senarii sequente consona. Frequentius tamen nomen primarium alteri praeponitur: *μάχη δορός* Agam. 427. Eur. Erechth. Fragm. I. 29. Cycl. 5. Antig. 674. quam hic interpretes dissentiunt. — Ad hunc locum retuli versus ignoti poetae ap. Charis. IV. 252.

Vidi te, Ulysse, saxo sternentem Hectora,
vidi tegentem clypeo classem doricam,
ego tunc pudendam trepidus hortabar fugam.
quae apertum est ab Ajace per irrisionem dici.

V. 1277. *Ἀκροισιν — φλέγοντος*. Affert Suidas s. *Ἐδώλια* et *Ἐδωλιάσαι*, ubi his vocabulis lenis spiritus ut in cod. Flor. Herodo. I. 24. additus est, quem ex hoc genere solum *ἔδαφος* habet; *πωλικῶν θ' ἔδωλιῶν* Aesch. Choeph. 69. De eodem incendio Virgilius Aen. V. 662. *furit immissis Vulcanus habenis transtra per et remos*. Ed. Pr.

V. 1281. *Ὅν οὐδαμοῦ φῆς*. Schol. *πρὸς τὸ ποῦ βάντος ἢ ποῦ σάντος*, de quo *ἔξουθενισμῶ* dixi ad v. 1237. *Φῆς* sine iota Jen. et Mosq. B. *Συμβῆναι* Hermannus interpretatur *adstitisse tibi*, ut *συμβέβηκε* accipitur a Matthiae ad Hel. 1007. Brunckius vero, *nusquam hosti contulisse pedem*, quo intellectu est *συμβεβηκέναι* Polyb. XI. 24, 6. sed mendose scriptum pro *συμβεβληκέναι*. Idem tamen hoc loco significari videtur. Aoristi *ἔβλην* extat participium *βλείς* v. Etym. M. imperativus *συμβλήτω ἀπάντησον* Hesych. (si ita scribendum pro *ἀπήντησεν*) optativus *βλείης* Schol. Ven. N. 288. infinitivus *ξυμβλήμεναι*. Apud Tragicos tamen solum *συμβαλεῖν* invenitur. In seq. versu Bothius *ἔμιν*, ut in Ed. Pr. scripsi.

V. 1283—84. *Χῶτ' αὐθις*. Utraque Junt. *χῶστ'*, cod. G. *χ' ῶτ'*, γρ. *ἀποφαντικῶς ὅτι*. In seq. versu *ἦλθ' ἐναντίος* Jen. Dresd. A. Mosq. B. Aug. BC. Ald. Ceteri *ἦλθεν ἀντίος*.

V. 1285—87. *Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον* — Laudat hunc locum Eustathius p. 361, 28. tanquam exemplum *ἀναχρονισμοῦ εὐμεθόδου*. Etenim Cresphontis dolus significatur, quo in sortitione provinciarum Messeniam obtinuit; v. Apollod. II. 8. Paus. IV. 3. Plaut. Asin. II. 6. 46. quos Stolbergius in testimonium adhibuit. Ad demonstrandum nominis *βῶλος* genus masculinum Thomas p. 170. (p. 53.) profert verba

ὕγρας ἀρούρας βῶλον ὃς ἐμελλε, ob aliam causam Eustathius p. 675, 32. ἐμελλε πρῶτος ἄλμα ζουφιεῖν. Ed. Pr. *Εἰς μέσον* Edd. vett. Deest hoc loco adjectivum quod in hac constructione plerumque addi solet: οὐράνιον πῆδημα ζουφίζειν Eur. El. 1057. δύστηνον αἰώρημα ζουφίζειν Suppl. 1057. ὕγρον ἀναρῶ-
 ῥίπτειν ἄλμα Archias Anth. Pal. VII. 214. In seq. versu Aug. B. παρῆν pro παρῶν.

V. 1290. Ποῖ βλέπων. Triclinius ποῦ.

V. 1292. Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα. Tzetzes Chil. V. 448. πῶς Σοφοκλῆς τὸν ἄνδρα Φρύγα φησὶν οὐκ οἶδα, λέγων ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα. Sed eodem modo Herodotus VII. 11. Πέλοψ ὁ Φρύξ et Orosius I. 12. *Tantalus rex Phrygiorum*; aliique Phrygum et Lydorum nomine promiscue utuntur v. Markland. ad Maximum XXXVI. 1. p. 179. Ed. Pr.

V. 1293. Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον. Elmslejus *δυσσεβέστατον δεῖπνον* jungenda putat; Hermanus, qui hoc epitheton, sive Atreo tribuatur sive coenae
 467 Thyestae, nimis languere censet, retulit se ad Edd. veterum interpunctionem ὃς αὖ σ' ἔσπειρε *δυσσεβέστατον*.

V. 1295. Μητρὸς ἐξέφυς Κρήσης. *Cressa* proprium est et usitatum *Aeropes* cognomen v. Burmann. ad Ovid. Trist. II. 391. a Teucro autem contumeliose ita dicitur ob communem Cretensium infamiam v. Dorvill. ad Charit. p. 332. Plato comicus ap. Schol. Arist. Avv. 798. τὸν μαινόμενον, τὸν Κρηῖτα, τὸν μόγις Ἀττικόν. Menelaus ipse propter conjugium cum Aerope initum *ἡμίκρης* vocatur Lycophr. 150. Ed. Pr. Schol. Laur. αὐτὸς γρ. αὐθις, pessime quidem.

V. 1296. Ἐφ' ἧ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατήρ — afferunt Thomas M. p. 907. (387.) et Moschopulus *Λεξ. s. φυτεύειν*. Ἐπακτὸν ἐξώθειν ἄνδρα Dionys. Antt. II. c. 58. Eodem accentu adjectivum notatur Pind. Ol. X. 107. Plat. Rep. III. 405. B. Thucyd. VI. 20. Aristot. Meteor. IV. 5. p. 382, 12. Theophr. de Ign. 66, 728. Isocr. ad Dem. 6, 23. Socrat. Epist. VI. p. 9. Hippocr. de Aer. et Locc. p. 540. T. I. de Insomn. p. 10. T. II. Diod. II. 54. Paus. VIII. 8, 6. Plut. Comp. Pericl. c. Fab. c. III. Galen. T. I. p. 59. Alciphr. I. Ep. 24. Long. Past. III. 15, 114. [σίτος ἐπακτός Thucyd. VII. 28. Stob. Flor. III. 74. Strab. XVI. 295. κακὸν ἐπακτὸν Aristid. T. II. 533.] etc. saepiusque apud Tragicos. Atque huic notationi accommodata est motio; ἐπακτῆ Schol. Eur. Hipp. 318. pro quo apud poetam ipsum h. l. ἡ ἐπακτός legitur, ἡμέραι ἐπακταί Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 826. A. ἐπακτὰν ἄταν Phoenn. 345. quo loco Porsonus ἐπα-

πόν edidit ut in Flor. A. legitur, eaque usitatissima est femini scriptura Plat. Rep. IX. 573. B. Aristot. de Gener. An. III. 1. p. 750, 9. Soph. Trach. 491. Isocr. Hel. Enc. 215, 37. (vulgo *ἐπείσακτος*) Plut. V. Arat. XVI. Aristid. T. I. 535. (cod. *ἐπείσακτος*) Plotin. [Enn. III. L. II. 258. Cr. *τάξει ἐπακτῶ.*] Enn. IV. L. VII. 9, 463. Appian. Civ. II. 71, 273. Mithr. c. XCIX. 790. (vett. Edd. *ἐπακτῆ*) quae cum *ἡ μέσος*, *ἡ μεμπτός*¹⁾ et similibus conferri debet. Verum idem femini-⁴⁶⁸ num nonnunquam proparoxytonos scribitur *ἡ ἐπακτος* Hippocr. de prisc. med. p. 53. T. I. Herodo. VII. 102. convenienter masculino et neutri *τὸ ἐπακτον* Philem. Fragm. VIII. 396. sed multi propter contraria exempla hunc tenorem sincerum esse negabunt, neque sane diversitas significationis, qua Grammatici *ἐξαιρέτος* et *ἐξαιρετός*, *ἐκλεκτος* et *ἐκλεκτός*, aliaque syntheta et parasyntheta distinguunt, in illo adjectivo intelligi potest; tum *περίακτον*, sive versatile significat ut apud Athenaeum XIV. 637. C. Plut. Sol. Anim. c. XXI. 177. et Pollucem, sive id quod circumfertur ut Plut. Comp. Lys. c. III. semper proparoxytonon est ut *ἐπείσακτον*, de quo Wyttenb. ad Plut. T. I. 319. seq. et contra *συνακτὸν ὕδωρ* Anon. Stad. in Geogr. Min. T. II. 444. ed. Gail. *συνακτῆ* Hesych. s. *Συμφορῆ*. Verum de summa hujus universi generis inconstantia in Append. dicetur.

V. 1296. *Ὁ φιλύσας πατήρ*. Cod. *ΓΔΘ*. et alii *φιλύσας*. Moschopolus l. c. *δῆλον ὅτι ἐνταῦθα τὸ φῖ γράφεται*. Participium sententiae aliquid ponderis addit, *ipse pater*, ut Iph. A. 1177. *ἀπώλεσέν σ' ὁ φιλύσας πατήρ*, Iph. T. 360. *ἰερεὺς ἦν ὁ φιλύσας πατήρ*, Phoenn. 1595. *ὁ σπείρας πατήρ κτείνει με*, et cum iteratione *ὁ φύσας γὼ τεκῶν ὑμᾶς πατήρ ἀπώλεσε* Herc. 1339. qua synonymorum congerie nemo non sentit animum, quo crebrius, hoc fortius percuti. Idem observatur in nomine matris: *φονεὺς μητρὸς ἢ σ' ἐγείνατο* Soph. Fragm. Alem. II. *κλύων γόον* (periturae) *ματρὸς ἃ σ' ἔτιχτε* Eur. El. 1213. *ἐπὶ φόνῳ ματρὸς ἃ νιν ἔτεκε* Orest. 1491. *αὐτὰ σ' ἔχτεινε μάτηρ ἃ σ' ἔτεκεν* Antip. Thess. Ep. XXVI. eaque ambage utuntur etiam in invocatione: *ὦ τεκομένα με μάτηρ* Orest. 195. Phoenn. 195. *ὦ τεκοῦσα μητέρα* Phoenn. 1276. Iph. A. 1338. quibus locis apparet, activam formam et mediam promiscue poni, et nonnunquam etiam imperfectum succedere in locum aoristi, ut Eum. 318. Sed interdum pluribus verbis non plus significari videtur quam uno: *ὁ φιλύσας πατήρ* Trach. 311. *ὁ φιλύσας π.* Oed. T. 1514. *ὁ φύσας* Helen. 87.

¹⁾ Eustathius p. 793. *τὸ ἀνεκτὸς ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀνεκτῆ καθ' ὁμοίότητα τοῦ μοῖρα διαίρετός καὶ νόσος ἐπακτός* (cetera aliena sunt).

ὁ γεννήσας π. Oed. T. 1412. τὴν τεκοῦσαν ἢ μ' ἐγένετο Eur. 469 El. 964. ¹⁾ Eademque abundantia modo parentis nomen additur *Διγίνα θυγάτηρ Ἄσωποῦ πατρός* Iph. A. 697. *παῖς Ἐχίονος πατρός* Bacch. 983. modo nati *Ὅρσιλόχοιο τὸν Ἄλφειὸς τέκε παῖδα* Hom. Od. III. 489. XV. 187. *Μήδειον τέκε παῖδα* Hesiod. Theog. 1000. ἦν *Ἴφις παῖδα φυτεύει* Eur. Suppl. 996. *ἄ μ' ἔτικτε κούραν* El. 1181. *τὸν τέκε παῖδα Μικῶν* Epigr. Ἀδесп. CXXXVIII. p. 145. T. II. *τῷ ὑπο Πύρρα τέκεν παῖδα Νεοπτόλεμον* Heliodor. in Anth. Pal. IX. n. 485. His, quae in Ed. Pr. p. 381. attuli, conferri poterit *Λυχνιδόν, ἦν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν* Christodor. ibidem VII. n. 697. Postremo nescio an Eur. El. 678. *οἴκτειρε δ' ἡμᾶς — οἴκτειρε δῆτα σοὺς γε φύντας ἐγγόνους* adversus eos, qui σοῦ γε φύντας correxerunt, satis defendatur hisce exemplis: *ἐμούςς γε συγγενεῖς πεμφυκότας* Orest. 1329. *Ξούθου παῖδα μ' ἐκπεμφυκότα* Ion. 1533. ex quo colligitur, recte dici *σὸς παῖς* sive *ἐκγονος πέφυκα*.

V. 1297. *Ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.* Cod. A. *ἀφῆκεν.* Wakefieldius Silv. T. III. 143. *διατροφὴν* corrigit. Athenaeus VII. 277. C. *Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρω τοὺς ἰχθύς ἔλλοις εἶπε Ἐφῆκεν — διαφθοράν,* quo loco nominis scriptura variat *ἔλλος, ἔλλός* et *ἔλλος*. Hoc loco La. Lb. *ἔλλοις* scribunt, Membr. Bodl. Laud. Dresd. A. Aug. AB. *ἔλλοις*, Jen. *ἐλοῖς*, Mosq. B. *ἐλοῖς*. [Non magis in spiritu sibi constat nomen *ἔλλοψ* sive *ἔλλοψ* et latinum *helops* sive *hellops* sive *ellops* v. Schneider. Gramm. T. I. p. 196. Perfacete Hermannus, *singulari*, inquit, *felicitate pisces tragicici adhuc spiritum asperum a Gellio II. 3. imminentem effugerunt*; quo significat apud hunc: *Satis notum est, atticos ἰχθύς et ἴρον (εἰρμόν?) citra morem gentium Graeciae ceterarum inspirantes primae literae dixisse, pro ἰχθύς scribendum esse ἔλλόν, neque tamen in Sophoclis verbis spiritum immutavit*]. Ad rem pertinet Scholiastae adnotatio: *ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρησσαις Εὐριπίδου* ²⁾ *ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν λάθρα ὑπὸ Θεράποντος ὁ πατὴρ Ναυπλῖω παρέδωκεν ἐντελλόμενος ἀποποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει.* Hic igitur statuit *ἐπακτὸν ἄνδρα* significare illum obscurum corruptorem, *ὁ φιλύσας πατὴρ* ipsum Aeropae patrem Catreum (cujus nomen urbi Creticae Catrae sive Ca-

¹⁾ *Γενέτωρ πατήρ* Ion. 135. Troad. 1280. *γενέθλιος ἀκτίων πατήρ* Pind. Ol. VII. 129. *γενέταιο τοκῆς* Nonn. XL. 287.

²⁾ Fugit hoc Solanum ad Lucian. Salt. §. 39. ubi vel *Λερόπης κλοπή* Achill. Tat. I. 8, 5. id est furtum velleris aurei, vel adulterium et poena significatur.

treae assimilatum videtur v. Anecd. p. 1175.) Sed Dio Chr. XV. 446. et alii Thyesten adulterum designant; Scholiastes Libanii T. IV. p. 65. *Ἀερόπην τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος μητέρα ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ἀτρεὺς μοιχευομένην λαβὼν τῷ Θυέστῃ εἰς θάλασσαν ἔρριψε*, atque hoc ab ipso Sophocle traditum dicit Schol. Eur. Or. v. 800. *Ἀτρεὺς τὴν Ἀερόπην τιμωρεῖται, ὅτι ἐμοιχεύετο Θυέστῃ, ῥίψας αὐτὴν ἐς τὴν θάλασσαν*, quod si ex hoc loco hausit, haud dubie fallitur, veriorque Scholiastes Sophoclis. Aeropen undis periclitatam esse significat epitheton *Ἀερόπη διερῆ* in Nicomedis Smyrn. Epigrammate III. p. 91. T. III. Anth. P. VI. n. 316. Ed. Pr.

V. 1298. *Τοιῶδ' ὄνειδίξεις σποράν*. Mosq. B. *τοιάνδ'*, quod Hermannus et Dindorfius receperunt, etsi vulgata concinnior est et testatior.

V. 1300. *Ὅστις στρατοῦ* — Pisander Telamonem ab Hercule poculum *ἀριστεῖον* accepisse tradidit Athen. XI. 783. C.

V. 1303. *Δώρημα κείνῳ ὄδωκεν Ἀλκμήνης γόνος*. Brunckius *δώρημ' ἐκείνῳ*, ut in eodem senarii loco legitur Trach. 603. codd. omnes *δώρημα κείνῳ* vel *κείνῳ*, quod Hermannus revocavit. *Τόκος* Bodl. Bar. B. Harl. Dresd. A. Lips. B. et Edd. Turnebb. ceteri *γόνος*. Idem *Ἀλκμήνης γόνος* dicitur Eur. Alc. 508. et *Ἀλκμήνης τόκος* Herc. 929. codicibus inter utrumque fluctuantibus. [Ellendtius T. I. 944. *δώρημ' ἐκείνῳ* praefert ratione sat gravi sed contra codices.]

V. 1304. *Ἄριστος ἐξ ἀριστεῖον δυοῖν*. La. pr. *ἀριστεῶν*, quod si plures haberet testes, locum obtinere posset; *δυοῖν μiasμάτων* Aesch. Eum. 570. *ἐν δυοῖν οἰμώγμασι* Agam. 1357. 471 *δύο ἄρσενας* Phoenn. 56. *κασίγνηται δύο* 388. *δύο ἡλίους* Bacch. 877. *δύο ῥοπάς* Hel. 1090. *δύο ἄμαξαι* Thucyd. I. 93. *δύο ἀνδριάντας* ib. c. 134. *δύο κεραιῶν* II. 76, 3. *τὰς δύο τάξεις* c. 79, 5. *δύο ἰππάρχους* Demosth. p. 47, 11. *πλεονεκτημάτων δυοῖν* 63, 1. *δύο Ἀβυδηνοῦς* 687, 29. *δύ' ὀβολούς* Plat. Gorg. 511. D. *δυοῖν ὀνόμασι* Protag. 355. B. *ἐν δυοῖν γένεσι* Legg. IX. 864. B. cujus enallages exempla tot ex omni genere scriptorum atticorum afferri possunt, ut nesciam qua *προσωποληγία* viri docti Buttmano potius Gramm. §. 70. Adn. 8. quam mihi Phryn. p. 211. assenserint ap. Thucyd. VIII. 101. *δυοῖν ἡμέραις* corrigenti. Hoc Sophoclis loco codd. omnes et Suidas s. *Πρὸς αἵματος* in *ἄριστος* consentiunt, sed Porsonus ad Med. v. 5. *ἀριστεύς* emendat, quod aequabilitatis ratione commendari potest, ut *εὐγενῆς ἀπ' εὐγενοῦς* Orest. 1676. *εὐγενῆς καὶ εὐγενῶν* Philoct. 874. *βέλτιστε βελτίστου πατρός* Arist. Plut. 234. *ἑσθλὸς ἑσθλοῦ* Rhes. 833. *ἀγαθοὶ ἐξ ἀγαθῶν* Andocid. Myst. p. 14, 109. Plato Phaedr.

274. A. Philostr. V. Apoll. IV. 12, 249. *κάκιστος καὶ κακῶν* Philoct. 384. cf. Engelhardt. ad Plat. Menex. p. 291. sed ille magis sententiae causa praetulisse videtur, aptius ratus si Teucer se *ἀριστέα* diceret quam si *ἀριστον*. At primum nomina haec saepe indiscreta sunt, ut ostendit diple loco homerico II. N. 740. adscripta *ὅτι ἀριστοὺς τοὺς ἀριστέας εἶπε*, et Eur. Alc. 940. *ἐπάτριδάι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστοί*, ut a Romanis optimates nonnunquam vocantur *optimi*, neque facile ubique *ἀγχιστεῖς* et *ἀγχιστοί* discerni possunt. Deinde quaeri potest an Teucro non convenientius sit, se optime natum quam optimatem dicere; quod Hermannus quoque minus aptum esse iudicat. [*Γραῦς ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοιν* Menand. in Mein. Com. Gr. IV. 144.]

V. 1305. *Βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος. Βλαστῶν* Lb. Aug. BC. Dresd. B. *αἰσχύναιμι* Mosq. B. *ἐξ αἵματος* Dresd. A. In seq. versu pro *ἐν πόνοισι* Musgravius temere *ἐν φόνοισι*.

V. 1307. *Οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων* La. Lb. *ΓΔΘ*. Aug. B. *ἐπαισχύνῃ*, vel quod idem est, *ἐπ' αἰσχύνῃ*. Eldickius 742 Spec. Susp. p. 6. *ἐπαισχύνῃ ἑγγέλων*. Non melius Erfurdtius *ψέγων*. Intelligitur *ταῦτα λέγων*.

V. 1308. *Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι*. Idem senarii exordium Eur. Med. 593. *εὖ νῦν ἐπίστω* Soph. El. 614. quo utroque loco novissimi editores encliticum posuerunt, quod Hermannus hic cum Steph. Cant. Turn. praetulit. Pro *πού* Brunckius maluit *ποι*, sequutus falsam Scholiastae interpretationem *τοῦτον εἰ ῥίψετε πού*. Pro *ξυγκειμένους* Hermannus cum La. *ΔΘ*. *συγκειμένους*. Schol. Laur. et cod. La. addit *γο. συνεμπόρους*, nomen consuetum Tragicis sed ab hoc loco alienissimum. Quinam sint *οἱ τρεῖς*, inter veteres non convenit. Triclinius *ἐμὲ καὶ σαυτὸν, συγκειμένους ὁμοῦ τῷ Αἴαντι τρεῖς*, Schol. in Par. *ἐαυτὸν λέγει καὶ Τεζμησσαν καὶ Εὐνοσάκην*, quod indubitate praefero, licet aliter sentiat Schol. Rom. *ἐμὲ καὶ σαυτὸν καὶ Μενέλαον· οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς Τεζμησσης καὶ τοῦ παιδός· quibus quae proxime adjuncta sunt ἐλεεινός γὰρ ὁ λόγος, οὐκ ἀπειλητικός*, alius sunt interpretis.

V. 1310. *Ἵπεροπονυμένῳ θανεῖν προδήλως* — affert Suidas s. *Προδήλως*. La. *γο. ὑπεροπονυμένους* et in Lb. syllaba *ους* superscripta est vulgatae, quod, si vel pro *μοι*, ut Neuius placet, *τοι* scriberetur, ferri non posset; sed accusativo singularis locus erat. — *Προδήλος θάνατος* Dionys. Antt. X. 552. Zosimus III. 716. ED. PR.

V. 1312. *Ἡ τοῦ σοῦ γ' ὀμαίμονος λέγω*. Vulgatam, quam Dindorfius retinuit, *τοῦ σοῦ θ'* — Brunckius interpretatur, *aut tui etiam fratris*. Hermannus, qui particulam *τε*

hanc vim habere negat ad Oed. T. 1001. σοῦ γ' scripsit; sic et Bothius in Ed. Pr. nunc σοῦ δ'. Doederleinius ad Oed. p. 517. τοῦ σοῦ ὑθρομαίμονος. Ex Eustathii verbis p. 754, 21. ἐντεῦθεν (Il. IX. 327.) ὁ Σοφοκλῆς μεθοδευθεὶς ποιεῖ τὸν Τεῦκρον λέγοντα τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅτι ὁ Ἄλας διὰ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐν Τροίᾳ ἐμάχετο, ταῦτόν τι λογισάμενος τὸ διὰ τὴν αὐτοῦ καὶ τὸ διὰ τὴν τοῦ Μενελάου τοῦ ἀδελφοῦ, non apparet quid ille legerit. De cetero Brunckius: *haesitatio illa et simulata ignorantia utrius uxoris causa sit belli, irati et contemnentis est.*

V. 1313. Πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν. Aristides T. II. 473 237. πρὸς ταῦτα μὴ σκόπει τοῦμόν ἀλλὰ καὶ τὸ σόν, Τεῦκρός ἔφη. In seq. Lb. πημανεῖ supra scripto sigma.

V. 1315. Ἡ ἔμοι θρασύς. Lb. Γ. Bar. A. ἡ ἔμοι, Lips. B. Ald. ἡ γ' ἔμοι. Aug. C. ἡ μοι, Dresd. B. ἦν ἔμοι, ceteri ἦν ἔμοι.

V. 1317. Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάροι. Schol. Jen. μεθ' ἡμῶν λύσων, quod Hermannus probat sed nescio an chori personae minus conveniat. Συλλύειν significat ortas inter alios discordias componere, pacem conciliare, ut Διόνυσος συλλύων τὰ νεῖκη τῶν πόλεων πολλὴν εἰρήνην παρεσκεύαζε Diod. III. 63. sed συνάπτειν μάχην, πόλεμον νεῖκος, [ἀπτειν πάλην Aesch. Choeph. 853.] est capessere v. Dorvill. ad Char. p. 382. Siebelis ad Paus. IV. 13, 3. quod si quis ab hoc loco alienum judicat, quia Ulixes gurgio jam dudum coepto intervenit, tamen concedet non ineptam esse hujusmodi orationem *Si non rixaturus sed rixam sedaturus venisti.* Aliquanto concinnius foret *si non ad alendam et accendendam iram* etc. sed significationis hujus exempla non reperio.

V. 1320. Οὐ γὰρ κλύοντες — affert h. v. Scholiastes Oed. T. 74.

V. 1323. Κλύοντι φλαῦρα. In farragine vocabulorum ex hac fabula decerptorum Anecd. Bachm. p. 370. ἀφερπε (v. 1161.) κέπετον (v. 1165.) ἐύρισκει (v. 1054. conf. Schol. Parall.) καὶν ὑπέροδικα (v. 1119.) ad hunc locum pertinet illud φλαῦρα ἤγουν φλύαρα. In Γ. legitur φאַλα, quorum adjectivorum permutatio perfrequens: Demosth. p. 427, 25. p. 553, 11. p. 740, 10. Plutarch. V. Gracch. c. X. discrimine modo nullo, modo ad agnoscendum summe difficili. Sed hoc loco prompta est dijudicatio; nam proprie dicitur φλαύρωσ ἀκούειν Herodo. VII. 7. ἤκουσα φλαύρωσ ὑπὸ τῶν ἰητροῶν Hippocr. de Articc. p. 735. T. III. φλαῦρον ἀκούσαι Aristid. T. II. p. 7. pro quo in cod. Coisl. minus recte φאַλον scriptum; οὐδὲν φλαῦρον ἐρῶ et φλαῦρόν τι εἰπεῖν περὶ τινος vel περὶ τινα Demosth. p. 488, 8. p. 554, 24. p. 581, 19. Xenoph.

Cyr. VIII. 2, 12. Arist. Lys. 1044. Julian. Misop. 366. D.
 474 Philostr. Vitt. Soph. II. 27, 617. Lucian. Philop. §. 17. p.
 255. [Aelian. V. H. VIII. 17. Aristid. Or. XLV. 89. T. II.]
 Isocr. Panath. c. 7. p. 391. cui idem in Philipp. p. 141. οὐδὲν
 ἂν λέγοι περὶ αὐτοῦ φαῦλον ex Ald. restituendum videtur.
 Nec tamen decernam de hujusmodi locis: Plutarch. V. Arist.
 c. XXV. οὐτ' ἐπραξέ τι οὐτ' εἶπε φαῦλον. Dio Cass. Excc.
 XXXIV. 22, 3. φαῦλον ἐς οὐδένα οὔτε ἔλεγεν οὔτε ἐπραττε,
 pro quo alibi φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν περὶ τινος legitur
 v. Ruhnken. ad Tim. p. 271. Discrimen vero illud, quod tra-
 ditur in Schol. ad Plat. Min. p. 336. ed. Bekk. et ad Lu-
 cian. Philop. l. c. φλαῦρον τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον τὸ μέγα,
 aut commenticium est aut tam subtile ut parum nos adjuvet.
 Plato Polit. 273. C. μικρὰ μὲν φλαῦρα, μεγάλα δὲ ἐνέτικτεν
 ἀγαθὰ et saepe conjuncte μικρὸν καὶ φαῦλον Dem. p. Cor.
 312, 9. Ol. III. 37, 11. de Synt. 173, 22. c. Aristocr. 621,
 5. [Aristid. XLVI. 224. T. II.] etc. Dionys. de Isaeo c. 18,
 624. T. V. Antiqq. X. 5, 1994. Julian. Or. III. 126. C. Li-
 ban. Decl. T. I. 252. et T. IV. 753. eodem ubique ordine
 verborum. — Συμβαλεῖν Lips. B.

V. 1324. Ἦκουσεν αἰσχροῦ. In Jen. Dresd. A. Ald. hic
 versus tribuitur Teucro, quo facto aequabilis diverbii ordo
 perturbatur.

V. 1329. Ξυνηρετμεῖν. Bar. A. Laud. ξυνηρετμεῖν. Pa-
 ris. T. Lb. Lc. Γ. ξυνηρεμειν, Harl. et ceteri ξυνηρετμεῖν.
 Exemta litera, quam librarii saepe de suo inseruerunt, in Ed.
 Pr. scripsi ξυνηρετειν, quia hujus verbi et substantivi, quod
 ei praestructum est, exempla certa extant; Hesychius Ξυνη-
 ρετίσεις, συνήσεις, συζυγήσεις. scrib. ξυνηρετήσεις, συνοίσει.
 Photius Ξυνηρέτης, σύμφωνος, ὡς ἐναντίος ἀντηρέτης, pro
 quo ἀντερέτης affert Etym. M. s. h. v. et ἀντηρετειν. tertium
 Photius Ὀμηρίταις (scr. ὀμηρέταις) ὀμοψήφοις, ἀπὸ τοῦ ὀμου
 ἐρέσσειν, ὀμογνώμοσιν. Ξυνηρετμεῖν vero nusquam legitur,
 nisi quod Dindorfius in Euripidis versibus Athen. X. 473.
 D. id ex duobus codd. reposuit; quo loco convenientius vi-
 detur, quod Matthiae praetulit ad Fragm. p. 101. ἐξυνηρετειν.
 Neque puto aliud verbum reperiri ab adjectivo ductum, etsi
 horum magna copia est, ἐπήρετμος, ἐνήρετμος, ἰσήρετμος, φι-
 475 λήρετμος, λευκήρετμος, et nonnullorum ea significatio ut ver-
 bis ortum dare possint. Ξυνηρετμεῖν non magis graecum est
 quam ὑπηρετμεῖν cf. ad Phryn. p. 704.

V. 1330. Εἶπ', ἢ γὰρ εἶην. Cod. Δ. γὰρ ἂν εἶην. cod.
 Γ. ἢ που γ' ἂν γρ. εἶπ' ἢ γ' ἂν. La. pr. ἐπεὶ γ' ἂν εἶην, Lb.
 εἶπ' ἢ γ' ἂν εἶην. La. sec. εἶπ' ἢ γὰρ εἶην.

V. 1331. Φίλον σ' ἐγώ — Barocc. B. φίλων.

V. 1332. *Ἄκουέ νυν* — Lips. B. γοῦν, Lips. A. et Ald. νῦν. Legitur modo *ἄκουε τοίνυν* Ion. 936. et 987. Lucian. Icarom. §. 4. Gall. §. 3. modo *ἤδη ἄκουε* Eunuch. §. 5. p. 207. T. V. modo *ἄκουε δῆ* Aesch. Prom. 630. Plat. Hipp. 289. A. Gorg. 522. E. modo *ἄκουσον δῆ νῦν* Plat. Legg. III. 693. D. *ἄκουε δῆ νῦν* Hec. 816. (Mosq. τοίνυν) Cycl. 440. Suppl. 857. Phoenn. 925. Iph. A. 867. Hel. 1044. Herc. 1255. Arist. Eqq. 1020. Avv. 1500. Soph. El. 935. aliisque locis, quibus Matthiae, Dindorfius et anglicorum Criticorum plerique encliticam scribunt v. Blomfield. ad Sept. 228. Monk. ad Alc. 1082. Hermannus autem orthotonumennon retinet, nec mihi saepe sciri posse videtur utrum *nunc* an *igitur* significetur. Schol. Arist. Lys. 285. *μή νυν παροξυτόνως ἀντι τοῦ μή δῆ*. Schol. ad Il. I. 421. *ἐν τῷ σὺ μὲν νῦν μήνιε τὸ νῦν ἀντι τοῦ δῆ*. διὸ καὶ Τυραννίων ὀξύνει αὐτὸ (τὸ μὲν) οὐκ εὖ cf. Lehrs. Quaest. Epp. I. 37. Pariter controversa sunt Eur. El. 1245. *δίκαία μὲν νῦν ἦδ' ἔχει*, Oed. C. 96. *ἔγνωκα μὲν νυν*. etc. nec minor inconstantia codicum in collocatione particularum νῦν δῆ et δῆ νῦν, ut Plat. Theaet. 162. A. *πάντως καὶ δῆ νῦν ἐφαίνετο*, Parm. 130. B. *ὄσα δῆ νῦν ἤκουες*, Phaedo p. 61. E. 62. E. *ὄπερ δῆ νῦν ἤρουν*, Soph. 224. D. *ὄπερ νῦν δῆ ἔλεγον*, quibus omnibus locis multisque praeterea aliis νῦν δῆ partim editum partim in codd. scriptum est.

V. 1334. *Μήδ' ἢ βία σε* — Hunc et sequentem versum affert Stob. Serm. IX. 5. ubi *μήθ'* editum.

V. 1338. 39. Pro *ἐμπας ΓΑ. ἐμπης*. Pro *οὔζουν*, quod Harl. Membr. Dresd. B. Mosq. A. Lips. A. Ald. exhibent, Brunckiusque recepit, in *ΓΑ*. La. pr. Lb. Lips. B. *οὐκ ἄν* legitur, quod Dindorfius revocavit v. Praefat. Scenn. p. VII. Hermann. Opusc. T. IV. p. 379. *οὔζοῦν* (sic) Aug. C. in 476 quinque aliis *οὐκ ἄν γ'*, probante Hermanno; Elmslejus *οὔτ' ἄν* praefert; Bothius *οὐκ ἀντατιμήσαιμ' ἄν*.

V. 1340. *Ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον*. Ajax in celebri Scolio et Alcaei Frag. XXVI. 27. dicitur *ἐς Τροίαν ἄριστος ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα*. Timocreon ap. Plut. V. Themist. T. I. 122. D. *ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω ἄνδρ' ἀπ' Ἀθανᾶν ἐλθεῖν ἕνα λῶστον*. Virgil. Aen. II. 246. *cadit et Rhipheus justissimus unus qui fuit in Teucris* cf. Valeken. ad Herod. VI. c. 127. Bentlej. ad Hor. A. P. v. 32. Ed. Pr.

V. 1342. *Οὐκ ἄν ἐνδίκως γ'* — particulam omittit Lb.

V. 1344. *Ἄνδρα — τὸν ἐσθλόν*. Brunckius *τιν'* praeoptat.

V. 1347. *Ἐγωγ'· ἐμίσουν δ', ἤνιζ' ἦν μισεῖν καλόν.* Lips. B. *ἔγωγ' ἐμίσουν — δέον, cum glossa πρόπον.*

V. 1348. *Καὶ προσεμβῆναι σε χοή.* Afferunt haec verba Eustathius p. 1040, 42. et 1047, 29. ubi *προσεμβαίνειν* scribitur. *Προσεπιβαίνειν insultare* significat, ut Dio Chr. XXXIX. 485. C. *βαρύτερον ἐπεμβαίνειν* Aristaen. II. Ep. 12. p. 165. *οὐδὲν ἐπετόλμησεν οὐδ' ἐπενέβη τῇ τύχῃ τοῦ ἀνδρός* Plut. V. Flam. p. 381. A. *τοῖς πρότερον ἡδίκηκόσι κειμένοις μὴ ἐπεμβαίνειν* Rhetorr. Gr. T. IV. 756. quomodo etiam scribendum Liban. Decl. T. IV. 226. *προ ἐπενέβη κακῶς πράσσουντι.* Philostr. Soph. II. 31. 625. *ἐπεμβαίνειν κειμένῳ παντός ἐστι.* In eandem sententiam dicitur *ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις* Synes. Ep. LXXIII. p. 221. *ἐπισκιρτᾶν τῷ νεκρῷ* Plut. V. Dem. c. XXII. et *ἐμπεριπατεῖν τινι* T. II. p. 98. *ἐπορχεῖσθαι τοῖς πολεμίοις* Appian. Pun. VIII. 67. Tot numeris Romanum sermonem superat Graecus. ED. PR.

V. 1349. *Μὴ χαῖρ' — κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.* Particulae *μή* in Jen. superscriptum *οὐ*. Simillimam Sophoclis sententiam profert Stobaeus Tit. V. 14. *χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἡδοναῖς οὐ χοή ποτε*, sed eam ex nostro loco, ut Gaisfordus significat, verbis paullum conversis depromptam esse, parum probabile est.

V. 1350. *Τὸν τοι τύραννον —* afferunt Stobaeus XLIX. 477 12. et Eustathius p. 1514, 27. adjuncta interpretatione *εὐσεβεῖν ὃ ἐστιν ἀεὶ δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν καὶ, ὡς εἰπεῖν, σεβαστὸν εἶναι.*

V. 1352. *Κλύειν τὸν ἐσθλόν —* ab eodem Stobaeo profertur V. 12. Eustathius p. 800. *ὁ παραβάτης ἐν τινι τῶν ἐπιστολῶν ἀρξάμενος οὕτως Τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα — καὶ μηδὲν τι πλέον προσθεῖς ὡς πρὸς εἰδότα λαλῶν· ἦν δὲ τὸ πλήρες, τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χοή κλύειν τῶν ἐν τέλει.* Ista scripsit Julianus in exordio Epist. LXXXIII. *μὴ λίαν ἢ κοινὸν τὸ προσοίμιον τὸ Ἐσθλὸν ἄνδρα.* De auctore errat Valckenarius ad Herod. IX. 106, 4.

V. 1353. *Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.* Marklandus in App. ad Suppl. p. 249. *πάσαις* emendavit, non ineleganter, ut Musgravius iudicat, scilicet quia *παῦσαι*, ut ad regem, parum reverenter dictum videatur. Sed eodem modo in Oed. T. 630. chorus Creontis et Oedipi altercationes interpellat: *παύσασθ' ἀνακτες*, et Androm. 692. *παύσασθον ἡδη.* Aristides T. I. 356. *δεῖ τῶν μὲν πολεμίων πάντως ἐθέλειν κρατεῖν, τῶν δὲ ἐπιτιγδαίων ἡττᾶσθαι.* Μεστὴ δὲ ἡ τραγωδία ταῦτα παραινούντων· *Κρατεῖς τοι τῶν φίλων ἡττώμενος*, pro vulgato *νικώμενος*, quod Eustathius p. 1318. 63. haec verba

afferens fideliter servavit. Isocr. Evag. p. 197, 46. *πολλὰ τῶν χρωμένων ἠττώμενος, ἅπαντα δὲ ἐχθρῶν περιγιγνόμενος.* Procop. Bell. Pers. I. 9. p. 30. B. *οὔτοι ἂν μάλιστα νικῶεν, οἱ γὰρ προσόντος αὐτοῖς τοῦ δικαίου εἶτα ἐλασσούμενοι ἐκόντες εἶνεκα τῶν φίλων ἡσῶνται.* Thucyd. IV. 20. *τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησῶσθαι, vicissim cedere.* Sed altero verbo usus est Pindarus Nem. IX. 5. *ξείων νενίκανται θυραί.* Ed. Pr.

V. 1355. *Ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ.* Brunckius incuriose legens *ἀνήρ* metro laboranti traiectione succurrit *ἀνήρ ὅδ' ἐχθρὸς.* Incertus Stobaei Ecl. I. 4, 30. p. 122. *ἐχθρὸς μὲν ἀνήρ, ἀλλὰ τὴν δίκην σέβω, quod h. l. convenit.* In seq. *ΓΔΘ. αἰδῆ.*

V. 1357. *Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή* — In plerisque codd. scribitur *ἡ ἀρετή*, in *ΓΔ.* Bodl. Laud. Dresd. A. Mosq. B. plene *ἡ ἀρετή*, ut ap. Eust. p. 842, 10. p. 1198, 38. et sic Hermannus scripsit; sine articulo *ἀρετή* ap. Stob. Serm. XVII. 478 (XIX.) 10. p. 168. quare *ἀρετή* dedit Dind. quomodo etiam Eur. Suppl. 596. pro *ἡ ἀρετή* scribunt, et *ἄμπελος* Cycl. 567. pro *ἡ ἄμπελος* sive *ἡ ἄμπελος*. Sophoclem imitari videtur Dionysius Antt. X. 52. *τῷ ὑπάρῳ εἰς τὸ λοιπὸν διαλλάττομαι· νικᾷ γὰρ ἡμᾶς χρηστὸς ὢν.* Eustathius p. 842, 11. *πολύ* pro *πλέον* positum opinatur, et hoc ipsum pro sincero *πολύ* susceptit Lips. B.

V. 1358. *Τοιοῖδε φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς.* Jen. et Ald. vitiose *ἐκπληκτοὶ.* Barocc. AB. Laud. Bodl. Membr. Paris. D. Mosq. A. Lipss. *βροτοῖς*, ceteri et Ald. *βροτῶν*, quod Suidas s. *Ἐμπληκτοὶ* et Zonaras T. I. 698. retinent. Ferri potest *βροτοῖς* inter homines, cui multitudo codicum [et Hermannus] patrocinator; sed genitivus usitator, *ὧ κενοὶ βροτῶν* Eur. Suppl. 744. cui v. 949. *ὧ ταλαίπωροι βροτῶν* e cod. restituendum videtur pro *βροτοῖς*, ut paullo ante 250. *ἐν νέοις ἀνθρώπων*, Iph. A. 922. *οἱ τοιοῖδε βροτῶν* Med. 753. *οἱ δυσσεβοῦντες βροτῶν.* Similiter scriptores: *οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων* Lycurg. c. Leocr. p. 166, 135. *οἱ εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων* Aelian. V. H. III. 22. Pleonasmus ille *φῶτες ἐμπληκτοὶ* — *βροτῶν* sive *βροτοῖς*, quem poeta facile evitasset, si scripsisset quomodo Euripides Bacch. 398. *μαινομένων οἶδε τρόποι φωτῶν*, Graecis non tam insolens fuit quam nobis videtur. Primum Homerus Odys. XXIII. 187. *ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτός*, tum Xenophon Cyrop. II. 2, 4. *ἀνήρ τὸν τρόπον τῶν στρουφνοτέρων ἀνθρώπων*, et proxime ad h. l. Sophocles ipse Oed. C. 281. *φωτὸς ἀνοσίῳ βροτῶν.* *Ἐμπληκτος* idem valet quod *ἄστατος* *ἐμμετάβολος*, ut Hesychius et Eustathius p. 1886, 40. interpretantur. Plato

Gorg. 482. A. ἡ φιλοσοφία τῶν ἄλλων παιδικῶν πολὺ ἤτιον ἐμπληκτος, quod male reddunt *pervicax* [v. Heindorf. ad Lys. §. 25.]. Plutarch. V. Eum. p. 584. E. ἐμπληκτος ὢν καὶ φορᾶς μεστὸς ἀβεβαίου. Idem V. Dion. 965. C. cum ὀξύροπος conjungit, Galenus T. V. p. 472. cum ἄλογος, Jamblichus de Myst. VI. 5. 147. cum ἀστάθμητος. Ἐμπλήκτως καὶ ταραχώδως Isocr. Areop. p. 145, 31. pro quo paullo ante ἀνωμάλως καὶ ἀτάκτως. Ed. Pr.

479 V. 1360. Δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους. La. pr. δὴ σύ, Δ. σὺ δὴ, Aug. C. συγκτᾶσθαι. Hermannus, Non male, inquit, legeretur σοὶ κτᾶσθαι.

V. 1362. Τῆδε θῆμέρα v. ad v. 756.

V. 1366. Ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ. Jen. et Mosq. B. ὁμοῖα, quo accentu hoc adjectivum notatur supra v. 551. et quinques apud Aeschylum, sed ὁμοῖος Adj. 1153. nec minore inconstantia in una eademque fabula Euripidis Or. 912. properispomenon sed v. 1064. proparoxytonon scribitur. Pro πονεῖ iidem codd. φιλεῖ cum glossa ἀποδέχεται. Pro ὁμοῖα parum apte Corais ad Theophr. XXIX. 332. ὄνεια corrigit, quod Suidas et Hesychius ὠφέλιμα interpretantur. Nec recte Bothius ὁμοῖα pro ὁμοίως accepit et ἐαυτῷ πονεῖ pro *suis commodis servit*, Scholiastae assensus τὸ φίλαντον τῶν πολλῶν notari, quasi Ulixes, quum pro Ajace mortuo pugnaret, suis officeret commodis. Verum enim vero Agamemnon inconstantiam Ulixes leniter perstringit, quod nunc ejus hominis suscipiat patrociniū, cui olim plurimum adversatus fuerit. Οὐχ ὁμοῖα σαυτῷ πονεῖς idem est quod Aristides dicit T. I. 414. ἐναντία σεαυτῷ ποιεῖς, sed lenius dictum, quae nunc agis, moribus tuis convenientia non sunt. Plato Rep. VIII. 549. D. οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες ὑμνεῖν — ὁμοῖα ἑαυταῖς. Arist. Thesm. 174. ὁμοῖα ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει. Philostratus V. Soph. II. 30, 621. πρῶτος καὶ ἑαυτῷ ὁμοῖος. Idem V. Apoll. IV. 18, 196. παραπλησίως αὐτῷ ἀπεκρίνατο. Phalaris Ep. LXV. 197. ὅταν δανεῖζω καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἰς εἰμι καὶ ἐμαυτῷ παραπλησίος. Agamemnoni Ulixes ita respondet ut, quae parum consequenter agere videatur, ea sibi maxime consentanea esse profiteatur. Ed. Pr. Cf. Wex. ad Antig. T. II. 116.

V. 1368. Σὸν ἄρα τοῦργον. Lips. AB. Lb. Mosq. B. σὸν γὰρ ἄρα vel ἄρα, quod probat Heindorfus ad Prot. p. 315. D. Porsonus γ' ἄρα, Elmslejus τᾶρα, Hermannus ἄρα, adjecto ad ultimum signo interrogandi.

V. 1369. Πανταχοῦ χρήσιτός γ' ἔσει. La. Lb. Paris. D. Aug. B. Mosq. A. Lips. A. et utraque Junt. πανταχῆ vel πανταχῆ, ut Scholiastes; ceteri et Ald. πανταχοῦ, quod

apud Thomam legitur s. Ως p. 934. (409. Ritsch.) Nota est 480
Grammaticorum praeceptio πανταχῆ πάντα τρόπον, παντα-
χοῦ ἐν παντὶ τόπῳ Phot. nec minus notum, quam saepe ne-
glecta sit.

V. 1370. Ἄλλ' εὗγε μέντοι τοῦτ' ἐπίστας' — Thomas
s. Ἐπίστω p. 355. (p. 127. Ritsch.) ἐπίστω κάλλιον ἢ
ἐπίστασο· Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Εὖ μέντοι
τοῦτ' ἐπίστω. Probabilius erravit in seq. v. Bothius, τήνδε
καὶ μείζω χάριν corrigens, sed errasse eum testatur Sopho-
cles Oed. T. 763. ἀξίως φέρειν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
ED. PR.

V. 1372. Ἔμοιγ' ὁμῶς ἐχθιστος ἔσται — Aug. BC.
Dresd. B. Lips. B. Flor. Γ. ὁμῶς. Ὅμῶς hoc uno loco usur-
pavit Sophocles, saepius Aechylus atque Euripides: Eum.
366. et 689. Prom. 742. Hipp. 79. ubi codd. complures
ὁμοῦ, et El. 407. ubi olim legebatur ὁμῶς, quod librarii etiam
apud scriptores inferioris aetatis saepius illi substituerunt.
Geopon. V. 26, 377. ἐνιασίας δὲ κοπιζόνου καὶ διειτῆς δὲ
ὁμῶς γενομένης μέχρι πενταετίας, id est ὁμῶς. Artemid. V.
78, 426. ἐπεὶ δὲ πάλιν κατήει, ὁμῶς προσγιόντος ἐπαύσατο, καὶ
τρίτον ὁμοίως· prius in ὁμῶς mutat Reiffius, quod si con-
cedendum est Jamblichō V. P. XXVIII. 138. p. 290. a vul-
gato ὁμῶς propius certe distat, quam Kiesslingii conjectura
ὁμοίως. Sed Strab. L. XII. 536. ἰερωσύνη οὐ λειπομένη ταύ-
της, ἀξιόλογος δ' ὁμῶς, hoc postremum quod Tzschuckius
pro ὁμοίως dictum accipiebat, probata Coraji emendatione, in
ὁμῶς converti necesse non est, quo scriptores antiquiores
omnino usi non sunt.

V. 1374. Γνώμη σοφόν. Dresd. B. γνώμην. In seq.
Mosq. B. μωρός, quo accentu scribitur v. 407. El. 890.
Phoen. 1641. ubi codd. nihil mutant, sed multo usitatus est
apud Tragicos properispomenon, quod atticum perhibent et
in hac ipsa fabula legimus v. 594.

V. 1377. Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν — Elmslejus, ut solet,
ἦ. Illam inopinatam Ulixis benevolentiam exaggerat Philo-
stratus Heroicc. XI. 3. 721. ab eo arma Achillis ad ornan-
dum funus Ajacis allata esse narrans laudante factum Teucro 481
sed gratiam deprecante. ED. PR.

V. 1379. Συμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον — Elms-
lejus et jam prius Porsonus Adv. p. 198. ὅσον corrigebat,
quod in cod. A. et La. supra scriptum est. Recte se habere
ὅσον, Hermanno assentimur.

V. 1382. Καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος — affert Eustath. p.
1436, 37.

• V. 1386. Ως ὁ στρατηγὸς — μολών. Hunc versum apponit Suidas s. *Ἐπιβρόντητος*.

V. 1393. *Λαέρτου πατρός*. Ambo Barocc. Laud. Turn. *Λαοτίου* (cod. *Γ. Λαερτίου*) quam formam Hermannus in hoc senarii loco minus gratam esse judicat; ὁ *Λαέρτου γόνος* Iph. T. 533. Philoct. 366. ubi Triclinius *Λαοτίου* invexit, ὁ *Λαέρτου τόκος* ib. 614. et in cantico Iph. A. 204.

V. 1399. Σὺ δὲ — *ἐπίστασο*. Affert Moschopulus Sched. p. 27.

V. 1404—5. *Ταχύνετε* codd. plerique et Ald., *ταχύνετε* cod. *Δ. Ven. Aug. A. Dresd. A. Lips. B.* et alii, quos sequutus est Dindorfius. *Τοὶ δ' ὑψίβατον* usque ad *ἐπίκαιρον* excerptis Suidas s. *Ἀμφίπυρον*. Elmslejus, qui *τοί* nisi in doricis Tragoediarum partibus ferendum esse negat, hoc loco *τόν θ'* — scribi jubet, quod jure ab Hermanno rejicitur ob eam causam, quod nullus certus significatur tripus.

V. 1409. *Παῖ σὺ δὲ πατρός γ'* — Dresd. A. et Edd. Turnebum sequutae *σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρός, ὄσον* —

V. 1410. *Φιλότῃτι θιγῶν πλευρᾶς σὺν ἐμοί*. Vulgatum olim *θιγῶν* solus servavit Bothius; *θιγῶν* codd. complures. Triclinius dubitat utrum *πλευρᾶς* an *πλευρᾶς* scribendum sit, quorum illud ex *θιγῶν* pendeat, hoc ex *ἐπιζούμιζε* ac legitur etiam *πλευρᾶς τᾶςδε* in Lipss. AB. et aliis; plerique, ut vulgo, *πλευρᾶς τᾶςδε*. Elmslejus ad Heracl. 824. *πλευρᾶν τοῦδε*, ne ullum relinqueretur apud Tragicos numeri pluralis exemplum. *Σὺν ἐμοί* pro *ξύν* codd. *ΔΘ.* ut Hermannus.

V. 1411. *Θεραμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος*. Homerus Od. XXII. 19. *αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἤλθεν αἵματος*. Ennius in Ajace ap. Festum s. Tullios: *Misso*
 482 *sanguine tepido tullii efflantes volant* [quae Hermannus non, ut Scaliger et Hesselius p. 221. ex hoc loco sed e v. 918. *φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας* expressa putat.] *Σφαγίαι σύριγγες* Maneth. IV. 169. Maximus v. 169. *σαρκῶν σύριγγες* Empedocl. v. 250. *Νῆσος τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα* Paul. Silent. Therm. III. p. 65. *Μέλαν μένος* ut *αἵματηρὸν μένος* Aesch. Ag. 1075. Ed. Pr. [*Ἀὐλιξ φλέψ* Hesych. ut *σύριγξ Ἀὐλὸν τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος* id.]

V. 1414. *Σούσθω* — verbum hocce ex h. l. afferunt Philemo §. 193. et Eustathius p. 62, 45. p. 1692, 6.

V. 1415. *Τῶ πάντ' ἀγαθῶ*. Quod Bothius olim posuerat *πανταγάθῶ*, graecum esse negavi, licet avis nescio quae *pantagathus* vocetur et homo *Παντάγαθος* in Anall. T. II. p. 409. Aeschylusque *παντόσεμνος* usurpaverit, *παντόσοφος*, quod Lexicographi omittunt, Plato comicus ap. Hephaest. p. 31. neque frequens esse *παντάγαθος*, ut Plat. Epist. VIII.

354. E. Euseb. H. Eccl. II. 14, 65. de Laud. Const. IX. 745. in Inscriptione Gruteri I. p. 59. Ἀφροδίτη θεᾶ παναγάθῳ, et παναγάθῃ Cratin. ap. Poll. VI. 163. παναγαθία Theages Stob. Serm. I. 67. p. 28. frequentissime autem dici πάντα ἀγαθός Plat. Euthyd. 292. C. ut Bekkerus e codd. scripsit pro πάντως, πάντα ἀγαθή Longus III. 23. (31.) Julian. Or. I. 40. B. [Themist. T. II. 235.] πάντ' ἄριστος Cratin. ap. Plut. V. Cim. T. I. 404. Oed. Col. 1458. ¹⁾ πάντα σοφός Plato Theaet. 194. E. Themist. Or. XXVII. 335. D. πάντ' εὐδαιμων Oed. Tyr. 1197. πάντ' αἰδοῖς Aj. 911. πάντα ἀσύνετος Paus. X. 20, 4. addito nonnunquam articulo τὰ πάντα ἀγαθός Herodo. V. 97. ubi cod. unus τὰ omittit, τὰ πάντα ἄριστος I. 134. Eunap. V. Porph. p. 14. τὰ πάντα γενναῖος Himer. Ecl. XIII. 24, 226. τὰ πάντα σοφός Heliod. III. 9. τὰ πάντα φιλαίματος Theocr. VII. 98. neque abest praepositio: κατὰ πάντα ἀγαθός Thucyd. IV. 81. Geoponn. V. 7, 330. ἀγαθός κατὰ πάντα Diog. X. 23. περὶ πάντα ἀγαθός Dionys. Antt. VIII. 60. διὰ πάντα ἄριστος Eunap. V. Chrys. p. 117. εἰς πάντα πρῶτος Plat. Charm. 158. C. Alias adverbis utuntur; πάντῃ σοφός Galen. de Usu Part. XII. 3, 389. T. IV. πάντῃ ⁴⁸³ φοβερόν Lucian. Zeux. §. 5. πάντῃ ἀτιμότερον Plut. V. Aemil. c. XXVI. πάντως ἀγαθός Plat. Legg. II. 660. A. v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 539. Latini similiter sed multo rarius in sermone communi omnia sanctus etc. v. Salmas. ad Trebell. XXX. tyr. c. 30. et ad Pall. p. 350.

V. 1416. Κούδενί πω λῶνι θνητῶν. Sic codd. et vett. Edd. omnes, nisi quod Jen. Mosq. B. Lips. B. βροτῶν exhibent; Triclinius scripsit καὶ οὐδενί πω λῶνι θνητῶν, Brunckius κούδενί πω λῶνι τῶν θνητῶν Hermannus κούδενί γ' ᾧ τινι λῶνι θνητῶν, Sophoclem statuens, quum dicere vellet τῷ πάντ' ἀγαθῷ καὶ οὐ οὐδεὶς ὅστις λῶν ἦν θνητῶν, per attractionem dixisse κούδενί γ' ᾧ τινι λῶνι, quo facto coactum esse, ut deinde pro οὐ substitueret Διάντος. Matthiae vero negat admitti posse ejusmodi attractionem, qua omisso genitivo qui comparisonem indicat, constructio praecedentium continuetur. Dindorfus et metri et constructionis difficultates amolitus est reciso versu sequente Διάντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ, quem a Grammatico additum putat, qui Ajacem nominari desideraret; neque hoc unicum esse interpolationis in hac fabula exemplum sed et v. 554. et 571. ex hoc manasse fonte. De posteriore versu dubito num interpolatori debeatur, ille foris assumptus videtur sed minime ad explen-

¹⁾ Apud Athenaeum Dindorfus ubique ante vocalem πάντ' scripsit VIII. 346. C. XIII. 610. F. XIV. 623. E. vereor ut recte.

dam sententiam. Hic vero Ajacis mentio ad verborum constructionem tam supervacanea, ad emphasin vero tam prope necessaria videtur, ut eam neque a Grammatico valde desideratam, neque a poeta in exitu paene totius fabulae praetermissam putem. Haec ex meo sensu judico non miraturus si alii Dindorfii conjecturam sane scitam et plausibilem sequi maluerint. Defectum syllabae signo notavi, quo Bothius, qui Sophoclem καὶ οὐδενί scripsisse suspicatur, sed magis aptum videtur καὶ ἐπ' οὐδενί πω, scil. ποιήσας ἄν. Schneidero placet κούδενί τῷ πω. Attractionis mentio olim a me injecta occasionem praebuit corrigendi Dionis Cass. XXXVIII. 37. p. 179. πόλιν οὐδεμίαν ἧς οὐκ ἐλάττω νεμόμενοι scrib. οὐδεμιᾶς ut Herodo. VII. 145. τὰ Γέλωνος πρήγματα μεγάλα 484 ἐλέγετο εἶναι (καὶ) οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω. De Soph. Ant. v. 2. ἄρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οιδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῶν ἐτι ζῶσαι τελεῖ, quod olim statui ὅ, τι retinendum esse confirmarunt aliis sed nunc retracto, quia, etsi recte dicitur τίς, ποῖος ἦλθε pro τίς καὶ ποῖος, tamen hoc loco prorsus nulla intelligi potest pronominum ὅ, τι et ὁποῖον differentia; sed post ὅτι sequitur ὁποῖον οὐ pro πᾶν ὁ τιούν ut Plat. Menex. p. 244. B. μεμνημένοι ὡς εὐ παθόντες οἴαν χάριν ἀπέδοσαν, et Andoc. de Myst. 5, 29. λόγους εἶπον ὡς πρότερον ἐτέρων ἀμαρτανόντων οἷα ἕκαστος ἔπαθε, id est τὰ δεινότατα. [Lucian. I. 495. οἷων ἐρῶμεν ὡς οὐ ῥαδίῳν. Nonn. I. 118. ἀλλὰ πόθεν μεθέπεις τίνα παρθένον; v. Jacobs. ad Achill. p. 643.] [ἐνθυμῆσθε ὅθεν οἶ διέβη, unde quo, Demosth. p. 673, 10.]

V. 1417. Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ. Jen. Dresd. B. ποτε, Mosq. ποτέ, quod nisi sequens φωνῶ repugnaret, defendi posset Meleagr. Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτε. In Epigr. Inc. DCCLVI. 284. legitur ὅτ' ἦν ἐτι. In Nicomedis Ep. XI. Anall. T. II. 384. ἄριστος ἰητρὸς ἐν ζωῆς ὅτ' ἦν.

AUCTARIUM ADNOTATIONUM

AD SOPH. AJACEM.

- V. 5. *κυνηγετοῦντα* v. Paralipp. p. 438.
- P. 74. lin. 21. Plutarch. de Sollert. Anim. I. 135. *ἐμποιεῖ τοῖς νέοις ὁρμὴν ἀφειδοῦσαν αὐτῶν* pro *ἀφειδοῦσιν*.
- P. 76. Adn. adde Hermann. ad Hel. v. 1621.
- P. 80. lin. 6. a fin. Memorabile est *Φράδμων* nomen proprium in Inscr. Att. N. 172. v. 21. p. 306.
- P. 81. lin. 22. dele verba *coniti* — *aconiti*.
- P. 83. lin. 10. Mehlhornius, vir amicissimus, qui rogatu meo de quibusdam hujus commentarii locis suam perscripsit sententiam, *χθόνα* terram patriam significare, accusativum autem neque ab *ἀλητεύων* regi, neque a *φυγᾶς* sed utrinque ut *κολοιός μ' οἴχεται ὑπὸ τοῦ δέου* et *τεθναῖσιν αὐτούς* statuit. Haec dubito an similia non sint.
- P. 89. lin. 13. add. Appian. Civ. I. 99. *πρόφασις ἦν ἀναπνεῦσαι καὶ ψυχαγωγῆσαι τὸ πλῆθος*.
- P. 90. Adn. 8. de *φύω* adde Meinek. ad Theocr. VII. 75.
- P. 95. lin. 19. add. *Tu solus manas mella poetica* Horat. I. Ep. 19. 43.
- P. 101. lin. 11. Hermannus in Zimmermanni Ephem. Ant. N. 93. anni 1835. negat Tragicorum consuetudini consentaneum esse ut jungantur *σύμμικτα λείας*, quod argumento est virum praestantissimum *ἄσημα βοῆς* et similia aliter interpretari. Quid haec differant fortasse data occasione explicabit. Mehlhornius mihi opponit *Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων, τέρας ἀρονὸς Θυέστου*. Equidem neque haec impugnavi, neque dubitavi quin ita dici possit *Αἴας ἔπανσε φρουρὰν* sive *φρουρήματα βουκόλων λείας* die Huth (*oder die Aufsicht*) *der Hirten über die Heerde*, sed nusquam legi *Ἐρμῆς ἀπέκτεινεν Ἄργου φρουρὰν Ἰούς*, neque fero *Αἴας ἐπελθὼν ἀπέκτεινε φρουρήματα βουκόλων λείας*, quod si diceretur, ne hoc quidem intelligi posset utrum Ajax greges occidisset an pastores. Neque magis *οἱ ἀλιεῖς θηρῶσι πόντου παιδεύματα ἰχθύων*, etsi poeta ap. Plut. de Fort. p. 305. T. VII. pisces vocavit *παιδεύματα πόντου*, Sophocles Ant. 346. eosdem *πόντου φύσιν*, contraque pisces ipsi dici possunt per metaphrasin *παιδεύματα* vel *φύσις ἰχθύων*, ut Lucretius *natura animantium* pro animan-

- tes, quod Sophoclis interpretes l. c. perperam illi aequi-
parant. Pro *Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων* substitui licet unum
vocabulum *Ἀμφίονος τείχη* omisso nomine periphrastico
ὄργανα, sed quaenam ista sententia erit *Ἄϊας ἀπέκτεινε*
τὴν λείαν τῶν βουκόλων?
- P. 112. lin. 10. add. *Ἀπόλλωνα Διδυμῆ* Scymn. v. 59.
- P. 113. Adn. 2. *Ζεὺς Στράτιος* Plut. Amator. c. XIV. 26.
T. XII. sed *Στρατιάς Ἀθηναῖς* Praecc. Reip. ger. V. 146.
T. XII. Cum *Ζεὺς Φύτιος* comparari potest *Σθένιος* Jo-
vis epitheton Paus. II. 32, 7. et andronymicum *Σθένιος*
v. Lehrs. de Arist. p. 281.
- P. 120. lin. 5. adde *Σπατείων δερματίνων* Hesych. Pro *ἄγειος*
ἐγὼ βαθυχαῖος Aesch. Suppl. 860. fortasse *γέγειος* scri-
bendum.
- P. 124. lin. 12. *τοῦνεκα* Goettlingius ad Hes. Theog. 88. et
O. et D. 559. confert cum *τώμισν, τοῦρμοκράτους*.
- P. 125. lin. 5. pro *εἴληφεν ἄν* scr. *εἰλήφει ἄν*, de quo me ad-
monuerat Hermannus Opusc. T. IV. 50.
- P. 127. lin. 27. *λαοὶ ὀλίζονες ἐπὶ πλήθους, ἐν μέντοι τῇ*
Ὀδυσσ. ὀλίγος καὶ οὐτίδανος, τουτέστι τὴν ἡλικίαν μικρός
Eust. p. 1160, 40. De verbo *μετρεῖν* pro *ἀριθμεῖν* cf.
Meinek. ad Theocr. XVI. 60.
- P. 135. lin. 24. In Eur. loco *δύσκειαν ἐκτίσαντο καὶ ῥα-*
θυμίαν, postremum fortasse significat *neglectum, καταρῥα-*
θυμοῦνται.
- P. 137. lin. 17. Josephus Synops. IV. 527, 19. *χαίρω καὶ*
γέγηθα ad luxuriam orationis refert; *γῆθος καὶ χαρά* Plut.
An seni resp. V. 108. T. XII.
- P. 139. lin. 15. *εὔπιστα* credibilia, *εὔπειστα* persuasibilia dici
possunt.
- P. 144. lin. 23. Si Schneideri legissem adnotationem, qui
βουγόνη affert e Geopp., dubitare desivissem; *προγόνη*
privigna Phil. de Legg. Specc. II. 780. (T. II. 303.) Man-
geius restituit e codd.; *γηνυγόνη* Theocr. Syr. v. 6. sed
mendosum est *ἀμφίβολαι* in Porph. Ep. Aneb. p. 5, 5.
- P. 145. v. 177. Pro *ἀδώροις* scribendum esse *ἀδώρως* Doe-
derlein suspicatur in Censura hujus libri Ephemeridi Acad.
Monac. h. a. inserta, eodemque loco alias hujus fabulae
emendationes proposuit, quas, quum in itinere copia facta
esset libri, dedita opera excerpserim sed in longinqua pere-
grinatione rursus amisi neque nunc, quantumvis vellem,
recuperare possum.
- P. 146. Adn. ἡ *δόξαν ἦτοι διαβολήν* e Menandro affert Po-
lybius de Soloec. in Boiss. Anecd. T. III. 287.

- P. 155. fin. ἐκκαγχάζουσι Arist. Nicom. VII. 8. p. 1150, 12. multi codd. ἐκκαχλάζουσι.
- P. 157. v. 208. Seidlerus τῆς ἀμμορίας proposuit. — Ἄδονίς pro ἀηδονίς Moschus usurpavit illectus fortasse etymo verbi ἄδω.
- P. 162. v. 222. Vir eruditus, qui in Ephemer. Litt. Halens. A. 1837. N. 67. 68. de commentario meo iudicavit, αἶθο-νος potius quam αἶθοπος scribendum esse putat. Equidem non possum demonstrare poetarum antiquorum aliquem αἶθοψ a corpore ad animum transtulisse, neque ille demonstravit αἰθών aut simile adjectivum vocalem in declinatu corripere; nam de Hesiodo mera conjectura est. Mihi autem multo credibilior videtur vocabuli rari et poetici translatio minime inverecunda quam regulae, quam adjectiva in ὠν exeuntia sequuntur ad unum omnia, inaudita transgressio¹⁾, quum praesertim αἶθοψ certe apud posteriores Graecos hunc intellectum habeat, κελαινώπησ apud antiquos. Πρίων fabrum tignarium significare nunquam probabit vir doctus; in Arist. Vesp. 694. ὡς πρίων ὁ μὲν ἔλκει ὁ δ' ἀντενέδωκε, ut Dindorfius scripsit pro πρίων, serram denotari nullo verbo indicavi minimeque emendationem istam probavi sed ὡς πρίων retinui nominativum participii quasi serram ducens. Perinde falsa arbitror quae de Photii loco disputat meam interpretationem impugnans his rationibus: *Eine solche Erklärung ist durchaus nicht zulässig; denn verlangten die Grammatiker einmal für das Substantivum πρίων, die Säge, eine andre Accentuation als für das Part. v. πρίω, so musste diese Accentuation auch durchgeführt werden, liess sich aber nicht auf den Nom. Sing. beschränken.* At non opus erat hac distinctione in ceteris casibus, quia participium per τ̄ declinatur solusque nominativus sing. ambiguus est. *Das allerseltsamste aber wäre dass Photius als Beweis dafür, dass diese Accent. sich nicht auch auf die andern Casus erstrecke, eine Stelle des Kratinus anziehe, da doch diese weder für noch wider beweisen kann.* Imo probat hic locus vetusta et limata Cratini exemplaria proparoxytonum praebuisse, id quod Photius afferre poterat tanquam antiqui Grammatici praejudicium sicut Etym. M. p. 470. 35. ἴκτινα Πλάτων προπαροξυτόνως λέγει etc. Ac fieri

¹⁾ Die Abweichung (αἶθοπος) inquit, wird durch die Eigennamen Αἴθων und Νέων gerechtfertigt. Num vero pro μεζονος dici potest μεζωνος quia Ἄζωνος, Πέζωνος? vel πίωνος quia Δίωνος? num o egregi quia o Antoni?

potest ut Photius Cratini testimonio aliquid aliud comprobare voluerit, id autem a librariis, ut centies in glossographorum libris, praetermissum sit. Haec si nequeo demonstrare γεωμετρικῶς, certe non minus probabilia sunt quam quae vir doctus sumit, Photium scripsisse *Πρίων τὸ ἄρμενον· πριῶν δὲ ὀξύτόνως ὁ τέμνων*, Aristophanem vero *πρίωνα*, eoque fabrum significasse tignarium: *πρίων* (sive potius *πριῶν*) *bedeutet in beiden Stellen, sowohl bei Kratinus, als bei Aristophanes einen Zimmermann*, quod nescio quomodo ab eo dici potuerit qui Dindorfium Aristophanis verba felici conjectura restituisse dixerat *πρίωνα ὁ μὲν ἔλκει* ζ. τ. λ. Distinctionem illam accentus, quam Photius proponit, improbavi subjectis exemplis, quibus nomen illud proparoxytonum fuisse apparet et per *ō* declinatum; addere poteram Plut. de Es. Carn. II. 1. 244. Philostr. Imagg. I. 16, 788. Philipp. Epigr. XV. Oribas. L. XLIV. p. 48. ed. Bussem. *πριονῆτις* Aret. Cur. Diut. II. 4, 333. *πριονοειδές* Galen. de Oss. ad Tir. p. 737. T. II. aliaque. Concedam fieri posse ut de Photio aliqui a me dissentiant, remque non prorsus exploratam esse ipse significavi verbis illis *id ego sic interpretor*, sed ut aperte me errasse (*offenbar missverstanden*) confitear, haudquamquam me permovet docti censoris disputatio, cujus nomen ignoro, benevolentiam gratus agnosco.

P. 167. Adn. 7. *Πλάγγων* Phot. CCLXXIX. 870.

P. 170. lin. 19. Theognostus Anecd. II. 33, 11. *Ῥίζων Ῥίζωνος, Ὀζων Ὀζωνος ὄνομα ποταμοῦ, Ἄζων Ἄζωνος ὄνομα κύριον*, scrib. *Ἄζων* et *Ἄζών* ut Nicetas Anecd. Boiss. T. III. 328. *Ἄζωνος ποταμοῦ καὶ Ἄζώνος κυρίου. Τοῦ Ῥιζοῦντος* Scylac. p. 251. T. I. Comparativum *αἱ ὀλίζωνες* invexit Nicander Th. 123. Proximis adde *Δέλκων* et *Δριλίων* fluviorum nomina per *ō* declinata, *Ῥίγμων — ονος* viri Schol. II. XX. 485. *Μέμωνων — ωνος* Theocr. *Νάρων — ωνος* Scylac. p. 249. sed *Νάρονος* poeta ap. Etym. M. s. *Βουθοίη*, aliaque quae docta Theognosti disputatio suppeditat l. c. p. 27—36.

P. 171. lin. 15. post *omnes* add. praeter duo Lachmanni.

P. 177. lin. 25. *πάν ῥήμα εἰς πῶ λῆγον βαρύνεται, σιάπτω, ῥίπτω· τὸ γὰρ ῥίπτῶ ἀπτικὸν ἢ ποιητικὸν* Anecd. Cram. T. I. 211, 15.

P. 178. lin. 8. adde: sed *πολλὰ καὶ βλάβοςφημα εἰς αὐτὸν ἀπερῥόπτου* Aelian. V. H. XII. 57.

Ibid. lin. ult. add. *συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διερῥόπτου* Aeschin. c. Tim. 82.

P. 183. lin. 9. sq. *Κύουσα* his ap. Plat. legitur sine codd.

- discrepantia, quater circumflexa verbi forma; apud Xenoph. ter *κύνει* et *κύνουσα*, pro quo Poppo Cyr. V. 4, 16. tacite *κνοῦσα* edidit. *Κυνέει* Nic. Th. 239. *κύνουσα* ib. 853. *τῶν κνούντων* Phil. de Human. p. 710. (398. M.) *τῶν κνουμένων* Clem. Strom. III. 2, 186. *τοῖς ἀποκνουμένοις natis* Philo de Carit. p. 397. Mang. Sed *κύνει* Liban. T. I. 227. Plut. de Is. 65, 192. *ἔκνε* Phot. LVII. 24. *κύνοντα* CXXXVIII. 167. *κύνουσα* Appian. Civ. I. 83. II. 19. (unde *ἔγκυσις* pro *ἔγκύησις* Phil. l. c. p. 709. (397.) etsi *κύνω* non extat) sine ulla significationis diversitate. Prioribus adde *πιεζοῦμεν* Plut. de Sanit. 382. T. VII. *ἐκπιεζοῦνται* Paul. Aeg. III. 22. p. 77. *χαριζόμενοι* Lucian. dea Syr. §. 27. *ἀρχήσαντος ἀρξάντος* Suid.
- P. 188. lin. 8. a fin. add. *παραδόντες ἑαυτοὺς τῷ φέροντι* Plut. de Malign. Her. XXVII. 309. T. XII.
- P. 191. lin. 17. Nomen *omissio*, quod saepius auditoribus meis cavendum esse dixi, hic mihi excidit imprudenti; scr. *transmissio*.
- P. 202. lin. 22. add. *εἰς ἄρεα δεύτερος Ἄρης* Nonn. XIII. 417. *δείσασα περὶ τῷ παιδί ἔτι παιδί ὄντι* Liban. Decl. T. IV. 75. *ὡς χάριέν ἔστ' ἀνθρωπος, ὅταν ἀνθρωπος ἦ* Comicus ap. Phoebamm. de Fig. p. 517. T. VIII. *κἂν δοῦλος ἦ τις, οὐδὲν ἦτον ἀνθρωπός ἐστιν ἂν ἀνθρωπος ἦ* Philemon. Fragm. p. 364.
- P. 225. lin. 1. Add. *ἦν αἰρηται ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἢ πάθη καὶ ἐπὶ τοῖσι ἀκροισι φανῆται* Aret. Sign. Diut. II. 13. p. 181. scr. *φαίνηται*. Aeneas Tact. XXII. 70. *ἵνα μὴ ὁ ἀνῆρ ἐκράνη τὸ μέλλον* scriptori novitio relinqui potest; sed pro *κράνοι* Aesch. Sept. 411. recte Dindorfius *κραινοί*, pro *βδάλληται ἀμεληται* Hesych. scr. *βδάλληται*. Si sumi potest Graecos activo *κέλω* usos esse, in Hom. H. in Pan. XIX. 33. pro *θάλε γὰρ πόθος ὑγρός ἐπελθὼν νύμφη — μιγῆναι*, substitui licebit *κέλε*. Hesychius certe *Κέκλει* (non *κεκλεῖ*) *κελεύει*.
- P. 229. Adn. adde *σίδηρον ναυμάχον* Appian. Civ. V. 36, 72. sed *ναύμαχον ἐσμόν* Nonn. XIII. 385.
- P. 231. lin. 2. adde *σπερμολόγα ῥήματα* Plut. de Ira coh. VI. 432. T. IX. *τειχομάχοι κλίμακες* Schol. II. ζ. 35.
- Ibid. lin. 14. apud Nonnum modo *χοροίτυπος saltator* XLIV. 54. XLVI. 120. et 143. modo *χοροϊτύπος* XLIV. 22. XLV. 24. et 42.
- P. 241. lin. 14. Theocriti scripturam vulgatam Mehlhornius defendi posse existimat si ad *μάστακα* ex sequentibus *πέτεται ἀγείρειν* repetatur *ἀπὸ κοινοῦ*. Censor Halensis

- μάστακα δοῖσα τέκνοισι scribendum putat pro δ' οἶα omissa particula comparativa quae mihi h. l. necessaria videtur.
- P. 246. lin. 24. *molle subridens* Pers. III. 110. *mollia ridens* Ovid. Art. III. 513.
- P. 250. lin. 22. conjecturam meam confirmat *νάματα μαντικά* Clem. Protr. II. 4. ed. Sylb. ὕδωρ μαντικόν Jambl. de Myst. III. 11. p. 72, 35. — Ἡπεροπηῆδι τέγνη apud Strabonem legitur v. Friedemann. ad L. I. 255.
- P. 259. lin. 3. *φασὶ χωρὶς τοῦ ᾧ τὸ κάτωθεν ἐπιρῶρημα λέγεσθαι ἵνα ἢ Δωριέων μαῖλλον οἰκεῖον* Schol. Ven. in Arist. Pac. 650. in Suppl. Comm. Vol. VII. P. II. 237. Cf. Anecd. Bachm. T. II. 57.
- P. 263. Adn. adde *Σοί, Ἀσκληπιέ τήνδ' ἀνέθηκε στήλην ὁ Βάλης, νούσον ἐπεὶ μ' ἀκέσω* Inscr. Del. N. 2292. *Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε* Eur. Med. 1066.
- P. 266. ad v. 469. adde *οὐκ ἄν τις καλέσοι* Lyd. de Mens. II. 3. p. 14. *ἀρκέσοι ἄν* Schol. in Hipp. T. I. 32. *οὐκ ἄν ἀνέξοιτο* Phot. CLXXXVII. 239. CCXXIII. 352. *αἰτιάσοιτο ἄν τις* CXXVI. 163.
- P. 266. ad v. 475. Verba *τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα* affert Schol. Ven. II. M. 322. ad illustrandam homericam sententiam *εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες* etc. De interruptione constructionis quae dixi confirmat Foertschius ad Lys. p. 2. et 53. Zenodoti verba p. 269. allata *ἄρσενα γὰρ λόγον* Mehlhornius ita interpretatur: virilis ratio est dogma quod tu invenisti et provide elaborasti, atque hoc dogma est mater intrepida libertatis.
- P. 274. lin. 4. Himerius non sic scripsit ut dixi *ἃ δημοσίᾳ παιδεύει* sed *ᾧν* — *πλάττεται*. Aptius exemplum praebet Dio Cass. LXXVI. 2, 1278. *ἐκ τῆς διαίτης ἣν διητᾶτο καὶ ἐκ τῶν ἐλπίδων ᾧν ἤλπιζε καὶ ἐκ τῶν φόβων οὓς ἐφοβῆιτο*. In seqq. adde Liban. T. II. 156. *τῆς τιμῆς ἧς με τετίμηκας*.
- P. 276. v. 516. Ellendtius in hujus libri censura Annal. Berol. 1836. N. 54. *καὶ μητέρ' ἄλλη* etc. sic interpretatur *aliud fatum matrem abstulit aliud patrem*. Equidem simplicissimum duco, quod posui *alia calamitas parentes mihi eripuit*.
- P. 283. lin. 23. add. *ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεται τ' ἄνθρωπος* Arist. Avv. 1453. Verum *τὸ μὴ φρονεῖν* quum esset ambiguum, poeta addidit *ἕως τὸ χαίρειν* κ. τ. ε. ut intelligatur inscitiam honorum malorumque significari v. Ellendt. Lex. Soph. T. II. 736.
- P. 286. lin. 10. pro *esse* scr. commiseri.
- Ibid. lin. 27. *λέγω δὲ τῷ καλῷ* Arist. Nicom. IV. c. 6, 8.

- λέγω τῷ Πλάτῳ Hermog. de Id. II. 12, 391. T. III. νεωτέρῳ λέγω Aristid. Or. XLV. p. 96. T. II. cujus dativi alia exempla afferunt Friedemann. ad Strab. L. III. 669. Boisson. ad Tiber. de Fig. c. XXVII. 557. ed. Walz. T. VIII.
- P. 291. lin. 15. πλακτός pro πλαγκτός Anth. IX. 84.
- P. 294. lin. 3. Grammaticus in Anecd. Cram. T. I. p. 50, 19. ex hoc genere affert διαυλοδρόμης et ἀστόργης, nisi hoc a στοργή repetitum est.
- P. 302. lin. 13. contrario ordine et magis mirabili αἰνότητος καὶ πολλή Hermog. de Invent. III. 6. 120. T. III. ὁ πλεῖστος καὶ πολὺς ἀγών Phot. CCXIV. 284. ἄπιστα καὶ μεγάλα Phil. de Mos. I. 643. (T. II. 122.)
- P. 303. ad v. 631. Si quis ἀφῆ σιδήρος ὡς praeferat, praesto est Plutarchi locus de Educ. IV. p. 7. σιδηρὸς καὶ χάλκος ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται.
- P. 306. lin. 27. τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων μὴ τὸν Ἐκτορα ἐμφοῆσαι λεγόντων ἀλλὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὅτι κωλύσαι δυνάμενος οὐ κεκόλυκε Clem. Strom. I. 17, 134. Aristotelis exemplo tacito auctore utitur Eustathius p. 792, 38. ad explicanda Homeri verba ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες, hoc modo: τῷ ὕπνω ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνία, πλὴν οὐχ ἀπλῶς οὕτως ὕπνον τὴν ἀγρυπνίαν νοητέον, ἀνόητον γὰρ τοῦτό γε, ἀλλὰ τῷ ἀπόντι· οὕτω καὶ ναῦς ποτὲ λέγεται διὰ κυβερνήτην ὄλλυσθαι, ἀπόντα δηλαδή, quod ipsum nisi ex attextis intelligi potest, omitti non debet. Ἀλκίην μοι ὠνείδισας II. IX. 34. commutari potest cum ἀνάλκειαν sic ut Latini dicunt *fidem alicujus accusare*. Neque Sophoclis loco similia dixerim quae Ellendtius in Lex. Soph. s. Δεινός et in Censura l. c. affert ex Horatio *Notus arbiter Hadriae tollere seu ponere vult freta*, et ex Cicerone N. D. II. 40. *Sol tristitia quadam contrahit terram*, illud, quia poeta de noto tanquam de deo loquitur, quem penes arbitrium maris excitandi et tranquillandi, hoc, quia praecedit proxime ante modo *accedens tum autem recedens* et sequitur *tum vicissim laetificat*.
- P. 313. lin. 16. ἄψις φρενῶν pro φρενοβλάβεια v. Foes. Oecon. p. 117. b.
- P. 314. lin. 8. adde ἰμάσθλη et μάσθλη v. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v.
- P. 315. lin. 11. add. Θεόγνωτος v. Ritschl. de Oro p. 49. et lin. ult. ἀσώτως ἢ σωτηρίως ἔχειν Plut. Quaest. Nat. XXVI. 21. pro ἀσώτως. Discriminis quid sit significat Clemens Paedag. II. 1, 62. ἀσώτους αὐτοὺς καλοῦντες αἰνίττονται τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώστους αὐτοὺς νενοηκότες.

- P. 317. lin. 25. *κνήσµα* Aelian. V. H. XIII. 35.
- P. 318. lin. 2. *ὕπομνητική* Philo de Septen. p. 1190. (T. II. 292.) *ἀμνητί* Anecd. Bekk. Ind. s. h. v.
- Ibid. lin. 5. *προνενησµένη* Appian. Civ. IV. 80. *σίτος νενεµηµένος* Arrian. Ind. XXIII. 129. pro quo Dobraeus ad Nubb. 1205. *νενηµένος* emendavit.
- P. 319. lin. 4. *σηθείς* Galen. de Comp. Med. p. Gen. III. 8, 638. T. XIII. *διασησθείς* Alex. Trall. III. 10, 217. *σεσηµένος* cod. Aug. Aret. p. 255.
- Ibid. lin. 11. *ζαχοχράσµων* rejicit Meinekius ad Theocr. V. 22.
- P. 320. lin. 22. add. Heinrich. ad Mus. p. 236. Naeke in Diss. de Hecal. P. VI. p. 6.
- P. 321. lin. 28. *α πανστήρ* discrepat *καππώτας* perfecto *πέπανται* adjunctum.
- P. 322. lin. 12. add. *κοκκοθραύστης* Hesych. *διάφανµα* et *διάφανσµα*. Sequentibus adde *δενθέντα* Aret. Acut. Cur. I. 2, 206. *ἄλευστα ἀόρατα* Hesych. *πεπλευµένον* Liban. T. I. 232. *ἐπεσπενµένον* Philo de Anim. Sacr. p. 845. (II. 248.) *ἐσπενµένως* Schol. II. K. 536. *ἐπεσπενµένον* Philo de Leg. ad Caj. p. 1006. (560.) *ψεῦµα* Clem. Strom. I. 20, 138. ex Proverb. XXI. 11. cf. Coraes Prodrom. Bibl. p. 48. *κολουστέον* Clem. Paed. III. 11, 108. *λουστέον* Eust. 1192, 47.
- P. 332. lin. 26. Aechyli versum *ὀρώµεν* — *νεκροῖς* affert Gregor. de Meth. III. 1133. T. VII. P. II. ubi *Ἀργείων* scriptum pro *Αἰγαῖον*. *Florere puerum* Lucret. I. 249. nunc editum est pro *pueris*.
- P. 336. lin. 2. *πετρῶν προβλήµατα* Aesch. Suppl. 661. *ὁ δ' ἄρ' εἶλετο χεῖρεσι πέτρην* Quint. II. 401. pro masculino utrumque.
- P. 343. lin. 13. Nunc accessit veteris poetae testimonium *βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα βρῦνonta* Anecd. Cram. T. I. 96.
- P. 350. De elisione literae iota disserens non debebam silentio praetermittere Passovii disputationem in Opusc. p. 60.
- P. 351. lin. 9. injuriam feci Schweighaeusero qui non *quater deinceps* dativos posuit sed unum *ὄντι* pro *ὄντα*.
- P. 358. lin. 30. Plut. de Vit. aer. al. IV. 210. *δουλεύουσιν ἅπαντες τοῖς ἀφανισταῖς*, quod non opus erat in *δανεισταῖς* permutari.
- P. 359. v. 812. Hermannus in Cens. l. c. emendat *ἄνδρ' ὃς ἂν σπεύδη θανεῖν*.

- Ibid. lin. 4. add. Eumath. de Hysm. X. 474. ed. Teuch. *πρὸς τόπον ἡμῖν ὑπηρέτησε vitiose pro πότον.*
- P. 370. lin. 4. add. *πανώλεις παγκακῶς τ' ὀλοίατο* Aesch. Sept. 537.
- P. 383. lin. 7. de homerico *μελάνει* copiosius disserit Spitznerus Exc. XIV. ad II. Add. *διαμελαίνω* transitiva et neutrali significatione praeditum; *λευκαίνει* et *ὀμιχλαίνει* intransitiva Lyd. de Mens. p. 102. *πολλοὺς ἢ δυσωδία ἐσίανε* Schol. Hippocr. T. II. 113. scribendum videtur *ἐσίχανε*. *Βαρυνέω* defendit Meinekius ad Theocr. II. 3. adjectis aliis correptionis exemplis.
- P. 397. lin. 1. add. *ἄρτι νεότομος* Soph. Ant. 1269. *ἄρτι νεοπαγῆς* Euseb. H. Eccl. X. 3, 464.
- Ibid. v. 900. Ellendtius Lex. Soph. II. 169. *νόστοι* interpretatur de erroribus, quos chorus Ajacem quaerens obiit.
- P. 403. Adn. 3. *πενκέδανος βοτάνη βαρύνεται ἵνα μὴ ἦ ἐπίθρετον* Schol. Nic. Th. 78. Adde *βρυνκεδανός*.
- P. 417. Ad Sophoclis verba *ὡς θεοῦ τινος* proxime accedit Liban. Decl. T. II. 297. *ὡς θεῶν του κηρύξαντος*. Sed idem T. I. 543. *ὥσπερ θεός τις*, ut et p. 606. et 610. Aristid. Or. XLVI. 190. T. II. *κατά τινα δαίμονα* Aelian. V. H. II. 34.
- P. 433. v. 1049. de augmento verbi *ἀναλωσαι* multo accuratius exposuit Benseler ad Isocr. p. 133.
- P. 438. ad v. 1090. *ἀνελὼν τὰς δημοσίας ταφάς* Aesch. c. Ctes. 629. v. Schol. ad Rann. 423.
- P. 439. v. 1099. oblitus sum apponere Doederleinii emendationem ad Oed. C. p. 600. *ἢ οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσε pro οὐκ —*
- P. 445. v. 1124. *τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει* sic accipi *quanta est violentia — linguae tuae! quod est παρὰ τὸ προςδοκώμενον*. Ellendtius vero Lex. II. 853. *quantopere loquendo exacerbaris!*
- P. 448. v. 1144. Adde *ἐπὶ μέγα φόβον — ἐχώρουν* Appian. Civ. I. 22, 16. Edd. et unus cod. *μέγαν φόβον* ut *ἔς μέγα δέος ἀνέβη* Phot. CCXLII. 573. *ἔς πᾶν δέος ἰέναι* Plat. Legg. I. 648. A. (*ἔς πᾶσαν ἀρρώδιην ἀπίκατο* Herodo. I. 140.) *ἐφ' ὅσον φρόνημα καὶ θάρσος ἐχώρει* Liban. T. I. 591. *ἐν παντὶ κακῷ γενόμενος* Aesch. c. Tim. p. 85. (9.)
- P. 455. v. 1188. *δορυσσοήτων* fortasse defendi potest ut compositum a verbo *σοέω*, de quo dixi in Comment. III. de causis anomal. verb. p. 1.
- P. 462. v. 1238. *σώματα ἀγμητά* (sic) Onosand. X. 47.

- P. 463. v. 1281. Seidlerus haec sic interpungit: ὃν οὐδαμοῦ φῆς, οὐδὲ συμβῆναι ποδί, quem nihili dicis ac ne adstitisse quidem unquam.
- P. 466. lin. 4. scrib. σύμβλητο ἀπήντησε pro συμβλήτω ἀπαντήτω. Cetera jam Fischerus adnotaverat ad Well. Gramm.
- P. 478. v. 1358. οἱ τινες ἀνέρες εἰσὶ βροτῶν ex Homero adnotavi loco omisso; cf. Passov. Opusc. p. 62.
- P. 479. v. 1368. σὸν ζόνυ ἐμόν v. Maetzner ad Lycurg. 276.
- P. 484. lin. 10. v. Jacobs ad Achill. p. 643.

His perscriptis affertur Ed. Wunderi Censura commentarii mei singulatim edita; qui quae adversus me disputavit, ea maxima ex parte aut falsa sunt aut parum probabilia aut ita comparata ut in infinitum certari possint. Singulis quominus respondeam prohibent temporis angustiae; nam librum Paralipomenôn jam superiore anno perfectum et bibliopolae traditum tandem aliquando edi et hujus interest et mea. Sed pauca proponam speciminis loco idque germanice.

H. Wunder behauptet zu V. 2. *πειραν ἐχθρῶν* könne nicht heissen Vorhaben oder Versuch der Feinde, weil Odysseus nicht darauf ausgehe ein Vorhaben des Aias zu erspähen. *Odysseus*, sagt er, *hat die Fusstapfen des Aias verfolgt, um seinen Stand auszumitteln und den Fang desselben, das heisst, die Ueberführung, dass er der Urheber der gemordeten Heerden sey* (das waren wohl die Schafböcke) *herbeizuführen*. Daran ist nicht zu denken; Odysseus war ausgesendet worden um den oder die zuerst ganz unbekanntes Thäter zu erforschen. Die Anzeige des Spähers und die zum Zelte des A. leitenden Spuren bringen ihn auf die Vermuthung, dass A. es sey; Gewissheit erhält er erst durch die Göttin. Von Fang und Bestrafung natürlich kein Wort! „*An eine Nachstellung oder an ein Vorhaben dessen, auf welchen Jagd gemacht wird, kann also in keiner Art gedacht werden; nur das will und kann Odysseus untersuchen ob A. die That verübt habe, nimmermehr ob er eine Nachstellung beabsichtige.*“ Ganz gewiss will er das; die Griechen konnten den in ihrer nächsten Umgebung ausgeführten Angriff auf ihre Heerden unmöglich für etwas Anderes halten als eine *πειρα ἐχθρῶν*, sie mussten Wiederholung des Angriffs, ja Gefahr für sich selbst von einem so nahe andringenden Feinde besorgen und also vernünftigerweise den Urheber des Gemetzels zu ermitteln

und seinen ferneren Anschlägen zu begegnen suchen. Dies ist die Absicht des Odysseus, *πειραν ἐχθρῶν ἀρπάσαι*.

In der zweiten Anm. behauptet H. W. *ἄποπτος* heisse hier *unsichtbar* S. 11. „*Odysseus steht jetzt an dem Zelt des A. natürlich, wie die Sache mit sich bringt, zu den Zuschauern gewendet. Unmittelbar über ihm auf dem Θεολογεῖον erscheint Athene; mithin ist's unmöglich, dass Od. mit dem Angesicht zu den Zuschauern gewendet die Göttin erblicke; denn er kehrt ihr den Rücken zu.*“ Wie? während des ganzen langen Gesprächs von 134 Versen kehrt Odys. der mit ihm redenden Göttin seinen Hinterkopf zu? Unmöglich! Meint aber H. W. Odysseus drehe sich beim ersten Anruf nach ihr um, nun so sieht er sie ja doch! Aber auch die vorige Behauptung, dass er in dem Augenblicke, wo ihn Athene anredet, das Gesicht den Zuschauern zuwende, ist aus der Luft gegriffen; nachdem er hinter dem Zelte des A. hervorgekommen ist und es vielleicht schon mehrmals umkreisst hat, steht er ohnstreitig seitwärts, so dass er weder der Athene noch den Zuschauern unschicklich den Rücken zuwendet. — H. Wunder lebt des Glaubens, dass ein halb Dutzend schlechter Beweise so viel gilt als Ein guter; darum folgt S. 10. ein neues Argument: „*Es ist absurd zu sagen: wenn ich dich auch sehe, so höre ich doch deine Stimme (Das versteht sich!) und nicht minder absurd: wenn ich dich auch nur in der Ferne sehe, so höre ich doch etc. Denn so lange in dem Ausdruck ich sehe der Begriff ich erkenne dich liegt, so bleibt der Nachsatz: ich höre doch deine Stimme sinnlos.*“ H. Wunder will uns wohl zum Besten haben! Wenn jemand einen Menschen in der Ferne und undeutlich erblickt und zugleich seine ihm wohlbekannte Stimme vernimmt, so soll er nicht sagen können: obgleich du mir fern bist und ich dein Gesicht nicht deutlich erkennen kann, so erkenne ich doch deutlich deine mir längst bekannte Stimme und weiss also, dass du der und der bist? Ich denke, so reden alle Menschen. „*Auch das Auskunftsmittel den Vordersatz *καὶ ἄποπτος ἦς* so zu erklären, wenn ich dich auch undeutlich sehe, ist nicht anwendbar. Denn sah Od. einmal den Punkt, wo Athene erschien, so musste er auch, wie aus dem Folgenden erhellen wird, sie vollständig erkennen.*“ Aus dem Folgenden, eben angeführten S. 11. erhellt nichts, als dass der Recens. sich eine wahrscheinlich unrichtige, jedenfalls unerweisbare Vorstellung von der Stellung des Od. zu den Zuschauern gebildet hat; aber er wird uns vielleicht aus den Dimensionen des athenischen Theaters beweisen können, dass ein auf der Bühne stehender von einer auf dem Theologeien

erscheinenden Person nicht sagen könne dass sie ihm fern und undeutlich erscheine, insbesondere nicht vor athenischen Zuschauern, welche ihren Dichtern erlaubten von Nacht und Mond und Sternen zu sprechen, während sie selbst im hellen Sonnenlichte sassen. *Vollständig* wurde die Göttin wohl von den höher sitzenden Zuschauern gesehn, aber nicht so von dem tief unten in der Mitte der Bühne stehenden, wofern nicht der Schauspieler bis hart an den obersten Rand des Söllers hervortreten und vielleicht den Hals brechen wollte. Doch weiter! „*Auch das ist ein offenbarer Irrthum Lobeck's, wenn er sagt: Ajax primo aspectu agnoscit Minervam. Es ist klar, dass auch Aias aus der blossen Stimme die Göttin erkennt, ohne sie vorher oder nachher gesehen zu haben.*“ Wenn die Scene in einem Blindeninstitute wäre, so liesse sich das hören. Nach des Dichters Anordnung sieht Aias den nahe stehenden Odysseus nicht; Hr. Wunder will dass er auch die Göttin nicht sehe und diese auch nicht von Odysseus gesehen werde, und dazu kommt noch ein dritter, der das vor Augen liegende nicht sieht — Hr. Wunder selbst. — „*Dazu kommt, dass diese Erklärung der Ansicht der alten Griechen schnurstracks entgegenlaufen würde. Denn entweder waren die Götter den Menschen sichtbar oder nicht sichtbar; von dem Mittelding, dass sie sich undeutlich gezeigt, findet sich wohl im ganzen Alterthum keine Spur.*“ Herr Wunder nemlich hat, wie man aus seinen Ausgaben sieht, das ganze Alterthum durchforscht, namentlich in dieser speciellen Rücksicht! Mir fällt es nicht ein nach einem dictum probans herumzusuchen. Denn welchen vernünftigen Grund konnten die Griechen haben es für unmöglich zu halten, dass ein Gott einmal auf eine Bergspitze oder eine Mauerzinne trete und dann den unten stehenden fern und weniger deutlich erscheine als wenn er zehn Schritte vor ihm stände? — Das am Schlusse prunkhaft nachgetragene Citat des Hesych. ward von mir absichtlich übergangen, weil es schon bei Erfurdt steht und nach der Anführung weit älterer Schriftsteller völlig unnütz war. — Von allen Irrthümern dieser Anmerk. habe ich nur einen veranlasst durch ungehörige Fassung des Ausdrucks. Ich wollte sagen (P. 78.) in Soph. Electr. wird ἀποπτος allerdings von einem ganz unsichtbaren gebraucht und kann also *invisus* übersetzt werden, wenn man blos den Sinn dieser Stelle berücksichtigen will, genauer würde es durch das weniger bestimmte *procul ab oculis nostris* übertragen werden. Die erste und bei den Alten allein gewöhnliche Bedeutung ist *procul visus*, und kein vernünftiger braucht ein Wort in einer aussergewöhnlichen Bedeutung

ohne diese Abweichung durch den ganzen Zusammenhang kenntlich zu machen; also auch Sophocles nicht in der Stelle des Aias, wo nicht das geringste uns nöthigt an eine ungewöhnliche Bedeutung zu denken wie in der Elektra.

Dritte Anmerkung S. 15. „Wir wundern uns, wie H. L. bei βαίνω ποδί oder πόδα anführen konnte Eur. Hipp. ἀναστρέψει πόδα, wo ἀναστρέψει die dritte Person des aktiven Futurs ist, mithin der Akkusativ πόδα, als vom transitiven Worte ἀναστρέφειν regiert durchaus nothwendig war. Hr. Wunder weiss also nicht dass ἀναστρέφειν hier, wie oft in der neutralen Bedeutung, für ἀναστρέφεσθαι versari steht und πόδα also überflüssig war. „Auch die Ausdrücke ἀπαλλάττομαι πόδα, πεζεύω πόδα etc. tragen zu dem, was L. beweisen will, dass βαίνειν und πόδα in der engsten Verbindung stehe, gar nichts bei, sondern scheinen vielmehr zu beweisen, dass man überhaupt πόδα fast zu jedem Verbum des Gehens gesetzt habe; eine Annahme, gegen die sich L. eben erst erklärt hat.“ Hr. Wunder muss meine Worte halb im Schlafe gelesen und abgeschrieben haben; nicht gegen sondern für jene Annahme habe ich mich erklärt und zuerst Beispiele von βαίνειν angeführt, dann von andern Zeitwörtern, die in gewissen Verbindungen mit jenem dem Begriffe nach zusammenhängen und also zur vollständigen Beweisführung gehören. „Ferner finden wir uns zu folgenden Ausstellungen veranlasst; erstlich dass auf die Zeit, zu welcher, und auf die Schriftsteller, von welchen ein Ausdruck gebraucht worden, fast gar keine Rücksicht genommen, und das häufig als eine Gewohnheit aller Griechen ausgegeben worden ist, was nur eine Eigenthümlichkeit einzelner, oft erst späterer Schriftsteller gewesen ist.“ S. 15. Das ist eine kecke Unwahrheit, die Hr. W. nur in der Hoffnung aussprechen konnte unkundige Leser vor sich zu haben, die seine Behauptungen mit meinem Commentar nicht vergleichen würden. Zur Erläuterung eines seltnern Sprachgebrauchs habe ich oft Schriftsteller aller Jahrhunderte und, wo es thunlich war, nach der Zeitfolge angeführt; aus den Namen der Schriftsteller, aus der Zahl der Stellen sieht ja jeder ob ich alte oder neue Zeugen, viele oder wenige gefunden habe, und nirgends, geschweige häufig, habe ich eine erweislich späte oder seltnere Redeform ausdrücklich für alt und allgemein gebraucht ausgegeben. Hr. Wunder aber, ganz unbekannt mit der Form philologischer Untersuchungen, scheint zu verlangen dass Zeitalter und Zahl der Gewährsmänner ausdrücklich angegeben werde, das erstere etwa mit Berufung auf ein Compendium der Litteraturgeschichte. Das mag für die Wunderschen Commentare passen, die bekannt-

lich sehr am Hydrops leiden, für die meinigen sicherlich nicht. — Es fehlt mir jetzt an Zeit, Raum und Lust das ganze endlose Gewebe seiner Missverständnisse und Paralogismen aufzulösen; Hr. W. kann selbst es am besten thun — ἐπὴν δαίδας παραθῆται, wie Penelope mit dem ihrigen that. Nur noch ein Wort von der letzten Anmerkung S. 182. „Beim ersten Durchlesen verstanden wir diese Anm. gar nicht, bis wir endlich den auffallenden Irrthum wahrnahmen, dass H. L. sich die Negation οὐ zu dem Adjectiv ὁμοῖα hinzugedacht hat. Da diese im Texte nicht stehet, auch nicht supplirt werden kann, so ist eigentlich schon hierdurch H. L. hinlänglich widerlegt.“ Hätte sich doch Hr. W. mit dem ersten Durchlesen begnügt und die Sache lieber unverstanden gelassen als verkehrt verstanden. Ohnstreitig hat er doch selbst, wenn er sehr begreifliches von einem seiner Schüler nicht begriffen sah, verwundert ausgerufen: Nun das begreift doch jeder Mensch! mit der Andeutung: Du begreifst es aber nicht. Ebenso ist das Verhältniss zwischen Agamemnon's Worten ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ und meiner Erklärung σὺ οὐχ ὁμοῖα σαντῷ πονεῖς, *du handelst bei deinem Betreiben dieser Sache (der Bestattung deines Feindes) nicht consequent.* Also nicht zum Texte habe ich die Negation hinzugedacht — sie würde hier ganz sinnlos seyn — sondern in meiner Erklärung hinzugefügt. Doch genug! Ich bin überzeugt dass, wer die Resultate meiner Untersuchungen einer neuen, sorgfältigen Prüfung unterwirft, gar manches als unrichtig erkennen wird. Aber sehr bezweifle ich, ob Hr. W. ohne tiefere Studien, als wir sie bis jetzt an ihm kennen, mir die Irrthümer so schockweise und auf der Oberfläche liegend werde nachweisen können. — Seine Ausgabe des A. habe ich in Folge einer langen Abwesenheit noch nicht erhalten; vielleicht giebt sie mir Veranlassung die Sichtung der Recension fortzusetzen.

INDICES.






INDEX I.

RERUM ET VOCABULORUM.

- Accentus: *αἰγαῖος* v. 461. *αἰχμαλω-*
τίς v. 71. *ἀπόφης* et *ἀντίφης* v.
278. *εὐπατρὶς* p. 389. *κορυθαί-*
λος p. 190. *μῶρος* v. 1374. *ὁμοῖος*
v. 1366. *πανοῦργος* v. 445. *σύν-*
μνος v. 410. *χηλαογός* p. 327.
- — nominum in *εἰος*, *εἶα* v. 108.
ηκῆς v. 286. *οπος* p. 336. *πληθῆς*
v. 207. *ωψ*, *ωπῆς* p. 337. verba-
lium in *τος* v. 1296. compositorum
non retractus v. 890. anceps p. 189.
sq. p. 192. genitivi plur. in *δων*
p. 322.
- accusativus adverbialis *ᾠραν* etc. p. 71.
πολλὰ χρήσιμος v. 1022. *ἀνθρώ-*
που φύσιν βλαστῶν v. 760. cum
verbis eundi v. 30. v. 40. accu-
sandi et damn. p. 291. *adhortandi*
v. 1143. *tertia* decl. in *η*, *εα* v. 104.
accus. et dativ. partic. cum inf.
v. 1006. accus. c. infin. pro nomi-
nat. v. 606.
- activum pro medio *ἄπτειν* p. 259.
καταψηφίζειν v. 449. *σπᾶν* v. 767.
τίκτειν p. 271.
- acyrologia* v. 130. v. 1033.
ἀγαλμός vox media p. 277.
ἀγαμεμόνεος, *ιος* p. 98.
ἄγαν γε, *λίαν γε* v. 589.
ἀγγελίην ἐλθεῖν v. 290.
ἀγριαίνειν sign. dupl. p. 317.
ἀγρονόμος accent. p. 191.
ἀγγιῶλος insula v. 131.
ἀγγίμολον adverb. v. 369.
ἀγὼν μάχης, *ἔριδος* v. 1163.
ἄ δῆ pro *ἄτε* v. 1042.
- adjectiva in *δανος*, *δαπος* p. 333. in
εἰος, *εος*, *ιος* v. 108. in *ης* et *ος*
v. 232. v. 574. in *ῆεις*, *ώεις* v. 1218.
in *ήκῆς* p. 173. in *ιμος* v. 401.
ιος et *ος* v. 604. in *ος* a perf. II.
v. 815. composita cum *πᾶς* v. 1415.
πομπός v. 604. *τρέφω* v. 604. a
superlat. v. 935. cum adverb. juncta
p. 306. pro adv. p. 79. v. 197. v.
249. v. 369. v. 386. v. 921. p. 271.
pro substantivis v. 208. *paragoga*
in bisyllabum v. *parag. adjectivorum*
composit. motio anomala v. 175. fe-
mininorum forma masculina v. 224.

 Longioribus adnotationibus numerus paginae praescriptus est, brevioribus versus.

adverbia in ἡδῆν v. 915. in $\overline{\theta\epsilon}$ et $\overline{\theta\epsilon\nu}$
v. 441. cum adjunct. et particc. jun-
cta v. 839. in $\bar{\iota}$ et $\bar{\epsilon\iota}$ v. 1227.

ἀηδόνειος p. 97.

Aerope Cressa v. 1297.

agnominatio p. 87. p. 114. p. 181.
v. 866.

ἀημεριά v. 208.

Ἄζων accent. p. 141.

ἀθρείω v. 325.

αἰ αἴ ter repet. v. 370. accent. v.
430.

Ajacis insania p. 208. p. 263. mo-
res v. 758. v. 761. mors p. 285.
p. 302. p. 312. non invulnerabilis
p. 302. p. 313. fabulae inscriptio
v. 242.

αἰανής, αἰανός v. 672.

αἰγαῖον v. 461.

αἰγυπόδης, αἰγυπόδης p. 133.

αἰθου v. 222.

αἰθων de animo v. 1088.

αἴλιον interjectio v. 627.

αἰνοτόκεια p. 244.

αἰόλος κνώδων v. 1024.

αἰρειν μῆτιν, ὄγκον, δειλίαν etc. v.
129.

αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως v. 430.

αἰσχιστος et ἔχθιστος μόρος v. 1058.

αἰχμάζειν χέρα p. 92.

ἀκηχέδαται et simil. p. 333.

ἀκμαῖα ἦλθε v. 917.

ἀκμονίδης p. 323.

ἄκρα νυκτός, ἡμέρας v. 285.

ἄκνυος p. 144.

ἀλγεῖν factit. p. 319.

ἀλειάνειν factit. p. 320.

ἀληθεύειν factit. p. 319.

ἀλητεύειν χθόνα p. 69.

ἄλημα trop. v. 380. ἀλήτης πόνων
et simil. v. 887.

ἀλίπλαγκτος Pan. v. 694. ἀλίπληκτος
v. 598.

ἀλφθορεῖν p. 297.

ἀλλάξ et composita v. 1087.

ἀλλοδαπός an compos. v. 931.

ἀλλόκοτος pro ἄλλοιός p. 104.

ἄλλος, ἄλλως euphem. v. 516.

ἀλύξομαι, ἀλεύσομαι v. 656.

ἀμενηνή de accent. v. 890.

ἄμυγμα χαίτης p. 634.

Amor Iridis fil. p. 300.

ἄν omiss. v. 761. v. 917. v. 1081.

ἀναβιοῦν τινα p. 320.

ἀναγκαῖα τύχη v. 485.

ἀνάγνωμα p. 262.

anacoluth. v. 110. v. 770.

anachronismus Sophocli. v. 1285.

anantapodoton v. 678.

ἀναπνεῦσαι recreare v. 40.

ἀνασπᾶν λόγους v. 302.

anastrophe v. 627.

ἀναψύχειν p. 164.

ἀνδρομητόν p. 299.

ἀνήρ prima producta v. 1194. ἀνῆρ
et φῶς nomin. propr. addita v.
817.

ἀνθεῖν cum accus. et genit. p. 93.

annominatio v. agnom.

ἀνοίγω v. οἶγω.

ἀνολολύζειν τινά p. 317.

ἀντακούειν v. 1141.

ἀντήλιος, ἀνθ. v. 805.

ἀντᾶν et compos. c. accusat. p. 291.

anticipatio v. 517.

Anticlea v. 190.

antimeria v. 249. v. adjunct. et ad-
verb.

antiphrasis v. 517.

ἀνύσαι venire v. 606.

aoristus pass. I. et II. v. 1019. ver-
borum labialium v. 1145. verborum
liquid. v. 313. cum ἄν pro optat.
v. 449.

ἀπαλέξασθαι v. 165.

ἀπατάσθαι cum genit. v. 807.

ἀπηλιώτης, ἀπηλ. v. 805.

ἀποδεικνύσθαι et ἐπιδ. ἔργα v. 618.

ἀποέρσαι p. 80.

apocope p. 288.

ἀπὸ κοινῶ schema p. 206. p. 354.

ἄποπτος v. 14.

appositio p. 347.
 ἀπρίξ v. 1030.
 ἄπτω propinquo p. 259. apo v. 760.
 ἀραιός de spir. v. 613.
 ἀράσσειν κακοῖς p. 277.
 ἀρηγών genus et accent. p. 137.
 Ἄρην πνεῖν p. 292.
 ἀριθμητοὶ pauci v. 130.
 ἄριστος, ἀριστεύς v. 1304.
 armorum iudicium p. 312. p. 368.
 ἀρπάζειν πείραν, ὄσμῆν v. 2.
 ἀρτέμων accent. et declin. p. 142.
 articulus ὁ λυμῶν ἐμός v. 572. τὰ
 πάντ' ἀγαθός v. 1415.
 ἀσαλῆς v. 355.
 aspiratio v. spiritus; omissa p. 295 sq.
 assimilatio neglecta p. 305. in diver-
 sis vocibus p. 289. p. 303.
 ἄσσειν factit. v. 40.
 ἀστράπτειν transitiv. p. 78.
 ἄσωτος, ἄσωστος p. 261.
 ἀτιτάλλω neutral. p. 74.
 ἀτροφής dub. p. 244.
 attractio in figura etym. p. 226. p. 285.
 post accusat. c. infinit. p. 347. post
 εἶπερ v. 485. post relativum p. 293.
 p. 351. nominativi p. 225. verborum
 audiendi v. 1141. vocativi v. 694.
 neglecta v. 493.
 ἀυαίνειν signif. dupl. p. 317.
 augmentum ἀνήλωσε v. 1049. ἠύρεθη
 v. 120. ὄχηκα, οἴχωκα v. 896.
 αὔξω signif. dupl. p. 74.
 Autolycus v. 190.
 αὐτοσφαγεί v. 841. αὐτοσφαγής ab-
 usive p. 307.
 αὐτόδιον p. 296.
 αὔω, αὐστήρ p. 296.
 ἀφείργω v. 753. ἄφερκτος ib.
 ἀφ' ἡλίου v. 877.
 ἀφίσταμαι τὸν ἡλίον εἰς — v. 82.
 ἀφορμᾶν, ἐφορμᾶν πείραν v. 290.
 ἀφράδμων v. 23.
 ἀφρόντιστος passiv. v. 355.
 ἀφρστερεῖσθαι v. 782.
 ἀχλίω. sign. dupl. p. 319.

ἄχρις non trag. v. 571.
 ἄφορόον adverb. v. 369.

B.

β euphonicum p. 334.
 βάζω, βάξις, de prosod. v. 494.
 βάθος et βάρος πλούτου v. 130.
 βαίνειν πόδα, θεάν etc. p. 72 sq.
 βακχεύειν transit. p. 319.
 βάκχος ramus p. 311.
 βαλλίζειν p. 260.
 balteorum ornamenta v. 1035.
 βαρύψυχος v. 319.
 βασιλῆς v. 188. βασιλεύειν factit
 p. 319.
 βαφή olei, aceti v. 651.
 βλαστάνω factit. p. 75. p. 317. βλα-
 στέω v. 760. βλαστὰν φύσιν v. 760.
 βλάω, βάλλω p. 75. p. 80.
 βλήχων declin. p. 143.
 βλύω, βρύω p. 77. p. 80.
 βολὰν μίαν una vice p. 176.
 βορός v. 815.
 βούδορα ἡμάτα accent. p. 189. βού-
 νομοὶ ἀγέλαι p. 193.
 βράττειν sign. dupl. p. 77.
 βραχεῖς pauci v. 130.
 brachylogia per particip. v. 634.
 βρηνᾶσθαι et μυκᾶσθαι v. 322.
 βύνω, βυνέω p. 150.
 βωστήρ, βωτήρ v. 232.

C.

caedes in scena v. 813.
 cacophonia v. 61. v. homoeoteleuta.
 casus duplex v. 459. v. dativ.
 catachresis v. 130. v. 634.
 Catreus v. 1297.
 clunaculum p. 299.
 comparativus pro posit. v. 1011.
 composita a genit. et dativ. v. δωριά-
 λωτος — a κότος v. 126. a τύπτειν,
 κόπτειν ib. a perf. II. termin. in
 ὄς, ἰός, ἦς p. 243. compositi altera
 pars quiescit p. 335.

confusio construction v. 556. v. 802.
p. 293.
consonae geminatae a Trag. v. 185.
constructio verbor. *ιδεῖν, ὄραῖν* c.
genit. v. 281. *ἐν παντὶ κακῶ* et
κακοῦ v. 1144. *ἐρκέων ἐγκεκλει-*
σμένος v. 1274. *εὐνούστατον* sc.
ὄν v. 822. *ἤκων ἄριστα γενεᾶς*
v. 637. *μὴ λυπέτω σε ὄρωντα*
v. 281. *ὄπως* c. infin. v. 371. *ὠδίνω*
τί φῆς v. 794. v. diploe et con-
fusio.
contractio neglecta v. 421.
coronis v. 1. v. 24.
correlativa permista v. 130.
correptio ultimae v. 229. v. 931. ante
σκ, κτ, γν v. 1077. paragorum
p. 153.
Cresphontae dolus v. 1285.

D. Δ.

δ euphonicum p. 333 sq.
δ pro sigma v. 23.
δαίμων non cacodaemon v. 244. *ἡ*
δαίμων p. 142.
δαίος, δῆϊος v. 784. v. 365.
δάκνειν χόλον v. 1027.
dativus duplex p. 192. 218. dativ. et
accusat. juncti v. 800. *τῶδε οὔ-*
χομαι v. 1129. a dativo composita
p. 133.
δεῖ σε ὄπως δείξεις v. 556.
δέννος v. 243.
δεξιᾶδης p. 324.
δέυειν effundere v. 376.
δῆ νυν et *νῦν δῆ* v. 994. v. 1332.
δία, διογενής v. 770.
diaeresis ap. Trag. v. 421. accentum
retrahit p. 100.
Diana Taurobola v. 175.
διὰ τέλους v. 685.
dicatalexia verborum v. 239. nomi-
num in ος et ης v. 1232. in ος
et ας p. 243. in ος et ων p. 138.
p. 144.

δικαίος verus v. 547.
δικαίως καδίκως et simil. v. 1035.
διδόναι absolute v. 250.
δίξομαι p. 149.
διοίsetai vivet v. 510.
διόμνησθαι v. 1233.
διοπτεύω v. 307.
διορίζομαι affirmo v. 1233.
διπλάζειν dupl. signific. v. 268.
diploe constructionis p. 275. v. 397.
v. 1004. significationis v. 357.
δισ τόσον v. 277.
δίχολος duplex v. 127.
δοριάλωτος, δοριάλ. et simil. v. 211.
dorismi tragicorum v. 397. v. 1199.
δορύσσοντες μόχθοι v. 1189.
δράω, δέδρασμαί p. 317.
δρόμος adject. v. 813.
δρύπτω, δρύφω v. 1145.
δύνω, δυνέω p. 150.
δύο cum nom. plural. v. 1304.

E.

ἐβλήην, βλείης, βλήτω v. 1281.
ἐγγελαῖν κατά τιως v. 969.
ἐγκοτύλη v. 786.
ἐγκροφή v. 1143.
ἐγχρῶ v. 786.
ἐγὼ δέ absolute v. 678.
ἐδώλιον spirit. v. 1277.
εἰ et *η* in *κέκλημαι* v. 1274.
εἶδον pro *ἦδειν* v. 1027.
εἶ ποθι, εἶ πη elliptice v. 885.
εἶν v. 613.
εἴργασμαι activ. v. 22.
εἴργω, εἴρξω v. 593. *εἴργω, εἴρκτη*
de spirit. v. 753.
εἶς cum superlat. v. 1340.
εἶς pro *έν* v. 80.
εἶσδέχεσθαι c. genitiv. v. 1274.
εἶς τέλος v. 685.
ἐκατόμβη v. 55. *ἐκατόμποδες Νηρηΐ-*
δες ib.
ἐκβαίνω educere v. 82.
ἐκβάλλειν germinare v. 40.

ἐκδιδόναι, ἀναδ. absolute v. 40. v. 250.

ἐκνέμειν πόδα v. 369.

ἐκνεύειν τινά v. 81.

ἐκρήξει μάχη v. 773.

ἐκχεῶ v. 1027.

ἐλκω, ἐλκέω v. 239.

ἐλλεδανός p. 161.

ἔλλος de spirit. v. 1297.

elliptica constructio ὡς θεοῦ v. 997.

τῆς Σιουφιδᾶν γενεᾶς v. 190. εἴ-
περ τις v. 485. εἴ ποθι v. 885.

elisiō literae iota v. 800. diphthongorum v. 191.

ἐμμέσω, ἐμβροτοῖς p. 303.

ἐμπα, ἐμπας v. 121. de accent. v. 563.

de positione p. 65.

ἐμπαιστική p. 309.

ἐμπληκτος v. 1358.

ἐμπολᾶν sese habere v. 978.

ἐν pro εἰς v. 80. pro adverb. v. 675.

enallage numerorum v. 231. v. 191.

ἐναράσσειν neutral. v. 250.

ἐν διὰ δυοῖν v. 145.

ἐνδίσαν v. 930.

ἐν λόγοις ἔπη v. 1096.

ἐννοσιδης p. 323.

ἐνσειεῖν neutral. v. 850.

Enyalius v. 178.

ἐξ ἀέλπτων et sim. v. 716. ἐξ ἀπό-
πτου v. 77.

ἐξελεθεῖν στρατείαν v. 290.

ἐξηγεῖσθαι v. 319.

ἐξίστασθαι τινα v. 82.

ἐξ οὔριας, ἐξ οὔριων v. 1083.

ἐπ' ἄκρων πορευέσθαι v. 1228.

ἐπακτος accent. v. 1296.

ἐπαρχος, ὑπαρχος v. 1105.

ἐπειτ' ἐπειδή v. 61.

ἐπεμπίπτειν βάσιν v. 42.

ἐπεντεύειν χέρα v. 451.

ἐπίληθος p. 76.

ἐπιλήγνια χαιρεῖν v. 136.

ἐπινεύειν factit. v. 40.

ἐπίσκοπος signif. dupl. v. 976.

epitheta trajecta v. 7. licenter trans-

lata v. 55. otiosa v. 139. duo idem
significantia v. 108. v. 708. cumu-
lata p. 107.

ἐπιτρέπειν neutral. v. 250.

ἐπιχάιρω p. 109.

ἐποδώκει p. 296.

ἔπος καὶ ἔργον ποιεῖν p. 356.

ἐρᾶν et ῥεῖν p. 80.

ἔρδω de spir. v. 905.

ἔργα ἀρετῆς v. 618.

ἐρείπιον v. 309.

ἐρειψθεῖς, ἐρεισθεῖς v. 309.

ἐρέσσω factit. p. 76.

ἐρίζω factit. p. 318.

ἐρευθεδανον p. 334.

ἐρεῦθειν passiv. p. 318.

ἐρημοῦν relinquere v. 987.

Eriboea v. 569.

ἐρκεῖος, ἔρκιος v. 110.

ἔρξαι de spir. v. 753. v. 905. εἶρξαι
v. 593.

ἔρωτι φρίττειν v. 693.

ἔσμός μελλίσσης p. 208.

ἔσταναι verb. auxiliare v. 199.

ἔστρωσθαι cum genit. p. 276.

ἔταιρεία, ἰα v. 682.

ἔτερος euphemism. v. 516.

εν et ου alternant v. 169.

εὐγνωστος, γνωτός v. 704.

εὐερος, εὐειρος p. 293.

εὐήκης v. 286.

εὐθύνω, ἰθύνω v. 542.

εὐνώμας, εὐνόμης v. 604.

euphemismus v. 516.

εὐπατέρεια ἀυλή p. 230.

εὐπατριδης de femina p. 322.

εὐπιστος, εὐπειστος v. 151.

εὐπραγία, εὐπραξία v. 759.

εὐρώδης v. 1190. εὐρώεις p. εὐρός
v. 1167.

εὐτυχεῖν impersonal. v. 263.

ἔφεδρος v. 610.

ἔφη λέγων v. 757.

ἐφιέναι reflexiv. v. 250.

ἐφίστασθαι τινα v. 42.

ἐγορμῶν τινά τι v. 1143. πείραν v. ἀφ.

ἔχειν παρουσίαν v. 540.
 ἐχθαίρω factit. p. 81. ἐχθαρτέος,
 ἐχθραντέος v. 679.
 ἐχθοδοπός v. 931.
 ἔψω, ἐψέω p. 150.

H.

ἦ — εἶτε v. 178.
 ἦϊων auditio p. 136.
 ἦκειν v. construct.
 ἦλιου, πρὸς ἦλιου v. 870.
 ἦλοι bullae p. 373.
 ἡμέρα, βούδορος, ὑπότροπος etc. v.
 324.
 ἡμερία substant. v. 207.
 ἡμίχορος p. 315.
 ἡμύω transit. p. 319.
 ἡπντιδης pro ἡπύτης p. 325.
 ἦξα non trag. v. 448.
 ἦρα, ἄρα v. 177.
 ἦτοι — ἦ v. 177.
 ἦτταῖσθαι cedere v. 1353.
 ἠκέω facio sonare p. 320.

F.

figura etymologica v. 42. p. 108. v.
 254. v. 290. v. 309. v. 435. v. 493.
 v. 517. v. 760. v. 1058. v. 1285.
 fossa sepulcri v. 1164.
 Furiarum munus v. 60.
 futurum atticum v. 560. v. 1027. do-
 ricum v. 715.

G. Γ.

γ pro κ v. 1238.
 γαληνίζειν act. et intrans. p. 164.
 γανῶν factit. p. 319.
 gaudere cum accusat. p. 108.
 γέ duplex v. 534.
 γελῶν ἠδέα pro ἠδύ p. 204.
 γέλως, τὸν γέλων v. 303. v. 382.
 geminatio literarum v. 185. v. 210.
 geminare passiv. p. 162.

genitivi duo ab uno nomine v. 53.
 v. 309. exegetici p. 181. periphra-
 stici v. 150. τοῦ πρόσω δραμεῖν
 v. 731. v. construct. — genitiv. et
 nominat. v. 1358.

γενναῖος vehemens v. 939.
 γεννᾶν σῶμα v. 1077.
 gentilicia in δῆς p. 325.
 γεύω, ἐγεύθην p. 267.
 γίγνεσθαι periphrast. v. 588.
 γινώσκειν factit. p. 81.
 gladius scenicus p. 299.
 γλάπτω, γλύπτω dub. p. 372.
 γλίχων p. 143.
 γλυκαίνειν act. et intrans. p. 317.
 γνάπτω, κάμπτω v. 1031. γραφήναι
 p. 372.
 γνωστός, γνωτός p. 261 sq.
 γυγάδης p. 324.

H.

habenarum ornamenta p. 309. habe-
 nae pro flagello v. 240.
 hendiadyoen v. 145.
 homoeoteleuta v. 61. v. 224. v. 401.
 v. 726.
 hypallage v. methyp.
 hyperbalon pronominis p. 61.
 hyphen v. 297. v. 835.
 hypozeugma p. 356.

I.

ι dativi elisum v. 800. praefixum v.
 700.
 ιάπτειν ὀρχήματα v. 700.
 ιάυειν factit. p. 76. pro αὔειν p. 260.
 ιδιόκοτος v. 127.
 ἰδμή, ἴδμεν v. 23.
 ἴδρις accola v. 884.
 ἰέναι et compos. reflexiv. v. 250.
 ἰθύνω, εὐθύνω v. 542.
 ἰκετήριος, ἰκτηρ. v. 1173.
 infinitivus abundanter additus v. 1199.
 appensus v. 2. v. 1199. cum articul.
 v. 114.

insanae vites v. 143.
 interpunctio controversa v. 14. v. 121.
 interrogatio duplex v. 1185. p. 484.
 interruptio constructionis v. 475.
 intus pro deintus v. 741.
 inversio v. 907. v. 987.
 ἵπποθόρος νόμος de accent. p. 192.
 ἵππομανῆς λειμών v. 143.
 ἵππονώμας, ὠμος v. 252.
 ἵπφαρμος v. 805. p. 295.
 ἰσάζειν signif. dupl. p. 163.

K.

καθάπτειν tangere v. 700.
 καθαῦσαι, καταῦσαι p. 296.
 καθ' ἡμᾶς v. 775.
 καθιέναι descendere v. 250.
 καθυβριζέειν τιμῇ v. 151.
 καί ante vocal. v. 421.
 καινός καὶ νέος p. 114.
 καιρός pro χρόνος p. 71.
 καίω, κέκανσμαι, καῦσμα, καντός
 p. 266.
 κακκείω etc. v. 325.
 κακοφθορένυς non graec. v. 604.
 κάπετος v. 1164.
 καρποτόκεια et simil. v. 604.
 καταβακχιούσθαι p. 311.
 καταγνωσθῆναι, κατακριθῆναι cum
 accus. p. 291.
 καταδειῖσαι terrere p. 76.
 καταμῦσαι timere v. 139.
 καταποντίζειν perdere v. 805.
 καταλόγασσειν, καταλόγηγγύναι v. 250.
 κατείρω, καθείρω v. 753.
 κατ' ἐξοχήν schema v. 191.
 κατηφών substant. p. 144.
 καχάζειν, καγχάζ. v. 199.
 κείρειν φόνον v. 55.
 κείνος, ἐκείνος v. 24.
 κέκλαμαι p. 265.
 Κέκροψ nomen barbarum p. 399.
 κελαινώπης θυμός v. 955.
 κελεύω, κεκέλευσμαι p. 268.
 κενός orbis, κενούν relinquere v. 987.

κεραμῖς μολυβῆ v. 150.
 κεύθειν ἄδη v. 634.
 κίναδος v. 103.
 κίων ὁ et ἡ p. 100.
 κλαδίον v. 847.
 κλαίω, κέκλαυμαι, κλαντός p. 261.
 p. 266.
 κλειώ, κλήω v. 704. p. 384.
 κλυτὰ αἰπόλια v. 374.
 κνάω, κέκνησμαι p. 263.
 κνέωρον p. 335.
 κνύζω, κνυζάω p. 149.
 κνώδων v. 1024.
 κνώσις, κνώσσ. v. 700.
 κολούω, ἐκολούσθη p. 269.
 κομίζειν adducere v. 530.
 κόμπαι bullae p. 309.
 κορυθαίολος p. 190.
 κότος et χόλος pro τρόπος v. 127.
 κρατάβολος v. 902.
 κρούω, κέκρουσμαι p. 269.
 κρύβω, κρύφω v. 1145.
 κῦδος, κυδάξεσθαι v. 722.
 κυδοιδοπαῖν v. 931.
 κυλλός ποῦς v. 130.
 κυναγία v. 37.
 κύρω, κυρῶ v. 314.
 κύω, κνέω p. 152.
 κύφω, κύπτω, cubo v. 1143.
 κύδων ὁ et ἡ v. 17.

L. Λ.

λάγων ὁ et ἡ p. 138.
 λαῖτμα non de fluvio p. 223.
 λαμπτήρες v. 285.
 λάμπειν et compos. cum accusat. p. 76.
 λάχοι pro λελάχοι p. 76.
 λέγω extra constructionem v. 569.
 λειμωνίς non trag. v. 601.
 λείον πνεῦμα p. 253.
 λήθειν factitiv. p. 76.
 λίγαια p. 219.
 λιθόλευστος Ἄρης v. 254.
 litotes p. 65.
 λογγών, λόγγων p. 138.

λόγος, οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων v. 1268.
 λούω, ἐλούσθην p. 269.
 λοξόν et λοξὰ βλέπειν v. 586.
 λυσεὺς dub. p. 299.
 λυσσομανία v. 254.
 λύχρον ἀφαί v. 285. λύχνος non trag.
 v. 177.

M.

μ insertum v. 127.
 μαιμᾶν et διαμᾶν v. 50.
 μαίνεσθαι pro frequentare v. 143.
 μακρὰν τείνειν v. 1040.
 μακρός pro πολὺς v. 130.
 μᾶλλον omiss. v. 966.
 masculin. pro femin. v. 887.
 mastrucarum penicilli v. 847.
 μάταιος insanus v. 634.
 me atque animum meum v. 1147.
 μέγα, μεγάλα φρονεῖν, μεγαλοφρο-
 νεῖν v. 1120. μέγα, μεγάλα λέγειν
 v. 386.
 μέγας pro δεινός v. 226.
 μεθιέναι cum genit. et dat. v. 372.
 absolute v. 250.
 μεθύω, μεθύσκω confusa p. 320.
 μελαίνω, μελάνω, μελανέω p. 318.
 Μελάντειος p. 95.
 μέλδω, ἀμέλδω p. 334.
 Mercurius a morientibus invocatus
 v. 832.
 mergere pro perdere p. 297.
 μεσόκοπος v. 127.
 μεταβάλλειν, μεταγνῶναι etc. v. verba
 mutandi.
 metalepsis v. 708.
 metaphorae inconsequentia v. 130.
 methypallage v. 196. v. 1182.
 μετρεῖν pro ἀριθμεῖν v. 130.
 μέγρις non trag. v. 570.
 μή cum optat. v. 278. μή μοι v. 191.
 μῆκος pro μέγεθος v. 130.
 μηκύνειν neutral. p. 319.
 μικρὸς καὶ φαῦλος v. 1323.
 μινύθω, ἔω p. 150.
 μνάομαι, μέμνησθαι p. 263.

μόγισ, μόλις v. 306.
 μόνος μόνω v. 467.
 Μύγδων, Μυγδῶν p. 140.
 μύζω, μυζάω p. 149.
 μυρτίδανον v. 930.

N.

ν̄ mobile adverbior. in θε v. 441. pro-
 nominum τοσοῦτο, ταῦτό etc. v. 441.
 insertum in verbis v. 598.
 νάπος, νάπη v. 892.
 ναύμαχον δόρον de accent. p. 190.
 negatio una pro duabus v. 244.
 νέμειν αἰτίαν τινὶ v. 28.
 νεμήσω, νεμῶ v. 369.
 νέος juvenilis v. 510.
 νέυειν transit. p. 74.
 νέω, νένησθαι p. 263.
 Νέων, Νεῶν v. 223.
 νήθω, νένησθαι p. 263.
 νικᾶσθαι φίλων v. 1353.
 nomen primarium in casu obliquo v.
 277.
 nomen idem signif. dupl. p. 167.
 nomen in δανος, δαπος etc. v. 931.
εδων, ηδων p. 334. in εα, ια p.
 94. in εως quomodo declinata v.
 188. ιδης, αδης, αδους p. 322.
 in μα p. 265. μνος v. 931. in
οψ v. 222. in νομος et πολος p. 192.
 in της passiv. v. 241. in τος et της
 verbal. p. 266. in ων v. 222. in
οψ v. 955. in ωρ et ηρ v. 232.
 — — a comparat. et superl. v. 935.
gentilicia v. 881. dicatalecta in ας
ης, ος v. 604. v. dicatalexia. No-
 mina actionis pro loco v. 1090.
 nomina ejusdem significat. juncta
 p. 113. 163.
 noscere pro habitare v. 884.
 numerus plur. et singul. v. 191. plu-
 ral. pro singul. v. 231.
 νῦν δὴ v. δὴ νυν.
 νῦν ὅτε pro νῦν v. 801.
 νομᾶν neutral. p. 242.

Ξ.

ξυρός v. 180.
ξύρω, άω, έω p. 150.

Ο. et Ω.

ό μηδέν v. 1231.
Όδυσειά accent. p. 97,
όζειν ήδέα p. 204.
όθούνενα v. 123.
οία pro ώς v. 281.
οίγω, οίγνυμι et compos. v. 344.
οίμαι extra construct. v. 569.
οίχομαι, όχηκα v. 896.
όλιγος pro μικρός v. 130.
Όλίζων accent. p. 141.
όλκός, έλκτικός v. 815.
όλοι pro πάντες v. 1105.
όλον κατά μέρος p. 185. v. 955. v. 1063.
Όλυμπιάδες, ιάδαι v. 882.
όμβρειν cum accus. p. 80.
όμοιοϋν, όμοιάζειν, neutr. p. 163.
όμοιος consentaneus v. 1366.
όμμα πικρής τόλμης v. 1004.
omnia sanctus v. 1415.
όμως transposit p. 65. όμως et όμως v. 548. όμως trag. v. 1372.
όπως cum infin. v. 376.
optativus fut. pro aor. v. 469. pro indicativo v. 307. aoristi II. in οιην v. 760. in interrog. v. 1130.
ordo verborum inversus v. 1023. v. 1275.
όσφραία substant. v. 208.
όσώ έρποντος v. 281.
ός pro οίος v. 1025. v. 1259.
όσον τάχος v. 985.
όστις pro όστισοϋν v. 178.
όσφραίνειν p. 317.
ότ' άλλοτε v. 57.
ότε pro ότι v. 800. ότ' ήν v. 1417.
ότι non elisum v. 801. ότι τί v. 77.
ότι όποϊον p. 400.
ού semel pro dupl. v. 627. iteratum v. 970. ου et κοϋ v. 1136.

ούδε pro ου-ούδε v. 244.
ούλον in singul. v. 231.
ού μάλλον ή ου p. 382.
ού — μηδέ vel και μη v. 75.
ούτιδανός p. 334.
ούτος cum vocat. et accus. v. 89.
όφειλέτης ειμι v. 590.
ώ άνθρωπε et άνθρωπε v. 1154.
ώ cum genit. et accus. v. 1004.
ώκύαλος v. 708.
ώμοκρατής v. 205.
ώραία substant. v. 208.
ώς άλλως, ώς έτέρως v. 516.
ώς cum particip. genit. v. 281. ώς εκ τώνδε v. 537.
ώς pro έως v. 1117.
ώστε et ώς v. 98.
ώς τί v. 77.

Ρ. Π. et Q.

π insertum p. 161.
παιπάλη, πασπάλη, παιπάλλω v. 380.
παιφάσω transit. p. 81.
παιών accent. v. 223. παιώνειος p. 117.
πακτοϋν, πηκτός v. 579.
παλαιός και αρχαίος p. 115.
παλεύειν v. 1190.
παλιμπροδότης, παλινδρομή etc. p. 305.
παλιντυπές, παλιμπετές adverb. v. 369.
παμπήδην v. 915.
πανάγαθος, πάντ' αγαθός v. 1415.
πάννυχα και φαιέθοντα v. 930.
πανταχή, πανταχοϋ v. 1369.
παντορέκτης v. 445.
paragoga in αλωψ, ωψ p. 338. in αργος p. 335. in ηκης v. 286. in δαπος, δανος p. 333. κοτος, χολος v. 127. in μορος, μωρος p. 335. bisyllaba graeca et lat. p. 333. sq. parallelismus v. 171. v. 123. p. 114. v. 459. v. 517. v. 708. v. 866. v. 898. εκ παραλλήλου v. 757.

- paraschematismus nominum *ος, ων* v.
 293. v. 604. v. dicatalex.
πάραυλος v. 892.
 parectasis ionica v. 208.
 parenthesis v. 475.
παρήκειν v. 741.
 paronomasia v. 1093. v. 1304. v.
 agnom.
παρρέκτιης v. 445.
 participia cum genit. v. 360. praesen-
 tis pro fut. v. 325. pro substantiv.
 v. 360.
πασσέληνος, πάσσοφος p. 306.
πατήρ, ὁ φύσας, ὁ γεννήσας etc. v.
 1296.
 patronymica pro communibus v. 881.
 pro primitivis v. 190.
πάνω, πέπανσμαι p. 266.
πέδον non in plur. v. 459.
πειστικός, πιστικός p. 115.
Pelops Phryx v. 1292.
πέρας adverb. v. 301.
περᾶν venire v. 606.
 perfecti pass. plur. in *αται* v. ἀκη-
 χέδαται.
Periboea, Phereboea v. 569.
περικάμπτειν evitare v. 82.
 periphrasis v. 362. v. 588.
περισκελής v. 649.
περισπερχής v. 982.
πέρσαι ἀνθρώπους v. 1198.
 personarum confusio v. 458. perso-
 nae mutae v. 1115.
πέτρα et *πέτρος* v. 727.
πευκέδανον accent. v. 334.
 phrasis pro verbo v. 82. v. 600. p.
 293.
Phryges et Lydi confusi v. 1292.
πηκτὸς θάνατος v. 907. v. *πακτοῦν*.
πίνω, πινέω p. 153.
πλάζω, πλήσσω v. 598.
πλαγγόν accent. p. 138.
 pleonasmi v. 171. v. 289. v. 310. v.
 517. v. 624. v. 741. v. 757. v. 898.
 v. 1054. v. 1147. v. 1296. v. 1358.
 p. 400. adverbior. v. 74. articuli
 v. 731. in nominib. membror. p.
 185. sententiarum v. 554. verborum
 dicendi v. 757.
πλέω factit. v. 40. *πλεύσω* v. 566.
πλευρά in singul. v. 1410.
πλήθω, πέπλημαι p. 264. *πληθύω*
 transit. p. 318.
πλησίος πάρεστιν et *πλησίον* v. 1168.
 plural. non singul. v. 231. pluralia
 tantum ib.
ποιά, πόα v. 601.
ποιφύσσω transit. p. 81.
πολύκλαντος, κλαστος p. 265.
πολύκερως φόνος v. 55.
πολύς pro *μέγας* v. 130. *πολύς ἀφ’*
ὄν χρόνος v. 600.
πονεῖν factit. p. 320.
πόροι ἀλιγρόθοι v. 412.
ποῦ βὰς ἢ ποῦ στάς v. 1233.
 praedicata subjectis suis inconvenien-
 tia v. 130.
 praepositionum assimilatio v. 835.
 praepos. semel pro dupl. v. 397.
 praesens pro fut. p. 193.
πρέπον cum genit. v. 534.
πρήθω, πέπρημαι p. 264.
πρηάν, πρεών p. 136.
πρίειν constringere v. 1030.
πρίων quomodo declinetur v. 222.
πριονωτός ibid.
προελθῆναι πόδα p. 72.
πρόγονοι πόνων πόνοι v. 1197.
 prolepsis v. 517.
 pronomen relat. additum possess. et
 demonstr. v. 458. personale in ac-
 cus. abund. v. 606. transpositum
 p. 61. *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ* v. 906.
πρόνομος v. 119.
προσαγωγίδες p. 323.
προσεπιβαίνειν v. 1348.
πρὸς ἡλίον v. 877.
προσκαθῆσθαι c. accus. v. 191.
προστῆναι obsistere v. 803.
προστρέπω, προτρέπω precor. v. 831.
(τοῦ) πρόσω δραμεῖν v. 730.
 prosodia verbor. in *ζω* v. 494.

prozeugma p. 356.
 πτηνὴ πέλεια v. 139.
 πύργον ῥῦμα v. 159.
 παλοδάμης, δάμνης v. 548.
 quanti pro quot v. 130.

R. P.

ῥάβδος non trag. v. 1077.
 reduplicatio in mediis vocabul. v. 430.
 nominum v. 380.
 ῥεῖν factit. p. 79. ῥεῖσθαι v. 10.
 repetitio ejusdem vocis v. 227. p.
 184. v. 866. v. 1071.
 res pro defectu rei v. 674.
 ῥήσσειν, ῥάσσειν, ἀράσσειν p. 159.
 ῥίπτω, ῥίπτέω v. 239. ῥιφῆναι, ῥιφθ.
 v. 1019.
 Ὶζων accent. v. 225.
 ῥόφω, ἔω p. 150.
 ῥώννυμι, ἔῤῶσμαι v. 704.

S. Σ.

σ̄ mobile in perfect. et aor. pass. p.
 261. sq. geminatum a trag. v. 185.
 sagittarii contenti v. 1120.
 σακῆσπαλος accent. p. 191.
 σάλος, σαλός v. 355.
 σαρών p. 140.
 schema κατ' ἐξοχήν v. 310. Demo-
 sthenicum p. 223. Oropium v. 136.
 ἐξ ἀντικειμένον p. 108. v. Ὀλον,
 syllepsis, figura, ἐν διὰ δυοῖν, pleo-
 nasmus.

Scholiastarum lectiones v. 57.
 scenae mutatio p. 298.
 σημαίνεσθαι pro τεκμαίρεσθαι v. 32.
 sigmatismus v. 473.
 σινάμωρος p. 335.
 Sirenes duae p. 292.
 Sisyphus Ulixis pater v. 190.
 σκληρύνειν transit. p. 318.
 σπένδω, ἔσπενυμαι p. 268.
 spiritus v. ἀραιός, ἐδώλιον, ἔρωδω,
 εἶρω, ἴδρις.

spondeus post tertiam syllabam v. 65.
 v. 121. v. 441.
 σπυριδών p. 139.
 στέλλεσθαι de itin. pedestr. v. 328.
 στενάχω, ἔω p. 149.
 στενυργός v. 930.
 στίλβω factit. p. 78.
 στόλος pro vices v. 290.
 στρατεύειν factit. p. 319.
 στρατήγιον v. 721.
 στρατίως p. 94.
 στρατοπεδεύειν τινά v. 869.
 στυγεῖν signif. dupl. p. 81.
 substantiva duo juncta v. 1191.
 superlativus et positivus p. 306.
 syllepsis p. 126.
 σὺν θεῷ, θεοῖς v. 779.
 συμβαίνειν ποδί v. 1281.
 συμβιβάζειν neutral. p. 318.
 συμμαθεῖν docere p. 315.
 synaeresis insolens litt. αἷ v. 445.
 συνάπτειν μάχην v. 1317.
 συναρπάζειν trop. v. 16.
 συνελθεῖν λέχος v. 869.
 συννεμπτώσεις p. 352.
 σνρηρετμῆν dub. v. 1329.
 συνθέω v. 779.
 synonymorum congeries p. 160.
 συνουσιάζειν τινά p. 318.
 σύριγγες venae v. 1411.
 συστήναι λέχος τινί v. 490.
 συσπαστόν p. 299.
 σφαγείς v. 815.
 σφί pro αὐτῷ v. 800.
 σώζω, σέσωμαι p. 262.

T et Θ.

τ̄ τ̄ pro ξ non trag. v. 235.
 τὰ δεινά v. 312.
 τάλαιπωρεῖν τινά p. 320.
 ταυροπόλη v. 175.
 ταῦτα πάντα et πάντα ταῦτα v.
 1023.
 ταγή pro τάφος v. 1090.
 τῆ pro etiam v. 1312.

τελεῖν venire v. 606.
Τελεύτας v. 210.
τέλος, τελευταῖον adverb. v. 301.
τέρμα adverb. v. 301.
terra movet v. 250.
τεῦχος attic. v. 1077.
τήκειν τοὺς ὀφθαλμούς p. 356.
τί μή v. 77.
τίκτειν et *τίκτεσθαι* p. 271.
τιμᾶν exhibere v. 687.
τιμᾶν v. 915.
τομός v. 815.
τοσοῦτο scil. *μόνον* v. 748.
τόσσος trag. v. 185.
τούνεκα v. 123.
τραγοκτόνον αἶμα accent. p. 189.
trajectio nominum v. 277. v. 1029.
 pronominum v. 906. *epithetorum*
 v. 7.
τρανής defectiv. v. 23.
τρέφειν crescere p. 75.
τροφοφόρης dub. v. 604.
trochaeus v. spondeus.
τροχός v. 815.
τῶς v. 842.
θάλλειν intransit. v. 269.
θαμβεῖν factit. p. 319.
θάνατος θηρόβορος v. 254.
θάνατον ἀποθανεῖν v. 1058.
θαρσύνειν sign. dupl. p. 318.
θεά, ἡ θεός v. 401.
θεῖν cum accus. p. 79.
θέλω, ἐθέλω, θελητός, θέλεος v. 24.
Theodectis Ajax p. 314.
θεός τις, θεῶν τις v. 997.
θερεῖα substant. p. 131.
θεωρός simplex p. 335.
θηρᾶν cum infin. p. 59.
θηρες pecudes v. 366.
θίγμα contagio p. 260.
θινᾶν φίλους p. 319.
θοός pro *θοῶς* v. 249.
θραύω, τέθραυμαι etc. p. 267.
θυμοί v. 716.
θυμὸν ἐφρυβρίζειν v. 955.
θύνω, θυνέω p. 150.

U et Y.

Ulixis parentes v. 190.
ut quid v. 77.
Υαμπολις p. 367.
ύγιαίνω dupl. signif. p. 318.
ύδραψ adject. et subst. p. 409.
ύλώεις dub. v. 1218.
ύπαντιάζειν cum accus. v. 800.
ύπαρχος v. 1105.
ύπέροκος, ύπέροκμος v. 127.
ύπέμεγας non trag. v. 693.
ύπόβλητος pro *ύποβολιμαῖος* v. 431.
ύποχωρεῖν τινα v. 82.
ύπώρεια ὄρους v. 254.
ύστρεῖσθαι v. 782.
ύφηνίος v. 1105.

V et Φ.

Verba a comparat. et superl. v. 435.
 v. 935.
 — *activa* signif. neutrali v. 40. v. 250.
 v. 604. v. 869.
 — *augendi intransitive* v. 40.
 — *auxiliaria* v. 129.
 — *condemnandi cum accus.* v. 800.
 — *desiderativa* v. 325.
 — *exeundi cum accus.* v. 82.
 — *factitiva* v. 40. v. 869.
 — *feriendi absolute* p. 104. 159.
 — *finiendi pro venire* v. 606.
 — *frequentativa* v. 229.
 — *gaudendi* v. *χαίρω*.
 — *humectandi pro effundere* v. 376.
 — *incessus cum dat. et accus.* v. 40.
 — *laudandi et vitup. cum accus. dupl.*
 v. 1107.
 — *mergendi pro perdere* v. 805.
 — *mutandi cum genit.* v. 716.
 — *neutralia cum accus.* v. 376.
 — *periphrastica* v. 129. v. 588.
 — *remittendi sine casu* v. 250.
 — *sensuum cum accus.* v. 136.
 — *sonandi c. accus.* p. 320.
 — *synonyma juncta* p. 113.
 — *ex synonymis composita* p. 161.

Verba transitiva signif. neutrali v. 250.

— in *αζω*, *ιζω*, transit. et neutr. p. 162. sq. *ζω*, *ττ* v. 235. in *ταζω*, *τανω* v. 40.

— et nomina conjugata v. 254.

verbalia cum casu verbi v. 1335.

verborum liquid. aor. II. v. 313.

— videndi constructio anomala p. 170.

vocabula sensuum commut. v. 1033.

vocativus cum interject. *ὦ* et sine ea v. 1154.

φαινός non trag. v. 394. *φανός* prosod. v. 313.

φαίνω, *έφανων*, *έφανα* v. 313.

φέρειν nunciare v. 798.

φιλοικτος, *φιλοίκτιστος* v. 580.

φλαῦρος et *γαῦλος* v. 1323.

φλεδών ὁ et ἡ p. 140.

φοιβάξασθαι v. 332.

φορὰν μίαν semel p. 176.

φρονομόρως v. 626.

φρονεῖν μέγα, *μεγάλα* etc. v. 1120.

φρούδου v. 264.

φρύττειν intrans. v. 269.

φυγαδεύειν neutral. p. 319.

φύρω, *άω* p. 151.

φύτιος p. 94.

φύω intrans. p. 75.

φωνεῖν construct. v. 1047.

X et Ψ.

χάζειν sign. dupl. p. 75.

χαίρω cum accus. person. v. 136.

χαράνεια v. 110.

χειμή, *χειμερία* subst. p. 131.

χειρ πατροκτόνος p. 193.

χειρός έργα, *έργασίαι* v. 618.

χελιδόνειος p. 98.

χηρῶσαι relinquere v. 987.

χοιροτύπον p. 191.

χρῆν transit. v. 40.

κράσμαι, *κέκρημαι* p. 264.

κρημοσύνη, *κρησμ.* v. 704.

κρηστήρια v. 220.

κρίω, *κρείω*, *κέκριμαι* p. 269.

κρόνος πολὺς ἐξ οὗ pro diu v. 600.

κρώννυμι, *κέκρωσμαι* p. 262.

κρῶ v. *έγκρῶ*.

κῶσμα, *κῶμα* p. 262.

ψάω, *έψασθη* p. 267.

ψεύδω, *έψευμαι* p. 268.

ψευσθῆναι cum tribus casib. v. 177.

ψιδών v. 223.

ψύγω, *ψύχω* p. 373. act. et neutr. p. 164.

Z.

ζειν et compos. factit. p. 77.

zeugma v. 1035.

ζῶμα, *ζῶσμα* p. 262.

INDEX II.

S C R I P T O R U M.

Achilles Tattius p. 170.

Aeneas Tacticus p. 405.

Aelianus p. 131. 208. 377.

Aeschines p. 280.

Aeschylus p. 61. 67. 86. 115. 125.

207. 271. 274. 275. 281. 282. 285.

291. bis. 292. 295. 332. 367. 402.

405.

Alcaeus p. 383.

Anthol. Gr. p. 129. 131. 184. 197.

207. 208. 311.

Appianus p. 283. 291. 409.

Arcadius p. 119. 136. 137. 139. 141.

143. 330. 336. 340.

Arctaeus p. 285. 405.

Aristaenetus p. 370.

- Aristophanes p. 158. 169. 188. 294.
 Artemidorus p. 297. 397.
 Athenaeus p. 72. 136.
 Cornutus p. 158.
 Demosthenes p. 91. 276.
 Dio Chr. p. 91. 358.
 Dio Cass. p. 400.
 Diogenes p. 302.
 Dionysius Hal. p. 268. 269.
 Etym. M. p. 84. 300.
 Eumathius p. 560.
 Euripides p. 61. 62. 67. 73. 85. 89.
 125. 142. 163. 167. 168. 209.
 266. 272. 281. 294. 311. 361. 371.
 373. 388. 392.
 Eustathius p. 149.
 Galenus p. 320.
 Gellius p. 388.
 Gregorius p. 408.
 Heliodorus p. 150.
 Herodianus p. 118. 141.
 Hesychius p. 91. 132. 140. 186. 216.
 260. 267. 299. 310. 324. 328. 334.
 335. 338. 353. 367. 373. 405. bis. 410.
 Himerius p. 158. 163. 558.
 Homeri hymn. p. 148. 405.
 Jamblichus p. 208. 397.
 Joh. Lydus p. 324.
 Juvenalis p. 315.
 Libanius p. 150. 369. 394.
 Lucianus p. 388.
 Macrobius p. 149.
 Manetho p. 160. 264.
 Menander hist. p. 291.
 Musaeus p. 341.
 Nonnus p. 61. 86. 132.
 Onosander v. 1144.
 Oraculum p. 297.
 Orpheus p. 190. 207. 299.
 Philostratus p. 377.
 Phocylides p. 436.
 Photius p. 291. 297. 392.
 Plato p. 304.
 Plutarchus p. 58. 62. 76. 91. 116.
 131. 408.
 Pollux p. 91.
 Polybius p. 74. 385.
 Porphyrius p. 402.
 Proculus p. 91.
 Quintus Cal. p. 129. 186.
 Rhetores graeci p. 132.
 Sibylla 334.
 Schol. Hippocr. p. 409.
 Schol. Hom. p. 75. 99.
 Solon p. 181.
 Sophocles p. 84. 86. 90. 103. 154.
 257. 292. 293. 297. 400.
 Sophro p. 312.
 Stephanus p. 99.
 Stobaeus p. 207.
 Strabo p. 397.
 Suidas p. 195. 259.
 Synesius p. 163.
 Themistius p. 207. 327.
 Theocritus p. 153. 405.
 Theognostus p. 404.
 Theophrastus p. 269.
 Thucydides p. 389.
 Vespa p. 315.
 Zosimus p. 142.

CORRIGENDA.

- P. 97. Adn. 15. pro ποιφύσσω scr. ποιφύζω et CXXIV. pro CCXXIV.
P. 133. lin. 12. pro *etiam* scr. *aliam*.
P. 167. lin. 5. a fin. pro *λίας* scr. *γαίας* et mox *μολόντα*.
P. 206. lin. 26. pro *sit* scr. *fit*.
P. 261. lin. 14. pro *ξενοραιοστήν* scr. *ξενοραιοστήν*.
P. 295. lin. 12. pro *εὐθυπλοκέος* scr. *βαθυπλοκέος*.
P. 318. lin. 5. a fin. pro *ἀπαρτίξειν* scr. *ἀπαρτίζειν*.
-

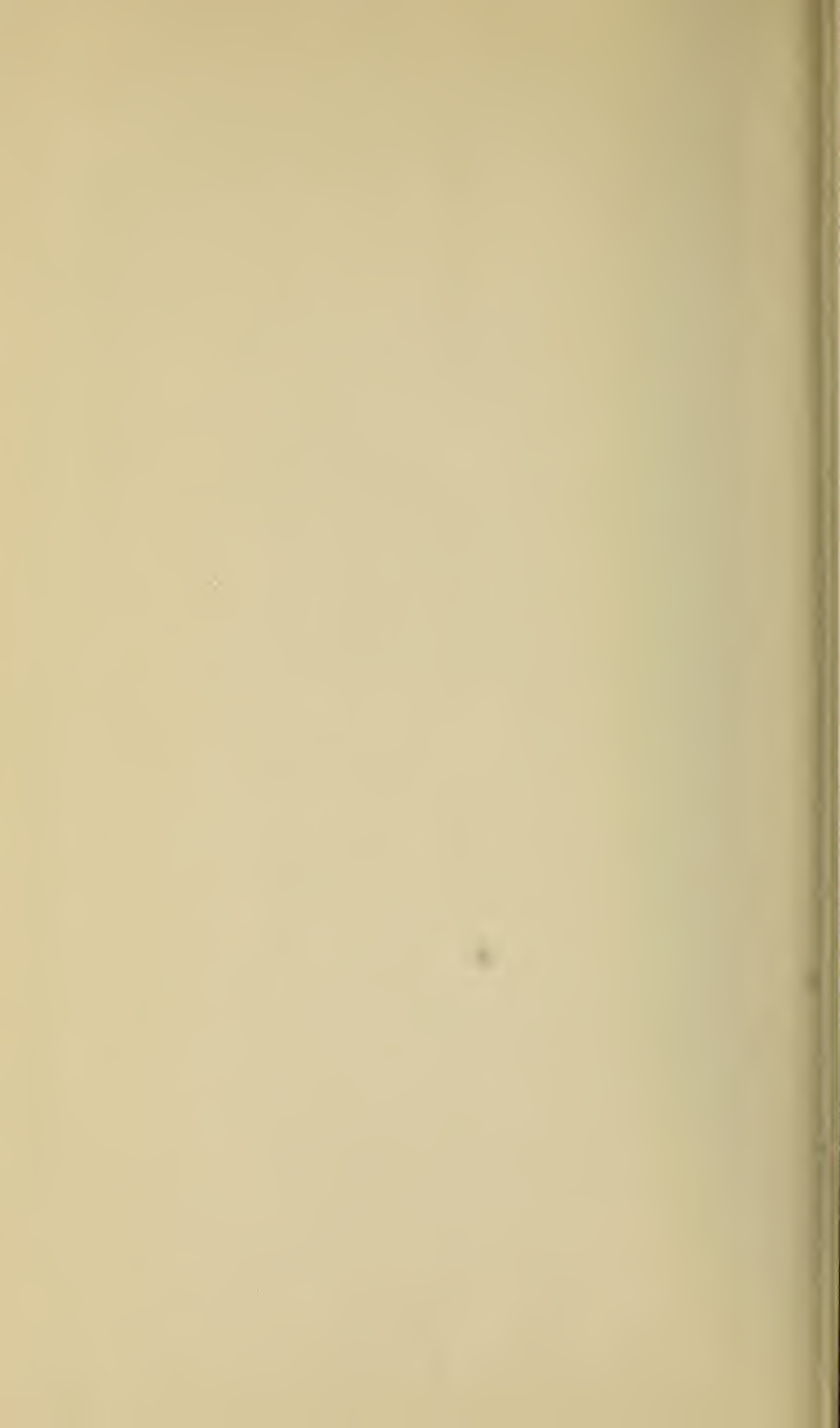
Gedruckt bei A. W. SCHADE in Berlin, Stallschreiberstr. 47.

(15/103)

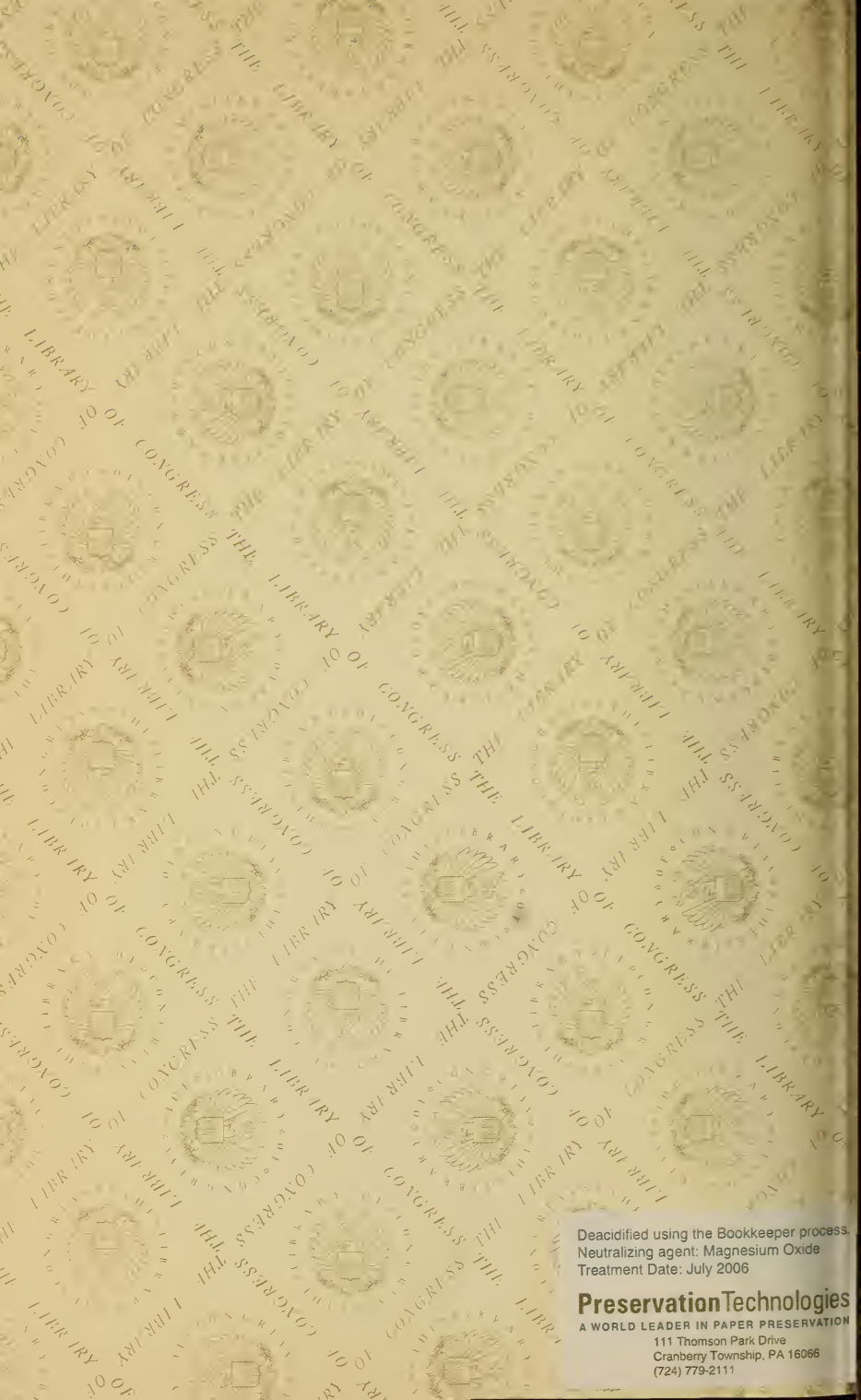
gi/170

1979





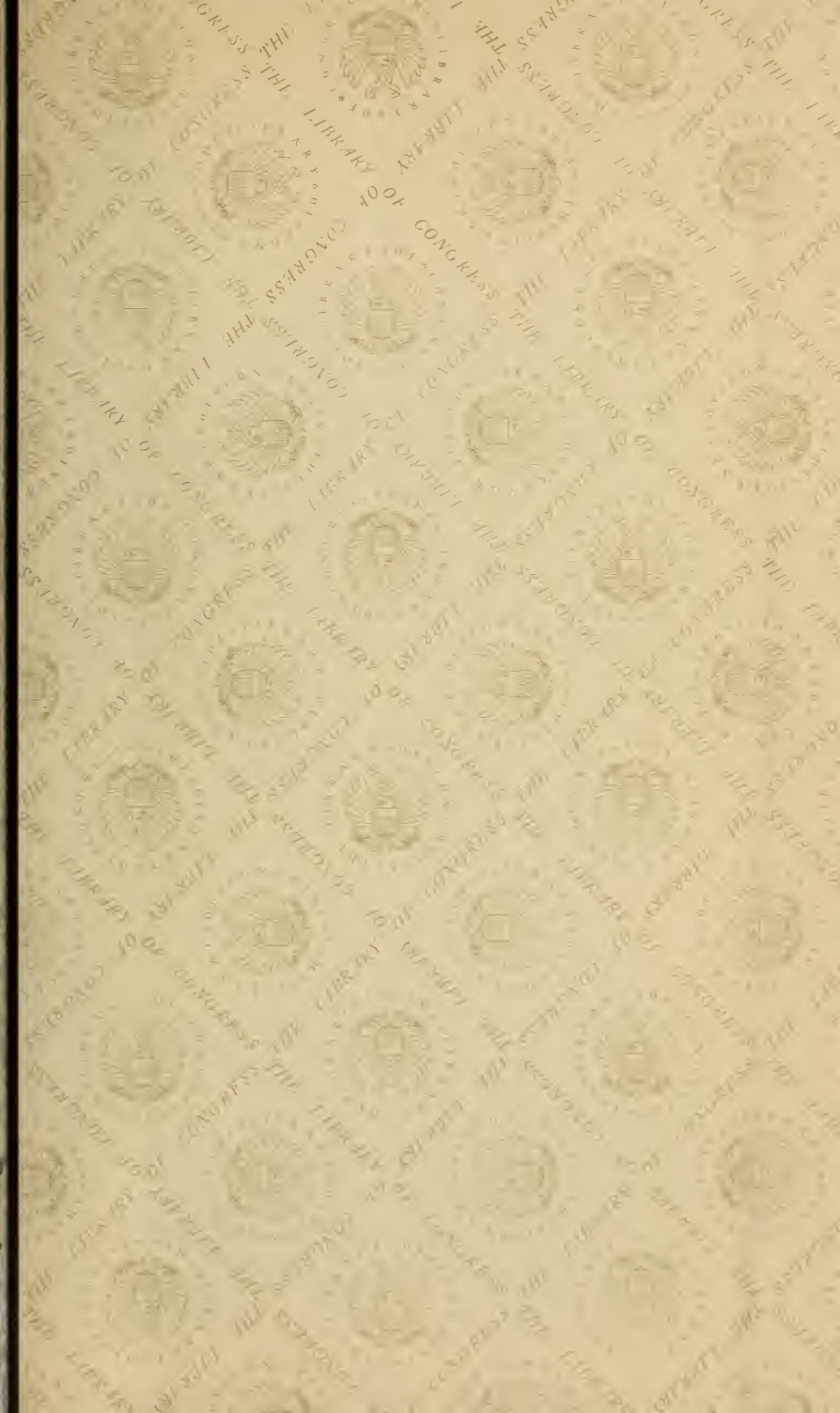




Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

Preservation Technologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111



LIBRARY OF CONGRESS



0 003 051 675 8

